

Giới thiệu Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới

Thể loại: Huyền huyền, tiên hiệp, dị giới, xuyên không, dị năng

Thánh Gióng sau khi dẹp được giặc Ân đã phụng mệnh Lạc Thần xuyên không về thế giới tu chân để tiếp tục viết lên con đường truyền kỳ bất hủ.

Khai mở tu chân, đập phá thần giới

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xung thiên thần vương

Văn Lang Hùng Vương thứ 6, chân núi Trâu Sơn khói bụi ngập trời một đoàn quân chẳng biết nhìn không có điểm cuối người người với khuôn mặt hung thần ác sát cầm đầu là Ân Vương, nổi tiếng độc ác, dữ tợn.

Một phó tướng thúc ngựa chạy lại nói:

- Tướng quân, một Văn lang nhỏ nhoi thánh thượng lại cử chúng ta đi nhiều như vậy chẳng phải là dùng dao mổ trâu giết gà sao??

Ân vương với khuôn mặt di hợm quay lại:

- Quả thật có chút chơi lớn, nhưng thánh thượng làm việc đều có lý của mình ko đến lượt ngươi bàn luận.

Tên phó tướng cười ngượng

- Tiểu nhân chỉ tò mò thôi nào dám bàn luận mong ngài suy xét

Ân Vương cười dài với động ngai ngái vỗ gậy tên này nói:

- hahaha Nói cho ngươi cũng chẳng sao, Văn Lang chỉ cho ta nửa đạo quân này cũng đủ quét ngang một cõi nhưng đây lại là giết gà dọa khỉ.

Tên phó tướng gãi đầu hỏi lại với ánh mắt mờ mịt khó hiểu:

- Giết gà dọa khỉ?

- Hùng Vương cậy nước mình giàu mạnh, mà chảnh mắng việc triều cận Bắc phương ta. Thánh thượng mượn cơ tuần thú sang xâm lược một là mài đi tính khí của bọn mọi dân phương nam này hơn nữa là dẫn dắt các tiểu quốc xung quanh này cho chúng biết dưới chân thiên tử bọn chúng chỉ là lũ kiến hôi, thôi không nói nữa ngươi đi chinh đồn đội ngũ đi nhanh chút rượu thịt gái đẹp ở trước mắt rồi.

Tên phó tướng ứng lời:

- Đã biết tướng quân

Rồi chạy đi hối thúc quân sĩ tăng cước bộ hành quân nhưng mới đi được một, lúc đoàn quân bỗng dừng lại xô xao thay nhau chỉ trở về phía trước. Hắn tò mò rồi phi ngựa về phía trước mặt giận giữ định quát mấy tên đi đầu làm trễ nải nhưng vừa đến hàng đầu roi da chưa kịp vung lên, mắt hắn tròn to phía trước là một mảng sương trắng có một tiếng phi phò với từng vệt lửa rồi một bóng dáng to lớn, tiếng phi phò và vệt lửa càng rõ không hiểu tại sao tâm hắn càng loạn, mồ hôi từ trên người hắn không biết từ đâu bắt đầu chảy dài.

Hắn tự hỏi mà không biết đầu lưỡi mình bắn đầu cứng lại tự bao giờ:

- quái dị gì thế này? mà quý sao? không ổn phải đi báo tướng quân ngay.

Nói rồi hắn vội vã quay ngựa chạy thục mạng lại về trung quân nơi Ân Vương đang gập gù trên ngựa mặc kệ đã xô ngã bao nhiêu tên lính trên đường hắn vừa keeoo với giọng thất thanh:

- Tướng quân, tướng quân...

Ân Vương ngồi trên lưng ngựa gập gù nửa tỉnh nửa mơ hắn đang mơ về cô nàng đêm qua ôi mộng đời thật ngọt nước, nàng ta thật tuyệt thật là vu vật hại nước hại dân khiến hắn phải vất kiệt sức đến tận canh năm mới hết hơi nhưng vẫn còn tiếc nuối xoa nắn một lúc lâu mới ngủ được vậy mà chưa chớp mắt được bao lâu mà sáng đã phải hành quân rồi một chết đi được phải nhanh nhanh xong trận rồi quay lại với nàng thôi không đưa đi lâu lại ừng mắt.

Đang mê man hần chợt loáng thoáng nghe tiếng gọi hần choàng tỉnh, chưa kịp lau nước miếng trên miệng đã thấy tên phó tướng hót ha hót hải chạy ngựa lại hần chợt giật dữ tự nhủ gọi tên tám đời tên nhóc chết bầm làm hỏng mất giấc mộng đẹp của bản soái.

Tên phó tướng chạy lại gần Ân Vương dừng lại thở phì phò nói gấp:

- Tur... ướng quânnnnn

Chưa kịp nói hết câu hần ăn ngay một phát trời giáng vào mặt khiến hần bay luôn xuống ngựa hần phải lao đảo một chút mới tỉnh táo lại được thì thấy khuôn mặt đen sì của Ân Vương đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, đầu má tên điên nổi loạn cha thẳng bố nguoi, bố nhin.

Nuốt cục tức xuống miệng nghĩ về chuyện lạ vừa thấy hần nói:

- Tướng quân, có quái sự phía trước

Ân Vương vẫn chưa hết giận nhưng thấy lạ hỏi lại:

- chuyện gì nói mau, có địch sao???

- không biết có phải địch không nhưng...

Phó tướng ngập ngừng nói

- nhưng sao??nói hết đi.

- hình như có yêu quái, yêu quái phun lửa

Ân Vương ngăn người gì vậy má? yêu quái lại còn phun lửa? kì lân à rồng à? tây du ký hay sao mà liêu trai dữ vậy?? hần nhìn nhìn tên phó tướng thấy mặt không thấy giống nói giỡn mặt lại mở hôi nhể nhại thế kia.

Hần lấy tay quyết đi nước miếng trên miệng nói:

- Đi dẫn đường, dẫn ta đi xem con yêu quái của người, hừ ta không tin tà.

Nói rồi hần thúc ngựa lên trước, tên phó tướng vội trèo lên ngựa đuổi theo trên đường đi hần nghe mọi người chỉ trò ban bàn tán, hần càng tám tặc kêu lạ không lẽ là thật???

Đang mãi suy nghĩ tên phó tướng kéo tay gãi chỉ nói:

- Tướng quân phía trước.

Hần nhìn rồi mắt tròn to tiếng lộc cộc của bước chân vang lên, mặt đất dưới chân hần như đang rung chuyển, con ngựa dưới thân hần hí dài chồm lên như gặp phải một thứ gì đó đáng sợ, hần phải giữ mãi mới chịu ở, mắt hần nhìn chăm chăm không chớp lóp sương mù trước mặt một bóng hình to lớn lay động trong sương, tiếng thở phì phò càng ngày càng lớn gì nữa kia?? lửa thật sự là lửa, nó đang đến gần, con ngựa của hần và hàng quân hần bắt giác lùi dần thứ đó đến càng gần bọn hần lại lùi. hần nghe tiếng tim mình tiếng tim xung quanh mỗi khi tiếng phì phò đó càng lớn tiếng tim đập một lúc càng nhanh như tiếng trống trận trên chiến trường dồn dập, lùi lùi từng bước chân lùi không biết bao nhiêu bước, hần nghĩ thấy mùi ngai ngái như có ai vừa đá ra quần mùi rất đậm rất nồng hình như không phải của một người nhưng hần không quan tâm, không thể quan tâm nổi vì thứ đó hiện ra rồi dần dần càng rõ ràng từng chút một, hần chết lặng gì thế kia?? hần không thể tin vào mắt mình.

Một bóng dáng khổng lồ thân thân mặc giáp sắt che kín người, tay cầm một cây roi sắt lớn như bắp đùi Ân Vương hần, còn gì nữa nhỉ? con gì kia? ngựa sao? ngựa gì mà to lớn vậy? con ngựa màu đen to lớn biết phun lửa? tiếng thở khiến lá cây xung quanh nó khô hắt lại như lá non gặp hạn hần. thứ gì đây? ai trả lời giúp hần, hần không biết, hần muốn chạy trốn chạy thật nhanh, lần đầu tiên trong cuộc đời chiến trận này hần muốn như vậy vì hần biết đó là thứ hần không thể chống lại, hần sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ta là thiên binh đây

Chân núi Trâu sơn, khi làn sương mờ tan dần hình ảnh khôi vĩ hiện ra dáng người cao lớn toàn thân được che kín bởi một bộ giáp màu đen, tay cầm một chiếc roi sắt có những hình viên kì lạ. bên dưới là một con ngựa sắt cũng một màu đen nhưng nó cử động uyển chuyển một cách kì lạ, đuôi và mao của nó là tổng hợp những sợi dài thật mềm, đôi mắt là hai đốm lửa lay động và miệng phun ra những tia lửa mỗi khi thở.

Ân Vương như chết lặng đi, chiến mã dưới chân hắn lùi dần với thân hình run rẩy, hắn muốn chạy nhưng không hiểu sao hắn không làm được.

Hắn cố hít thật sâu nhìn thân ảnh đó và hỏi:

- Xin hỏi các hạ là ai??

Người mặc giáp sắt nhìn thẳng vào mặt hắn và trả lời:

- Ta là Thánh Gió, làng Phù Đổng.

Có tên, có làng tức là người không phải yêu ma quỷ quái. Hắn thở phào niềm tin vui lại đôi chút nói:

- Xin các hạ nhường đường cho quân ta hành quân.

Thánh Gió cười nói:

- Các ngươi nên trở về đi, Có ta ở đây ko ai có thể đi qua được

Ân Vương tỏ vẻ khó xử đáp:

- Trở về, ta không thể, không chiến mà về ta chỉ có thể chết mà thôi.

Thánh gió xoay chiếc roi trên tay mình nói:

- Vậy thì chiến đi đừng nhiều lời

Ân Vương cười nói:

- Chiến dựa vào một mình ngươi mà đòi chống lại trăm vạn binh mà của ta thật nực cười ngươi nghĩ ngươi là ai hahaha...

Hắn phất tay về phía đoàn quân nói:

- Xong lên giết cho ta

Giặc Ân lấy lại tinh thần ai nấy tay lăm lăm tay giáo tay mác lao lên

Thánh Gió quát to:

- Ta là thiên binh đây.

Nói rồi múa roi phi thẳng vào quân giặc, ngựa sắt hí lên những tiếng vang dội chân nhấc lên đập bay hai con chiến mã phía trước, miêng phun lửa khiến những tên lính bị cháy chạy toan loạn. Thánh Gió ngồi trên thân ngựa vung roi sắt quay trái, quay phải, phía sau rồi đến phía trước những nơi roi sắt vung tới xác người chồng chất, nằm ngổn ngang.

Ân Vương đứng giữa đoàn quân mà mắt đục ngầu liên tục kêu gọi:

- Lên giết hắn, giết hắn cho ta. Ta không tin hắn không biết mệt.

Lính Ân run rẩy, sợ hãi nhưng vẫn cắn răng lao lên như thiêu thân lao vào lửa.

Thánh Gió càng đánh càng hăng, mỗi khi roi sắt ra là hàng chục, hàng trăm người mất mạng. Nhưng đang đánh bỗng chốc roi gãy, không bối rối Gió thuận tay nhỏ bụi tre lớn quật vào đám quân đang cố xông lên theo lệnh chủ tướng nhưng chẳng mấy chốc chúng sợ hãi vút vũ khí chạy tứ tán chẳng còn ai có tâm trí mà chiến đấu nữa.

Mỗi nơi Thánh gió qua giặc Ân đều vút vũ khí rồi quỳ lạy cầu xin tha mạng:

- Thiên tướng! Tha mạng...

Thánh Gió cười ngựa chạy thẳng về phía Ân Vương. Lúc này quân lính xung quanh Ân vương tránh xa khỏi hắn, người trên ngựa thì nhảy xuống đất, rồi cùng người dưới đất lùi ra một khoảng rồi quỳ xuống đất đập đầu phía Thánh Gió xin tha.

Ân Vương hắn tức lắm mặt đỏ bừng nhưng hắn sợ hãi, hắn sợ nhiều hơn, hắn nhìn thẳng về Thánh Gió chờ đợi.

Ngựa sắt đi từng bước đến trước mặt Ân Vương, hắn cảm nhận sự bóng rập từ từng tiếng thở của nó khiến mồ hôi trên người hắn chảy từng giọt nặng trĩu.

Thánh Gió nhìn Ân Vương cười nói:

- Ta đã nói ta là thiên binh

Ân vương nhìn Thánh gióng thật lâu, khuôn mặt của một người trẻ tuổi, đôi mắt sáng trong trẻo mà kiên định. Hắn tự hỏi Ân triều liệu có ai có thể thắng được người này?? Người Nam nếu ai cũng như vậy thì đất nước của hắn có thể tồn tại không? Hay bị xóa tên khỏi dòng chảy lịch sử???

Hắn gật đầu nói:

- Giờ thì ta tin. Ta không cầu xin tha thứ vì những điều ta đã làm vì nếu được làm lại ta vẫn Sẽ làm như vậy. Hôm nay ta thua vì có người ở đây, nhưng ngày mai, rồi một khi nào đó không có người ở đây Văn Lang sẽ có một kết cục khác.

Gióng trầm ngâm, suy nghĩ rồi nói:

- Người thua hôm nay vì có ta. Nhưng hôm nay nếu không có ta thì cũng Sẽ có người khác, nước nam ta địa linh nhân kiệt, người tài thời nào đâu có thiếu, chỉ có phương Bắc các người luôn cho mình là cao quý, tài giỏi... Hahaha các người cứ đến đi, đến bao nhiêu bỏ xác lại bấy nhiêu. Đến đi rồi các người sẽ hiểu. Giờ thì người có thể đi, ta tha cho người.

Nói rồi Thánh Gióng thúc ngựa lướt qua Ân Vương, Ân Vương đang suy nghĩ thấy Thánh Gióng đi qua mình không phòng bị, hắn chợt tỉnh táo lại lạng lẹ rút thanh đao chém về phía gáy Thánh Gióng.

Gióng không quay mặt lại nhưng Gióng biết, Gióng hiểu khi Nhìn vào mắt kẻ này ánh mắt mất hấn tràn đầy vẻ xấu xa, oán độc. Gióng vung nhẹ tay.

Ân Vương khẽ cười, hắn rất tin tưởng vào nhát đao này nhưng hắn đã lầm, gốc tre lớn với những trùn rế lớn quét mạnh vào người hắn rồi hắn chẳng còn biết gì nữa.

Giặc Ân nhìn vào thảm trạng của tướng soái của mình rồi thở dài ngán ngẫm, trong suy nghĩ của chúng lúc này chỉ mong được về nhà, chúng nhìn về phía thiên tướng nhưng thiên tướng cứ đi thẳng về phía trước. bóng lưng cao lớn ấy khuất dần, nhưng chúng không dám động mà cứ quỳ gối như vậy vì chúng sợ, sợ thiên tướng. Mãi đến khi Hùng Vương dẫn quân đến và chúng được đưa lên xe tù chúng mới dám cử động.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cưỡi gió về trời

Hùng vương và quân đội Văn Lang vốn theo sau Thánh Gióng vào chiến trường nhưng không thể theo kịp dấu chân của Thần tuần, dọc đường đi tới họ chỉ thấy những dấu chân ngựa lớn như những chiếc ao nhỏ nổi dài, cây cối thì đổ rạp xuống hai bên vệ hình thành một con đường.

Khung cảnh hùng tráng hơn cả chính là nơi giao tranh, cả một vệt rừng bị ngựa sắt phun lửa thiêu cháy và những xác giặc Ân bị thiêu khói vẫn còn bốc lên vị khét của thịt đã chín tới. Rừng tre nơi Thánh Gióng nhổ tre để làm vũ khí bị lửa đốt lá xanh ngả thành màu vàng và có những vết cháy lốm đốm.

Khắp nơi là một mảnh hoang tàn, xác giặc rải rác khắp một miền núi, máu người vung vẩy khắp nơi những có những nơi trũng máu dồn nhau lại như những chiếc am nhỏ màu đỏ sẫm sẫm.

Những tên giặc còn sót lại thì đều đang quỳ áp mặt xuống đất không động đậy như những tín đồ chung thành của một giáo phái nào đang chờ Thánh lệnh trên ban. Hùng vương phát tay với vị lạc tướng phía sau nói:

- trói tất cả lại đem về xử lý sau.

Vị lạc tướng tùy tùng khom người thưa:

- Vâng thưa bệ hạ.

Đang toan người đi thì nghe lại nghe Hùng Vương nói:

- hỏi xem Thần nhân đâu rồi?

Lạc tướng thúc ngựa về phía sau kêu gọi một toán lính lấy dây thừng chạy lại trói tù binh lại rồi hỏi han tin tức, biết rằng Thánh Gióng đã đi về phía núi Sóc sơn.

Ông quay lại thông báo lại với Hùng Vương và đội lệnh ban, cũng trong lúc này người dân từ tứ phương tám hướng đều đã đổ về đây nhìn ngó xung quanh, ai nấy đều vui mừng với ánh mắt cuồng nhiệt tìm kiếm vị thần quân dũng mãnh. Hùng vương ra lệnh cho một nhóm quân dẫn tù binh về thành rồi, cùng những binh lính khác và người dân đi theo hướng Sóc sơn.

Lại nói tới Thánh gióng sau khi thắng trận. Gióng thúc ngựa chạy đến núi Sóc trên đường đi chàng dừng lại cột ngựa sắt vào hai cột đá lớn nghỉ ngơi, hai

cột đá này cao khoảng ba thước vòng rộng vòng rộng sáu tấc, xầu thẳng xuống một bệ đá tự nhiên hình bầu dục. Ngựa sắt mệt quá sùi bọt mép thành một bãi cát trắng xóa lấp lánh dưới ánh mặt trời. Gió nhìn ngắm khung cảnh quê hương, nơi đây thật đẹp nhưng đôi mắt đầu đó có một chút thất lạc không nữa.

Nghỉ ngơi xong Thánh Gióng lại thúc ngựa đi tiếp, Người đi qua một ngôi làng nhỏ nhưng lúc này khung cảnh có đôi chút hiu quạnh không thấy một bóng người. Bất chợt Gió thấy ở góc nhỏ phía xa có một bà lão đang ngồi bán nước.

Thánh Gióng tiến về phía bà lão rồi nhảy xuống ngựa đi lại gần bà nói:

- bà ơi! Mọi người trong làng đâu hết rồi? Sao bà lại ở một mình thế này?

Bà lão nhìn thanh niên mặc giáp sắt trước mặt mỉm cười hiền hậu nói:

- hải tử ngoan, Làng đi tránh giặc hết rồi, già một thân một mình đã lâu, lại không muốn xa quê chạy loạn nên ở lại dù có chết ở nơi này ta cũng cam lòng. Còn con, con đi đâu vậy?

Thánh Gióng nhìn bà lão bất chợt đến người mẹ của mình, mẹ tuổi cũng đã già rồi nếu như Ân Vương và quân giặc đến có lẽ mẹ cũng như bà vậy không nữa rồi xa quê hương.

Gióng mỉm cười nói:

- con đi đánh giặc bà ạ! Nhưng đến đây thì khát nước quá, bà cho con xin một bát nước nhé!

Bà lão khẽ đưa đôi tay nhăn nhúm của mình nắm lấy đôi tay to lớn của Gióng rồi nói:

- tốt, tốt không hổ là hải tử Văn Lang ta! Lão bán nước nhưng giờ nước chưa kịp sôi. Chỉ có bầu rượu này con có đàm uống không chàng trai trẻ?

Gióng cười dài:

- hahaha trăm vạn đại quân Ân con còn không sợ, sợ gì một bầu rượu.

Uống xong Thánh Gióng ngồi nói chuyện rôm rả bà với bà kể với bà những câu chuyện trong cuộc đời bà, kể về đất nước này về làng của bà kể về những khó khăn trong vụ mùa, rồi bà mong Gióng đặt cho ngôi làng một cái tên. Gióng cảm ơn lòng tốt của bà, gióng ngồi suy nghĩ nhìn về bầu rượu trên tay mình mỉm cười đặt tên làng là làng Bầu. Gióng dặn bà khi nào hạn hán thì dân làng cho phép cầu mưa thì Sẽ linh nghiệm.

Thánh Gióng từ biệt bà lão già dặn rồi nhảy lên ngựa tiếp tục đi lên núi Sóc sơn. đến đây Gióng cởi bỏ áo giáp, mũ trụ lại rồi cưỡi ngựa lên đỉnh núi. Đang đi Gióng nghe thấy tiếng bước chân rầm rập ở dưới núi vọng lại, Gióng quay người nhìn thì thấy một đội quân và những người dân đang đi về phía mình. Người đi đầu cất tiếng gọi:

- Thần tướng xin dừng bước.

Những người này tiến lại gần Gióng nhận ra người đi đầu là Hùng Vương, trong đó còn có mẹ Gióng, bà con trong làng những người đã đưa đồ ăn, vật dụng đến cho mình, có bà lão làng Bầu

Mọi người dừng bước trước Thánh Gióng một khoảng rộng rồi đồng loạt quỳ xuống hô to:

- Bái kiến thần tướng.

Thánh Gióng vội chạy lại đỡ Hùng vương cùng mẹ mình trước khi họ kịp quỳ xuống với nói mọi người:

- Mọi người đừng làm vậy, Gióng ta chỉ làm những việc mình cần làm, Đại lễ này ta không thể nhận.

Hùng Vương nhìn Thánh Gióng nói:

- công của thần tướng không gì có thể kể hết, xin Thần Tướng dòi giá về kinh để toàn thể dân Văn Lang được cảm tạ người.

Thánh Gióng cung kính hướng về phía trời xanh và nói với Hùng Vương rằng:

- Gióng làm những điều trong khả năng của mình hơn nữa Gióng cũng là người Văn Lang ta đó là việc bất cứ người con Đất Việt nào cũng phải làm và nên làm. Hơn nữa còn là phụng lệnh trên hành sự mà thôi!

Hùng Vương biết không thể giữ người lại nên đành thôi. Thánh Gióng nhìn tất cả mọi người nhìn về mẹ của mình, tóc mẹ dường như già thêm, đôi lưng dường như còng thêm một chút. Đôi mắt mẹ nhạt nhòa những giọt nước mắt. Gióng đi đến trước mặt mẹ và Hùng Vương quỳ xuống và nói:

- mẹ ơn dưỡng dục, sinh thành con không thể nào nói hết biết nói cảm tạ người, dù đi đâu con vẫn luôn là con của mẹ. Bệ Hạ những ngày qua cảm tạ sự quan tâm của người.

Mẹ gióng gạt đi những giọt nước mắt trên đôi mắt của mình rồi nói:

- Gióng con của ta, ta tự hào vì con.

Nói rồi bà nắm lấy đôi tay con trai và nâng dậy.

Thánh Gióng đứng dậy rồi nhìn về những khuôn mặt quen thuộc xung quanh mình rồi chấp tay nói:

- cảm ơn tất cả mọi người đã yêu quý Gióng. Giờ Gióng phải đi rồi, từ biệt mọi người tại đây.

Nói rồi Thánh Gióng quay người lại nhảy lên ngựa. Ngựa sắt phi ra một cột lửa nóng rồi hí dài đạp thẳng từng bước lên trời.

Hùng Vương nhìn Thánh Gióng cưỡi ngựa đạp gió về trời mà nắm tay cúi người hô to:

- cung tiễn thiên tướng về trời.

Người dân và quân lính xung quanh đều quỳ cúi rạp người xuống đồng thanh hô theo:

- cung tiễn thiên tướng về trời.

Tiếng hô vang vọng khắp cả núi rừng mãi đến khi hình bóng của vị Thiên tướng khuất hẳn trong mây trời mới chấm dứt. Rồi mọi người mới lục tục đứng dậy để trở về, nhưng thi thoảng vẫn ngoái lại nhìn đỉnh núi ấy. Đỉnh núi Sóc sơn nơi thiên tướng về trời. Nó và câu chuyện vị Thiên tướng Văn Lang Sẽ mãi lưu truyền.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hồi thiên đình gặp bạn cũ

Ngựa sắt đạp từng bước trên thiên khung, Thánh Gióng không quay lại nhìn về phía Sóc sơn, Vì Gióng sợ khi trông thấy mẹ của mình thì lại không nỡ dời đi.

Vượt cửu trọng thiên Thánh Gióng đã đến trước thiên môn quan, lúc này thiên môn đang được canh giữ bởi một toán thiên binh. Thấy Thánh gióng cưỡi ngựa sắt đến trước thiên môn mà không xuống ngựa xuất trình giấy thông hành. Nhưng đoán biết có thể đến được đây cũng là tiên nhân. Hắn liền tiến lên hỏi:

- vị đại nhân này, xin mời xuống ngựa xuất trình giấy thiên hành.

Thánh Gióng nhìn tên thiên binh rồi nhìn lại mình trên thân mình làm gì có giấy Thông hành cười khổ nói:

- xin lỗi! hiện tại ta không mang giấy thiên hành. Ai phụ trách ở đây có thể thông báo cho ta gấp chút được không?

Thiên binh hơi chần chừ nhưng thấy người trước mặt dáng mạo đường hoàng, ăn nói lễ độ khách sáo như vậy, hắn liền ôm quyền đáp:

- phụ trách hôm nay ở đây là Thiên Lôi đại nhân, đại nhân xin chờ chút để tiểu nhân đi thông báo.

Nói rồi tên thiên binh bàn giao lại canh gác cho đồng bạn rồi chạy vào trong thiên môn. Lúc này Thánh Gióng xuống ngựa, ngựa sắt liền biến hình cuộn tròn lại thành một viên bi sắt nhỏ rồi biến mất vào trong người Gióng. Bụi tre đằng ngà cũng thu lại nhỏ xíu và biến mất không thấy đâu. Gióng chấp tay sau lưng chờ đợi, nghĩ đến Thiên Lôi người bạn cũ lâu năm bất giác mỉm cười đó là một người thú vị.

Thiên Lôi người mang giáp sắt màu đỏ đen, thân hình vạm vỡ, râu hùm, hàm én, đôi lông mày đen xậm như hai con sấu róm to bò trên đôi mắt lớn. Tay hắn cầm một chiếc rìu cỡ lớn mà trông chừng nhẹ như một que tăm, hắn vung rìu vào đám lá cây trên một cây cảnh lớn vừa vung hắn vừa lầm bầm oán giận:

- Xung thiên, tên chết bầm, ta chém ngươi hừ hừ hừ từ lúc ngươi Hạ phàm làm tên Bắc Đẩu bám đuôi ta suốt hừ hừ ta chém ngươi...

Đang trút giận vu vơ hắn thấy Tên thiên binh gác cổng chạy lại gần.

Hắn dậm chân quát lớn làm đoạn hành lang cũng phải rung rinh:

- to gan! Dám bỏ vị trí

Tên thiên binh đang chạy giật thót mình quỳ sụp xuống run rẩy thưa:

- tiểu nhân không dám, tiểu nhân có chuyện bẩm báo đại nhân, ngoài cửa có kẻ tìm người.

Rồi hắn kể chuyện của Thánh Gióng ngoài cửa thiên môn rồi xin chỉ thị của Thiên lôi.

Thiên Lôi ngẫm nghĩ rồi kêu thiên binh dẫn đường hắn tò mò vì có người muốn vào thiên đình mà không có giấy phép. Hắn phải xem thế nào, nếu ko quen biết không ai bảo lãnh thì hắn phải dẫn cho tên kia một trận rồi lột quần áo ném xuống trần cho bổ tức chuyện Bắc Đẩu ẻo là từ khi Thánh Gióng Hạ phàm không có ai đùa cớ tìm hắn ườn ẹo, đến giờ giờ cái động ai ái cố tỏ ra thực nữ cứ lớn vòn trong đầu hắn lúc ngủ cũng như đi nhà cầu.

Vừa đi vừa nghĩ, đã đến thiên môn lúc nào không hay tên thiên binh gọi giật hắn lại chỉ về phía người lạ. Hắn nhìn theo về người trước mặt một thân áo vải mỏng lay động, hai tay vòng qua lưng, ánh mắt người đó nhìn hắn mỉm cười. Nhìn đôi mắt đó mặt hắn đỏ bừng, đúng là đốt hương muỗi cũng lên.tên chết về đứng lúc lắm, hắn hét lớn:

- Tên chết bẩm

Rồi cầm rìu chạy thẳng về phía trước những bước chân của hắn trầm trọng. Chạy đến còn chỉ cách hai thước hắn co người bật nhảy lên không chung, hai tay nắm rìu giơ cao, cả cây rìu lớn được bao quanh bởi những tia sét nhỏ chạy loăng ngoăng vang lên những tiếng xẹt xẹt nho nhỏ. Hắn bỏ thật mạnh vào phía đầu người thanh niên trước mặt này.

Thánh Gióng đứng đợi gã thiên binh đi gọi Thiên lôi một lúc lâu thì hắn đi ra theo sau hắn là một vị tướng quân thân hình cao lớn. Gióng nhìn vị tướng quân ấy, Gióng bất giác mỉm cười đang tính gọi tên thì thấy Thiên lôi mặt đỏ bừng cầm rìu bỏ về phía mình. Gióng chẳng kịp hỏi han liền triệu hoán một thanh côn tre xanh, rồi vận lửa bao trùm lên cả hai tay và cây côn của mình giờ lên đỡ.

Lửa, sét, va chạm vào nhau sáng cả thiên môn. Sau lần va chạm đầu tiên Thánh Gióng và Thiên Lôi đồng thời bị đẩy lùi về sau. Hai người nhìn nhau một lúc lâu.

Gióng nổi giận quát:

- Lôi gàn muốn ăn đòn rồi hả??

Thiên Lôi hất hàm múa máy cây rìu trong tay nói:

- chết bẩm! Chiến rồi nói sau. Hôm nay ta muốn chiến một trận thống khoái.

Dứt lời hai người xông vào nhau tạt xung hữu đột, rìu bỏ gây đập loạn một đoàn. Thiên binh gác thành mặt ngăn tò te chạy tứ tán xung quanh tránh ăn đòn lạc. Kẻ ở xa thì cảm thán đúng là thần tiên đánh nhau ruồi muỗi chết, kẻ thì nhìn với ánh mắt ngưỡng vọng xuýt xoa không hổ là chiến công của thiên đình. Nhưng ai nấy cũng tự hỏi người lạ mặt kia là ai mà có thể đánh ngang tay với Thiên Lôi, nhìn kĩ lại có phần nhỉnh hơn như vậy.

Đánh nhau chán chê hai người lại tách nhau ra nhìn nhau cười lớn rồi giang tay ôm nhau cười lớn.

Nhìn những thiên binh mặt nghệt ra chạy loạn Thiên Lôi quát:

- chạy khi mẹ các ngươi. Còn không mau mau lại đây bá kiến Xung Thiên thần vương.

Xung Thiên, tứ bát tử Xung Thiên Thần vương??? nghe vậy đám thiên binh đang thất thần liền xếp hàng ngay ngắn quỳ rạp một chân xuống nhìn Thánh Gióng với ánh mắt nồng nhiệt, lần đầu tiên từ khi phi thăng đến nay họ lần đầu tiên được diện kiến vị tứ bát tử huyền thoại này.

Thánh Gióng nhìn một lượt nhóm người gật gật đầu vỗ lưng Thiên Lôi nói:

- không tòi, huấn luyện không tòi, đứng dậy cả đi.

- còn ngươi Lôi gàn, sao ngươi ra tay ác liệt vậy?? Muốn lấy mạng già ta sao?

Thiên Lôi lắc đầu chán nản nhìn sang bạn mình nói:

- còn chuyện gì nữa từ khi ngươi đi Bắc Đẩu tinh quân giày vò ta suốt. Ta số khổ nhiều khi ta mong mình già đi để cáo lão về quê nhưng... Ôi chao ta chẳng thể già.

Thánh Gióng nhìn Tên gàn giờ này bằng ánh mắt đồng cảm nói với giọng trầm ngâm:

- Làm soái tướng thật khổ a.

Hai người vừa đi vừa hàn huyên thì nghe thấy tiếng người cười mây lại gần. Người trên mây mặc một chiếc váy màu hồng phớt pha thêm đôi chút xanh lam, tà áo bay trong gió phất phơ như trong viễn cảnh tiên nữ hạ phàm. Những khi nhìn thấy khuôn mặt ôi thôi khuôn mặt nam tính, nhẵn nhụi trát phấn mịn. Ác mộng trần gian ở đâu xa? Ngay đây thôi!

Hai người đứng trời chông mãi đến khi người ấy đứng trước mặt một lúc lâu mới mặt tỉnh bơ ôm quyền chào:

- Bái kiến Tinh quân.

- Tinh quân mạnh giỏi.

Thì ra người mới đến này là Bắc đầu tinh quân một trong bộ đôi nắm trong tay sổ sách sinh tử Nam Tào - Bắc Đẩu. Người đàn ông ngày càng trở nên nữ tính.

- tưởng ai thì ra ai thì ra song Thiên đây mà! Cả hai cùng ta đi thăm trà hoa cúc thế nào?

Giống Lôi nhìn nhau đùn đẩy, một lúc sau Thánh Gióng chấp tay nói:

- Gióng vừa trở về thiên đình nên phải lên điện trình báo Đại đế. Mong tinh quân thứ lỗi hẹn ngài khi khác vậy. Thiên Lôi đang rảnh đây.

Nói rồi Thánh Gióng cười mây chạy một mạch để mặc Thiên Lôi dẫm chân hậm hực bị Bắc Đẩu choàng tay kéo đi mặt mếu như muốn khóc

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trống đồng vang tận tận thần sơn

Thánh Gióng tách khỏi Thiên Lôi, Bắc Đẩu rồi đi thẳng đến điện Linh Tiêu. trên đường đi Gióng điều động khôi giáp của mình từ khắp nơi tới. Những mảnh áo giáp xé gió từ tứ phương tám hướng bay tới lắp ráp vào người, khi dừng chân trước cửa điện thì trước cửa điện thì trên người Gióng đã mặc chỉnh tề một bộ giáp trụ màu vàng uy nghiêm.

Thấy người mặc áo giáo vàng dừng chân trước cửa linh tiêu một thiên binh tiến đến quỳ gối nói như đã được báo trước:

- xin mời Thần Vương vào điện. Bệ Hạ chờ người đã lâu.

Thánh Gióng nghe vậy gật đầu coi như đáp lời liền tiến vào. Điện Linh tiêu là nơi nơi Ngọc Hoàng triều kiến thần tiên, nơi người ra những quyết định quan trọng nơi mà một lời nói ra có thể xoay chuyển tam giới. Đây là nơi có tầm quan trọng lớn bậc nhất trong Thiên Đình chỉ sau Thần điện trên Long Thần sơn.

Điện được được bảo vệ nghiêm ngặt người muốn tiến vào điện phải được Ngọc hoàng phê chuẩn. Thánh Gióng bước không nhanh, không chậm vào điện ngược nhìn về phía phía trong điện lúc này Ngọc Hoàng đang ngồi uy nghi trên Hoàng tọa, nét mặt không giận mà uy phía sau và hai bên là bốn nàng tiên nữ cầm quạt túc trực. Bên dưới bậc thềm bên phải là công chúa Liễu hạnh, sau lưng nàng cũng có hai cung nữ hầu cận.

Thánh Gióng đi đến chân bậc thềm thấp nhất bắt đầu bước lên Hoàng tọa thì quỳ một chân chấp tay nói:

- mặt tướng tham kiến Đại Đế, tham kiến công chúa. Chúc đại đế thiên tuế thiên tuế...

Ngọc Hoàng mỉm cười phát tay rồi nhìn Thánh Gióng nói:

- Thần Vương bình thân.

Rồi hỏi han Thánh Gióng về lần Hạ phạm lần này. Gióng nhất nhất trình báo lại với Ngọc Hoàng về tình hình dưới Hạ giới. Ngọc Hoàng trầm ngâm nghe Gióng kể lại, đôi lúc vỗ đùi khen hay rồi nói Gióng làm rất tốt.

Trình báo xong đang định tạ ơn cáo lui thì đúng lúc này âm thanh chín tiếng trống đồng từ Long thần sơn vang lên.

Ngọc Hoàng vỗ án đứng dậy, liễu hạnh công chúa đứng dậy đỡ tay cha. Gióng nhìn phía nơi phát ra thanh âm có một suy nghĩ hiện ra trong đầu mà bất kì một thần tiên nào cũng biết.

Cả ba người cùng nhìn về phía thần sơn rồi nhìn nhau.

Ngọc Hoàng sau khi vỗ án đứng dậy nói:

- Trống đồng vang, tiên tận thần sơn. Người, người đã trở về. Mau theo ta đi điện kiến người

Nói rồi bước xuống hoàng tọa, Liễu Hạnh công chúa đi theo đỡ tay cha. Thánh Gióng đi sát phía sau, chân bước nhanh về phía thần sơn.

Tương truyền từ hàng ngàn đời nay, từ khi khai thiên lập địa thần sơn đã ở đó. Nơi tất cả nhân tiên tam giới đều hướng về. Thần sơn là nơi rồng thần và tiên hạc cư ngụ. Và mỗi khi trống đồng Đông Sơn vang lên thì tức là thần triệu kiến dù bất kể ở đâu mọi tiên nhân đều phải trở về.

Trống đồng Đông sơn siêu cấp thần khí trấn quốc. Mỗi tiếng vang lên vượt cửu trọng thiên, vang xa tam giới. Người người nghe thấy người người trong

đầu đều vang lên một tiếng sấm truyền nằm lòng từ thừa lợt lòng" trống đồng vang, tiên tự thần sơn."

Lúc này trên thiên đình các thần tiên người bước ra từ tiên phủ người chạy về từ một góc trời nào đó. Dù đang ngủ hay đang làm gì đều gác cả lại cười mây, đập gió, thuận di, xé không gian chạy trở về triều kiến.

Chư thánh đầu đội nón lá ngự pháp về trời, Tiên dung chân đạp loan phượng, thánh đuóm, Lâm cung thánh mẫu, thủy cung thánh mẫu...

Hạ giới núi tản viên. Từ bất tử tản viên sơn thánh tay cầm rìu đứng ở giữa không trung đối diện một người có làn da xanh quá dị cười thủy long tay cầm tam xoa kích. Không khí giữa hai người căng thẳng trùng trùng. Sơn thánh nói với người đối diện:

- thủy tinh đừng đánh nữa đi thôi!

Thủy tinh đáp lời:

- được lần sau ngươi biết tay ta.

Nói rồi hai người phá không về trời theo hai phía khác nhau.

Trong bếp của ngôi nhà nhỏ nào đó hiện lên ba bóng người hai nam một nữ, ba người nhìn nhau không nói. Cười cá biến mất.

Gốc đa cổ một thanh niên người để trần tay cầm búa, lưng đeo cung Tên cười đại bàng xé gió thẳng thiện.

Tây nguyên một vụ tù trưởng bỏ lễ hội đâm trâu. Tay cầm khiên, tay cầm giáo cười thần mã đập không.

Âm phủ Diêm vương, phán sự ngô tử văn ngồi xe ngựa biến mất trong khói đen.

Thiên đình Sau khi Thánh Gióng cùng Ngọc Hoàng và Liễu Hạnh công chúa rời điện. Ba người đi thẳng về thần sơn. Vừa đến thần sơn thì cũng vừa lúc các tiên thánh đều đã tụ tập đủ cả. Mọi người xôn xao nói:

- Chúng thần bái kiến Ngọc Hoàng.

Ngọc Hoàng đưa tay ra hiệu chúng tiên im lặng rồi nói:

- Người đã trở về. Chúng ta lên thôi

Ngọc Hoàng quay lưng đi đầu dẫn chúng tiên cung kính bước lên thần sơn

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Long thần sơn, sứ mệnh mới

Tương truyền Sau khi khai thiên lập địa Lạc Long Quân cùng Âu Cơ phi thăng tiên giới. Lúc này tiên giới vẫn còn hoang sơ, thần đã khai mở nên Thiên đình ngày nay để làm nơi cư ngụ của chư vị thánh thần.

Nhưng hai người không quen sống trong lầu các xa hoa ồn ã nên Long Quân đã dùng đại thần Thông đắp nên một ngọn sơn hùng vĩ đặt trên cửu cửu trọng thiên rồi đưa các loại thần thú trên tiên dưới trần về thả trên núi. Âu cơ dùng tiên lực hiển hoá các loại tiên thảo, thần thụ, rồi dựng nhà cư ngụ trên núi. Vốn dĩ ngọn núi không có tên nhưng người đời cung kính đặt tên là Long thần sơn.

Ngọc Hoàng đi trước dẫn chúng tiên bước lên Thần sơn. Đường lên đến đỉnh sơn là chín trăm chín mươi chín bậc thang được làm bằng thiên ngoại vắn thạch, đường không xa nếu như dùng pháp lực để đi, thần sơn cũng không có cấm pháp nhưng chẳng một ai làm như vậy vì không biết tự bao giờ đó đã là một quy củ bất thành văn trên thần sơn. Chúng tiên xếp hàng ngay ngắn đi bộ nhẹ nhàng lên từng bậc thang mà không một ai phàn nàn, xôn xao.

Phải mất hai canh giờ chúng tiên mới lên được đến đỉnh thần sơn. Trước mặt họ lúc này hàng rào bằng tre đi thêm một chút là một cánh cửa nhỏ chiều rộng đủ ba người đi vào một lần. Lúc này cửa vẫn đang đóng kín, Chúng tiên dừng lại, Liễu Hạnh đỡ tay Ngọc Hoàng lên gõ cửa rồi cả hai lùi lại chờ đợi cùng chúng tiên.

Một vài khắc sau một ông lão râu tóc bạc trắng mở cửa ra đưa tay ra thể mời mọi người vào nói:

- Ngài đợi đã lâu, các vị vào đi.

Ngọc Hoàng và chúng tiên chấp tay với ông lão nói:

- đa tạ kim lão! Xin mời kim lão dẫn đường.

Kim lão quay người đưa chúng tiên vào đi qua một vài ngôi nhà gỗ đến một khoảng sân rộng, trên sân có một chiếc trống đồng lớn một chiếc Long tọa trống, đằng sau là một dãy nhà đất.

Chúng tiên cung kính đi vào tập trung vào giữa sân lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Long tọa rồi quay qua nhìn nhau khó hiểu.

Ngọc Hoàng nhìn Kim lão hỏi:

- kim lão! Người đâu?

Kim lão mỉm cười:

- Ngài đến ngay bây giờ.

Dứt lời trên bảo tọa từng sợi ánh vàng từ không trung tụ lại thành thân hình một người cao lớn, uy nghiêm mắt nhìn về chúng tiên.

Trong lúc chúng tiên còn kinh ngạc về việc trước mắt thì kim lão vội quỳ:

- Tham kiến cha Long.

Chúng tiên đồng loạt quỳ xuống đồng thanh kêu to tiếng kêu vang dội cả thần sơn:

- tham kiến cha Long.

Đúng lúc đó cả thần sơn từng tiếng kêu của các loại thần thú trên thần sơn vang lên hoà quyện với nhau như một lời chào đến vị thần.

Long quân nhìn chúng tiên phát tay nói:

- các con của ta đứng dậy cả đi.

Chúng tiên nghe lời đứng dậy cung kính. Long quân đợi mọi người đứng lên rồi nói:

- Ta triệu tập các con lần này lên đây là có hai điều quan trọng cần nói, và để các con chuẩn bị sẵn tinh thần.

Ngọc Hoàng tiến lên trước chấp tay, cúi đầu thưa:

- xin cha dạy bảo.

Long quân gật đầu nhìn chúng tiên cất giọng:

- như các con đã biết vạn vật trong thiên địa đều có hai mặt của nó như có âm ắt phải có dương. Có sai ắt phải có đúng. Có mặt trắng ắt phải có mặt trời. Có tiên ắt có ma.

Chúng tiên gật đầu cho là phải thì long quân tiếp lời:

- hầu hết chúng tiên các con đều xuất phát từ phạm nhân giới, người do tín ngưỡng của dân gian mà thành tiên, Các con đều là những người tài giỏi nổi bật trong loài người, có người do tu luyện thành tiên hay sinh ra đã là tiên nhân. Nhưng chênh lệch giữ tiên nhân quá sau biệt sao không cân bằng như âm dương như nhật nguyệt tiên ma. Vậy chúng ta có phải mất cân bằng kia của thế giới phạm nhân hay không??.

Người nhìn ta ta nhìn người rồi tự hỏi lẫn bản thân chúng tiên lộn xộn hẳn lên. Ngọc Hoàng sáng ý chấp tay thưa:

- thưa cha! Ý cha là chúng ta ko phải mất cân bằng của thế giới phạm nhân?? Vậy thế giới đó là??.

Long quân mỉm cười nói:

- hỏi hay lắm thế giới cân bằng với phạm nhân giới phải là một thế giới có nhiều tiên nhân hơn hiện tại. Không dám nói là người người có thể tu tiên nhưng ít nhất người tu tiên nhiều hơn phạm nhân giới. Lần này ta và nương tử của ta vân du ta đã phát hiện ra thế giới đó và đặt tên nó là tu chân giới.

Chúng tiên búng nõ tu chân giới, thế giới của người tu chân có người lại cho rằng đây là điềm báo của nguy cơ, Long quân nhìn về phía mọi người ông cũng đoán biết suy nghĩ, tâm tư của họ. Ông nói tiếp:

- ta biết các con nghĩ gì, vậy thế giới tu chân đó ở đâu, nhiều tiên nhân như vậy họ có đánh chiếm tiên giới thiên đình ta không?? Ta cho các con biết rằng ta nói cân bằng với thế giới phạm nhân tức cùng đẳng cấp với giới phạm cũng tức là không gian đẳng cấp thấp hơn tiên giới chúng ta.

Ngọc Hoàng hỏi lại:

- từ trước đến nay sao chưa từng thấy ai phi thăng lên tiên giới? Phải chăng bị điều gì ngăn cấm

Long quân vuốt cằm trầm ngâm nói:

- đúng vậy đây chính là điều chúng ta phải tìm lý do bị ngăn cấm hay thiếu điểm tiếp dẫn thì chúng ta phải đi vào trong đó tìm hiểu và đánh ra một con đường. Vì đánh từ trong ra luôn dễ hơn từ ngoài đánh vào.

Chúng tiên đồng thanh hô lớn:

- cha long anh mình

Long quân nói tiếp:

- vị trí đại khái ta đã rõ, phương pháp cũng đã có. nhưng còn một việc liên quan rất lớn nữa ta muốn nói với các con, ngoài việc phát hiện ra tu chân giới ta cũng phát hiện ra thần giới. Ta và nương các con đã đến thần giới nhưng vấn đề là hiện tại ta chưa tìm được con đường để trở về.

Lại một cú chốt làm rung động thiên sơn chúng tiên bàn tán xôn xao. Thánh Gióng lúc này chấp tay nói:

- cha không thể trở về?? Vậy người hiện tại đang ở đây là? Phải chăng là chưa xác định được điểm tiếp dẫn?.

Long quân nhìn thánh gióng, ở vị tứ bát tử trẻ tuổi này ông rất coi trọng ở tính cách cũng như thiên tư. Ông cười khổ:

- điểm tiếp dẫn bởi vì ta chỉ tình cờ đến thần giới từ một vòng xoáy không gian, nên quá khó để xác định, nếu xông loạn thì ai biết được có thể đến hay không? Ta hiện tại chỉ là một hình chiếu ta gửi về mà thôi. hơn nữa thần nhân quá mạnh, tiên giới chúng ta lực lượng quá mỏng muốn đập một chân xuống là quá khó khăn.

Ngẫm nghĩ rồi tiếp lời:

- ta nói hai chuyện này liên quan đến với nhau vì ta muốn các con trước đi khai mở đường đến tu chân gian giới rồi xây dựng một đội tiên nhân sau xông phá thần giới. Nhưng muốn làm được vậy thì lại không thể đi quá nhiều người vì pháp lực hình chiếu này quá thấp, độ an toàn quá thấp, tính nguy hiểm quá cao, để đi vào đó các con phải phá bỏ pháp lực hiện tại, ta lại không thể cho các con sự trợ giúp gì cả. Các con sợ rằng có thể mất đi tính mạng của mình, ta cần sự tự nguyện của các con.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Xung Thiên, ta chọn con

Khai mở tu chân đập phá thần giới, chúng tiên bắt giặc tay nắm chặt lại mắt trở nên nồng nhiệt. Cả khoảng sân bỗng chốc có một khí thế hùng hục.

Ở đây ai ai chẳng là nhân trung chi long, không là văn thần cũng là võ tướng lưng lẩy cổ kim. Cái tư tưởng đã ăn sâu vào tư tưởng mỗi người không ít người ở đây trên mình đến có hình xăm "nghĩa dĩ quyền khu, hình vu báo quốc" mỗi nam tử đại Việt từ xưa đến nay đều được dạy rằng "nam nhi đại Việt. Trước bảo vệ gia hương, sau mở mang bờ cõi.". Có thể thấy đây là một vinh dự lớn lao cỡ nào. Chúng tiên đồng loạt quỳ gối xin đi,

Long quân nhìn xuống từng khuôn mặt chúng tiên ngẫm nghĩ rồi nói:

- thành hoàng, thổ địa là thần cai quản một phương nhân giới không thể đi, các tào cũng không thể, thánh mẫu, thánh nữ đi khó tránh khỏi rắc rối, âm tào địa phủ thì phải ở lại cai quản âm giới.

Những tiên nhân nghe vậy thì lục tục đứng dậy lùi về sau tiếc nuối.

- thiên lôi phải ở lại trông coi thiên đình. Nam tào - Bắc đẩu sự vụ quần thần. Đồng cổ, kim lão ở lại.

Lại thêm những người phải ở lại đứng dậy. Lúc này trên sân chỉ còn lại tứ bát tử, thanh niên trẻ cầm rìu khoác cung tên, nam tử tay cầm khiên giáo, người có nước da xanh và vảy cá trên người, một tráng hán người mặc giáp sắt là còn quý thấm thắm.

- chủ thánh ở lại, Liễu hạnh ở lại đi, sơn thánh ở lại quản lý yêu thú dưới trần. Đức thánh trần ở lại ta còn có nhiệm vụ giao.

Chủ thánh, mẫu Liễu hạnh, sơn thánh, Đức thánh đứng dậy khom người lùi ra sau

- những người còn lại

Long quân chưa dứt lời thì bốn người đồng thanh hô:

- xin cha Long thành toàn.

Long quân nhìn bốn người rồi phát tay, lúc này ở sườn thần sơn phát ra những tiếng rầm rầm, một toà tháp bốn tầng cao gần bảy trượng như bị nhấc lên bởi một bàn tay vô hình rồi bay thẳng đến khoảng trống trên sân rồi từ từ hạ xuống. Long quân nói:

- như ta đã nói số người đi không thể quá nhiều. Lần này Các con Hạ giới, hình chiếu này của ta pháp lực có hạn chỉ có thể đưa một người xuyên không những người còn lại sẽ phải vào tháp. Đây là Bảo tháp ta làm dựa theo thượng phẩm thần khí Đại Thắng Tư Thiên Bảo Tháp, là trung phẩm thần khí không gian và thời gian bên trong mỗi tầng là một khoảng không gian tách biệt, có gia tốc thời gian tỉ lệ 5,10,15,20. Sẽ có thể lưu trữ khi xuyên không nhưng sau khi các con vào đó ta sẽ phong kín cửa tháp lại để đề phòng dị số xảy ra. Với tu vi của các con khi sang bên đó có thể bị thiên địa bài xích nên ta đặt một quy tắc đó là người giữ tháp tu luyện đến một cấp bậc nào đó mới có thể mở ra mỗi tầng và người mỗi tầng có tu vi cách chủ thể hai đại cảnh giới sở dĩ như vậy là để các con các con thể thích ứng được với tu chân giới cũng như ảnh hưởng đến quá trình phát triển của bản thân. Các con hiểu chứ??

Bốn người đồng tập trung nghe kĩ những điều Long quân nói, rồi đồng thanh đáp:

- hiểu thưa cha!

Long quân gật đầu suy nghĩ rồi nói:

- các con là nhân tộc ừm cả thủy tộc nữa. Vậy ta thêm cho các con vài thần thú hỗ trợ

Ngài nói rồi chúng tiên thấy từng tiếng yêu thú gầm thét chạy lại, chấn tĩnh trườn mình trên những chiếc lá khô, đại bàng tinh quạt gió, thần mã hí vang chín hồng mao pháp phối, thần tượng chín ngà trên lưng có một con gà chín cựa từng bước nặng nề đi tới.

Long quân nhìn chúng thần thú:

- hai người các ngươi còn không mau ra đi

Vừa dứt lời thì một cây đại thụ nhắc những chiếc rễ cây lớn của ra khỏi mặt đất tiến đến giọng nói ồm ồm:

- Long quân đã lâu không gặp

Một dòng nữ mỵ hoặc phát ra từ một con cửu vĩ yêu hồ hoà theo:

- tưởng ngươi đã quên chúng ta rồi chứ??

Đây là hai kẻ thù của Long quân tiêu diệt khi còn ở dưới Hạ giới nhưng không biết sao giờ này lại ở đây. Đoán chắc rằng sau khi phi thăng Long quân quân đã dùng pháp lực tạo lại sự sống cho chúng.

Long quân không đáp lời chúng mà quay về phía bốn người vẫn còn đang quỳ nói:

- bây giờ phải chọn ra một chủ thể nắm giữ bảo tháp và là nhân vật chính lần này.

Bốn người nhìn cha chờ đợi. Long quân nhìn lướt qua từng người ngẫm nghĩ bỗng người dừng ánh mắt lại phái Thánh Gióng vài lần. Ở Thánh gióng có một thứ gì đó rất quen thuộc. Ông nói với Gióng:

- xung thiên trên người con phải chăng có một thứ gì đặc biệt???

Gióng ngẫm nghĩ rồi ngửa tay xuất ra viên bi mà ngựa sắt biến thành, thấy Long quân lắc đầu thì lại xuất ra một bụi tre nhỏ.

Bụi tre vừa ra mắt Long quân tỏa sáng ngẫm nghĩ, yêu hồ tiến lại gần ngửi ngửi với ánh mắt kì dị rồi đưa mắt nhìn long quân.

Long quân cười phá lên:

- haha trời xanh an ban, tre đằng ngà có huyết mạch Long. Hồ bạch nhớ chứ ngày xưa ta và người đánh nhau từ tây hồ đến sóc sơn ngươi cắn ta một phát, máu chảy ah.

Hồ yêu nhăn mũi:

- có gì đáng cười chứ?? Còn muốn ta cắn không??

- ngươi không hiểu, tre đằng ngà này đã hấp thụ máu huyết của ta, nó sẽ luôn tìm được vị trí của ta. Lần này có thể thành công rồi

Long quân cách không cầm lấy bụi tre, bụi tre như cảm nhận được long huyết chiếc ngọn nhỏ của nó quán quýt lấy tay ngài như mình chứng cho lời của ông.

Long quân nhìn Thánh Gióng gật đầu:

- tốt tốt Xung Thiên ta chọn con. Đừng khiến Ta và chúng tiên thất vọng.

Nói rồi ông im lặng đợi Thánh gióng đáp lời. Chúng tiên, thú cũng nhìn về Thánh gióng chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ta phán con tử

Long quân và chúng tiên nhìn về Thánh Gióng vị thần vương một trong tứ bất tử, vị thần tượng trưng cho sức trẻ Đại Việt.

Thánh Gióng không ngờ bụi tre mình tiện tay nhổ ở dưới Hạ giới lại có tác dụng trong sứ mệnh lần này đến vậy. Gióng chấp tay thưa:

- Gióng tạ ơn cha giao phó, nguyện không làm nhục sứ mệnh. Dù chết không từ.

Nói rồi Gióng đập đầu hô lớn:

- khai mở tu chân đạo phá thần giới, Đại Việt bất hủ.

Chúng tiên, thú lắng nghe từng lời Thánh Gióng nói cũng đều quý xuống hướng về Long quân hô:

- khai mở tu chân đạo phá thần giới, đại Việt bất hủ.

Tiên hô, thú rống vang dội cả thần sơn. Long quân ngồi yên vị nghe từng tiếng hô hào hùng này, Đại Việt bất hủ đúng vậy Con người đại Việt ta những con người của nhiệt huyết, gặp khó không nản mà đập tan mọi vật cản.

Khẽ phát tay:

- tốt, tất cả đứng dậy đi. Ta Sẽ nói rõ cách mà ta đưa các con đến tu chân giới

Bốn người được chọn và chúng tiên im lặng nghe cha nói ai cũng tò mò về điều này.

- đầu tiên Thạch Sanh, Đạm San, Thủy tinh và chúng thú Sẽ vào các tầng của bảo tháp, các con tiến vào rồi ta Sẽ phong bế cửa tháp lại. Xung thiên sẽ trích máu nhận chủ Bảo tháp rồi thu nó vào trong linh hồn.

- về phần Xung thiên thì ta.

Long quân đang nói thì dừng lại sắc mặt thay đổi, trên mặt ông có đôi chút lo lắng, băn khoăn. Chúng tiên thấy vậy nghi hoặc nhưng không lên tiếng chỉ chờ đợi, một lúc ông kiên định nói:

- về phần Xung thiên, ta phán con tử.

Tiếng xôn xao, những ánh mắt nhìn nhau khó hiểu. Phán chết?? Vậy là sao?? Có phải nghe nhầm không??.

- tất cả im lặng. Đúng vậy không hề nhầm ta Sẽ phán con tử. Sau khi con chết ta sẽ dùng pháp lực để bao bọc linh hồn của con lại rồi xé rách không gian đưa linh hồn con sang thế giới tu chân, sau đó linh hồn con Sẽ phải tự tìm chỗ trú ngụ. Là thú hay là người riu con quyết định, nếu con không thể tìm được thì hồn phi phách tán. Thế nào có dám đi nữa không??

- Dám! Cùng lắm là chết thôi, Gióng không lo chi lo các vị đồng đạo sợ thôi hahaha..

- Thần vương coi thường chúng ta quá, sống lâu rồi mạo hiểm một lần có sao đâu???

Long quân nhìn mọi người đối đáp cười nói:

- phải vậy chứ, ở đây ta có một số bí tịch tu luyện phù hợp với các con mong sao Sẽ trợ giúp được con tu luyện. Còn tiên khí, thần khí ta Sẽ không cho tránh cho các con quá dựa dẫm ngoại lực.

Nói rồi Long quân truyền vào thức hải từng người bí tịch. Mọi người nhìn nhau nhìn nhau hưng phấn, không hổ là cha long đồ đặc quá mức hữu dụng.

Sau khi đưa bí tịch Long quân nói với ba người và chúng thú:

- được rồi tiến hành thôi! Thạch sanh, chần tinh, đại bàng vào tầng hai. Đạm san, mã tượng kê vào tầng ba. Thủy tinh, lão mộc, hồ ly vào tầng bốn đi.

Tiên, thú lần lượt chào tạm biệt chúng tiên vái lạy Long quân rồi đi thẳng vào bảo tháp. Đội mọi người vào hết Long quân phong bế cửa tháp lại.

Thánh Gióng tiến lên nhỏ máu nhận chủ bảo tháp rồi thu nhỏ bảo tháp lại thành một hạt bụi li ti đậu trên tay. Gióng đưa hạt bụi lên mi tâm thu nó vào trong linh hồn hải.

Thánh gióng quay lại nhìn chúng tiên nhưng khuôn mặt quen thuộc rồi chấp tay mỉm cười nói:

- Gióng đi đây! Chúng tiên bảo trọng.

- tái kiến!

- thần vương bảo trọng. Tái kiến!

Mọi người chấp tay đáp lại lời của thần vương trẻ tuổi và thầm mong một ngày không xa thần vương sẽ trở về như đúng với thần hiệu của mình Xung Thiên.

Long quân nhìn quanh tìm kiếm nói:

- Bắc Đầu ở đâu??

Bắc Đầu mặc một chiếc váy hồng vẫn dáng điệu không thể tả như mọi khi. Bàn tay không vung vẩy như mọi khi mà lúc này tay hắn cầm một quyển sách giấy cộp một tay cầm tiên bút, nét mặt nghiêm nghị lách chúng tiên bước lên phía trước cúi đầu nói:

- thưa cha! Có con.

- phán tử cho ta.

Bắc Đầu nhìn thẳng vào Thánh Gióng rồi tung sỏ từ lên trời đồng thời tay kia cầm tiên bút viết miệng thì nói lớn:

- Chương quân tử môn, ta Bắc Đầu tình quân phạt ác chi thần, phán tội Xung thiên vì quá soái. Phán tử.

Tiên bút gạch lên sỏ sinh tử, sấm chớp nổi lên. Người Thánh Gióng từng lớp da thịt bốc cháy như những trong giấy bị đốt bay trong gió.

Thân thể cháy hết chỉ còn linh hồn, thì Long quân hai tay di chuyển thiên địa nguyên khí từ khắp nơi tụ lại bao quanh linh hồn nhỏ hình người lơ lửng trên không trung đang cầm trên tay một bụi tre, một tay khác thì cầm một chiếc tiêu thấp, tai đeo một chiếc khuyên tai sắt hình tròn nhỏ nháy mắt tinh nghịch nhìn mọi người.

Long quân thì pháp bảo vệ linh hồn Thánh gióng xong tay kia xuất trảo xé rách hư không, đưa linh hồn nhỏ bé vào. Hư không dần dần liền lại như ban đầu, linh hồn thì đã đi mất, chúng tiên nhìn một lúc lâu rồi cảm khái. Thần vương nhớ trở về chúng ta đội người.

Long quân nhìn chúng tiên nói:

- đừng cảm khái! Mà hãy tin tưởng đi. Giờ chúng ta nói tiếp.

Chúng tiên lấy lại tinh thần cung kính lắng nghe.

- Ngày Xung thiên thành công thì cũng là ngày tiên giới được nối thông với tu chân giới. Thì cũng là ngày bình chương ngăn cách tiên giới ta với các không gian cùng đẳng cấp khai mở vì nên biết rằng chúng ta không cô đơn giữ thiên địa này.

- lúc đó khó tránh khỏi đấu tranh rối loạn nên các con phải chuẩn bị trước để tránh bất ngờ.

Chúng tiên lắng nghe cung kính gật đầu.

- Đức thánh trần đầu???

Nam tử thân mang giáp trụ tiến lên hành lễ:

- có con. Xin cha dạy bảo.

Long quân nhìn nam tử trung niên này tin tưởng gật đầu:

- ta cần con làm việc mà con giỏi nhất.

Đức thánh trần suy nghĩ:

- ý cha là??

Bật cười Long quân nói:

- Xây dựng quân đội, bảo vệ tiền giới

Phối hợp Xung thiên, đến tìm ta

Đập tay lên ngực cúi đầu Quốc Tuấn Trịnh trọng:

- cần tuân ý chỉ. Thà chết không từ.

Long quân gật đầu đứng dậy nhìn chúng tiên với ánh mắt thâm tình mong đợi nói:

- đã đến lúc ta phải đi. Hãy nhớ nam nhi phải biết tự cường, mắt nhìn về phía trước. Hẹn gặp các con tại thần giới.

Chúng tiên quý gồi tiễn đưa đến khi hình ảnh Long quân biến mất hoàn toàn chỉ còn long tọa trống không, mới cùng nhau lục tục đứng dậy, chấp tay cáo biệt kim lão rồi xếp hàng cùng nhau xuống thần sơn.

Ai lòng cũng thôn thức về những tin tức biết được hôm nay, những việc hôm nay trên thần sơn Sẽ in dấu trong lòng họ mãi về sau, tự dặn lòng phải tích cực tu luyện và chờ đợi ngày Xung Thiên trở về tìm đường lên thần giới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tu chân giới, Gióng ta đến rồi!

Trúc gia trang là một thôn nhỏ ở sâu trong núi vạn tượng. Sở dĩ thôn được gọi như vậy vì bao quanh thôn là rừng trúc xanh, những cây trúc mọc lên san sát như một tấm lá chắn tự nhiên bảo vệ những con người nơi đây khỏi yêu thú.

Khắp nơi trong trúc gia trang là một mảnh yên bình, trẻ nhỏ luyện quyền, khi thì nô đùa đuổi bắt dưới những tán trúc xanh, chờ đợi những người lớn tuổi đi săn thú trở về mang những trái cây nhỏ làm quà sau mỗi chuyến đi.

Mỗi ngày đều như vậy giản dị, nhẹ nhàng. Nhưng hôm nay lũ trẻ ngừng chơi đùa, vì chúng bị ngắt quãng bởi tiếng bước chân chạy qua. Đó là một thiếu phụ xinh đẹp mái tóc dài đen, tay bế một đứa trẻ chạy hối hả.

Thanh Hà bế đứa con nhỏ hai tuổi của mình, Nàng tự nhủ bản thân phải nhanh chân thêm một chút mặc kệ những giọt nước mắt lăn dài trên má. Con của nàng Tần Minh bị ốm từ năm ngày trước, mới đầu nàng nghĩ rằng nó chỉ bị sốt nhẹ uống thuốc đôi ba hôm đôi ba hôm rồi sẽ khỏi. Nhưng bệnh tình của nó ngày càng nặng hơn, đến hôm nay người nó nóng bừng hơi thở ngày càng yếu dần.

Nàng chạy vội đến một ngôi nhà đầu thôn thất thanh hô:

- Lương đại phu, cứu mạng.

Lương đại phu là đại phu duy nhất ở trúc gia trang này, là cơ hội duy nhất của con nàng.

Lương tôn nghe tiếng gọi thì mở cửa thấy thiếu phụ đang bế một sinh mệnh hấp hối.

- Tần nương tử, mau vào đi

Nge lời đại phu nàng bế con vào trong phòng. Đặt nó xuống chiếc giường đơn nhỏ rồi đứng ra đầu giường chờ đợi. Lương tôn lấy một chiếc ghế đầu nhỏ ngồi lại, đưa tay nhắc mí mắt của tần minh rồi khẽ ấn nhẹ lên bàn tay nhỏ xíu chuẩn mạch, hơi thở tần minh yếu dần, nhịp đập trái tim yếu dần yếu dần rồi ngừng hẳn.

Lương tôn buông tay, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- xin lỗi! Ta không thể giúp được gì.

Thanh hà quý xuống cầu xin đại phu, nhưng đại phu lắc đầu an ủi nàng đừng quá đau buồn. Nàng bế con ôm vào lòng khóc nức nở. Sao có thể như vậy chứ?? Phu quân nàng đã ra đi nay máu mủ duy nhất của chàng lại như vậy, nàng làm sao có thể nhìn mặt phu quân ở dưới suối vàng đây??.

Nàng ôm chặt con mà khóc, những giọt nước mắt lăn dài. Bỗng chốc mái tóc dài đẹp của nàng lốm đốm trắng những đốm trắng cứ lớn dần, chỉ một lát sau cả mái đầu nàng đã bạc trắng.

Nàng vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ im lặng, mà lòng đau như cắt. Bỗng dưng nàng cảm nhận được trong lòng mình thân hình bé nhỏ đã trở nên lạnh lẽo đó chợt ấm dần lên, da thịt hồng hào trở lại. Nàng gọi với đại phu.

- Đại phu

Lương tôn nhìn người thiếu phụ ôm con, lúc này ông cũng nhận ra sự trở lại của sinh mệnh nhỏ bé ấy, những luồng linh khí đang dần tụ tập lại tiến vào cơ thể. Ông cũng cảm thấy vui mừng nói:

- kì tích, kì tích. Cô để ta xem.

Lương tôn ấn tay vào mạch máu trên tay đứa trẻ cảm nhận, một lúc sau mỉm cười.

Thánh Gióng sau khi được Long quân xé rách hư không đưa đến tu chân giới, thì bị mất đi tri giác do ảnh hưởng của hư không hôn loạn. Linh hồn theo gió bay vút vương, tưởng chừng như sắp tan rã thì tự chủ tiến vào một cơ thể bất kì đã mất đi linh hồn.

Thánh gióng đôi mắt khẽ rung rung, cảm nhận linh khí xung quanh. Thật nhiều linh khí hơn hẳn phạm nhân giới. Đến rồi đây là tu chân giới sao??? Cha con thành công rồi, chúng ta thành công rồi.

Hắn muốn hét to:

- tu chân giới, Gióng ta đến rồi!

Nhưng gì thế này môi mấp máy, mà chẳng thể nói nên lời, hắn cố mở đôi mí mắt nặng trĩu, những hình ảnh trong đôi mắt rõ ràng dần. Trước mắt hắn lúc này là một khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp có một mái tóc bạc trắng và một đôi mắt trong veo đang rơi những giọt nước mắt đẹp như những hạt Ngọc châu. Hắn cảm thấy từ nữ nhân này với mình có một sự liên kết mĩ diệu, sự liên kết huyết mạch. Đôi mắt hắn nhoè ướt miệng lắp bắp vang tiếng yếu ớt

- mẫu thân.

- mẫu thân, người đừng khóc.

Thanh Hà nghe tiếng nói quen thuộc đang yếu ớt gọi mình thì vui mừng cắn môi gật gật đầu đáp:

- mẫu thân Sẽ không khóc nữa

Nói vậy nhưng nước mắt càng tuôn nhiều hơn. Thánh gióng đưa bàn tay ngỏ xiu lên hắn ngạc nhiên nghĩ:

- ta trở thành đứa trẻ hai tuổi sao?? Thôi mặc kệ.

Hắn đưa bàn tay nhỏ xiu lau đi những giọt nước mắt của mẫu thân và tự nhủ mình sẽ để mẫu thân rơi lệ một lần nào nữa.

Lương tôn sau khi bật mạch nhìn Thanh Hà và tần mình mỉm cười nói:

- tốt, tốt. Chúc mừng hai mẫu tử. Ta sẽ đi bốc mấy thang thuốc để cho tiểu tử này hồi phục nhanh hơn.

lương tôn bảo thanh Hà đợi ông đi bốc thuốc, rồi quay lưng đi ra ngoài. Thanh Hà cúi đầu tạ ơn ông rồi đặt tần mình xuống giường vuốt ve đôi má bầu của Con trai.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cha Long! Con sẽ làm được

Rời khỏi nhà của lương tôn, Thánh gióng lúc này với Tên gọi mới, thân phận mới. Được mẫu thân bé trong lòng, vỗ về trở về nhà, cái cảm giác vi diệu của huyết mạch khiến Gióng cảm khái, giống nhớ về người mẹ già tại phạm nhân giới của mình. Tuy chỉ được làm con mẹ ba năm, nhưng giống rất yêu mẹ. Mẹ đã già rồi là con mẹ nhưng không thể ở chăm sóc mẹ. Gióng nhìn thật lâu khuôn mặt người mẹ tu chân này, tự nhủ bản thân kiếp này phải đối xử với mẹ thật tốt Sẽ không bao giờ để mẹ phải buồn, phải khổ.

Trên đường về Gióng tò mò nhìn xung quanh dưới những khóm trúc xanh, có đứa đang luyện quyền, có đứa ngồi khoang chân tu luyện. Nơi những ngôi nhà tranh các thiếu phụ ngồi quay tơ, dệt vải, những người cao tuổi bắt cặp cười nói tán gẫu chờ đợi những người chủ gia đình trở về sau một chuyến đi săn. Cảnh tượng yên bình khiến cho gióng có một cảm giác thân thiết, nó rất giống với đại Việt. Chỉ khác là ở nơi đây linh khí thật nồng đậm, xung quanh người nào người nấy đều có linh khí vờn quanh với mức độ khác nhau tuy không nhiều nhưng hắn có tu luyện.

Nhà gióng ở gần cuối trang, ngôi nhà nhỏ lợp mái tranh đã ngả màu vàng ứa, trước ngôi nhà là một khoảng sân đất chất đầy những chiếc tạ đá lớn bé.

Thanh Hà bế giống vào nhà đặt giống trên một chiếc nôi nhỏ, rồi đi thấp nhan cho phu quân của mình. Nàng nhìn lên linh vị vẫn còn thơm mùi gỗ mới với ánh mắt trĩu mến rồi nói:

- phu quân, tạ ơn chàng phù hộ.

Nàng đưa tay vuốt chút bụi trên linh vị hồi tưởng về quá khứ thật lâu. Giống nhìn về phía mẫu thân, bên linh vị của người phụ thân mà giống chưa từng gặp, linh vị được khắc tên Tàn nguyên trí được chiếc bàn thờ được đóng mới. Trước linh vị được đặt một thanh huyết đao gãy nửa.

Giống nhìn quanh, cả ngôi nhà là những đồ vật đơn sơ ngoài chiếc bàn thờ ở giữa nhà, là một chiếc giường đôi, một chiếc nôi giống đang nằm, một chiếc bàn được đặt sát cửa sổ nhìn ra sân. Nhìn qua chiếc bàn điều làm giống chú ý nhất là ở trên bàn đặt mấy sách nhưng đã bị phủ bởi một lớp bụi mỏng vì chắc hẳn đã lâu không có người động đến.

- chính nó, ta phải đọc nó để có thể hiểu biết về thế giới này

Giống tự nhủ, thân thể này quá nhỏ nên trí nhớ của nó chẳng có lưu lại gì nhiều. Nên phải phổ cập tri thức từ sách vở, may thay thân thể hai tuổi, còn nhỏ yếu nhưng bên trong lại là linh hồn của một vị thần.

- ừm nhưng phải đợi đêm khuya lúc mẫu thân ngủ say thì ta mới hành sự được

Nói rồi giống ta liền nhắm mắt lại ngủ một giấc, xuyên không ah xuyên không cũng mệt lắm ah.

Thanh Hà thấp hương khăn phu quân xong, quay lại nôi của con thì thấy con đã ngủ, nhìn khuôn mặt của sinh mệnh nhỏ bé này đang say giấc, khoan khoái. Nàng mỉm cười khẽ vuốt đôi má tròn trĩnh thấp giọng thủ thỉ:

- Minh minh, cảm ơn con đã ở lại với ta. Hãy lớn lên thật mạnh khỏe được không con.

Nàng thiếu nữ xinh đẹp đôi mươi, tuổi đương xuân. Ngỡ như sẽ được sống một cuộc sống ước mơ, nàng có một tình yêu đẹp, một mầm xanh non đang từng ngày lớn lên. Nhưng thiên khung sao nở tàn nhẫn như vậy, cướp đi người phu quân đã bên nàng từ thừa còn thơ, nếu lần này minh minh có ra sao thì nàng biết sống ra sao.

Ngồi nhìn con suy nghĩ miên man, nàng ngủ say lúc nào không biết. Mấy ngày nay từ khi con bị ốm nàng có thể chợp mắt nổi. Hôm nay nàng có thể thả lỏng rồi nên nàng ngủ ngon hơn.

Một lớn một trẻ đều ngủ say, khiến cho ngôi nhà dường như rộng rãi, tĩnh lặng hơn. Ngoài trời từng hàng trúc lao xao trong gió như khúc nhạc êm đêm khẽ ru cho hai tâm hồn mệt mỏi.

Khẽ ngoáp ngoáp cái miệng nhỏ xíu còn vương sợi nước miếng dài, giống mở đôi mắt nhìn xung quanh. Lúc này đã là cuối canh một trong phòng là một màu đen tĩnh mịch. Giống nhìn thấy mẫu thân dựa vào nôi ngủ say, từng sợi tóc trắng như những sợi cước khẽ rủ trên mặt, giống nghĩ một người như mẫu thân tại sao lại phải gánh chịu như vậy? Phải đau lòng như thế nào mới khiến mái tóc dài thanh xuân trở nên bạc trắng như vậy?? Giống khẽ trườn mình ra khỏi nôi một cách nhẹ nhàng để tránh người thức giấc. Giống muốn đưa mẹ nằm lên giường nhưng khổ nỗi nghĩ được mà lại không thể làm được với thân hình nhỏ bé này.

Lấy chiếc chăn mỏng trên giường lại nhẹ nhàng khoác lên vai mẫu thân. Giống quay lưng đi thấp sáng chiếc đèn dầu, rồi tiến lại chiếc bàn với những cuốn sách. Giống đứng trên ghế cổ với tay đến những cuốn sách này, nhưng tay ngắn quá không với nổi. Giống tức mình liền trèo thẳng lên bàn ngồi.

Trước mắt giống lúc này là ba cuốn sách nhỏ:

- cửu đại cảnh giới, tu chân giới tổng quát, vạn thú quyền sơ lược.

Giống lật đầu tự cảm thấy may mắn vì đây đúng là những thứ hiện tại hắn cần biết. Nhất là hai cuốn trước.

Cuốn đầu tiên hắn chọn xem là tu chân giới tổng quát. Tu chân giới gồm đại lục và tứ hải. đại lục được chia làm tứ vực nhân loại sinh sống trên đông vực, tây vực. Bắc vực thú tộc, nam vực ma tộc. Tứ hải đông, tây, nam, bắc.

- tứ hải, tứ vực. Đông tây nhân, Bắc thú, nam ma. Có phân chia tức có đấu tranh. Tốt xem ra cuộc sống này Sẽ không quá tịch mịch.

Thánh giống vừa xem vừa trầm ngâm. Hắn lật cuốn thứ hai cuốn cảnh giới tu luyện.

Trong thiên địa tồn tại linh khí, người có linh căn hấp thu loại linh khí này tích súc trong đan điền trở thành linh lực, đến mức độ nhất định sẽ đột phá bình cảnh.

Cửu cảnh giới tu luyện: Luyện khí, trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hoá thần, luyện hư, hợp thể, đại thừa, độ kiếp. Luyện hư cửu tầng, ba tầng một giai nhập khí, luyện khí, vận khí. Bát cảnh giới sau mỗi cảnh giới được chia thành: tiền, trung, thượng.

Thánh giống mãi mê lật từng trang sách như không biết mệt mỏi. Đến khi lật cuốn sách lại thì trời đã mờ sáng, giống nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ về lần tiên tự thần sơn, nghĩ về cha long, sự kì vọng của người, ánh mắt cuồng nhiệt của quần tiên mà tự nhủ với bản thân:

- cha long! Con sẽ làm được.

Hình ảnh một hài tử nhỏ bé ngồi bên khung cửa sổ, bàn tay nắm chặt ánh mắt nhìn xa xăm ấy dường như lớn dần lên. Điềm báo cho hành trình chinh phục kỳ diệu bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thoát phạm nhập khí

Thanh Hà tỉnh giấc mơ màng thấy mình nằm dựa nôi, biết rằng đêm qua vì được thả long sau những ngày mệt mỏi nên đã ngủ mê mệt đến mức như vậy. Nàng cười khổ lắc đầu.

Khê đưa mắt nhìn về phía trong nôi, nàng bật dậy lo lắng tìm kiếm, chiếc chăn mỏng rơi lúc này vẫn còn trên lưng rơi xuống đất. Nàng cúi xuống nhặt chiếc chăn lên, nàng nghĩ thầm:

- đêm qua mình ngủ quên, nào có đắp chăn đâu nhỉ??? Ai đắp cho mình vậy??

Nàng cảm chân trong tay đưa mắt nhìn khắp phòng. Nàng nhìn thấy nhi tử đang ngồi trên bàn gỗ, bàn tay đang nắm chặt mắt thì nhìn chăm chú nhìn ra sân. Nàng khẽ mỉm cười, sự lo lắng trong lòng vui đi, đang toan gọi nhi tử của mình thì nàng bỗng ngẩn ngơ.

Rõ ràng là một đứa trẻ nhỏ nhưng lúc này nàng cảm giác như bóng lưng bé nhỏ trở nên to lớn khác thường, có ở đó một sự kiên định, bá đạo, nàng khẽ lắc đầu nghĩ mình bị ảo giác rồi.

Nàng tiến lại gần nhi tử, đưa tay vuốt đầu nhi tử rồi nói với giọng yêu thương:

- mình mình hư không ngủ lại chạy linh tinh phải không?

Thánh gióng quay lại Giang hai tay ôm lấy mẫu thân giọng nũng nịu:

- không mình mình ngoan, không có nghịch gì cả.

Nàng ôm chặt đứa con nhỏ của mình vuốt ve

- mình mình đắp chăn cho mẫu thân phải không??

- dạ

- mình mình ngoan lắm. Mẫu thân cho con ăn, rồi mình mình chơi trong nhà ngoan nhé!

Cho con ăn xong nàng để con xuống chơi ở trong phòng. Rồi nàng ra ngoài sân dệt vải, thi thoảng lại ngó qua con một chút mỗi khi nó khóc. Không phải nàng ko quan tâm con, mà vì đứa trẻ từ khi mất cha dường như ít khóc hơn trước, phần cũng vì đây là tu chân giới trẻ con sinh ra khỏe hơn trẻ tại phạm nhân giới, hai tuổi những có thể lực như trẻ em bốn tuổi.

Đội mẫu thân ra khỏi phòng Thánh liền ngồi dậy suy nghĩ về những điều hôm qua đọc về cách tu luyện. Cảnh giới đầu tiên đó là luyện khí kỳ, cảnh giới đầu tiên của tu chân, luyện gồm cửu tầng, ba tầng một giai nhập khí, luyện khí, vận khí. Ba tầng đầu tiên còn được gọi là giai đoạn luyện thần nhập khí tức là cảm nhận linh khí. Gió hít thật sâu tự như:

- bắt đầu tu luyện nào!

Rồi gió khoanh chân lại thủ thế tu luyện, mắt từ từ nhắm lại bắt đầu cảm nhận. Trong không gian linh khí trộn lẫn với không khí, như những sợi dây uốn lượn, lập lòe, linh khí tiến vào vạn vật...

Gió đang ngồi tu luyện một lúc lâu thì choàng mở mắt đây rồi

- đột phá luyện khí tầng một, thoát phạm nhập khí.

Thực ra việc cảm nhận linh khí trời đất này đối với gió không có gì quá xa lạ, hẳn là ai chứ đường đường là một thần vương thiên đình. Mặc dù trước đây là thể tu nhưng đây vốn là việc nhỏ mà thôi.

Gió tiếp tục nhắm mắt tinh tế cảm nhận, tầng thứ tiếp tục được kéo lên. Tầng thứ hai, thứ ba, gió mở mắt thở một hơi dài. Đột phá ba tầng luyện khí mất cả một buổi sáng.

Thì thấy nghe thấy tiếng bước chân mẫu thân tiến vào phòng. Gió dừng tu luyện tụt xuống giường chạy ra ôm mẫu thân.

Nàng vào cho con ăn, rồi ru con ngủ. Gió nằm yên nghe mẫu thân hát ru mà mắt lim dim, đúng là trẻ nhỏ dễ ngủ. Mặc dù linh hồn là của một người lớn nhưng thân thể vẫn không thể cưỡng lại thói quen của lứa tuổi. Gió ngủ một giấc dậy đã là giữa chiều, gió không tiếp tục tu luyện nữa mà xuống giường đi ra khỏi phòng. Gió muốn xem xét xung quanh.

Bước ra sân thì thấy mẫu thân đang làm việc chạy lại ôm người rồi xin phép đi chơi loanh quanh. Thanh Hà vỗ vỗ lưng nhi tử dặn không được đi quá xa.

Trong sân những cục tạ đá lớn nhỏ được bày ở một góc, đoán chừng là của phụ thân hắn, hắn lắc đầu đáng tiếc là hiện tại mình còn quá nhỏ chưa luyện thể được, phía xa một góc thị khá lớn ở góc sân bên dưới có chiếc sạp nhỏ.

Thánh gió bước chập chững vào thôn, có những ngôi nhà nhỏ lợp mái tranh giống như nhà gió. Vãn cảnh tượng như lần đầu tiên gió đến, những đứa trẻ luyện quyền, tu luyện dưới tán trúc. Ở đây trẻ con bắt đầu tu luyện từ năm bảy tuổi, những đứa khoanh chân ngồi thì đang cảm nhận linh khí, những đứa lớn hơn đang luyện quyền thực hành vận dụng linh khí.

Thánh gió vừa đi vừa ngó nghiêng, những thiếu phụ thấy gió đi qua thì vẫy chào, người thì tiến lại ôm gió dặn gió đi lại cẩn thận. Những vị nãi nãi tặng gió những miếng bánh, trái quýt làm quà. Gió đều mỉm cười lễ phép tạ ơn.

Gió tiến về trung tâm thôn, ở đây là một ngôi nhà lớn được bao quanh bởi một tường đá cao, đại môn là một cánh cửa gỗ lớn được canh gác bởi hai tráng niên tu vi trúc cơ. Đây là cửa gia chủ trúc gia trang, trúc thanh. Trúc thanh là người có tu vi cao cấp nhất gia trang, kết Đan kỳ, trúc gia là người thành lập nên trang này và cũng là những người đầu tiên sống ở đây. Những người còn lại thì đều là người thân của gia nhân trong trúc gia hoặc là những dòng binh chọn làm nơi sinh sống để thuận lợi cho hoạt động tại vạn tượng sơn mạch. Hàng năm trúc gia đều thu nhận những tiểu hài tử trong thôn có tu chất tu luyện để dạy dỗ.

Thánh gió đi một vòng quanh thôn thì cũng chập chòn tối, cái bụng tí hon bắt đầu réo. Gió toan quay về thì nghe tiếng mẫu thân gọi với phía sau, gió vui mừng chạy lon ton chạy lại nhào vào lòng người. Thật may ah đang đói mà phải đi bộ về ko biết lúc nào mới đến nhà. Được mẫu thân bế trong lòng trở về, gió nhìn về phía trúc gia tự nghĩ:

- kết đan kỳ sao??? Rất nhanh ta sẽ đạt đến thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gió Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Trong mắt người Việt, không gì là không thể

Trở về sau chuyến đi chơi quanh thôn. Gió ăn uống và chơi đùa với mẫu thân một chút rồi lần quay ra ngủ, trẻ con mà luôn vậy ngủ gà ngủ vịt.

Đến khi thức giấc thì đã là nửa đêm, Thánh gió nhẹ nhàng rời giường để khỏi khiến mẫu thân thức giấc. Gió bước ra ngoài sân, tiến về chiếc phản nhỏ bên góc sân. Chiếc phản là địa điểm tu luyện thích hợp nhất với gió lúc này, vì không thể tu luyện trong nhà mẫu thân sẽ thấy, ban ngày lại khó có thể tu luyện chỉ có ban đêm thôi.

Gió ngồi lên phản nhìn về hướng rừng trúc lâm bẩm:

- luyện khí tầng thứ ba, ta đã kết thúc giai đoạn cảm khí, giờ đến giai đoạn nhập khí, thu thập linh khí xung quanh vào trong cơ thể..
- ta cần bí tịch, pháp quyết.
- công pháp, pháp quyết muốn tu luyện hiệu quả nhất là phải phù hợp với linh căn. Linh căn của ta là???

Từ khi đến luyện khí gió chưa từng nội thị thể nội, Thánh gió ngồi khoanh chân nhắm mắt cảm nhận.

Đan điền của Thánh gió có ba màu chủ đạo quay xung quanh kiêu chế lẫn nhau, xanh, đỏ, vàng.

- tam hệ linh căn kim mộc hỏa, nan giải rồi đây. Nhất cực, nhị tinh, tam bình, tứ yếu, ngũ phế. Đời này ta không có cơ hội vận đỉnh sao??? Không thể nào.

Thánh Gió ngẫm nghĩ, ngẩn ngơ. Tu chân giới Linh căn: được chia theo Ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ; linh căn biến dị là: phong, lôi, độc, băng... theo đó người càng sở hữu nhiều loại linh căn thì càng khó tu luyện. Người có nhất hay nhị linh là thiên tài bẩm sinh, tu luyện với tốc độ nhanh hơn người khác nhiều lần, tam linh là thiên phú bình thường, còn tứ hay ngũ thì cả đời đừng mơ đến Trúc Cơ hoặc Kim Đan. Gió có tam loại thì làm sao có thể hoàn thành sứ mệnh của mình đây??

Thánh Gió nhìn về phương trời xa nét mặt bất lực:

- cha, quần tiên ta phải làm sao đây.

- Xung thiên.

Bất chợt một giọng nói vang lên trong đầu, giống nhìn xung quanh nhưng không có ai cả, với lại Xung thiên cái tên này ở đây không một ai biết cả. Báo thiên tiểu bảo tháp thì chưa được giống khai mở nên không thể là những người trong đó được. Giọng mù mờ miệng dò hỏi:

- là ai, giả thần giả quỷ??

Giống dứt lời thì một luồng sáng vàng từ người giống bay ra hình thành một dáng người mờ ảo. Giống há hốc mồm khi nhìn thấy hình ảnh đó, làm sao mà hắn có thể không nhận ra được chứ, dù là hắn hay bất kì một người đại Việt nào hình ảnh ấy đã đi vào tâm khảm.

Thánh giống bật dậy từ trên phản, phủ phục xuống đất:

- Giống, gặp qua cha.

Giống cũng kính thưa, mà trong lòng dậy sóng cha là cha sao mà cha có thể đến được đây? Không phải người đang ở trên thần giới sao? Mặc dù thác mắc nhưng giống không có dò hỏi mà chờ đợi.

Hư ảnh long quân nhìn vị thần vương truyền kỳ trong thân ảnh một tiểu hài đồng thì cười ý nhị nói:

- tốt con đứng dậy đi. Không cần phải chấp nệ tiểu tiết như thế, đây chỉ là một luồng thần niệm của ta phân ra để bảo vệ linh hồn con xuyên đến thế giới này mà thôi! Sở dĩ ta có thể hiện thân là vì con đã mở được cánh cửa vào tu tiên, ta mới xuất hiện được, nhưng ta không thể ở cùng con một chút thời ta đang cảm giác khối thiên địa này đang bài xích ta. Nào có điều gì mà có thể khiến một vị thần vương như con suy sụp vậy.

Thánh giống nghe cha nói mà long cảm khái, không hổ là cha long thần thông quảng đại, pháp tranh tạo hoá. Nghe cha hỏi vấn đề của mình giống liền thuật lại tường tận chuyện linh căn, mà khổ sở cung kính nói:

- cha! Giống lo lắng sợ làm cha thất vọng.

Long quân cười gật đầu, chấp tay sau lưng nhìn giống như người cha già dạy dỗ con nhỏ về đạo lý nhân sinh mà nói:

- nhất, nhị, tam, tứ, ngũ. càng nhiều linh căn càng khó tu luyện. Hahaha đó chỉ là khó thôi chứ không phải không thể. Trên đời này không có gì là không thể.

Giống nghe vậy lòng sáng sủa, mắt nhìn về cha càng thêm cung kính. Giống biết và giống tin lời cha

Long quân tiếp lời:

- tất cả vạn vật trong thiên địa này đều phát sinh từ ngũ hành và luân chuyển theo ngũ hành. Chỉ cần con vững tin vào bản thân thì chẳng có điều gì cản được bước chân con. Đáp án cho vấn đề này nằm ở bộ pháp quyết ta đã đưa cho con lần trước.

Thánh giống nghe được mình có đáp án thì vui mừng, sự tin lại dần trở lại trên khuôn mặt, giống cúi đầu nói:

- tạ ơn cha

Sự biến đổi của trạng thái của Thánh giống làm sao qua nổi mắt của Long quân, ngài mỉm cười hài lòng:

- tốt, giờ ta phải đi rồi. Hãy nhớ lời ta, trong mắt người Việt, không gì là không thể.

Nói rồi hình bóng Long quân mờ dần rồi biến mất trong màn đêm.

Thánh giống quỳ gối cung kính tiến đưa đến khi xung quanh chỉ còn lại một màu đen của màn đêm, bàn tay nhỏ xíu nắm chặt nhớ lại những điều mà cha nói miệng lầm bầm:

- trong mắt người Việt, không gì là không thể.

Giống trở lại ngồi khoanh chân, lục tìm trong kí ức của mình. Cơ hội của giống một lần nữa được mở ra, giống biết mình phải nắm thật chặt vì bản thân, vì niềm tin cha đã trao, vì quần tiên đang chờ đợi. Giống phải làm được vì giống là nam tử Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ngũ hành thiên địa quyết

Thánh giống ngồi chăm chú, tĩnh tâm nhớ lại pháp quyết mà hồi trên long thần sơn cha long cho mình. Từng dòng chữ hiện lên trong đầu giống, khuôn mặt giống biến đổi khi tò mò, lúc nhăn nhó, lúc cuồng hỷ. Giống ngẩng ngẩng nghĩ hồi lâu rồi mở mắt lăm lăm:

- vạn vật trong thiên địa đều khởi sinh từ ngũ hành, luôn luôn trải qua năm trạng thái ngũ hành. Ngũ hành diễn dài sự sinh hoá của vật, ngũ hành tương sinh, ngũ hành tương khắc.

- ngũ hành tương sinh: mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim sinh thủy, thủy sinh mộc.

- ngũ hành tương khắc: mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, kim khắc mộc.

- ngũ hành thiên địa quyết, pháp quyết tu luyện ngũ hành, vận dụng ngũ hành gồm năm tiểu quyết: thanh mộc quyết, thanh thủy quyết, huyền hỏa quyết, trầm thổ quyết, kim tinh quyết mỗi quyết mười ba tầng.

- tu luyện cùng lúc năm nguyên tố ngũ hành, độ khó cao, thời gian mất quá nhiều. Nếu có thiên địa linh vật phù trợ thì Sẽ giảm thiểu thời gian tu luyện.

- ta có tam linh căn kim, mộc, hỏa linh căn vậy hiện tại chỉ có thể tu luyện thanh mộc, huyền hỏa, kim tinh. Còn hai quyết kia phải đợi khi nào tìm được thủy, thổ căn nguyên thì dùng ngũ hành quyết luyện hoá mới có thể tu luyện được.

- tiếc rằng không có thiên địa linh vật, không thì ta có thể làm chơi ăn thật rồi.

Giống lắc đầu cười mình tham lam rồi nhắm mắt tu luyện.

Giống tu luyện tam quyết, tam linh khí trong không khí tiến vào với tốc độ nhanh khiến cho giống bất ngờ mở mắt:

- không thể nào sao có thể nhanh như vậy chứ

Giống nội thị tò mò. Giống thấy lơ lửng trong không trung Đan điền ba đồ vật đang tỏa quang mang màu khác nhau. Đẳng ngà màu xanh, một đốm lửa nhỏ màu hồng, viên bi sắt quang mang màu đen.

- thì ra ba đồ vật này, tre đẳng ngà, thiết mã, còn đốm lửa chắc lửa trong thiết mã rồi.

- quang mang này không lẽ nào là thiên địa linh vật. Haha thiên thời địa

Ngoài ba thiên địa linh vật thì còn một tiểu tháp nhỏ chính là tiểu tháp bảo thiên chứ gì nữa, giống gọi tiểu tháp ra trên lòng bàn tay, giống cố gắng mở nhưng không được có lẽ là vì chưa đến cấp độ phù hợp. Giống vuốt ve tiểu tháp cổ xưa này nói thầm:

- bằng hữu của ta, hãy đợi nhé! Rất nhanh thôi đến lúc các ngươi xuất thế. Chúng ta cùng chinh phục chặng đường này.

Giống cất tiểu tháp lại rồi khoan chân tiếp tục tu luyện linh khí tiếp tục tiến vào cơ thể giống. Thời gian cứ dần dần trôi đi, chẳng mấy chốc trời đã tăng sáng, giống mở mắt sáng khoái, giống phải dừng tu luyện lại thôi, hiện tại không thể để người khác biết được để tránh rắc rối, một đứa trẻ gần ba tuổi tu luyện có thể gây rung động cỡ nào. Người ta lại nghĩ là yêu thú thì khổ, hơn nữa đã tọa mãi không phải là tốt, cách tu luyện có nhiều thứ đó là hoạt động, chiến đấu.

Giống đứng dậy cất bước vào phòng, mẫu thân giống vẫn còn đang ngủ, liền tiến lên giường nằm cạnh người. Rất nhanh giống chìm vào trong giấc ngủ.

Thanh Hà thức giấc thấy con nằm ngủ ngon bên ngủ ngon, nàng khẽ vuốt đôi má bầu của nó rồi khẽ kéo chiếc chăn mỏng đắp cho con rồi thức dậy chuẩn bị bữa sáng.

Giống ngủ một lúc lâu thức dậy bước ra phòng khách thấy một mâm cơm với mấy món đơn giản, mẫu thân đang bưng một nồi cháo nhỏ từ dưới bếp lên. Giống tiến đến chạy tung xung quanh chân mẫu thân. Mẫu thân mỉm cười vui vẻ rồi kêu giống ngồi xuống mâm cơm.

Giống nghe lời ngồi xuống mâm, mẫu thân múc cho một bát cháo nhỏ, rồi người thổi nhẹ nhẹ để nó nguội đi một chút. Khi nó gần nguội thì đưa cho giống, giống nhìn hành động của người cảm động. Giống ăn ngon lành rồi xin thêm một bát nữa.

Ăn uống xong giống phụ giúp mẫu thân dọn mâm, rồi xin phép người cho mình ra ngoài chơi.

Thanh Hà nhìn nhitử của mình mỉm cười rồi gật đầu cho phép, nhìn khuôn mặt bé nhỏ vui sướng tung tăng chạy ra ngoài, nàng thầm mong cho nhitử luôn vui vẻ, sống lên thật mạnh khỏe. Chỉ cần vậy thôi nàng đã sống không uống đời này.

Giống bước đến rừng trúc nơi vắng vẻ không có người khác. Giống muốn luyện quyền cước, vì ngoài đã tọa thì phương pháp tốt nhất để tu luyện là chiến đấu nhưng với thân thể này thì chiến đấu là việc quá xa vời, chỉ còn lại là luyện tập.

Luyện tập quyền cước có thể giúp linh lực trong cơ thể vận động một cách thuận lợi trơn chu hơn. Vất kiệt linh lực trong cơ thể rồi sau đó đã tọa thì tốc độ hấp thu linh khí Sẽ trở nên nhanh chóng hơn.

Giống khởi động những bộ vị nhỏ nhắn của cơ thể ngẫm nghĩ mình nên luyện bộ quyền gì? giống hồi tưởng lại trí nhớ của mình, giống chọn bộ ngũ cảm hỷ mình được sơn thánh truyền cho mình ngày trước.

Gióng luyện tập một cách say mê, tay vung chân đá. Từng tiếng xào xạc, theo cử động của gióng phát ra nho nhỏ, và thời gian cứ thế trôi qua.

Hình ảnh một hài tử luyện quyền cước trong rừng trúc, những cây trúc ngả nghiêng trong gió. Từng chiếc lá nhỏ bay bay thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tiểu mỹ nam, vạn nữ mê

Những cây trúc xanh đung đưa theo gió nhẹ, vài chiếc lá lìa cành rơi giữa không trung, có chiếc rơi xuống đất, chiếc thì nhẹ đậu trên mái đầu nhỏ với những sợi tóc lưa thưa, chiếc rơi trên quyền đầu như sợ hãi chạy bị kinh phong đẩy bay ra.

Gióng thu công lại đứng lại, mỉm cười mà cảm hí cũng quá tinh diệu đối với một hài tử. Gióng diễn luyện bốn năm lượt thì linh lực trong thể nội đã cạn kiệt.

Gióng đã toạ ngay trên những lá cây khô hấp thu linh khí bù đắp. Linh khí tủa vào người giống như những dòng nước nhỏ, gióng mừng khi linh khí đã cạn đã toạ thì tốc độ nhanh hơn bình thường.

Một lúc sau gióng mở mắt mỉm cười:

- tam quyết nhất tầng, nhất cử tiến tứ khí

Gióng nhìn khoảng rừng trúc xung quanh, đã đến lúc trở về. Không thể để mẫu thân lo lắng. Gióng quay lưng đi về nhà, nhưng ngón chân trần nhỏ xúi đạp lên những chiếc lá khô xào xạc.

Thời gian cứ dần dần trôi gióng đã đến tu chân giới được hai tháng. Đêm đã toạ tu luyện, ngày luyện quyền thử cước nhưng tốc độ không còn nhanh như những ngày đầu tiên.

Có thể thấy càng về sau này mỗi khi đến một tầng mới tốc độ sẽ giảm dần, tuy vậy gióng cũng đã đột phá đến luyện khí tầng sáu. Chuẩn bị bước vào luyện khí hậu kỳ.

Gióng không quá bất ngờ vì điều này. Lúc này gióng đã lớn hơn một chút so với ngày đầu mới đến. Những bước chân không còn lảo đảo như hán tử quá chén nữa mà đã vững vàng, ổn định hơn. Khuôn mặt nhỏ dễ thương luôn mỉm cười, nụ cười như gió Xuân, đôi mắt tròn trong suốt có con ngươi đen nhánh.

Gióng mặc một chiếc áo bông nâu cổ trắng, chân đi một đôi hài đen vì trời đã sang đông.

Ngoài sân tuyết phủ trắng, từng bông tuyết bay bay. Gióng đứng ngoài hiên chờ mẫu thân, tay gióng đưa ra ngoài trời đón lấy những bông tuyết trắng trên tay cảm nhận hơi lạnh trên đôi tay nhỏ thú vị. Đây là lần đầu tiên gióng thấy tuyết vì ở đại Việt không hề có.

Thanh Hà từ trong phòng bước ra nàng mặc một thân áo xanh, thân hình cao dong dỏng, thân hình lồi lõm mặc dù được che dấu bởi lớp y phục bên ngoài, nhưng không dấu nổi nét đẹp của người thiếu phụ tuổi đôi mươi. Vẫn mái tóc trắng được búi ra sau và được cài bằng chiếc trâm bạc.

Nàng nhìn thấy nhi tử đang đưa tay nghịch nhưng bông tuyết bay nơi hiên nhà. nàng mỉm cười trìu mến tiến về phía con đem một chiếc mũ len hình gấu đội lên đầu nhi tử và đeo cho con một đôi găng tay nhỏ. Dẫn con phải ngoan không được nghịch ngợm nhiều, Sẽ bị cảm lạnh. Nàng đóng cửa nhà lại rồi bật ô dắt con rời nhà đi vào thôn.

Hôm nay gióng không tu luyện nữa, giống với mẫu thân đi vào trúc gia trang vì hôm nay có kiểm tra linh căn của trẻ nhỏ và thi đấu của các thiếu niên trúc gia trang.

Hàng năm cứ vào ngày này trúc gia tổ chức kiểm tra linh căn cho các hài đồng bảy tuổi để từ đó giúp hài đồng định ra phương hướng tu luyện về sau và thi đấu để kiểm tra mức độ tu luyện một năm qua.

Gióng cùng mẫu thân đi trên đoạn đường tuyết trắng, giữa hai hàng trúc, phía sau hai mẫu tử là những dấu chân dần dần bị tuyết phủ trắng, một vết chân lớn, một vết nhỏ xiu. Gióng một tay nắm tay một tay chỉ chỗ xung quanh cười nói với mẫu thân. Thanh Hà nhìn theo hướng tay nhi tử, mỉm cười giải thích. Mẫu tử bước đi dưới trời tuyết trắng xóa.

Trước cửa trúc gia lúc này, người vô tập nập. Ai cũng háo hức chờ đợi ngày hôm nay, không biết bắt đầu từ ai mọi người đều nhìn về phía xa. Giữa một trời tuyết trắng một thiếu nữ váy xanh mái tóc bạc dắt tay một đứa trẻ bước đi trên nền tuyết. Cảnh tượng đẹp như một bức tranh thủy mặc.

Đội hai người đến gần khi nhìn rõ hai mẫu tử người chấp tay, kẻ mỉm cười nói:

- tần nương từ đến rồi

Mọi người ai cũng biết đây là mẫu tử nhà đội trưởng săn thú của trúc gia trang, ở đây người thì đã từng được đội trưởng cứu mạng, người thì được chia sẻ cho những thức ăn. Nên ai ai cũng đối gia đình nàng yêu quý.

Thanh Hà mỉm cười chào hỏi, có vài thiếu phụ, bà lão tiến đến nắm tay hỏi han nàng và nhĩ tử về cuộc sống hàng ngày.

Nàng bảo con tiến lên chào hỏi mọi người, giống nghe lời tiến lên khoanh tay cúi chào mọi người:

- mình mình, gặp qua các vị nãi nãi, bá bá, thăm thăm...

Mọi người nhìn đứa trẻ dễ thương lễ phép này gật đầu mỉm cười yêu thích, ở hải tử này có một thứ gì đó thật thu hút, nhất là khi chiếc miệng bé nhỏ mỉm cười.

Đám nữ nhân già trẻ đều xúm lại vuốt xoa người thì, nắm tay, kẻ véo má rồi truyền tay nhau bế. Thanh Hà nhìn nhĩ tử được mọi người yêu thích như vậy thì mỉm cười, đến nàng cũng cảm thấy vậy từ khi con khỏi ốm đến nay có một cảm giác lạ không muốn rời. Mọi người truyền tay nhau bế giống đến khi nàng thấy giống mặt như sắp khóc thì mới đón lại nhĩ tử thả xuống đất để nhĩ tử tự chạy đi chơi, rồi mình nói chuyện với mọi người.

Thoát khỏi những vòng tay âu ỉm đến mệt, giống chạy vào trúc gia, lúc này ở trong người người đứng xung quanh một khoảng sân rộng. Giống lên lời những người đang đứng để tiến vào phía trong nhìn cho rõ.

Hàng đầu lúc này hai nữ tử khoảng mười ba, mười bốn tuổi đang nhìn nhau gườm như sắp sửa lao vào nhau cắn xé, giống từ giữa đám người đang cố len thì không chú ý vấp ngã vào giữa khoảng đất trống giữa hai người.

Giống đứng dậy lấy tay phủi phủi quần nhìn hai người mỉm cười. Hai nàng nhìn vị tiểu đệ này sừng sốt ngừng chiến:

- tiểu đệ đệ, lại đây ta bế đệ xem nhé! Ta có bánh gạo nè.

Nữ tử thanh y nhìn giống dụ dỗ nói

Nữ tử hồng ý cầm một que kẹo hồ lô hua hua, không chịu thua nói:

- hồ lô ngon hơn, lại đây với tỷ tỷ đi.

Giống nhìn bên này rồi bên kia, đầu sao thì thân thể này vẫn là hải tử ah làm sao nỡ bỏ đám mê, nước miếng sắp chảy ra rồi. Giống đưa hai bàn tay nhỏ mình nắm lấy tay hai thiếu nữ đứng đưa nói:

- đệ lấy cả hai nhé!

Hai nữ tử nhìn nhau lườm nguýt, thăm mắng xú tiểu tử, rồi đưa tay xong lại thay nhau đưa đồ ăn đã hứa hẹn vào miệng cho giống ăn.

Giống cầm tay hai người, quay đầu sang ăn bánh, khi lại quay qua ăn kẹo. mắt nhìn lên khoảng sân trống chờ đợi cuộc kiểm tra hàng năm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trắc thí bắt đầu, lại nhĩ linh

Giống nắm tay hai thiếu nữ xinh đẹp, vừa ăn uống và chờ đợi. Hình ảnh này khá là thú vị hai thiếu nữ, mắt lườm nguýt nhau, sau lại quay ra ân cần chăm sóc một tiểu hải tử.

Người cho ăn, người lau miệng rồi đổi ngược lại, những người quen biết hai thiếu nữ trở mắt nhìn, các thiếu nữ khác khi nhìn thấy hai nàng cầm tay tiểu hải tử này thì đoán ra được nguyên do, vị tiểu đệ đệ này thật cuốn hút. Các nàng xúm xít lại quanh giống, những nữ hải, thiếu nữ đợi trắc thí, thí luyện đều chạy lại, trong ánh mắt tràn ngập sự thân thiện.

Họ muốn bế, muốn nựng, muốn thom lên đôi má của giống. Nhưng nhìn về phía hai nữ tử mà giống đang nắm tay đó, họ cố dằn lòng lại.

Giống thấy cảnh tượng chúng nữ vây quanh mình, có chút được sủng mà kinh, tuy có hơi hơi cảm giác hưởng thụ nhưng ngẫm nghĩ có lẽ sau này ra đường phải che mặt hix hix.

Đám đông chúng nữ vây quanh xôn xao làm ồn ã cả sân. Những người lớn tuổi hơn cũng đã nhìn thấy giống tuy rất yêu thích nhưng ngại tuổi tác không có lại gần nhưng thì thoáng đưa mắt nhìn qua.

Thanh Hà nói chuyện với mọi người ở ngoài cổng một lúc, rồi đi vào sân không thấy nhĩ tử đâu. Nàng nhìn quanh tìm kiếm trong đầu nghĩ quái lạ, đưa mắt khắp sân. Nàng thấy một thiếu nữ đang vây quanh thành một vòng tròn gần sân thí luyện.

Nàng lách người đến lại gần đám đông, thấy giữa đám đông chúng nữ là nhĩ tử của mình. Nàng từng nghe câu nghiêng nước nghiêng thành nhưng mà để chỉ nữ tử ah, con trai mình tuy có chút đặc biệt. Nhưng mà như vậy thì thái quá ah.

Thấy mẫu thân đến giống thờ phào, cuối cùng thoát khỏi hiểm cảnh nha. buông tay chạy đến nhào vào lòng mẫu thân.

Chúng nữ thấy giống chạy đi thì trong lòng có chút mất mát không rõ, nhưng khi thấy người giống chạy lại đó là Thanh Hà thì đoán chắc giống là nhĩ tử của nàng, đã biết rồi thì sau này còn gặp lại mà.

Chúng nữ lấy lại tinh thần lục tục vấn an nàng khuôn mặt có chút ửng đỏ, xấu hổ như thiếu nữ lần đầu ra mắt.

Thanh Hà nhìn chúng nữ mắt đầy ẩn ý, sau này con mình khó chọn vợ ah! quá nhiều, quá nguy hiểm lại không thể lấy tất cả được. Thấy chúng nữ vấn an, nàng mỉm cười gật đầu thấy tay nói:

- các con tản ra đi, sắp sửa tiến hành Trắc thí rồi, ai Trắc thí thì mau mau trở về.

Chúng nữ vâng dạ rồi đi, khi đi không quên nháy mắt, vẫy tay với giống. Giống vẫy tay lại mỉm cười, khiến chúng nữ ngất ngây.

Thanh Hà thấy hành động nhĩ tử với chúng nữ thì nheo nheo cái mũi nhỏ xinh nói:

- xú tiểu tử, đã biết lấy lòng nữ nhân rồi.

Giống nghe lời mẫu thân nói cười hi ha dụi mặt vào lòng người.

Trúc thanh trang chủ trúc gia trang, là người chủ trì lần Trắc thí này, vì đây vốn là việc liên quan đến tương lai của trúc gia trang.

Hắn vốn đã định dậy tuyên bố cuộc Trắc thí bắt đầu nhưng thấy chúng nữ tập trung xôn xao, hắn lại thôi vì trong đám đông đó có cả nhĩ nữ của mình. Hắn bất đắc dĩ ngồi xuống chờ đợi, thấy Thanh Hà giải tán đám đông nhìn mình gật đầu. Hắn gật đầu đáp lại rồi tiến lên cái bục giữa sân tuyên bố:

- ta thay mặt trúc gia trang Thông báo. Trắc thí bắt đầu.

Lời vừa dứt thì hai hộ bê ra giữa sân một chiếc bàn gỗ, bên trên là một viên cầu màu trắng. Đó là Trắc thí thạch, viên thạch được một vị đại năng dùng pháp lực ngưng tụ ra kiểm tra linh căn. Người có linh căn khi đặt tay lên Sẽ hiện ra màu tương ứng với linh căn của mình.

Phía bên phải là hai mươi năm hài tử bảy tuổi xếp hàng ngay ngắn mắt sáng rực nhìn về viên cầu trắng. Đây là giấy phút quyết tương lai tu tiên của mình, chúng đóng tai nghe gọi tên. Đám đông phía dưới bàn luận, người có nhĩ tử đang đứng phía trên thì nín lặng mong đợi.

Trúc thanh đứng bên trái viên cầu, bên phải là lão ông cao tuổi cầm một cuốn sách, lật ra trang sách ghi tên giọng già nua vang lên:

- lâm thanh, mãnh nam, hoàng tiên, thanh Thuý, nguyệt phương.

Năm người một tiến lên đặt tay Trắc thí, trúc thanh đứng kiểm tra rồi hô lớn:

- lâm thanh tứ linh thiếu hoả, mãnh nam tam tinh thủy hoả thổ, hoàng tiên ngũ linh, thanh Thuý tam linh, nguyệt phương tứ linh thiếu thủy.

- lãnh phi, mã bạch, khai nhung, trúc linh, hầu khí.

- Lãnh phi tam linh kim thủy mộc, mã Khai tứ linh thiếu mộc, Khai nhung tam linh kim hoả thủy, trúc linh nhị linh mộc thủy, hầu khí ngũ linh.

Nhị linh, nhị linh trúc linh trúc gia đám đông ồn ào có nhị linh, thiên tài tinh anh trúc gia hai nữ tử đều nhị tinh, phen này lật người rồi. Ngoài trúc linh thì tỷ tỷ ruột trúc Ngọc người mặc thanh y cầm tay giống cũng ở trong đó. Giống nhìn trúc Ngọc ngạc nhiên, trúc Ngọc lúc này vẫn đứng bên cạnh thanh Hà. Thấy giống nhìn mình ngạc nhiên nàng nháy mắt với giống nháy mắt lại đôi má nàng phớt hồng.

- mân côi, hoài bát, trương phó, mạnh cường, phi nhung.

- mân côi tam linh thủy mộc kim, hoài bát tứ linh thiếu kim, trương phó tứ linh thiếu hoả, mạnh cường ngũ linh, phi nhung ngũ linh.

- lâm vũ, lam trường, hoàng bách, khắc Việt, hương trầm.

- lâm vũ tứ linh thiếu hỏa, lam trường tam linh mộc kim thủy, hoàng bách ngũ linh, khắc Việt ngũ linh, hương trầm nhị linh thủy hoả.

Lại nhị đám đông sôi trào tung hô trúc gia trang đến lúc lật người rồi

- lý tú, minh ngọc, thâm Thuý, triều nhung, minh hiền

- lý tú ngũ linh, thâm Thuý ngũ linh, triều nhung tứ linh thiếu mộc, triều nhung ngũ linh, minh hiền tam linh hỏa thổ kim.

Trúc thanh gạt đầu thông báo Trắc thí kết thúc. Những hài tử tham gia Trắc thí chạy về với vòng tay gia đình, đứa khóc Thút thít, đứa cười vui vẻ, đứa được tung hô lên trời,

Đám đông thì vẫn còn bàn tán về hai nhị linh mới, trúc thanh kêu mọi người im lặng rồi thông báo:

- như thường lệ các cấp bậc linh căn Sẽ được phát, nhân, thiên, địa cấp bí tịch.

Bí tịch được cấp tới các hộ gia đình tham gia Trắc thí.

Trúc thanh tiếp lời:

- bây giờ Sẽ đến phiên ti thí giữa các hài tử đã tu luyện.

Hơn ba mươi hài tử đứng dưới đám đông tách làn tiến về sân, trúc Ngọc vẫy tay với gió rồi cũng đi. Từ y thiếu nữ bẹo má giống đi theo sau. Gió vẫy tay với hai nữ nhân chờ đợi.

Đám đông nhìn những hài tử đi lên này cổ vũ nhất là hai thiếu nữ thanh y, từ y Hai thiếu nữ nhị linh gây bùng nổ lần trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Song linh tỉ đấu

Tỉ thí trong trúc gia trang hàng năm được tiến hành từ lứa tuổi tám đến mười ba tuổi. Tức là một năm sau khi tham gia trắc thí đến lúc đến độ tuổi làm lễ trưởng thành.

Lần tỉ thí này gồm có một trăm hai mươi hài tử, luyện khí từ tầng một đến tầng bốn có một trăm linh hai người, mười người luyện khí tầng năm, sáu người luyện khí tầng sáu, hai người trúc cơ.

Vì phần đa lứa tuổi này các hài tử đều ở luyện khí kỳ nên tỉ thí chủ yếu là quyền cước xem ai hao hết lực trước mà thôi. Nên cuộc tỉ thí diễn ra rất chóng vánh, mọi người cũng không quá xem trọng.

Chủ yếu mong đợi nhất cặp song linh Trúc Ngọc và từ vân lên sân đấu nhưng chẳng ai tiếp chiến với các nàng, vì tu vi quá chênh lệch. Nên từ lâu hai nàng đã coi nhau như là đối thủ cạnh tranh duy nhất, luôn gây gỗ, đánh nhau, duy chỉ hôm nay hai người hoà thuận nhất vì có Gióng đứng giữa.

Nói là hoà thuận nhưng chỉ khi ở bên Gióng mà thôi! Trên sân đấu thì lại khác. Hai người một thanh y một hồng y, ngũ quan xinh xắn, tóc đen dài chấm lưng thon, thân hình đang trong thời kỳ phát dục, đôi mông cong tròn, cặp gò bồng đảo đã nhú lên dần định hình lục địa khiến những nam tử trẻ tuổi mất nhìn ước mong.

Khí thế giữa hai người dần được đẩy lên không phân cao thấp, chẳng ai nói phóng xuất pháp khí lao thẳng vào nhau, khí thế từ cú va chạm làm cho những bông tuyết trên sân đấu bị gạt sang hai bên.

Mỗi người lùi lại sau lưng ba bước thì đều dừng lại hẳn nhiên lực chiến không chênh lệch nhau là mấy.

Trúc ngọc niệm pháp quét xung quanh nàng xuất hiện những quả cầu lửa bay xung quanh, nàng phát tay cầu lửa lần lượt bay về phía từ vân mang theo hơi nóng rực

Từ vân thấy vậy nhưng không hoảng nàng tạo cho mình một bức tường đất ở trước mặt chắn hoàn toàn hỏa cầu ở bên ngoài. Bức tường vỡ dần còn vài hoả cầu nhỏ cuối thì đã yếu dần nàng phát tay hỏa cầu liền tan vào hư không.

Phòng ngự hỏa cầu của trúc thanh từ vân điều khiển pháp khí phi kiếm chém về trúc thanh

Trúc thanh đưa kiếm lên đỡ hai thanh phi kiếm ca chạm vào nhau khi trái, khi phải. Hai nữ từ tay niệm pháp quyết điều khiển phi kiếm một hồi thì trên khuôn mặt xinh đẹp lấm tấm những giọt mồ hôi

Người xem xung quanh sân reo hò cổ vũ, giống nhìn giữ sân hai mỹ nhân, khi thì sử dụng pháp lực, lúc thì phi kiếm, cũng gọi là đặc sắc

Trên sân hai nữ từ thu hồi phi kiếm, trúc ngọc lại phát tay những hỏa cầu bay về từ vân, rồi bay nhảy khắp nơi trên sân để tìm sơ hở của từ vân rồi điều khiển những hỏa cầu khác tấn công.

Từ vân thấy đối thủ bay nhảy xung quanh tấn công mình sao chịu đứng yên hứng đòn, nàng bay ngược lại về phía ngược lại tay phát lên từng quang mang màu vàng đón đỡ hỏa cầu, tay thì đưa lên hình thành những cọc đất nhọn nhỏ không chịu thua kém phóng về phía trúc Ngọc.

Trúc Ngọc hình thành quanh thân một khiên lửa đón đỡ đòn đánh của đối thủ, và tấn công không ngừng.

Hai mỹ nữ di chuyển nhanh chóng trên sân tập khi tấn công khi phòng thủ, lúc dưới sân, khi bay lượn. Y phục bay phấp phới

Đi đi lại lại mãi cả hai đứng lại thở hổn hển một lúc lâu, cùng đưa ánh mắt nhìn nhau. Trúc ngọc nhìn từ vân nói:

- kết thúc nhanh đi, một chiêu phân thắng bại

Từ vân không thua kém nói:

- được đến đi

Trúc Ngọc huy tay ra trước mặt hỏa linh lực từ tay tay nàng phát ra hình thành một hư ảnh hỏa phượng nóng rực bằng lửa, hỏa phượng ngẩng đầu khiêu một tiếng tiến về phía trước

Từ vân hình thành một hư ảnh đại hùng chấn trước mặt nàng hai dang rộng nắm lại chộp lấy hỏa phượng đang bay đến.

Phượng gặp hùng, hỏa thổ va chạm với nha tạo nên một tiếng vang lớn hai nàng bay về phía sau lao đảo. Giữa sân một cái hố xuất hiện.

Hai nàng đang đình tiếp tục ra tay thì trúc thanh tiến lại, trong cú va chạm vừa rồi hẳn đã tạo ra một màng chắn để không thể ảnh hưởng đến người xem. Khi thấy hai người dự định đánh tiếp thì hẳn nói:

- dừng lại ở đây đi, bắt phân thắng bại.

Nhị vị thiếu nữ cúi đầu xin vâng rồi Hạ khí thế xuống. Bước ra khỏi sân tiến về phía Gióng.

Gióng nhìn hai người thăm nghĩ không hổ là nhị linh chiến lực rất mạnh. Thấy gióng nhìn mình hai nàng vẫn đang hậm hực liền tươi tắn hẳn, trúc thanh nói:

- đệ đệ thế nào? chút nữa là ta đánh thắng được cô ta rồi! Ta mạnh chứ hìhì

Từ vân lườm trúc Ngọc nói:

- mơ đi người sao thắng được ta, đệ đệ đấy là ta chỉ thủ thôi đấy, nếu ta tấn công thì ai kia làm gì còn có thể ở đây mạnh mẽ.

Hai nàng chống nạnh nhìn nhau cổ ưỡn bộ ngực tròn trịa lên thật cao thách thức đối phương. Gióng mỉm cười:

- hai vị tỷ tỷ đều rất mạnh ah!

Được gióng khen tặng hai nàng hí hửng trở về đứng hai bên Thanh Hà chờ đợi thông báo kết quả cuộc tỉ thí năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nhị nữ lại nhà

Ngăn cản song nữ, trúc thanh đứng ra giữa sân tuyên bố ngày Trắc thí năm nay kết thúc, hẳn rất hài lòng vì kết quả năm nay trúc gia hẳn có thêm một nhị linh, chỉ cần hai nữ nhi an toàn trưởng thành thì trúc gia hẳn sẽ ngày càng phát triển, trúc gia trang số lượng tam linh cũng nhiều hơn trước đó là điều tốt.

Dân chúng nghe vậy thì lục tục quay về, gióng được mẫu thân bế trên tay trở về, trời tuyết vẫn rơi đầy. Chúng nữ nhìn thấy vậy cũng đi theo cả một hàng dài hơn hai mươi thiếu nữ từ lứa bảy đến mười ba.

Thanh Hà thấy vậy cười khỏ, những gia đình thấy con mình đi theo nàng liền gọi với trở về, những đứa trẻ bị gọi tên dầm chân hậm hực quay về. Thanh Hà cũng nhắc chúng trở về nhà đã sắp đến giờ cơm chiều khi khác đến nhà chơi.

Chúng nữ đi hết chỉ còn lại hai nữ tử trúc Ngọc, từ vân hai nàng đi hai bên Thanh Hà thân hình đang tầm tuổi phát dục dáng người đã dong dong cao gầy bằng nàng nhưng một vài bộ vị thân thể vẫn thua kém một chút.

Thanh Hà nhìn hai nàng ngẫm nghĩ nếu nhi tử mình lớn hơn một chút thì, người tu luyện tuổi tác không quan trọng.

Ba nữ một hài tử, đi dưới trời tuyết. Đôi khi hàn huyền cười đùa vui vẻ, đường về ngày càng gần tâm trạng nhị nữ càng xuống dần.

Thanh Hà đến sân nàng nhìn nhị nữ đang tâm trạng nói:

- hai con vào nhà ngồi lúc đi.

Nhị nữ gật đầu bước theo vào nhà. Gió được mẫu thân thả xuống đất vui đùa cùng chúng nữ trong nhà, cả nhà vui vẻ tiếng cười đùa

Chơi đùa một lúc thì trời đã sẩm tối, Thanh Hà đứng dậy nói:

- các con chơi tiếp đi nhé! Ta đi làm cơm

Nói rồi nàng đứng dậy đi ra bếp, bếp là một căn phòng nhỏ bên cạnh nhà ngang. Nhị nữ thấy nàng đi, nhìn nhau đã đến lúc các nàng phải về nhà, nhưng chưa muốn về ah. Đang toan đứng dậy ôm gió rồi tạm biệt.

Gió nhìn thấy nhị nữ dè dặt buồn bã thì mỉm cười nói:

- hay hai vị tỷ tỷ, ở lại ăn với đệ đi.

Nhị nữ hí hửng đập tay với nhau rồi nói:

- được vậy tỷ ở lại với đệ nhé!

Nói xong thấy gió đưa mắt chỉ tay về phía bếp, nhị nữ hiểu ý cười thẹn thùng

Trúc Ngọc đứng dậy nói rồi đi vào bếp:

- ta đi giúp mẫu thân, à giúp thăm thăm

Rồi xấu hổ hai tay ngúng nguẩy chạy vội xuống bếp. Thấy đối thủ của mình chạy đi giúp Tần thăm thăm làm cơm, từ vân cũng muốn đi nhưng Gió kéo tay nàng lại.

- tỷ kể chuyện cho đệ nghe nhé!

Gió dặt tay từ vân ra chiếc sạp ngoài sân. Từ vân ngồi xuống sạp bé gió đặt vào lòng mình để đầu gió tựa ở giữa hai gò bồng đảo bằng chiếc bát con của mình, rồi vòng tay qua người gió, cả người nàng đông đưa theo nhịp nhún của đôi chân thon dài.

Nàng cảm thấy trong lòng mình có một sự hạnh phúc trào dâng, muốn giây phút này kéo dài thật lâu hơn nữa. Đang suy nghĩ miên man thì nàng thấy ở ngực có sự cọ sát nhẹ nhàng cúi mắt xuống nhìn thấy gió ngẩng đầu nhìn mình, đôi mắt đen trong sáng như hút đi tâm hồn non nớt của nàng, nàng thất thần nhìn thật lâu.

Gió ngồi trong lòng từ vân thoải mái theo nhịp rung của nàng, nhưng đợi mãi không thấy nàng kể chuyện thì ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt trắng hồng với những đường nét hài hoà gió nhìn nàng một lúc rồi mỉm thở thê:

- kể chuyện đi tỷ tỷ.

Từ vân đang thất thần nghe thấy giọng nói của gió, thấy nụ cười ấy nàng nhoen miệng thẹn thùng đưa mắt nhìn về ngoài trời từng bông tuyết đang rơi, nàng cất giọng ngọt ngào kể về một câu chuyện tình xưa cũ.

Gió ngồi yên nghe từ vân kể chuyện, gió nhớ về câu chuyện bên Hạ giới nàng từng nghe người mẹ kể những đêm mưa gió chuyện về nàng Tô thị một tình yêu khiến người đời thổn thức, tình yêu đôi khi làm người ta khổ, nhưng người ta lại không thể ngăn cản mình yêu.

Gió chợt thấy từng giọt nước rơi xuống má, ngẩng đầu thấy người thiếu nữ đã rơi lệ từ bao giờ. Gió đứng dậy quay lại đưa những ngón tay nhỏ nhẹ lau đi giọt lệ trên mắt nàng rồi vòng tay ôm cổ nàng đứng đưa nói:

- tỷ đừng khóc nữa, đệ sẽ khóc theo đấy.

Từ vân vừa kể chuyện mà lệ nàng rót từ bao giờ, mỗi khi nghe câu chuyện này nàng đều thổn thức. Thấy gió đứng dậy lau mắt cho mình rồi ôm đứng đưa bảo mình đừng khóc, nàng cứng người một lúc, "không biết có phải gió dắm vào bộ vị gì không chắc không phải rồi " nàng ôm gió trong tay thủ thỉ nói:

- tỷ xin lỗi, xin lỗi đệ.

Rồi đặt gió trở lại lòng mình. Gió ngồi trong lòng nàng đưa tay đón những bông tuyết nhỏ, lắng tai nghe những tiếng cười đùa vang từ trong bếp, gió mỉm cười nhà có nhiều người thật tốt, có lẽ bao lâu nay mẫu thân mới cười đùa vui vẻ như vậy.

Trúc Ngọc dọn đồ ăn lên nhà thì thấy gió ngồi trong lòng đứng đưa thì nổi lên niềm ghen tỵ. Đặt thức ăn lên chiếc bàn trong nhà. Nàng tiến ra trước mặt từ vân bế gió, tư thế bế này làm mặt gió úp mặt sát vào ngực nàng rồi kêu từ vân vào ăn cơm.

Gió bảo nàng đặt mình xuống rồi nắm tay nhị nữ vào nhà, mọi người ngồi vào mâm cơm vừa ăn vừa nói cười. Chưa bao giờ trong ngôi nhà tranh nhỏ ấy rộn ràng đến thế.

Chương 18: Thanh Hà, không phải là thường nhân

Bữa cơm thân mật gia đình diễn ra vui vẻ, ngôi nhà nhỏ của giống đường như có thêm sức sống hơn mọi ngày, giống nhìn khuôn mặt luôn mỉm cười của mẫu thân. Giả như mình lớn hơn chút có thể kiếm cho người vài nàng dâu có lẽ sau này mình lang bạt người sẽ được đỡ đần phần nào.

Nhưng sứ mệnh còn trên vai, mẫu thân ơi có lẽ đời này nhi tử khó làm tròn chữ hiếu. Cha long, quân tiên, đại Việt vẫn đang chờ con đến. Con phải biến cường, thật nhanh nào có thể quan tâm nữ nhi tình trường.

Ăn uống xong mọi người ra sạp ngoài sân ngồi hàn huyên, nhị nữ thay nhau diễn luyện kiếm pháp. Người thì ôm giống trong lòng, nói chuyện với Thanh Hà chỉ trò người đang diễn luyện dưới sân.

Thanh Hà nhìn nhị nữ thay nhau diễn luyện gập đầu, không hồ là nhị linh căn tốc độ tu luyện nhanh hơn thường nhân. Nhị linh căn được coi như thiên tài chỉ dưới nhất linh, nhưng nhất linh đâu dễ gặp.

Nhị nữ diễn luyện uyển chuyển khi nhanh khi chậm, váy áo tung bay như đùa giỡn với những bông tuyết nhỏ diễn luyện xong liền đi về phía sạp hỏi Thanh Hà:

- thăm thăm, tiểu ngọc, tiểu vân diễn luyện thế nào?? Có gì cần sửa đổi không ạ?

Hỏi như vậy theo lẽ lịch sự thôi, các nàng không trông mong gì vì theo mắt các nàng thấy thì trên người thanh Hà không cảm nhận chút linh khí nào, vì theo lẽ thường người tu luyện không nhìn thấy tu vi cảnh giới của đối phương, một là người có cảnh giới cao hơn quá nhiều, hai là cơ bản không hề tu luyện, nói chính xác chỉ là phạm nhân mà thôi. Hiển nhiên nhị nữ nghiêng về ý sau hơn vì theo biểu hiện của thanh Hà thường ngày giống với phạm nhân hơn.

Thanh Hà nhìn nhị nữ mỉm cười hài lòng nói:

- tiểu Ngọc, con diễn luyện hẳn là lưu thủy kiếm pháp của trúc gia. Lưu thủy kiếm pháp được phỏng theo sự chuyển động thủy, thủy khi nhanh khi chậm, uyển chuyển hài hòa, khi đứng lặng nhẹ nhàng, bình yên, khi mạnh mẽ dứt khoát, khi bùng nổ sôi trào, con tuy đã có hình nhưng thiếu thần. Con nên dành thời gian cảm ngộ bên sông hồ, thác nước sẽ rất tốt cho sự cảm ngộ lưu thủy kiếm.

- còn tiểu vân thanh mộc kiếm pháp, mộc tính vững trãi, bền bỉ, khi mềm dẻo lúc cứng rắn, cứng rắn như thành đồng vách sắt mềm như cánh hồng trước gió, con cũng giống tiểu Ngọc nắm hình thiếu thần, rùng rùng thôn ta khá phù hợp với cảm ngộ của con.

Nhị nữ từ không mong đợi đến há hốc ngạc nhiên rồi đến chăm chú lắng nghe dạy bảo, có đôi chút ngộ đạo. Nghe giảng xong nhún chân cảm tạ nàng:

- đa tạ thăm thăm chỉ dạy. Tiểu Ngọc, Tiểu Vân ghi nhớ.

Đúng là trẻ nhỏ dễ bảo mới nói đôi chút mà đã có chút sở ngộ. nàng gật đầu:

- cố gắng tu luyện, đường các con đi còn rất dài

Nhị nữ cung kính đáp vâng rồi ngồi xuống hai bên Thanh Hà. Giống ngồi nhìn mẫu thân mắt tròn mắt dẹt thường ngày không thấy người tu luyện, giống cũng không nhìn thấy tu vi hay linh khí trong người người. Nhưng hôm nay sự diễn giải này, không lẽ mẫu thân là...

Thanh Hà thấy nhi tử nhìn mình với ánh mắt kì lạ như suy đoán gì gì đó. nàng hỏi:

- mình mình đang nghĩ gì vậy?

Nghe mẫu thân hỏi giống mơ hồ đáp lời:

- không lẽ mẫu thân là lão bà bà biến thái??

Thanh Hà và nhị nữ ngẩn người, nhị nữ nhìn nhau ngớ ngẩn có thể lắm. Thanh Hà thì cười cười hỏi lại:

- sao con lại hỏi vậy???

Giống biết mình lỡ lời gãi đầu hi hi đáp lời mẫu thân:

- người ta hay gọi mấy bà tu vi cao thâm nhưng về ngoài luôn giữ sự trẻ trung của thiếu nữ để lừa dối thường nhân nhưng trong lòng không có gì

không biết.

Nghe suy luận của nhi tử nàng cốc nhẹ đầu nhi tử, cười nói:

- ngốc tử ta mà là lão bà bà thì con mới có chừng này tuổi thôi sao??? Ta chỉ là có đôi chút mắt nhìn thôi!

- ui da!

Bị mẫu thân cốc đầu giống làm bộ ôm đầu lẫn lộn, Chúng nữ nhìn hành động trẻ con của giống thì ôm đầu nắc nẻ.

Trời đã dần khuya Thanh Hà dặn nhị nữ nên trở về nhà, nhị nữ cúi chào rồi tạm biệt ra về. Thanh Hà bế giống nhìn theo một chút rồi quay vào nhà.

Trúc Ngọc với Tiểu Vân cáo từ Thanh Hà về nhà, trước đó không quên bẹo má giống một cái thích thú. Trên đường về không ai nói với ai một câu mà mãi mê suy nghĩ lời dạy của Thanh Hà.

Đi đến giữ thôn thì hai người tách ra vì đã đến trúc gia, còn nhà của Tiểu Vân ở đầu thôn.

Trúc Ngọc tiến vào cửa nàng mãi suy nghĩ mà không nghe tiếng chào của gia nhân. Đi qua sân luyện võ, không thấy phụ thân ở đó.

Trúc Thanh thấy trưởng nữ nhà mình đi qua mà không như mọi khi tíu tít hôm nay lại như không thấy mình. Hắn ngẫm nghĩ đúng là gái lớn là con người ta. Hắn lớn tiếng gọi nhị nữ:

- tiểu Ngọc, tiểu ngọc...

Mãi mê suy nghĩ mà giật mình nghe gọi tên thấy là phụ thân, tưởng phụ thân trách mắng. Nàng bèn lén tiến về gần cha.

Nhìn con gái tiến lại mình như người mắc tội trúc thanh bật cười hỏi:

- nhị nữ của ta có điều gì khiến con băn khoăn vậy???

Thấy cha chỉ hỏi han không trách mắng gì, nàng thờ phào thuật lại chuyện ngày hôm nay. Đặc biệt đề cập đến việc mình đang suy nghĩ lời nói của Thanh Hà.

Nghe nhị nữ thuật lại mọi chuyện, ông có điều ngẫm nghĩ:

- thủy khi nhẹ nhàng uyển chuyển, khi bùng nổ sôi trào, thiên biến vạn hoá... Hảo không hổ là Thanh Hà.

Vỗ nhẹ nhẹ vai nhi nữ ông nói:

- con hãy ghi nhớ lời thăm thăm, sau này hãy qua lại hỏi han người thường xuyên hơn. Con hãy nhớ thăm thăm của con, Thanh Hà không phải là thường nhân. Thôi giờ con đi nghỉ ngơi đi.

Trúc Ngọc ứng lời rồi nàng đi về phòng, trong lòng nàng vui sướng cha không trách mắng mình vì quan tâm quá mức đến Tần minh mà còn khuyến khích mình năng qua lại. Nàng tung tăng vui vẻ.

Nhìn nhị nữ vui vẻ, ông cũng thấy vui lây. Bất kì người phụ thân nào sống trọn đời cũng chỉ mong thấy được niềm vui trên khuôn mặt nhi tử của mình mà thôi!

Khi bóng trúc Ngọc khuất đi ông thờ dài nhìn về hướng ngôi nhà trúc nhỏ cuối trang. Thanh Hà, ông nhớ ngày ấy ngày băng tuyết phủ kín trúc gia trang lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đột phá tầng bảy, mở tháp bảo thiên

Nhìn theo bước chân nhị nữ đi xa dần, giống và mẫu thân trở vào nhà. Thanh Hà đặt nhi tử xuống giường rồi đặt mình nằm cạnh, nàng kiếp chiếc chăn nhỏ xúu đắp cho nhi tử, thơm nhẹ lên má nhỏ xinh. Nàng vỗ bụng rồi khẽ cất tiếng hát du dương.

Như thường lệ, tự tập thành thói quen từ ngày mới đến. Giống nhẹ nhàng thức dậy khẽ kéo chăn đắp cho mẫu thân rồi bước ra ngoài.

Giống ngồi lên sạp đá tọa tập trung vận chuyển tam quyết hấp thụ linh khí tu luyện, càng lên tầng tốc độ tăng cấp lại chậm hơn, vì mức độ yêu cầu linh khí dễ thăng cấp lớn hơn trước, cũng có thể vì mật độ linh khí ngày càng thấp so với cấp độ ngày càng lên.

Tam quyết đều đã được giống tu luyện lên đến tầng hai, sau khi lên đến tầng hai thì tốc độ hấp thụ linh khí có nhanh hơn tầng một nhưng lên một tầng luyện khí thì ngày càng kéo dài thêm.

Mặc dù vậy giống vẫn rất khả quan vì so với những người khác thì mình đã là quá nhanh rồi. Nhưng bên cạnh đó giống biết một ngày nào đó trúc gia trang không còn phù hợp để mình tu luyện nữa hoặc là giống sẽ phải tìm kiếm vật phẩm phù hợp để bù đắp vấn đề ít nhiều của linh khí.

Giống yên lặng đã tọa linh khí tiến vào người giống càng lúc càng nhiều thời gian trôi dần dần một canh giờ hai canh giờ linh khí đang tiến vào cơ thể giống chột dừng lại. Lúc này khí thể trên người giống bỗng chốc được đẩy cao hơn, lớp tuyết trên sạp gỗ bị khí thể của giống đẩy rơi xuống đất. Giống đang nhắm mắt, thì từ từ mở mắt ra miệng mỉm cười:

- luyện khí tầng bảy, ba tháng bảy tầng luyện khí. Người ngoài biết thì sẽ có cảm giác thế nào đây.

- thử mở tháp bảo thiên xem sao

Giống triệu hồi tháp bảo thiên, nói chính xác hơn thì là tiểu tháp bảo thiên bản sao của tháp bảo thiên. Đây là trung phẩm thần khí mà ngày trước trước khi rời thần sơn, cha long đã đưa cho giống. Tháp là một thần khí không gian thời gian, tháp có bốn tầng trong mỗi tầng là một khoảng không gian, và thời gian trong mỗi tầng được gia tốc so với bên ngoài theo tỉ lệ: 5, 10, 15, 20. Điều này rất có ích cho việc đẩy nhanh tốc độ tu luyện của giống. Đặc biệt nữa là trong đó còn có các nhân vật truyền thuyết của đại Việt.

Mỗi lần tăng một tầng thứ, giống đều triệu hồi tiểu tháp để thử mở nhưng không thành công. Hi vọng lần này trời không phụ lòng người.

Giống vận chuyển linh lực trong cơ thể truyền vào cửa tháp thứ nhất. Linh lực càng truyền vào thì quang mang ở cửa thứ nhất càng mờ đi, linh lực truyền vào yếu dần mà cửa vẫn chưa mở. Giống càng hồi hộp, bỗng oang một tiếng vang lên trong đầu giống hồ hồ:

- mở ra rồi, cuối cùng cũng mở rồi.

Giống hí hửng nhảy xuống rạp chạy khoa tay, múa chân một lúc lâu rồi mới bình tĩnh lại nhìn tiểu tháp cổ xưa trên tay.

- thử vào xem thế nào

Giống nhắm mắt tập trung truyền linh lực vào tiểu tháp một vài tích tắc sau thân hình giống trống rỗng biến mất khỏi sân, chỉ có một tiểu tháp rơi từ khoảng không xuống mặt đất lún vào lớp tuyết.

Giống mở mắt thấy mình đang ở trong một khoảng không màu trắng rộng tầm năm mươi thước hoặc không biết nữa vì tất cả đều màu trắng nền, tường, trần đều trung một màu, giống khoan chân ngồi tu luyện ở trong không gian tầng một khoảng một canh giờ rồi thử đi ra ngoài xem sự chênh lệch thời gian nó như thế nào???

Một lát sau giống trở về đứng trên sân, giống nhìn xuống đất thấy tiểu tháp nằm trên nền tuyết, xa thêm một chút là những vết chân của giống nãy cậu chạy vòng quanh vẫn chưa bị tuyết lấp đi mặc dù giống đã ở trong tầng một tiểu tháp một canh giờ đồng hồ.

- vậy đúng là tỉ lệ thời gian 1:5. Bên ngoài trôi qua một ngày bên trong năm ngày. Nhưng ta lại không bị già đi bởi thời gian trôi đi bên trong, quá tốt, quá tốt

- cha long! Người thật thần thông. Người nói sẽ ko trợ giúp được con gì nhiều những với con như này là quá nhiều rồi.

Giống ngẫm nghĩ vui mừng.

- nếu mở được tầng hai, ba nữa hay qua bao nhiêu. Hahaha ta quá tham lam rồi.

Giống vỗ gáy suy tư tầng hai, tầng ba, tầng bốn ngoài trợ giúp về không, thời gian còn có các nhân vật truyền thuyết nhân gian nữa. Càng nghĩ càng ước ao.

Thạch sanh một rìu chếp đầu một con chồn thành tinh, một tiễn bắn thương đại bàng khổng lồ sự to lớn ấy được biểu hiện bằng việc nó có cắp lấy một người trưởng thành và bay một quãng đường dài mặc dù đã bị thương. Một mình trần thành đuổi vạn địch thì làm sao có thể là một gã bình thường được. Đã vậy chồn tinh với đại bàng lần này cũng đi theo.

Đam san vị tù trưởng hùng mạnh dám đơn phương độc mã theo đuổi nữ thần mặt trời ai mà không biết chứ, ai dám làm như san. Tượng mã kê thì không nói quạ mà sơn thánh đi hỏi vợ, vừa độc vừa lạ có thể yếu sao??

Thủy tinh kê được cho bá chủ biển đông đánh gần ngang tay với sơn thánh mặc dù giờ cánh giới thay đổi nhưng sao có thể là kẻ bạc nhược.

Mộc tinh, cửu vĩ yêu hồ thần thú từ thời hồng hoang. Người từng giao chiến với cha Long, nếu mà chúng quá tầm thường thì cha đã không cho mang chúng đi.

Giống nghĩ về những nhân vật tồn tại trong tháp, chặng đường sau này của giống sẽ không quá tịch mịch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Hình như đệ bắt đầu thích các tỷ rồi!

Mở được báo thiên tháp tầng thứ nhất, giống vui vẻ quay về ngủ bên cạnh mẫu thân. Kéo mẫu thân thức dậy không thấy mình lại lo lắng.

Ngủ được một lúc thì hai mẫu tử tỉnh giấc vì những tiếng động ngoài sân vọng lại, Thanh Hà bế nhi tử ra mở cửa ra thì thấy đám hài tử, thiếu nữ hôm trước. Chắc hẳn là đến tìm nhi tử mình rồi, nàng thả nhi tử xuống dưới hiên, mình thì quay vào nhà.

Giống nhìn mẫu thân rồi nhìn chúng nữ cười khỏ, không biết phải làm gì. Chúng nữ kéo giống ra giữa sân, người lớn tuổi hơn chút thì bế, người bé chưa được lúc thì kẻ khác đã dành, tiểu hài tử thì nhỏ hơn thì sờ má nắm tay. Ôn ả cả sân nhỏ.

Giống chật vật, được yêu quý quá cũng không vui vẻ ah. Đang tính toán thì giống nhìn thấy hai nữ tử quen thuộc đang từ xa tiến đến. Giống mỉm cười rang mãnh. Dùng đăng khởi mọi người chạy đến gọi tên nhị nữ:

- Ngọc tỷ, vân tỷ

Nhị nữ đi từ đằng xa thấy chúng nữ xôn xao giữa sân nhà tần mình, hơi choáng ngợp. Lòng nghĩ mình đến quá muộn rồi ah. Không biết còn gặp được mục tiêu của mình không, thì nghe thấy tiếng gọi của giống một lúc sau thấy giống chạy về phía mình thì vui mừng. Trúc Ngọc tiến lên trước quý xuống đón giống vào lòng, từ vân tiến chậm hơn không kịp thì dậm chân hậm hực.

Giống úp mặt vào ngực Trúc Ngọc cọ quây làm mặt nàng đỏ lựng. Giống bí bô nói với giọng dễ thương:

- Ngọc tỷ, vân tỷ. Đệ nhớ các tỷ.

- các tỷ cũng nhớ đệ

Trong lòng nhị nữ là một mảng ngọt ngào đêm qua các nàng cứ luôn nghĩ về giống một cách kì lạ.

- đêm qua đệ không ngủ được.

Giống nói giọng buồn thiu kết hợp với khuôn mặt mếu mếu. Nhị nữ thấy biểu cảm giọng nói và khuôn mặt nhỏ đó mà lòng thương xót. Không đợi nhị nữ đáp lời:

- vì hình như đệ bắt đầu thích các tỷ rồi!

Nghe vậy nhị nữ sung sướng, mặt có đôi chút phớt hồng có chút xấu hổ ngại ngùng. Giống vươn tay về phía từ vân đòi bế, từ vân vui vẻ bế giống vào lòng. Giống nói nhỏ vào tai nàng rồi nhìn về phía chúng nữ ở giữa sân.

Hai nàng nhìn nhau cười, tiến vào sân nói với chúng nữ. Chúng nữ nhìn nhau rồi lục tục trở về, lúc trở về không quên vẫy tay chào giống. Có người về thẳng có người tiến vào rừng trúc gần đó nơi mà có thể nhìn thấy ngôi nhà từ đằng xa.

Từ đó các nữ nhi trong làng không còn tụ tập ở nhà giống nữa nhưng các nàng vẫn hay qua đùa chơi với giống một lúc, nhưng không nán lại quá lâu. Xoa người kiếm có mượn gì đó hay đi qua để thấy được giống. Khoảng trúc cách nhà giống thì cũng bắt đầu có người đến luyện quyền, tu luyện.

Người qua nhà giống thường xuyên nhất và cũng được giống chấp nhận là Trúc Ngọc và Từ Vân ngoài ra còn có nữ hài trúc linh bám tới theo tỷ tỷ. Các nàng thì thoảng giúp Thanh Hà quét tước, dọn dẹp, khâu vá, diễn luyện kiếm pháp, hỏi Thanh Hà về những thắc mắc trong tu luyện, rồi chơi với giống.

Có các nàng đến nhà thường xuyên, ngôi nhà nhỏ trở nên rộn ràng hơn. Tiếng cười nói như chuông hạc của các thiếu nữ như xua tan cái cảm giác lạnh lẽo của mùa đông.

Giống dùng nhị nữ để khiến các nữ hài khác không đến nhà quá nhiều. Tuy xoa hơi chút không được thật tâm nhưng như vậy cũng có người giúp mình đỡ đần mẫu thân, mình lại có thời gian để tu luyện hơn.

Giống mỗi ngày cũng bỏ ra chút thời gian để chơi đùa với các nàng rồi kiếm có đi ngủ để trốn vào tháp tu luyện. Đến thì cũng vào tháp. Giống hoá tiểu thấp thành những hình hài nhỏ xiu khoa nhận ra để mọi người không chú ý.

Mỗi ngày như vậy thành một thói quen mà giống không hề hay biết, thời gian dần dần bình yên qua đi. Thời gian giống đến thế giới này lại càng nhiều hơn, cảm xúc dành cho mọi người càng thêm sâu đậm.

Đông qua xuân tới, từng bông tuyết ngừng rơi nhường chỗ cho khung trời xanh mới, những chồi non tách thân cây chồi ra hít thở, cành lá xanh mơn của những lá trúc khiến cho không gian đầy sức sống.

Thế là mùa xuân đầu tiên mà giống đến tu chân giới đang đến gần. Khắp nơi trong trang chẳng đèn, kết hoa. Người người, nhà nhà thi nhau dọn dẹp để đón tết nguyên đán.

Giống đã bỏ đi những chiếc áo bông ấm áp thay vào đó là chiếc áo mỏng cảm chiếc chổi quét dọn trong sân ngoài ngõ. Giống có chút háo hức vậy là đã lớn thêm một tuổi nhưng lớn cũng có chút chậm ah.

Nhìn nhi từ cảm chiếc chổi lớn hơn cả cơ thể mình quét dọn, Thanh Hà mỉm cười hiền dịu. Nàng con mình lớn lên và luôn khỏe mạnh, còn mọi thứ thì cứ thuận theo tự nhiên.

Nhị nữ đến mang theo những trái cây, món quà nho nhỏ rồi cũng xắn tay áo vào dọn dẹp nhà. Các nàng bây giờ không còn hay cạy khoé nhau như trước, đôi khi còn cười đùa vui vẻ. Cả nhà ai ai cũng vui. Nhị nữ vui vì các nàng đã được gia đình đồng ý sang đây mấy ngày tết, Thanh Hà vui vì năm nay tết nhà nàng có thêm người, giống vui vì thấy mẫu thân vui vẻ chỉ cần như vậy hiện tại với giống là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ta thật sự... Sẽ rất nhớ mẹ

Trúc gia trang như chìm trong sắc hoa, các đường đi trong trang đường mọi người treo lên những chiếc đèn lồng đỏ sắc sỡ. Các thiếu nữ thiếu hài mặc cho mình những bộ quần áo mới tung tăng cười đùa, khi thì vẩy tay mỗi khi giống đi qua.

Sáng sớm đầu năm giống nắm tay mẫu thân đi tảo mộ phụ thân, khác với năm ngoái năm nay đi bên cạnh còn có nhị nữ. Nhị nữ năm nay vừa sang tuổi mười ba, cái tuổi người ta đã coi là bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành. Các nàng đi hai bên Thanh Hà, giống thì chạy tung tăng phía trước, trước đôi khi nhìn về chúng nữ vẩy tay vui vẻ.

Thanh Hà nhìn nhi từ vui vẻ nàng mỉm cười, nhìn sang chúng nữ nhu thuận đi hai bên nàng nào nàng ấy anh tư sáng ngời, ngũ quan xinh xắn. Nàng thỏ thẻ nói:

- khổ nhọc các con rồi!

Nhị nữ bẽn lén cười thưa:

- thăm thăm, khổ nhọc gì chứ là tự tụi con muốn đi mà

Nàng nhìn nhị nữ gật đầu. Bốn người một goá phụ tuổi đôi mươi, một mái tóc trắng búi cao được giữ bởi chiếc trâm ngọc với những nét chạm trổ tinh xảo. Tà áo xanh kín kẽ nhưng không dấu đi được nét đẹp tuổi thanh xuân của nàng, nàng rất đẹp. dáng người dong dong cao đôi chân thon dài, mông cong tròn vênh lên, một cặp núi đôi lớn ngất ngưỡng, đôi bàn tay trắng muốt với những ngón tay nhỏ thon dài.

Nhị nữ đi bên một thanh một tử, váy xẻ tà kẻ dài lộ ra đôi chân trắng dài, tuổi tuy còn nhưng những bộ vị đã hình thành lõi có lốm có, mái tóc đen dài chấm lưng. Tương lai có lẽ cũng là bậc mỹ nhân.

Nam hài đi trước tiếng cười như chuông bạc trong gió, nụ cười như mùa xuân đến.

Tổ đội này đi đến đâu từng ánh mắt nhìn theo đến đây, nhưng phần đa là ánh mắt nữ nhân. Nhìn nam hài từ, ở cậu có một sự cuốn hút kì lạ, lấn át mọi thứ.

Chạy nhảy một lúc giống trở về trong lòng tử vân nghỉ ngơi, bốn người đi vào sâu rừng trúc. Mộ phụ thân giống ở giữa rừng trúc, xung quanh mộ trúc đã được chặt đi tạo thành một không gian riêng biệt, trước được cắm một bảng gỗ nhỏ ghi hai dòng chữ:

- Tàn Nguyên Trí chi mộ. Người lập Tang Thanh Hà.

Bốn người dừng lại trước ngôi mộ đã được phủ một lớp lá trúc dày. Thanh Hà lại gần cúi người nhặt phôi đi những chiếc lá trên mộ, giống cũng làm theo mẹ, nhị nữ ở hai bên dùng cành trúc gạt đi lớp lá khô. Các nàng không dùng pháp lực mà làm cách của một phẩm nhân vì đó là sự thể hiện tôn trọng với người đã khuất.

Dọn dẹp xong xuôi, bốn người người đứng trước mộ. Thanh Hà quỳ hai chân xuống trước mộ, giống quỳ xuống theo mẹ, nhị nữ nhìn nhau ý nhị lui xuống. Thanh Hà thấy nhị nữ lùi ra sau, nàng cười nói:

- các con cũng quỳ xuống đi, người trong nhà cả.

- người trong nhà cả

Nhị nữ mắt tròn nhắc lại lời của Thanh Hà, lòng vui mừng đây chẳng phải là sự chấp nhận sao?? Nhanh chóng đáp lời:

- vàng thắm thắm

Nhị nữ quý xụp xuống. Nhìn nhị nữ Thanh Hà mỉm cười ý nhị, nàng bày biện đồ ăn từ chiếc giỏ mang theo ra trước mộ. Rồi cầm một bầu rượu và hai cái chén nhỏ đưa cho nhị tử.

Giống không có ý kiến về việc của nhị nữ, đưa tay đón lấy rượu và chén từ tay mẹ. Giống đặt hai cái chén xuống sát mộ rồi rót đầy.

Đợi giống rót xong, Thanh Hà nhìn băng gỗ nói:

- nguyên trí! Mọii đưa các con đến thăm chàng đây

Nói xong nàng dập đầu ba lần, ba người lạy theo sau nàng. Rồi đứng dậy lùi ra sau rồi đợi nàng nói chuyện xong để trở về.

Nàng kể cho phu quân về những ngày cuộc sống của nàng và nhi tử ra sao, giới thiệu về nhị nữ rồi đứng dậy bảo các con dọn đồ rồi trở về.

Trên đường về giống và nhị nữ theo mẹ vào chúc tết các gia đình trong trang, về đến nhà trời cũng đã xẩm tối. Mọi người lại tất bật làm cơm.

Dùng cơm tối xong cùng quây quần bên nhau chơi đùa đến khuya, thì nhị nữ mới xin phép đi về. Thanh Hà bảo giống tiễn nhị nữ trở về vì nàng cảm nhận thấy về cuối ngày tâm trạng của cả hai có gì không đúng.

Giống vâng lời dắt tay hai người đi ra ngoài nhà, mẫu thân đã nhận ra thì sao giống không nhận ra chứ vừa đi giống vừa hỏi:

- hai tỷ có điều suy nghĩ sao, hôm nay đi mệt lắm ah??

Nhị nữ lặng im nắm tay giống đi ra từ nhà nghe giống hỏi vậy:

- không, không mệt chi là...

Trúc Ngọc ngần ngừ nửa muốn nói nửa không. Tử vân cướp lời nói, nàng vốn mạnh bạo hơn trúc ngọc

- mai hai ta cùng với những người khác trong thôn phải đi vào nhiên lam thành tham dự tuyển chọn đệ tử của các tông môn, có lẽ cũng phải đi vài ngày.

Giống tưởng chuyện gì mỉm cười nói:

- đây là chuyện tốt, các tỉ phải vui lên chứ sao lại buồn???

- chúng ta sẽ rất nhớ đệ. Ta thật sự... Sẽ rất nhớ đệ

Nhị nữ mà lời thổn thức. Giống ngăn tò te nhìn chúng nữ, khó xử, đành nói:

- nếu nhớ đệ, các tỉ phải làm thật tốt nếu không đệ sẽ rất buồn.

Nhị nữ nghe vậy gật đầu kiên định. Từng người ôm giống vào lòng rồi kêu giống nhanh trở vào nhà kéo cảm lạnh. Giống nhìn bóng từng người khuất sau rặng trúc thì lắc đầu lẩm bầm:

- đều là nữ nhân tốt cả, lão thiên ah thích trên ngời vậy sao???

Giống chẳng muốn nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi. Đường đến đầu ất sẽ thẳng, nữ nhi thì mặc kệ nữ nhi. Quan trọng nhất vẫn là mẫu thân. Giống quay người chạy tung tăng về vừa chạy vừa gọi:

- mẫu thân, mẫu thân. Minh minh nhớ người.

Thanh Hà nhìn nhi tử chạy lại thì cười hạnh phúc cúi người đón nhi tử vào lòng mình. Giống dụi đầu vào ngực mẫu thân, ở trong lòng mẫu thân vẫn luôn là hạnh phúc nhất sự hạnh phúc ấy sẽ đi theo giống suốt cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Điều quan trọng vẫn là thần thái

Nhiên lam thành là thành trì gần nhất trúc gia trang, hàng năm tam tông tứ môn cùng các môn phái lớn nhỏ của Đông vực đều đặt địa điểm tuyển chọn đệ tử ở đây để tìm kiếm đệ tử cho tông môn của mình.

Đồng vực thập nhị thành, thập nhị điểm tuyển chọn, mỗi lần tuyển chọn phải mất khoảng thời gian bốn đến năm ngày tính cả thời gian đi lại, ngủ nghỉ.

Từ ngày nhị nữ đi cũng đã sang ngày thứ tư, mấy ngày này giống không tu luyện vì đang là tết nguyên đán mà. Giống muốn dành thời gian bên mẫu thân nhiều hơn, thỉnh thoảng cũng có đi ra ngoài chơi nhưng phần lớn là ở nhà nhiều. Khi ngồi chơi với đám hài tử theo gia đình đến chúc tết, khi thì cùng mẫu thân đi tết các nhà khác trong trang.

Tuy nhị nữ đi nhưng chẳng có ai đến làm phiền giống quá nhiều, chắc vì uy vọng của các nàng ở trong lứa hài tử rất lớn. Nhị linh căn cơ mà!

Giống nằm vắt vẻo trên sạp một mình, mẫu thân đi sang nhà mấy vị thăm thăm đầu trang buồn đưa lê bán đưa chuột chắc cuối chiều mới về.

Giống tay đặt lên trán, một tay buông thõng ra ngoài sạp. Cổ tay phe phẩy quang mang linh lực, thay đổi khi vàng, khi xanh, khi đỏ. Đầu thì ngẫm nghĩ.

- từ khi ta đến đây cũng đã bốn, năm tháng rồi nhưng có vẻ sự yêu thích của chúng nữ đối với ta ngày càng kì lạ sao vậy nhỉ???

Giống tay vuốt trán đưa xuống sờ sờ khuôn mặt:

- khuôn mặt nhỏ bé này.... Ừm... Đẹp thật có chút dễ thương nhưng không thể thái qua như vậy được.

Ngẫm nghĩ sờ sờ tuy có hơi chút tự mãn về khuôn mặt nhưng giống phủ định ngay. Một đứa trẻ dù có đẹp đến đâu thì không thể thu hút mọi lứa tuổi như vậy được. Giống nội thị thân thể:

- có lẽ do tu luyện từ sớm linh khí gột rửa thân thể nên tạo nên tạo nên sự thu hút, sự mềm mại sức sống của mộc, nóng bỏng cuốn hút của hỏa, sắc bén cứng cỏi của kim.

Ừm còn gì nữa nhỉ???

- ah đây là huyết mạch

- huyết mạch màu đỏ chủ đạo có đôi chút sắc vàng, hồng nhạt phớt phớt trắng. Huyết mạch gì mà kì dị thế này??

Lần đầu tiên giống thấy thứ huyết mạch pha trộn như vậy thì ngẫm nghĩ:

- màu đỏ là huyết mạch nhân loại thì là đi chuyển từ phụ mẫu rồi

- sắc vàng này có chút quen thuộc đó là gì nhỉ??

Giống trầm tư sắc vàng trong huyết mạch mang lại cho giống một cảm giác rất quen thuộc như từng gặp đã biết chợt giống thốt lên:

- cha long, là cha long Huyết mạch của người. Vậy thì hồng nhạt này là của mẹ Âu cơ sao?? Phải chăng là nguyên nhân ở đây??

Truyền thuyết kể rằng sau khi cha Long mẹ Lạc, khai thiên lập địa thì sinh hạ trăm con, năm mươi xuống biển, năm mươi lên non. Từ đó hình thành nên Đại Việt ngày nay. Dòng máu lạc hồng, nòi giống rồng tiên, chẳng trách chẳng trách.

- huyết mạch rồng tiên, huyết mạch được vạn người đại Việt tín ngưỡng ah. Huyết mạch cao cấp thuộc hàng bậc nhất trong thiên địa

Giống gật gù ánh mắt sáng tỏ:

- ta không thể làm ô danh huyết mạch này được.

Tâm trạng thoải mái hẳn khi biết được nguồn con giống cười thoải mái đùa bản thân:

- nguyên nhân đã rõ, nhưng quan trọng vẫn là thần thái ah hahaha...

Chợt nghe thấy tiếng bước chân từng đàng xa vọng lại giống ngừng cười

Từ khuất sau bụi trúc trước cổng, tay dừng huy động linh lực lại, đầu ngẩng lên nhìn một bóng xanh thiết tha là mẫu thân về rồi.

Giống bật dậy từ trên sạp xuống đất chạy đến phía mẹ mà quên cả đi giày vừa chạy vừa hô:

- mẫu thân, mẫu thân

Thanh Hà đi ra mấy nhà đầu trang ngồi Hàn huyên uống trà, những chẳng ngồi lâu được mấy, được hai ba giờ thì cũng đứng dậy ra về vì lo nhị tử ở một mình. Mới đến rặng trúc trước nhà không xa thì xa thì nghe thấy tiếng cười non trẻ của con phát ra như kịp hiểu nguyên do thì thấy nhị tử vui mừng hô to hô nhỏ chạy đến nàng Giang tay đón lấy nhị tử, khẽ đưa môi xinh thơm vào má con.

Giống nhào vào lòng mẹ thủ thủ:

- mẩu thân, mình mình nhớ người!

Nàng mỉm cười hiền hoà xoa đầu giống treu đùa:

- vừa nãy cười cao hứng lắm cơ mà, giờ lại kêu nhớ mẩu thân. Mình mình hư lắm nhé! Nói dối mẩu thân.

- mình mình ngoan, thấy mẩu thân về mình mình cười cao hứng mà!

Giống nói giọng nũng nịu dụi mặt mặt vào lồng ngực cao vút của mẩu thân. Thanh Hà ôm chặt con vào nhà mà trong lòng hăng phúc dạt dào

- mẩu thân cũng nhớ con.

Nữ nhân của thế giới này có lẽ có hứng thú lớn với giống bởi vì huyết mạch giống mang trên người bởi về ngoài của giống nhưng nữ nhân này dù giống không mang huyết mạch đó hay có về ngoài xấu xí thì nàng vẫn yêu thương giống. Giống biết và giống cũng yêu thương nữ nhân này vì nàng là mẩu thân giống là sự liên kết máu thịt.

**

" trên thế gian này, tình mẫu tử đó là thứ tình cảm cao quý nhất. Hãy nói và thể hiện tình yêu của bạn đến với người. Ngay khi còn có thể. "

chúc mừng ngày 8/3/2018

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sau này lớn lên, chàng có thể lấy ta không??

Giống thức dậy khá sớm, vươn vai hít thở giữa sân. Mẩu thân vẫn còn đang ngủ trong giường, giống không gọi người mà để người ngủ thêm một lúc.

Giống diễn luyện một bộ võ cổ truyền lưu hành tại đại Việt gồm các bài:

Thập tự quyền: thế võ tung ra những đòn thế liên hoàn quền cước tứ phía, gây sát thương đơn mục tiêu.

Long hổ quyền: Liên tục tung ra nhưng đòn công kích mạnh mẽ dồn ép đối phương lâm vào thế hạ phong. Long hổ quyền, quyền kinh mạnh mẽ có thể đối phương choáng váng sát thương đơn mục tiêu

Thập thế bát thức quyền: Liên tục tung ra thập quyền đầu vào vùng ức đối phương làm đối phương nghẹt thở đồng thời kết thúc bằng bát cước vào mặt đối phương làm cho đối phương hoàn toàn mất tự chủ rơi vào trạng thái hôn mê.

Hạc quyền: là quyền thế phòng theo hạc cầm có thể công mạnh mẽ uyển chuyển đẹp mắt với các đòn đâm với kinh lực mạnh mẽ gây nên sát thương diện rộng ảnh hưởng sáu mục tiêu xung quanh, phạm vi sát thương năm trượng

Diễn luyện một lúc, giống thu công thiệt mạnh. Tuy quyền pháp của thường nhân Hạ giới nhưng khi kết hợp với thu phát linh lực thì hiệu quả chẳng thua kém công pháp tu tiên. Phàm nhân đại Việt ta nếu có thể tu luyện thì thiên tài đâu có thiếu.

Ngoài quyền cước thì còn có song kiếm, thương đao, nhưng thứ giống mong chờ và thích thú nhất chính là côn pháp, vũ khí yêu thích của giống. Nhưng có lẽ phải đợi lớn lên chút mới có thể tập luyện được.

Giống có hơi chút tiếc nuối vì còn quá bé, giống trở vào nhà. Bởi giống phát hiện mẩu thân đã dậy, giống chạy vào quanh quần dưới chân mẩu thân, đợi mẩu thân rửa mặt, thay y phục cho mình. Tuy thân thể còn bé nhưng giống đã có thể tự làm hết mọi việc mà mình muốn nhưng giống vẫn để mẩu thân làm cho mình. Phần vì giống muốn giữ bí mật để không quá làm người khác chú ý phần nhiều hơn là mẩu thân vui vẻ.

Ngay cả tắm giống cũng tắm cùng mẩu thân, mẩu thân giống có một thân hình đẹp mà mọi nữ nhân ao ước, nam nhân thèm muốn. Mẩu thân cao khoảng thước bảy, làn da trắng muốt, đôi chân thon dài với cổ chân nhỏ, móng to cong vênh lên thách thức mọi ánh nhìn, eo con kiến nhỏ, bộ ngực lớn nhưng không xệ mà căng tròn mềm mại với hai núm vú lớn hồng hào, chiếc gầy nhỏ, bờ vai xinh. Thân hình đồng hồ cát tiêu chuẩn, có thể nói khuôn trăng đầy đặn nét ngoài nở nang.

Mỗi khi nhìn thấy thân hình mẩu thân, giống luôn tự hỏi phụ thân mình là người như nào mà có thể khiến một đại mỹ nhân như vậy đổ gục.

Giống với mẩu thân ăn sáng xong thì như thường ngày mẩu thân dệt lụa bên hiên, khi thì làm việc vặt trong nhà mẩu thân mặc một bộ y phục xanh giản dị, hơi rộng để khuất lấp đi những bộ vị quyến rũ trên cơ thể, ống tay áo được xắn lên đến khuỷu lộ ra một một cánh tay nhỏ với những ngón thon thả. Giống thì quanh quần vui đùa một chút rồi đi xin đi chơi khuất trong rừng trúc. Nhìn quanh không có ai rồi gọi tiểu tháp tiến vào tháp, thu nhỏ tháp lại thành một

hạt bụi rơi trên tầng lá trúc khô.

Giống cứ thế tu luyện ở trong tháp rồi tính giờ để trở về trước khi bắt đầu xẩm tối.

Ăn cơm tối xong thì cùng mẫu thân tắm tấp, rồi mẫu thân đi sang nhà hàng xóm thăm thềm nói chuyện thì Giống ở nhà một mình. Trước đây thì giống khi thì tu luyện khi thì diễn luyện quyền pháp đơn giản không thì mang sách của phụ thân ra nằm sạp đọc. Khi nhị nữ bắt đầu đến nhà, giống chơi đùa với họ, nghe họ kể chuyện, nhìn họ diễn luyện.

Tối nay giống nằm đọc sách trên sạp, không luyện quyền vì lúc chiều khi đi ra ngoài tu luyện. Giống nghe thấy tiếng ồn ào chúc tụng ở phía xa chắc là nhị nữ cùng những người đi dự tuyển đã về. Đoán các nàng có thể đến bất cứ lúc nào nên không luyện quyền nữa để tránh bị phát hiện.

Trúc Ngọc tham gia dự tuyển thật ra đã về từ đầu giờ trưa. Mặc dù nàng rất muốn qua gặp giống nhưng gia đình tổ chức ăn mừng việc nàng được nhận vào tông môn tu luyện nên nàng không thể tránh đi được, buổi tối thì nghe phụ mẫu, thúc bá trong nhà dặn dò. Mãi mới xong nàng mới được rảnh rang mà đi.

Đi ra đến cổng thì nàng bắt gặp từ vân đang đi từ đầu trang lại, nàng đứng đợi cùng từ vân cùng đi. Quan hệ hai nàng từ ngày hôm đó hoà hoãn hơn rất nhiều, xu hướng như thân thiết hơn.

Nhị nữ vừa đi vừa nói chuyện ngày mai đi đến tông môn, kể lại những chuyện ngày trước mình tranh cãi như thế nào, đánh đấm ra sao. Hai người người câu kẻ cười đùa vui vẻ, nhưng càng đến gần nhà giống thì tâm trạng càng rối bời.

Đến trước chiếc cổng nhỏ bằng tre trước nhà, nhị nữ thấy thân ảnh bé nhỏ ấy, đang ngồi đọc sách trên sạp nhỏ, thân ảnh mà mắt ngày nay luôn quanh quẩn trong tâm trí mình, bất giác mắt đã nhoè lệ. Chỉ mới ngày thôi đã nhớ như vậy, sau này xa cách thì biết làm sao??

Nhị nữ mở cánh cửa tre bước vào. Giống đang tập trung nghe tiếng mở cửa thì bỏ sách ra nhìn thấy chúng nữ, thì mỉm cười nhảy xuống chạy nhào vào lòng từ vân,

Từ vân một thân thanh y ôm giống vào lòng thật chặt như sợ chỉ là ảo mộng. Trúc Ngọc không gan tị đưa tay xoa đầu giống nói:

- từ vân chúng ta ra sạp nói chuyện đi

Từ vân gật đầu bế giống trong lòng theo sau Ngọc tiến về sạp đặt giống ngồi trên sạp rồi hai nàng ngồi hai bên. Cát ba nhìn về phía rìa trúc xanh đang rì rào trong gió, chưa một ai cất lời.

Một lúc lâu. Giống thấy không khí hơi trầm lắng cất giọng nói:

- hai ti dự tuyển thế nào? Tốt chứ

Từ vân cầm tay giống vuốt ve nói thỏ thẻ:

- tốt chứ. Đệ biết chúng ta là ai mà!

Giống gật đầu, nhị linh căn, mười ba tuổi trúc cơ. Thiên tài như vậy nếu không được nhận thì mấy tông môn này là bọn bỏ đi.

Trúc Ngọc bế giống vào lòng nói nhỏ:

- ngày mai chúng ta phải theo họ đến tông môn tu luyện, có lẽ rất lâu mới có thể trở về với đệ

Nàng nói mà những giọt lệ rơi trên đôi mi cong từ lúc nào không biết, từ vân bên cạnh mắt Ngọc đã ướt nhoè.

- thật ra hôm nay ta qua đây là vì nhớ đệ, một nửa là muốn hỏi đệ, hỏi đệ sau này lớn lên... Sau này lớn lên..hức hức...

Trúc Ngọc giọng run lên không thành tiếng. Nàng đưa tay ngọc của mình lên lau đi khoé mắt kiên định hỏi:

- sau này lớn lên đệ có lấy ta không???

Ngập ngừng ngẫm nghĩ nàng sửa lời:

- sau này lớn lên chàng có thể lấy ta không??

Nói rồi nàng đặt giống đứng trên sạp nhìn thật sâu vào mắt giống, nàng chờ đợi, từ vân ngồi bên kia cũng chờ đợi vì câu hỏi trong lòng nàng cũng như vậy.

Ở ngoài kia hàng trúc lặng im như tiếng lòng của tiểu thiếu nữ, chờ tiếng gió xôn xao của người thương.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Từ giờ thiếp là của chàng

Những thiếu nữ tuổi mười ba nói chuyện tình yêu nam nữ với một hài tử ba tuổi. Nếu người lớn nghe thấy có lẽ cười dài và cho đó là trò chơi của trẻ con, trò phụ thê.

Nhưng giây phút này nơi sân nhà nhỏ của giống, chuyện kì lạ đó đang diễn ra và nó không phải là một trò đùa. Nhị nữ khẽ lau giọt lệ lăn trên má, nhìn giống chờ đợi câu trả lời. Không ai thúc dục, chẳng ai nói gì chỉ nhìn về nam hài đứng trước mặt mình.

Giống hơi thần thờ vì nghe câu hỏi ấy, vốn chỉ cho là sự yêu thích của nhị nữ dành cho mình, chỉ dừng lại ở mức thích thú của người lớn dành cho trẻ nhỏ một đứa trẻ hơi đặc biệt một chút thôi. nhìn thấy lệ rơi từ những đôi mắt ngọc, trên khuôn mặt vẫn còn mang nét thơ ngây, thiên thần của nhị nữ. Giống biết nhị nữ đang nói thật và thật sự mong đợi vào câu trả lời của mình.

Trò đòi mà trong lòng hơi khó sử nhìn nhị nữ thật sâu, không đành lòng làm họ khó xử giống gật đầu nhĩ nha nói:

- lấy chứ, đệ lấy cả hai tí

Giống đưa tay lay dòng lệ trên mặt nhị nữ

- các tỷ đừng khóc nữa. Mẫu thân về thấy tương đệ bắt nạt các tỷ, lại roi đít đệ đấy.

Giống giong nhị nữ, nhị nữ nhận được câu trả lời của giống vui mừng lau vội đi khuôn mặt nhỏ xinh. Nghe giống nói giong thì cười toe.

Giống hỏi nhị nữ về cuộc dự tuyển tông môn. Từ vân nhớ lại

- dự tuyển của tông môn được mở mỗi năm một lần, tuyển các đệ tử từ mười ba tuổi trở lên, gồm có hai vòng là trắc thí linh căn, một vòng là thực chiến với khôi lỗi. Ta với tiểu Ngọc đều trọn vẹn vượt qua và cùng Bái làm môn hạ bách hoa tông một trong tam tông. Ngay mai những đệ tử được nhận Sẽ quay về tông môn và ở tại đó tu luyện.

- đệ tử mới phải tu luyện luyện đến nguyên anh kỳ mới được rời tông môn ra ngoài, hoặc là đi làm nhiệm vụ ở những nơi chỉ định có giới hạn thời gian.

Giống nghe chăm chú đây ít nhiều là những điều giống cần tìm hiểu giống hỏi:

- bách hoa tông này là tông môn như thế nào??

Trúc vân trả ôm giống lại trong lòng mình nói:

- bách hoa tông là một trong tam tông nằm giáp biển đông hải, một mặt giáp với giao đới Bắc thú. Tông chủ là đại năng hoá thần kỳ

Hoá thần kỳ cũng được coi là rất mạnh đây giống ngẫm nghĩ giờ mình mới luyện khí ah, hấn phát tay cái là mình bẹp dí luôn rồi.

- các tỷ phải cố gắng tu luyện đây

Giống nói giọng dạn dò. Chúng nữ gật đầu Từ Vân cười giong:

- phải cố gắng chứ, vậy mới mau gặp lại đệ được.

Giống ra vẻ dỗi dỗi hất tay từ vân đang bẹo má mình:

- muốn ta cười tỷ, mà còn gọi ta là đệ sao??

Nhị nữ nhìn giống hờn dỗi, nhìn nữ cười nói:

- chúng thiếp biết rồi! Thưa chàng. Hihi..

Giống gãi gãi đầu nói:

- không có ai thì gọi vậy được nhưng đông người thì không thể ah.

Nhị nữ nhìn nhau, quay sang nhìn giống

- vậy gọi như thế nào???

Giống ngẫm nghĩ

- gọi thẳng tên đi, còn ta vẫn gọi là tỷ ah

- mình mình, lại đây ta ôm nào

Từ vân ôm lấy giống, đưa đầu giống dí vào bầu ngực sữa của mình day day ranh mãnh nói.

Giống bị hành động của từ vân làm cho không nói nên lời đành chịu trận từng luồng hơi nữ nhân thanh thoát xộc vào miệng làm mặt giống đỏ lựng.

Nhị nữ cười vang cả sân. Ba người cười đùa vui vẻ, nhưng cuộc vui nào rồi cũng đến lúc phải tan. Cả hai nàng phải trở về chuẩn bị để mai rồi đi.

Từ Vân nhìn giống dịu dàng nói:

- chàng phải nhớ những gì đã nói hôm nay. Chàng đừng quên thiếp, rất nhanh thôi thiếp sẽ trở về và bắt chàng thực hiện lời hứa hôm nay.

Nàng nghiêm túc nói rồi đưa tay ngọc ngà nắm lấy tay của giống luồn qua lớp y phục của mình đặt hẳn lên nhũ phong Giống nhìn hành động của nàng sững sờ, theo phản xạ tay nắn nắn ngón đôi nhỏ trên trên thảo nguyên. Mặt nổi lên một hồi lúng túng.

Từ Vân bị giống nắn mà dần dần má hồng lên nàng nói với giọng mà nàng không biết có phải của mình không nữa

- từ giờ thiếp là của chàng. Chỉ là của chàng thôi!

Nói rồi nàng vội vàng bỏ chân xuống sạp xấu hổ chạy biến về nhà. Giống ngẩn ngơ nhìn theo dáng người đó mãi khi khuất tầm mắt.

Trúc Ngọc nhìn hành động của hai người mà bụm miệng cười hihi

Giống nghe tiếng cười mới hoàn hồn quay lại xấu hổ. Nhưng giống bị Trúc Ngọc tấn công bất ngờ, nàng đưa đôi môi anh đào của mình đặt lên môi nhỏ của giống rồi chạy mất hút.

Giống ngẩn ngơ một hồi rồi vỗ trán

- Haizzz, chỉ mong tất cả đối với các nàng chỉ là xung động nhất thời. Rồi mai ra ngoài kia thiếu niên anh hùng lớp lớp các nàng Sẽ tìm được hạnh phúc thật sự của mình.

Giống nhìn ra ngoài rặng trúc cười hạng phúc rồi chạy nhào vào lòng một nữ nhân thành thực.

- mẫu thân! Con nhớ người.

Thanh Hà ôm giống khề thom lên đôi má nhỏ. Đôi cánh cửa khép lại, màn đêm tĩnh mịch bao trùm cả trúc gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhị nữ rời đi

Trúc gia trang hôm nay mọi người dậy từ sớm, khi những cây trúc xanh còn được phủ mình trong sương lạnh. Từ khắp nẻo đường trong trang, tiến về cổng trang để đưa tiễn nhị nữ.

Đây là lần đầu tiên tại trúc gia trang có người được nhận vào tam tông tứ môn nên mọi người rất háo hức, vì nếu như nhị nữ tu luyện thành công trở về trang sẽ có thêm hai cường giả. Sự an toàn của trang sẽ được nâng cao hơn, ca nếu như nhị nữ thể hiện xuất sắc trong tông môn thì được tông môn đó bảo hộ.

Nhị nữ đứng giữa vòng vây của gia đình và mọi người cảm tạ lại từng lời chúc phúc, từng lời dặn dò nhưng tâm trạng đang ở một nơi khác. Ánh mắt đôi khi liếc tìm kiếm một thân ảnh.

Các nàng có chung một sự lo lắng, rằng hành động của mình tới qua có làm phụ quân không vui, làm người không đến đây sáng hôm nay. Tìm kiếm nhưng chẳng thấy, tâm trạng tụt dốc ngàn ngọ.

Thanh Hà và giống cũng biết hôm nay nhị nữ đi nhập môn nên cũng có ý tới chào tạm biệt. Nhưng vì nhà cách hơi xa nên đến nơi đã thấy đám đông dân trang đã đang vây quanh một đoàn ở cổng rồi. Mọi người biết Thanh Hà đến thi đấu, quay ra chào hỏi. Nhị nữ thì tâm trạng thấp lại được kéo lên, nghĩ đến tới qua, thấy giống nhìn mình cười thì mặt đỏ bừng xấu hổ, hận không kiếm được lỗ để chui xuống.

Trúc thanh thấy Thanh Hà và nhị nữ từ đến thì tiến lại chấp tay nói:

- tằm nướng từ đến rồi, cảm ơn muội thời gian qua đã dạy bảo Ngọc nhi.

Thanh Hà nhì Trúc thanh tiến đến nói như vậy thì đáp lời:

- Trúc đại ca khách khí rồi! Nó cũng như con cháu của muội, Muội đâu có hướng dẫn được gì.

Trúc thanh gọi với tiểu Ngọc lại phía mình. Trúc Ngọc nghe thấy phụ thân gọi thì cùng với tiểu vân tiến đến chỗ Thanh Hà và phu quân vui vẻ nháy mắt với giọng nói:

- vẫn an thăm thăm

Thanh Hà gật đầu nói:

- Ngọc nhi, vân nhi nhớ chú ý bảo trọng thân thể, tu luyện cố gắng không cầu nhanh mà phải ổn trọng giữ vững trụ cột. Cảm ngộ thuộc tính phải làm nhiều hơn Sẽ tốt cho việc vận dụng linh lực.

Nhị nữ cung kính, cúi đầu lắng nghe. Giỡn à mẹ chồng dạy bảo phải nghe chứ, không thì gia pháp có ngay. Nghe dạy bảo xong nhị nữ kéo giống ra một góc để dọa:

- chàng nhớ giữ lời đấy

Trúc Ngọc giờ ngón tay đưa qua, đưa lại trước mặt đe dọa

- chàng ở nhà đừng có lằng xằng, thiếp Sẽ bảo tiểu linh qua chú ý đến chàng đó.

Giống nghe nhị nữ người đe, người nạt thì cười khở gật đầu. Nhị nữ truyền tay nhau ôm giống vào lòng, có đôi chút thồn thức. Có lẽ rất lâu rất lâu về sau các nàng mới có thể gặp lại phu quân.

Các nàng đang bịn rịn thì Trúc Thanh gọi với lại, đã đến giờ phải đi. Ông Sẽ là người hộ tống nhị nữ đến lam nhiên thành, từ đây sẽ có người phụ trách tông môn đưa họ về Tông.

Nhị nữ đưa giống trở về trên tay Thanh Hà rồi cúi đầu chào nàng, các nàng quay lại tiến về phía Trúc Thanh. Tiến lên xe ngựa ở cổng, xe dần dần lăn bánh các nàng vén rèm cửa lên vẫy tay chào tạm biệt mọi người, nhìn thật lâu về phía giống cho đến khi trúc gia trang khuất khỏi tầm mắt, khẽ đưa tay ngọc lên lau giọt lệ trên mi, chiếc rèm buông xuống.

Giống và mọi người vẫy tay chào nhị nữ rồi trở về với công việc hàng ngày của mình. Mặc dù nhị nữ đã đi những các hài tử cũng không đến làm phiền giống có lẽ vì trước nhị nữ đã nhắc nhở họ.

Đúng như lời Trúc Ngọc đe dọa, vài ngày sau Trúc Linh hài tử nhị linh lần trước, hay sang nhà giống hơn nhưng không nhiều mà thi thoảng mới sang vì nàng nàng còn phải tu luyện.

Giống thi thoảng cũng vui đùa cùng nàng đôi chút rồi tập trung tu luyện hơn vì thiếu đi nhị nữ nên cũng có nhiều thời gian hơn. Giống khá là hài lòng với điều này, nhưng phải nói thật là có đôi chút nhớ nhị nữ, khoảng thời gian nhị nữ còn ở tiếng cười đùa luôn vui vẻ rộn ràng.

Thời gian cứ dần trôi đi, xuân qua rồi Hạ tới với những cơn mưa chóng vánh và mát lạnh, giống cứ lớn theo từng ngày, cũng đã tu luyện đến luyện khí tầng tám, tam quyết cũng được thăng lên một tầng, giống càng quyết tâm hơn vì điều đó có nghĩa là giống càng tiến thêm một chút nữa đến việc có thể khai mở được tiểu thập bảo thiên tầng hai, giống lại sắp sửa có thêm người bạn đến cùng quê hương với mình. Đó là Thạch sanh kẻ đi săn huyền thoại và hai con Hạ cấp thần thú, nếu đúng như lời cha long đã nói trên thần sơn thì cả ba một người hai thú này Sẽ có tu vi nguyên anh kỳ đó sẽ là trợ lực lớn đối với giống trong thời gian này. Và cũng là thời khắc giống bắt đầu bước chân vào hoàn thành sứ mệnh thần sơn" khai mở tu chân, đập phá thần giới".

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hoả linh thạch

Từ ngày nhị nữ rời đi đã sang tháng thứ tư trời đã sang hè, tháng của những cơn mưa rào bất chợt. Bầu trời trong xanh, những đám mây trắng như hài tử đùa giỡn với gió trên không trung, trúc gia trang như được khoác lên mình bộ y phục mới có sắc áo xanh của những lá trúc và cài lên những khóm hoa mùa Hạ nở rộ, tiếng chim hót như những bài hát du dương làm khung cảnh thêm phần thanh nhã.

Như mọi khi, giống đã dậy từ sớm tham lam hít vào lồng ngực làn không khí tươi mới. Khẽ xuống tấn diễn luyện quên pháp quen thuộc, quyền kinh cước đá thân di chuyển hài hoà, linh lực thay đổi theo từng động tác của cơ thể khi sắc xanh, khi vàng kim, khi hoả hồng diễn luyện xong thu công hài lòng.

Gần bốn tháng giống đã tu luyện đến luyện khí tầng tám sự nắm bắt linh và vận chuyển linh lực trong cơ thể ngày càng thuần thực hơn, nhưng tốc độ tu luyện quả thật là một vấn đề nói là bốn tháng nhưng trừ đi hoạt động sinh hoạt hàng ngày thì mỗi ngày giống dùng một nửa để tu luyện ở trong bảo tháp vậy tức là để lên luyện khí tầng tám giống đã phải tu luyện trong thảo mười tháng thời gian

- tốc độ tu luyện càng ngày càng chậm tăng tiến, có lẽ ta phải tìm cách khác thôi. Đan dược cái này khó kiếm ah, nơi linh khí sung túc càng khó, song tu ươm cái này hơn cả khó giờ chưa thể làm, làm được gì bây giờ nhỉ??

Đang mải mê suy nghĩ nghe thấy tiếng bước chân trong nhà là mẫu thân người đã dậy giống chạy vào với người.

Ăn uống sửa soạn xong giống cùng mẫu thân mang số lụa đã dệt được đến trúc gia để gửi họ mang vào lam nhiên thành bày bán vì trúc gia có cửa hàng ở trong đó.

Đến trúc gia gửi lụa Mẫu thân nói chuyện hàn huyên với trúc thanh và trúc phụ nhân, giống chơi đùa với tiểu linh ở sân thì thấy tiếng bước chân chạy dồn dập từ phía ngoài vào một tráng hán với khuôn mặt góc cạnh có bộ râu xồm vừa chạy vừa thất thanh kêu:

- trang chủ, trang chủ có chuyện...

Giống nhận ra đây là người trong đội ngũ săn bắn, vội vàng như vậy có chuyện gì sao??? Giống ngừng chơi chạy vào sảnh hóng

Thanh Hà cùng phụ phụ trúc thanh lúc này cũng đã nghe thấy tiếng kêu, vốn Thanh Hà muốn cáo từ đi về nhưng Trúc Thanh giữ lại, nàng cũng hiểu kì là có chuyện gì nàng bề nhli từ từ ngoài chạy vào lòng nhìn hán tử vừa đến trong sảnh.

Đó là Mạnh cường thành viên đội săn bắn cùng với nguyên trí trước đây mối quan hệ với nhau cũng được coi là khá thân thiết, nay đã là đội phó. Mạnh cường chạy vào sảnh thấy phụ phụ trúc thanh còn có một người nữa là Thanh Hà thì chấp tay chào

- tằm nương tử cũng ở đây??

Thanh Hà mỉm cười gật đầu nói:

- mạnh ca có gì báo với trang chủ thì cứ nói đi, đừng quan tâm đến ta

Mạnh cường gật đầu đáp lại rồi thưa với Trúc Thanh:

- Trang chúng ta có phát hiện ở đèo mã phục

Thấy không phải tin thương vong thì Trúc Thanh nhẹ gật gù ý bảo Mạnh cường nói tiếp

- chúng ta đuổi theo hỏa nha thú qua đèo mã phục thì phát hiện một sơn động, ở trong đó có một yêu thú bảo hộ. Nó bảo hộ những viên đá này

Nói xong mạnh cường tay móc từ trong túi ra mấy viên đá lớn nhỏ khác nhau cho Trúc Thanh.

Trúc thanh cầm hỏa thạch trong tay nhìn kĩ, viên đá toàn thân hỏa sắc, có thể cảm nhận được hỏa linh khí tỏa ra. Hắn ngẫm nghĩ hắn không biết đây là đá gì.

Giống nhìn viên hỏa thạch phát hiện ra những viên đá này có điểm kỳ lạ. Thanh Hà nhìn Trúc Thanh đang xem xét viên đá thì nói:

- trúc huynh có thể cho ta xem một chút không??

Trúc Thanh nhìn hỏa thạch ngẫm nghĩ nhưng không biết thì nghe giọng Thanh Hà cất lên, hắn nghĩ đúng ah còn có Thanh Hà ở đây, hắn bảo mạnh cường đưa hỏa thạch cho nàng. Rồi chờ đợi nàng

- muội có kiến giải gì không??

Nàng cầm viên nhìn một lúc ngẫm nghĩ nói:

- đây là hỏa linh thạch, chính xác là Hạ phẩm hỏa linh thạch

- hỏa linh thạch sao?

- đúng hỏa nguyên thạch, là những viên đá chỉ xuất hiện ở trong hỏa sơn. Vốn là những viên đá bình thường nhưng do hấp thụ hỏa linh khí phát ra ở hỏa sơn lâu năm mà chứa hỏa linh khí. Người tu luyện hỏa hệ có thể hấp thụ hỏa linh khí này để tu luyện, hiệu quả tuy thuộc vào phẩm cấp.

Trúc Thanh, Mạnh cường nghe nàng giảng giải mà vui mừng

- yêu thú bảo hộ là yêu thú gì tu vi ra sao?

Mạnh cường thấy nàng hỏi thì nói:

- Hoà kim sư kim đan trung kỳ

- kim Đan trung kỳ bảo hộ thì hiển nhiên không thể chỉ là có một vài viên như vậy được nếu ta đoán không lầm đây là một mỏ hạ phẩm hỏa linh thạch, có khả năng có trung phẩm không biết chừng

- tần nương tử phán đoán như thần trong động mà chúng ta phát hiện rất nhiều hỏa linh thạch này, chỉ là có yêu thú nên chúng ta chỉ nhặt vài viên về thôi.

Trúc thanh nhìn viên đá trong tay mình nghe màn đối đáp giữa hai người ngẫm nghĩ rồi nhìn Thanh Hà hỏi ý:

- Thanh Hà muội nghĩ ta nên sử lý mỏ hỏa linh thạch này như thế nào???

- hỏa linh thạch này tuy chỉ là hạ phẩm nhưng đối với người dưới kết đan tu luyện rất hiệu quả, khai thác về phân phát cho đám hài tử tu luyện là một việc tốt. Phần mang đi bán thu lợi cũng không tệ. Nhưng làm việc bí mật một chút, đạo lý mang Ngọc mắc tội chắc huynh hiểu?? Nếu bị phát hiện thì dứt khoát vứt bỏ thì hơn.

- được, ta hiểu

Trúc Thanh nghe vậy hẳn cũng hiểu việc này không thể để người khác biết được, nếu người khác biết thì cũng chỉ biết lui thôi trúc gia trang không đủ sức để đua chen với người khác.

Giống nhìn viên hỏa linh thạch trong tay mẫu thân, liền cầm lấy yêu thích nói:

- trúc bá bá cho mình viên này chơi đùa được không??

- được mình cứ cầm lấy đi.

Nói rồi trúc thanh quay qua nói với mạnh cường bảo hắn dẫn đường đến mỏ hỏa động.

Giống và Mẫu Thân thì cũng cáo từ đi về. Giống có chút háo hức muốn thử luyện hoá hấp thu hỏa linh thạch này xem hiệu quả thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Diệt kim sư nắm động linh

Trở về từ Trúc Gia giống vui đùa một lúc cùng mẫu thân lấy cớ đi ngủ để trở vào hấp thu hỏa linh thạch, hỏa linh thạch trong tay giống to bằng một cửa trứng gà.

Giống dùng mắt gần hai canh giờ ở trong tiểu tháp mới hấp thu được hết, nhìn bụi trắng trong tay giống cảm khái

- một hỏa linh thạch nhỏ có thể tiết kiệm một tháng tu luyện bình thường, hỏa linh lực trong cơ thể dồi dào hơn một chút, đáng tiếc có nhiều hơn một chút, hi vọng trúc bá bá có thể thành công khai thác. Thì ta có thể xin một ít rồi.

Nói rồi giống nhắm mắt tập trung tu luyện các hệ linh lực khác.

Đèo mã phục cách trúc gia khoảng mười dặm về phía tây Bắc, lúc này giữa đèo có một đám hắc tử minh để trần tay lăm lăm vũ khí đang bao quanh một động khẩu từ phía xa không dám lại gần, vì có một con kim tinh sư lớn nằm án ngữ trước cửa động.

Người thì nấp sau gốc cây, người thì nấp sau tảng đá, gò đất thì thoáng thì đầu ra ngó nghiêng. Mặc dù con tinh sư này là yêu thú kết Đan kỳ nhưng họ không sợ, vì nó đang bảo hộ vật phẩm thường thì những yêu thú này Sẽ không đi quá xa sẽ sợ mất đồ.

Họ phải đợi đội phó trở về báo cáo trang chủ ra chỉ thị để sau đó mới sử lý. Một kết đan kỳ yêu thú tuy mới là tiền kỳ nhưng lực chiến đã tương đương với nhân lại kết đan trung kỳ rồi nên họ cũng không giám xung động, đùa chứ nó thổi ra một miệng lửa là cả đám đi tong.

Thấy từ xa trang chủ và đội phó đến chúng nhân lực tặc tập trung lại để nghe lệnh

- trang chủ người đến rồi

Quan vũ đội trưởng hiện tại của đội săn sau khi nguyên trí không may, tiến lên trước cúi đầu thưa

- trang chủ chúng ta nên làm thế nào

Trúc thanh nhìn chúng nhân rồi quay nhìn con hỏa sư to lớn. Hỏa sư từ lúc hắc tử minh mới đến cũng nhìn chăm chăm về đây có lẽ nó biết kẻ mới đến như hắc

khó chơi. Hắn cười kết đan kỳ yêu thú dù có hơn hẳn nhân loại cùng cấp nhưng hắn tin tưởng mình có thể Hạ ngục được nó. Hắn nói với chúng nhân

- các ngươi lùi ra xa cảnh giới, ta đi kiếm mồi nhắm tới nay

Đám thợ săn nghe vậy nhìn nhau cười cười rồi tỏa đi bốn phía cảnh giới, thịt kết Đan kỳ ăn chắc ngon lắm đây, không phải lúc nào cũng được ăn nha có thêm mấy bầu nữ nhi hồng nữa thì hết sảy.

Đội chúng nhân rời đi. Trúc thanh triệu hồi phi kiếm phóng thẳng về phía hoả sư với khí thế hùng hổ.

Hỏa sư đang nằm đứng thẳng dậy gầm lớn mồm máu rộng nhúc nhích phát ra tiếng người ồm ồm

- nhân loại vô sỉ, dám đến tranh đồ của bốn Sư, ta muốn nhai ngươi.

Hỏa sư nó đường đường một soái sư thần Tuấn nào thích bị coi thường đứng dậy chân sau đạp đất khí thế bùng nổ giờ trào hất bay phi kiếm, miệng phun một hoả cầu về phía trúc thanh

- tốt một đầu súc sinh

Hắn nói rồi gọi phi kiếm bị hất văng về trong tay rồi dựng tường nước chắn trước người. Hoả cầu gặp tường nước yếu dần dần rồi biến mất

Trúc thanh không dừng lại cầm kiếm tiến thẳng cận chiến với hỏa sư. Hắn dùng chính là lưu thủy kiếm pháp mà lần trước Trúc Ngọc từng diễn luyện ở nhà giống, nhưng uyển chuyển và dứt khoát hơn nhiều.

Chiến loạn một đoàn cây cối xung quanh đổ rạp, bụi đất tứ tung. Người ra kiếm sư né tránh, sư vung trào người phi thân, lửa đến thủy đỡ, thủy đỡ lửa phát khói, kẻ bên này kẻ bên kia mắt nhìn nhau

Người y phục cháy cạnh mặt đen thui, tóc tai toán loạn, một vài vết cào làm rách y phục lộ ra những rãnh thịt rỉ máu.

Sư bộ lông kim sắc thân đầy vết chém huyết dịch đỏ tươi chảy theo dòng nước thấm đẫm cả khoảng đất dưới chân

- nhân loại chết tiệt, ta thiêu ngươi

Hoả sư ngoác mồm thổi mạnh ra một hoả cầu lớn về phía trúc thanh, chân nó đã run lẩy bẩy hẳn nhiên đã sắp kiệt sức rồi.

Trúc Thanh nhìn trạng thái của hỏa sư cười biết đến đòn kết thúc rồi. Hắn đứng thẳng rang hai tay ra không trung từng quang mang xanh biếc tụ tập lại tạo nên một thanh kiếm lớn.

Thanh kiếm đang đứng thẳng theo pháp chỉ của trúc thanh nằm ngang trên không trung.

- Đại thủy kiếm đi.

Đại kiếm lao thẳng vào hỏa cầu nóng rực, xuyên qua hỏa cầu đâm thẳng vào chiếc miệng lớn, xuyên qua gáy hỏa sư. Hỏa sư mắt trừng lớn, chân không còn run rẩy nữa cả người đỏ sập xuống làm cả mảnh đất dưới chân rung nhẹ.

Trúc Thanh nhìn hoả sư đã mất đi sinh mệnh thì thở hắt ra một hơi dài. ngoài

Lực chiến hơn nhân loại cung cấp ra thì lực phòng ngự quá biến thái khiến hắn mất không ít lực ah.

Chúng nhân từ phía xa quan sát trận đấu cũng thổn thức lúc lâu thì tiến lại nhìn thân thể to lớn của hỏa sư nói chính xác hơn là kim tinh sư hỏa hệ.

Trúc thanh phẩy bụi đất trên y phục rồi nói:

- chọn ra hai người canh giữ cửa động. Còn lại xử lý con hoả sư rồi theo ta trở về

Chúng nhân vâng lời rồi nhanh chóng xử lý thi thể hoả sư, Trúc Thanh tiến vào động khá rộng cỡ năm mươi thước động là một sắc đỏ rực. Trúc Thanh đứng giữa động ngơ ngàng, trúc gia trang dường như khí vận đang lên song nhị linh giờ thêm động linh thạch này. Có lẽ trở về phải tụ tập bô lão bàn thật kỹ chuyện khai mở tốt nhất.

Chúng nhân xử lý xong vào gọi Trúc Thanh trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Khai thác mỏ

Trúc Thanh sau khi tiêu diệt kim tinh sư trở về triệu tập các chủ hộ trong trang thông báo về sự việc phát hiện mỏ linh thạch, và nói về kế hoạch khai thác mỏ hòa linh thạch mới phát hiện này.

Các hộ dân khi biết tác dụng của hòa linh thạch thì hết sức ủng hộ, mọi người đều nhất trí các kế hoạch phân phối cũng như tiêu thụ của trang.

Giống khi biết tin trang đã bắt đầu khai thác hòa linh thạch thì không có gì bất ngờ vì hiệu quả hòa thạch này rất có lợi cho việc tu luyện của người dân trong trang, yêu thú kết đan sơ kỳ bảo hộ thì với một kết đan hậu kỳ như Trúc Thanh muốn xử lý thì không có gì quá khó khăn

Điều khiến giống cảm thấy vui là các hộ trong trang tham gia khai thác Sẽ được nhận tháng hai viên, mỗi người có tu luyện hóa hệ linh căn được ba viên, nhà giống chỉ có hai mẹ con không thể tham gia khai thác nhưng tháng cũng được nhận ba viên, tuy hơi ít nhưng có vẫn hơn không nó Sẽ giúp giống rút ngắn được thời gian tu luyện.

Hoạt động khai thác mỏ được diễn ra một cách bí mật, mỗi tuần Sẽ có mười người tham gia khai thác họ sẽ mang theo đồ dùng đồ ăn và sinh sống ngay tại sơn động, khi đi lại sẽ sử dụng trang phục của đội săn thú hay mặc và lẫn vào đội săn thú để trở về. cách nơi khai thác không xa sẽ bố trí người canh giới để thông báo mỗi khi có người lạ vào gần khu vực khai thác.

Đội săn thú cũng được sắp xếp hoạt động gần khu vực khai thác để tiện tiếp ứng khi có biến bất kể biến ấy xuất phát từ người hay yêu thú.

Hòa tinh thạch khai thác được vận chuyển bằng nhẫn trữ vật được giữ trên hai trục cơ hậu kỳ. Hai người này cũng được thay ca mỗi tuần vì họ vừa làm nhiệm vụ vận chuyển, lại ở lại để bảo vệ trong hang động khỏi yêu thú Vào động vì ban đêm yêu thú thường kiếm các sơn động để nghỉ ngơi đặc biệt là các nơi vô chủ như này.

Nếu có yêu thú kết đan đến thì việc xử lý chúng sẽ được đội canh giới thông báo lại để Trúc Thanh hoặc phụ thân Trúc Thanh, Trúc Mặc đến giải quyết vì cũng là kết Đan kỳ sơ kỳ.

Hòa Linh thạch được đích thân Trúc Thanh dùng dịch đan đưa đến Lam nhiên thành để tiêu thụ ở các thương hành khác nhau và khi trở về sẽ đi đường vòng để tránh sự chú ý của người khác.

Trên hết việc khai thác này được yêu cầu những người trong thôn trang không được tiết lộ ra ngoài, hoặc là nói chuyện này với nhau khi ở bên ngoài trang. Và đặc biệt là không được hải tử biết.

Kế hoạch khai thác mỏ được đề ra có thể nói là khá ổn, nên vận hành rất trơn chu. Nhờ có hòa linh thạch nên tốc độ tu luyện của người dân trong trang tăng lên khá nhiều.

Một tháng sau khi tiến hành khai thác mỏ, Quan Vũ đội trưởng đội săn thú đột phá tiến vào kết đan sơ kỳ, hai tháng tiếp theo Mạnh Cường cũng nhất cử tiến vào kết đan kỳ.

Tính đến thời điểm hiện tại sau bốn tháng tính cả phụ tử Trúc gia thì trục gia trang có tổng cộng bốn tu sĩ kết Đan kỳ trong đó một hậu kỳ và ba sơ kỳ. Đội hình có thể nói là khá ổn trong vùng ven vạt tượng sơn mạch này.

Nhìn hoạt động khai thác và sự tăng tiến tu vi của mọi người giống cũng có chút vui mừng, trong bốn tháng này nhờ có sự trợ giúp của hòa linh thạch giống cũng đã tiến vào luyện khí tầng chín lại gần thêm chút với trục cơ kỳ,

- quả nhiên tác dụng của thiên tài địa bảo tốc độ tu luyện tăng nhanh hơn. tu luyện bình thường có lẽ hết năm nay ta mới có thể tiến được đến luyện khí tầng chín.

- sau này có lẽ phải nghĩ cách để kiếm được thật nhiều để có thể thăng cấp nhanh hơn nữa mới được. Cứ ở mãi trong trục gia trang không phải là cách hay.

Giống Ngẫm nghĩ rồi thở dài nếu muốn biến cường thì giống phải rời đi nơi này, tuy từ lúc đến đến đây tới giờ cũng chỉ được một thôi những trong lòng giống thật sự đã coi nơi này là quê hương của mình, có lẽ bởi vì khung cảnh nơi đây phần nào rất giống với khung cảnh quê hương đại Việt, người dân trong trang rất thân thiện và yêu quý giống. Và quan trọng nhất là ở đây có mẫu thân, làm sao giống có thể rời đi để người ở lại đây??

Giống nhìn ra ngoài rặng trúc trầm tư giá như không có nhiệm vụ trên vai, sẵn sàng từ bỏ cuộc sống tu tiên, từ bỏ trường sinh. Chấp nhận làm một phạm nhân chỉ để được sống bên mẫu thân, cùng vui, cùng cười, phụng dưỡng người làm tròn đạo hiếu làm người ở đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bại lộ, rút lui, nguy hiểm

Việc khai thác mỏ tiến hành thuận lợi, tốc độ tu luyện của mọi người được nâng cao hơn. Cũng như từ đó kiếm được lợi nhuận nên chúng dân trong trang rất phấn khởi.

Nhưng lẽ thường ở đời cái kim trong bọc lâu ngày cũng bị lòi ra, hơi thở của lợi ích luôn bị những người thêm thường người thấy

Một ngày mưa rào ồ ạt như một quái thú bị nước làm ướt bộ lông dày cộp của mình, run rẩy.

Trương phi người được trang giao cho cảnh giới lần này, hắn đứng trên một cành cây cao nhưng mưa gió lớn quá, hắn cố nép mình sâu vào đám lá để tránh mưa chút ít. Nhưng vì mãi tránh hắn sơ sẩy chú ý một chút dưới gốc cổ thụ hắn đứng có hai bóng người lén lút đi qua.

Hai người đi vào mặc y phục trên ngực có thêu một chữ lang. Hai người nhẹ nhàng vén từng lá cây, rồi ẩn khuất thân mình sau những thân cây. Người đi sau tiến lên gần người trước nói nhỏ:

- viên ca, qua được cảnh giới rồi

Người được gọi là viên ca này gật đầu ra hiệu người sau cẩn thận rồi nói:

- ừm nhưng cẩn thận, lần trước ta đội săn thú trúc trang hay săn thú ở đây

- có khi nào họ chỉ đơn giản là săn thú hay không, chúng ta nghĩ nhiều??

- ta đề ý mỗi lần đi trở về trong đám săn thú có thêm rất nhiều người lạ mặt, săn thú mà cần có người cảnh giới từ xa như vậy ư?? Chắc chắn có điều gì che giấu.

- hi vọng chúng ta đúng.

Hai người tiếp tục đi tiếp tìm tòi trên mã phục, mất gần buổi chiều nhưng chẳng thấy gì người trẻ tuổi làm bầm

- viên ca, chúng ta trở về đi. Ở đây chẳng có gì cả. Ừm ừm...

Viên thừa chỉ không để hấn hết lời bật miệng hấn tiến vào bụi cây, vì hấn nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần, bỏ tay ra khỏi miệng tên trẻ tuổi rồi ra hiệu hấn giữ im lặng. Người trẻ tuổi vốn định chửi thề mấy câu nhưng thấy viên hầu ra hiệu như vậy thì im lặng.

Hai người dấu mình trong bụi cây một lúc thì thấy gần hai mươi người đội săn thú trúc trang đi qua, họ chăm chú nhìn đội khi đám người qua hấn, mới bước ra từ bụi cây.

Đánh mắt với nhau ra hiệu cả hai cẩn thận theo dấu đoàn người, đi đến trước cửa một sơn động thì dừng lại vì đám người đó đã tiến vào sơn động.

- viên ca quả nhiên có mắt nhìn, chúng ta có nên vào trong xem xét không??

- không quay trở về báo trại chủ

Hai người quay lưng trở về báo cáo, lòng hí hửng hi vọng về sẽ được thưởng lớn.

Trời đã ngừng mưa tầm mắt nhìn cũng đã tốt hơn, trương phi quay trở lại vị trí của mình, thấy hai người đang lén lút từ phía sơn động quay ra. Hấn biết có thể đã lộ, thò tay lấy một chiếc tiêu nhỏ trong ngực ra thổi để báo cho đồng đội. Rồi thân hình lén khuất trong bóng đêm tiến về sơn động tụ họp.

Trở vào trong sơn động báo cáo với mọi người, cả đám nhìn nhau nhớ đến lời dặn của trang chủ:

- bị lộ thì rút lui tránh xung đột

Nhìn hòa bình thạch trong động có chút tiếc nuối, cả đám thu dọn đồ đạc, sản lượng khai thác tuần vừa rồi quay trở về thôn

Đại sảnh trúc gia, chúng nhân cúi đầu báo cáo lại với Trúc Thanh, hấn gật đầu:

- mọi người làm rất tốt, có biết người đến là ai không?

Trương phi tiến lên nói:

- trang chủ kê đến là viên thừa chí, khai nhan của ngũ lang trại.

Trúc thanh đôi chút trầm tư:

- ngũ lang trại có đôi chút khó khăn đây. Được rồi các người về nghỉ ngơi đi, từ chiều nay tăng cường cảnh giác trong và ngoài trang cho ta.

Đèo mã phục trước cửa sơn động hoà bình thách toán người ngũ lang trại đứng vây quanh. Lúc chúng đến thì đội người của trúc gia trang đã không thấy đâu, cứ tưởng sẽ phải chiến đấu một trận ai dè họ lại bỏ dễ dàng như vậy.

Trong sơn động Viên thừa chỉ cung kính đứng sau năm người, bốn nam một nữ họ là ngũ vị trại chủ của ngũ lang trại.

Nữ tử thân thể nảy nở, nét mặt đậm đặn uốn éo nói:

- đại ca đây là quán thạch gì vậy?

Đại hán râu xồm to lớn cười nói:

- đây chính là hoá linh thạch, phát tài rồi háhha. Bọn người trúc gia trang thật may mắn khi tìm được nhưng giờ chúng là của ngũ lang trại ta.

Nói rồi quay lưng bảo tứ đệ của mình trở về đưa người đến khai thác. Tên tứ đệ là một tên béo tròn ục ịch thừa:

- được đại ca, chỉ là bọn trúc trang dễ dàng bỏ đi liệu có âm mưu gì không?

- âm mưu gì chứ, một kết Đan hậu kỳ mà thôi sao dám ở lại chịu chết.

Gã mặt trắng nhợt thân hắc y, phe phẩy quạt cao ngạo nói.

Viên thừa chỉ cung kính nãy giờ sau lưng ngũ nhân chen miệng thừa:

- đại trại chủ, các vị trại chủ sơn động hoá linh thạch này giá trị không nhỏ ah, phải giữ bí mật không thể lực khác biết tranh giành khó tránh được.

Ngũ trại chủ khi viên thừa chỉ mở miệng nói định chửi mắng một trận nhưng sau đó ngẫm nghĩ cho là phải, ngũ nhân nhìn nhau. Tên lão đại nói:

- lão nhị mai đệ với tam muội, ngũ đệ đến trúc gia một chuyến bàn bạc

Lão nhị vẫn đứng đưa quạt dò hỏi:

- ý đại ca là...?

Lão đại đưa tay cửa qua cổ, cả đám nhìn động tác của hắn cười sát khí tỏa ra làm viên thừa chỉ rùng mình mồ hôi ướt lưng tựa như Trúc gia trang xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngũ lang trại đến

Ngũ lang trại nằm cách trúc gia trang hơn năm mươi dặm về phía trong vạn tượng sơn, là đám đông dong binh tụ tập lại dưới trướng ngũ huynh đệ chuyên săn bắt yêu thú, giết người cướp của hung danh không nhỏ.

Khi biết người phát hiện ra sơn động hoá linh thạch không phải thế lực nào khác mà là chúng thì Trúc Thanh lo lắng nhưng hi vọng mình đã bỏ lại mỏ cho chúng, chúng sẽ không làm quá đáng.

Hi vọng là vậy nhưng ông vẫn thúc dục chúng nhân trong trúc gia trang đẩy cao cảnh giác và thu xếp những người cao tuổi trẻ nhỏ luôn sẵn sàng rút khỏi trang khi bất chắc xảy ra.

Sáng hôm sau trúc gia trang chìm trong một trận mưa lớn, những cây trúc xanh Ngả nghiêng rạp bên này rồi bên kia bởi những cơn gió mạnh. Người dân trúc gia trang đều ở trong nhà, phụ nữ dệt lụa bên hiên nhà, hài tử quanh quần bên chân mẫu thân, nam tử ngồi cùng phụ thân hay gia gia ngồi trên sạp cạnh cửa nhâm nhi ly rượu buổi sớm. Khung cảnh yên bình trong ngày mưa bão, giản đơn, chẳng ồn ã, chỉ có tiếng mưa.

Nhưng không gian ấy bỗng bị ngắt bởi những tiếng xôn xao, mọi người đều nhìn về phía cổng trang. Từng tiếng vang dội tràn đến, âm thanh giống như những lần thú triều trước đây. Có ai đó đang dùng lực phá cấm chế bảo vệ trúc gia trang.

Cấm chế này được Trúc trang chủ dựng nên để bảo vệ trang khỏi yêu thú xâm lấn, vì hạn chế của tu vi nên nó chỉ có thể ngăn cản tu vi dưới kết đan trung kỳ.

Mọi người trong trang đều lục tục rời nhà những hài tử được mẫu thân bế chặt trong lòng, nam nhân cầm bầu rượu dốc cạn ném góc sân tay nắm binh khí, nãi nãi gia gia diu nhau. Mọi người lục tục kéo về trung tâm trang nghe chỉ thị của trúc gia.

Giống được mẫu thân bế trong lòng cũng rời nhà nhập vào dòng người. Nhìn đoàn người giống cảm khái, dù là ở nhân giới hay tu chân giới thì ở đâu cũng có sự cạnh tranh, nắm tay ai lớn thì người ấy đứng. Muốn bảo vệ những gì thuộc về bản thân thì luôn phải tự cường.

Phụ tử Trúc Thanh ngồi trong sảnh nghe tiếng động biết chuyện không mong nhất đến rồi. Cả hai đứng dậy bước ra, dân chúng đã tập trung chật kín khoảng sân trước trúc gia, cả trúc gia trang có khoảng hai trăm hộ dân, già trẻ lớn bé ngót nghét hơn nghìn người ai cũng nhìn về trúc thanh.

Trúc Thanh nhìn những ánh mắt chờ đợi này phát tay ra hiệu về phía quan vũ nói:

- quan vũ đội trưởng ở đâu??

Quan vũ từ đám người tay cầm đại đao lách ra đứng chấp tay:

- có quan vũ ở đây

Trúc Thanh gật đầu ra lệnh

- triệu tập đội săn thú, nam đinh tráng hán lại.

Quan vũ nghe lệnh cúi người quay lưng khoảng trông ngay phía sau đại môn cầm đại đao xuống đất hô to:

- đội săn thú, nam nhân trên mười ba tuổi lại đây

Dứt lời từng người ôm lấy nhi tử rồi trả lại mẫu thân chúng, người ôm nữ nhân, kẻ vái lấy phụ mẫu, kẻ là tráng hán, kẻ luống tuổi, kẻ khuôn mặt non nớt tay lấm lấm vũ khí, tiền lại đứng sau quan vũ.

Hàng ngũ được được chia thành bốn cấp, đứng trước là quan vũ, mạnh cường kết đan, sau là trúc cơ, rồi đến luyện khí. Tổng cộng gần năm trăm người, tay cầm vũ khí nào là gậy, đao, kiếm, rìu. Khuôn mặt đỏ rựng vì vừa nốc bầu rượu lúc trước mắt nhìn ra đại môn chờ đợi.

Trúc thanh gật đầu hài lòng rồi quay lại với phụ nữ, người già và trẻ em nói:

- trúc nghiên muội đưa những người còn lại qua thông đạo ra khỏi thôn không được chậm trễ

- được, huynh ở lại cẩn thận

Trúc nghiên nữ tử kim y này là muội muội của trúc thanh, hai mươi ba tuổi cũng đã có tu vi trúc cơ, nàng đứng ra dẫn đầu mọi người tiến vào trúc gia. Bởi thông đạo được thiết kế ở dưới hòn giả sơn trong trúc gia.

Mọi người tiến vào trúc gia trước khi qua cánh cửa không quên nhìn bóng lưng thẳng của phu quân, nhi tử của mình trong mưa.

Nhìn mọi người tiến vào trúc gia hết, phụ tử trúc thanh tiến về hàng ngũ. Đứng ở hàng đầu với quan vũ và mạnh cường. Đội ngũ lặng im đứng trong làn mưa đổ như trút, không có sợ hãi, không có thở than, không dùng linh lực để bảo vệ mình trước những giọt mưa, từng hơi thở mang theo men say. Họ lắng nghe tiếng động phía ngoài, tiếng nổ vang to, từng tiếng bước chân người, tiếng ngựa hí, đang tiến lại gần. Tay nắm chặt binh khí, từng tia máu trong đôi mắt hiện lên, lồng ngực phập phồng. Tự nhủ bản thân Gia hương phía sau địch nhân phía trước không thể lùi bước.

Mưa càng lúc càng lớn, tiếng bước chân rầm rập làm mặt đất rung chuyển nhưng chẳng thể làm ai trong đội ngũ ấy ngã nghiêng.

Ở phía sau nơi cửa đại môn có đôi mắt nhỏ lặng lẽ theo dõi và chờ đợi những thứ đang đến, vì đây là lần đầu tiên nhìn thấy trận chiến đấu ở tu chân giới. Có sự lo lắng, nhưng có lẽ nhiều hơn là sự cuồng nhiệt hận mình còn là hải tử không thể đứng vào hàng ngũ trước mắt này. Để tìm kiếm lại cảm giác năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Huyết chiến trong mưa, kẻ phá rồi

Mưa ngày càng nặng hạt, những giọt mưa làm nặng đi những lớp y phục, khiến nó dính sát vào thân thể nam nhi trúc trang làm hiện rõ những thân hình lực lưỡng cơ bắp, họ nhìn về phía những người vừa đến, không nói chỉ chờ đợi mà nhiệt huyết sôi sục.

Ngũ lang trại lần đầu tiên là nam tử bạch diện bạch khôi cùng với tam muội và hai đệ đệ của hắn. Nữ tử là Hàn Lệ vóc dáng nuột nà mặc bộ váy xe cao lộ chân dài miên man vòng eo bó sát, bộ ngực lồ lộ hẳn nửa khuôn mặt đậm đàng mắt lúng liếng liếc nhìn những cơ thể rắn chắc đang đứng dưới mưa mà đưa chiếc lưỡi hồng nhỏ xiu lém liếm từng giọt mưa trên khoé miệng. Tứ đệ tiểu ngư nhi phi lũ ục ịch có bộ râu xồm xoàm mặt như cái mẹt đặt trên gác bếp lâu ngày đen thui, tóc thì như rễ tre xoè ra hai bên tai vì gỡ đội cái mũ bé. Ngũ đệ ái ái da trắng bóc tay mai hoa chỉ vuốt tóc mai phương danh hoa vô khuyết. Phía sau tứ lang là hơn sáu trăm người Tên nào cũng hầm hăm sát khí

Hai bên nhìn nhau một lúc lâu không nói. Trúc thanh tiến lên trước chấp tay nói:

- chẳng mấy khi mấy vị đương gia đến trang chơi, quả là hân hạnh

Bạch khởi vãn vung vẩy chiếc quạt mặc dù trời đang mưa, cái mặt trắng như một geisha mỉm cười:

- tròng cảnh đón tiếp của trúc gia trang hoành tráng như vậy, cũng khiến bản trại chủ và các huynh đệ đây nở mày nở mặt ah.

Chúng nhân lang trại nghe thấy trại chủ nói vậy cười ha hả. Trúc thanh mỉm cười:

- không biết chư vị trại đại giá có gì dạy bảo chăng???

- quả thật ta đến đây có chuyện nói với trang chủ. Hôm qua ta đi dạo đèo mã phục có nhặt được món đồ trang chủ để quên nên giờ đến bàn giao lại với trang chủ.

- nhị trại chủ thật nhiệt tình, vốn món đồ đó ta định mang tặng quý trại không hiểu sao lại đánh rơi. Thật may lại rơi về phía trại chủ, trại chủ thích món quà này chăng??

- bản nhân thật sự yêu thích, quá quý gia ah, làm sao trả được nhân tình này bây giờ??

- trại chủ khách khí rồi, trại chủ vui là tốt nào mong đáp trả gì

- bản nhân vốn là người tốt, có nhận có trả. Tiền phạt thì tiền đến tây thiên, ta quyết định tiền trang chủ một đoạn đường

Dứt lời bạch khởi giơ tay lên trời quát:

- lên giết hết cho ta

Chúng nhân lang trại xông lên hò hét:

- giết giết...

Trúc Thanh nhìn tròng cảnh cười khinh miệt

- đúng là lũ chó

- lên giết đám chó này cho ta.

Đám nam nhân trúc gia trang gầm thét, giây phút đến rồi

- giếttttttt

Hai đám người đâm xầm vào nhau người phi hành, phi kiếm tung bay, luyện khí kỳ chân đạp đất nước bắn tung toé, người ôm chầm lấy nhau vật lộn trong Vũng nước vùng quyền thụ.

Trúc thanh tay cầm kiếm đằng không đối mặt với bạch khởi cầm quạt lửa, từng vệt lửa luồng nước qua lại. Lưu thủy kiếm pháp khiến hấn như một con cá uyển chuyển trong mưa, bạch khởi một thân lửa đỏ pháp phối.

Quan vũ cầm đại đao vượt râu chém ngư nhi, ngư nhi mặt đen hoá đỏ au cầm song rìu đón ngang trên trán. Ngư nhi chẳng kém giờ rìu bổ, quan vũ cười kẻ vũ phu điên cuồng.

Mạnh cường cười khò nhìn Hàn lệ, nàng nhìn hán hấn, đánh sao đây? Tay vung tiên dài, nàng uốn mình. Ngực đi trước nhất hở cả núm, hấn đành đáp lại giờ cơn sát. Đánh qua đánh lại mặt cả hơi.

Lão trúc tóc trắng ướt nhẹt mưa, đưa mắt chán ghét nhìn kẻ ái, Cầm trọng đưa cao đập tới tấp. Vô khuyết tay kiếm tay hoa, mặt khỏ sờ, lực mạnh như vậy tàn hết hoa.

Trận chiến kéo dài hồi lâu mưa càng nặng hạt, dưới nền đất máu hết chảy thành từng dòng lênh láng, có nơi đất trộn nước mưa với máu dồn lại thành vũng, những mảng thịt đỏ au, tay chân đứt từng nơi, có những cái xác liên tục đổ rạp xuống. Như không để ý đến tất cả vẫn diễn ra cả dưới đất cũng như trên không.

Trúc thanh mặt mày phờ phạc hơi thều thào hấn đã đuối dần, phía đối diện bạch khởi hơi choáng vì sức chiến đấu của lão. Hấn khẻ lau máu chảy trên miệng nói:

- ngươi khá lắm đáng tiếc. Tới đây kết thúc đi. Hỏa tiễn xuất

Dứt lời hấn phát quạt lửa hình thành một mũi tiễn hỏa lớn bay nhanh về phía trúc thanh.

Trúc thanh gắng gượng đứng thẳng Giang tay giữa không trung đại kiếm lại xuất hiện trong màn mưa

Tiền kiếm và nhau trúc thanh bay ra sau như điều gặp gió, bạch khôi toàn thân trên xuất hiện một vết kiếm lớn máu chảy lênh láng.

Mạnh cường thân cuốn trong tiền của hàn lệ đang bị nàng ta xăm sỡ

Lão trúc bị thanh niên vừa thoá mạ vừa xuất kiếm làm khổ sở đón đỡ.

Quan vũ nhìn thấy thảm trạng của trang chủ không để ý bị tiểu ngư nhi dùng rìu và một nhát rựa mấy cái xương sườn đau điếng hạ xuống đất ôm bụng thờ đốc.

Chúng nhân trúc trang thần thờ buông kiếm còn đánh gì nữa

Giống ngó mắt nhìn qua khe cửa nhìn trăng cảnh rồi loạn chém giết, mà hào hứng nhiệt huyết trong mạch máu sôi trào. Chân tay qua lung tung đập vào tấm cửa thùm thụp, thấy chiến cuộc dừng lại thì tức giận đập mạnh một cái cánh cửa có lẽ đã lâu không tu sửa hay vì lực đạo quá mạnh mà đổ đánh rầm một cái nước văng tung tóe khắp nơi

Toàn trường nghe động, quay lại nhìn một hải tử tay đưa gãi đầu chân bé xú giờ giờ còn chưa kịp đặt xuống

Mọi người nhìn giống, giống nhìn mọi người đứng hình:

- chết cha

Khẽ đặt chân xuống đất, mỉm cười đưa tay vẫy vẫy chào tạm biệt nắm tay sau lưng đi nhẹ vào trong

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tỷ cũng thích đệ, đệ theo tỷ nhé??

Dưới cơn mưa đổ, cả đám người nhìn nhau, ta nhìn người, nhìn tiểu hải tử đang chấp tay sau lưng đi vào trong ung dung. Họ bỗng chốc thấy mình như là những hải tử đang chơi đùa trò tắm mưa trước mặt tiền bối, bị tiền bối bắt gặp đang lo lắng bị ăn mắng thì người chỉ vẫy chào quay đi.

Giống bước đi từ từ cười khỏ sổ nhỏ, phen này làm sao đây??

Hàn lệ đang đùa giỡn với mạnh cường thì thấy sự xuất hiện bất ngờ của giống và hành động sau làm bật cười:

- khách khách.. Hải tử thú vị lại rất cuốn hút

Dứt lời nàng vung tiền hất đối thủ vào tảng đá phía sa một cái. Rồi phi không tiến lại chắn trước mặt giống. Giống bắt ngờ dừng lại nhìn nàng

Nở một nụ cười tươi roi rói như mặt trời xuất hiện sau màn mưa nói giọng dễ thương muốn xỉu

- tỷ tỷ xinh đẹp chắn đường ta làm ta sợ ah

Hàn lệ đang ngả ngón nhìn nụ cười của giống cùng với giọng nũng nịu làm cứng người, vu vơ ah sao lại có thể có tiểu tử như này chứ?? Thậm chí nàng cho rằng nếu trước mặt này làm nam nhân trưởng thành nàng sẵn sàng lột đồ và mời người xoi cho nóng.

Nàng ngồi xổm xuống nhìn ngang tầm mắt chăm chú, tim nàng đập thình thịch, nui dồi do bị nàng ngồi bất ngờ mà đập dềnh lên xuống. Nàng vói tay ôm giống vào lòng vỗ lưng giống nói nhẹ nhàng như muốn an ủi hải tử

- tiểu đệ đệ đừng sợ tỷ tỷ thương.

Chúng nhân lang trại nhìn khung cảnh trước mắt sững sờ đưa tay lên má mình véo đau điếng, lão thiên ah đã bao giờ tam trại chủ dịu dàng như vậy chứ?? Ngay cả đại trại chủ cũng bị nang thi thoảng giày xéo nha, thần thích, thần tích phát sinh.

Giống bị Hàn lệ kéo ôm vào lòng, cặp gò bồng đảo lớn bất bình thường làm mặt giống lún hẳn vào sâu bên trong, chỉ còn phần gáy của giống với những sợi tóc đen nhánh đung đưa.

Hai tảng thịt lớn ép hai bên má giống lại, làm miệng bị kéo dài ra. Hít thở thật khó khăn, giống hít thở như mà như hôn vào ngực Hàn lệ kiến má nàng đỏ rực.

Không chịu nổi nữa giống đưa hai lên ngang đầu ý định kéo hai cái gò đồ sộ ra ai dè do không nhìn chộp ngay giữa gò nơi có hai cái núm nhỏ, giống hơi dùng lực nắm bàn tay nhỏ xú lại. Ô rất mềm giống hơi thả tay ra rồi lại nắm lại mềm mềm như đậu hũ, cái cảm giác hiếu kì của trẻ con bỗng dưng xuất hiện trong đầu giống, giống lại tiếp tục nắn thả, nắn thả. Lúc nắm thật chặt kéo lên lại thả xuống, lúc xoa xoa nhẹ mạnh, nhẹ mạnh. Động tác tăng giảm liên

tục, xoa nắn bóp, khi thì cầm cái nệm day day kéo đánh pục pục. Phải một lúc lâu mới dừng lại

Hành động bộc phát của gióng khiến nàng bất ngờ, một lúc sau là một hồi ã mê theo từng động tác mắt nàng nhắm lại hưởng thụ khoái cảm này cả người nàng run run, chân nhỏ xinh lầy lầy. Nàng thấy phần dưới nàng hơi ươn ướt. Miệng thì những tiếng ư ư nhỏ vang lên rồi lớn dần

Chúng nhân chết lặng mồm há hốc, âm thanh mê hồn này khiến hạ bộ của nhiều gã ngong ngóc trời lên.

Hàn lệ bị khoái cảm dục vọng làm mờ dần hai cánh tay buông thõng xuống hai bên. Nhờ vậy gióng mới dễ dàng thoát khỏi hiểm cảnh, đập vào mắt gióng là khuôn mặt dâm dăng đang hưởng thụ.

Gióng cười khỏ, không có ý, không có ý ah bản thân là người thuần khiết. Ồ mà cảm giác tay không tẽ hơn hẳn của trúc Ngọc ah.

Gióng dừng lại một lúc sau thì Hàn lệ mới tỉnh khỏi hương vị vừa nãy. Nàng thấy gióng đang nhìn ngực mình suy nghĩ mà đôi tay ma quái còn đang thả ra nắm lại thì mặt xấu hổ nói:

- xú quý dám làm trò bậy bạ hại tỷ tỷ.

Gióng gãi gãi đầu vờ đáp:

- tại tỷ tỷ dõi quá, chỗ nào cũng đẹp ah

Hàn lệ mỉm cười hạnh phúc vì được khen tặng, tay đưa lên nhéo nhéo má gióng nói:

- tỷ đẹp thật chứ??

Gióng đưa mắt nhìn Hàn lệ gật gật đầu khẳng định:

- đẹp, đẹp tỷ là đẹp nhất

Hàn lệ như thú non được tắm gió xuân hồn lâng lâng theo gió hỏi:

- tỷ đẹp, vậy đệ có thích tỷ không???

Gióng ngẫm nghĩ trong đầu dâm lao phải theo lao ah, đẹp quá thật khó:

- đệ thích tỷ lắm lắm ấy.

Vừa nói gióng vừa đưa tay đưng đưa thể hiện sự lắm lắm mình nói

Hàn lệ nhìn hành động nho nhỏ này bật cười thích thú

- tỷ cũng thích đệ, đệ theo tỷ nhé??

Một đoạn đối thoại dường như thân mật của của những người thân quen lại diễn ra giữa hai người mới gặp nhau lần đầu giữa khung cảnh một đám khán giả bất đắc dĩ đang đứng dưới mưa mắt nhìn trần trời, miệng há hốc mặc kệ những giọt mưa rơi vào miệng mà không biết

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Dám chạm đến nhi tử của ta, đã hỏi ta chưa?

Quá điên cuồng, quá kỳ lạ một nữ tử trường thành đang đồ gục trước chân của một tiểu hài tử, bất kỳ ai một nam nhân thẳng nào cũng phải bật dậy và thốt lên rằng:

- lão tặc thiên, lão bất công với ta.

Hàn lệ nhìn gióng chờ đợi. Gióng giả vờ ngẫm nghĩ bắn khoăn rồi đáp:

- hảo đệ đi với tỷ

Đùa à bản thân mà không đi cũng phải đi ah, đi đến đâu tính đến đấy vậy. Gióng nắm tay Hàn lệ quay trở về đám người đang đứng dưới mưa.

Lúc này mọi người đã tỉnh táo lại, bạch khôi kêu người trời chúng nhân trúc gia trang lại

- trói chúng lại, mang về. Giết cũng phí mang về để chúng khai thác mỏ.

Lũ người ngừ lang trại túm tụm mang dây trói lại, Trúc thanh lúc này đã tỉnh, người còn suy yếu nhìn về phía giọng đang cầm tay Hàn lệ lắc đầu

- tần minh ah, sao con lại chạy lung tung vậy chứ. Con có làm sao thì ta biết ăn nói sao với Thanh Hà đây.

Người trúc gia trang bị trói lại nối với nhau thành một hàng dài. Nhìn mọi việc đã hoàn thành bạch khởi tiến về phía Hàn lệ nói:

- tam muội, vị nam hài này là thế nào??

Hàn lệ nhìn bạch khởi cười:

- muội muốn đưa nó theo chơi đùa.

Mắt bạch khởi loé sang, có tia ghen ghét sát khi phảng phất

- không được, muội chắc hiểu tầm quan trọng của hoạt động này.

Cảm nhận từ sự bất thường của lời nói và sát ý từ người hấn, nàng đứng chắn trước người giọng đáp lại:

- nó chỉ là một tiểu hài tử mà thôi! Huynh có thể tha cho người lớn thì sao không thể tha cho nó?

- tha ư?? Bọn chúng ta sẽ bắt chúng khai thác mỏ đến chết, còn đám nữ nhân có thể chạy đi đâu chứ đem về làm vật tiêu khiển cho huynh đệ rồi giết. Đám hài tử để làm gì?? Giết đi trừ hậu hoạn.

- tránh ra

Bạch khởi quát, đoạn đưa tay gạt Hàn Lệ ra một bên. Nhưng Hàn lệ không di chuyển

- muội muốn trái lại ta sao???

Hàn lệ vẫn đứng chắn trước giọng mặc kệ hấn muốn gạt nàng sang một bên, nàng biết rằng không thể giữ tiểu nam hài này lại rồi nàng quay đầu lại nói:

- đệ đệ chạy đi

Giọng nghe vậy quay người chạy, bạch khởi cười:

- khặc khặc chạy được sao

Toan bật người đuổi theo thì bị Hàn lệ vung tiên chặn lại, nhìn Hàn lệ vì một tiểu hài tử mà định xuất thủ với mình, mắt loé lên hung ác nhếch mép nói:

- muốn chết..

- nhị ca đắc tội rồi! Ta không thể để huynh đi.

Nàng kiên định nói, mặc kệ nàng không thể để hài tử này rơi vào tay bạch khởi được.

Bạch khởi vung vẩy quạt không nói phát từng đám lửa về Hàn lệ. Nàng gắng sức vung tiên sử dụng linh lực chống đỡ lại. Khí kinh giữa trận giao đấu giữa hai người làm giọng mới chạy được mấy bước chân bị hất bay xuống Vũng nước pha máu loãng, bị bạch mãi mới đứng dậy được.

Giọng nhìn về phía hai người, hai người quảy gậy chực chiêu thì do chênh lệch cấp độ tu vi chỉ một lúc Hàn lệ đã bị bạch khởi phát bay ra xa, y phục của nàng bị lửa đốt cháy phần thân trên, bộ ngực lớn trắng muốt, vung vẩy có hai cái núm hồng xinh xắn, nàng nhìn về phía giọng đang đứng dậy từ Vũng máu bất lực.

Thấy nàng đã không thể ngăn trở nữa bạch khởi ra lệnh cho một gã trúc cơ bên cạnh:

- đi đưa nhóc lại đây ta phải giết nó trước mặt tiểu tiện nhân này.

Nói rồi hấn tiến về nơi hàn lệ đang nằm trên mặt đất đang cố chống hai tay để nâng thân trên với bầu sử khiêu khích vung vẩy.

Hấn lại gần một tay chộp lấy bên ngực hàn lệ nắn nắn tay kia vỗ vỗ má hàn lệ, vừa vỗ vừa nói, nắn cái, vỗ cái, nói từng câu:

- tiện nhân nguoi ngừ nguoi là ai??

- bọn ta chỉ gọi nguoi một câu tam muội là nguoi nghĩ nguoi thật sự là tam muội của bọn ta sao??

- nguoi chỉ là con hàng bị bọn ta lợi dụng thôi, không là kết Đan thì ta đã ăn nguoi lâu rồi.

- có mò linh thạch, người nghĩ một kết đàn như người còn thiếu sao???

- dám xuất thủ với ta, để xem tối về ta xử lý người thế nào??

Hàn lệ bị hấn bóp ngực những nàng chẳng thấy một thứ khoái cảm giống như mới đây không lâu, nàng chỉ thấy đau điếng, thấy nhục nhã, ngực nàng hấn lên những lần đỏ. Nàng nhìn hấn với ánh mắt oán độc, đầy hận thù nhỏ một bãi nước bọt vào mặt hấn nói:

- lũ vô sỉ.

Bạch khôi đưa tay quét nước bọt của Hàn lệ đưa vào miệng mút chụt chụt cười dâm dăng:

- hương vị không tệ, có cá tính, ta thích

Nói rồi vùng tay tát mạnh một cái hàn lệ úp người sang một bên dúm dụi.

Tiếng tát đánh bốp một cái thì một tiếng đánh rầm một cái thân thể người to lớn đổ xập xuống cạnh hấn, thân thể này trên má có một vết tay hấn đỏ nằm bất tỉnh, bạch khôi nhận ra đây là tên vừa nãy hấn sai đi bắt tiểu hải tử. Đang không hiểu tại sao thì nghe một giọng nói thanh thúy vang lên:

- giám động đến nhi tử của ta, đã hỏi ta chưa???

Hấn đứng dậy quay người lại nhìn về nơi phát ra thanh âm, bên cạnh tiểu hải tử đó xuất hiện một thiếu nữ dáng cao mặc y phục trắng, lớp y phục bị nước mưa ướt dính sát vào người thiếu nữ làm hiện ra lồ lộ những đường cong quyến rũ, hấn nuốt nước bọt ừng ực. Hấn chưa từng thấy nữ nhân đẹp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mẫu thân, người rất ngu ah

Người mới đến chính là Thanh Hà, vốn dĩ nàng đã cùng mọi người theo thông đạo tiến về phía trong vạn tượng sơn mạch cách trúc gia trang khá xa. Nhưng lại không tìm thấy nhi tử của mình đâu, nàng nhớ rõ lúc mới bế con đến trúc gia Thì trúc linh tới kéo nhi tử đi chơi, giờ sang hỏi linh nhi bảo lúc đến cửa thông đạo thì nàng đã bị tách ra khỏi giống bởi đoàn người.

Thanh Hà nhìn quanh đám người một lượt rồi nhìn về phía thông đạo ngẫm nghĩ lắc đầu:

- tiểu tăng động này chắc lại trốn lại xem nào nhiệt rồi

Nàng tiến định tiến vào Thông đạo trở về trúc trang tìm kiếm nhi tử thì bị trúc nhị tiểu thư kéo lại nói:

- Thanh Hà tỷ tỷ, tỷ không thể quay lại được.

Nàng nhìn trúc tiểu thư lắc đầu bỏ tay nàng ra khỏi tay mình nói:

- trúc muội ta phải quay lại, mình mình đang ở đó.

Nhị tiểu thư trúc gia biết không thể giữ nàng lại, nàng ngáp ngừng nói:

- tỷ nhớ cẩn thận, nếu có thể... Nếu có thể hãy chiều cố đại ca ta một chút.

Thanh Hà nhìn vị muội muội này không nói chỉ gật đầu rồi đi vào thông đạo. Chúng nữ nhìn theo bóng lưng ong mất dần thì trầm mặc không nói, có người lặng lẽ thờ dài.

Thông đạo khá dài nên lúc nàng đến thì cuộc chiến cũng đã kết thúc rồi, lúc nàng tiến ra cổng trúc gia thì thấy đám nam nhân trúc gia trang bị trời thành một hàng, đám người ngũ lang trại thì đang nhìn về một phía với ánh mắt đề tiện.

Nàng nhìn theo hướng đấy thì thấy một nam nhân mặt trắng đang dùng một tay nắm bóp bầu ngực trắng muốt một nữ nhân, tay kia thì vỗ vỗ má nói nhưng lời vô sỉ. Nàng cảm thấy thật chán ghét quay đi không nhìn nữa.

Đưa mắt quanh sân tìm kiếm nhi tử thì thấy nhi tử đang đứng ở trong vũng máu, người ướt như chuột tắm trên thân bùn đất lấm lem. Bên cạnh một gã tráng hán mắt nhìn về phía thiếu nữ bị bóp ngực mà đưa tay chộp về phía gáy nhi tử mình.

Trong lòng nàng bùng lên một cỗ tức giận, nàng tiến về phía nhi tử của mình, gã tráng hán đang mãi nhìn cảnh xuân sắc bên kia thì nghe thấy tiếng bước chân ngoảnh mặt lại, đập vào mắt hấn là một cảnh núi non hùng vĩ. Chưa kịp tặc lưỡi thì hấn ăn ngay một cú vả tay trái, hấn mất đi tri giác bay như một lá

trúc mà mặt vẫn toát lên vẻ hạnh phúc.

Tất xong nàng phe phẩy tay như hơi môi nói lớn:

- giám động vào nhi tử của ta, đã hỏi ta chưa??

Cả toàn trường sững sờ nhìn về phía nàng với ánh mắt đầy sắc dục, thèm thuồng, có kẻ nuốt nước miếng đánh ừng ực, từng chiếc tiều côn ngọc dấy khỏi áp bức. nhìn thấy như vậy nàng thiếu chút nữa chửi thề, nhưng nhớ ra có nhi tử ở đây còn phải giữ phong phạm ah.

Nhìn thảm trạng của nhi tử nàng bật cười thanh thúy, đưa tay ngọc cốc đầu gối:

- tiểu tăng động, con mới đi bơi à??

Giống đang ngổ ngàng trước pha tất bóng tấn công vừa rồi thần thờ nói:

- mẫu thân, người rất ngu ah.

Thanh Hà hỏi không thấy con đáp mà

Lại thần thờ nói vậy thì ôm bụng cười ra nước mắt. Tiếng cười như tiếng chuông vàng lanh lảnh khắp sân.

Bạch khởi nhìn về nữ nhân ánh mắt thèm muốn phát tay với đội ngũ lang trại:

- lên bắt nàng cho ta, ai bắt được có thưởng.

Cả đám lao vào như thiêu thân, chúng biết không thể giành ăn được với trại chủ, nhưng lên tranh thủ xoa bóp chút kiếm lợi tức cũng đủ rồi. Đồi núi chật trùng, hoa thơm trái lớn, chỉ nghĩ đến thôi đã muốn đi nhà vệ sinh rồi.

Nhìn cả đám bu lại chỗ hai mẫu tử mình, giống ngẩn tò he. Biết mẫu thân đẹp vì đã được nghiệm chứng tận mắt nhưng vẫn đánh giá thấp sức hút của người ah

Thanh Hà đứng chắn trước người giống, hai tay chống nạnh chờ đợi người tiến đến.

Kẻ đến đầu tiên nàng vung tay phải và hất bay ra ngoài khóm trúc nằm bẹp, rồi tay trái tay phải đôi qua đôi lại người bị bắt tình nằm đất mặt thô lỗ, kẻ bay ra rừng trúc làm gãy mấy cây rồi nằm lăn lộn.

Dùng tay hơi môi nàng chuyển qua chân, nhìn đôi chân đi qua đi lại quần dính mưa áp chặt lộ một đoạn thon dài, cổ chân bé xiu, bắp đùi tròn đầy đặn, lên cao chút nữa đằng sau là cặp mông lớn cong vút phía đằng trước nơi tiếp gáo giữ hai chân à một mảnh xuân sắc cả đám như quên thảm trạng của đồng hành mà lao vào như thiêu thân.

Giống đứng trong nhìn từng người ngã rạp, người bay thỏn thức lắm lắm:

- mẫu thân, người rất ngu ah.

Bạch khởi cùng hai đệ, Hàn lệ nằm dưới đất, nam nhân trúc trang bị trời nhìn khung cảnh trước mặt mà há hốc mồm, đây là bắn pháo hoa sao đàn người xúm xít lại rồi từng người từng người bay ra, ta đang xem pháo hoa sao?? Nữ nhân này là người?? quái thú à???

Đánh đám một lúc đám người đã đổ rạp hết người nằm úp mặt xuống đất, kẻ vất vèo trên cành trúc, trên mô đất, dưới Vũng nước, người nằm như một đồng rác tứ tung.

Giữa khung cảnh lộn xộn chỉ có một nữ nhân mặc y phục trắng đưa tay phui phui những chỗ xộc xệch trên người. Một hài tử ngẩn ngơ vẫn đứng trong Vũng nước pha máu ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thanh Hà tiên tử, biến dị băng linh căn

Trời vẫn đang mưa, mưa ngày càng lớn hơn đám người nằm rải rác trên sân lục tục đứng dậy, quần áo trên người bết bát lù lù tránh xa nữ nhân ấy. Họ không phải là đối thủ của nàng nha, họ tụ tập lại đứng sau tam vị trại chủ.

Thanh Hà nhìn chúng nhân chẳng để ý nữa, nàng quay lại bế nhắc nhi tử ra khỏi Vũng nước, mà nó đứng nãy giờ bế lại đặt trên hiên công trúc gia.

Nàng đưa tay phui phui trên lớp y phục của nhi tử rồi đưa tay kéo thẳng lớp y phục ướt mưa của mình cho thật thẳng để che bớt đi vẻ hương điểm trên cơ thể mình. Nàng đứng trong mưa nhìn về phía chúng nhân ngũ lang trại.

Bạch khởi thấy thăm trạng trên sân thì biết nữ nhân này không phải người đơn giản, tuy trên người không có dấu hiệu linh lực nhưng có lẽ thân thể nàng có chút đặc biệt. Nhưng luyện khí kỳ không thể nào là đối thủ của nàng được.

Đám nam nhân trúc trang cũng bất ngờ về lực chiến thân thể vừa rồi của Thanh Hà, thường ngày nàng luôn là người hiền dịu, niết na hôm nay thì nàng thật mãnh liệt. Trúc thanh và đám đội săn thú biết nàng là người đặc biệt, nhưng võ lực như vậy thì cũng quá kinh khủng đi, nghĩ tới tay chân nhỏ bé xinh xắn như Ngọc thạch mà sức lực lại lớn như vậy.

Bạch khởi phát tay về phía đám trúc cơ kỳ ý bảo chúng tiến lên, cả đám gần năm mươi tên trúc cơ nhìn nhau rồi đành không lơ lửng bay lên. Nếu lên cả đám có vẻ hơi giống đánh hội đồng nên chúng ngần ngại.

Thanh Hà tiến ra xa nhi tử một đoạn để cuộc chiến không bị ảnh hưởng. Nhìn đám người đằng không, nàng tự nhủ không thể chỉ dùng thân nữa rồi. Nàng nhắm mắt lại, khí thể trong người dần dần kéo lên phạm nhân rồi luyện khí, lên dần lên đến trúc cơ thì dừng lại, khoe miệng nàng một dòng huyết dịch đỏ tươi chậm chậm chảy xuống, khuôn mặt hương sắc tái nhợt đi đôi phần.

Thân thể nàng dần lơ lửng bay lên, không gian xung nhiệt độ giảm dần từng vùng nơi mặt đất dưới chân nàng bắt đầu đông kết lại, những giọt mưa hoá thành những bông tuyết rơi xuống xung quanh.

Khi khí thể nàng kéo lên trúc cơ đỉnh thì không gian mười mét xung quanh nàng mặt đất đã thành một mặt băng, từng bông tuyết rơi, bên ngoài không gian ấy trời mưa tầm tã

Chúng nhân nhìn trân trân vào không gian xung quanh nữ nhân xinh đẹp ấy há hốc mồm. Trúc Thanh và những người khác trong trúc gia trang thì đỡ hơn vì họ đã biết điều này ngày đó ngày mà tin Nguyên Trí đội trưởng chết được đưa về nhà nó còn khủng khiếp hơn bây giờ nhiều.

Trúc Thanh nhìn khung cảnh cười lắm lắm:

- Thanh Hà tiên tử, biến dị bằng linh căn. Ngũ lang trại các người xong rồi.

Giống nhìn chăm chú về phía mẫu thân, bản thân sai rồi, lâu nay cứ ngỡ người chỉ là một phạm nhân. Đâu ngờ người lại mạnh mẽ như vậy ah.

Bạch khởi và chúng nhận ai cũng lắm lắm:

- linh căn biến dị. Bằng linh căn, thiên tài tu luyện.

Bạch khởi bắt đầu ngẫm nghĩ:

- phải chăng tính toán của ngũ lang trại lần này sai rồi?? Khoan nhưng à mới trúc cơ nha?? Nếu à thật sự là thiên tài thì sao trúc gia trang phải bỏ hoà linh thạch chứ?? Trừ khi tất cả chỉ là giả, dù là thật thì trúc cơ vẫn chỉ là trúc cơ thôi! Hahaha vẫn chỉ để làm ám giương bản trại chủ ta.

Cố trấn tĩnh lại hấn phát tay quát lớn:

- linh căn biến dị thì sao chứ?? Vẫn chỉ là trúc cơ thôi, tất cả trúc cơ lên hết cho ta.

Cả đám trúc cơ nghe trại chủ nói như được uống thuốc trợ tim. Nhìn nhau người phóng phi kiếm, người cầm vũ khí phóng về phía nàng đầy khí thế

Nhưng chúng sai rồi phi kiếm khi tiến vào khoảng không gian của nàng từ từ băng kết lại dừng trên không trung rồi rơi cắm xuống mặt băng phía dưới. Người phóng về bị đóng băng bắt đầu từ cánh tay rồi dần biến thành băng đều rơi xuống rầm rầm

Những người sắp sửa tiến đến thì dừng phát lại trên không trung không dám vào hay để phi kiếm vào nữa, đành thi pháp phóng linh lực vào đủ loại hình thù, đủ loại quang mang tiến vào nhưng không ăn thua, mặt đất xung quanh Thanh Hà như một bảo tàng băng quy mô nhỏ.

Cả đám nhìn nhau vậy thì đánh sao đây?? Trong khi ngũ lang nhân đang suy nghĩ Thanh Hà đứng lơ lửng trên giang hai tay lên ngang người, lòng bàn tay hướng lên trời miệng lắm lắm điều gì đó lúc sau xung quanh nàng từng bông tuyết tụ tập lại với nhau thành những băng thương nhỏ, rồi nàng lật bàn tay ngang về phía ngũ lang nhân băng thương liền bay nhanh về phía chúng.

Ngũ lang nhân thấy hành động của nàng, nhìn băng thương bay về phía mình, băng thương nhỏ trên đường đi lớn dần chúng quay đầu chạy nhưng không kịp nữa rồi, tiếng băng thương cắm vào da thịt

- pháp pháp...

Ngũ lang nhân trên thân cảm những băng thương lớn bằng ngón tay, từ những nơi băng thương cắm vào từng tia máu đỏ thành màu xanh nổi lên cơ thể chúng, mặt mũi trở nên trắng dần, miệng thở ra luồng khí trắng như mùa đông, sinh mệnh tắt dần, rơi xuống như lá vàng khô.

Chỉ một đòn mà cả đám bốn mươi bảy trúc cơ tử trận, bạch khởi quay sang nhìn hai đệ đệ của mình nói:

- chúng ta cùng lên.

Tiểu ngư nhi và hoa vô khuyết nhìn bạch khôi gật đầu, cả ba phi thân tiến về phía Thanh Hà

Bạch khôi quạt lửa pháp phối, ngư nhi khắp người quang mang thổ sắc, vô khuyết mộc kiếm tiến thẳng cả ba vây quanh Thanh Hà lại.

Thanh Hà mỉm cười khí tức lại tăng lên đến kết Đan hậu kỳ thì dừng lại, nàng tránh né quạt lửa của bạch khôi, giơ tay về phía vô khuyết một hư ảnh hình tròn lớn chụp về phía hấn đẩy mạnh hấn xuống mặt băng phía dưới nằm im lìm.

Nàng vòng sau tránh riu của đang bỏ xuống của tiểu ngư nhi. Đặt tay ngọc đặt lên vai hấn hô nhẹ:

- hãm mộ hàn băng

Cả người tiểu ngư nhi đóng băng cứng ngoắc băng lan xuống tận đất khiến hấn như một cái trụ núi băng.

Bạch khôi nhìn thâm trạng của hai người tâm trạng đầu mà đánh nửa quay lưng ngư khí chạy thẳng, chẳng mấy chốc đã đến năm trăm mét.

Thấy vậy Thanh Hà tiếp tục kéo tu vi lên đến nguyên anh hậu kỳ, tay đưa lên hình thành một cây cung, tay kia làm động tác kéo một mũi tiễn nhỏ hình thành nàng thả tay kêu lớn:

- đại băng tiễn đi.

Mũi tiễn trên đường bay lớn dần biến thành một mũi đại tiễn phá không đâm vào lưng bạch khôi, nổ vang thân thể bạch khôi biến thành từng cục băng nhỏ văng ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Công tử đã sờ ta, ta đi theo công tử được không??

Trời đã ngừng mưa, những cây trúc xanh dập dũu trong gió nhẹ như để rũ bỏ những hạt mưa trên cành lá. Sân trúc gia trang ngổn ngang những xác người băng băng đá.

Sau khi bắn xong đại băng tiễn vào người bạch khôi. Thanh Hà hạ xuống đất khẽ dùng linh lực ép những giọt nước ra khỏi y phục, nàng tiến đến trước mặt nhi tử, nhìn nhi tử của mình vẫn đang thần thờ vì cảnh tượng vừa rồi nàng cười xoa đầu hỏi:

- thế nào minh minh, mẫu thân rất tuyệt phải không??

Giống gật gật cái đầu nhỏ xíu

- quá tuyệt! Mẫu thân là nhất

Nàng cười hiền lành bế con vào lòng khẽ đưa tay phát quần áo của nhi tử cho khô. Nàng nghe thấy tiếng gọi sau lưng

Đám nam nhân trúc gia trang gọi nàng để mong nàng đến cười trối cho mình

- Thanh Hà tiên tử

Nàng quay lại nhìn thấy đám luyện khí của ngũ lang trại vẫn đứng tò he ở trên sân không dám chạy vì chúng biết tam vị trại chủ không trốn nổi thì mình chỉ nên chịu trận mà thôi.

Đám nam nhân trúc gia trang thì vừa gọi nàng vẫn đang bị trối đứng xếp hàng, nàng ra lệnh đám ngũ lang nhân cười trối cho người của trúc gia trang.

Được cười trối xong họ túm tụm đứng trước mặt Thanh Hà cảm tạ:

- cảm tạ tiên tử cứu mạng

- tạ ơn tiên tử

Thanh Hà gật đầu nói với mọi người:

- tiện tay mà thôi, đừng gọi ta là tiên tử. Hãy cứ gọi như trước đi

- vâng tần nương tử

Mọi người đồng thanh đáp. Trúc Thanh tiến lên trước chấp tay nói:

- lần này may có Thanh Hà muội ra tay. Nhưng không biết muội muốn xử lý những người này như nào??

Thanh Hà nhìn hần nói:

- trúc lão ca khách khí rồi. Còn xử lý như thế nào thì ta nghĩ như thế nào thì ta nghĩ huynh đã có tính toán, chỉ là làm sạch sẽ chút đừng làm ảnh hưởng đến khung cảnh là được rồi.

Trúc thanh nghe vậy gật đầu, hần hiểu ý nàng những ngũ lang nhân này đều không phải người tốt, giết người cướp của trong vạn tượng sơn mạch nhiều không kể hết, bao nhiêu gia đình đã tan vỡ vì bọn chúng.

Ông gọi quan vũ với mạnh cường lại nói:

- Quan vũ dẫn người trói bọn chúng lại, bảo người dọn dẹp chỗ này rồi mang tất cả chỗ ra xa xa trang một chút xử lý sạch sẽ đi

- Mạnh cường đi ra báo cho những người khác trở về được rồi, quay về thì xử lý hậu sự cho tốt

Hai người cúi đầu nghe lệnh rồi rời đi, Mạnh cường chạy vào Thông đạo trong trúc gia. Còn Quan vũ đứng giữa sân chỉ đạo mọi người làm việc, một lúc sau chạy về phía Trúc thanh nói:

- trang chủ, còn nữ nhân Hàn Lệ thì xử lý sao?

Trúc thanh nhìn về Hàn Lệ lúc này đã hồi phục đang cười chiếc áo của một người đã chết mặc lên người để che đi đôi núi lớn của mình. Ông nghĩ đến hành động bảo vệ tằm mình lúc trước nói:

- Hàn lệ thì để đưa cho tằm nương tử giải quyết đi.

- vâng, vậy thì giờ tiểu nhân xin phép đi ra ngoài một lúc

- cẩn thận một chút, xử lý xong cho người đi giám sát ngũ lang trại chặt chẽ vào không được lơ là.

- đã rõ

Nói rồi Quan vũ với đám nam nhân áp giải ngũ lang nhân, phía sau kéo theo mấy xe ngựa lớn trở đầy xác ra khỏi trang.

Hàn lệ đang mặc quần áo thấy hai người nhìn mình thì biết rằng giờ đã đến lúc xử lý cái mạng nhỏ của mình. Nàng đợi Quan vũ đi rồi tiến lại trước Trúc Thanh cúi đầu nói:

- trúc trang chủ

Trúc thanh nhìn nàng lúc này không còn vẻ dâm đãng như trước gật đầu:

- đi theo ta

Hàn lệ đi theo sau lưng trúc thanh thấp thòm lo âu.

Giống với mẫu thân đang ở trên bực của trúc gia, giống thì đang nhảy nhót vung vẩy tay kẻ lại cho mẫu thân ngồi nghe về trảng cảnh chiến đấu lúc trước thì thấy Trúc Thanh dẫn Hàn lệ đi tới, đành dứt truyện trở về ngồi trong lòng mẫu thân.

Trúc thanh tiến đến trước mẫu tử Thanh Hà thì dừng lại chấp tay nói:

- muội muội, ta nghĩ ta nên để muội xử lý người này

Thanh Hà lắng nghe trúc thanh nói thì nhìn về nữ tử Hàn lệ này, nàng nhận ra chính là nữ tử bị sàm sỡ lúc nàng vừa đến. Nàng cũng nghe nhi tử kể nàng ta đã cố gắng giúp nhi tử mình ra sao. Nàng nhìn nữ tử quỵn rũ trước mặt cười nói:

- người hần là Hàn Lệ tam trại chủ ngũ lang trại đi. Ta nói đúng không???

Hàn lệ đứng trước nữ tử nguyên anh hậu kỳ này mặc dù đang cười nói hiền hoà nhưng vẫn cảm rất áp lực cúi đầu nói:

- thưa tiên tử, tiểu nữ chính là hàn lệ. Còn tam trại chủ chỉ là nỗi ô nhục trước đây thôi!

Thanh Hà nhìn Hàn lệ ngẫm nghĩ theo lời kể của nhi tử mình thì nữ nhân này hần không quá tệ

- đừng gọi ta là tiên tử. giờ ngươi muốn ta xử lý ngươi thế nào??

Hàn lệ nghe Thanh Hà hỏi như vậy ngẫm nghĩ nói:

- phu nhân ban nãy...công tử đã sờ ta, ta đi theo công tử được không???

Thanh Hà ngẩn người nhìn Hàn lệ hồi lâu, không giống nói dối ah, mà cũng khôn thấy nhitừ của mình kể về đoạn hương diễm này. Quay mặt nhìn nhitừ trong lòng mình, thấy nhitừ ngó lơ đi nơi khác thì cười khò gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bàng Xuân Mai

Hàn lệ đứng chờ đợi câu trả lời, mà lòng thấp thỏm. Cái mạng nhỏ của nàng đang phụ thuộc vào nữ nhân cường đại trước mắt này, sở dĩ nàng đưa ra yêu cầu như vậy là vì nàng thấy thích tiểu nam hài này, một nửa là lý do xàm sở tuy hơi xấu hổ nhưng danh tiết nữ nhân ah cũng phải chịu trách nhiệm chứ.

Thấy vị tiên tử nghe thỉnh cầu của mình chăm chăm, nàng xấu hổ cúi đầu nhìn xuống đất.

Thanh nghe Hàn lệ nói hơi thần thờ nhìn nữ tử trước mắt này, tam trại chủ ngũ lang trại thật ra hung danh không có mấy nhưng âm danh thì nhiều. Những trước mặt nàng lúc này chỉ là một thiếu nữ thẹn thùng, thân hình nóng bỏng vậy sẽ tà lộ ra cặp đùi no đủ, chân dài trắng như ngọc với đôi bàn chân nhỏ nhắn. Nhưng nàng vẫn nhận ra được nữ tử này vẫn còn là xử nữ, có lẽ âm danh chỉ là ngụy tạo để tồn tại ở ngũ lang trại mà thôi.

Về ngoài xinh xắn, quyến rũ hơn người. Tuổi mười tám đôi mươi mà đã có tu vi kết Đan trung kỳ, nhị linh căn thủy mộc, cũng được coi là thiên tài. Nàng ngẫm nghĩ quay nhìn nhitừ trong lòng mình thì thấy nhitừ tránh ánh mắt của mình ngó lơ quay đi. Nàng biết rằng vụ sờ mó này hẳn là đúng rồi, nàng cười khò nhitừ mình tuổi nhỏ nhưng bản lĩnh câu dẫn nữ nhân không nhỏ nha. Nàng nhìn sang Hàn lệ gật đầu tay chỉ vào giọng nói:

- đi theo thì cũng được đi. Còn sờ mó gì đó thì ta không biết người tìm nó đi.

Hàn lệ đang cúi đầu nghe vậy ngẩng mặt lên nhìn thấy nàng gật đầu xác nhận thì vui mừng quỳ xuống dập đầu:

- đa tạ phu nhân thành toàn.

- uhm đứng dậy đi, sau này chăm sóc công tử cho thật tốt.

- vâng phu nhân. Xin phu nhân sau này hãy gọi ta là xuân mai

- tốt

Người nói người đáp rồi Thanh Hà quay về phía trúc thanh đang đứng gần nói:

- trúc lão ca. Phiên huynh cho vài người đến nhà ta dựng thêm vài gian phòng được không?? Giờ ta về trước

Trúc thanh nghe vậy nói:

- muội về trước đi, lát ta bảo bọn quan vũ qua.

Thanh Hà gật đầu bẻ giọng trở về Hàn lệ lúc này với tên xuân mai thân mặc chiếc áo của một nam nhân rộng người rộng thùng thình, chỉ có đôi gò bồng đảo là vừa rung rung theo từng bước chân nàng lẻo đẻo theo sau.

Theo chỉ thị của trúc thanh chiều quan vũ với mấy người đội săn thú đến dựng ở sân nhà giống thêm một gian nhỏ, khiến khoảng sân như nhỏ thêm chút. Nhà chính mẹ con giống ở chính, bên trái là gian của Hàn lệ bên phải là bếp. Chiếc sạp giống hay ngồi thì nằm ở gần sát gian phòng của nàng.

Gần chập tối thì mọi người đã từ thông đạo trong trúc gia trở về. Có những hộ vui mừng vì nam nhân mình mạnh khỏe, có hộ từng tiếng khóc nỉ non chuẩn bị tang gia. Cả trang tuy biết nguy hiểm đã bị đẩy lùi, nhưng trong lòng có một nỗi tang thương nhẹ nề.

Nhà giống lúc này đã có thêm một người nhưng bữa ăn đầu tiên có đôi chút gượng gạo, giống bị mẫu thân cười thâm ý thì hơi xấu hổ. Hàn lệ như nàng dâu mới về nhà chồng, mặt như ụp hẳn vào bộ ngực lớn của mình ăn nhón nhén.

Dùng bữa xong mẫu thân đi hỏi thăm những nhà có tang sự, chỉ có giống với Hàn lệ ở lại. Giống ngồi trên sạp nhìn nàng đứng bên cạnh mình nàng lúc này đã thay một bộ thanh y mà mẫu thân giống đưa, vóc dáng hai người nhưng núi đồi khác nhau nên có vẻ nàng mặc căng đét.

Giống mỉm cười:

- Hàn lệ tỷ tỷ ngồi xuống đây, không cần phải đứng như vậy

Hàn lệ ngồi xuống cạnh giường thưa:

- công tử, đừng gọi ta là Hàn lệ nữa gọi ta là xuân mai đi.
- xuân mai là tên tỷ sao???
- đúng vậy, tên ta là bàng xuân mai. Hàn lệ là. Tên ta dùng khi lên ngũ lang trại sống.

Giống nhìn nàng nghĩ có lẽ nàng cũng có nỗi khổ của mình

- xuân mai tỷ, ta thấy nàng cũng không phải là người xấu nhưng sao nàng lại gia nhập ngũ lang trại thế??

Xuân mai nghe giống hỏi thì nói:

- công tử đừng gọi ta là tỷ nữa, người có hứng nghe ta kể chuyện không??? Ta bé công tử được chứ??

Giống gật đầu bước vào lòng nàng, đầu gối lên hai cái gối bông mềm mại, bồng bênh theo từng hơi thở nàng.

Xuân mai vòng tay ôm giống, khẽ hít lên mái tóc đen nhánh, lòng nàng dâng lên một cảm giác khoan khoái. Đã lâu rồi nàng chưa cảm thấy bình yên như bây giờ, nàng nhìn từng răng trắng đen đưa mắt mơ màng như nhớ về quãng thời gian qua, nàng cất tiếng khoan thai kể về cuộc đời nàng.

Nàng vốn sinh ra trong một gia đình nghèo, lên năm tuổi cha mẹ chết trong một lần thú triều, nàng lang thang kiếm ăn trong thanh lâu thành, một hôm năm bảy tuổi nàng được một gia đình lớn nhận nuôi, được tu luyện do có nhị linh căn nên tốc độ tu luyện rất nhanh năm mười hai tuổi đã trúc cơ thành công ngộ chưởng tử nay cuộc sống đã êm đềm. Nhưng nàng càng lớn lên càng xinh đẹp, thân thể trở nên hấp dẫn nên người cha nuôi liên tục kiếm cách xâm sở nàng, nàng thường tìm cách tránh xa hắn, nhưng theo thời gian dục vọng của hắn càng lớn, hành động càng thô bỉ. Nàng đã nhiều lần bẩm báo với mẹ nuôi và mọi người cho rằng nàng lăng lợ quên rũ cha nuôi hòng kiếm danh phận. Một hôm năm mười bốn các vị phu nhân trong nhà đi lễ chùa, hắn tiến vào phòng nàng tính hấp diễm thì bị nàng chống cự quyết liệt, giây phút đó nàng nhờ may giết chết hắn, nàng chạy ra khỏi phòng quần áo xộc xệch, bị mọi người bắt được tra tấn dã man ngày qua ngày. Nàng chờ đợi từng giây phút họ lơ là nàng trốn chạy đến lam thiên thành mở một quán nước ở ngoài thành lam thiên thành thì bị người ngũ lang trại nhiều lần làm phiền nhưng vì lúc này tu vi đã cao hơn nên được chính mời lên trại làm một đầu mục, lên rồi nàng cố tạo dựng cho mình một hình ảnh Hàn lệ dám đương đầu những tên có ý nghĩ xấu nàng đều cho uống xuân dược rồi vứt cho quan hệ với thú, rồi đem xác vứt cho chúng nhân xem để tưởng mình làm cử thể danh tiếng vang khắp lang trại không còn ai dám động đến người nàng nữa. Năm mười tám nàng kết đàn được phong làm tam trại chủ và được nhận làm huynh muội kết nghĩa, tưởng rằng địa vị đã cao tu vi cũng ổn rồi mọi thứ sẽ khác ai dè lũ trại chủ cũng chỉ coi nàng là món đồ chơi để lợi dụng.

Chuyện kể đã xong nàng và giống đều trầm ngâm nàng chợt hỏi:

- công tử có chê thân ta nhơ nhớp không??

Giống đang nghiệm câu chuyện nghe tiếng hỏi của nàng giống đứng dậy trong lòng mỹ nhân, đưa tay lau dòng lệ trên khuôn mặt Ngọc, lúc này trước giống đâu phải là Hàn lệ tam trại chủ nữa mà chỉ là một thiếu nữ yếu đuối ủy mị.

- không. Ta trân trọng nàng, nàng là một nữ nhân tốt

Hành động nhỏ khiến cho lòng xuân mai một mảng áp áp, nàng ôm giống vào lòng thút thít:

- cả cuộc đời này công tử để ta theo người được không???

Giống gật đầu, lòng ngẫm nghĩ làm sao bản thân có thể từ chối được cơ chứ?? Thân bất do kỷ ah.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ngũ lang trại kế hoạch mới

Ngũ lang trại, là một doanh trại gồm hơn một ngàn tên dong binh hoạt động tại khu vực vạn tượng sơn mạch này đã hơn mười năm, được thành lập bởi bốn huynh đệ kết nghĩa, bốn kết Đan kỳ, một hậu, một trung, hai sơ mới vài năm gần đây kết nạp thêm một sơ kỳ nữa, thế lực cũng được coi là khá lớn trong phạm vi quản hạt của lam thiên thành.

Sảnh đường ngũ lang trại tại vị trí trung tâm có năm chiếc ghế lớn, một chiếc cao nhất, bốn chiếc thấp hơn về phía trước một chút. Bốn chiếc phía dưới trống không, trên chiếc ghế cao một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi đang ngồi chém tẻ bên cạnh có hai tiểu nữ từ mười hai mười ba tuổi, xinh xắn, thân hình tuy còn hơi nhỏ nhưng những bộ vị trên cơ thể đã dần định hình đồi núi nhấp nhô. Người cầm quạt mỏng bị một bàn tay lớn nắm nắm, người thì cầm hoa quả dứa cho già, già sáng khoái hưởng thụ.

Trung niên nam tử này, chính là đại trại chủ ngũ lang trại Điền Khung. Hai tiểu mỹ nữ là chiến lợi phẩm gần đây hắn lấy được từ mấy thương đội đi qua sơn mạch. Khiến hắn rất thích thú, tính đợi nuôi thêm một thời gian nữa, thành thực hơn chút để ăn rau sạch.

Điền khung ngồi ung dung, tay bóp mông em này, mồm đớp hoa quả mút ngón tay em kia. tâm trạng hắn rất tốt, vụ vật Hàn lệ sắp đến ngày thu hoạch, lại kiếm được nhị nữ này làm lứa kẻ cận, đã thế hôm nay nhặt được mỏ hỏa linh thạch. Đường như khí vận hắn gần đây rất tốt

Chờ đợi nửa ngày giờ mà mấy đệ đệ chưa về, hắn nghĩ chắc bọn này lại làm mấy cuộc trước đây, nghe nói nữ nhân trúc trang cũng không tệ. Lát kiểu gì cũng mấy em khá khá về cho hắn ăn đêm tối nay. Hắn nhếch miệng cười dâm dề khiến hai tiểu nữ co rút cả người lại.

Đang miên man hưng phấn thì tiếng bước chân chạy vội vào sảnh, hắn nhận ra kẻ này, đạo gần đây gã khiến hắn khá hài lòng

Viên thừa chỉ chạy vào sảnh vội vàng chấp tay nói:

- đại trại chủ, lớn chuyện rồi

Điền khung lo lắng quát:

- chuyện gì nói đi.

- toàn quân bị diệt, tam vị trại chủ mất mạng, Hàn lệ đầu hàng

Điền khung tay đang bóp mông tức giận bóp thật mạnh khiến nữ tử đau mắt trợn trắng đã khụy xuống ôm mông rên rĩ

- không thể nào, huynh đệ của ta, không thể nào, con đi Hàn lệ chết tiết

Hắn gầm gừ dữ tợn nói:

- chuyện như thế nào kể lại tường tận cho ta, toàn quân bị diệt sao người lại còn đây

Viên thừa chỉ hơi xấu hổ:

- là tiểu nhân trốn về

Hắn kể lại đầu đuôi sự việc, từ lúc mới tiến đến, lúc giống xuất hiện Hàn lệ vì giống mà phản, đến khi Thanh Hà ra mặt.

- nữ nhân xinh đẹp, biến dị bằng linh căn. Nguyên anh hậu kỳ, chết tiết

Hắn đi đi lại lại lẩm bẩm, lo lắng, chùi rửa, làm sao đây chết cả rồi, rau sạch mất thì trồng rau mới, nhờ may bằng linh căn đó đánh đến thì sao đây???

Đang suy nghĩ thì lại có tiếng người chạy vào điền người hắn cảm ném thẳng vào mặt tên đó quát:

- chạy chạy cái mẫu thân người.

Tên lính đưa tay đỡ đĩa hoa quả sợ hãi quỳ xuống

- đại đại đậu.. Đại trại chủ người người lực lâm bang tới thu tiền.

Điền khung vo đầu

- đậu hủ thôi chết tiết đang mất mạng đến nơi rồi còn bị đòi tiền.

Viên thừa chỉ, mặt hèn mọn loé tinh quang ngẫm nghĩ hắn vất ra được phương án rồi. Chấp tay vội thưa:

- đại trại chủ, ta có kế này

Điền khung đang điên người thì nghe có kế thì như vớt được vàng trời nói vội

- nói mau

- trại chủ sao ta không lợi dụng lực lâm bang đối phó với nữ nhân kinh khủng kia?? Vừa giải trừ được nguy cơ trước mắt, vừa được tiếng cống hiến cho lực lâm bang. Biết đại trại chủ lại được hưởng lợi lớn

- tốt, tốt, không hổ là quân sư của ta. Hahahaha đi đi cùng ta tiếp kiến mấy vị cứu tinh nào.

Hắn cười lớn hài lòng dẫn viên thừa chỉ đi gặp mấy người lực lâm bang, hắn thấy đường sống trong cái chết. Mặt tươi tỉnh hơn hẳn, Hàn lệ người không thoát khỏi kết cục nằm dưới thân ta đâu, còn nữ nhân xinh đẹp kia ta chưa từng thử qua vị nguyên anh ah.

Trúc gia trang vẫn một mảnh tĩnh lặng. Gióng sau một ngày tu luyện người ngòm đầy mồ hôi trở về nhà, mẩu thân vẫn đang ngời diệt lửa ở ngoài hiên như thường, một vị tiên tử ah sống cuộc sống như thường nhân. Phía trong bếp xuân mai lục tục làm bếp, nàng dường như rất cố gắng khiêu nấu bếp, nàng nấu rất ngon.

Thanh Hà nhìn nhi tử mỉm cười đưa tay hất hất mấy sợi tóc đầy mồ hôi trên trán nhi tử, nói với vào trong bếp:

- xuân mai, đi tắm cho công tử đi.

Xuân mai từ bếp bước ra lau tay vào tạp dề mặt ửng hồng vẫy vẫy về phía gióng:

- vâng, công tử đi vào đây

Trong phòng tắm xuân mai cười quần áo của gióng ra rồi đặt gióng ngồi trên một chiếc ghế nhỏ. Rồi nàng đứng đối diện gióng cười từng lớp y phục của mình ra chiếc cổ nhỏ xinh xắn, vai trần Ngọc ngà, đôi gò bồng đảo lớn trắng muốt đung đưa thách thức với hai núm hồng đào, eo thon mượt, một con sâu róm lớn mập mập, đôi chân dài miên man. Gióng ngồi lặng người, tạo hoá thật biết đùa. Gióng không biết rằng ngoài kia một con bão mới đang đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Một mình không đánh được thì ta gọi hội

Trúc gia trang mấy ngày sau cuộc chiến đấu, như đã trở lại với nhịp sống thường trực, bình dị, nhẹ nhàng.

Nhưng một sáng kia mọi thứ bị phá vỡ bởi một tiếng nói lớn từ bên ngoài truyền vào:

- xin mời vị tiên tử trong trúc gia ra đây nói chuyện.

Mọi người trong trang nhìn về phía nhà gióng lo lắng, trúc thanh, quan vũ, mạnh cường nghe thanh âm cảm nhận được sự cường đại của kẻ mới đến, thì phi hành đến sân nhà gióng.

Khi thanh âm phát ra Thanh Hà đang ngồi diệt lửa dừng tay nghe rồi đứng dậy, xuân mai bế gióng đang ngồi trên sạp vào lòng cánh gác nhìn xung quanh. Gióng được mỹ nhân ôm nhưng đầu còn hứng thú hưởng thụ nữa đưa mắt lo lắng về mẩu thân.

Thanh Hà đứng dậy nghe thanh âm, thấy ánh mắt lo lắng của nhi tử, thì cười dịu dàng xoa đầu trấn an:

- không sao đâu chỉ là nói chuyện thôi mà! Không phải mình mình nói mẩu thân rất ngu sao??

Gióng nhìn mẩu thân gật đầu

- mẩu thân cần thân. Đi rồi mau về với mình mình ah

Thanh Hà gật đầu đáp ứng thì thấy mọi người phi hành đến nhà mình.

Cả ba người tiến về phía Thanh Hà chấp tay chào. Trúc Thanh tiến lên trước nói:

- Thanh Hà muội muội, chuyện này tính sao đây??

- đã có người tìm thì muội phải đi thôi! Huynh có biết người đến là ai không??

Thanh Hà đáp lại, rồi hỏi dò.

Trúc thanh ngẫm nghĩ rồi nhớ đến lời báo cáo của người hắc sai đi cảnh giới bên ngũ lang trại thì đáp lời Thanh Hà

- ta sai người đi quan sát động tĩnh của ngũ lang trại thì thấy có người lục lâm bang qua lại mấy hôm nay. Ta nghĩ người đến hắc là người lục lâm bang.

Xuân mai đứng bên cạnh nói chen vào:

- phu nhân, mỗi năm vào thời gian này lục lâm bang thường đến thu tiền. Người chắc chắn phần nhiều là người lục lâm.

Thanh Hà nghe hai người đoán thân phận người đến thì gật đầu chấp nhận ý kiến, nàng nói với hai người

- trúc huynh nếu là người lục lâm bang đến thì hắc là kế hoạch của ngũ lang trại, huynh nên bảo mọi người chú ý một chút chắc chắn ngũ lang Sẽ có hành

động tiếp. Xuân mai ta đi người ở lại bảo vệ công tử cho tốt.

Hai người gật đầu đáp:

- được, muội nhất định phải cẩn thận
- vâng thưa phu nhân.

Thấy hai người nói vậy thì nàng yên tâm, khẽ thom len đôi má bầu của nhi tử, rồi quay người phi thân ra khỏi thôn.

Mọi người đứng trong sân nhìn theo nàng rồi đi, Trúc Thanh quay lại nói với quan vũ và Mạnh Cường:

- hai người đi thông báo với tất cả cảnh giác, sẵn sàng chiến đấu.
- vâng trang chủ.

Hai người đáp lời rồi phi thân đi, chuyện này không thể chậm trễ được an nguy của toàn trang đang đặt trên vai họ.

Trúc Thanh ngồi xuống sân tu luyện, xuân mai bế giống trở lại ngồi trên sạp, cả ba người lẳng lặng chờ đợi Thanh Hà chở về.

Trong trúc gia trang nam nhân được cử cảnh giới người người lăm lăm vũ khí trong tay đi lại trong trang, người thì tụ tập trước sân trang sẵn sàng chuẩn bị.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một canh hai canh lại ba canh, nhưng Thanh Hà vẫn chưa trở về, mọi người bắt đầu cảm thấy lo lắng. Thì người cảnh giới đầu trang chạy vào phá tan sự yên tĩnh trong sân nhỏ

- trang chủ người lục lâm bang đến.

Trúc Thanh trong tu luyện mở mắt đứng dậy, nhìn về xuân mai rồi quay gật đầu

- đi, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến.

Rồi theo người đến gọi tiến ra ngoài trúc gia trang, xuân mai ngồi trên sạp nhìn theo. Gió nhảy xuống sạp kéo tay xuân mai

- xuân mai chúng ta đi xem thế nào

Xuân mai kéo giống trở lại phía mình

- công tử không được, ngoài kia qua nguy hiểm.

Giống vùng tay ra khỏi tay nàng

- nàng không đi ta tự đi

Xuân mai bắt đắc dĩ nói:

- thôi được, để xuân mai đưa người đi. Nhưng công tử không được rời khỏi xuân mai.

Giống nhìn nàng gật đầu, xuân mai ôm giống vào lòng ngực khí bay ra đầu trang nơi mọi người đang đứng trước màn cấm chế

Phía ngoài đám người lục lâm bang người ngực khí, kẻ cười ngửa, phía trong mấy trúc cơ, kết Đan của trúc gia trang ngực không luyện khí thì đứng dưới đất. Trong ngoài nhìn nhau chằm chằm.

Xuân mai bế giống ngực không lại đứng cạnh trúc thanh, trúc thanh gật đầu với nàng rồi nói với ra bên ngoài:

- người lục lâm bang đến đây làm gì?? Chẳng nhẽ muốn xâm phạm trúc gia ta

Kẻ đầu lĩnh bên ngoài cười hắc hắc

- xâm phạm thì đã làm sao?? đến nguyên anh kỳ của các người cũng sắp bị chúng ta giết thì giết thêm các người nữa đã làm sao??

Mọi người trúc gia trang sùng sốt một lúc thì người người nắm chặt tay tức giận. Giống mắt hiện những tia máu đỏ chằng chịt.

Nhìn thấy vẻ căm phẫn của người trúc gia trang, tên đầu lĩnh đắc chí giơ tay ra hiệu cho mọi người phá lớp cấm chế.

Trúc Thanh và mọi người vận khí chuẩn bị chiến đấu vì biết lớp cấm chế này không phòng ngực được lâu sau lần khai mở đợt trước, mọi người không ai chạy trốn cả vì họ biết làm gì có nơi để chạy nữa.

Tuy máu huyết đang sôi trào nhưng giọng vẫn cố giữ cho mình tỉnh táo, vì giọng biết hiện tại mình không thể làm được gì, trong đầu những suy nghĩ, phương án nhanh chóng xẹt qua, chết tiệt làm sao đây?? Đứng rồi, một mình không đánh được thì ta gọi hội. Mất sáng lên giọng quay ra nói:

- trúc bá bá, đưa ta tất cả hòa linh thạch đi

Trúc thanh đang vận khí thì ngẩn người không biết giờ này lấy hoá linh thạch làm gì?? Hắn quay sang nhìn giọng ngẫm nghĩ thôi kệ, hôm nay chắc gì đã sống được đưa cho hài tử này coi như bù đắp, hắn tháo nhẫn chữ vật phá đi liên hệ của mình bên trong ném cho giọng.

Giọng bắt lấy nhẫn chữ vật nhìn một lúc, đây là cơ hội duy nhất. Mong sao còn kịp. Giọng nói:

- xuân mai đưa ta về nhà.

Xuân mai không hiểu gì cả nhưng vẫn nghe lời bế giọng phi hành về nhà bỏ sau lưng đám người, và những tiếng hò hét.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Diên cuồng hấp thụ, tiến trúc cơ

Người phá vào, kẻ đứng chờ. âm thanh kinh lực phá cầm rung động cả trúc gia trang. mẩu thân bế nhi tử, phụ lão ngồi ngoài hiên nhàn nhả, nhâm nhi chén chè xanh, chẳng sợ hãi, trốn tránh vì trốn đi đâu được chứ?? Sau là vạn tượng yêu thú đầy rẫy với tu vi nhỏ bé vào chỉ có chết, trước là địch nhân. Không bằng chờ đợi, đến đây đi ít ra còn có cái đệm lưng.

Giống bảo xuân mai đưa về nhà, nằm trong lòng xuân mai trên không trung, ta phải trúc cơ, như vậy mới có thể mở được tầng hai. Vậy mới có cơ hội giải cục này.

Xuân mai đáp xuống sân, giọng nhảy từ lòng nàng xuống đất. Khí thể trên người giọng kéo lên đến luyện khí tầng chín. Nàng nhìn công tử mắt dễ thương tròn tròn lấp bắp nói:

- công tử.. Người tu vi của người... Luyện khí tầng chín sao có thể chứ?? Người tu luyện từ trong bụng mẹ sao???

Giống nhìn thái độ của nàng, cười khổ biết mà quá rung động đi chứ gì?? Nàng đã biết thì không thể nàng rời ta được nữa rồi. Giọng nói với xuân mai:

- ta sẽ kể cho nàng sau, giờ ta cần tu luyện để đột phá trúc cơ, nàng ở đây hộ pháp giúp ta được không??

Xuân mai tỉnh táo lại, đột phá trúc cơ hèn gì công tử muốn lấy hoá linh thạch từ người trúc thanh, vậy chắc công tử có tu luyện hoá hệ linh căn. Không biết có phải đơn căn như phụ nhân không?? Nàng gật đầu

- được, nhưng công tử dường như mới bước vào luyện khí tầng chín ah, muốn hiện tại trúc cơ thì không thể nào ah

Giống sờ sờ nhẫn trữ vật trong lòng bàn tay nói:

- từng này hòa linh thạch thì chắc đã đủ, thời gian thì ta tự có cách của ta.

Xuân Mai nghe vậy không hỏi nữa, nàng biết công tử mới ba tuổi mà đã có tu vi như vậy thì chắc sẽ có điều đặc biệt. Nàng ngẫm nghĩ hình như nàng cũng có thứ gì đó có thể giúp được công tử, nàng đưa thần thức vào nhẫn trữ vật trên ngón tay mình, rồi xuất ra một Lọ Ngọc nhỏ

- công tử người đã quyết như vậy thì ta cũng không hỏi nhiều. Ở đây ta có hai viên trúc cơ Đan hi vọng giúp được công tử.

Giống thấy nàng đưa cho mình Lọ ngọc nói trong đó có hai viên trúc cơ đan thì mắt loé sáng, có trúc cơ đan thì việc này có thể thành rồi. Đưa tay nhận lấy lọ ngọc

- vậy thì phải cảm tạ nàng rồi

Nhận lấy đồ, giọng phát tay một ngọn tháp bốn tầng lớn trống rỗng xuất hiện giữa sân làm cho sân bụi bay mù mịt

Xuân mai thấy bảo tháp xuất hiện rất ngạc nhiên há hốc miệng.

Giống gật đầu với nàng rồi biến mất ở sân, xuân mai chưa kịp tỉnh táo thì thấy bảo tháp thu nhỏ lại thành một tiểu tháp nhỏ bay về phía mình nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra đón, tiểu tháp hạ xuống lòng bàn tay nàng, nàng về sập ngồi nhìn tiểu tháp đáng cổ xưa trong tay, khẽ đứng đưa chân thon chờ đợi.

Giống tiến vào trong tháp, rồi thu nhỏ tháp lại điều khiển tháp thu nhỏ về tay xuân mai. Giọng nhìn không gian quen thuộc hít thở thật sâu hi vọng kẻ

hoạch của mình có thể thành công.

Giống khoanh chân ngồi xuống, đưa thần thức vào nhãn trụ vật trúc thanh đưa, hơn một ngàn viên hỏa linh thạch xuất hiện xung quanh giống thành một vòng tròn, nhìn vậy giống gập đầu hải long, cất lọ Ngọc trúc cơ đan, Mắt nhắm lại tĩnh tâm

Ngũ hành thiên địa quyết được vận hành, hơn nghìn viên hỏa linh thạch ở xung quanh bốc lên hỏa linh khí đỏ rực làm sáng cả tầng tháp, nhiệt độ được kéo lên cao, hỏa linh khí như một hỏa cầu lớn bao phủ lấy giống. Thân hình bé nhỏ của giống tĩnh lặng như một bức tượng đồng.

Hoả linh khí theo vận chuyển của pháp quyết mà tiến ừn ừn vào cơ thể của giống. Cơ thể nhỏ bé bị sắc hỏa bao trùm, người giống chuyển từ màu trắng sang hồng rồi đỏ quý dị, da thịt nứt toác tỏa mùi thơm của thịt được nướng trên than đỏ, tóc tai khô dần rồi rụng như bụi phấn, một lúc sau thì đã hiện ra một cái đầu trọc lốc, quần áo trên thân đã bị sức nóng làm cho biến mất,

Thân thể giống từng đường nứt đan xen nhau, chẳng chít, mặt giống nhăn nhúm lại, răng cắn chặt lại với nhau chịu đựng sự giãy vò, pháp quyết được một vòng thì da thịt mới lại được gây dựng lại rồi lại nứt toác ra rồi lại lập lại

Sự lặp đi lặp lại này càng nhiều thân thể giống càng cứng cáp hơn, càng về cuối thân thể không bị nứt nữa nhưng da thịt vẫn đỏ rực.

Vòng tròn hỏa linh thạch toả ra hỏa linh khí yếu dần, một canh, hai canh, ba canh giờ từng viên từng viên thay nhau hoá thành bụi phấn trắng, hỏa linh thạch vỡ hết, thân thể giống chuyển dần về màu da quen thuộc.

Giống mở mắt nhìn vòng tròn bụi trắng rải xung quanh cười khỏ, nhớ lại cảm giác lúc trước người như bị ném vào lò lửa mà toát mồ hôi. nắm tay cảm nhận linh lực trong cơ thể, khẽ cười mỉm

- luyện khí tầng chín đỉnh. Đến lúc đột phá rồi.

Lọ Ngọc trắng xuất hiện trong tay, giống đổ một viên trúc cơ Đan ra, mùi dược liệu khiến toàn thân thoải mái, tham lam đưa lên mũi hít hửi. Giống kiên định ném một viên vào miệng nuốt xuống bụng, mắt từ từ nhắm lại.

Linh lực trong người giống lớn dần dần rồi ngừng hẳn, giống biết bình chương đây rồi.

Tập trung tinh thần giống, vận dụng linh lực trong cơ thể tập trung nén lại thành một mũi tiền nhỏ, mũi tiền đâm dần về vách bình chương, bên ngoài từng giọt mồ hôi xuất hiện trên người giống từ trong suốt rồi dần chuyển sang màu đen. Mũi tiền càng tiến sâu một chấm rách nhỏ xuất hiện, rồi từ chấm nhỏ từng vết nứt xuất hiện trên bình chương

- oang

Bình chương nổ tung, khiến cơ thể giống rung động. Giống mở choàng mắt, nhìn lớp đen nhánh do mồ hôi kết lại toát mùi hôi thối, cảm nhận linh lực trong cơ thể giống mỉm cười hải long.

Trúc cơ cuối cùng cũng trúc cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Độ kiếp(thượng): Hư ảnh thần tiên

Thành công phá vỡ bình chương tu luyện, giống biết mình đã tiến vào trúc cơ kỳ sơ kỳ. Thường thì sẽ phải độ kiếp, nên giống đứng lên im lặng chờ đợi những chẳng thấy đâu

- không lẽ thiên kiếp mãi chơi quên mình rồi?? Thôi ra ngoài cái đã.

Nói rồi thân hình giống biến mất khỏi tầng một bảo tháp. Xuân mai đang ngồi Nhìn ngắm tiểu tháp cổ xưa trong tay, thì bị tiểu hắc nhân cười chuông ngọt xuất hiện làm giật mình nhảy căng lên sập đứng.

Nhưng từ hình dáng quen thuộc, ánh mắt tròn trong vắt ấy nàng nhận ra đó là công tử của mình. Nàng đưa tay vỗ vỗ bộ ngực lớn thờ phào, đột phá cũng quá ghê rợn đi đến thúi lúi còn ở trần, khoan ở trần nàng liếc mắt xuống dưới thấy thứ nho nhỏ, má khẽ ửng hồng.

Hai người nhìn nhau, giống thấy hành động của xuân mai thì không quá bất ngờ. khi thấy má nàng ửng hồng thì giống biết nàng đang nhìn gì rồi, mặc dù tấm với nhau vài lần cái gì cần nhìn thì đã nhìn đủ cả, sờ xoàng thì cũng sờ rồi, nhưng theo thói quen vẫn đưa tay che chắn. Không khí có chút ám muội thì cảm giác trời có chút đen lại.

Khoảng không gian trên đầu giống trời đen lại, từng tiếng ì ùng, các tia xét đi chuyển như những chiếc sợi nhỏ giữa mây đen. Giống nói với xuân mai:

- nằng đi cách xa một chút, ta cần độ kiếp

Nói rồi quay mặt lại, thân thể lơ lửng trên không trung, tay giống xuất hiện một chiếc gậy tre xanh nhỏ, khẽ rung

Cả chiếc gậy bị lửa bao trùm. Gió yên lặng chờ đợi, giống đã biết thiên kiếp là gì từ trong sách của phụ thân. Nói đơn giản là phải chịu sét đánh, không chịu được thì hồn phi phách tán, còn sống vượt qua thì thiên địa chúc phúc chính thức bước vào cảnh giới.

Xuân mai nghe lời giống lùi cách xa hơn mười mét, nhìn về phía thân hình nhỏ bé trên không trung khiến lòng nằng thổn thức mong chờ, hi vọng người ấy sẽ vượt qua được.

Gióng chờ đợi một lúc lâu, thiên kiếp phải xúc tích lại rồi mới đánh xuống, nhưng như vậy thì quá lâu đi. Đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì từ trên trời như có người đổ nước xuống người giống. Nước quá nhiều khiến giống bị sặc ho khục khặc, cái nước này có vị khăm khăm như nước rửa chân, hơi có vị khí tức của thiên lôi giống ngẫm nghĩ:

- chẳng nhẽ lôi bản tử chương quân thiên kiếp??? Không thể nào nếu vậy chẳng phải hấn đồ cả chậu nước rửa chân vào ta sao??

Gióng lắc đầu kì quái, xuân mai ở phía ngoài mắt tròn mắt dẹt. Thiên kiếp gì thế này??

Gióng đang thăm rú chín đời thiên kiếp thì ụp, một tia sét đánh xuống làm giống không kịp phản ứng. Gióng bị sét đánh tóc tai chổng ngược lên, mặt đen sì rơi từ trên không trung xuống đất, đất lún thành một hình người nhỏ.

Xuân mai đứng ngoài che miệng, xót xa. Nàng muốn chạy vào đỡ công tử dậy nhưng mà không thể, nếu người khác can dự vào sẽ làm rối loạn uy lực của thiên kiếp, và quá trình chúc phúc sẽ không được hoàn thành.

Gióng chặt vật bỏ từ hình người dưới đất lên chửi rủa:

- khốn kiếp giám đùa giỡn bản thân, bản thân đánh nguoi.

Gióng bay lại lơ lửng trên lòng bàn tay trái xuất hiện một viên bi sắt, từ bi sắt từng miếng giáp sắt xuất hiện dần dần bao trùm toàn thân giống. Một bộ giáp sắt đen, giống tay cầm gậy trúc thủ thế-

Tia sét thứ hai đánh xuống uy lực mạnh hơn, giống đưa ngang gậy trúc đón đỡ vì lực mạnh nên giống bị đẩy từ trên không xuống đất thì dừng lại

Tia thứ ba mặt sân dưới chân giống bị lún xuống gần mét, tia thứ tư giọng đập chân sau xuống đất tay gậy phóng lên trời đập tan thiên kiếp

Thiên kiếp tứ tán khoảng không trên đầu giống sáng sủa trở lại, các đám mây dần ra nhường chỗ cho một luồng sáng vàng chiếu xuống người giống.

Gióng thu hồi giáp sắt và gậy tre trở về giang hai tay lơ lửng trên không trung, mặc kệ những tia sáng này chiếu lên người, giống thấy cảm giác thật khoan khoái dễ chịu, những vết thương trên người lành lặn trở lại.

Khi từng tia sáng tiến vào người giống thì trên không trung trên tu chân giới xuất hiện hư ảnh lớn hư ảnh long vờn diều lớn.

Hư ảnh này xuất hiện khắp góc ngách tại tu chân giới, đều có cảm giác muốn quỳ xuống triều bái, ngoài trúc gia trang hai đám người vừa mới bước vào giao tranh ngẩn ngơ nhìn trời, phía sâu trong sơn mạch một nữ nhân tóc trắng cảm thấy cảm giác quen thuộc từ hư ảnh ngẫm nghĩ, bách hoa tông hai tiểu thiếu nữ đang bị vây giữa đám đông ngừng đầu nhìn trời không hiểu sao nước mắt lăn dài.

Tứ hải tứ long vương hóa hình đằng không nhìn hư ảnh rồng cung kính và đoán thân phận thần diệu.

Nam ma trương tiểu phạm cảm trọng gỗ, tay sờ má một thiếu nữ thanh y xinh đẹp trên giường băng, mắt nhìn chăm chú nhìn lên không trung.

Bắc thú hoa quả sơn hầu tử thân kim giáp, áo choàng đỏ tung bay cầm gậy gỗ mắt nhắm nhìn chiến ý bốc ngút trời.

Tây vực đại diện trên một đỉnh núi cao tuyết trắng lão già tóc trắng, tay cầm tia sét ngồi trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Độ kiếp(Hạ): Huyết mạch thức tỉnh

Hư ảnh thần long và tiên lạc trên không trung gây chấn động cả tu chân giới, những người tu vi thấp quỳ gối triều bái, kẻ hùng mạnh bị uy áp lòng cung kính, kẻ hiểu chiến hạo hức chờ đợi.

Gióng nhìn lên không trung lòng tự hào thổn thức:

- cha, mẹ chờ con. Rất nhanh thôi con sẽ đến chiến đấu bên người.

Từng tia sáng của thiên địa chúc phúc vẫn chưa kết thúc, hư ảnh thần tiên vẫn hiển hiện trên không trung. Tia sáng càng rực rỡ.

Hư ảnh dần tan thành từng chấm sáng nhỏ, nhập vào luồng sáng chúc phúc này tiến vào người giống.

Tu chân giới mọi người đều trở lại về với cuộc sống thường nhật nhưng hư ảnh này sẽ tồn tại mãi trong lòng mọi người, còn một việc nữa họ sẽ chưa thể biết được chỉ có một người đó là xuân mai.

Trên sân nhà tranh nhỏ, tia sáng chúc phúc cùng chớp sáng hư ảnh tiến vào người giống, trên thân giống từng long lân dần dần xuất hiện những long lân ngũ sắc, bao trùm từ chân đến cổ. Một đôi cánh trắng nhỏ viền hồng nhỏ xíu phe phẩy sau lưng.

Xuân mai đứng từ xa ngẩn ngơ thật kỳ diệu, quyến rũ.

Trong báo thiên tháp ba hán tử nhìn long lân, và cánh lạc trên cơ thể mình sửng sốt:

- Thần vương, là thần vương người đã chính thức bước vào hành trình rồi. Tiêu nhân đợi để được chiến đấu bên cạnh người.

Thiên đình Đại Việt từng người nhìn hiện tượng trên cơ thể hạo hức:

- là tin của thần vương, thần vương nhất định sẽ trở về.

Việt Nam Ở một đầu đó:

Một người mẹ nhìn đứa con tật nguyền của mình đầy thương xót, con của nàng từ nhỏ đã không thể đi lại. Hôm nay như mọi ngày đứa trẻ chống tay, lê đôi chân trên mặt đất bỗng đứng dậy bước đi chập chững đến vòng tay của nàng. Làng nước ơi con tôi đi được rồi, nàng bế con chạy ra ngoài đường hò hét.

Một bệnh viện, một bác sĩ nhìn đứa nhỏ tim đã ngừng đập, dù hấn đã cố gắng dùng xung điện để kích tim bé. Hấn nhìn khuôn mặt hồn nhiên bé nhỏ ứa nước mắt rơi. Bỗng nhiên nhịp tim cô bé nhảy lên bình thường, hấn mừng rỡ ôm mặt khóc như một đứa trẻ.

Sắc đỏ ngập tràn phố phường mọi người chăm chú vào ti vi hồi hộp, nghe từng tiếng bình luận viên vang lên "thời gian kết thúc hiệp hai chỉ còn năm phút... Các cầu thủ của chúng ta đang ngã gục vì quá mệt mỏi... chỉ còn ba phút cuối cùng... Gì thế này?? Các cầu thủ của chúng ta như được uống một thùng bò húc, họ đang đang lao lên

... Cướp được bóng rồi... Đối mặt với thủ môn... Sútttttt vào vào rồi chúng ta đã rút ngắn tỷ số xuống còn ba hai... còn hai phút cuối... Phạt góc phạt góc rồi... Tiền đạo của chúng ta nhảy như một vận động viên bóng rổ... Bóng bay về phía góc xa... Vàooooooooooiiiiii hoà rồi... Còn một phút... Các cầu thủ brazil đang tràn lên tấn công... Sút thủ môn bay như chim đón bóng một cách dễ dàng, anh chuyển bóng cho hậu vệ trái anh chạy như nhân vật trong phim tia chớp.. Vượt qua từng người bên phía đối thủ, đối mặt với thủ môn rồi sút hay không??? Qua roiiiiii anh đã bỏ qua thủ môn đối phương anh đang chạy, anh không sút anh dẫn bóng thẳng vào môn.... Vàoooooooooo các bạn ơi kì kì tích lần đầu tiên trong lịch sử chúng ta đánh bại các đội bóng mạnh trên thế giới.... Vô địch rồi... Chúng ta đã vô địch word cup... Các bạn ơi khục khục... Các bạn ơi bão đê cả nước Việt nam Sẽ bão đêm nay khục khục... Các bạn ơi... Tôi không thờ được... Vì bình luận về xxx phải nhập viện cấp cứu nên. Còn đó bay pháp phối mọi nẻo đường

Đội tuyển hàn quốc đang tổ chức ăn baron, ăn thành công rồi, họ đang tràn lên nhà chính với đội hình ba một một, chúng ta phải combat thôi.. Chim hơi to đã tele sang đằng sau đội hình địch, địch không có tầm nhìn.. Chim hơi to dùng hoá dương hiệu triệu thành công làm choáng được cả ba người. Cú xoáy của chơi đến chết thành công giết được cả ba người. Trong lúc đó ad bắn như hack thành công giết được shen ở đường trên... Sp địch tốc biến đập mặt vào móng, à nhầm đập vào tường.. Ace.. Chúng ta đã thành công đạt được chức vô địch cktg

Tia sáng chúc phúc của thiên địa nhạt dần rồi biến mất, giống khê vũ cánh trên lưng Hạ xuống đất. Nhìn thân thể mình giống cảm thấy tràn trề sức mạng, giống gật đầu hài lòng, thu mọi thứ trở về. Nhìn thấy xuân mai đứng ở xa giống phi thân đến gần nàng hỏi:

- sao vậy xuân mai ta oách quá à

Xuân mai mắt nhìn công tử như nhìn quái vật nói:

- công tử rất soái

Giống cười

- thời gian đã qua bao lâu rồi??

- hơn một canh giờ thừa công tử

Giống gật đầu một canh giờ, hy vọng vẫn còn kịp, khẽ phát tay tiểu tháp từ tay xuân mai trở về trong tay giống. Giống vận dụng linh lực để phá vỡ cấm chế tầng hai, lòng đầy mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thạch sanh, cùng ta đi giết người thế nào??

Thánh giống đặt tiểu bảo tháp trên tay vận dụng linh lực, đánh vỡ cấm chế cửa tầng thứ hai. Giống hy vọng Sẽ thành công, vì như cha long đã từng nói mỗi người ở trong đó Sẽ hơn giống hai đại cánh giới, giống trúc cơ vậy thì thì họ Sẽ là nguyên anh kỳ. Đúng lúc phù hợp với lúc này.

Cấm chế mỏng dần rồi bị phá vỡ, giống thở phào thật may mắn tính toán đúng nếu như yêu cầu tu vi cao hơn thì giống cũng hết cách. Giống dùng thần niệm triệu hồi những người ở tầng hai ra.

- đi ra đi chiến hữu của ta

Xuân mai ngần ngại

- công tử nói ai vậy? Ở đây làm gì có ai

Giống không nói chỉ chờ đợi, một lúc sau ba thân ảnh to lớn xuất hiện chật kín cả sân nhỏ.

Xuân mai nhìn ba thân ảnh này choáng váng, sợ hãi lùi về sau mấy bước. Giống không để ý đến nàng mà nhìn ba thân ảnh này mỉm cười:

- cuối cùng các ngươi cũng đến rồi.

Ba thân ảnh đứng giữa là một tráng hán cao lớn gần mét chín, thân trên để trần với cơ bắp cuộn cuộn cảm giác có thể thấy dưới lớp cơ bắp này một sức mạnh kinh khủng.

Bên trái là một con trăn đang cuộn mình to như một như một ngọn núi. Bên phải là một con đại bàng khổng lồ có đầu và cổ đuôi màu trắng, thân đen tuyền.

Cả ba đang ở trong bảo thiên tháp tầng hai thì bỗng dưng xuất hiện ở ngoài một sân nhỏ đang hơi bất ngờ thì nghe giống nói chúng nhìn về phía thanh âm phát ra, dù trước mặt chỉ là một tiểu hải tử nhưng cả đều vui mừng cung kính cúi đầu:

- ra mắt thần vương.

Thánh giống gật đầu nói nhìn về phía tráng hán cao lớn nói:

- hãy gọi ta là công tử. có gì nói sau, thạch sanh, cùng ta đi giết người thế nào??

Thạch sanh cúi đầu nhìn giống cảm nhận sát khí trên người vị thần vương trẻ tuổi này toát ra thì gật đầu nói:

- như công tử mong muốn. Kề ngại bước chân người đều phải chết.

Giống gật đầu, đại bàng lên vũ cánh nhắc mình lên không trung nói:

- mời công tử lên

Giống bật người lên không trung, xuân mai thấy vậy bay lên cùng, chần chờ thu người nhỏ lại phi hành giữ không trung, thạch sanh từ sau lưng xuất hiện đôi cánh trắng viền hồng bay lên. Giống nhìn đôi cánh này ngờ ngợ vì giống đôi cánh của mình thì hỏi:

- đôi cánh này là??

Thạch sanh đáp:

- mới rồi ngài tu luyện trong tháp, tiểu nhân phát hiện thân thể xuất hiện long lân với cánh lạc này, tiểu nhân nghĩ hẳn là do công tử gây nên

Giống ngẫm nghĩ gật đầu có thể do mình đã kích phát huyết mạch nên mọi người cũng bị ảnh hưởng theo.

Mọi người bay ra đầu trang, lúc này lục lâm bang đã phá được cấm chế một lúc đang hỗn chiến với người trúc trang. Thấy một tráng hán to lớn, một con đại bàng lớn bay đến thì dừng lại. Trúc thanh thấy người cười trên đại bàng là xuân mai và giống thì mừng rỡ biết đây hẳn là cứu binh rồi liền bay lại.

Giống và Xuân mai bước xuống khỏi đại bàng thấy trúc thanh bay lại thì giống nói

- trúc bá bá kêu mọi người trở về đi

Trúc thanh nghe nói vậy thì tin tưởng vì hấn cũng cảm nhận được khí tức trên họ cũng giống như thanh hà. Hấn gật đầu quay lại nói với mọi người

- nam nhân trúc gia trang trở về

Mọi người nghe vậy liền lùi trở về sau đại điêu và tráng hấn, người lục lâm bang cũng bắt giác lùi về sau.

Giống đưa tay chỉ về phía đám người lục lâm bang nói:

- ba người lên hết tất cả những người này đi. Nhớ bắt sống tên đầu sỏ cho ta.

Thánh sanh nhìn về đám người hơn năm trăm người này nói với giống:

- công tử mấy người này mình ta là đủ rồi.

Giống gật đầu, nguyên anh kỳ đối đầu với một đám này thì đúng là quá dễ dàng với lại cũng muốn xem thạch sanh chiến đấu như thế nào. Còn hai con Hạ cấp thân thú thì điềm nhiên không phản đối, không dám phản đối đùa à tên này ngày xưa từng giết mình đấy.

Thạch sanh nhận được sự đồng ý thì đằng không trên tay xuất hiện một cây trường cung lớn, một tay cầm cung một tay đưa lên một mũi tiễn vàng được tạo bằng kim linh lực xuất hiện, hấn làm động tác kéo rồi buông ra mũi tên ra mũi tên rồi cung biến thành mấy trăm mũi tiễn nhỏ bay nhanh về phía lục lâm bang từng tên gục xuống chỉ còn tên cầm đầu còn đứng trên không trung run rẩy, thạch sanh bay đến một tay nắm cổ hấn như xách một con gà quay trở về phụng mệnh.

Giống và người dân trúc gia trang nhìn cả quá trình ngắn ngủi này choáng váng. Cái này quá nhanh đi à nha. Biến thái

Thạch sanh thả tên này xuống đất, rồi đứng trở về bên cạnh giống. Giống gật đầu với hấn rồi hỏi tên đầu sỏ này:

- chuyện ban nãy người nói nguyên anh kỳ của chúng ta sắp bị giết là thế nào??

Tên này nghe thấy người hỏi mình lại là một tiểu hài tử, tuy hơi kỳ lạ nhưng vẫn cung kính nói

- bang chủ chính ta cùng với mấy vị phó đường chủ vây nằng trong pháp trận ở hẻm thiên nhai, giờ này ta cũng không biết tình trạng thế nào

- người dẫn đường cho chúng ta đến đó

Nói rồi bảo thạch sanh nhắc theo rồi ba người lên đại bàng bay đi

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Họ Lý tên Thông, siêu cấp bạo hung

Tháng giống cùng mọi người đứng trên thân thể lớn của đại bàng, theo chỉ đường mà bay nhanh tới hẻm thiên nhai trong vạn tượng sơn mạch.

Trên đường đi giống đã hỏi kỹ sự việc từ tên đường chủ lục lâm bang này. Thì ra theo thường lệ lục lâm bang đến thu cước phí của ngũ lang trại. Điền khùng Thông báo là phát hiện một mô hoá linh thạch định hiến cho lục lâm bang, thì bị trúc gia trang cướp mất, vị nguyên anh của trúc gia trang còn giết nhiều người của hấn và không coi lục lâm bang ra gì. Bang chủ tức giận sai ngũ vị phó bang chủ dẫn người đến tiếp nhận và xử lý. Năm vị sẽ dụ nguyên anh kỳ đó đến hẻm thiên nhai nơi đã bày sẵn một pháp trận.

Giống nghe hấn kể ngẫm nghĩ hỏi lại:

- quả nhiên là ngũ lang trại, đợi cứu được mẫu thân. Ta nhất định sẽ tru lang.

- bang chủ vs ngũ vị phó bang chủ của các người tu vi ra sao?? Cả sáu người cùng đi đối phó với mẫu thân ta??

- thừa công tử, họ đều có tu vi nguyên anh kỳ, bang chủ với đại phó, nhị phó là hậu kỳ. Còn tam, tứ, ngũ phó là trung kỳ. Bang chủ được điền khùng hiến cho một tiểu mỹ nữ, nên chỉ có các vị phó bang chủ đi.

Giống ngẫm nghĩ năm người hai nguyên anh hậu kỳ ba người trung kỳ, phía mình tính cả mẫu thân thì có bốn người mẫu thân là nguyên anh hậu kỳ. Còn những người khác thì không biết tu vi ra sao?? Giống nhìn thạch sang hỏi:

- Thạch Sanh tu vi của các người ra sao??

Thạch sanh nghe công tử hỏi thì đứng bên cạnh cúi đầu thưa:

- công tử, tiểu nhân là nguyên anh hậu kỳ còn tiểu tinh với tiểu bàng nguyên anh trung kỳ.

Giống nói:

- vậy thì mới có bốn người, vẫn kém bọn chúng một người, ta và xuân mai không đổi phó được kẻ còn lại kia ah.

Thạch ngẫm nghĩ, rồi như nghĩ ra gì đưa tay sờ sờ trong khó lúc sau lấy ra một cái túi nhỏ cười cười nói

- không biết công tử có biết ta có một vị huynh đệ kết nghĩa.

Giống không biết thạch sanh hỏi vậy làm gì nhưng nhìn thạch sanh tìm kiếm trong khó lấy ra túi nhỏ, Tên này phong cách giấu đồ có chút đặc biệt ah. Không lẽ trong túi này có gì phá cục.

- là tên bị lôi bàn tử dùng sét đánh ah?? Hắn thì có liên quan gì đến chuyện này??

Thạch sanh thấy công tử có biết thì có chút đặc ý nhìn cái túi trong tay lắc lắc nói:

- công tử anh minh. Hắn họ lý Tên thông năm đó cùng mẹ bị lôi thần dùng sét đánh thành một con bọ hung.

-rồi sao??

- tiểu nhân trong một lần đi săn tìm thấy hắn, nên luôn mang theo bên người. Cho hắn một trừng phạt nho nhỏ, dù sao hắn cũng suýt chút nữa cướp vợ tiểu nhân ah.

Thạch sanh cầm túi trên tay lắc nhẹ kể rồi chỉ tay vào cái khó của mình.

Giống nghe vậy ngăn người

- cách trả thù của ngươi có chút đặc biệt nha không sợ bị nó cắn mất khoai à?, khoan ý ngươi trong túi này chính là lý thông.

Thạch sanh cười:

- tiểu nhân da dày thịt béo sợ gì chứ, ý chính xác là vậy đây là lý thông ah. Có lẽ cũng có tu vi nguyên anh kỳ rồi!

Giống vậy vui mừng có thêm lý Thông vậy thì đủ đội rồi, toan lấy túi thả người thì nghĩ tới cái túi được lấy ra từ đâu, cánh tay đi được nửa đường Hạ xuống nói với:

- người thả huynh trưởng của ngươi ra đi

Thạch sanh thấy hành động của công tử thì cười hắc hắc cầm túi dốc ngược trên không trung:

- bọ hung đại ca ra mặt đi ah.

Từ trong túi có một con bọ hung nhỏ xuất hiện trước mắt mọi người, con bọ đen xì im lìm như bị chết cứng ngoắc roi thẳng xuống phía dưới đất.

Hai người một chân một chim đang mong đợi háo hức xem một con bọ hung nguyên anh thế nào thì thấy thân trạng của nó thì mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau rồi nhìn về phía khó của thạch sanh như hiểu được nguyên do.

Giống nhìn tụt hứng, cảm giác muốn nhảy vỗ đầu thạch sanh một trận nói giọng ngán ngấm:

- dù sao cũng từng là huynh trưởng ngươi a

Thạch sanh thấy mọi người nhìn chăm vào khó mình thì một tay một tay gãi đầu nói:

- công tử minh xét ah. Tiểu nhân không có chỗ để nhờ vả lại ở trong tháp mười năm không có nước để tắm nha, tiểu nhân cũng không ngờ sức chịu đựng của hắn lại yếu vậy.

Giống lắc đầu không nói, ra hiệu cho mọi người tiếp tục đi không để ý nữa. Thì bất chợt có tiếng tiếng vỗ cánh phe phẩy ở phía dưới.

Mọi người quay nhìn thì thấy con bọ hung đang nằm giữa roi xuống ấy, sau lưng bỗng bung ra một đôi cánh trắng, nó vỗ cánh vừa có lật người lại, quay được rồi nó ra sức vỗ cánh bay lên chỗ mọi người, nó vừa bay vừa lắc lư. Có vẻ như lâu ngày không bay nên có chút không quen.

Con bọ hung bay được một đoạn thì thân thể lại biến lớn, lại dừng bay roi xuống, lại bay lên với tốc độ nhanh hơn, lại biến lớn, lại roi.

Mọi người nhìn mà ngây ngốc, đến khi con bọ hung này bay đến nơi thì thân thể nó cũng to ngang cơ đại bàng.

Giống nhìn con bọ to lớn này.cơ thể nó chia làm 3 phần: đầu, ngực, bụng. Đầu có cặp râu và cái sừng cứng chắc, Ngực gắn sáu cái chân và đôi cánh

cứng tựa như bộ giáp sắt che kín cả phần trên của ngực và bụng. đầu dạng cái mai, chân trước dạng cái xèng và đầu nhọn hơi cong.

Giống ngẫm nghĩ người ta thường nói nó có thể nâng khối lượng nặng gấp tám lần cơ thể. Vậy với thể hình này chẳng phải nói nó có thể nâng cả một ngọn núi nhỏ sao?? Càng nghĩ mắt càng sáng. Đây là một hảo thủ ah.

Bộ hung vỗ đôi cán lớn trên không trung quay đầu về phía giống phát ra thanh âm nhân loại nói:

- lý thông ra mắt công tử.

Giống gật đầu, xem ra nó ở trong túi cũng nghe được bên ngoài nói chuyện rồi. Bộ hung nhìn thạch sanh không nói mà im lặng bay theo sát đại bàng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Giải cứu mẫu thân(1)

Đội hình ba người ba thú bay trên không trung vạn tượng sơn mạch, khiến các dong binh và chúng yêu thú chú ý nhưng từ khi tức cường đại phát ra khiến không ai dám làm phiền.

Mọi người đều chú ý đặc biệt con yêu thú lạ cứng cáp đen nhánh. Đầu óc mờ mịt vì chẳng ai đoán được là loại yêu thú gì.

Giống nhìn từ chân đến đầu lý thông

- lý thông tu vi của ngươi hiện tại là gì?? Người biết tất cả mọi chuyện rồi chứ?

Lý thông đưa cái mặt đen quay sang

- tội nhân là nguyên anh trung kỳ. Tội nhân tuy bị thành ra như này, nhưng vẫn là linh hồn của thường nhân ah, chuyện từ thần sơn hay chuyện đi hôm nay thì từ trong túi tội nhân đã nghe được. Đơn giản là đi giết người thôi, công tử cứ sai phái là được.

Giống gật đầu

- hiểu là tốt, ngươi đừng xưng là tội nhân như vậy nữa. Phải chăng ngươi vẫn còn oán trách??

Lý Thông trầm ngâm đổi lại xưng hô

- mọi chuyện năm xưa lý thông đã thông suốt, hình phạt này lý thông nhận là thông đã sai. Nhưng..

Lý thông nhìn chăm chăm thạch sanh

- nhưng chuyện túi khó này, thông sẽ tính toán sau.

Lý thông nhìn thạch sanh, đại bàng, chần tình cũng nhìn sang tráng hán nam tử cao lớn này đầy chiến ý.

Giống cười khỏ mấy người này tuy đã về cùng đội nhưng vẫn có khúc mắc không nhỏ ah. Kẻ thù cũ chuyển sang làm bạn không dễ ah, giống đặng hăng nói:

- tính toán gì thì cứ luận bàn chà đạp nhau đi, đừng quá mức là được. Nhớ mục đích chúng ta đến đây làm gì.

Ba thú một người gật đầu, họ làm sao yên được, coi như có thể tránh được thần vương nhưng làm sao tránh được người đó

- đã biết công tử yên tâm

Phi hành một lúc lâu tên đầu mục lục lâm bang thưa:

- công tử đã đến thiên nhai, còn chỗ cụ thể dựng pháp trận ở đâu thì ta không rõ. Công tử có thể tha mạng cho ta được không??

Giống ngẫm nghĩ gật đầu

- được ngươi đi đi

Đầu mục nghe nói vậy thì nhảy khỏi lưng đại bàng đang tính phi hành rồi đi, giống nhảy mất ra hiệu với chần tình. Chần tình há miệng thật to nuốt trôi tên đầu mục

- ực ực

Giống và chúng nhân lặng hình, quá trực tiếp ah nha. Giống nói:

- xử lý cũng hơi bị ghê rợn đi

Chấn tinh phát ra giọng nữ ma mị

- công tử đây gọi là hủy thi diệt tích ah, làm phải triệt để mà lại no bụng hihi..

Thạch sanh nghe nói thì hỏi lại:

- ngươi là mẫu chấn à??

Chấn tinh trừng mắt lớn

- ngươi biết rồi còn hỏi?

- ta biết bao giờ?

- lúc trước ngươi giết ta, ta đã bảo ta là mẫu rồi mà

- ta tưởng ngươi lừa ta chứ??

- ta lừa ngươi làm gì?

- ờ nhỉ?? Ngươi là mẫu thì ta vẫn giết ngươi thôi!

Hai người đối đáp như mặt mũi hầm hầm, om xòm như sắp lao vào nhau đến nơi. Giống giờ tay ngăn lại

- dừng, chúng ta xuống đây

Đại bàng đậu xuống đất, mọi người rời khỏi lưng. Mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, hẻm thiên nhai là một hẻm núi ngăn cách giữa hai ngọn núi đá cao.

Thạch sanh cầm một chiếc búa lớn tiến vào trước, giống và xuân mai đi ở giữa phía sau là tam thú lúc này đã thu hồi nhỏ thân hình lại để tiện di chuyển.

Đi được một lúc thạch sanh đưa tay bảo mọi người dừng lại

- công tử, hon một dặm phía trước có dao động linh lực. Ta nghĩ hẳn là phu nhân và mấy Tên lục lâm bang

Giống nghe vậy thì hỏi lại:

- tốt tốt. Cứ đi thẳng tới chỗ tỏ ra tự nhiên vào, đến gần thì tập trung dùng một kích thật mạnh phá vỡ pháp trận cho ta

Chúng nhân gật đầu, rồi tự nhiên như không bước vào.

Một lão giả đầu hói nói với một gã tóc hoa râm

- đại phó, ta phát hiện có người tiến vào gần đây

Gã tóc hoa râm đáp lại

- ừm ta cũng biết rồi đội hình khá cường đại một hậu kỳ ba trung kỳ, một nữ nhân kết đan người ngòm ngon phết.

- có khi nào là viện quân của nữ nhân này không??

- hẳn là không, tên điên khùng nói trước gia trang chỉ có nữ nhân này là nguyên anh kỳ thôi

- vậy xử lý sao??

- đội họ đến gần, rồi bảo họ ra đi đường khác không thì giết quách đi cho xong. Giờ tập trung xử lý nữ nhân này đi biến dị linh căn đúng là khó chơi. Nhưng ả chắc sắp cạn linh lực rồi.

Giống cười đùa với xuân mai, tam thú với thạch sanh đi bên ngoài như những hộ vệ bình thường. Đi đến gần lũ người người

Lão giả hoa râm ra hiệu với gã hói, gã hói đứng dậy chắn trước mọi người chấp tay khách khí nói:

- lực lâm bang đang giờ việc ở đây xin chur vị chịu khó đi đường khác vậy

Giống và chúng nhân dân hàng ngang đứng lại, xuân mai theo chỉ thị đứng ra trước đáp lời gã:

- lực lâm bang là ai ta không biết ta và phu quân muốn đi đường này có việc, xin chur vị chịu khó đi đường khác giờ việc đi

Gã hói nóng mặt, con tiện nhân này nếu không có việc ta nhất định sẽ chiến với người sau mười chín thế, cho người oán vì mình đã được sinh ra trên đời này. Gã đang định nói thì giống đã chen miệng

- nương tử, lão già này làm mất thời gian quá đi

Giống vừa nói vừa đưa tay lên nắn nắn ngực lớn của xuân mai nhìn gã hói thách thức, bốn người khác thì vận lực thạch sanh nắm chặt rìu, đại bàng vùng vung đôi cánh, chấn tinh ngồng đầu cao lên miệng có sắc xanh lấp ló, lý thông hai chân trước cắm xuống đất cắt một hòn đất lớn rồi dùng sừng mức lên tung tung

Năm lão già bị hành động của giống thu hút chú ý, má con hàng ngọt nước này lại là nương tử của một thằng Nhãi con, lão thiên bất công ah

Gã hói tức giận nói:

- đây là các người đang chọc giận lực lâm bang ta.

Giống lại bóp cười mỉa mai nói

- vậy thì sao?? Lão già có giỏi lại đây

Gã hói bốc hỏa đang muốn xông vào thì lúc này bốn quang mang bay đến, thạch sanh đưa rìu chém ra một kim nhận lớn, đại bàng cánh phát ra hai phong nhận hai phong nhận Đan chéo vào nhau, chấn tinh há miệng phun một quả cầu xanh lớn. Lý thông tung cục đất lên không rồi ngoảnh mặt dùng sừng đánh mạnh một cái.

Gã hói hốt hoảng đưa tay lên trước thủ thế nhưng đợi một lúc không thấy gì tiến về phía mình. Mà một tiếng oang phát ra từ đằng sau

- chết cha, bị lừa rồi, đó mới là mục đích chính của chúng

Pháp trận bị công phá mạnh, quang mang yếu dần, hiện lên hình ảnh một nữ nhân xinh đẹp tóc trắng ở trong. Trên người nàng lúc này y phục bị rách và nơi làm lộ ra vẻ băng thanh Ngọc tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giải cứu mẫu thân(2)

Thanh Hà sau khi rời khỏi trúc gia trang đi theo hướng phát ra thanh âm, thì phát hiện đó là một lão giặt nguyên anh hậu kỳ, hai người giao chiến một lúc hần thua chạy trốn.

Mới đầu nàng cũng không định đuổi theo nhưng hần nói sẽ quay lại đồ sát trang. Nàng bắt đầu dĩ phải diệt tên này, nàng đuổi theo hần đến hẻm thiên nhai thì bị vây bởi trận pháp này.

Trận pháp này có các loại linh lực liên tục tấn công nàng, mới đầu thì không sao vì uy lực cũng không quá mạnh nhưng theo thời gian trôi nàng nhận ra linh lực trong cơ thể nàng cạn dần mà trận pháp này ngăn cản nàng hấp thu linh khí từ bên ngoài.

Nàng không biết mình đã chống cự được bao nhiêu thời gian, trên cơ thể nàng y phục đã nhiều vết rách. Sức lực yếu dần, ý thức càng này càng mơ hồ, nàng nhớ về quá khứ, nàng nhớ phu quân nhớ chàng, nàng nhớ mình mình nếu giờ này trở về nó sẽ chạy về phía mình nhào vào lòng mình ní non nói mình mình nhớ nàng. Từng dòng kí ức xẹt qua nàng mỉm cười.

Trong giây phút đó một tiếng nổ lớn vang lên, không gian pháp trận sáng rõ hơn. Nàng nhìn thấy phía ngoài bốn lão già đang ngồi các vị trí điều khiển pháp trận, một lão hói đang đứng chấn một tổ hợp người và thú. Những người đó thật xa lạ, nhưng khoan người thiếu nữ đó không phải là xuân mai sao?? Vậy hải tử trong lòng đó không phải mình mình sao??? Nàng muốn về phía nhi tử nhưng chân không thể bước nổi nữa nàng gục xuống.

Khi đòn tổ hợp của bốn người thạch sanh đánh về phía trận pháp, linh lực trong đó tán loạn rồi sáng rõ hơn. Giống nhìn thấy mẫu thân trong đó, thấy trên thân người y phục rách với những vết thương, thấy người gục xuống trước mắt mình giống bật khỏi lòng xuân mai chạy về phía mẫu thân gọi lớn:

- mẫu thân... Mẫu thân....mình mình đến rồi...không mẫu thân.

Xuân mai nhìn thảm trạng của phu nhân nước mắt nàng tuôn rơi, thấy công tử trong lòng mình chạy đi nàng chạy theo, ba thú biến thành bản thể to lớn, thạch sanh mọi người chạy theo công tử.

Lão già tóc trắng đã đoán được những người này là ai theo lời hô của gió, hấn hét lớn với bốn người khác:

- cần chúng lại, cho ta chút thời gian à sắp xong rồi.

Bốn lão già vũ khí xuất nơi nơi tay xông vào đám người mới đến. Lão hỏi nghe lệnh thấy gió chạy về phía mình thì giờ kiếm xông đến chém.

- thì ra nhi tử của à tiện dân kia, người cũng đi theo mẫu thân người đi.

Gió như không thấy gã chỉ chăm chăm chạy đến phía mẫu thân, xuân mai che miệng lo lắng khoảng cách quá gần nàng không thể đến kịp.

Kiểm giờ lên chuẩn bị chém xuống thì bị ngăn lại bởi một tráng hấn người ở trần, sau lưng đôi cánh trắng viền hồng hai tay cầm búa chắn lại, nguyên bản đang chạy theo công tử, thì thấy lão hỏi chém về phía công tử. Gã vận hết sức bay tới nhưng khoảng cách giữa hấn và công tử quá xa, tuyệt vọng dâng lên hấn chợt nhớ mình có một đôi cánh, đôi cánh xuất hiện tốc độ của hấn tăng lên mấy lần, đến vừa kịp hấn đỡ kiếm kiên định nói:

- có ta ở đây không ai có thể động đến công tử

- công tử đi đi

Đại bàng, chấn tinh, lý thông đều chặn nhưng gã còn lại. Gió đập gãy trúc bay đến nơi mẫu thân nhưng bị chắn lại bởi pháp trận. Hấn lại cố đâm vào nhưng lại bị đẩy ra.

Nhìn mẫu thân nằm trong đó sông xoài, nước mắt gió tuôn rơi gió cảm gậy tre ra sức đập vào pháp trận vừa đập vừa kêu gào:

- mẫu thân... Mẫu thân... Minh minh đến rồi

- người mở mắt ra đi... Mở mắt ra nhìn minh minh đi

Từng tiếng đập thùm thụp vang lên, bàn tay gió ứa máu, máu chảy giống không đau nhưng lòng gió từng khúc ruột như sắp lìa nhau. Xuân mai chạy đến sau lưng công tử nhìn công tử đau lòng nàng xót xa vùng tiên đập về pháp trận, nếu phu nhân có mệnh hệ gì nàng làm sao có thể nhìn mặt công tử đây.

Cuộc chiến vẫn nổ ra ác liệt giữa sân, mọi người thấy công tử gào thét như vậy rất sốt ruột, nhưng tu sĩ cùng cảnh giới muốn phân thắng bại không phải một hai chiêu có thể tách ra được. Thạch sanh cánh lạc trời nổi trên không trung cầm rìu quang mang vàng chém tới tấp lão hỏi, chấn tinh đưa thân đỡ kiếm đuôi quạt về phía đối thủ khi thì há miệng phun ra quang mang ác liệt đại bàng cánh quạt ra những lưỡi phong nhận liên tục. Ai cũng muốn nhanh chiến thắng để đến giúp công tử.

Lý thông nhân lúc đối thủ sơ hở dùng sừng hất mạnh hấn về phía thạch sanh nói:

- đệ đệ. Đệ có thể cầm chân thêm tên này không ta đi giúp công tử

Thạch sanh nhìn vị huynh trưởng này nói:

- được đại ca đi đi, việc công tử nhờ đại ca vậy.

Lý thông vỗ cánh mạnh bay với tốc độ nhanh về phía thánh gió. Thạch sanh long lân đầy mình cuốn lấy hai lão già, để họ không dây dưa tới lý thông

Lý thông cánh vỗ điên cuồng hết lớn:

- công tử tránh ra để ta

Gió nghe tiếng hét đằng sau của lý thông thì kéo tay xuân mai tránh ra thấy lý thông bay nhanh đến như một khối thiên thạch đen sì.

Lý thông cúi đầu đưa chiếc sừng cứng cáp của thẳng về phía trước, hấn đâm cả người vào pháp trận

- rầm

Pháp trận đẩy hấn bay ngược ra ngoài, chân hấn cày dài xuống đất thành hai rãnh sâu hoắm. Phía trong trận nhãn trung tâm pháp trận đại phó mặt trắng bệnh phun ra một luồng máu tươi, có thể thấy vụ va chạm ấy mạnh thế nào.

Lý thông nhấc chân ra khỏi mảnh đất vỗ cánh bay về phía sau một khoảng xa hấn quay đầu chĩa sừng tiếp tục đâm vào.

Lần này hấn thành công trận pháp nổ tung, đại lão bị kinh lực đập bay va vào vách núi bất tỉnh nhân sự.

Gió chạy vào trong lay lay người mẫu thân lo lắng.

Xuân mai chạy đến nói:

- công tử để ta

Nói rồi nàng ngồi đem đầu phu nhân đặt lên đùi, để tay lên cổ người cảm nhận vui mừng nói:

- công tử, phu nhân không sao, chỉ bị kiệt sức nghỉ vài hôm rồi Sẽ khỏe lại. Người đừng lo ta còn hồi khí Đan đây

Nàng lấy từ nhẫn trữ vật ra một viên Đan dược màu đỏ nhét vào miệng Phu nhân, đan dược vào miệng một lúc thì sắc mặt thanh Hà đã có chút sức sống.

Thấy vậy giống thở phào quay lại nhìn về cuộc chiến. Lý thông sau khi đâm vỡ pháp trận, không kịp dừng lại đâm cắm sừng vào vách núi, hấn trở lại đứng bên cạnh giống nghe được phu nhân không sao hấn nhẹ cả người.

Giống vỗ chân lý Thông nói:

- ngươi làm tốt lắm! Cảm ơn ngươi.

- đó là điều lý thông cần phải làm.

Giống gạt đầu, cả người toát lên sát khí nồng đậm nói

- giờ thì giết hết tất cả đi

- đã rõ thưa công tử

Lý Thông xoè đôi cánh nhắc mình lao lại trận chiến, nhị thú cùng thạch sanh nhìn thấy phu nhân đã không còn lo lắng, lý Thông cũng đã trở về trên người sát khí nồng đậm như vậy thì biết công tử muốt giết hết những người này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Mẫu thân! Minh minh nhớ người

Cuộc giải cứu diễn ra hoàn hảo mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Cuộc chiến tiếp tục diễn ra và kết thúc sau đó hơn canh giờ.

Chấn tinh cuốn đối thủ đến chết, thạch sanh không biết có phải theo thói quen hay không chặt đầu lão hói, lý thông xiên một cái xác lơ lửng ở trên sừng của mình, đối thủ của của đại bàng bị phong nhận cắt thành bánh thịt bầy nhầy. Kê tên đại lão tinh dậy thấy kết quả của đồng bọn thì toan chạy trốn, thì bị thạch sanh nhắc cổ đem về.

Giống nhìn lão giờ đang quỳ trước mặt

- bang chủ các ngươi ở đâu??? Lục lâm bang còn ai nhiều??

Lão giả ngạc nhiên khi người tra khảo mình là một hài tử, hấn kiên quyết không khai

- các ngươi giết ta đi, ta sẽ không cho các ngươi biết điều gì đâu

Giống nhìn lão, rồi nhìn mọi người

- lý thông bắt hấn nôn ra vài thứ đi.

Sở dĩ giống giao cho lý thông, vì hấn vốn là nhân vật gian xảo nổi tiếng. Có người nói hấn vốn là khai quốc công thần của đông hán, sau khi chán cuộc đời quân ngũ trở về nước buồn rệu lệu. Tuy cái này không biết đúng sai, nhưng có lẽ đưa việc này cho hấn là hợp lý hơn những người khác.

Lý thông theo lời phân phó, tiến đến lấy miệng kẹp người hấn lại rồi quay đi một góc.

Gim lão giả vào vách núi, lý thông nhìn lão chậm chạp, chẳng nói chẳng rằng đưa chân lên mũi ngoáy ra một cục rỉ mũi nhỏ rồi nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, để cục rỉ mũi xuống bãi nước bọt hấn dùng chân trước lấn lấn.

Đại phó nhìn hành động của lý thông khó hiểu. lúc sau cục rỉ mũi nhỏ đã biến to như một quả trứng gà màu nâu, hấn đưa một tay mở miệng lão tay kia cầm quả trứng nhét vào miệng lão rồi bịt lại. Đại phó bị lý thông nhét trứng vào miệng không thờ được ực một cái nuốt hấn quả trứng xuống miệng, quả

trứng bóc lên một cái mùi khó tả, trong bụng lão từ quả trứng dường như có những con gì đó ngo ngoe, bắt đầu bò ra, mặt hấn xanh mét

Không dừng lại ở đấy, lý thông dùng cái gai trên chân cắm vào thân thể lão ta từng cái hốc nhỏ nhét ri mũi vào trong đó, từ hốc da thịt hấn chuyển sang màu đen từng con dòi bò lổm ngổm.

Giống và những người còn lại ở xa nghe những âm thanh gào thét rùng rợn, tiếng khóc lóc, cầu xin. Ngẫm nghĩ hẳn là chọn đúng người rồi ah.

Một lúc sau âm thanh đã tắt, lý thông lúc lắc thân thể to lớn tiến về Phía mọi người nói:

- công tử, bang chủ lục lâm bang hơn năm mươi tu vi nguyên anh hậu kỳ, hấn hiện tại đàn ở ngũ lang trại đội mấy lão già này trở về

- tốt còn gì nữa không??

- lục lâm bang ở cách đây hai trăm năm mươi dặm, thuộc dạng trung đẳng thế lực, bang còn hai lăm tên kết đan, còn lại là trúc cơ vs luyện khí, bang có gần ba ngàn người.

Giống gật đầu, ba ngàn người hai mươi năm kết đan số lượng không nhỏ nhưng mới chỉ là trung đẳng thế lực đã có nguyên anh tọa trấn vậy chẳng phải nói đẳng cấp cao hơn thì thế nào?? Nhiên lam thành cũng mới chỉ là rìa ngoài của đông vực thôi ah.

Giống nói:

- tốt, lục lâm bang tôi chúng ta Sẽ đi xử lý giờ về trúc gia trang trước.

Cả đám phi hành trở về trúc gia trang, xuân mai bế phu nhân bước lên lưng

Đại bàng, nàng ngồi xuống rồi để phu nhân tựa đầu lên đùi nàng. Giống đứng ở bên cạnh nhìn về mặt mẫu thân chua xót.

Đám nam nhân trúc gia trang, vì được thạch sanh giúp giải quyết người lục lâm bang nên không có tổn thất gì về nhân số. Đang ngồi chờ đợi ở sân trúc trang.

Hai canh giờ sau họ thấy phía không trung vạn tượng sơn mạch xuất hiện bóng đội ngũ ấy trở về, hộ đứng cả dãy tập trung nhìn lên không trung vì lúc này có thêm một đầu yêu thú quái lạ, hơn cả họ muốn biết thanh Hà tiên tử có được cứu thành công hay không.

Đại bàng hạ cánh xuống sân, lăm bụi sơn bị thổi bay mù mịt. Mọi người lo lắng tiến lại vì họ thấy thanh hà nằm yên trên đùi xuân mai, trúc thanh tiến lại hỏi:

- minh minh, mẫu thân con sao rồi??

Giống đáp lời và nhờ trúc thanh:

- trúc bá bá, mẫu thân không sao chỉ bị kiệt sức thôi, giờ ta đưa mẫu thân về nhà nghỉ ngơi. Bá bá gọi giúp ta lương tôn đại sư đến nhà được không??

Trúc thanh gật đầu sau người đi nhà lương tôn. Xuân mai bế phu nhân phi thân về nhà, giống và đám người thú đi theo trở về.

Xuân mai đặt phu nhân lên giường đóng cửa bảo mọi người ở ngoài chờ. rồi lau người thay y phục cho phu nhân. Bên ngoài giống với thạch sanh ngồi trên sạp khoan chân chờ đợi, chúng thú thu thân hình nhỏ lại chần cuộn mình mất lìm dim một góc, lý thông đi lại quanh sân, đại bàng đậu trên hàng rào tre.

Lương tôn được người đưa đến xem qua thì vào nhà kiểm tra cho thanh hà

- minh minh, xuân mai không cần quá lo lắng. Tàn nương tử chỉ bị kiệt sức, linh lực bị cạn kiệt, hơi chút nội thương nhẹ không đáng kể, vết thương ngoài da dễ lành. Tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng sẽ khỏi hẳn. Ta sẽ về nhà bốc thuốc rồi cho người mang đến sau.

Giống và mọi người thở phào, không sao là tốt rồi. Giống ngồi bên cạnh giường mẫu thân, cầm lấy tay người nhìn khuôn mặt nhợt nhạt mà lòng giống quặn thắt lại.

Thanh Hà mắt khẽ rung rung rồi từ từ mở mắt, thấy trước mắt là khung cảnh quen thuộc, thấy nhi tử đang cầm tay mình nàng nở nụ cười yếu ớt, thì thào nói:

- mẫu thân làm minh minh lo lắng rồi, mẫu thân xin lỗi.

Giống vui mừng nước mắt rơi nói:

- mẫu thân không sao là minh minh vui rồi.

Thanh Hà đưa tay lên lau giọt nước mắt nhi tử, mắt nhìn con trĩu mến

Giống để mặc người lau nước mắt cho mình, nghẹn ngào nói:

- mẫu thân! Minh mình nhớ người.

- mẫu thân cũng rất nhớ mình mình.

Thanh Hà nói xong thì mệt mỏi nhắm mắt lại nài, thân thể nàng mệt mỏi quá rồi. Gió nắm tay mẫu thân một hồi lâu, gió suy nghĩ mình phải làm một điều gì đó để những việc như vậy Sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gió Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Công tử, Thanh Xà không có gì để mặc

Nhìn mẫu thân mệt mỏi thiếp đi như vậy, gió nhẹ nhàng rời khỏi phòng để không làm ảnh hưởng đến người nghỉ ngơi, xuân mai hiểu ý cũng bước theo sau.

Gió bước ra sạp ngoài sân nhìn ba người một thú, mỗi người một việc kẻ đang gặt gĩa gặt gĩa, kẻ đàn bật tách tách dưới đất, kẻ đậu như một con gà nhà nuôi.

Gió ngừng nghĩ nói:

- tất cả lại đây đi. Ta có chuyện muốn nói

Cả đám nghe thấy công tử có chuyện nói liền tụ tập lại xếp hàng trước sạp, xuân mai đứng sau gió tò mò háng hót

- các sẽ theo ta đi đến ngũ lang bang xử lý điền khung và tên bang chủ lực lâm kia, còn xuân mai ở nhà chăm sóc phu nhân cho tốt

Xuân mai gặt đầu, nàng biết nàng đi cũng không có tác dụng gì nhiều, nàng chỉ là kết Đan trung kỳ thôi ah.

Gió nhìn thạch sanh và tam thú

- nhưng trước hết các ngươi phải thay đổi nha, đội hình này quá thu hút đi

Đám thạch sanh ngăn người thay đổi như thế nào chứ??

Gió cười khổ nói:

- thạch sanh bộ khổ truyền thống của ngươi quá khác biệt so với mọi người, thay đồ khác đi

- công tử ta chỉ có mỗi bộ này ah.

- không sao lát xuân mai chạy đi nhà khác mượn bộ đồ mặc tạm là được, sau này có thời gian đi mua sắm sau.

Thạch sanh cúi đầu nhìn khổ, xuân mai đứng phía sau gặt đầu đứng vậy nha nàng chưa thấy ai ăn mặc như này cả. Cả hai gặt đầu

- vâng, công tử.

Còn lại ba con thú giống bảo:

- các ngươi đã nguyên anh kỳ hãn là có thể hoá hình rồi đi

Ba thú nhìn nhau, nhìn giống ngờ nghệch, giống nhìn cả ba như vậy thì khó hiểu

- không lẽ các ngươi không biết hoá hình??

- cái này chúng tiểu nhân chưa từng thử ah, quả thật không biết. Xin công tử chỉ dạy

Gió cười khổ

- ta chỉ dạy ah, ta cũng không có biết nha.

Xuân mai bụm miệng nén cười nói

- khục khục... Khích khích...

- công tử, xuân mai có biết xơ xơ ah

Ba thú, một người mắt sáng Lạng nhìn xuân mai chờ đợi

- tâm trung tư tưởng, tưởng tượng ra hình thể muốn hoá thành rồi vận dụng linh lực trong cơ thể đến từng bộ vị cơ thể định hình ah.

Ba thú nghe gật đầu, bắt đầu tập trung tư tưởng, đại bàng với lý thông có vẻ hơi mù mờ thanh xà tư chất chắc cao hơn thông suốt nói:

- công tử, ta hình như làm được

Mọi người thấy chấn tinh nói vậy thì hào hứng mong chờ, nhị thú dừng lại xem để học hỏi. Gió phát tay

- người làm đi.

Chấn tinh gật đầu, nhắm mắt tập trung. Một cảnh xuân sắc tràn ngập dần hiện ra

Chấn tinh hoá thành một thiếu nữ xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi toàn thân trắng muốt như được điêu khắc bằng Ngọc thạch.

Gióng và mọi người trở mắt nhìn thiếu nữ có bàn tay thon nhỏ mềm mại, bộ ngực nở nang đầy đặn gọi cảm có hai cái công tắc hồng, cổ dài mềm mại và thanh mảnh, bờ vai mịn màng, eo nhỏ rắn chắc, đôi chân thon dài thướt tha. Đặc biệt hút người là đôi đồng tử xanh lá khiến nàng toát ra một vẻ kiều mị, quyến rũ động lòng người

Gióng mắt không dời tầm tắc

- cái này đúng là hoá hình ah, quá dọa người đi

Thạch sanh gật đầu đồng ý, mắt mông lung hần nhớ về nguyệt nga nàng cũng như vậy là một thiếu nữ đẹp.

Mắt chim mất bộ trở mắt nhìn, mắt loé lên khác lạ, lý thông chính xác là nam nhân rồi, đại bàng lúc này hẳn nhiên là chim đực ah.

Xuân mai cũng thất thần, nhưng tỉnh táo ngay. Thấy mọi người thương thức cảnh xuân chăm chú, đặc biệt công tử còn nhỏ mà còn tâm tắc như vậy thì hồn dỗi dậm chân, nàng hận ah lẽ ra nàng phải nhớ có đoạn này.

Chấn tinh nhẹ nhàng mở mắt ra thấy mọi người nhìn mình khác lạ thì đoán rằng mình đã hoá hình thành công. Nàng cảm nhận cơ thể nhân loại này, nàng đưa tay ngọc sờ soạng cơ thể thích thú. Có hai điểm nàng đặc biệt yêu thích, nàng đưa một tay lên nhũ phong nắn nắn, tay kia đưa xuống xoa xoa vùng tiếp giáp giữa hai chân nhẹ nhẹ, như tìm được một thứ gì bí ẩn, ngón tay trở của nàng co lại rồi duỗi ra từ từ rồi nhanh dần. Trên khuôn mặt nàng xuất hiện nét mê mị, hơi thở bình thường trở nên dồn dập hơn gấp hơn, chân ngọc run rẩy, từng tiếng rên nhẹ bắt đầu.

Gióng và mọi người đang thương thức kiệt tác. Thì bị chấn tinh tung ra quả bom có sức công phá như vậy thì người lão đạo, cảm giác muốn phun máu mũi ah

Gióng hơi thất thần nói:

- chấn tinh, người đang làm gì vậy???

Chấn tinh mê mị choàng tỉnh, mở mắt nhìn về phía mọi người, hình như mọi người ánh mắt có gì không đúng ah.

- công tử! Thanh xà không có gì để mặc, gió thổi nó lạnh nha, nhưng thân thể không tệ. Công tử có muốn thử không???

Gióng chẳng biết nói gì hơn lúc đầu. Muốn câu dẫn bản thân sao?? Bản thân rất thuần khiết ah.

Thanh xà dừng hành động, mọi người cũng đã bình tĩnh hơn nhưng một thanh âm phát ra khiến mọi người mặt dị sắc:

- đại bàng, lý Thông nghĩ đã có thể hoá hình

Xuân mai mặt đỏ bừng đưa hai tay che mặt lại, chết tiệt hoá hình giống như vừa rồi mà còn hành động nữa thì hại chết nhau à??

Gióng ngất lịm:

- không được, xuân mai đi kiểm quần áo lại đây.

Xuân mai quay người bay đi lúc sau đã quay lại trên tay ôm mấy bộ áo nam nhân lại

Gióng phân phó:

- các người lấy quần áo vào trong phòng của xuân mai hoá hình rồi mặc vào.

Thạch sanh, lý thông, đại bàng lấy quần áo trong tay của xuân mai rồi thu nhỏ hình thể lại vào phòng.

Giống nhìn về xuân mai rồi nói

- nàng lấy một bộ quần áo cho thanh xà mặc đi, kéo nó lại lạnh

Xuân mai che miệng cười lấy từ nhắt trữ vật ra bộ y phục nữ nhân đưa cho thanh xà. Thanh xà mặc xong y phục, y tuy đã che đi mảng xuân sắc ấy nhưng đôi núi nhấp nhô vẫn cuốn hút lòng người.

Nàng tiến về bên cạnh giống nói nhỏ:

- cảm giác rất không tệ, công tử thật sự không muốn thử sao???

Giống đưa tay phất một cái mạnh vào cái mũi to khiến nàng im bật. Hai thiếu nữ đứng bên cạnh một nhi đồng, cả ba người không nói chỉ chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đến ngũ lang trại

Thánh giống và nhị nữ đợi một lúc thì ba nam nhân bước ra đi đầu là thạch sanh, trên người lúc này khổ đã được thay bằng bộ y phục màu xám đen, tóc búi cao, làn da nâu khuôn mặt góc cạnh. phía sau là một nam tử tóc bạch kim Tuấn mỹ, vận hắc y ánh mắt sắc lạnh. Đi cuối cùng là một gã béo ụ, mặc chiếc quần xanh, thân trên có lẽ vì cái bụng quá to nên chỉ sở được hai tay.

Cả ba đi đến trước mặt giống cúi đầu thưa:

- thạch sanh, hắc tuyên, lý thông ra mắt công tử

- công tử đã thay đồ xong.

Giống nhìn cả ba người một vòng hài lòng

- tốt, giờ đi thôi. Xuân mai ở nhà nhớ để ý phu nhân.

Năm người đồng thanh đáp

- vâng, thưa công tử.

Hắc tuyên biến thành bản thể để mọi người bước lên rồi vỗ cánh bay về phía sau vạn tượng sơn mạch. Xuân mai nhìn theo rồi thở dài bước vào nhà.

Ngũ lang trại là trại tập hợp những dong binh vất vưởng trong sơn mạch này, mới đầu trại có năm vị trại chủ nhưng giờ chỉ có đại trại chủ còn tại thế.

Đại sảnh lang trại đền khung đứng cung kính bên cạnh chiếc ghế yêu thích mình từng ngồi, hôm nay trên chiếc ghế là một người khác người hán không thể đắc tội được

- Diệp bang chủ cứ thông thả một trúc gia trang mà thôi, giờ này năm vị phó tiền bối chắc bận hưởng thụ thành quả nên chưa về.

Diệp hành đợi gần ngày trời chưa thấy thuộc hạ về có chút tức giận:

- mấy tên chết bầm, sử lý chút chuyện mà cũng không xong

- Diên Khung người nói nữ nhân băng linh căn đó rất tuyệt đúng không??

Diên khung trong lòng cười khò, lão nhân gia người thật khó hầu hạ ah. Hỏi bao nhiêu lần rồi chứ, ta cũng không rõ ah

- bang chủ, nữ nhân đó là đại mỹ nhân khó gặp ah. Nếu mà đi với đại nhân chính là mỹ nhân xứng anh hùng, đẹp đôi đẹp đôi...

Diệp hành được tăng bốc sượng rơn người:

- lần này người làm tốt lắm, đợi bọn chúng về ta sẽ thưởng cho người. Còn hai tiểu mỹ nhân người hứa đâu??

Diên khung ngờ diệp hành đã quên ai dè lão già này vẫn nhớ. Rau của mình ah, chăm bón mà chưa được ăn mà đã phải đi biếu. Dù trong lòng lè roi

nhưng ngoài mặt cười lấy lòng nói

- bang chủ hai tiểu mỹ nữ đã được tiểu nhân sắp xếp ở phòng bên để chờ đợi bang chủ ban ân.
- tốt, dẫn đường
- xin mời bang chủ.

Điền Khung dẫn điệp hành rồi sánh sang phòng bên, Diệp Hành vừa đi vừa xoa bụng mong đợi.

Cửa phòng mở hần bước vào, vì ngoài trời vẫn là ban ngày nên nhìn rất rõ ràng. Giữa phòng là một cái bồn nước to trái đầy hoa hồng, hai bên hai tiểu thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi khuôn mặt thiên tiên, ngũ quan tinh xảo dễ thương, cao gần mét sáu thân thể đang thời kỳ phát triển bộ vị lượn sóng. Hần gạt đầu hài lòng hần tiến đến tay sờ ngực, rồi bóp mông em kia tấm tắc:

- hảo ah, hảo ah quả là mỹ vị

Nhị nữ chùng chân thưa:

- đều tiểu nữa tắm cho bang chủ

Hần hưởng ứng giờ hai tay ngang ra nói:

- hảo ngộ thích, ngộ thích.

Nghe vậy nhị nữ người đứng ra sau cởi áo cho hần, người pha nước tắm. Hần quay người về phía nhị nữ lột y phục của từng người rồi thả họ xuống bồn nước lớn.

Nhị nữ người dùng khăn lau trên thân hần, người đưa tay xuống dưới hạ thân của hần, hần nhắm mắt sáng khoái hưởng thụ. Mặt nước trong bồn lăn tăn xung động.

Điền Khung từ ngoài nhìn lên vào thấy như vậy miệng thèm chảy nước, khẽ lắc đầu quay đi, vì tương lai lão tử nhin, lão tử còn chưa được sơ mùi gì.

Phía ngoài cổng ngũ lang trại có người đến ba nam một nữ. Nữ tử xinh đẹp quên rũ trong lòng bế một tiểu nam tử, bọn lính canh cổng mắt xoe tròn nhìn nữ tử xinh đẹp này.

Cả năm người tự nhiên như không nhìn nhau. Thạch sanh hỏi giống:

- công tử, đến rồi giờ sao??

Giống nằm trong lòng mỹ nhân, gãi gãi mũi nói:

- lý thông xông vào gọi điệp khung ra đây cho ta.

Lý thông bước ra khỏi hàng, hai tay vỗ vỗ bụng lớn chân trùng xuống làm thể xuất phát rồi hét lớn xông thẳng vào cổng. Đúng là da dày thịt béo mà man lực kinh khủng.

Bọn lính gác đang ngẩn ngơ ngắm người đẹp thì thấy một lão béo phi vào như trâu húc mã, thì giật mình giờ giáo về phía trước phòng ngự

Lý thông chạy thục mạng vào mặc kệ giáo mác giang hai tay ra mặc kệ đâm vào người, giáo mác đâm vào lý thông như đâm vào miếng sắt, hần ôm cả đám đâm đồ cả cánh cổng rồi hét lớn:

- Rầm... Điền khung ra đây cho gia gia

Giống nhìn lý thông làm việc gạt đầu đắc ý, tên này để làm thay dụng cụ phá thành được ah.

Điền khung đưa điệp hành vào phòng thì quay lại sảnh chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe thấy tiếng động ngoài cổng sau đó kèm tên tiếng hét gọi mình là là cháu thì tức điên phi xuống núi

Cổng trại lúc này đám đông đang vây quanh vì âm thanh lớn ngông cuồng, điền khung đổ xuống đối diện lý thông, hần nhìn thấy cánh cửa đã bật góc nằm trên mặt đất thấy gãi phi lũ trước mặt, phía sau là hai nam tử một nữ nhân với cả hài đồng. Hần ngạc nhiên hần không biết lũ này là ai nhưng ở đây là địa bàn của hần, nếu có chuyện gì đã có lực lượng chống lưng hần hất hàm về phía lý thông quát

- các ngươi là kẻ nào, dám xâm phạm lang trại ta?? Lại còn sỉ nhục bổn...

Chưa kịp để hần nói hết câu lý thông bật người đến sát người hần đưa cái tay to và một cái

- bổn bổn cái con mẹ ngươi. Dám cứng miệng với thông gia gia.

Ăn một vả của lý thông điền khung gằm im dưới chỗ vữa này đang đứng, mặt méo xệch, răng môi lẫn lộn máu chảy ròng im lặng

Đám nhân mã ngũ lang trại đang tiếc nuối cho bọn người lạ này thì há hốc. Nhìn trại chủ nằm dưới đất như một nhĩ từ làm sai bị phụ thân đánh, mà toát mồ hôi cái này là trại chủ quá yếu hay là ngoại nhân quá mạnh đây??

Lý thông xách cổ tên trại chủ này từ dưới đất lên quay về chỗ giống, giống nhìn điền khung hỏi:

- ngươi là điền khung??
- gât gât
- bang chủ lục lâm bang ở đây??
- gât gât
- chỉ đường cho ta
- gât gât

Lý Thông nhắc cổ điền khung đi trước dẫn đường đâm nhân mã tách ra một con đường sợ hãi.

Diệp hành nằm hưởng thụ trong bồn tắm, hưởng thụ có nghe được tiếng quát tháo phía ngoài nhưng hần mặc kệ. Hần định ninh điền khung sẽ xử lý được nếu không đã tới thông báo mình. Bỗng cánh cửa đổ sụp xuống

- Rầm..

Hần tức giận mở mắt đứng choàng dậy định phát tiết thì thấy điền khung bị xách cổ bởi một gã béo, hần kéo chiếc áo lại choàng vào người. Đạp vỡ bồn nước phá không bay đi.

Giống theo sự dẫn đường của điền khung đến trước cửa phòng. Giống sai lý thông phá cửa, cửa phá giống phát hiện một già hai trẻ đang trong bồn tắm, tên trong bồn vội vã phá không bay đi. Giống ra lệnh cho thạch sanh, hắc tuyên:

- đi bắt hần lại đây

Hai người phá không đuổi theo. Giống nhìn hai tiểu thiếu trần truồng, một người cầm khăn che chỗ hiểm, người còn lại dùng tay che nhưng trên tay dính thứ gì đó nhon nhót. Giống lắc đầu cũng thật là biết hưởng thụ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ta không cần những kẻ biến thái

Diệp hành bị gặp tình huống bất ngờ nhưng không hoảng, có lẽ cuộc sống tranh giành ở tu chân giới này đã dạy hần biết phản xạ, hoặc có lẽ mấy pha bắt tại trận quá nhiều.

Hần đạp vỡ bồn nước để gây nhiều sự chú ý rồi phá không xuyên thẳng qua tường, ở trên không ngoái lại phía ngũ lang trại. Hần đắc ý nghĩ tuy không biết bọn họ là ai nhưng cũng chỉ là nguyên anh mà thôi, hần chạy trước tuy không lâu nhưng muốn đuổi kịp là không thể

- đợi ta tìm được ngũ phó sẽ quay lại, ta còn chưa kịp ăn hai bé kia khặc khặc.

Quay đầu vừa bay vừa cười nhưng hần phát hiện phía trước có hai người đang đứng trên không trung. Một hắc y tóc bạch kim, cánh đen tuyền. Một xám y cánh trắng có viền cánh hồng. Thăm nghĩ chắc là người qua đường thôi, hần định lách qua

- ê biến thái người sao lâu vậy mới đến???

Hần phanh kít lại, ngăn người là đợi hần sao??? Khoan đây không phải hai người trong nhóm vào phòng lúc nãy sao?? Chết tiết.. Thăm rửa hần hần chuyển hướng nhanh về phía khác nhưng lại thấy hắc y nam tử chặn đường chém phong nhận về phía hần hần chặt vật tránh, dừng hần lại hần biết tốc độ của hai người quá nhanh.

Cười nhả nhờ hần nói:

- nhị vị đạo hữu nếu tới vì hai nữ tử đó thì, ta chưa làm gì cả mới có tắm cùng thôi ah! Bỏ qua cho ta lần này đi nha.

Hắc tuyên cười

- không bỏ qua được rồi, đưa người về là lệnh ta nhận được, còn hai nữ tử đó thì chưa có tư cách.

- ồ nếu không phải vì hai nữ tử đó, vậy thì tại hạ vốn không có ân oán gì với chư vị, ta không phải là người ngũ lang trại ah, ta là người lục lâm bang.

Nếu là ân oán với ngũ lang trại thì dễ giải quyết rồi hắc ngẫm nghĩ nhìn hai người cười một cách thật thân thiện, không quên nói ra lục lâm bang để tăng cân nặng.

Hắc tuyên nhìn hắc cười như một kẻ ngốc thì cười mỉa:

- vì biến thái người là người của lục lâm bang nên càng phải về ah.

Hắc cười khổ vậy là tới vì mình rồi, tên điên khùng chết tiết không phải nói chỉ cần đối phó một nữ nhân thôi sao??

Thạch sanh đứng yên từ nãy đến giờ, hắc cười nói với những kẻ biến thái như này, thật mất quan điểm. Hắc giờ riu chém ra kim quang về phía kẻ này

Diệp hành đưa kiếm lên đỡ người bị lùi về sau một khoảng:

- kim linh lực thật khủng bố

Hắc đỡ được kim quang thì sau lưng phong nhận cào rách lưng hắc

- chết tiết biến dị phong linh căn, biến dị linh căn giờ rề vậy sao?? Nơi khi ho ra đờm này lại có hai cái rồi

Kim quang, phong nhận liên tục chém khiến hắc quay như chong chóng, chống đỡ được một lúc thì người hắc đã rách buồm hết khả năng chiến đấu.

Hắc tuyên bay lại gần tay nắm lấy vai gã biến thái cùng thạch sanh phi hành trở về.

Giống ra lệnh cho hai người đuổi bắt tên bang chủ lục lâm bang rồi lý thông, thanh xà ra sảnh ngũ lang trại. Giống ngồi ghế trung tâm, vừa hay trong sảnh có năm ghế một ghế trung tâm hai ghế hai bên ở phía dưới. thanh xà chọn một ghế bên trái ngồi xuống, lý Thông thả diên khùng quỳ dưới sảnh rồi qua ghế bên phải ngồi.

Diên khùng lúc này đã tỉnh táo hơn. Nhìn về ba người này, thấy một tiểu hài tử ngồi chính diện cao nhất. Mà hai gã nguyên anh lại như cận vệ ngồi hai bên, gã tuy kinh ngạc nhưng không dám nói nhiều chỉ chờ đợi số phận của mình đến.

Nhị nữ sau khi sự việc diễn ra thì nhanh chóng mặc quần áo lại. Nhưng không dám chạy mà lẻo đẻo đi theo đến đại sảnh thì quỳ xuống bên cạnh diên khùng.

Thanh xà nhìn hai nữ tử này

- công tử, nhị nữ này xử lý như thế nào??

Giống nhìn hai nàng nghĩ lại hình ảnh lúc trước thì có vẻ chán ghét nói:

- mới từng này tuổi mà đi làm những việc bẩn thỉu như vậy thì sau này Sẽ chỉ gây hại thôi. Đợi lát nữa đông đủ thì giết cả đi

Thanh xà có chút tiếc nuối đứng dậy nói:

- người ngòm ngọt nước như vậy lớn lên chắc hẳn là mỹ nhân. Sau này để công tử khai chi tán diệp là lựa chọn không tệ. Đáng tiếc

Giống nghe lời thanh xà nói thì tí bật ngựa khai gì mà khai bổn thân không phải đến đây để kiếm nữ nhân.

Nhị nữ nghe lời phán từ cho mình liền vội đập đầu van xin:

- công tử khai ân, xin công tử khai ân. Tiểu nữ làm những việc này đều do ép buộc cả

Thanh xà nhìn chúng nữ rồi nói với giống:

- công tử, nghe họ nói xem. Ta thấy chắc có uẩn khúc ở bên trong ah, hai nàng vẫn là xử nữ, người vẫn nên để làm ấm giường nha.

Giống lờm thanh xà

- sao không nói sớm, làm ta suýt giết nhầm người

Thanh xà nháy nháy mắt với giống, giống hừ lạnh, nếu không phải ngồi quá xa thật sự muốn vỗ mông mấy phát cho chừa.

- nói đi chuyện là như thế nào??

Nhị nữ mừng rỡ công tử chịu nghe là mình sống rồi, hai nàng bắt đầu kể. Thì ra hai nàng vốn là con của hai thương đội vận chuyển hàng hoá buôn bán giữa hai thành nhiên lam và thanh khâu, không may bị ngũ lang trại bắt được thấy hai nàng xinh đẹp liền phong ấn tu vi hai nàng, giữ lại để phục vụ cho hãn, vì sợ hai nàng tự sát nên đã giam giữ gia đình để uy hiếp, hôm nay tưởng như đã nhờ nhuốc thì may có gió xuất hiện.

Nghe lời kể của hai nàng, giống nhìn điền khung càng chán ghét hơn. Điền khung nghe tội ác của mình cúi áp mặt xuống đất không dám ho he.

Gióng bảo thanh xà phá phong ấn cho nhị nữ rồi nói:

- các ngươi đứng dậy đi, lát nữa ta sẽ sai người thả gia đình các ngươi ra

Nhị nữ khôi phục tu vi nghe giống nói vậy thì dập đầu tạ ơn rồi lui vào góc đứng.

Lúc này thì thạch sanh cùng hắc tuyên cũng đã trở về, hai người thu cánh lại rồi rời đi hành vào để hãn quỳ với điền khâu chấp tay nói

- công tử, đã bắt điệp hành trở về

Gióng gật đầu

- lại đây ngồi xuống đi

Đội hai người ngồi xuống ghế, giống nhìn hai gã đang quỳ nói

- hãn các ngươi không biết ta là ai, sao lại đến đây

Diệp hành nhìn hải tử cầm đầu này ngạc nhiên, hải tử này lại là trung tâm của đội ngũ cường đại này:

- xin công tử kiến giải

Gióng cười sát khí tỏa ra mờ mịt

- các ngươi muốn giết mẫu thân ta, phá gia hương ta. Ta nói vậy các ngươi hiểu chứ??

Điền khung diệp hành nhìn nhau cười khò thì ra vậy:

- xin công tử tha tội, ta xin quy phục công tử, ta xin dâng cho người lục lâm bang. Nguyên vì công tử mà ra sức.

- ta cũng vậy nguyện sức vì công tử.

Gióng cười lớn:

- nguyện sức vì ta?? Dâng thể lực của các ngươi cho ta??

Hai người vui mừng gật đầu:

- chỉ cần công tử tha chết, chúng nguyện hiệu lệnh vì công tử.

Gióng ra nhìn hai người nói:

- dù ta có cần người làm việc, nhưng ta không cần những tên biến thái.

- thanh xà giết cho ta

Thanh xà nghe lệnh tiến lại đầu dài ra nuốt chửng hai người xuống bụng

- ực ực

Nhị nữ ở trong góc mắt tròn ngược miệng há hốc to như quả trứng gà. Giống cười khò trách:

- trước ta đã nói rồi xử lý sao cho đẹp đề chút, nhân văn ah nhân văn đây ngươi hiểu không???

Thanh xà cười nói:

- công tử thứ tội ah, thấy đồ ăn lại nhất thời quên.

Cả năm người nghe lời thanh xà nói thì cười ha hả vang động khắp sanh, giống thấy thật thoải mái từ khi đến tu chân giới tuy có mẫu thân thương yêu và các nữ nhân quý mến. Nhưng chỉ có ở cạnh những người này hãn mới có cảm giác thả lỏng cảnh giác, họ là người cùng quê ah, cùng chung một chí hướng vì Đại Việt.

Chương 51: Bắt đầu thực hiện kế hoạch

Những tiếng cười đùa vang lên trong đại sảnh, khiến cho chúng nhân ngũ lang trại không hiểu mô tê gì nhưng chẳng ai giám ho he tiến lại gần. Cũng chẳng ai dám chạy đi khỏi vì dưới tu vi cường đại kẻ yếu nhược phải học cách phục tùng.

Nhị nữ đứng trong góc vì được phá phong ấn nên các nàng dường như trở nên thanh thoát hơn. Các nàng nhìn những người trong đại sảnh cười vui nói giỡn thì cũng thêm thường được hoà nhập với họ, đặc biệt khi nhìn phong thái của nam hải tử này khiến cho trái tim nhỏ nhoi của nàng nhảy nhót như một chú thỏ con vậy, các nàng mang ơn người này, muốn được gần bên người.

Mọi người cười hả hê một lúc, giọng gió tay ra hiệu dừng lại nói:

- thạch sanh, đi kêu những người phụ trách dưới trại chủ lại đây.

Thạch sanh đứng dậy khỏi ghế chấp tay thưa:

- vâng, công tử

Thạch sanh đứng dậy đi ra ngoài hò hét một trận, một lát sau đi vào sau lưng là bảy tên lão đồ theo sau

Thạch sanh đứng lại thưa:

- công tử đây là những tên hiện tại giữ chức vị cao nhất

Giống gật đầu nói:

- tốt, ngươi ngồi xuống đi

Thạch sanh trở về chỗ ngồi xuống

Giống nhìn về bảy người này tuy tu vi cao nhất chỉ là trúc cơ hậu kỳ, nhưng lúc này cần thiết để quản lý nhưng tên lang nhân hiện tại

- các ngươi là ai?? Giữ chức vụ gì tự báo cáo đi.

Chúng nhân nhìn nhau rồi từng người quỳ xuống báo cáo:

- tiểu nhân viên thừa chỉ, chức vụ quân sư đưa ra ý kiến, sách lược.

- tiểu nhân hạ hầu hải, chức vụ tổng quản phụ trách phân phối tài nguyên trong trại

- tiểu nhân vân tùng, chức vụ thương nghiệp phụ trách buôn bán với bên ngoài

- tiểu nhân Khải Hưng, chức vụ đại đầu chủ, phụ trách quản lý các đầu chủ khác

- tiểu nhân lâm văn, chức vụ đầu chủ số một, phụ trách bảo vệ trại

- tiểu nhân viên la, chức vụ đầu chủ số bốn. Phụ trách khai thác bên ngoài

- tiểu nhân Hà thư, chức vụ quản lý bảo kho.

Giống gật đầu hầu như những chức vụ cơ bản vẫn còn

- hiện tại ta cho các ngươi hai lựa chọn một là phục tùng ta, hai chết

Năm người ngồi ghế nhìn chăm chăm vào chúng nhân chờ đợi sự lựa chọn của họ.

Chúng nhân nghe lựa chọn, lại bị ngũ nhân nhìn chăm chăm như vậy thì đồ mờ hời rờng rã đập đầu đồng thanh hô:

- tiểu nhân nguyện nhận công tử làm chủ, vì công tử mà hiệu lệnh, chết không chối từ.

Giống tỏ vẻ hài lòng:

- tốt tất cả đứng lên đi, sau này các ngươi sẽ thấy được hiệu triệu vì ta là sự vinh quang của các ngươi.

Nhìn về phía viên thừa chỉ với ánh mắt khác thường:

- người là quân sư vậy hẳn là kế hoạch đối phó với trúc gia trang ta đều là ngươi bày ra cả đi ngươi biết tội chưa??

Viên thừa chỉ vai hơi run nhưng vẫn chấp tay thưa

- vâng, thưa công tử kế hoạch đều do tiểu nhân nghĩ ra. Tiểu nhân biết tội, nhưng tiểu nhân không hối hận, người quân sư bày mưu tính kế là lẽ đương nhiên. Chìm chết vì mỗi người chết vì lợi ích, tu thân giới này việc này con người phải dẫm đạp lên nhau để trở nên cường đại.

Giống gật đầu ở cái thế giới này quan trọng vẫn là quyền đầu ah

- Khải Hưng, nhân số hiện tại trong trại còn bao nhiêu??

Khải Hưng gãi trung niên mặt vuông tiến lên cúi đầu nói:

- công tử, nhân số ngũ lang trại hiện tại còn bảy trăm năm mươi người. Trong đó có hai năm trúc cơ kỳ, còn lại là luyện khí kỳ

Giống ngừng nghĩ tạm thời như vậy cũng đủ để làm chút việc, kiểm tra linh căn bọn chúng rồi chọn ra người có tư chất tốt một chút rồi bồi dưỡng sau.

- Hà thư dẫn ta đi xem bảo khố

Hà thư lão già tóc trắng cúi đầu

- vâng, mời công tử đi theo lão hử.

Hà thư dẫn mọi người ra một căn phòng nhỏ, cách đó không xa. Lão đẩy cửa vào căn phòng nhỏ trống trơn, gãi tiến lại bức tường trong góc ấn tay vào một cái lỗ nhỏ bức tường được mở ra hai bên lộ ra một bậc thang đi sâu xuống dưới. Hắn cầm một chiếc đèn soi đường xuống phía dưới nền xuống đến có một cánh cửa hắc lấy chìa khoá đeo bên hông mở ra.

- công tử đây là bảo khố, ồm gồm hai mươi nghìn Hạ phẩm linh thạch, hai ngàn năm trăm hòa linh thạch, hơn một trăm quyền bí tịch, pháp quyết, da thú, yêu đan, xương cốt các loại pháp khí, đan dược cấp thấp, trúc cơ đan hai trăm viên, đan dược kết đan hơn mười viên

Giống gật đầu phát tay thu tất cả vào bảo thiên tháp rồi quay lại nói:

- các ngươi quay trở về vị trí của mình, hoạt động bình thường. Có chi thị gì ta sẽ thông báo sau.

Bảy người cúi đầu lui về, giống và năm người trở lại đại sảnh ngồi xuống nói:

- các ngươi hẳn nhớ nhiệm vụ chúng ta được giao tới đây là gì??

Cả năm đồng thanh nói:

- nhớ thưa công tử

Giống gật đầu nói tiếp:

- đây sẽ là bước đầu tiên trong hành động của chúng ta.

Bốn người nhìn giống hào hứng chờ đợi:

- thạch sanh, hắc tuyên các ngươi ngay bây giờ đi đến lục lâm bang nắm lục lâm bang cho ta.

- lý thông ngươi trấn thủ ở đây, kẻ nào ko nghe lời thì giết cả đi.

- thanh xà theo ta trở về trúc gia trang. Chậm nhất chiều mai các ngươi phải xử lý xong tối về họp tại nhà ta.

Mọi người đồng thanh hô

- rõ

Giống vừa ý phát tay:

- giờ đi làm việc đi.

Thạch sanh nhảy lên lưng hắc tuyền biến mất trong bóng đêm, lý thông tay xoa xoa bụng béo đi bắt đầu đi dạo trong trang ngõ nghiêng. Thanh xà bế giống phi hành trở về phía sau giống có hai bóng đen nhỏ thập thò.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nhị nữ đòi theo hầu

Phân phối xong nhiệm vụ, giống và thanh xà nhanh chóng trở về nhà. Đi ngủ lang trại cũng mất thời gian cả buổi chiều, giờ trời đã xẩm tối.

Giống phải về vì mẫu thân vẫn đang nằm ở nhà, tuy có xuân mai chăm sóc nhưng sợ mẫu thân tỉnh giấc không thấy mình thì lại lo lắng.

Thanh xà bế công tử trong lòng mỉm cười trêu đùa nói:

- công tử, hai tiểu nữ nhân muốn theo về nhà làm ấm giường kia.

Giống cũng phát hiện các nàng đi theo từ hồi nãy rồi nhưng mặc kệ thôi. Giống cười dụi mặt vào ngực thanh xà

- ta không cần ah, giường của ta có thanh xà là ấm lắm rồi.

Thanh xà biết công tử đùa nhưng nàng không hiểu sao từ lúc hoá hình, cảm giác công tử đem lại rất đặc biệt, cái cảm giác giữa thiên địa này chỉ cần được ở bên người vậy là đủ rồi. Nàng lắc thân nhẹ nhàng vào ngực cạo vào mặt giống nói:

- công tử ah, thật sự biết lấy lòng nữ nhân ah. Tối nay thanh xà sẽ đến thật đấy không đùa đâu.

Giống bông đùa:

- ai mà nói nhĩ cảm giác không tệ, công tử muốn thử không??? Giờ này mới là giờ nên thử nha.

Thanh xà mặt ửng hồng

- công tử thật xấu xa, tiểu thanh giờ lại không muốn nữa rồi.

Nàng ngừng nguẩy hồn dỗi, giống cười hai người đi chẳng mấy chốc đã về đến trúc gia trang. Hai tráng hán đứng canh cổng thấy người đến thì quát hỏi:

- ai, đến đây làm gì?

Giống không muốn phiền phức

- Khái thúc thúc ta mình mình đây, cho ta vào đi.

Vị Khái thúc thúc này thấy là người quen đến thở phào, dạo gần đây trang xảy ra nhiều chuyện hán hơi căng thẳng, với cả lúc chiều tàn mình qua hán cũng đã thấy rồi trong đó có cả nữ tử này. Hán nói

- mình mình về muộn thế mau vào đi

Tiểu thanh bế giống bay vào thì giống kêu

- khoan

Rồ giờ tay vẫy gọi nhị nữ đi vào, nhị nữ từ xa thấy giống vẫy tay gọi thì hơi xấu hổ bay tới chào

- công tử khòe

Giống gật đầu rồi bảo tiểu thanh đi tiếp, thực ra giống có thể tự phi hành nhưng nếu xoa việc gấp thì đi ké vẫn nhanh hơn với lại cảm giác được mỹ nhân bế thật sự không tệ. Nhưng vẫn phải giữ bí mật ah không thể để quá nhiều người biết về mình quá nhiều, hi vọng xuân mai chưa nói với ai đi.

Tiểu thanh bế giống Hạ xuống đất đi bộ về nhà, trong trang ít khi người ta phi hành. Nhị nữ lẻo đẻo theo sau cung kính, về đến sân giống nhảy xuống đất đẩy cổng đi vào

Xuân mai từ trong nhà nghe thấy tiếng cửa mở biết công tử đã về, mới lúc này nàng còn lo lắng đêm nay công tử không về nữa lòng có đôi chút nhớ mong. Nàng đi ra thì thấy ngoài giống và thanh xà thì có thêm nhị nữ hơi ngạc nhiên vì nàng biết hai nữ tử này ah.

- công tử, thanh xà tiểu thư đã về, Oh bình nhi, kim liên cũng đến sao??

Nhị nữ cũng bất ngờ không kém, đây chẳng phải tam trại chủ sao?? Trại chủ khác với thường ngày quá thực nữ hơn dịu dàng hơn, thì ra người đã đi theo công tử rồi nhị nữ quý xuống.

- tam trại chủ khoẻ.

Xuân mai khẽ dùng linh lực nâng hai nàng dậy, từ ngày nhị nữ bị diễm khùng bắt về nàng có chút cảm thông vì hai nàng có hoàn cảnh với nàng ngày xưa nhưng nàng không thể giúp được gì, chỉ thi thoảng chiều cổ đôi chút

- đừng gọi ta như vậy nữa, gọi ta là tỷ tỷ ah xuân mai tỷ tỷ nghe tốt hơn.

- vâng, xuân mai tỷ

Nàng yêu thích ôm lấy hai cô bé này. Giống nói với nàng

- xuân mai, đi nấu cơm nhiều chút để các nàng ăn cùng, mai các nàng Sẽ rời đi

Nhị nữ kéo tay nhau dùng dằng đینگ nói gì rồi thôi, theo xuân mai vào bếp làm cơm, tiểu thanh thì nằm trên sạp nằm vắt chân ngọc nháy mắt nhìn giống

Giống nhìn chúng nữ lác đầu, đi vào phòng mẫu thân, mẫu thân sắc mặt đã đỡ hơn. Giống ngồi bên giường nắm tay mẫu thân, khẽ đưa tay mấy sợi tóc bạc trên má người.

Giống đứng dậy nhẹ nhàng ra ngoài, vì mẫu thân vẫn cần nghỉ ngơi nhiều. Giống ra sạp thấy tiểu thanh đã chợp mắt được một lúc giống mỉm cười nữ nhân này lúc ngủ cũng rất xinh đẹp ah.

Giống ngồi xuống bên cạnh nàng rồi khoanh chân tu luyện, tiểu thanh nhìn giống không nói chỉ lặng im ngắm nhìn.

Giống tu luyện một lúc thì dùng cơm với chúng nữ rồi kêu mọi người ra sạp ngồi nói chuyện. Giống nhìn chúng nữ nói:

- xuân mai, kim liên, bình nhi chuyện của ta hôm nay các nàng không được tiết lộ cho người khác, phải giữ bí mật giúp ta được không??? Kể cả đó là mẫu thân ta.

Chúng nữ mặc dù không hiểu lắm nhưng công tử đã bảo vậy thì phải nghe đồng thanh đáp

- vâng, công tử yên tâm.

Giống nhìn nhị nữ xinh đẹp này ngắm nghĩ

- còn kim liên, bình nhi có lẽ mai nên theo gia đình trở về đi.

Nhị nữ quý xuống cầu xin

- công tử, ân của công tử như trời biển xin công tử để chúng ta được báo đáp ân này.

Giống cười

- chỉ là tiện tay thôi, có gì mà ơn với huê, xem như là sắp đặt của số phận, các nàng trở về đi.

Nhị nữ dập đầu Thùm thụp:

- không tiểu nữ không về, kim liên xin theo hầu công tử. Nếu không kim liên trả lại mạng này cho người.

- bình nhi xin theo hầu công tử

Giống khó xử nói:

- hai nàng còn nhỏ như vậy đã trúc cơ, tư chất cao như vậy theo ta Sẽ lỡ tiền đồ của các nàng

Nhị nữ ngẩng đầu lên nhìn giống mắt kiên quyết giọng tay lên nói:

- tiểu nữ nguyện hủy bỏ tu vi chỉ mong công đừng từ chối.

Giống hết nói nói:

- được rồi theo thì cứ theo đi.

Giống mặt xám xịt, cái này ah thuần túy là ép người ah. Ta phải làm sao chứ?? Nếu các nàng làm thật thì ta mang tội suốt đời. Bản thân là thần những đâu

để qua được ải mỹ nhân, vô tình bản thân làm sao được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Khởi lập Việt tông

Sáng sớm hôm nay trúc gia trang như trở lại với viễn cảnh yên bình sau những đợt bão, lá trúc xanh mướt một mảng nhẹ nhàng.

Giống bước ra nhà khê vượn vai hít thở khoan khoái diễn luyện đôi chút quyền cước, nhị nữ rục rịch dọn dẹp nhà cửa, xuân mai vào bếp làm lụng. Tiểu thanh bộ dáng lười biếng nằm trên sạp đưa mắt đẹp mơ màng nhìn công tử.

Tiểu thanh đang nằm ngẩn ngơ thì đứng dậy nói

- công tử, ba người thạch sanh đã trở về.

Giống dừng quyền đứng giữa sân chờ đợi. Một lúc sau thấy ba người từ ngoài đi vào, đi đến trước giống thì chấp tay cúi đầu thưa

- công tử, chúng ta đã xong việc trở về

Giống gật đầu hài lòng:

- tốt, giờ đi theo ta.

Giống dẫn đầu, bốn người bước theo sau. Xuân mai từ trong bếp ngó ra nói:

- công tử, người đi đâu vậy??

- ta ra ngoài một chút rồi về.

Giống dẫn mọi người đi sâu vào trong rừng trúc, bảo hắc tuyến dọn dẹp một khoảng trống. Giống lấy từ trong tháp bảo thiên ra bộ bàn ghế lớn rồi ngồi xuống chủ vị.

- các ngươi ngồi xuống đi.

Bốn người nghe lệnh lục tục ngồi xuống nghe công tử hiệu lệnh. Giống đợi mọi người ngồi xuống cả, giống bắt đầu

- thạch sanh, lý thông mọi chuyện xử lý thế nào??

Thạch sanh lý thông nhìn công tử nói:

- công tử, đã xử lý ổn thỏa cả

Giống gật đầu

- vậy thì tốt

Thạch sanh lấy từ trong người ra một chiếc nhẫn trữ vật

- công tử đây là tất cả bảo khố của lục lâm bang

Giống nhận lấy nhẫn chữ vật, dùng thần thức đảo qua rồi không quá chú ý đa số đều là đồ cấp thấp, giống đồn đồ của ngũ lang trại vào chung nhẫn trữ vật rồi ném cho lý thông

- lý thông ngươi cầm lấy lát sẽ nói ngươi cần xử lý như nào.

Lý thông bắt lấy trữ vật trên không, nhận chủ rồi đeo vào tay

- vâng, công tử

Bây giờ là việc chính ta Thông báo với các ngươi

- chuyện trên long thần sơn, mọi người ai cũng đã rõ. Sứ mệnh cha long giao phó chúng ta nhất định phải hoàn thành.

Chúng nhân lắng nghe chăm chú gật đầu, ngày ấy là ngày không thể quên ah. Quân tiên tụ hội, thần lệnh ban xuống, nhiệt huyết sôi sục.

- đã thông tiếp nối tu chân giới với tiên giới thiên đình sau đó đến thần giới tụ hội cùng người. Để làm việc đó chúng ta phải trở nên cường đại, tiếp theo là chúng ta phải xây dựng lực lượng cường đại chinh phạt thần giới.

Chúng nhân nắm chặt tay mình, khí thế hùng hục

- xin công tử cứ phân phó

Giống nhìn chúng nhân vừa lòng

- ta muốn gộp ngũ lang trại, lục lâm bang làm một. Từ đó bắt đầu khôi lập nên Việt tông

- Việt tông??

Bốn người mắt sáng loáng quay ra nhìn nhau, nhìn về phía công tử. Việt tông, tông môn của người Việt

- đúng vậy Việt tông, ta muốn xây dựng một Việt tông hùng mạnh. Ta muốn Việt tông cùng ta đập phá mọi trở ngại.

Chiến ý trên người giống tỏa ra xung quanh người, hấn vì chiến mà thành được phong thần. Giống ngại gì mọi trận chiến

Chúng nhân đứng dậy chấp tay cúi đầu hô:

- Việt tông hùng mạnh đập phá mọi trở ngại

Tiếng hô vang khiến rừng trúc xôn xao. Giống giơ tay đề mọi người im lặng, rồi cất tiếng nói:

- các ngươi sẽ ra mặt hành sự, ta không tiện xuất hiện, mỗi người sẽ giữ vị trí riêng vai trò riêng.

- thạch sanh ngươi lập chiến đường, phụ trách huấn luyện, chiến đấu

- vâng

Giống nhìn thạch sanh gật đầu, thạch sanh kỹ năng chiến đấu giữa bốn người là đứng đầu, hơn nữa trước kia ở Hạ giới tham gia chiến đấu quy mô không ít.

- hắc tuyên ám đường, phụ trách ám sát, điều tra

- vâng

Hắc tuyên, đại bàng lợi thế tốc độ coi như phù hợp

- Tiểu thanh thì mỹ nhân à nữ đường, quản lý nữ nhân, không thể để nam nữ lẫn lộn được

Tiểu thanh che miệng cười duyên

- hihi vâng công tử

- lý thông bảo đường, phụ trách tài nguyên cũng như buôn bán bên ngoài

- vâng, công tử

Giống nhìn bốn người nói:

- bốn vị đường chủ có ý kiến gì với sắp xếp của ta không???

Bốn người vẫn còn hơi ngờ ngợ về cách xưng hô này

- không thưa tông chủ

Giống gật đầu, đây chỉ là mới bắt đầu thôi. Còn hai tầng tháp chưa mở nữa những người đó chính là quái vật trong quái vật ah.

- còn các chức vụ khác thấp hơn các ngươi tự chọn người phù hợp, cao hơn thì ta đã có sắp xếp cho mấy vị đồng hương của chúng ta.

Bốn người nhìn nhau, từ đồng hương này gọi cho họ nhớ đến những hình ảnh quen thuộc. Những người đó đều là những nhân truyền kỳ, thần thoại ah

- còn đây là hai viên Trắc linh thạch dùng để kiểm tra linh căn của người tu luyện, các ngươi cần nhớ không cầu nhiều người chỉ cần tinh anh. Những người

còn lại của ngũ lang lục lâm về các người kiểm tra một lượt kẻ nào lĩnh căn thiên phú tốt thì tập trung ươm bồi dưỡng còn kẻ kém quá thì để làm việc vất vả.

Bốn người cung kính thưa

- đã rõ thưa tông chủ
- lý đường chủ nhiệm vụ của bảo đường ảnh hưởng đến sự phát triển của tông đấy, người đã có phương án gì chưa??
- tông chủ, do thành bộ lâu ngày nên quên mất đôi chút, ta cần ít thời gian tìm hiểu thị trường ah.

Giống đối với tài buôn bán của lý thông rất tin tưởng ah, tên này này xưa buôn lậu rượu có tiếng đấy gian xảo, lừa lọc đủ cả suýt chút nữa còn lừa chân phò mã đấy.

Ba người khác nhìn lý thông cười trêu đùa nói:

- hay lý đường chủ trở lại buôn rượu lậu đi

Lý thông tím mặt nói:

- ta đang nghĩ cho chiến đường các người đi bốc vác

Thạch sanh đáp:

- bốc vác là cách luyện thể không tệ ah

Lý Thông hừ lạnh chỉ tay hắc tuyến nói:

- còn ám đường đi ám sát lấy tiền nha

Hắc tuyến cười:

- cái này người không nói ta cũng làm ah
- còn người nữ đường, ta mở thanh lâu cho các người vào công tác thế nào??
- chỉ cần họ muốn, ta nghĩ lý đường chủ cứ trở về nấu rượu đi
- hừ cứ cười đi. lúc cần tài nguyên tu luyện đừng có đến hỏi bốn đường chủ.

Mọi người cười đùa vui vẻ thì bị cắt đứt bởi tiếng động ngoài xa, ba nữ tử tiến lại nói:

- tông chủ, đệ tử xin gia nhập Việt tông

Ba nữ kim liên, bình nhi, xuân mai. Thấy công tử đi hơi lâu nên mò theo, đúng lúc vừa nghe được đoạn lập tông môn này, các nàng liền tiến đến quỳ xuống xin gia nhập

Giống nhìn chúng nữ ba nọ tử này đều có tu vi không tệ, quay nói với tiểu thanh:

- chúc mừng tiểu thanh có những đệ tử đầu tiên rồi
- vâng, nhờ tông chủ cả, ta đang nghĩ có phải người để ta quản nữ đường có phải là để làm đồng cung không nữa

Giống hơi đỏ mặt, suy nghĩ gì vậy chứ?? Ba nam tử cười hữu ý cười

- xuân mai làm phó nữ đường, nhị nữ làm đệ tử đi

Tam nữ đứng dậy tạ ơn

- tạ ơn tông chủ thành toàn.

Tam nữ tiến về đứng sau lưng thanh, giống bảo mọi người giải tán bắt đầu công việc của mình được giao. Bốn đường chủ cùng xuân mai rời đi, giống nhìn theo họ rồi cùng nhị nữ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Việt tông sơ bộ hình thành

Việt tông được dựng ở vị trước kia của lục lâm bang ngày trước, cách trúc gia trang khoảng hai trăm dặm. Một khu đất rộng được bao quanh bởi các ngọn núi lớn.

Sau khi lựa chọn nơi này làm bản doanh. Bốn người thạch sanh tiến hành tổ chức tông môn thành hệ thống, ngoài tông chủ thì phía dưới là phó tông chủ, trưởng lão, đường chủ, chấp sự. Đệ tử cũng chia thành chân truyền, hạch tâm, nội môn, ngoại môn.

Rồi lựa chọn những người phù hợp để họ giữ chức vụ khác nhau, các hài tử thiếu niên cũng được Trắc thí linh căn rồi những người có tam linh căn được sắp xếp làm đệ tử ngoại môn nếu đột phá trúc cơ sẽ được tiến vào nội môn, kết đan trở thành hạch tâm.

Chúng nhân ngũ lang trại và lục lâm bang hay tin sẽ thành lập tông môn thì rất hưng phấn vì vốn dĩ trước đây họ vốn bị coi là thảo khấu nay có cơ hội được thay đổi người có tu vi khá thì được tuyển dụng vào các vị trí còn thiếu, nhi tử thì được Trắc thí nếu không tậ thì sẽ đc nhận. Nên ai cũng hết cổ vũ nhi tử mình đi Trắc thí hi vọng Sẽ được nhận làm đệ tử dù là còn nhỏ tuổi.

Sau khi trắc thí thì cũng tuyển chọn được gần năm trăm đệ tử, phần đa đều là đệ tử ngoại môn. Phan kim liên, lý bình nhi, trúc linh, hương trầm trở thành những đệ tử nội môn.

Sở dĩ có người trúc gia trang ở đây là vì không lâu sau khi quyết định lập Việt tông. Giống đã sai thạch sanh thông báo với trúc thanh việc này, trúc thanh biết tin thì rất vui mừng cũng tin tưởng vì đám thạch sanh từng là ân nhân của trang phần là nếu Trắc thí thành công những tam linh căn hài tử dù còn trẻ cũng được nhận vào tông môn như vậy các hài tử này sẽ có không gian tu luyện tốt hơn so với việc phải tu luyện ở thôn rồi đợi đến mười ba tuổi mới đi tham gia tuyển Trạch ở các tông môn khác. Tuy Việt tông mới thành lập nhưng hẳn nhận ra đám người thạch sanh không phải là người đơn giản.

Giống khá hài lòng với Việt tông hiện tại, vì mới thành lập nên sau này sẽ hoàn thiện và phát triển hơn.

Về phần lý thông đường chủ bảo đường, sau khi hợp trở về hấn tạm thời vẫn giữ nguyên đội hình làm công tác mật dịch cũ tuyển gã viên thừa chí quân sư của ngũ lang trại làm phó đường chủ, vì hẳn thấy Tên này cũng khá hữu dụng gian xảo, mưu kế.

Lý thông có ý tưởng thành lập thương hành ở bên ngoài để buôn bán kiếm lợi nhuận, hẳn đã liên hệ với phủ thành chủ để đặt vài cửa hiệu trong thành để chủ yếu tiêu thụ sản phẩm yêu thú, linh thảo. Cửa hàng của trúc gia cũng bị hẳn tuyệt phục trúc thanh sát nhập vào thương hành, hẳn đặt tên là thiên việt thương hành. Nhưng hẳn chỉ đứng sau màn để cho viên thừa chí làm đại lão bản vì hẳn không muốn mọi người biết sự liên hệ giữa thương hành và tông môn để tránh sự chú ý và rắc rối không cần thiết.

Còn giống tuy là tiểu tông chủ nhưng cũng không quá can thiệp vào sự vận hành của tông, giống sai bốn người thạch sanh theo dõi về mình khiến cho tông chủ của Việt tông trở thành một mảng sương mù. Chúng nhân chỉ biết rằng tông chủ là một người tên là thánh giống có tu vi cường đại mà bọn đường chủ không thể chống cự nổi, tông chủ là người thích du sơn ngoạn thủy ít ở tông môn chỉ cách một khoảng thời gian trở về ra sắc lệnh rồi rời đi.

Thời gian này giống ở nhà khá thoải mái thi thoảng bốn người đến báo cáo tình hình, đôi lúc giống đến tông môn dạo chơi vì có hắc tốc độ phi hành nhanh nên đi lại cũng không mất bao lâu.

Thanh Hà hơn nửa tháng đã khỏe hẳn, hỏi han giống về bốn người thạch sanh là như nào, giống chỉ nói là có một lão giả tự xưng là thánh giống du ngoạn qua trúc gia trang thấy trang gặp khó khăn thì giúp đỡ sau đó vì nhìn giống thấy yêu thích nên nhận giống làm đệ tử.

Nàng tin tưởng nhi tử nên cũng không hỏi han gì nhiều, thấy nhà xuất hiện hai tiểu ny tử xinh đẹp. Nghe giống kể về hoàn cảnh của nhị nữ, nàng rất thương thấy tư chất nhị linh căn tâm tính, tư chất không tệ nàng nhận hai nàng là đệ tử. Biết hai nàng đã là đệ tử của Việt tông nhưng không sao con nàng cũng là đệ tử Việt tông cơ mà.

Nhị nữ được mẫu thân tông chủ nhận làm đệ tử, theo lý thì sẽ là sư tỷ của giống nhưng nhị nữ làm sao dám gọi giống là sư đệ nên quyết định gọi giống là sư huynh. Thanh Hà biết nhị nữ hẳn xa vào lưới tình của nhi tử mình rồi nên cũng không sửa đổi làm gì.

Có nhị nữ ở nhà bầu bạn với mẫu thân, giống cũng yên tâm phần nào. Nên cũng chuyên tâm tu luyện, có tài nguyên từ tông môn đem lại nhưng tốc độ tu luyện cũng không nhanh được là mấy vì giống tu luyện tam linh căn, có báo thiên tháp rút ngắn thời gian nhưng cảnh giới càng cao thì tốc độ tu luyện của giống cũng chỉ ngang ngửa với nhị linh căn mà thôi.

Thời gian dần trôi, Việt tông ngày càng củng cố hơn. Thương hành thiên việt hoạt động khá tốt đã có chút danh trong thiên lam thành nên tốc độ tu luyện của đệ tử được đẩy nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đồng hương ở bên, có tết Việt

Mọi thứ đã được vận hành theo quỹ đạo định sẵn, Việt tông được hình thành làm bàn đạp cho hành động sau này cũng là lá chắn giống muốn để bảo vệ trúc gia trang, bảo vệ mẫu thân.

Thời gian trôi thắm thoát cũng được vài tháng thời gian. Giống cũng đến tu chân giới này được hai năm thời gian, kế hoạch đã bước đầu được định hình.

Giống lại chuẩn bị đón cái tết thứ hai của mình. Tết năm ngoái có nhị nữ tử vân, ngọc nhi nhưng các nàng đã rời đi, ở tu chân giới này tết nguyên đán không có gì đặc biệt chỉ là sự chuyển giao của năm thôi. Nên giống không có gì quá mong chờ.

Nhưng giống quên năm nay còn có những người khác rất quan tâm đến cái gọi là tết. Giống và nhị nữ phụ mẫu thân dọn dẹp nhà cửa.

Thì thấy bốn người thạch sanh đến nhà. hắc tuyên vẫn hắc y tay cầm mấy con son kê, lý thông cầm mấy vò rượu cười hề hề, thạch sanh vác một con trư yêu lớn, thanh xà ôm một nắm lá xanh mướt.

người nhìn giống hơi cúi đầu nói:

- công tử, bọn ta đến cùng đón tết với công tử ah

Giống cười hào hứng

- tốt, tốt phải ăn cái tết thật hoành tráng mới được.

Thanh Hà nhìn nhị tử và bốn người này, thấy nhị tử vui vẻ hào hứng nàng cũng thấy vui lây.

Bốn lớn một nhỏ nhìn nhau cười, rồi mỗi người bắt vào làm việc. Lý thông đặt rượu vào chiếc bàn trong nhà, hắc tuyên vớt gà góc bếp hai người theo sau lưng thạch sanh đang vác trư yêu ra ngoài sân. Giống hiểu ý kêu kim liên, bình nhi vào bếp lấy mấy thứ đồ cần thiết mang ra sân.

Ra sân lý thông dùng linh lực tạo ra một ụ đất nhỏ, thạch sanh đặt ngựa con trư yêu xuống ụ đất, trư yêu giãy dụa muốn dậy. Hai người giữ lấy tứ chi nó, rồi thạch sanh lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một con dao nhọn, tay trái nắm lấy mõm nó cho hơi nghiêng đầu với cổ qua một bên tay phải đưa dao lên ướm ướm rồi đưa mắt nhìn giống nói:

- công tử còn chờ gì nữa, làm mấy bát tiết canh ah.

Giống cười cười lấy thau nhỏ, vói bát đũa trên tay kim liên, việc máu me không nên phiền đến mỹ nhân. Giống cầm thau đến cạnh cổ làm động hứng nói:

- ra tay đi, ta vẫn biết làm điều này

Thạch sanh cười cười rồi cầm dao đâm thẳng theo cổ trư yêu ngập hẫh về phía trong. Trư yêu rú lên run rẩy quẫy đạp thạch sanh từ từ rút dao ra một dòng huyết đỏ chảy xuống.

Giống đưa bát lớn có chút muối ở trong hứng lấy đầy một bát tay kia cầm đũa khoáng khoáng rồi đưa chậu về phía cổ trư hứng nốt chỗ huyết còn lại.

Rồi thạch sanh bắt đầu xử lý thịt trư yêu như làm lông, mổ bụng, lòng phèo. Xong xuôi thì xẻ thịt, chặt xương, thái từng miếng rồi đưa bảo kim liên mang cho tiểu thanh.

Tiểu Thanh trong khi thạch thịt trư thì mang gạo ra ngâm nước, rồi rửa nắm lá mình mang theo rửa xong thì vẩy vẩy lá cho ráo nước, vớt gạo trong nước ra. Nhận thịt từ kim liên nàng bắt đầu gói bánh.

Kim liên, bình nhi nhìn đường chủ làm thì cảm thấy thích thú hỏi:

- đường chủ người đây là đang làm gì vậy??

Tiểu thanh nhìn nhị nữ cười nói:

- ta đang làm bánh trung, bánh trung là loại bánh tượng trưng đất. Công tử rất thích ăn vào dịp này đây, các ngươi muốn học không??

Nghe đường chủ bảo công tử thích, nhị nữ gật gật đầu xắn tay áo vào học làm bánh, tiểu thanh cười thủ đoạn.

Xử lý xong trư yêu, tam nam nấu một nồi com lớn đợi com chín thì đổ ra một mảnh rồi lấy ra một cái cối ba cái chày. Dường như họ đã chuẩn bị từ trước rồi ah, cho com vào cối rồi đứng vòng quanh thay nhau giã.

Chuẩn bị tất cả xong xuôi, com nước được bày ra một mâm lớn giữa sân mọi người quây quần ăn uống, rồi đem ngồi quanh nồi bánh trung. Thạch sanh kể lại sự tích bánh trung, bánh dày mà người ta thường hay kể cho nhau nghe mỗi độ xuân về.

Đêm ba mươi, giao thừa bốn người dùng linh lực phóng lên trời những quang mạng đầy màu sắc rồi kích nổ, quang mạng sáng cả một vùng trong trúc gia trang.

Lý thông rót rượu ra những chiếc bát lớn cho mỗi người. Gió cầm bát rượu đưa ra trước

- năm mới chúc cho chúng ta ngày càng cường đại, chúc một Việt tông hùng mạnh

Mọi người đưa bát của mình đồng thanh nói

- chúc cho một Việt tông hùng mạnh.

Rồi đưa lên miệng uống cạn nhìn nhau cười lớn.

Gió kêu lý thông rót cho mình một bát rồi quay về phía mẫu thân quỳ một chân dâng lên:

- năm mới! Minh minh chúc mẫu thân luôn mạnh khỏe, xinh đẹp

Chúng nhân cũng quỳ xuống nói:

- chúc phu nhân vạn điều tốt lành

Thanh Hà một tay đỡ nhi tử đứng dậy tay kia đón lấy bát rượu nói:

- nhi tử ngoan, mẫu thân nhận bát này chúc con luôn bình an. Cũng cảm ơn tất cả mọi người ta cũng chúc mọi người như vậy.

Thanh Hà cầm bát uống cạn, đã lâu rồi nàng không uống rượu, má nàng hồng như hoa nở mùa xuân. Gió nhìn mẫu thân nhìn tất cả mọi người, tết đến xuân về còn điều gì tuyệt vời hơn khi được ở cùng người thân và gia đình?? Cứ mặc kệ ngoài kia sóng gió đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cắm bảng hiệu, tuyển sinh

Mọi người tụ tập vui vẻ, thì hôm sau xin phép về tông môn để chuẩn bị cho đợt tuyển trạch hàng năm diễn ra trong thiên lam thành. Tiểu thanh hẹn gió hôm đó sẽ qua đón gió đến xem.

Gió cùng mẫu thân đi tảo mộ phụ thân mất một buổi sáng, thời gian còn thời gian còn lại thì xem nhị nữ diễn luyện. Nhị nữ là đệ tử Việt tông nhưng thanh Hà nhận làm đệ tử nên được tiểu thanh cho ở lại đây chăm sóc bầu bạn cùng gió và Thanh Hà.

Sáng hôm sau thì tiểu thanh đã đến từ sớm ngồi đợi gió trên sạp. gió xin phép mẫu thân rồi đi cùng nàng, nhị nữ cũng được cho đi xem náo nhiệt. Mọi người đứng trên lưng hắc tuyên bay đến thiên lam thành.

Trên đường đi thấy rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ từ các nơi tiến về thành tham dự tuyển trạch của các tông môn. Hắc tuyên hạ cánh trước cổng thành rồi mọi người nộp phí tiến vào thành là một hạ phẩm linh thạch.

Tuyển Trạch còn hơn canh giờ nữa mới tiến hành nhưng trong thành đã tụ tập rất đông đúc. Đây là lần đầu gió vào thành nên có chút háo hức tìm hiểu xung quanh, thành rất rộng với những dãy nhà san sát, các cửa hiệu từ lâu, nhà ở sắp xếp bên đường lớn.

Tiểu thanh thấy gió khá hứng thú thì nói:

- tông chủ, tuyển Trạch chưa bắt đầu nhân phái Việt tông ta chắc giờ đang trên đường đến. Chúng ta đi dạo một chút thế nào??

Gió gật đầu nói:

- gọi ta là công tử đi, ừm đi dạo một chút.

Nhị nữ thấy công tử đồng thì rất vui mừng, vì các nàng đều là con cháu thương đội thường xuyên đến thành này không xa lạ gì lắm cũng có cửa hiệu ở đây nhưng đông đúc như này là lần đầu gặp. Đây cũng là dịp các nàng có thể về thăm gia đình nên mời mọc gió.

Kim liên nói:

- sư huynh, nhà ta và bình nhi đều có cửa hiệu ở trong này. Huynh với nhị đường chủ ghé thăm một chút được không??

Gió gật đầu bảo nàng dẫn đường. Cửa hiệu nhà kim liên thuộc loại trung. Hai thị vệ gác cổng thấy tiểu thư trở về thì rất vui mừng lại đi cùng với mấy người tu vi họ không cảm nhận thấy nhưng nhìn giá trị đồ không đơn giản, nên đều cung kính

- tiểu thư đã về, mấy vị này là??

Kim liên gật đầu với hai người

- Uh, đây là các trưởng bối trong tông môn và sư huynh của ta chính là người trước đây cứu thương hội chúng ta. Cha ta có ở đây không??

Thị vệ nghe nói là trưởng bối tông môn còn là ân nhân của thương hội thì càng cung kính hơn:

- tiểu thư, hội trưởng có ở trong. Mời tiểu thư cùng các vị tiền bối vào trong.

Kim liên gật đầu dẫn mọi người đi vào, giống nhìn một lượt trong hiệu được bày bán các loại pháp khí, dược thảo một số Đan dược. Phía trung tâm có một chiếc quầy lớn, đứng trong quầy là hai thiếu nữ cùng một lão giả tóc hoa râm tu vi trúc cơ hậu kỳ, ba người thấy người đi đầu vào là tiểu thư thì cung kính cúi đầu.

Kim liên gật đầu với ba người rồi hỏi:

- tôn gia gia, phụ thân ta đâu??

Lão giả nhìn kim liên ánh mắt yêu mến nói

- tiểu thư, gia chủ ở trên lầu.

Nói rồi hán dẫn kim liên và mọi người lên lầu, trên lầu hai một hán tử đang ngồi uống trà như đang mải suy nghĩ điều gì đó. Hán tử tuổi gần bốn mươi có tu có vi kết đan trung kỳ, nghe tiếng chân hán quay người đứng lên giang tay đón thiếu nữ đang chạy đến vào lòng

Hán được kim liên giới thiệu về mọi người khi biết mọi người đều có tu vi kinh khủng, là đường chủ trưởng bối của nhi nữ thì cung kính, liên tục cảm tạ ân cứu mạng. Hán cũng đặc biệt vui mừng vì nhi nữ đã gia nhập Việt tông nhất là có một sư phụ là biến dị linh căn hiếm có. Trước khi mọi người rời đi hán còn tặng cho một chiếc trữ vật làm quà và hứa hẹn chỉ cần Việt tông cần đến kim thị thì sẽ hết mình hỗ trợ.

Sau khi rời kim thị thương hội giống và mọi người được bình nhi dẫn tới lý thị thương hội, ở đây cũng là một cảnh tượng tự như ở kim thị, một nhẫn trữ vật và lời hứa hẹn. cầm hai nhẫn trữ vật trong tay giống cười cười cái này là đến chơi hay là đi thu phí đây??

Ngoài kim thị và lý thị giống cũng ghé qua thiên Việt thương hội mà lý Thông mở, thiên Việt có cửa hàng to hơn hai của hàng kia một chút. Người quản lý lúc này là viên thừa chỉ, khi biết tông chủ và nhị đường chủ đến thì hán cung kính hầu Hạ rồi báo cáo tình hình phát triển của thương hội. Giống khá hài lòng với thương hội, giống vút hai giới chỉ vừa nhận được cho viên thừa chỉ làm hán vui mừng suýt nhảy cẫng lên, giống ngẫm nghĩ xem ra quả được nhận cũng có hữu dụng.

Rời khỏi thiên Việt thì cũng đến giờ bắt đầu tuyển trạch, giống theo đoàn người tiến về quảng trường. Lúc này quảng trường đã đông nghịt người

Quảng trường rất rộng nên mọi người đứng vây quanh lại, có năm hàng dài những người đứng sẵn để đợi tiến vào tuyển trạch. Giữa quảng trường là khoảng trống rộng để thí luyện, phía trung tâm trong cùng là bảy chiếc bàn lớn dành cho người của tam tông tứ môn, bên trái bên phải mỗi bên là hai chiếc bàn của bốn tông môn trong khu vực thành nhiên lam

Giống nhìn về hướng đó nhưng chưa thấy người Việt tông đâu, hơi lo lắng không biết có chuyện gì mà họ chậm trễ vậy. Thành chủ hoắc kỳ đứng lên Thông báo:

- thưa quý vị đại diện tông môn, các vị thí sinh. Theo thường lệ hàng năm kỳ tuyển Trạch xin phép được bắt đầu.

Nghe hán nói xong mọi người hô hào vang rộ. Đưa tay ra hiệu chúng nhân giữ im lặng hán định ra chỉ thị cho người gọi tên bắt đầu thì bị người nhảy vào hống

- khoan, khoan đã nào

Hán hơi tức giận nhìn về phía đám đông phía ngoài, chúng nhân cũng ngăn ra tìm kiếm, một lúc sau một đoàn người tiến vào dẫn đầu là một người to béo đi sau là hai mươi tên hùng hổ tiến vào.

Hoắc kỳ và những tông môn khác đang định nổi đóa thì cảm nhận khí tức của đám người khá khủng bố ah dẫn đầu là một nguyên anh trung kỳ những người còn lại đều là kết Đan kỳ ah. Mười một người đại diện tông môn tham dự tuyển Trạch nhìn về phía hoắc kỳ mắt dò hỏi, hoắc kỳ lắc đầu tỏ ý mình cũng không rõ. Hán lớn giọng hỏi:

- các vị là ai, tiến vào đây có việc gì??

Lý thông vỗ bụng béo:

- chúng ta đến để tuyển đệ tử cho tông môn ah, các vị từ từ để ta an toạ đã rồi hãy bắt đầu

Mười hai người ngẩn ngơ nhìn nhau, hoắc kỳ hỏi:

- các vị thuộc tông môn nào?? Sao ta không thấy Thông báo??

Lý Thông thùng thảng vẫn đi nói:

- Việt tông vạn tượng son mạch ah, mới thành lập nên chưa kịp Thông báo cho chư vị.

Mười hai người cười lớn, tông môn mới thành lập mà giám công nông đến vậy?? Có một nguyên anh trung kì thì thế nào?? Đang định quở trách thì hành động tiếp theo của gã béo khiến họ há hốc mồm.

Lý Thông vừa đi vừa nói rồi dừng lại vị trí trung tâm trước bảy cái bàn xoa xoa bụng nói lảm nhảm:

- chỗ này cảm bằng hiệu, tuyển sinh được tầm quan sát tốt.

Chúng nhân trên quảng trường sững sốt, mười hai gã kia từ ngạc nhiên sang đỏ mặt. Giọng cười khỏ, tên này thật biết mua việc ah, sẽ rất náo nhiệt đây.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Ta là đường chủ, không phải tông chủ

Quảng trường nhiên lam thành tụ tập hơn mười nghìn người nhưng lúc này không khí thật yên ắng. Họ im lặng theo dõi hành động của những người đang tiến vào quảng trường này, vì đây là lần đầu tiên có người cất ngang việc tuyển trạch đệ tử của các tông môn.

Lý Thông lựa chọn vị trí này rồi quay lại với một gã đứng sau:

- cảm biến hiệu ở chỗ này đi, vị trí tốt ta thích.

Người đứng sau hơi bất ngờ về sự lựa chọn của đường chủ, vì đây là ngòi ngay trước mặt các tông môn khác, đặc biệt là tam tông tứ môn ah. Tuy vậy nhưng hắn tin tưởng rằng đường chủ cũng biết điều này và cũng đã có tính toán riêng hất cùi đầu thừa:

- vắng thừa tông chủ.

Nói rồi hắn lấy từ trong giới chỉ một tấm bảng lớn, tấm bảng này phải lớn gấp mấy lần biển hiệu của các tông môn khác. Trên biển hiệu ghi hai dòng chữ lớn "Việt tông, tuyển chọn đệ tử đến nhanh còn kịp." Hắn cầm biển xuống đứng vị trí đường chủ vừa chỉ.

Lý Thông thấy vậy gật đầu ra ý hài lòng. Một tên khác không đợi đường chủ ra lệnh mà nhanh nhẹn bày ra bên cạnh tấm biển một chiếc bàn gỗ lớn, sau bàn gỗ đặt một chiếc ghế lớn và hai mươi chiếc ghế nhỏ hơn ở đằng sau rồi nói:

- mời lý đường chủ thượng tọa.

Lý Thông xoa xoa cái bụng lớn ngồi xuống đưa tay ra hiệu với chúng nhân

- các ngươi cũng ngồi xuống đi.

Hai mươi người cùng đồng thanh hô

- vâng.

Cả đám lục tục ngồi xuống ngay ngắn, Lý Thông đợi tất cả ngồi xuống rồi mới nói:

- Hoắc thành chủ giờ thì đã bắt đầu được rồi.

Đám người trong quảng trường lúc này mới xôn xao âm ỉ, nói:

- Việt tông?? Việt tông nào thế??

- thấy bảo mới thành lập nhưng mà cũng bá đạo quá đi,

- dám ngăn cản tuyển trạch, lại ngồi chổng mông trước mặt tam tông tứ môn??

- ta thấy đây là đang đánh vào mặt tất cả tông môn khác ah

- Việt tông này chán sống rồi sao???

Lý Thông ngồi vuốt vuốt bụng thân nhiên không phải hấn không nghe thấy đám người nói. Mà hấn chính là muốn hiệu quả như vậy, phải gây sự chú ý nếu không đừng mơ tranh đoạt được đệ tử với các tông môn khác, còn các người không muốn cứ đến đi đến một ta đánh một, mười ta đánh mười.

Hoắc kỳ và những người tông môn khác nghe tiếng xôn xao của đám đông lúc này cũng đã tỉnh táo lại mắt nhìn về Việt tông một cách bất thiện. Hoắc kỳ chấp tay hướng lý Thông nói:

- xin hỏi quý danh của các hạ??

Lý Thông gật đầu ung dung nói:

- tại hạ họ Lý tên thông.

Hoắc kỳ nóng mặt trước thái độ dửng dưng của Lý Thông nhưng vì giữ thể diện trước dân chúng hấn vẫn từ tế nói:

- Lý thông các hạ làm vậy có phần hơi quá ah, đã đến chậm lại cắt ngang truyền trạch, lại còn ngồi trước các tông môn khác như vậy là không được ah.

Lý thông điềm nhiên từ tốn trả lời:

- hoắc kỳ thành chủ nói vậy là sai rồi, ta đã đến từ sớm nhưng do đám đông quá nhiều người nên chen vào hơi khó, còn cắt ngang truyền trạch ah truyền trạch đâu đã có bắt đầu chưa có ai vào truyền trạch cơ mà?? Còn vị trí ngồi ai quy định vậy?? Huống chi thành chủ nhìn xem đâu còn chỗ nào khác để ngồi, chỗ này trống không thì ta ngồi thôi. Lần sau thành chủ nên bố trí hợp lý một chút chớ làm buồn lòng những người có tâm như chúng ta.

Hoắc kỳ ngăn người ta đang hỏi tội các người mà các người quay lại khiển trách ta làm việc không hợp lý sao??? Hoắc kỳ tức giận nhưng cố lấy lý nói:

- từ trước đến nay truyền trạch vẫn như vậy nhưng chẳng có ai nói là không hợp lý cả

Lý Thông nhìn hoắc kỳ

- không ai nói, nhưng trong lòng không ai nghĩ đến sao??? Lý Thông ta là người không đã nghĩ là phải nói ah, thắc mắc thì phải hỏi. Đây là ta đang nói hộ tiếng lòng của mọi người nha.

Đám đông quảng trường ngấm nghĩ tên mập này cũng lắm lý sự ah ai cần người nói hộ chứ??? Ta còn không nhớ ta có nghĩ đến vấn đề này không, chỉ là thường lệ thành thói thôi.

Hoắc kỳ sắp hết kiên nhẫn

- ý ta là xin mời Việt tông các hạ ra ngoài.

- có vẻ như thành chủ cũng không hiểu ý ta. Ý ta là ta đến đây để truyền trạch đệ tử, truyền trạch cứ bắt đầu đơn giản thế thôi

Lý Thông không nhượng nhịn đáp lời, gia gia biết ý người vậy thì sao?? Gia gia thích ngồi đây thì ngồi, cháu trai người lắm sự làm gì nhiều?? Muốn vào thì vào đi, làm ta nói nhiều để đói bụng.

Nghe đối thoại giữa hai người có vẻ như đám người đại diện của các tông môn khác tức giận mất kiên nhẫn bay đến chỗ Lý Thông, hoắc kỳ thấy vậy cũng bay lại.

Đám người Lý Thông thấy họ đến thì cũng đứng dậy nhìn chăm chăm. Đám người các tông môn đứng đối diện người Việt tông. Một gã nguyên anh sơ kì tiến lên chỉ thẳng vào mặt Lý Thông nói:

- ý hoắc tông chủ bảo người biến không hiểu à??

Gã này là phó tông chủ của hai hưng môn sỏ dĩ hấn biết Lý Thông cảnh giới cao hơn mình nhưng vẫn quát mắng vì ban nãy có người của tam tông truyền âm cho hấn ra mặt. Với cả hấn cũng tự tin ở đây đông người Lý Thông sẽ không dám làm gì mình.

Nhưng hấn sai rồi, Lý Thông đưa tay và một cái tên này nằm vật xuống đất. Lý Thông dẫm cho mấy cái khiến hấn phụt máu tươi

- ai cho người dám chỉ vào mặt ta?? Hận mình sống lâu quá à?? Thấy lão tử hiền muốn bắt nạt sao??

Đám đông ngăn tò te cái này cũng quá ngu bức đi nha đánh người ngay trước mặt các tông môn khác, thiếu não à??

Hoắc kỳ vẫn ra vẻ quân tử khuyên hiền tài

- Lý tông chủ đánh người như vậy là không nên ah

Lý Thông tức giận hầm hè sút một phát khiến tên kia bay đi như đạn pháo nói:

- ta vốn hiền lành không làm hại ai bao giờ, từ nãy ta rất tôn trọng các quý tông môn. Nhưng tên này ah, ta ghét nhất bị người khác chỉ mặt ta. Hoắc thành chủ nói đùa rồi ta là đường chủ không phải tông chủ, nếu tông chủ ở đây thì tên này đã mất mạng rồi.

Hoắc kỳ và đám người các tông môn nhìn nhau ngơ ngác mà hiền lành?? Đánh người ta như thế còn kêu mình hiền lành?? Từ nãy giờ người tôn trọng chúng ta sao?? Nguyên anh trung kỳ chỉ là đường chủ nhỏ thôi sao?? Đường chủ đã mạnh như vậy thì tông chủ sẽ như thế nào??

Mọi người bắn khoả hấn mạnh miệng hay tông chủ của hấn quả thật ghê gớm như vậy??? Không phải chỉ là tông môn mới thành lập sao??

Hoắc kỳ ra vẻ hiểu kỳ hỏi:

- vậy Lý đường chủ, tu vi của tông chủ của quý tông là gì?? Tông chủ hôm nay có đến không?? Trên đường chủ còn những ai??

Lý Thông biết bọn này bị mình dọa rồi

- Tông chủ ah nếu ta đối diện với tông chủ chắc ta còn thê thảm hơn gã vừa nãy, trên ta còn có bốn vị trưởng lão ba vị phó trưởng môn ah tiếc là ta tư chất kém cỏi không biết bao giờ tu vi mới theo được họ.

Đùa ah?? Người mới bao nhiêu tuổi đa trung kỳ còn nói tư chất của mình kém vậy thì mấy kẻ kia sẽ như thế nào chứ còn tông chủ cường đại người nói chẳng phải hù người sao??

- hừ nói dối không biết ngưng ở nơi khi đi ỉa này làm gì có như người nói

Gã đại diện cho tam tông cười lạnh, chính hấn là người đã sai tên vừa nãy ra mặt. Mọi người nghe hấn nói cũng có lý.

Giống đứng bên ngoài chứng kiến tất cả thì nói với hai người tiểu thanh và hắc tuyên:

- hai người lên trợ giúp hấn một chút đi. Ra về hoành tráng một chút.

Tiểu thanh, hắc tuyên nhận lệnh rồi đi.

Gã tam tông thấy đám người bị mình lung lạc rồi thì hứng chí nói:

- tất cả lên cho đám hỗn xược này biết tay.

Đám người các tông môn toan xông vào thì một phong nhận lớn chém xuống ngăn lại. Phong nhận rất uy lực xé xuống đất, làm bọn chúng hết hồn. Biển dị phong linh căn, là tông chủ Việt tông sao đến sao??

Lý Thông mỉm cười, xem chúng ta hù chết các người thế nào. Hấn chấp tay về phía phát ra phong nhận nói:

- hắc đường chủ đến thật muộn, ah còn có thanh đường chủ cũng đến

Chúng nhân nhìn theo hướng chấp tay thấy một nam tử hắc y có đôi cánh màu đen ánh mắt sắc lạnh, một nữ tử thanh y bay đến người nào khí thế tỏa ra mạnh đến kinh hãi vượt khỏi phạm trù nguyên anh trung kỳ. Đã có tu vi như vậy lại còn linh căn biến dị lại là đường chủ??? Tông môn quý quý gì thế này?? Chúng nhân quay lại nhìn nhau đánh giỡn nhau??.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tuyển chọn thành công

Đám người thuộc các tông môn im lặng nhìn về phía hai người mới tới. Họ cảm thấy hai người trẻ tuổi này không đơn giản, hắc y nam tử ánh mắt sắc bén khiến người ta khi nhìn vào cảm thấy mình như một mình đang đối diện với thú săn mồi, thiếu nữ trẻ tuổi vũ mị mới mười sáu mười bảy có tu vi bậc này sao đơn giản được.

Hai người đi đến trước chỗ lý thông nói:

- để lý đường chủ đợi lâu rồi, hai chúng ta mới gặp tông chủ một lát.

Lý Thông ra vẻ ngạc nhiên

- tông chủ có ở gần đây sao? Không phải người nói phải rất lâu mới trở về sao???

Cả hai gật đầu ý trách móc nói

- tông chủ với hai vị sư muội đang xem người làm việc đấy. Làm cho tốt vào không thì chưa cần tông chủ ra tay sư muội tông chủ ai cũng đủ xử lý người rồi.

Lý Thông điệu bộ tìm kiếm xung quanh ánh mắt sợ sệt. Đám người các tông môn cũng đưa mắt tìm kiếm xung quanh tò mò lo lắng, đã có tông chủ ở đây lại còn hai vị sư muội cường đại hơn cả lão béo này. Họ là người đại diện tông môn đi tuyển Trạch nên tu vi cũng chỉ nguyên anh sơ kỳ, tam tông tứ môn tuy vài người là trung kỳ nhưng không ổn ah.

Lý Thông thôi đưa mắt nhìn xung quanh, quay đầu chấp tay với hoắc kỳ

- hoắc thành chủ, ngại quá ngại có thể bắt đầu cuộc tuyển Trạch luôn được không??? Không thì mạng ta xong mất.

Đám người nhìn nhau truyền âm một lúc lâu hoắc kỳ niềm nở nói:

- bắt đầu chứ, bắt đầu luôn bây giờ thôi

Đùa ah cục tức này phải nhịn thôi, đám người tông môn khác không vui nhưng lục tục cùng nhau tiến về chỗ ngồi.

Lý Thông vui vẻ chấp tay hỏi:

- vậy Việt tông ta ngồi chỗ này được chứ???

Hoắc kỳ ra hiệu mời ngồi nói;

- chỉ là một chỗ ngồi thôi mà, các vị cứ ngồi tự nhiên.

Ba người lý thông cùng của Việt tông ngồi xuống, chờ đợi tuyển Trạch bắt đầu.

Tuyển trạch tham gia là những người trên mười ba tuổi dưới mười năm tuổi, gồm hai bước đó là kiểm tra linh căn rồi kiểm tra thực chiến. Những người không thể vượt qua sẽ rời đi, người vượt qua sẽ tập trung lại. Nghe các tông môn giới thiệu, mời mọc, rồi họ được tự lựa chọn tông môn của mình muốn tham gia, nếu tông môn đó thấy phù hợp thì sẽ chấp nhận hoặc ngược lại.

Tuyển trạch năm này của nhiên lam thành có gần năm nghìn tham dự qua hai bước kiểm tra số người thông qua là một ngàn tám trăm người. Đa số đều là tam linh căn, có mười năm người là nhị linh căn.

Các tông môn tuyển trạch đệ tử hải lòng mười năm người nhị linh căn này nhất định phải đoạt được đến tay, ai cũng háo hức nhưng lý thông thì không hẳn quay ra thờ dài nói với hắc tuyên:

- ta đã rất mong chờ kỳ tuyển Trạch này nhưng mà chỉ có nhị linh căn là cao nhất rồi. Vốn muốn kiếm mấy tên làm đệ tử chân truyền linh căn biến dị như hai người các ngươi hoặc là đơn linh căn như ta và thạch đường chủ với những người khác nhưng đáng tiếc ah.

Hắc tuyên biết Lý Thông muốn hút sự chú ý trước khi các tông môn phát biểu với chúng nhân. Hắn nhìn Lý Thông như nhìn kẻ ngốc nói:

- ngươi nghĩ đơn linh căn với biến dị linh căn là cái trống sao? Kể cả ngươi cả tông cũng chỉ sáu người có đơn linh căn thôi. Biến dị linh căn cũng chỉ có bốn người thôi, còn phong thủy linh căn của thủy phổ đường chủ là loại đặc biệt ah.

Lý Thông gật đầu cho là phải:

- xem ra không đạt được yêu cầu của tông chủ giao rồi. Tông mới thành lập nên mới có ít như vậy, thời gian sau hi vọng kiếm được nhiều hơn

Ba người ngồi bàn tiếp nhân gật đầu. Chúng nhân nghe mấy đường chủ Việt tông thì sững sờ nói đúng ah đơn linh, biến linh đúng là hiếm nhưng Việt tông có cả bàn tay ah, nghe nói là năng lực lại mạnh mẽ như vậy chỉ mới thành lập vậy thành lập lâu rồi chẳng phải quá ghê gớm sao?? Chúng cường giả các tông môn khác thì tái mặt. Đây là đánh vào mặt họ ah.

Hoắc kỳ giờ tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi từng người đại diện tông môn đứng dậy, phát biểu mời mọc chúng nhân nhưng mọi người ánh mắt đều nóng cháy nhìn về Việt tông, địa vị Việt tông trong lòng họ lúc này đã lên cao hơn, đặc biệt là tông môn ở rất gần ah.

Các tông môn khác phát biểu xong thì đến lượt Việt tông, chúng nhân đều tập trung xem họ sẽ nói gì??

Hắc tuyên, tiểu thanh nhìn về Lý Thông ý bảo gã lên tràng. Vì gã vốn là dân buôn ah không để gã thì để ai. Lý Thông đứng dậy tay xoa bụng theo thói quen nói:

- kính thưa chư vị, những điều hay điều tốt thì mấy vị tông môn ở đây đều đã nói rồi ah. Ta không nặn ra được những gì tốt hơn ah

Chính nhân ngẩn ngơ vậy chẳng phải không muốn nói gì sao??

- như chư vị đã biết Việt tông ta mới thành lập, đệ tử thật sự không có qua nhiều nha. Nếu chư vị tiểu hử gia nhập thì sẽ là khai tông công thần được ưu đãi tu luyện tốt nhất, ươm tài nguyên ăn như cơm, gái xinh đây rẫy nha. Ta chỉ nói vậy thôi, chỉ một lần một lần duy nhất, ai chậm chân người ấy chịu.

Mọi người cười vui về tên đường chủ béo này khá thú vị. Tất cả các tông môn phát biểu đã xong chúng nhân bắt đầu đi đến tông môn mình chọn lựa.

Có lẽ do sức hấp dẫn Việt tông thể hiện khá tốt nên đám người đến xin gia nhập Việt tông khác hẳn với sự heo hút của các tông môn còn lại.

Kết thúc lựa chọn Việt tông thu được một ngàn hai trăm đệ tử trong đó có tám tên nhị linh căn, bảy người còn lại đều gia nhập tam tông tứ môn. Đám người tông môn khác nhìn về Việt tông mắt này lửa.

Giống đứng cùng nhị nữ từ bên ngoài nhìn thấy như vậy thì hài lòng, lần đầu như vậy là tốt rồi. Nhưng giống cũng có suy nghĩ sau hôm nay chắc sẽ có sự quan tâm của những tông môn này àh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Gã bợm rượu đến từ tây vực

Tuyển Trạch kết thúc, mọi người xem giải tán. Những người trúng tuyển vái chào những người tiền bối tông môn để trở về nhà. Như thường lệ trước đây những tân đệ tử sẽ được cho phép hai ngày để trở chuẩn bị đồ dùng cũng như từ biệt gia đình, vì có thể rất lâu sau họ mới có thể trở về.

Nhìn những tân đệ tử trẻ tuổi của Việt tông Giống có chút cảm khái đây là những lực lượng đầu tiên cho kế hoạch. Nên phải tập trung dạy dỗ cho tốt, tư chất linh căn tuy quan trọng nhưng nhân cách, tâm tính phải đặc biệt chú trọng. Dù cho người là thiên tài nhưng nhân cách bỏ đi thì vẫn phải diệt.

Giống và mọi người đi dạo trong thành ngắm nghía. Giống nói với mấy người:

- khi đón các đệ tử này trở về tông môn, các người nhớ chú ý động tĩnh các tông môn này. Hôm nay chúng ta skcxn quả đáng từ chúng ta, chắc về sẽ khó nuốt trôi.

Ba người chăm chú nghe giống nói, việc này bọn hắn cũng đã nghĩ đến, mấy tông môn này lâu nay được người người cung kính mấy khi bị đánh rắm vào mặt như vậy. Vì đang ở ngoài đường nên không thể dùng lễ số nên chỉ cùng nhau gật đầu nói:

- vâng, công tử.

Lý Thông là kẻ có đầu óc nhanh nhạy xin chỉ thị

- công tử, nếu bọn chúng thật sự ngứa ngáy tìm ta kiếm chuyện. Vậy ta nên xử lý thế nào?

Giống ngẫm nghĩ rồi nói:

- nếu tứ tông bản địa thái quá thì diệt đi, nhiên lam thành cũng không cần có quá nhiều tông môn đâu. Tệ nhất là lực lượng của Việt tông.

Mọi người mắt loé lên chiến ý, hừ đến đi đến thì khỏi về. Hắc tuyên hỏi:

- công tử, vậy còn tam tông tứ môn??

- tam tông tứ môn thì khoa giải quyết hơn. Nhưng ở đây chỉ chỉ là một phân đà nhỏ, chuyện này chưa đến mức hưng sư động chúng. Nếu bọn chúng biết điều thì cho chút bồi thường nho nhỏ là đc, còn không thì diệt đi nhưng nhớ làm để không ai biết là được.

- vâng, thưa công tử.

Giống như nghĩ ra điều gì đó

- Lý đường chủ, thiên Việt thương hành hoạt động tốt chứ???

Lý Thông thấy giống hỏi thì chăm chú

- công tử, thiên Việt vẫn hoạt động tốt. Lần này trở về ta tính toán cùng với các đường khác tổ chức sảnh nhiệm vụ dành cho đệ tử tiếp nhận các nhiệm vụ thu hoạch yêu thú cũng như linh thảo, được liệu vừa để đệ tử tu luyện thực chiến vừa lấy đó làm sản phẩm kinh doanh. Lợi cả đôi đường, công tử thấy sao??

Giống ngẫm nghĩ những điều này, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển

- ý tưởng không tồi, những chú ý phân khu cho phù hợp với tu vi đệ tử. Đừng vào quá sâu trong sơn mạch, vào càng sâu yêu thú càng khó đối phó.

- ừm người nên năng qua lại với kim thị thương hội, lý thị thương hội hợp tác cho tốt. Nếu được thuyết phục sát nhập luôn.

Lý Thông đi bên cạnh suy nghĩ những điều công tử dặn, hai thương hội này tuy không phải lớn nhưng hoạt động đã lâu năm hay đi lại giữa thanh khâu với nhien lam nếu sát nhập được thì bớt được rất nhiều thời gian phát triển. Hắn liền đáp ứng:

- vâng, ta sẽ chú ý

Mọi người đi dạo cũng được một lúc thì trời cũng đã nhá nhem, giống nhìn nhị nữ cũng đã ịu xiu thì cười nói:

- trời đã tối rồi, tối nay chúng ta cũng nên uống một bữa ăn mừng. Lý đường chủ kiểm tửu lâu to nhất đi.

Mọi người nghe giống nói vậy thì ai nấy cũng mừng rỡ. Tuy tu luyện đến cấp độ nào đấy, ăn uống đã không còn là điều quá quan trọng. Nhưng ăn mừng vẫn là điều khiến người ta thích thú, nhất là với tên bọm rượu như lý thông. Hắn nhanh nhau đáp:

- tốt để ta dẫn đường.

Lý Thông dẫn mọi người đi đến một tửu lâu lớn tên là vạn thọ lâu. Vì hôm nay diễn ra tuyển trạch nên tửu lâu đông hơn thường ngày, người ăn uống rôm rả.

Hắn tiến vào quầy nói với Tên chường quầy:

- lão bản, cho ta một phòng sáu người. Rồi mang thức ăn ngon nhất ở đây lên.

Lão bản thấy có khách đến hỏi phòng thì hơi ra vẻ chút khó xử nói:

- vị khách nhân này, thật tiếc lâu chúng ta đã hết phòng riêng rồi, chỉ có bàn ở sảnh thôi. Không biết có được chăng??

Lý Thông quay lại đưa mắt hỏi ý kiến giống, thấy giống gật đầu thì nói

- cũng được mang đồ ăn lên đi. Nhớ là đồ ngon nhất ở đây.

Chuyện đã ăn mừng thì phải đồ ngon, hắn vốn là đường chủ bảo đường mà, tiền hắn không thiếu ah. Nhất là hôm nay công tử khỏi xướng nha.

Lão bản gọi tên tiểu nhị vào bếp chuẩn bị rồi hỏi

- khách nhân còn rượu thì sao??

Lý thông phát tay, đùa à lão tử là chùm trữ rượu có tiếng hạ giới đại Việt. Thiếu gì rượu ngon.

- không cần,

Một gã tiểu nhị đến dẫn đường. Giống và mọi người ngồi xuống ghế, trong giây phút chờ đợi đồ ăn. Lý Thông lấy mấy vò rượu trong nhẵn trữ vật để ra bàn, rượu này là hắn tự cất nhưng thời gian ủ hắn nhờ công tử cất vào ủ trong bảo thiên tháp để cho nhanh được uống.

Giống nhìn xung quanh đại sảnh, người ăn uống ở đây gần như chật kín. Hắc tuyên ghé vào tai giống nói:

- công tử, ở đây cũng có cao thủ ah

Giống nghe nói vậy thì hỏi:

- ở đâu??

Hắc tuyên đánh mắt về phía trong góc đại sảnh, giống nhìn theo đó là một đám đông người đang xắc xì ngầu uống rượu. Trong đám đó có một gã to béo đang cục cằn lầu bầu chắt vì thua quá nhiều, tay cầm một thùng rượu lớn nốc liên tục.

Gã béo đầu hói tròn lông lốc, tóc đỏ lông mày đỏ, bộ râu dài đến bụng cùng màu được tết lại và cài bằng những vòng sắt, thân trên gã để trần để lộ một cái bụng lớn. Người có sợi dây thừng cuốn vòng quanh, còn có các vết sẫm trắng, khi uống rượu xong luôn ợ ra những tiếng lớn.

Giống gọi một tiểu nhị đến hỏi:

- đại ca, vị to béo kia là ai nhìn khác người thế

Gã tiểu nhị nhìn giống, tuy giống còn nhỏ tuổi những cũng là khách nhân hắn cung kính nói:

- tiểu thiếu gia, đang hỏi gã bọm rượu kia ư. Hắn là người tây vực lưu lạc đến đây, đã ăn uống ở chỗ chúng ta mất hôm rồi. Cả ngày chỉ uống rượu rồi gây gỗ đánh lộn, may hắn còn trả tiền chứ không chúng ta đã báo thành chủ đuổi đi rồi.

Giống nhìn gã bọm rượu này ngẫm nghĩ. Người tây vực sao??? Nghe nói ở đó tu vi mạnh mẽ hơn đông vực rất nhiều, nếu có cơ hội tất ta phải qua đó

chiêm ngưỡng một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Lý Thông chiến Gragas

Ánh mắt hiếu kỳ giống đánh giá gã bọm rượu này, gã hẳn là mà cao thủ mà hắc tuyên nhắc tới. Một gã kì dị, với những hành động trang phục kì quái.

Thức ăn đã được dọn lên đầy đủ. Nhị nữ sau một ngày đi lại nhìn một mâm thức ăn thì háo hức. Gióng mỉm cười, hai tiểu ny tử xinh đẹp vẫn còn trẻ con lắm. Gióng bảo với mọi người:

- chúng ta dùng thôi!

Lý Thông kêu tiểu nhị lại nói:

- tiểu nhị, lấy cho chúng ta mấy cái bát uống rượu,

Tiểu nhị vâng lời chạy đi, lúc sau lấy lại mấy cái bát lớn. Lý Thông mở vò rượu ra rót đầy sáu cái bát lớn nói:

- công tử, đây là rượu táo mèo do chính tay ta nấu rất ngon đấy, hôm nay chúng ta phải uống thật say thế nào??

Giống đứng lên ghé cầm bát giờ ra giữa bàn, mọi người hiểu ý đứng dậy cũng giờ bát ra chạm vào bát của giống. Gióng nói:

- tốt chúng ta phải uống mừng thành công của Việt tông ngày hôm nay. Bây giờ ta làm quán ca mọi người hô theo ta thế nào??

Chúng nhân gật đầu chờ đợi giống bắt giọng

- một... Hai... Ba...

- dô.....

- một... Hai... Ba...

- dô....

- một... Hai... Ba...

- uống..

- một... Hai... Ba..

- cạn.

Tiếng hô của mọi người làm vang dội cả từ lâu, đám khách nhân đều nhìn về phía này.

Chén rượu chưa kịp được uống sau tiếng cạn thì một tiếng động khác cất lên phá vỡ khung cảnh ăn mừng. Bàn của giống và chúng nhân từ lâu nhìn về phía phát ra tiếng động.

Đó là bàn của tên bọm rượu tây vực, lúc này cái bàn đã bị hấn đập nát những người cùng uống rượu cùng hấn ban này nằm la liệt dưới đất.

Hấn bước qua những người đang nằm tiến về phía bàn của giống. Gióng và mọi người để bát rượu xuống nhìn hấn, ngẫm nghĩ muốn gây sự hay sao đây??

Gã bọm tiến đến bàn giống chẳng nói chẳng rằng cầm bát rượu của Lý Thông lên người người nói lảm bảm:

- rượu ngon đúng là rượu ngon rất tốt

Nói rồi hấn toan đưa bát rượu đổ vào miệng. Lý Thông đưa tay cầm lấy bát ngăn hấn uống nói:

- thằng bọm, đây là rượu của lão tử. Ai cho ngươi uống.

Gã bọm đưa tay kéo về phía mình

- rượu ngon, ta thích uống đưa đây

Lý Thông kéo lại

- ta không cho, ta không cho

Cả bàn giống ngẩn ngơ nhìn hai gã bọm tranh nhau rượu như trẻ con tranh đồ ngọt. Bát rượu bị hai người to béo kéo đi kéo lại một lúc thì bị nứt đôi rượu bị rót hết xuống sàn.

Tên bọm tức giận chỉ thẳng mặt Lý Thông nói:

- tên béo chết bầm, ta uống một tí thì đã làm sao??

Lý Thông tức giận không kém chỉ lại mắng

- thằng bọm, rượu ta nấu. Ta không cho người tranh, tranh cái mụ nội à??

- thằng thô tục như người mà nấu được rượu ngon??

- thằng bọm như người thì biết quái gì là ngon??

Hai người găm ghè nhắc bụng đùn đẩy nhau. Giống ngồi trên bàn mỉm cười gã này cũng là một gã thú vị đây, ra chiều ngẫm nghĩ giống nghĩ ra một ý hay, vừa có thể giải quyết vấn đề lại có thể kết giao với hảo thủ này vì giống nhận ra gã này không đơn giản. Giống nói:

- Lý đường chủ, sao phải cãi nhau cho thêm đôi bụng. Ta có một ý này

Gã bọm nhìn giống bất ngờ Tên tiểu tử này có thể nói chuyện ở đây?? À khoan đường chủ?? Thuộc về tông môn sao?? Lý Thông nghe công tử nói, tuy không biết người có ý gì nhưng vẫn cúi đầu hỏi lại:

- công tử, người có ta gì vậy???

Giống cười nhẹ nói

- bây giờ hai người đường chủ ra ngoài kia đánh một trận. Nếu vị này thắng thì đường chủ cho hắn một vò rượu, dù sao rượu này người nấu cũng vẫn còn nhiều cho đi một vò cũng không sao. Còn nếu đường chủ thắng vị này phải xin lỗi. Thế nào vừa hay chút được cục giận.

Hai gã béo nhìn nhau rồi lại nhìn giống

- công tử, ta chỉ sợ thằng bọm này không giám.

- có người không giám ấy tên keo kiệt

- dám thì đi

- đi thì đi xem ai sợ ai

Hai người xia xối nhau bước ra đường, giống và chúng khách nhân trong sảnh bước ra xem.

Hai người đứng đối diện nhau trên đường. Người đi đường thấy sắp đánh nhau thì dẹp hết về hai bên dành đoạn đường cho cuộc chiến.

Hắc tuyến được giống chỉ thị, tung cánh lên trên không trung làm trọng tài, hất gơ tay ra trước mặt nhìn sang hai người, thấy hai gã gật đầu đáp lại. Hắn nhắc tay lên trời đồng thời hô bắt đầu.

Gã bọm chân đạp đất thật mạnh bật người lên không trung bay đến phía lý thông quát:

- lấy thịt đè người.

Lý Thông cười mỉa dám cày mạnh với ta. Hắn cũng đạp đất bắt người bay đến kêu:

- không thể cản phá.

Hai Tên béo lao thẳng vào nhau như hai quả bóng khí kinh va chạm làm khói bụi trên đường bị thổi hất về hai bên vệ.

khán giả nhìn khung cảnh va chạm xác thịt này mà há hốc, phong cách chiến đấu cũng quá dị ah thuần túy là man lực. Giống cùng chúng nhân Việt tông cũng ngạc nhiên không phải vì cách chiến đấu mà là gã bọm này có thể so man lực với Lý Thông nha.

Hai người va chạm vào nhau rồi bị bật ra sau chân cày đất một đoạn thì mới dừng lại, cả hai cũng bất ngờ về đối phương.

Gã bọm xuất hiện một thùng rượu ném Lý Thông, Lý Thông dựng tường đất chắn lại mắg:

- thằng điên lằng phí rượu

Gã mắg lại

- rượu ta nấu ta thích làm gì là việc của ta. Ngươi quản cái gì.

Gã bọm lấy rượu ra nốc rồi ném, cứ nốc rồi ném, Lý Thông thấy hấn ném rồi dựng tường. Quá trình lặp đi lặp lại, Lý Thông bắt ngờ lắm bắm:

- thằng này cũng có nhiều rượu quá đi. Không thể cứ chống đỡ mãi được.

Nói rồi hấn vừa dựng tường vừa lấy tay cào xuống đất nhấc lên những cục đất lớn ném về phía gã bọm, gã bọm tránh né rồi hấn cầm trên tay vỏ rượu bật cao lên không nện xuống đầu Lý Thông.

Lý Thông đứng thẳng giờ tay lên đỡ bình rượu người đập từ trên xuống, người đỡ từ dưới lên hai người thờ phỉ phỏ.

Thấy không ăn thua sức lực của tên này cũng rất lớn đi. Gã bọm bật người lại phía sau cầm thùng rượu, thùng rượu lúc này quang mang thủy linh lực càng lúc càng lớn hấn cầm thùng rượu quăng thẳng tới đối phương hét:

- giải tán đám đông

Thấy hành động của gã bọm và quang mang trên thùng rượu, Lý Thông biết gã ra chiêu cuối rồi. Hấn đưa tay lên vận pháp hét:

- mộ địa tàn vương

Mặt đất bao phủ lên người Lý Thông, khiến cho hấn như một tác phẩm hoá thạch trong một cái ụ đất lớn. Mộ địa vừa hình thành thì cũng là lúc thùng rượu rơi xuống, nó đập mạnh vào mộ địa vỡ ra từng mảnh cùng với rượu vung ra hết khoảng không gian xung quanh mộ, mùi rượu xông lên nồng nặc.

Thấy chiêu cuối của mình không thành công gã bọm hết hơi. Lão đảo, miệng thờ phỉ phỏ, hấn hết sức chiến đấu rồi. Ở trong mộ địa Lý Thông thấy vậy thì thu hồi mộ địa cười cười nói:

- gã bọm ngươi thua rồi.

Trận chiến đặc sắc khiến người xem tấm tắc, giọng cũng gật đầu khen hay. Gã bọm này ngang cấp tu vi với Lý Thông đều là nguyên anh trung kỳ nhưng dù sao lực chiến vẫn kém hơn một chút. Đây còn là Lý Thông dùng nhân hình nếu là bản thể siêu cấp bọ hung thì mọi chuyện càng khác.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Bái sư học rượu

Cả một đoạn đường dài trước vạn thọ lâu bị cây xới tứ tung. Mùi rượu xộc lên trong không khí, có thể làm người ta chéng choáng như mới vào hầm rượu.

Gragas thở ra một hơi dài, lấy ra một thùng rượu nốc cạn. Tên béo đông vực này quả là mạnh hơn gã tưởng tượng nhiều. Hấn nắ cụt mấy cái nói:

- ta thua rồi! Xin lỗi ngươi chuyện bát rượu lúc nầy

Lý Thông nghe vậy hứng chí, tên này rất khá nếu trong nguyên anh kỳ nhân loại cùng cấp có thể coi nhân vật đứng đầu nhưng so với hấn thì vẫn thua một chút ah. Lại là người không tệ khắg khắi nói xin lỗi ngay theo ước định không trốn tránh

- được rồi, ta chấp nhận lời xin lỗi của ngươi.

Chúng nhân xem trận chiến thấy đã kết thúc thì tiếp tục quay lại ăn uống. Gióng nhìn hai người rồi nói Lý Thông:

- Lý đường chủ, đánh xong rồi thì chúng ta tiếp tục ăn thôi!

Lý Thông nghe lời đáp

- vâng, công tử xin mời

Giống và cả bàn quay vào lâu. Gragas ngán ngẩm một lúc thì cũng hậm hực bước vào trở về chỗ lúc này đã được thay bằng chiếc bàn mới. Nhưng lũ ngồi cùng hắn đã chạy biến, hắn gọi ra đồ ăn mới, tay cầm thùng rượu nốc. Mắt thì luôn nhìn về bàn giống về thèm thường có vẻ như sự đề kháng của hắn với rượu ngon hơi kém.

Giống và người Việt tông ngồi ăn uống. Giống để ý thấy gã này luôn chú ý đến bàn mình thì biết cơ hội đến rồi. Quay lưng lại nói:

- vị hán tử này ngồi một mình có chút cô đơn, mang ghế lại đây ngồi với chúng ta thế nào??

Gragas hơi bất ngờ đưa tay chỉ chỉ vào mình ý hỏi có phải gọi mình không thấy giống gât gât đầu hắn bê ghế lại ngồi vào bàn.

Giống bảo với Lý Thông:

- Lý đường chủ đưa cho vị hán tử này vô rượu đi

Lý Thông hơi chần chừ đưa lại vô rượu nhưng vẫn thắc mắc hỏi:

- công tử chuyện này?? Ban này ta thắng cơ mà, sao lại phải cho thằng bọm này

Lý Thông bất ngờ, Gragas cũng khó hiểu chuyện này. Giống cười nói:

- chỉ là một vô rượu, rượu nguoi nấu còn một đồng ở kho kia kia

Lý Thông thấy giống có ý như vậy thì thôi không ý kiến nữa mà đưa mắt nhìn Gragas. Gragas thấy vậy thì cảm vội vô rượu như sợ bị người khác lấy mất.

Gã mở nắp vô, hơi rượu từ trong bay ra, hắn đưa qua mũi hít hà hứng thú. Chỉ hửi mùi hương hắn đã biết đây là rượu ngon.

Hắn đưa vô lên rồi nghiêng vô để rượu chảy dần vào trong miệng. Rượu chảy vào miệng qua cuống họng rồi xuống dạ dày, rượu khi mới uống chỉ cảm thấy vị ngọt của hoa quả pha chút rượu nhưng càng uống gã cảm thấy cảm giác càng ngát ngậy, thấy tâm thần tỉnh táo an tĩnh không bị đau đầu như các loại rượu khác.

Nốc hết vô rượu, hắn khoan khoái cười nói:

- rượu ngon, không hổ rượu ngon. Sáng khoái

Lý Thông thấy khen luôn miệng như thế thì nhìn hắn có hảo cảm hơn cười nói

- chuyện. Rượu chính tay ta nấu không ngon sao được hahaha

Gragas nhìn gã mập này có cảm giác như gặp người động đạo

- thì ra thật sự là người đồng đạo. Chuyện ban này thật sự xin lỗi các hạ

Lý Thông phẩy tay ý bảo chuyện đã qua. Mọi người ngồi rôm rả nói chuyện phiếm như thân quen đã lâu, hai gã béo còn thi thoảng vỗ vai nhau bôm bốp hứng chí.

Qua cuộc nói chuyện mọi người cũng đã rõ về gã này gã vốn là một tên bán rượu thành đông hoang tây vực, có sở thích uống rượu từ nhỏ. Gã đã đi rất nhiều nơi ở tây vực để thưởng thức các loại rượu và tìm nguyên liệu để nấu rượu. Vì nghe nói đông vực có nhiều loại rượu ngon nên hắn đã lặn lội sang đây cũng đã mấy năm.

Ngoài rượu ra việc hắn làm nhiều nhất là ẩu đả, mỗi lần như vậy hắn đều lấy rượu ra để đền bù tổn thất

Lý Thông nghe chuyện thì trầm ngâm nói:

- tốt cho một nam nhân dành cả cuộc đời để theo đuổi rượu. Rượu ah rượu khiến người ta tiêu sầu, rượu nói niềm vui. rượu khiến kẻ yếu ớt trở thành anh hùng. rượu tiếp thêm sức mạnh để vượt khổ nạn để tiến tới thiên đường. Rượu giúp người ta trị thương đau, quên đi vết thương linh hồn và thể xác. Có rượu người ta có thể làm những việc phi lễ thường.

Giống và mọi người nghe có điều suy nghĩ, trầm ngâm nói:

- rượu đơn thuần là tốt nhưng uống nhiều là không tốt ah. Cách uống cũng rất quan trọng đấy.

Lý Thông nghe giống nói thì gât đầu

- công tử nói đúng. Rượu có thể khiến người ta trở nên tốt hơn cũng sẽ khiến người ta trở nên xấu đi. Điều đó đều phụ thuộc vào người ta sử dụng nó như thế nào.

- xưa nay người ta chia khi uống rượu làm tiên tử, phạt tử, cuồng tử, tục tử và ti tử. Rượu uống với người tri âm, tri kỉ, thổ lộ được với nhau những nỗi niềm tâm sự mà ngay cả người thân trong gia đình cũng không nói được. Lúc này càng uống càng tỉnh. Đó là Tiên tử. Rượu uống say rồi nằm ngủ,

đó là Phật tử. Rượu vào lời ra, nói năng văng mạng, ăn uống thô tục, gây gổ đánh nhau, đó là Tục tử. Mượn chén rượu để khích bác, bới xấu nhau một cách vô liêm sỉ, đó là Ti tửu.

- uống rượu thì phải thấm phải hưởng, cảm nhận hơi thở của rượu, rượu uống tùy thuộc tâm trạng khác nhau Sẽ có vị khác nhau. Khung cảnh khác nhau cũng sẽ có cảm nhận riêng, uống rượu thưởng hoa, uống rượu ngắm trăng, uống rượu trên sông nước, uống giữa đại ngàn, Uống rượu nghe nhạc ngắm nữ nhân. Mùa hè ngâm rượu trong băng tuyết, mùa đông hâm rượu trên bếp than.

- uống rượu là một phạm trù nói đơn giản thì là đơn giản. Bảo phức tạp thì cũng có thể ah.

Chúng nhân nghe Lý Thông mà há hốc, chỉ có uống rượu thôi mà cũng đông dài lý thuyết gớm. Gragas chăm chú lắng nghe, khi gật đầu như gà mổ thóc, lúc thì ngạc nhiên đồ dẫn hấn chấp tay nói:

- đường chủ lý luận cao siêu, tiểu đệ xin cam tâm hạ bái. Đường chủ hiểu rõ rượu như vậy hèn chi chi có thể nấu được một loại rượu ngon như vậy, trước đường chủ tiểu đệ thấy mình chỉ là kẻ ngờ nghệch.

Lý Thông phát phát ty ý bảo nguoi quá lời rồi. Gióng cười cười nói với Lý Thông:

- mỗi người có cách hiểu và suy nghĩ khác nhau. Mà nói Lý đường chủ chỉ nấu được một loại ngon là sai rồi, phải không đường chủ?? Mau lấy ra vài loại cho vị này thử tài nghệ đi

Gragas ngạc nhiên và mong đợi nhìn Lý Thông chăm chăm người này một kẻ hiểu rượu thâm sâu lại có biệt tài nấu rượu vậy sao?? Lý Thông bị nhìn như vậy thì khoe khoang lấy từ trong tủ vật ra từng vò nhỏ đặt trên bàn nói:

- ta cũng mới ù được đôi chút thôi. Đây là rượu táo mèo, rượu men lá, rượu nếp mới, rượu sim, rượu chuối, rượu nho, rượu tắc kè, rượu nhân sâm, ngẫu pín, rượu măng xà

- hừ hừ

Lý Thông nghe tiếng hừ hừ thì cất vôi rượu măng xà vào giỏ chỉ cười cười

- Thanh đường chủ bớt giận ah.

Thanh xà quay đi không thèm nhìn hấn. Lý Thông nói với gã bọm

- huynh đệ có thể thử nhưng mỗi loại một bát thôi, nhiều không tốt đâu vì mỗi loại có tác dụng riêng.

Gragas cầm từng vò lên mũi hửi hửi rồi rót ra bát nhỏ uống, rồi ngẫm nghĩ rồi lại uống. Mắt hấn sáng rực tất cả các loại đều là hảo tửu, bằng này rượu mà nói mới ù được ít thôi vậy chẳng phải còn có thể nấu được rất được rất nhiều loại khác sao??? Uống xong hấn nhìn Lý Thông ngẫm nghĩ rồi đứng bật dậy hát cái ghê ra đằng sau

- rầm

Gióng và chúng nhân ngạc nhiên nhưng hành động của gã, làm sao đang vui vẻ uống rượu mà lại thay đổi thế này??

Gragas đứng dậy xoay về phía trước mặt Lý Thông quỳ xuống dập đầu nói:

- xin Lý Đường chủ nhận ta làm đệ tử.

Ngẩn người tuyệt đối khó tưởng tượng, Lý Thông đứng hình một lúc thì đứng dậy đưa tay nâng Gragas dậy nói:

- Gragas huynh đệ ah, tu vi chúng ta ngang nhau sao lại có thể như vậy ah, ta không có gì dạy nguoi trên phương diện tu luyện.

Gragas không chịu đứng dậy tiếp tục nói:

- ta xin đường chủ dạy ta về phương diện tửu, xin hãy nhận ta làm đệ tử.

Lý Thông khó xử nhìn hấn rồi nói:

- phương diện này chúng ta có thể giao lưu, đàm đạo việc nhận đệ tử hay là thôi đi.

Gragas ngẩng đầu nhìn Lý Thông nói:

- ta thấy mình không có tư cách ngang hàng đàm luận với ngài, ta muốn ngài dạy ta. Xin ngài thành toàn.

Thấy Lý Thông khó xử như vậy. Gióng cười nói:

- Lý đường chủ nếu vị huynh này đã có tâm thì nguoi nên nhận đi.

Lý Thông được giống đồng ý thì cũng vui vẻ nói

- được rồi ta nhận người người đệ tử này, đứng lên đi.

Gragas vui mừng cảm tạ

- tạ ơn sư phụ

Lý Thông gật đầu ngẫm nghĩ:

- ta thấy cái tên Gragas rất khó đọc, ta đổi cho người một cái tên ừm.. Ngô ngạc thế nào không có ý kiến gì chứ??

Gragas được lý Thông nhận làm đệ tử thì cung kính

- Ngô ngạc tạ ơn sư phụ.

Lý Thông bảo hấn ngồi xuống, rồi cả bàn ăn uống lại tiếp tục. Giống nhìn hai người một sư phụ một đệ tử, hai gã to béo vì một chữ rượu mà nên duyên thầy trò.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Dụ khỉ rời núi

Trời dần khuya, vạn thọ lâu người ngày càng ít dần. Người thì trở về nhà nghỉ ngơi, người từ xa đến đều lục tục kéo nhau đi tìm quán trọ.

Thấy mọi người đã đi gần hết, giống và mọi người trở về Thiên Việt thương hành nghỉ ngơi, vì ở đây cũng phòng nghỉ được thu xếp cho các nhân viên trong thương hành.

Ngoài Thương hành hai bóng đen nhìn đám người Giống đi vào đợi một lúc không thấy quay ra thì một gã nói với kẻ còn lại:

- người ở lại đây canh chừng, ta quay lại báo với các vị trưởng lão.

- được

Kết thúc cuộc nói chuyện một bóng đen bay đi khỏi. Hắc tuyên nói với Giống:

- công tử, một kẻ đã đi rồi

- được, các người đi làm gọn gẽ vào.

Hắc tuyên cùng ba người thay đồ rồi bí mật rời khỏi thiên việt. hai người này bắt đầu theo dõi đám người Giống từ khi rời quảng trường. Bị hắc tuyên phát hiện vì cảm giác của hấn tốt nhất trong đội.

Gã mặc đồ đen bay khỏi Thiên Việt thương hành thì bí mật tiến vào nhà trọ nam danh.

Hấn đẩy cửa tiến vào một căn phòng lớn

- các vị đại nhân, tiểu nhân đã trở về

Trong căn phòng này có mười hai người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn gỗ lớn. Một gã trong đó gật đầu rồi hỏi:

- sau khi được các vị đại nhân phân phó, hai người tiểu nhân đã theo dõi người của Việt tông. Bọn chúng gồm có năm người, ba người là đường chủ ngày hôm nay đã xuất hiện còn ba người khác là hai thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi và một tiểu hài tử bốn tuổi. Họ chỉ đi dạo và dùng cơm ở vạn Thọ lâu sau đó có xích mích với một gã người tây vực, rồi gã tây vực đã bái Lý Thông làm sư phụ. Hiện giờ đang cùng nghỉ ở Thiên Việt thương hành.

- không có ai khác nữa chứ? Tu vi gã tây vực sao??

- đại nhân không có ai cả, hấn đã so đấu với Lý Thông và dường như thua một chút.

Hoắc kỳ gật đầu nói

- người đi ra ngoài đi.

Đội tên thám báo đi ra ngoài hoặc kỳ quay trở lại hỏi:

- các vị đại nhân thấy thế nào??

Tên bị Lý Thông đánh ở trên quảng trường mặt tím bầm tức giận nói:

- các vị đại nhân. Ta thấy Tên lý thông này cơ bản là nói phét, nếu Việt tông cường đại như hắn nói thì đã không lập tông môn ở chỗ này.

Mọi người nhìn nhau gật đầu Tên này nói không phải không có lý. Một người khác ra vấn đề

- vậy chuyện nói là tông chủ với nhị vị sư muội thì sao??

- không phải có ba đứa trẻ con sao?? Chẳng lẽ đó là tông chủ trong lời bọn hắn

- nhưng ba gã đó là đơn linh căn và biến dị linh căn ah

- hắn nói vậy thì là vậy ư?? Cái trắng đầu mà lấm vậy?? Tên phong linh căn kia dù mạnh cũng chỉ có một mình chúng ta có nhiều người như vậy không ăn được sao??

- đúng vậy các vị đại nhân tam tông tứ môn cũng có bốn nguyên anh trung kỳ, chúng ta có thêm tám sơ kỳ nữa đánh bắt ngờ thì diệt bọn chúng quá dễ dàng.

Hoặc kỳ gật đầu

- vậy chúng ta đi, đêm nay mạng chúng định rồi. Dám tranh ăn phần của chúng ta.

- haha đi chúng ta cùng đi.

Mười hai người đứng dậy ra khỏi nhà trọ rồi ngự khí bay đi. Bốn người hắc tuyến đã nghe hết cuộc nói chuyện, lý thông nói:

- hắc đường chủ, người tốc độ nhanh nhất người đi dụ hắn ra năm mươi dặm thành tây, chúng ta đi ra đó đợi trước. Nhớ cẩn thận,

Nói rồi ba người phá không bay đi, hắc tuyến nhìn ba người đi xa rồi đuổi theo đám người hoặc kỳ cánh đám người hoặc kỳ một khoảng hắn cố ý phát ra khí tức của mình để gây chú ý.

Hoặc kỳ cùng người của mười một tông môn đang bay đến thiên Việt tông thì thấy có khí tức đang bay ở phía sau. Bọn hắn quay lại phát hiện người đó là hắc đường chủ của Việt tông thì vui mừng:

- haha bọn ta đang định tìm hắc đường chủ thì thật may gặp được ngài ở đây.

Hắc tuyến ra vẻ mờ mịt nói

- chư vị tìm mỗ có chuyện gì?? Định mời mỗ uống rượu đàm đạo sao?? Nhưng giờ khuya lắm rồi ah?? Không lẽ các vị là trai cong??

Hoặc kỳ hừ lạnh:

- chúng ta muốn tiến người một đoạn đường mà thôi!

- lên giết hắn.

Hắc kỳ sừng sốt chém một đạo phong nhận về phía đám đông tức giận nói:

- chúng ta nước sông không phạm nước giếng các người đừng quá đáng.

Hoặc kỳ cười lạnh nói:

- không phạm cũng phải chết

Đám người dùng linh lực phá giải phong nhận. Rồi thi nhau thi pháp phóng về phía hắc tuyến.

Hắc tuyến né tránh, cố ý để một vài đòn đánh vào người làm hắn bị bắn về sau. Hắn tức giận nói:

- non xanh còn đỏ nước biếc chảy dài, ta sẽ trở lại các người chờ đấy.

Nói rồi sau lưng hắc tuyến bung ra một đôi cánh quay người chật vật bay đi.

Đám người nhìn hành động của hắc tuyến, thấy triệu ra đôi cánh bay đi

- phi hành pháp khí, không ổn đuổi theo

Đám người ra sức đuổi theo, hắc tuyến không bay quá nhanh chỉ vừa tầm không cách quá xa bọn chúng. Thi thoảng lùi một chút rồi như cố hết sức lại phóng nhanh hơn

Hoắc kỳ vừa phi hành đuổi theo nói:

- hoắc đường chủ không lo cho những người khác sao??

Hắc tuyến không quay đầu mà nói:

- haha sao ta phải lo chứ, bọn họ đã rời đi từ nãy rồi.

Đám người nhìn nhau chết tiệt, không lẽ bị lộ rồi cả đám tăng tốc đuổi theo. Hắc tuyến cười lạnh bọn ngốc dễ lừa vậy sao??? Hắn ung dung diễn kịch bay đến phía cổng thành tây.

Nhiên lam thành trời đã về khuya không gian tĩnh mịch êm đềm như chờ đợi con địa chấn sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Diệt sát, gọi thú

Núi thúc hiên nằm gần cổng thành tây nhiên lam thành cây cối rậm rạp, ba bóng người lảng không chờ đợi trong bóng đêm. Hai gã to béo, một tên đưa tay xoa bụng, một gã cấp thùng rượu vào nách, một thiếu nữ thanh y xinh đẹp ma mị.

Ngô ngân đưa thùng rượu nốc một hơi dài rồi hỏi:

- sư phụ, thật sự phải giết hết bọn chúng sao??

Lý thông đưa tay về phía ngô ngân, ngô ngân hiểu ý tung thùng rượu sang. Lý thông đón lấy cũng làm hơi

- công tử đã dặn rồi, ta cứ làm là được.

Ngô ngân tuy không biết sao sư phụ lại chấp hành mệnh lệnh của vị tiểu công tử ấy như vậy. Nghĩ nghĩ lại hắn cũng thấy vị công tử ấy rất kỳ lạ, lời ăn tiếng nói khiến người khác muốn phục tùng. Hắn gật đầu coi như đồng ý với sư phụ.

Tiểu thanh nhìn xung quanh ngẫm nghĩ

- Lý huynh, diệt thì tất nhiên phải diệt rồi nhưng xử lý như thế nào hợp lý đây??

Lý Thông nhìn tiểu thanh gật đầu, cô nàng này bữa nay lại gọi ta là huynh lạ nha, nhưng cảm giác không tệ. Hắn cười gian xảo nói

- lát chúng ta diệt sát bọn chúng, rồi đi triệu tập yêu thú xung quanh đây lại tạo ra một trận thú triều nho nhỏ vớt xác chúng vào là được. Ừm giữ lại tên thành chủ làm lá chắn đi.

- tốt, ý này hay. Mà ta nghĩ huynh từ nay nên bớt ử rượu mạnh xà đi ah.

Lý Thông cười cười

- được được muội không thích thì ta thôi.

Ba người nói chuyện một lúc thì thấy mười ba khí tức bay đến, người dẫn đầu là hắc kỳ. Lý Thông giờ tay vẫy vẫy gọi

- hắc huynh lại đây

Hắc tuyến từ xa thấy tiếng gọi thì bay lại

- ta dẫn bọn chúng đến rồi. Chuyện tiếp theo nên làm thế nào???

Lý Thông ghé vào tai hắc tuyến nói nhỏ, hắc tuyến gật gật đầu rồi cùng ba người quay về phía những người đang đi tới.

Đám người hoặc kỳ đuổi theo thì thấy bốn gã Việt tông đứng sẵn đợi thì hơi bất ngờ nhưng nghĩ rằng bọn họ chỉ ở lại để chặn truy binh cho những người khác rút lui khỏi thành mà thôi. Bốn người mà muốn đánh mười hai người sao??

Phi hành đến trước bốn người một khoảng hoặc kỳ giơ tay ra hiệu mọi người dừng lại rồi nói:

- mọi người tụ tập lại một chỗ cẩn thận Tên hắc tuyến đánh lên

Mọi người gật đầu đứng sát lại gần nhau hoặc kỳ nói với về phía bốn người

- ở lại hiến mạng sao?? Thông minh đấy

Hắc tuyến cười

- mấy thằng ngu, ngại sống quá lâu rồi thì tới đây đi.

Hắn đưa tay ra trước vẫy vẫy như chủ gọi chó con. Đám người hoặc kỳ nóng mặt phi toi, hắn nói với ngô ngạn:

- tách bọn chúng ra đi.

- được chuyện này để ta.

Ngô ngạn đưa thùng rượu làm một hóp rồi tung mạnh về phía người đang đến, thùng rượu bay đến trên đầu đám người khiến bọn chúng bất ngờ rồi nổ tung người hất văng ra xung quanh dúi dụi.

Lý thông hạ chân làm thế xuất phát nói

- hắc huynh huynh xử lý nhanh gọn bọn sơ kỳ, thanh muội cùng ta thịt hai tên tam tông tứ môn. Ngạn nhi người chơi đùa với thành chủ một chút đừng giết hắn là được.

- tốt

Cả ba người đáp ứng rồi bay vào đối thủ của mình, hắc tuyến vỗ cánh sau lưng thân hình thoát ần thoát hiện xuất hiện bên cạnh những tên tu vi thấp còn đang chật vật đứng dững bàn tay sắc bén của mình gạt tính mạng từng người, tiếng la hét sợ xệch vang lên. Những kẻ xoay người muốn chạy trốn thì bị phong nhận từ phía sau đến cắt ngọt xớt.

Đối thủ của lý thông là một lão già ngũ tuần tóc đã hoa râm, hắn bị hất tung bất ngờ bởi lý Thông khiến đầu óc choáng váng hắn tức giận nói

- thằng cục súc, xem kiếm

Lão xuất phi kiếm đâm về Lý Thông, lý Thô xuất tường đất ra đỡ kiếm đâm pháp một cái cắm vào lún cán. Lão gọi phi kiếm trở về, lý Thông đưa tay cầm cán kiếm lại, lão cố hết sức gọi nhưng không thể. Lý thông dùng thần thức cắt đứt liên hệ của phi kiếm rồi vút vào giới chỉ. Khiến lão già học máu tươi mặt tái mét, lý thông cười mỉa mai phi vào cận chiến, lão già bị hắn và cho túi bụi

Hoặc kỳ khổ không thể tả, hắn bị ngô ngạn bị tung thùng rượu tứ tung, hắn vừa tránh thùng thì bị lăn bụng vào, tránh cái này lại tránh cái kia, phóng linh lực từ ngoài vào thì bị gã dùng thủy linh lực phòng ngự, tiến lại gần thì lại người ta dùng thùng rượu đập. Hắn hết cánh chỉ có thể chạy nhảy xung quanh.

Thanh xa thì xuất ra một vùng độc bao trùm lấy một mỹ phụ, rồi Phát tay phóng những độc nhận chém vào ả. Ả tự bao phủ mình bằng một quang mạng thủ hộ hệ mộc vì vừa chống đỡ sự xâm nhập của khí độc và độc nhận, quang mạng mờ dần trên trán ả xuất hiện mồ hôi ngày càng nhiều, lớp y phục mỏng bị mồ hôi ra làm dính vào lộ ra bộ vị thân thể khá đặc sắc.

Gần hai canh giờ sau không gian xung quanh trở thành một bãi hỗn loạn, cây cối đổ rạp, xác người ngổn ngang. Hắc tuyến cầm một chiếc khăn đen lau từng ngón tay dính máu, hắn đã giết hết tám tên nguyên anh sơ kỳ, hắn cúi người từ trên từng cái xác gỡ từng cái giới chỉ rồi vút vào của mình, đây là cái lợi cần có ah.

Lý thông đã đập lão già thành một mớ bánh thịt, khê thờ ra một hơi

- lão già cũng dẻo dai phết đấy, làm ta bắt đầu thấy đói rồi

Lấy cái giới chỉ vào tay, khê đảo thần thức qua, gật gật đầu tiến về phía hắc tuyến.

Mỹ phụ bị tiểu thanh biến thành một độc nhân da thịt xanh lè lở loét, người bốc lên thứ mùi kì dị,

Thấy mọi người đã xong việc ngô ngạn cầm cổ hoặc kỳ lôi lại

Bốn người xong việc tập trung lại với nhau, ngô ngạn vút hoặc kỳ xuống đất, toàn thân gã ướt nhem, thân hình run lẩy bẩy. Lý Thông ngồi xuống vỗ mặt hắn nói:

- hoặc thành chủ ta cho người lựa chọn một là chết hai là sống nhưng phải nghe lời ta.

- lý đường chủ, các vị đường chủ tha mạng.
- tốt vậy người phải giữ kín việc hôm nay.
- việc này làm sao tiểu nhân có thể giữ kín được ah. Mười một người đều là người của các tông môn đến tuyển trạch ah.
- yên tâm bọn ta sẽ cho người lý do

Lý Thông nói rồi nhìn hai người hắc tuyến khí tức từ hai người toát ra mạnh mẽ như là một lời hiệu triệu, một lúc sau từng tiếng yêu thú gầm gào, bước chân rầm rập từ khắp núi thức hiện tiến lại quây năm người thành một vòng tròn rồi khuy gối chào đón vương giả.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Sắp xếp một vở diễn

Đám đông yêu thú trong núi thức hiện và các nơi xung quanh đều gầm rú tiến về triều bái. Hoắc kỳ, ngô ngạn nhìn cảnh tượng trần trần, cái này cũng quá đà đi.

Chúng yêu thú tụ tập lại quanh mọi người đều quỳ xuống cúi đầu, rồi đứng lên. Có năm con tiến lại phía ba người hoá thành nhân hình chấp tay nói:

- ba vị thần thú đại nhân, triệu tập chúng ta đến có việc gì phân phó vậy??

Đội hình yêu thú rầm rộ này vậy mà có đến năm con tu vi nguyên anh, trong đó một con hậu kỳ, hai trung kỳ, hai sơ kỳ được coi là hùng mạnh nhưng vì uy áp huyết mạch của thần thú nên chúng rất cung kính.

Lý Thông nhìn đội hình này khá hài lòng, coi như cũng đủ để thực hiện kế hoạch mà không bị quá nghi ngờ

- chúng ta cần các người giúp một việc. Các người ở xung quanh đây có số lượng như thế nào??

Năm yêu thú nhìn nhau, ngư yêu hoá hình một tráng hán cơ bắp chấp tay thưa

- thưa đại nhân, yêu thú xung quanh thành nhiên lam có gần mười năm nghìn. Đến đây lúc này là tám vạn, tu vi từ trúc cơ trở lên, có việc gì xin đại nhân cứ phân phó.

- ta cần các người quây thành nhiên lam trong hai ngày này.

Năm yêu thú nhìn nhau, chỉ quây thành không phải đánh thành sao??

- đại nhân chỉ quây thôi không đánh sao??

- ừm, các người quây thành rồi đòi người của tam tông tứ môn rồi tứ tông thành nhiên lam ra rồi giết là được.

Ngư yêu ngẫm nghĩ việc quây thành thì dễ thôi, những người tông môn đến tuyển trạch trong thành thì hơi khó dù sao cũng là mười mấy tên nguyên anh ah.

- đại nhân, quây thành đòi người thì cũng được. Nhưng mà giết thì cũng không dễ chúng ta chỉ có năm nguyên anh kỳ thôi, còn lấy lý do gì được cơ chứ???

Lý Thông nghe đầu ngư yêu nói thì cười chỉ tay vào mắt xác chết ngổ ngang phía ngoài

- những tên nguyên anh thì người không cần lo chúng nằm hết đây rồi. Người chỉ cần đồ cho chúng lấy đồ vật gì đó quan trọng rồi bị người giết là được. Còn quây thành là kêu người xử lý những tên yếu hơn còn lại.

Năm yêu thú cung kính tỏ ra hiểu nhưng còn hơi băn khoăn

- việc này vẫn hơi khó, nếu việc chúng ta đối phó với bọn chúng sợ rằng lũ tiểu nhân khó sống lại mảnh đất này.

Lý Thông đưa tay xoa xoa bụng có điều ngẫm nghĩ nói

- các người yên tâm xong việc các người lập tức rời khỏi đây, ừm đến lúc đó các người đến Việt tông đi.

Mặc dù hơi đáng tiếc vì phải rời đi nhưng còn sống vẫn tốt hơn ah

- đại nhân Việt tông ở đâu??

- người biết lục lâm bang chứ?? Giờ ở đó gọi là Việt tông. Các người đến rồi ta sẽ thu xếp cho các người.

Lục lâm bang thành lập cũng đã được một thời gian khá dài đương nhiên bọn yêu thú biết.

- vâng các vị đại nhân.

Lý Thông gật đầu nhìn hoắc kỳ nói

- người cũng đã nghe cả rồi, người và chúng phải phối hợp sao cho không có sơ hở. Nếu không mạng người không giữ được rồi, làm tốt người vẫn là thành chủ.

Hoắc kỳ nghe cuộc đối thoại cũng đã nắm rõ kế hoạch thì cũng kính:

- rõ, đại nhân yên tâm.

Lý Thông hài lòng

- ừm lát các người chà đạp mấy xác chết kia cho giống bị yêu thú giết rồi, cho hoắc kỳ chạy trước các người đuổi theo là được. Nhớ diễn thật vào đừng để lộ sơ hở, giờ chúng ta trở về trước tránh bị nghi ngờ. Các người mờ sáng thì bắt đầu.

Hoắc kỳ và ngũ yêu thú cung kính tiễn đưa

- cung tiễn các vị đại nhân.

Lý Thông ra hiệu cho ba người ngô ngạn rồi bí mật tiến về thành nhiên lam. Năm yêu thú nhìn theo một lúc rồi cả năm nhìn nhau rồi đi về phía mười một xác chết chà đạp chúng thành bánh thịt. Hoắc kỳ đứng giữa đám đông yêu thú cười khỏ, hẳn đã tính sai lần này giờ chỉ biết làm theo thôi vậy hẳn mới có thể sống được.

Giống ngồi khoanh chân, chờ đợi trong thiên việt lâu. Nhị nữ thì đã bị giống bắt đi nghỉ ngơi, giống nhìn ra màn đêm tĩnh lặng suy tính. Giống không lo bọn lý thông không xử lý được đám người mà hẳn đang nghĩ nên sử lý hậu sự của bọn chúng thế nào.

Lý Thông và ba người phi hành trở về thấy giống đang ngồi thì chấp tay thưa

- công tử chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ.

Giống mở mắt nhìn bốn người hài lòng gật đầu

- nói lại ta nghe

- vâng

Lý Thông thuật lại từ đầu đến cuối. Chuyện bọn họ định sử lý Việt tông ra sao rồi hắc tuyên dẫn dụ ra khỏi thành, rồi kế hoạch sử dụng yêu thú thế nào.

Giống nghe lòng trầm tán dương, không hỏi là Lý Thông

- công tử, những yêu thú này chúng ta nên sắp xếp thế nào??

Giống hơi suy nghĩ nếu đã vận dụng đám yêu thú này thì không thể để chúng lại đây được, mà lực lượng mạnh như vậy phải nắm trong tay

- ừm trở về thành lập thêm yêu đường tạm thời cho chúng quản đi.

Hắc tuyên suy ngẫm rồi hỏi

- công tử, chúng ta nên cuốn đám tân đệ tử mà bọn chúng mới thu không???

Lý Thông không đợi giống trả lời mà đưa tay vỗ vai hắc tuyên nói:

- hắc huynh, đám đệ tử đó chúng ta không thể động đến. Nếu động đến sẽ gây ra nghi ngờ từ các tông môn, dù không nghi thì cộng với việc hôm tuyên Trạch cũng đủ để bọn hắn sống chết với chúng ta. Ta nói thế đúng không công tử??

Hắc tuyên gật đầu ra vẻ đã hiểu, giống cười cười giờ ngón cái về phía Lý Thông rồi nói

- tốt, giờ chúng ta đi ngủ ah, sáng mai còn phải diễn cho tốt.

Bốn người cười ha hả quay trở về phòng nghỉ ngơi chờ đợi ngày mai đến rồi diễn nốt vở kịch mới dựng nên này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Yêu thú quay thành

Nhiên lam thành, sáng sớm tinh sương mọi người vẫn còn trong giấc ngủ mơ màng. Bốn gã lính gác cổng thành tây tay cầm giáo kẻ gặt gù, kẻ ngăn ngõ phò phạc sau một đêm dài làm việc.

Một tay lính đưa tay dụi dụi mắt, lau đi nước miếng trên miệng nói

- đại ca, canh hộ một chút ta đi tiểu rồi quay lại

Không thấy lời đáp lại hắn quay ra nhìn thấy gã đang ngủ gật. Thôi kệ hắn bước ra phía trước một đoạn xa đưa súng vào bụi cỏ tươi hoa, người ngã nghiêng lác lư.

Nhưng hắn bỗng cảm thấy mặt đất rung rung nhẹ rồi trở nên mạnh hơn, làm cho hắn tiểu cả ra tay với quần. Cấu kinh hắn cất súng vào quần quay trở lại chỗ gác nhưng hắn chợt đứng người đưa tay dụi mắt nhìn cho rõ hơn.

Ngoài gần năm dặm phía trước bụi bay mù mịt, tiếng bước chân rầm rập, tiếng gầm rú ngày càng gần. Hắn chạy vội trở về hét toáng lên

- thú triều, thú triều đến

Ba tên lính gác choàng tỉnh dậy nhìn khói bụi mù mịt hoảng hốt. Gã lính lớn tuổi nói vội

- nhanh, nhanh vào trong, người tiêu mạch đi gõ trống mau lên. Đóng cổng lại.

Tiêu mạch nghe đội trưởng ra lệnh chạy như bay vào cái trống lớn phía mặt trong thành.

Từng tiếng trống thùng thùng vang lên khắp cả các ngõ ngách, bã gã lính còn lại ra sức kéo hai cánh cửa đá lại thì một bóng người y phục trắng bay vội vào. Nhìn người mới đến này y phục xộc xệch máu me làm cho y phục của y đầy vết loang lổ. Ba người nhận ra là thành chủ thì cúi đầu

- Bái kiến thành chủ

Hoắc kỳ gật đầu nói:

- mau đóng cổng vào đi. Lão xá người đi khỏi động trận pháp.

Mọi người nghe lệnh làm việc, hoắc kỳ trèo lên tường thành kín về đám đông yêu thú chờ đợi.

Tiếng trống báo hiệu thú triều khiến cho mọi người thức tỉnh trong cơn mơ, chẳng kịp rửa ráy. Mặc vội y phục phi thẳng ra tường thành, người yếu ớt thì xôn xao lục lọi cất đồ huyền náo cả một vùng.

Giống được ngô ngạn đặt lên vai cùng chúng nhân bước ra hiên thiên Việt lâu.

- đến rồi chúng ta đi thôi.

Chúng nhân gật đầu phi hành rồi đi, theo sau là hai mươi gã kết đan kỳ lần trước. một số người của thiên Việt lâu thì đi sau một khoảng để tránh quá thân thiết.

Những người có tu vi luyện khí hậu kỳ, trúc cơ kỳ trở lên trong thành giờ đều đã tụ tập đông đúc trên tường thành trong tay lâm lâm vũ khí chờ đợi.

Đám người giống đang bay đến trên không trung, giống ra hiệu dừng lại rồi nói:

- nhị nữ cùng ta ở lại ngoài này xem náo nhiệt

- lý thông người cùng tiểu thanh, hắc tuyên bay lại chỗ hoắc kỳ đi nhớ phối hợp ăn ý một chút.

- ngô ngạn. Người lẫn vào đám người khác lúc cần thiết thì nhớ hô hào đứng lúc vào

Bốn người nhận mệnh rồi đi. Sở dĩ giống ra lệnh như vậy vì nếu lúc có chuyện mà người Việt tông không xuất hiện thì quá là có vấn đề, còn ngô ngạn thì ít người biết hắn đã gia nhập Việt tông nên để cho hắn đi làm rối loạn lòng người. Giống và nhị nữ hạ xuống một nóc nhà cao gần đó, lấy ra một chiếc ghế

nhỏ ngồi xem kịch.

Hoắc kỳ đứng trên tường thành, liên tục chỉ tay ra lệnh cho mọi người. Nhìn thấy người Việt tông đến thì tiến lại chấp tay:

- Lý Đường chủ và các vị đường chủ Việt tông đến rồi

Lý Thông cùng hai người tiểu thanh chấp tay đáp lễ, tiểu thanh hỏi hoắc kỳ

- thành chủ là thú triều đến sao?? Số lượng như thế nào vậy?? Lam nhiên thành có thể vượt qua được không??

Hoắc kỳ mặt đầy lo lắng nói với chúng nhân trên tường thành

- chư vị, phía ngoài có tám nghìn yêu thú hung hãn. Có năm con yêu thú nguyên anh kỳ trong đó có một hậu kỳ, hai trung kỳ và hai sơ kỳ.

Chúng nhân nghe vậy thì tiếng xôn xao nghị luận

- tám nghìn yêu thú lại có nguyên anh hậu kỳ thật sự muốn phá thành sao??

Ngô ngạn đứng trong đám người lớn tiếng nói

- lo gì chứ các tông môn đã có mười mấy người nguyên anh kỳ rồi.

- tên gốc không thấy có nguyên anh hậu kỳ kia sao??

- sợ gì chứ còn có người Việt tông không phải sao, hậu kỳ đánh hội đồng thì cũng nghèo.

- đúng đúng có người Việt tông nữa, hôm trước ta thấy đều là người cường hãn

- ah nhưng cường giả các tông môn khác đâu??

- không phải chạy trốn rồi chứ??

- ta thấy hãn thấy sợ bỏ chạy rồi không thì đã ra đây rồi.

Đám người còn lại của các tông môn cũng không biết các vị cường giả phe mình đâu. nhưng nghe mọi người nói xấu thì nóng mặt đáp lại

- có mà các ngươi sợ ấy tông môn chúng ta không có người sợ chết.

- giỏi các ngươi nói lại xem ta giết các ngươi thế nào

- đm dám dọa giết lão tử. Có tông môn bảo hộ thì đc sao, cút ra đây đấu với lão tử ba trăm hiệp.

Tranh cãi, hỗn loạn văng tục một đoàn lộn xộn trên tường thành. Hoắc kỳ gơ tay quát

- im lặng, tất cả im lặng cho ta. Kê nào lộn xộn ta vút ra ngoài.

Ngô ngạn oai phong lẫm liệt giáng về không sợ chết chấp tay nói:

- thành chủ, thứ cho tại hạ lỗ mãng nhưng xin hỏi cường giả các tông môn đâu sao giờ chưa ra mặt?? Phải chăng đúng là sợ chiến bỏ chạy??

Đám đông hùa theo

- đúng họ đi đâu cả rồi???

- sợ chạy rồi sao??

Hoắc kỳ vẻ mặt bất đắc dĩ

- chư vị đến nước này thì ta không dấu diếm nữa. Mười một vị cường giả tông môn đã bị yêu thú giết ở bên ngoài. Giờ chúng ta chỉ có thể tự lo cho chính mình.

- khốn kiếp chết lúc nào không chết lại đúng lúc này.

- không phải yêu thú đến là vì bọn họ chứ???

- ta nghĩ cơ bản là chính xác ah. Mọi khi làm gì có thú triều vào thời gian này.

Đám người tông môn nghe tin dữ nhìn nhau, chết cả rồi sao lại thế được

- thành chủ, sao lại có chuyện như vậy được

Không đợi hoặc kỳ trả lời, thì từ ngoài pháp trận tiếng ngưu yêu hét lớn:

- chúng bay tưởng cái pháp trận còn con con này có thể ngăn chặn được bản ngưu sao??? Bay đâu toàn lực phá trận cho ta.

Đám yêu thú gầm rú, con phóng linh lực từ xa vào, con thì đâm hấn người vào. Ngưu yêu thân thể khổng lồ có chiếc sừng đen dài ra sức húc vào pháp trận, pháp trận bị man lực công kích run rẩy, tia sáng pháp trận theo từng đợt công kích giảm dần rồi vỡ tung.

Pháp trận bị phá xuất hiện trước mắt chúng nhân là một đoàn yêu thú được dẫn đầu bởi một đầu ngưu yêu to lớn:

Ngưu yêu lúc lắc cái đầu của mình thờ phỉ phò nói:

- lên giết tất cả cho ta

Nói rồi nó dẫn đầu yêu thú đâm chạy nhanh về phía thành nhiên lam. Lý Thông hơi ngăn người ah Tên trâu ngốc này đã nói chỉ quây thành rồi đòi người rồi thôi, sao hăng máu thế. Hấn nhìn nói với mọi người

- chúng ta lên

Ba người hắc tuyến gặt đầu bay tới năm con yêu thú cầm đầu. Hoặc kỳ thấy vậy hét với đám đông:

- lên, giết...

Từng người trên tường thành hò hét vung vũ khí bay đến đám yêu thú trước mặt. Lý Thông bay thẳng người đến dùng hai tay cầm lấy sừng của ngưu yêu ghì thân đầu hấn lại truyền âm nói

- trâu ngốc xung quá đấy.

Ngưu yêu bị đại nhân giữ đầu lại cũng đáp

- đại nhân, ta quên mất làm sao đây

Lý Thông đầu óc xoay chuyển một chút

- đánh một lúc rồi tiến hành theo kế hoạch.

Lý Thông vận sức nhắc bổng ngưu yêu vút về phía đám người tông môn. Ngưu yêu lúc lắc đầu đâm chết mấy tên rồi lại lao về phía Lý Thông

Hai người quần nhau một lúc, thì quay ra thờ phỉ phò. Lý Thông giơ tay nói lớn:

- dừng lại. Có gì từ từ nói.

Đám người và thú đang đánh chiến, đều dừng lại đưa mắt nhìn về phía Lý Thông

Ngưu yêu lúc lắc cái đầu

- nói cái gì mà nói. Các ngươi dám cướp đồ của bản ngưu, bản ngưu phải giết các ngươi mới hả dạ.

Lý Thông ra vẻ mờ mịt nhìn ngưu yêu rồi nhìn chúng nhân. Chúng nhân cũng ngẩn tò te.

- đồ gì ta không hiểu, phải chăng các vị hiểu lầm??

Ngưu yêu thờ phỉ phò nói:

- hiểu lầm hahaha hiểu lầm con mẹ các ngươi. Rõ ràng mười hai tên nhân loại thành các ngươi tiến vào cướp huyết lan thảo ngàn năm của bản ngưu, không tin ngươi hỏi tên thành chủ đi

Lý Thông và chúng nhân nghe ngưu yêu nói ra nguyên nhân thì hơi tức giận nhìn về hoặc kỳ chờ đợi câu trả lời của hấn

Hoặc kỳ thấy mọi người nhìn mình thì chậm rãi nói:

- đúng là ta cùng các vị đại nhân mười một tông môn đi tìm huyết lan thảo nhưng không hề có lấy được ah.

- hừ không lấy được thì nó bị biết mất đâu ah.

- không tin đây là giới chi của ta ngươi cứ kiểm tra

Hoắc kỳ gỡ giới chỉ trên tay ném về phía đầu ngư. Giới chỉ dùng trước mặt ngư một lúc mắt ngư mở to như đang tìm kiếm. Dường như không thấy hần nuốt chiếc giới chỉ vào bụng khiến cho hoắc kỳ mặt xám xịt rồi nói

- coi như ngươi nói thật. Hừ vậy giao người tông môn ra đây để ta kiểm tra

- việc này

Hoắc kỳ ra vẻ khó có thể phục tùng, ngư yêu thở mạnh chân sau đập đập mặt đất

- một là giao ra, hai là ta cày nát nhiên lam.

Hoắc kỳ nhìn đám người tông môn chấp tay

- chư vị, chỉ là kiểm tra thôi. Không có huyết lan thảo hẳn là không sao.

Đám người tông môn gật đầu tiến ra ném giới chỉ về phía đám yêu thú

Ngư yêu đuôi lớn phe phẩy

- người tông môn lui về tường thành, còn đám tông môn không được di động để ta kiểm tra.

Hoắc kỳ nhìn mọi người ra hiệu ý bảo quay về, đội đám người trở về rồi. Ngư yêu và một số yêu thú tiến lại gần. Đám người tông môn nghĩ là kiểm tra nên thật sự không hề di động. Nhưng chúng nhầm rồi đám yêu thú như nổi lên cuồng sát giết bọn họ từng tiếng la hét vang lên, rồi máu bắn tung toé khắp nơi xác người ngổn ngang đổi chỗ đầu và các bộ vị thân thể bị xé toạc, lòng ruột lủng lẳng.

Đám hoắc kỳ trên tường thành nhìn nhau nhưng chẳng ai nói gì, không một xung động vì lũ yêu thú quá cường đại.

Ngư yêu cùng thuộc hạ giết hết đám người rồi tức giận

- rốt cuộc là giấu ở đâu??? Sao lại không tìm được. Chết tiệt lũ khốn nạn.

- lên lên giết cho ta

Đám yêu thú gầm rú điên cuồng đang toan xông đến thì một lang yêu bay từ xa đến hô:

- đại nhân tìm thấy rồi, tìm thấy huyết lan thảo rồi.

- tất cả dừng lại. Ngươi nói gì

Lang yêu hạ xuống cúi đầu nói:

- đại nhân tìm thấy rồi! Huyết lan thảo bị rơi xuống vách núi thức hiên

Ngư yêu ngẩng đầu cười lớn

- tốt tốt phí một hồi chân tay hoá ra là bị rơi xuống vách.

Noá quay đầu ra hiệu với chúng yêu thú rồi nói:

- hừ tha cho các ngươi lần này chúng ta đi.

Đám yêu thú đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh chỉ để lại bụi mù dày đặc, chúng nhân nhìn bóng yêu thú khuất dần trong khói bụi, rồi lại nhìn những thi thể trên mặt đất thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Đi chúng ta trở về

Trận chiến kết thúc, rốt cuộc nó chỉ là một hiểu lầm. Đám đông nhìn nhau ngán ngẫm, nhìn về thi thể người các tông môn chán ghét. Nếu không phải do bọn họ có khúc mắc với yêu thú thì đã không có chuyện này xảy ra rồi.

Mọi người lục tục phi hành trở về. Hoắc kỳ gọi đám lính đến thu chiến trường rồi lại phía ba người Lý Thông

- Lý đường chủ mọi chuyện đã xong bây giờ bước tiếp theo??

Lý Thông ngẫm nghĩ rồi nói

- người gom thi thể bọn chúng lại rồi sai người đi từng tông môn thông báo đến mà nhận. Còn nếu có hỏi thì người nói các người phát hiện huyết lan thảo, rồi bị đuổi giết, chuyện hôm nay cứ kể đúng như thấy là được.

- vâng, đường chủ. Vậy còn các tân đệ tử thì sao??

- người sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ rồi tiện thể đưa cho người của các tông môn là được. Cũng chỉ là một vài tên đệ tử mà thôi Việt tông ta cũng không có thiếu.

- vâng

Lý Thông nói rồi cùng mọi người quay trở về. Ngô ngạn từ lúc chúng nhân rời đi đã quay lại chỗ giống, hắc công kênh giống trên vai. Nhìn thấy ba người Lý Thông xong việc trở về thì hài lòng giống nói

- làm tốt lắm, chúng ta trở về.

- vâng công tử.

Giống cùng chúng nhân trở về thiên Việt thương hành chờ đợi, lũ tân đệ tử ngày mai đến rồi họ mới có thể trở về Việt tông.

Sáng ngày thứ hai một kết Đan kỳ Việt tông trở về thông báo

- công tử, các vị đường chủ đại nhân, tân đệ tử đã đến đầy đủ ở quảng trường, xin mời các vị đại nhân ra chỉ thị.

Giống gật đầu kêu hắc rui ra ngoài

- chúng ta đi gặp các tân đệ tử một chút, cũng đã đến lúc về tông rồi.

Chúng nhân cúi đầu

- vâng công tử.

Quảng trường nhiên lam thành, một ngàn hai trăm tân đệ tử của Việt tông sau khi trở về nhà đã tập trung lại đây để sẵn sàng đến tông môn mới của mình.

Giống nhìn thấy nhưng tân đệ tử này từ xa

- Lý đường chủ, lát nữa phát biểu đôi lời hay ho một chút. Đây đều là những người sẽ chinh chiến cùng chúng ta tương lai đấy.

Lý Thông gật đầu tỏ vẻ đã rõ. Đám người giống cùng hai mươi gã kết đan. Hạ xuống trước đám tân đệ tử. Chúng tân đệ tử cung kính chấp tay

- chúng tiểu nhân tham kiến chư vị đường chủ, các vị đại nhân.

Lý Thông cùng đám người gật đầu hài lòng. Lý thông chỉ tay từng người giới thiệu nói

- đây là thanh đường chủ, đường chủ nữ nhi đường biến dị độc linh căn nguyên anh trung kỳ. Hắc đường chủ, đường chủ ám đường biến dị phong linh căn, nguyên anh trung kỳ. Đây là hai vị đại sư tỷ của nữ nhi đường, nhị linh căn trúc cơ sơ kỳ. Đây là tần công tử. Ta là Lý đường chủ, đường chủ bảo đường thổ linh căn đơn hệ. còn tên béo này là đệ tử của Ngô Ngạn, thủy hệ linh căn ừm hiện tại là phó đường chủ bảo đường, nguyên anh trung kỳ. Hai mươi người này là các chấp sự của các đường.

Chúng tân đệ tử nghe Lý Thông giới thiệu từng người thì mới rõ sự cường đại của Việt tông, lần trước nói trên quảng trường này không phải là chém gió lừa người, họ nhìn nhau thấy ánh mắt hưng phấn của nhau hai biến dị linh căn hai đơn hệ linh căn đều là cường giả nguyên anh kỳ cường đại. Xem ra không lựa chọn sai rồi, họ chấp tay vãn an từng người

- đệ tử tham kiến thanh đường chủ, hắc đường chủ, Lý đường chủ, Ngô phó đường chủ, công tử, nhị vị đại sư tỷ và các vị chấp sự đại nhân.

Đám người Lý Thông gật đầu vừa ý. Lý Thông đợi tân đệ tử vãn an xong thì giờ tay ra hiệu im lặng

- như ta đã nói từ trước gia nhập Việt tông các người sẽ được cung cấp tài nguyên cần thiết để tu luyện tốt nhất. Vũ khí, công pháp phù hợp và được những người hướng dẫn tốt. Nhưng nếu như các người không có sự cố gắng thì Sẽ bị đào thải. Những kẻ có dị tâm phản bội tông môn thì phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất đối lại những người có sự trung tâm trong tu luyện cũng như đối với tông môn thì sẽ được khen thưởng phù hợp. Một ngày nào đó không xa các người sẽ thấy tự hào về lựa chọn của bản thân ngày hôm nay. Nhiên lam chỉ là khởi đầu thôi, ta sẽ dẫn bước chân các người ra toàn đông vực này, vươn xa hơn là toàn bộ tu chân giới này.

Thanh âm của Lý Thông vang vọng trên quảng trường, thanh âm như ma mị khiến đám tân đệ tử ánh mắt lấp lánh hào quang hưng phấn, cuồng nhiệt. Ngô Ngạn nhìn thân hình cùng lời nói của sư phụ, hai vị đường chủ khác, thấy nụ cười thần nhiên của công tử, nhị nữ cùng các vị chấp sự khác. Hắn không hiểu sự tự tin này từ đâu mà có nhưng hắn cảm thấy rất hào hứng và mong đợi vào tương lai.

Đám tân đệ tử chấp tay cung kính cúi đầu kiên định

- đệ tử nguyện trung thành với Việt tông, vì một Việt tông cường đại.

Lý Thông gật đầu

- tốt giờ chúng ta trở về

Chúng tân đệ tử vâng lệnh, lý thông cùng đám người giống đặng không lên trước dẫn đầu toan bay đi thì nghe tiếng gọi với lại

- Lý đường chủ, các vị đường chủ xin dừng bước.

Lý thông quay người lại thì thấy gần sáu trăm tân đệ tử của các tông môn khác từ khắp các nơi tiến về hắn hơi ngạc nhiên cùng mọi người Hạ xuống

- các tiểu huynh đệ có chuyện gì sao??

Một thiếu niên đại diện cho đám người đứng lên trước quỳ xuống, những người khác cũng quỳ xuống. Hắn nói:

- xin các đường chủ cho đệ tử gia nhập Việt tông.

Những người khác cũng đồng thanh nói theo:

- xin các đường chủ cho đệ tử gia nhập việt tông.

Những tân đệ tử này sau khi rời nhà trở về thành nhiên lam đã nghe những sự kiện vừa xảy ra. Trong lúc chờ đợi những người được tông môn cử đến để tiếp nhận thì ra quảng trường theo dõi những tân đệ tử của Việt tông nhập môn. Nghe được những lời Lý Thông nói vừa rồi khơi dậy trong chúng niềm khao khát được gia nhập vào đoàn thể này.

Lý Thông nhìn về mọi người rồi nhìn những đệ tử các tông môn này cười nói

- các vị tiểu huynh đệ đứng lên đi

- xin các vị đường chủ thành toàn

Nhìn sự mong đợi của đám tiểu tử này hơi bất đắc dĩ

- các tiểu huynh đệ nam nữ đều là Tuấn kiệt nếu như bình thường ta tất nhiên đưa hai tay đón nhận. Nhưng hiện giờ đều đã là tân đệ tử bá nhập vào các tông môn khác nên thứ lỗi chúng ta không thể nhận vì không hợp lẽ đối nhân. Hơn nữa ta không dám chắc một ngày các vị lại diễn lại một cảnh như vậy.

Lý Thông nói với đám tân đệ tử Việt tông:

- đi chúng ta trở về.

Lý Thông và đám người Giống đặng không phi hành trở về, một ngàn hai tân đệ tử bay theo. Để lại sau lưng sáu trăm tân đệ tử đang quỳ dưới đất, họ lục tục đứng dậy theo đoàn người lòng tiếc nuối quay đi, họ có cảm giác mình vừa bỏ lỡ một cơ hội nhưng không sao cả, họ trở về vị trí được sắp xếp để chờ đợi người tông môn mình đến. Nhưng họ không biết rằng rất lâu về sau họ vẫn nhìn về những người đó mà tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Huyết mạch hỗn độn thần thú

Vì đi cùng đám tân đệ tử chỉ có vài trúc cơ kỳ và đa số còn lại luyện khí hậu kỳ, nên tốc độ phi hành của đoàn người giống khá chậm. Dự kiến phải mất bốn ngày mới có thể về đến Việt tông.

Mọi người phi hành di chuyển rồi dừng lại nghỉ ngơi. Đây cũng coi như là một dạng tu luyện cho các tân đệ tử, phi hành cho cạn kiệt linh lực rồi nghỉ ngơi đã toạ, đôi khi phân phó cho chúng đi giết các yêu thú để làm thức ăn, tuy đối thủ là các yêu thú cùng cấp nhưng cũng được các chấp sự giám sát chặt chẽ.

Đêm ngày thứ hai sau khi rời khỏi nhiên lam thành. Gióng và những người khác nghỉ ngơi ở một khoảng đất rộng giữa rừng, mọi người phân thành những nhóm nhỏ vây quanh những đống lửa ngồi trò chuyện.

Hắc tuyên ngồi cắt những miếng thịt trư yêu quay trên Đống lửa cho gióng và nhị nữ, thanh xà ngồi đưa những que củi vào cho lửa thêm sáng. Hai sư đồ Lý Thông vừa uống vừa gặm thịt quay bàn luận về rượu đôi khi cười ha hả.

Hắc tuyên đang cắt dở thịt thì ngừng lại nhìn về phía trong rừng

- công tử năm con yêu thú lần trước đến rồi

Gióng và sáu người nghe vậy đưa mắt nhìn về phía hắc tuyên nhìn. Thấy năm bóng người tiến từ rừng ra và đi thẳng về phía họ. Dẫn đầu là một hán tử đề trần có lớp da nâu người cơ bắp vạm vỡ, phía sau là một nam tử hình thể cân đối vận hắc y, một gã béo mặc kim y, một thiếu nữ thanh y xinh đẹp, một nam tử thân hình vạm vỡ.

Tân đệ tử và các chấp sự Việt tông thấy xoa người lạ bước vào thì đứng dậy cảnh giác nhìn họ.

Lý Thông thấy hành động của chúng nhân thì giơ tay lên ra hiệu dừng lại

- đều là người mình cả, các ngươi ngồi xuống đi

Chúng nhân nghe vậy thì yên tâm ngồi xuống ăn uống. Đám chấp sự cũng ngồi xuống nhưng thì thoảng đưa mắt lướt về năm người này, ngầm nghĩ đều là người mình cả sao ta chưa gặp bao giờ nhỉ?? Còn cảm giác này, khí thế của họ rất mạnh y như mấy vị đường chủ vậy.

Năm người không để ý đến hành động của những người khác mà tiến về chấp tay hành lễ với đám người lý thông:

- gặp qua chư vị đại nhân.

Lý Thông gật đầu

- chuyện hôm trước các ngươi làm không tệ. Mà còn chúng yêu thú đâu???

Hán tử đề trần cúi đầu cười nói

- hề hề, chúng yêu thú đã được tiểu nhân ra lệnh bí mật tiến về lục lâm bang. Chắc giờ cũng sắp đến nơi rồi. Còn chúng tiểu nhân đến đây phục mệnh đề các vị đại nhân sau sử.

- tốt ta nhận tâm ý của các ngươi.

Lý Thông quay về nói với gióng:

- công tử, đây là những yêu thú hôm trước ở thức hiện sơn.

Gióng nhìn kĩ năm người này toàn thân ai nấy lực lượng cường đại hài lòng gật đầu

- quả nhiên không tệ

Lý Thông nói với năm người

- còn không mau ra mắt công tử.

Gióng cười cười. Năm người ngạc nhiên nhìn về hán tử trước mặt này, hán tử này có thân phận gì mà khiến cho các vị thần thú đại nhân tôn kính đến vậy??? Chúng nhìn chăm chú. Càng nhìn càng thấy có một cảm giác thân cận một cảm giác muốn phục tùng, dường như chỉ cần hán tử này muốn chúng chết chúng luôn sẵn sàng, cảm giác sự khởi nguyên. Đây là uy áp nhưng không giống với mấy vị kia đây là sao???

Chúng yêu chấp tay với gióng

- chúng tiểu nhân tham kiến công tử. Công tử phải chăng là....

Ngưu yêu ngần ngừ không dám hỏi. Gióng thấy chúng thú có điểm kỳ lạ

- ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi đi

Ngưu yêu được công tử cho phép thì hít thật sâu lấy tự tin

- công tử người cũng là thần thú sao???

Gióng và đám người lý Thông ngần ngừ. Gióng nhìn thật sâu vào con trâu này

- ta là nhân loại sao người lại hỏi thế???

Ngư yêu bất ngờ nhưng vẫn cung kính

- tại sao lại như vậy??? Chúng ta cảm thấy từ trên người công tử có uy áp nhẹ nhàng của thần thú đẳng cấp cao??

Đám người lý thông cũng ngờ ngợ nhìn về phía gió. Giờ nghĩ lại từ trên người công tử và thạch sanh chúng cũng có cảm giác tương tự nhưng rõ ràng hai người đều là nhân loại ah cứ ngỡ cảm giác ấy có là vì thân phận lúc trước nhưng khi nghe thấy ngư yêu nói vậy. Thì hẳn là sai rồi.

Gióng thấy mọi người nhìn mình như vậy thì trong lòng cũng có suy nghĩ. Việc này không phải cùng với huyết mạch chứ??

Gióng nghĩ nghĩ rồi nói:

- không phải các người nói đến thứ này chứ???

Gióng giơ cánh tay nhỏ lên, cánh tay xuất hiện từng long lân tam sắc nhỏ dần dần bao trùm cả cánh tay.

Ngư yêu và bọn lý thông nhìn thấy long lân xuất hiện trên tay công tử thì trở tròn mắt lên, từ long lân xuất hiện sự uy áp phục tùng đáng sợ, uy áp khiến chúng tự nguyện phục tùng từ trong máu mủ, hay trong suy nghĩ.

- rầm...rầm... rầm

Tám đại yêu thú quỹ xuống làm mặt đất rung chuyển, bọn Lý Thông có chút mờ mịt. Ngư yêu và bốn con yêu mắt sáng rỡ hiển nhiên chúng biết

- người là thần. Tiểu yêu tham kiến thần, nguyện thần Vĩnh hằng.

Nhị nữ, ngũ ngân ngồi bên Đông lửa sừng sốt, mồ hôi to. Thần cái gì là thần??? Đám đông ngồi ngoài xa cũng ngạc nhiên nhưng không nghe rõ thanh âm bên này mà chỉ đặt trên thân phận hải tử khiến năm tám người cường đại phải phục đại lễ.

Gióng nhìn tay mình cảm giác mờ mịt, đây là hình tượng xuất hiện sau khi trúc cơ thành công, gió cũng đã nghĩ đây là do trên mình có huyết mạch Long Lạc. Nhưng huyết mạch của cha mẹ khủng khiếp như vậy sao??

Gióng thu hồi long lân lại rồi hỏi:

- các người đứng lên nói rõ ràng cho ta.

Long lân thu lại tám người cung kính đứng dậy, ba người lý thông nhìn về năm yêu thú chờ đợi kiến giải. Năm yêu thú nhìn nhau, ngư yêu cúi đầu thưa:

- trên người thần có huyết mạch phải chăng là huyết mạch của hỗn độn thần thú.

Ba người Lý Thông và gió ngạc nhiên hỏi:

- cái gì là hỗn độn thần thú??

Năm yêu thú nhìn nhau ngạc nhiên không kém các vị đại nhân lại không biết???

- các vị đại nhân không biết hỗn độn thần thú??

Cả đám lắc đầu. Ngư yêu thấy vậy bèn từ tốn trả lời:

- thần, các vị đại nhân. Thần ở đây được coi là thần của yêu thú, tương truyền từ khi tu chân giới được hình thành đến nay yêu thú được chia làm: phạm thú, yêu thú, thần thú, trên thần thú được chúng thú tôn kính gọi là thần. Phạm thú bình sinh không thể tu luyện, yêu thú ở trên phạm thú đã có thể tu luyện nhưng cấp độ huyết mạch thấp đến đáng thương, thần thú có huyết mạch cao hơn có bốn cấp như tam vị đại nhân là hạ trên hạ là trung, thượng, siêu. Trên thần thú được gọi là thần chính là hỗn độn thần thú, tương truyền đây là những thần thú sinh ra trong hỗn độn họ là khởi nguyên của tất cả yêu thú trên thế gian.

Gióng và ba người chăm chú lắng nghe. Gió có chút hiểu vậy chẳng phải nói Cha Long là hỗn độn thần thú sao??

Vậy xong mẹ thì sao??

- vậy còn đây thì sao??

Gióng xoa đôi cánh nhỏ viền hồng sau lưng. Bọn Lý Thông không quá lạ với đôi cánh này vì trên người thạch sanh cũng đã thấy mấy lần.

Ngư yêu thần thái ngây ngốc:

- thần có hai loại huyết mạch hỗn độn??

Giống được chúng thú kiến giải thì có chút đắc ý, món quà của cha mẹ quá lớn đi.

Năm người ngu yêu lần nữa quỳ xuống đại lễ khẩn thiết nói:

- xin thần cho chúng tiểu yêu được theo hầu.

Giống hơi bất ngờ

- tại sao, việc theo ta có lợi ích gì à?!

- truyền thuyết còn nói rằng nếu yêu thú ở bên cạnh thần sẽ ngày càng cường đại và huyết mạch Sẽ được cải thiện.

Giống ngẫm nghĩ lại còn như vậy nữa

- được rồi. Đứng lên đi đúng lúc ta cũng cần đến các người.

- vâng. Tạ ơn thần khai ân.

Cả bọn vui mừng cung kính, tự nhủ sẽ làm tốt việc mà thần giao phó

Ba người Lý Thông tò mò hỏi:

- thần à công tử sao người lại có huyết mạch hỗn độn này?? Hơn nữa trên người thạch đường chủ hình như cũng có nhưng có vẻ không như của người???

Bọn ngu yêu như bị nghe tin động trời lắp bắp hỏi:

- các vị đại nhân nói sao?? Còn có người khác mang trên mình loại huyết mạch này??

Lý Thông gật đầu

- phải ah, không chỉ một người mà còn vài người ah

Triệt để bùng nổ năm yêu thú, thân thể run rẩy đứng có cảm giác không vững. Giống cười cười nói với bọn Lý Thông tay chỉ lên trời cao:

- ba người các người quên, ta và các người đến từ đâu và do ai mang đến đây. Nơi đó có một truyền thuyết. Ta nói các người hiểu chứ??

Năm yêu thú làm sao hiểu được lời giống nói. Nhưng ba người Lý Thông nghe sao không hiểu nhìn lên trời cao theo tay giống chỉ, từng hình ảnh câu chuyện hiện ra trong đầu. Bộc trướng rồng tiên khởi nguồn của người Đại Việt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Giữa đường gặp cướp

Đoàn người Việt tông tiếp tục trở về. Vẫn như những ngày trước, vừa đi vừa đề tân đệ được tu luyện. Nhưng chỉ khác là lúc này đã có thêm năm người có tu vi cường đại.

Năm người này tên là hỏa ngu, ngân lang, bạch trư, Bích thiềm, cường hùng. Họ luôn cung kính đặc biệt với vị tiểu công tử khiến chúng nhân ngạc nhiên vô cùng.

Vì cả ngày phi hành nên pháp lực của các tân đệ tử đã phần nào cạn kiệt. Nên mọi người Hạ xuống tìm chỗ nghỉ ngơi. Mọi người vừa đi vừa cười đùa vui vẻ nhưng một cảnh tượng khiến chúng nhân sững sờ.

Một tráng hán vác một cây gỗ lớn, từ trong bụi cây nhảy ra chắn đường mọi người. Gã tay chống khúc gỗ xuống đất, một tay chống nạnh mắt trừng to, chân dạng ngang vai, thân hình to lớn, mặt vuông chữ điền, râu quai nón xum xuê. Thấy mọi người ngần ngại tưởng bị mình hù không nhẹ, hán đắc ý tay chỉ mặt đất rồi đến cây cối cát gợn ồm ồm:

- đất này do ta mở, cây này do ta trồng. Ai muốn đi qua trả tiền lộ phí.

Mọi người sau giây phút ngần ngại thì cười lớn:

- hahaha có sơn tặc

- ý tứ thật có ý tứ một mình mà đi trần lộ hơn một ngàn người

- hảo khí phách.

Một gã chấp sự nói

- vị huynh đệ này thật sự muốn thu lệ phí của chúng ta??

Tráng hán nhìn tên chấp sự gầy còm như nhìn kẻ ngốc nói:

- ngươi bị ngu à?? Hay ngươi bị điên?? muốn đi qua thì trả tiền lệ phí, không có tiền thì quay về đi đừng nói nhiều làm ta đói bụng sắp đến giờ cơm rồi.

Đám tân đệ tử ngẩn ngơ, gã này cũng quá to gan đi. Chấp sự bị chửi tái mặt cầm kiếm lao vào chửi:

- chết tiệt ngươi biết ta là ai không hả?? Ta giết ngươi..

Mọi người nhìn tráng hán lắc đầu thảm than cho số phận bị thương. Nhưng sự việc diễn ra lại trái với những suy nghĩ này.

Tên chấp sự hùng hực khí thế bay vào bị tráng cầm cây gỗ đập bay quay trở lại làm xô mấy người ngã dúi dụi. Mọi người thất kinh vị chấp sự này có tu vi kết đan kỳ ah lại bị hán tử không có dao động linh lực trên người quất bay như một con ruồi??

Đám chấp sự thấy tình trạng của đồng bạn thì biết gã trước mặt này không phải kẻ đơn giản, bọn họ nhìn nhau rồi năm người gật đầu rồi bay ra bao vây gã tráng hán này lại.

Năm người xuất kiếm luồng quang mang tấn công về phía tráng hán. Tráng hán lạnh lẽo tránh né khi thì vung cột gỗ tấn công, chiến loạn một đoàn, khói bụi mù mịt. Một lúc sau năm người thở phì phò không ra hơi mà tráng hán vẫn như thường, năm người bị tráng hán quất ra mỗi người một nơi miệng học máu tươi.

Xung quanh một mảng tĩnh lặng, tráng hán cười lớn đắc ý nói:

- hahaha ta đã nói rồi trả tiền lệ phí thì được đi, không nghe thì chỉ có ăn đòn.

Đám tân đệ tử bị tráng cánh khùng bỏ làm cho chết lặng chẳng biết nói gì. Gió và đám người đứng sau vốn dĩ bọn họ đã phát hiện tráng hán này nấp ở trong bụi cây kia từ sớm nhưng đợi xem tráng hán này định làm gì nhưng bây giờ thấy tráng hán người không có giao động linh lực mà chiến mấy tên chấp sự nhẹ nhàng như vậy mà chỉ có dùng đến mạn lực thì hơi ngạc nhiên.

Gióng cười cười nói với chúng nhân xung quanh mình

- thú vị, quả là một hán tử thú vị! Ai ra thử sức một chút đi.

Mọi người nhìn nhau, phong cách chiến đấu cục súc này trong nhóm cũng có vài người ah, Lý Thông lắc đầu, Ngô ngạn ngó lơ cầm thùng rượu nốc ừng ực. Hoà ngưu muốn đi thì bị Cường Hùng nói nhỏ rồi hán tiến lên trước chấp nói:

- công tử, để tiểu hùng lên một chút. Thể loại chiến đấu này rất phù hợp với ta.

Gióng gật đầu, tiểu hùng phi hành lên phía trước đám người đứng đối diện với tráng hán nói:

- lão gia gia của ngươi không có tiền nhưng mà muốn đi qua ngươi muốn ngăn thì lại đây.

Tráng hán nhìn kẻ to lớn mới đến này, hán cũng cao to như gã, có phần còn cao hơn một chút. Thấy lão xưng là gia gia của mình thì bụng tức dâng lên, tráng hán hai tay cầm cây gỗ vung mạnh vào mạng sườn kẻ mới đến này.

Cây gỗ vung mạnh phát ra tiếng vù vù khiến lớp bụi cùng lá khô trên mặt đất lay động. Cường Hùng cười cười xoay người hai tay ra thế đón lấy cây gỗ, sức mạnh của cú vung khiến hán khá ngạc nhiên hán bị lùi ra sau mấy bước chân cày lên mặt đất một khoảng mới trụ lại được.

Cường Hùng giữ được cây gỗ, tay trái vòng qua kẹp cây gỗ vào nách, người khẽ xoay đối diện với tráng hán, tay phải đưa vòng qua phía dưới cây rồi ra sức hất cây ra khỏi sự chống đỡ của hai tay tráng hán.

Bất ngờ vì đòn đánh bị chặn lại, vì hai cần cây gỗ không có điểm tựa nên tráng hán bị mất vũ khí chưa kịp hoàn hồn thì tiếng nói tiếp theo của cường hùng khiến tráng hán sực tỉnh phòng ngự.

- giờ đến lượt ta tấn công.

Nói rồi Cường Hùng ôm cây gỗ đâm thẳng vào người tráng hán. Tráng hán trùng chân xuống tấn đưa hai tay đón lấy cây gỗ nhưng vì lực quá mạnh cây gỗ trượt khỏi tay đâm vào ngực, tráng hán chân lùi từng bước về sau, từng bước chân in xuống mặt đất đến bước thứ sáu mới dừng lại được. Hấn ra sức bước từng bước lên phía trước đẩy lại về phía cường hùng, cường hùng bị đẩy lùi về phía sau thì ra sức đẩy lại tráng hán.

Hai người giăng co đẩy đi đẩy lại một lúc sau cây gỗ dường như hết sức chịu đựng sức lực của hai người, từng vết rạn xuất hiện trên cây gỗ càng lúc càng nhiều cây gỗ bị nứt ở giữa rồi hai bên đâm vào vào từng mảnh gỗ trên thân gỗ bị bắn toé tung ra. Hai người mất trụ thân thể bị chúi về phía trước một vài bước chân mới dừng lại được.

Cường Hùng phe phẩy đôi tay tán dương tráng hán

- sức lực rất khá, không biết quyền cước thể nào

Tráng hán không yếu thể lao vào nói:

- thử biết ngay

Tráng hán lao vào giờ quyền đâm thẳng xe gió. Cường hùng thấy quyền đầu của tráng hán phóng thẳng vào mặt mình cường hùng bước chân trái hơi xéo tới, sát mình tráng hán, đồng thời bắt tay hầu phải, để vuốt theo quả đâm của tráng hán. Còn tay trái thì chộp vai gã, để lên gối vào ngực

Tráng hán bị đòn đau bất ngờ người khom lại, cường hùng dùng chân đạp mạnh tráng hán ngã úp mặt xuống đất.

Tráng hán đứng dậy ôm ngang người cường hùng, cường hùng dùng cùi trỏ tui vào lưng hán mấy cái không thấy buông ra thì dùng đầu gối hất lên vào ngực tráng hán. Tráng hán chịu đau đầy cường hùng nằm xuống đất rồi nhanh chân ngồi lên bụng cường hùng tay quai liên tục. Cường hùng giờ hai tay đỡ mặt rồi giẫy giụa hất tráng hán ngã sang bên phải rồi co chân đạp vào ngực tráng hán khiến hán bay đi đằng xa, chiến loạn bụi mù mịt, hai người như hai con trâu quần nhau, một lúc sau tráng hán nằm găm đất một đống. Cường hùng thì quần áo xộc xệch, bụi đất bám đầy mặt mũi bị mấy đòn tím bầm

Giống và đám người Lý Thông tiến lại nhìn thăm trạng của cuộc đánh lộn, lắc đầu cũng khá bất ngờ vì lực chiến của gã tráng hán này có thể đánh nhau như vậy với hắc hùng chắc phải có điều kì dị nhưng dường như gã này hơi ngốc chiến đấu không một chiêu thức hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Người đi cùng ta kiếm cơm thể nào?

Một vùng trống bụi mù mịt, mặt đất bị cây xói thành những vết sâu. cây cối xung quanh đổ rạp, tráng hán thân hình cao lớn nằm úp mặt ngấm cỏ non. Một tràng cảnh buồn cười nhưng đám đông im lặng, vị tráng hán này thật sự khiến họ bất ngờ. không chỉ có thể hạ gục các vị chấp sự kết đàn kỳ mà còn có thể đánh gần như ngang tay vị phó đường chủ, nguyên anh trung kỳ mới thu nhận của yêu đường này.

Giống và chúng nhân cũng cảm thấy ngạc nhiên vì điều này, họ hiểu rõ sức mạnh thân thể của Cường Hùng như nào. Cường Hùng là yêu thú ah, yêu thú vốn là loại động vật có sức mạnh thân thể lớn hơn rất nhiều so với thường nhân. Cùng cấp độ tu luyện thông thường yêu thú hình hơn về lực lượng, nhưng tráng hán này dường như vượt khỏi đánh giá của họ, thân thể không có dao động linh lực chi thuần túy là lực lượng xác thịt và có thể chiến đấu với yêu thú hùng tộc vốn nổi tiếng trâu chó này.

Cường Hùng đưa tay phủi lớp bụi dính trên y phục của mình, nhìn đối thủ của mình lúc này đã hôn mê dưới mặt đất, ánh mắt có chút tán thưởng bội phục. từ lúc tu luyện đến giờ ở thiên lam thành này chưa có nhân loại nào có thể đơn thuần so sánh lực lượng với hán như vậy ah.

Hán quay lưng lại thấy các vị đại nhân lúc này đã hạ xuống thì chấp tay “công tử, các vị đại nhân”

“hán ta sao rồi??”

Giống tiến lên gần Cường Hùng

Cường Hùng chấp tay cung kính “ công tử, hán chỉ là đau quá ngất đi mà thôi, có lẽ một lúc nữa sẽ tỉnh.”

Giống gật đầu có chút suy tư mở miệng “ giao chiến với hán ngươi có cảm giác gì đặc biệt không??”

“ Công tử, từ khi bắt đầu tu luyện đến giờ tiểu nhân chưa hề gặp một đối thủ nào có thể chiến đấu bằng thân thể với tiểu nhân như vậy. nếu có vận dụng linh lực thì không nói nhưng hán ta lại đơn giản chỉ bằng lực lượng nhục thân. Tiểu nhân có thể nói hán có lực lượng thân thể tương đương với yêu thú nguyên anh sơ kỳ đỉnh” Cường Hùng tỉnh tê cảm nhận.

“ lực lượng thân thể có thể tương đương với yêu thú nguyên anh?? kẻ này không phải là người tầm thường” giống nghe Cường Hùng trầm tư.

Những người khác nghe vậy thì trở mắt ngờ ngàng lực lượng nhân loại có thể mạnh như vậy sao? không lẽ kẻ này chuyên luyện thể, thân thể quá biến thái đi à nha.

“ làm hắt tỉnh lại đi” Thánh Gióng nói với chúng nhân.

Một gã chấp sự tiến lại, hấn dùng thủy lĩnh lực tạo thành một luồng nước tiến về phía mặt của Tráng Hán, khiến cho cả đầu gã lẫn khoảng đất gã úp mặt bị ướt sũng, tóc tai gã bết lại như thể một gã khất cái bị ướt mưa.

Tráng Hán bị Cường Hùng đánh một trận đau điếng bất tỉnh lại bị nước hắt làm cho thức tỉnh, gã nhấc đầu lên nhỏ chút cò lẩn đất đá trong miệng ra “phì, phì, khặc khặc” gã chống tay đẩy cơ thể ngồi dậy, cảm thấy toàn thân vận vẹo đau đớn gã rủa “tên chết tiệt, đánh ta đau quá”

Tráng Hán lầm ba, lầm bầm khiến đám đông càng cảm thấy thú vị, xôn xao nhìn nhau có vài thiếu nữ cười cười che miệng lại “khúc khích, khúc khích”. Gã nghe tiếng cười ngoảnh mặt sang thấy cả đám người này đang chăm chú nhìn mình, gã hơi ngẩn ngơ.

Thanh giọng quay mặt về Cường Hùng mở miệng “ngươi lòi hấn lại đây, ta có chuyện hỏi hấn.”

“vâng, công tử.” Cường Hùng, tiến lại chỗ tráng hán đưa tay cầm cổ tráng hán lòi xềnh xệch về phía công tử.

“buông ta ra, tên chết tiệt buông ra. Ta đánh với ngươi mấy trăm hiệp, buông ra” Tráng Hán bị lòi đi, thân thể đã thoát lực chỉ biết la mắng.

Cường Hùng lòi gã đến thả trước mặt công tử rồi gã đứng lùi ra phía bên cạnh.

"ngươi là ai? Sao lại chặn đường chúng ta" Giọng đứng chấp tay sau lưng nhìn chằm chằm gã chờ đợi câu trả lời.

"tiểu nam hài, ngươi là ai mà dám hỏi ta như vậy? Coi chừng ta téet mông ngươi. Hừ hừ tên chết tiệt, làm ta đau hết cả người" Tráng hán lầm bầm rồi đưa tay xoa xoa vai trúng chỗ đau mặt mũi nhăn nhúm lại.

Cường Hùng đứng ở bên cạnh tiến tới một chút đưa quyền đâm vào mặt gã hai phát chỉ mặt "bốp bốp. thẳng son tặc, ai cho ngươi dám ăn nói như vậy với công tử nhà ta."

Giống gờ tay ra hiệu cho Cường Hùng dừng lại. Cường Hùng liền dừng tay lùi lại vị trí cũ.

Tráng hán bị đâm cho hai quyền ngã dúi dụi sang một bên, sợ hãi "tên hài tử này có thân phận cao như vậy sao?? Gã đưa mắt nhìn về vị tiểu công tử, rồi quỳ về vị trí lúc nãy

"công tử, tha tội tiểu nhân lỡ lời, tiểu nhân tên là Khải Đức, hôm nay tiểu nhân chỉ là muốn kiếm chút cơm ăn thôi. Xin công tử tha mạng"

Giống nhìn gã hỏi

"ngươi là người ở đâu? Ta thấy gần đây không có thôn trang nào ah??"

Tráng hán nghe vậy thì nói" công tử tiểu nhân vốn cùng tộc nhân sinh sống trong rừng, nhưng mọi người đã bị yêu thú giết hết. Chỉ còn lại tiểu nhân lang thang kiếm ăn trong rừng đi không biết bao nhiêu lâu thì tiểu nhân lạc đến đây, đang lúc đói thì bắt gặp đám người công tử."

"ngươi sống cùng tộc nhân ở trong rừng?? "Giống ngẫm nghĩ

"vâng đúng là vậy thứ công tử." Gã khẳng định.

"ngươi là người luyện thể sao??"Giống nhìn gã chờ đợi.

Tráng hán mù mịt "công tử, luyện thể là cái gì??"

Giống và mọi người ngẩn ngơ nhìn nhau khó hiểu

"không phải luyện thể sao?? Vậy thân thể ngươi sao lại mạnh mẽ như vậy?? Giống hỏi tiếp

"công tử thân thể ta cứ tự nhiên như bình thường thôi"

"tự nhiên như bình thường, vậy những tộc nhân của ngươi trước kia cũng vậy sao??"Giống trở nên hiếu kỳ

"đúng vậy ah, có người mạnh người yếu. Lớn lên đều như vậy ah, cũng có người mạnh người yếu hơn tiểu nhân nhưng không có tu luyện cái gì là luyện thể cả"

Tất cả mọi người nghe vậy thì càng chấn kinh, đây là tộc người gì vậy?? Cứ bình thường, lớn lên đều mạnh như vậy cả mà không hề có tu luyện.

"Lý đường chủ ngươi lấy một cái Trắc thí thạch lại đây" giống đưa tay về phía Lý thông

Lý Thông vâng lời lấy từ giới chỉ ra một quả cầu đưa sang. Giống nhận lấy thạch cầu rồi nói:

"ngươi đặt tay lên thạch cầu này"

"vâng, công tử" gã tráng hán không biết sao phải làm như vậy nhưng vẫn làm theo đưa bàn tay đặt lên thạch cầu.

Thạch cầu dưới bàn tay trắng hán không hề có một chút thay đổi nào cả vẫn im lìm như lúc mới lấy ra từ gói chỉ của Lý Thông.

"không thể nào, không có linh căn. Thế này là thế nào??" giọng và đám người ở phía sau thấy vậy thì sững sốt.

Tráng hán nhìn thấy thái độ của mọi người như vậy thì nhìn tay mình rồi nhìn thạch cầu, gã không hiểu linh căn là cái gì? Quan trọng lắm sao?

"công tử cùng mọi người sao vậy??" Gã gật đầu, gật tai hỏi

Nghe tráng hán hỏi Gióng và mọi người mới từ trong sừng sốt mới từ từ tỉnh táo lại nhưng ánh mắt từng tia kỳ dị vẫn nhìn về phía gã quái vật này.

Gióng nhìn gã nói "không có gì, chuyện linh căn thì rồi từ từ ngươi sẽ hiểu. Thường ngày ngươi vẫn săn yêu thú và ngủ trong rừng sao??"

Tráng hán gật đầu "vâng chính là vậy"

"từ giờ ngươi đi cùng ta kiểm com thế nào??" Gióng nhìn gã mong đợi.

"đi săn thú cùng với công tử sao??" Tráng hán hỏi lại

"thi thoảng có săn, đánh nhau là nhiều hơn. Bình thường thì cũng không làm gì có chuyện gì ta bảo ngươi làm thì ngươi cứ làm theo là được." Gióng nói đơn giản.

"vậy được, ta nghe lời công tử, ta theo người đi kiểm com." Gã đập đầu mấy cái.

Gióng hài lòng vỗ vỗ mấy cái vào vai gã "tốt, chỉ cần nghe lời thì không thiếu com cho ngươi. Đứng lên đi "

Tráng hán nghe lệnh xiêu vẹo đứng dậy Lão đảo hần nhiên là vẫn thoát lực. Gióng thấy vậy thì lấy một viên hồi khí đan vứt cho hán. Gióng ngẫm nghĩ tay đầm này là một hảo thủ sao này về phải nghiền cứu thân thể gã thật kỹ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Ta muốn ngươi đánh với ta một trận

Việt Tông tại bản doanh của lục lâm bang trước kia, là một thung lũng rộng được bao quanh bảy ngọn núi cao. Ngọn núi cao nhất được đặt chủ phong, nơi có đại sảnh đường và nơi ở của tông chủ, sáu ngọn núi khác tượng trưng cho sáu đường và nơi cư ngụ của các đệ tử trong đường.

Chiến sơn, sảnh đường nam tử cao lớn ngồi trên chủ vị đưa tay xoa cằm. Nhắm tính

"đám người huynh trưởng đi tuyển trạch đệ tử chắc cũng đã sắp đến nơi rồi"

Nam tử này chính là Thạch Sanh đường chủ chiến đương. Người được giao ở lại tọa trấn, mặc dù hơi muốn đi vào thành dạo chơi nhưng đây là ý của công tử ah, hán không thể làm trái được cho dù tu vi người giờ còn nhỏ yếu nhưng người là chủ lực của hoạt động lần này và hơn cả nữa là trong thâm tâm của hán hay bất cứ nam nhân đại Việt nào người là một biểu tượng của sức mạnh. Được chiến đấu bên cạnh người là một vinh dự cao quý.

Tính toán có lẽ sắp đến thời gian, hán mở thần thức ra khắp không gian xung quanh Việt tông. Một lúc sau hán mỉm cười đứng dậy

"trở về đã trở về rồi. Thu hoạch không tệ, ồ còn có thêm vài nhân vật lạ. Ta phải đi đón công tử và bọn họ mới được"

Thạch Sanh bước ra khỏi chiến sảnh, hai gã hộ vệ ngoài sảnh cúi đầu "đường chủ, có việc gì phân phó??"

Hán gật đầu "đi gọi các chấp sự lại đây"

"vâng" một gã nhanh nhẩu thưa rồi chạy đi.

Một lúc sau gã trở về phía sau là sáu gã chấp sự. Sáu gã cung kính cúi đầu mở miệng "Đường chủ, chúng tiểu nhân đã đến "

"các ngươi đi theo ta ra cổng đón công tử và các vị đường chủ đi tuyển Trạch trở về" nói rồi Thạch Sanh ngự không đi trước.

"vâng" sáu người đáp lời rồi tiến theo sau.

Trên đường đi đến cổng Việt tông, những chấp sự của các đường khác đều nhập vào cùng đi, đến nơi phía sau Thạch Sanh đã có ba mươi gã chấp sự.

Thạch Sanh hạ người xuống trước cổng, mọi người cũng xuống theo cung kính chờ đợi. Cổng gỗ lớn án ngữ trước con đường độc đạo tiến vào trong

tông.

Giống và đoàn người đang sắp sửa đến địa phận Việt tông. Hắc Tuyên mỉm cười " công tử, Thạch đường chủ dẫn người đón tiếp chúng ta ở cổng rồi ah"

Giống nghe vậy cũng cười " xem ra mới có mấy ngày, ở một mình cũng có chút không quen"

" chưa biết chừng hẳn nhớ thanh muội nha " Lý Thông đưa mắt nháy nháy với mỹ nữ thanh y.

" hừ, hẳn mà dám. Nguyệt Nga chắc chẳng tha, ta cũng không cần hẳn nhớ ta. Lý huynh thì ta cho phép đấy" Tiểu Thanh nói

Cả đám người ha hả, những người khác thì tò mò về vị Lý đường chủ trong lời nói của họ.

" đi chúng ta nhanh trở về, để Lý đường chủ khỏi phải chờ mọi chân ah." Giống phát phát tay ra hiệu mọi người tăng tốc độ. Một lúc sau thì đã thấy Thạch Sanh và mấy đường chủ đứng ở phía trước, họ liền hạ xuống đứng đối diện nhau.

Thạch Sanh và đám chấp sự thấy vậy tiến lên chấp tay cung kính cúi đầu

" công tử và các vị đường chủ đã trở về".

Giống gật đầu" chúng ta về đại sảnh đường nói sau "

Thạch Sanh ra hiệu cho đám chấp sự tránh sang hai bên để lộ ra một con đường rồi ra tư thế mời

" mời công tử"

Giống đi trước bước vào Thạch Sanh đứng vào hàng của bọn Lý Thông, phía sau là Ngô Ngạn và Khải Đức cùng ngũ yêu phía sau là đám chấp sự lúc này đã đông hơn trước vì những chấp sự khác đã hoà vào cuối cùng là nhị nữ dẫn đầu một ngàn hai trăm tân đệ tử. Mọi người cùng phi hành nhàn nhả trở vào.

Đại sảnh đường chủ sơn giống ngồi vào chủ vị, bốn người Đường chủ cũng ngồi vào vị trí của mình. đám người khác thì đứng giữa sảnh chấp tay cung kính, ngũ yêu thì cảm thấy đây là điều tất nhiên, đám chấp sự không có gì ngạc nhiên nhưng đám tân đệ tử thì bất ngờ trước địa vị của công tử, người đang ngồi vị trí của tông chủ ah?? Người có thân phận gì??

Giống ngồi chủ vị nhìn đám người rồi mở miệng:

" lần này tuyển trạch các vị đường chủ đã làm rất tốt. Một ngàn hai trăm đệ tử này, trở về các đường chủ cùng chấp sự nhớ sắp xếp vào các nơi phù hợp theo quy định đi."

Đường chủ và đám chấp sự cung kính chấp tay " đã rõ thưa công tử "

Giống gật đầu" giờ các chấp sự đưa tân đệ tử đi thu xếp chỗ nghỉ ngơi, còn Bốn vị đường chủ cùng với Ngô Ngạn, Khải Đức. Ứm năm người nữa ở lại đi."

" vâng thưa công tử" đám chấp sự dẫn các tân đệ tử rời khỏi đại sảnh. Ngô Ngạn thì đứng về phía sau lưng sư phụ, ngũ yêu đứng cung kính, Khải Đức thì gãi gãi đầu không biết đi đâu.

Thạch Sanh chấp tay về phía giống " công tử lần tuyển trạch này ra sao?? Chúng ta lại thu được nhiều đệ tử như vậy ah, tư chất họ không tồi. Còn hai vị hảo hán này cùng ngũ vị yêu thú này là?? "

Thạch Sanh nhìn về bảy người tò mò, hẳn rất ngạc nhiên vì những người này tu vi cũng không đơn giản ah, còn tráng hán ngờ nghệch thì có chút kỳ quái.

Bốn người giống nhìn thấy hẳn tò mò ngạc nhiên như vậy thì nhìn nhau rồi nhìn hẳn từng từng cười không ai nói gì.

Đợi một lúc sau không thấy ai trả lời mà nhìn mình cười cười Thạch Sanh mặt khó chịu

" mọi người đừng như vậy ah đều là nam nhân thẳng thì nói thẳng ra đi đừng cong cong như thế "

" phì, phì, khặc khặc..haha..hihi..Bốn người cười nghiêng ngả.

" ta không phải là nam nhân ah, cong hay thẳng không can hệ đến ta hihi " tiểu Thanh cười duyên

" thôi đi, coi như ta năn nỉ mọi người kể cho ta ah " Thạch Sanh ra vẻ khổ sở xin sỏ.

" Lý đường chủ kể lại chuyện cho hẳn nghe đi" giống bảo Lý Thông.

" vâng, công tử" Lý Thông chấp tay rồi từ tốn kể lại mọi chuyện từ tuyển trạch rồi việc diệt sát người các tông môn, các sự việc sau này.

Thạch Sanh ngồi nghe chăm chú, khi vỗ đùi đen đét, khi ngạc nhiên nhìn về hai hán tử to lớn rồi ngũ thú. Lý Thông kể xong thì hẳn giờ ngón cái về Lý

Thông

"tốt tốt không hổ là huynh trưởng của ta"

"haha ta là ai chứ? " Lý Thông được khen thì đắc ý cười.

Thạch Sanh nhìn Ngô Ngạn sau lưng Lý Thông "vị này là đồ đệ của huynh trưởng ah, ta thấy tư chất không tệ nhưng thiếu đi chút gian xảo của huynh mà lại thêm phần hào sảng hơn ah "

"đây là đồ đệ đang khen đồ đệ của ta hay đang chê ta ah?"

"cả hai, cả hai. Từ trước đến nay huynh vẫn luôn hiểu đệ ah"

Đám người cười vui vẻ, nhân sinh thật vi diệu những người trước đây đều từng là kẻ thù nhưng lúc này lại cười đùa vui vẻ.

"Ngô Ngạn đây là Thạch sư thúc của ngươi, chào hỏi sư thúc của ngươi đi. Sư thúc ngươi cũng là người có am hiểu rượu ah" Lý Thông nói với đệ tử.

Ngô Ngạn chấp tay cúi đầu "đệ tử bái kiến sư thúc, mong sau này được người chiếu cố nhiều hơn"

Thạch Sanh tán thưởng gật đầu "đơn lĩnh căn thủy hệ, tư chất tốt sau này chăm chú tu luyện là được. Còn rượu ah, ngày xưa ta cũng chỉ được sư phụ ngươi chỉ dẫn sơ sơ không đáng nói, không đáng nói"

"vâng, sư thúc " chấp tay lần nữa rồi hấn nghiêm chỉnh đứng đắn.

"công tử còn ngũ vị yêu thú này người định để họ vào yêu đường sao??" Thạch Sanh chấp tay hỏi

Giống ngẫm nghĩ" đúng vậy, ta mở thêm yêu đường. Tiểu Thanh tạm thời chuyển sang làm đường chủ yêu đường."

"vâng, công tử. Vậy còn nữ đường thì thế nào??" Tiểu Thanh hỏi

"ta sẽ thử thuyết phục mẫu thân ta đảm nhận. Dù sao ta cũng muốn về Việt tông tu luyện một phen"

"phu nhân đúng là nhân tuyển tốt nhất" Thạch Sanh nói.

Mọi người cũng gật đầu ý là phải. Thanh Hà biến dị bằng linh căn hai mươi tuổi hơn đã là nguyên anh hậu kỳ cường giả. Nếu nói không phù hợp thì ở đây ai dám tin hơn nữa là mẫu thân công tử ah.

"còn hán tử lực lưỡng này?? Thân thể thật sự mạnh như vậy sao?" Thạch Sanh nhìn gã kỳ quái hỏi.

"ngươi có thể tự xem" giống cười mở miệng

"vâng" Thạch Sanh chăm chú nhưng hán tử đưa tay vẫy vẫy "ngươi lại đây"

Khải Đức đưa tay chỉ chỉ vào mặt mình ngẩn ngơ nhìn về Giống.

Giống gật đầu "ngươi lại cho đường chủ xem"

Khải Đức tiến lại trước mặt Thạch Sanh. Thạch Sanh dùng thần thức tỉ mỉ quan sát cơ thể của hán

"cơ thể thật kì quái, linh khí liên tục thẩm thấu vào da thịt cường hoá tăng sức lực của cơ thể"

Thạch Sanh xoa cằm ngẫm nghĩ rồi đứng dậy mở miệng "theo ta ra ngoài"

Hán chấp tay sau lưng không đợi Khải Đức trả lời.

Khải Đức mù mờ không hiểu chuyện gì nhưng vẫn đi theo. Giống nói "chúng ta cũng ra xem sao"

Khoảng sân trước đại sảnh đường, hai người đứng đối diện nhau. Giống và những người còn lại đứng trước cửa theo dõi

"ta muốn ngươi đánh với ta một trận, yên tâm ta sẽ không dùng linh lực" Thạch Sanh nhìn Khải Đức nói

"chuyện này, đường chủ thân thể ta rất mạnh ah. Người không dùng linh lực không sao chứ??" Khải Đức chần chừ.

"ta không phải người yếu đuối như vậy. Ra tay đi" Thạch Sanh chấp tay sau lưng nói.

"đường chủ phải cẩn thận rồi " Khải Đức chấp tay nói rồi lao đến.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Thu đệ tử phải có phong cách

Quang cảnh từ trên chu sơn nhìn xuống các đường sơn khác rất đẹp, không khí thoáng mát gió thổi vì vu khiến người ta thư thái. Sân trước đại sảnh đường rộng lớn được lát bằng những khối đá xanh, thường ngày được các đệ tử quét dọn nên khá sạch sẽ.

Thạch Sanh chấp tay ra sau lưng nhìn Khải Đức đang sông tới thì mỉm cười " đúng là chiến đấu một cách đơn thuần lực lượng, đơn giản không theo chiêu thức hệ thống gì cả. Được đề ta ném thử một đòn của ngươi xem sao"

Khải Đức vùng quyền vào chính giữa ngực Thạch Sanh. Thấy hắn không đỡ thì ngẩn người lo lắng " đường chủ sao người không đỡ??"

Thạch Sanh bị kinh lực của quyền đầu đẩy về sau năm mét im lặng cúi đầu không nói.

Khải Đức và chúng nhân kinh ngạc đây là thuần túy là muốn ăn đòn ah.

Cường Hùng người đã từng giao đấu với Khải Đức từ trước lo lắng " công tử, Thạch đường chủ sẽ không sao chứ "

" không phải lo, hắn không phải người bình thường. Còn nhớ ta từng nói có mấy người có huyết mạch giống ta chứ?? Hắn chính là một trong số đó." Gióng cười nhìn Cường Hùng.

Cường Hùng cùng đám người Hoả Ngưu nghe Gióng nói vậy thì mắt sáng rõ nhìn chằm chằm Thạch Sanh, mới đầu ở người này bọn họ cảm thấy có chút áp lực ngỡ rằng do tu vi cường đại thì ra là do huyết mạch mang lại.

" tốt, tốt, lực lượng rất không rồi. Đúng là có thể coi khoảng sơ kỳ đỉnh." Thạch sanh ngẩng đầu sắc mặt thân thể như không hề có gì xảy ra.

" cái này, đường chủ người quá cường đại đi. " Khải Đức há hốc miệng

Gióng và chúng nhân cũng kinh ngạc về sức mạnh của Thạch Sanh. Đúng là gã biến thái chịu một cú đấm như không có chuyện gì xảy ra cả.

" tiếp tục đi? Ra tay toàn lực vào " Thạch Sanh phui phui ngực áo nói

Thấy Thạch Sanh không hề hấn gì Khải Đức không còn lo lắng suy nghĩ gì nữa mà toàn lực đánh đấm.

Vì Khải Đức không hề có chiêu thức gì cả nên hắn như một người phạm chỉ biết đánh lung tung quyền. Thạch Sanh cười cười phòng ngự trước những đòn đánh của hắn cực kỳ đơn giản, Thi thoảng còn ra một số quyền để thử sức phòng ngự của Khải Đức.

Khải Đức càng đánh càng mệt, hơi thở phì phò. Trên người đã dính đầy bụi đất, mặt có vài vết tím bầm, hắn lại tiếp tục lao vào hùng hục.

Thạch Sanh hài lòng với tinh thần chiến đấu của tên này, lực chiến, phòng ngự đều tốt nếu được hướng dẫn thêm về chiêu thức thì hắn Sẽ ngày càng mạnh hơn. Tâm trí tuy hơi ngờ nghệch nhưng thật ra lại là một điều tốt, tâm trí quá rồi ren cũng không phải là tốt.

Thạch Sanh giờ tay nắm lấy đầu quyền của Khải Đức nói " đến đây là được rồi "

Khải Đức ngồi bệt xuống đất thở hổn hển. Thạch Sanh nhìn hắn cười rồi đi về phía Gióng chấp tay.

Gióng nhìn vị đại chiến tướng của mình mở miệng

" ngươi cảm thấy gã thế nào? "

" công tử, Khải Đức này thân thể không có linh căn để lưu giữ linh khí, nên linh khí lại thường xuyên tiến vào da thịt cốt cách cường hoá nên sức mạnh thân thể rất mạnh. Có thể nói hắn chính là kỳ tài luyện thể ah " Thạch Sanh cảm thán.

" ngươi nói đúng sức mạnh thân thể của hắn rất đáng kinh ngạc. Đáng tiếc tộc nhân của hắn đều đã chết, không thì thành lập một chi quân đội đều là những kẻ mạnh như này là điều không tồi" Gióng lắc đầu.

Thạch Sanh ngẫm nghĩ rồi hỏi " công tử, Khải Đức này người định sắp xếp như thế nào?"

Gióng nhìn Thạch Sanh rồi nhìn Khải Đức bên kia nói " ban đầu khi thu nhận hắn, ta đã tính để cho hắn vào chiến đường của ngươi. Ở Việt tông ngươi cũng thấy đấy các đường chủ khác đều là yêu thú nên người chỉ dẫn hắn hợp nhất chỉ có ngươi thôi."

" vâng, công tử" Thạch sanh cúi đầu chấp nhận rồi giờ tay vẫy gọi " Khải Đức ngồi mãi à?? Mau lại đây đi "

Khải Đức đứng dậy phủi sạch y phục rồi chạy lại.

Nhìn hẳn đến Thạch Sanh nói " từ giờ ngươi sẽ gia nhập chiến đường của ta thế nào?? Có ý kiến gì không "

Khải Đức nghe vậy thì cung kính cúi đầu " tiểu nhân đồng ý, ý kiến thì thật ra tiểu nhân đúng là có "

Thạch Sanh và chúng nhân đưa mắt nhìn hẳn. Giọng cười " Oh nhurai có ý kiến gì thì cứ nói đi. Ngươi muốn linh thạch hay cái gì thiên tài địa bảo ah?"

Khải Đức chấp tay " tiểu nhân nào dám muốn lấy những thứ ấy."

" Tiểu nhân chỉ là muốn xin Thạch Đường chủ nhận ta làm đệ tử ah "

Mọi người chột hiểu, thì ra là vậy ah tên này dường như cũng đâu có quá ngờ nghệch. Thạch Sanh chưa nói gì. Giọng thì thân nhiên " ngươi đã muốn vậy thì ngươi bái sư đi "

" rầm rầm xin đường chủ nhận ta làm đệ tử " Khải Đức thả hai đầu gối đập xuống đất thật mạnh.

Thạch Sanh suy ngẫm " ngươi muốn ta dạy gì cho ngươi?"

" tiểu nhân muốn trở nên cường đại giống người, chỉ có trở nên thật cường đại tiểu nhân mới bảo vệ được mọi thứ của mình" Khải Đức cung kính dập đầu thưa.

" như thế này không được " thạch sanh xoa xoa cằm

" xin đường chủ thành toàn, xin hãy nhận ta làm đệ tử" Khải Đức lo lắng cầu xin vì hẳn thấy người này có thể khiến hẳn trở nên cường đại hơn hẳn lúc này.

" ý ta không phải vậy ah, đệ tử như ngươi, ta không nhận thì hoá ra ta không có mắt." Thạch Sanh nói.

" vậy ý đường chủ là sao??"

Giống và chúng nhân ngẩn ngơ mù mịt khó hiểu nhìn về Thạch Sanh bảo muốn nhận nhưng không được thế là thế nào.

" thu đồ đệ cũng phải có phong cách ah" Thạch Sanh lấy từ trong nhẫn trữ vật một cái bàn tròn, một cái ghế vớt ra sân" rầm " " rầm" rồi lại lấy ra một cái ấm và hai cái chén đặt xuống bàn " cạch" " cạch"

" thu đồ đệ từ xưa đến nay đã có tục lệ lưu truyền. Ta là người cổ hủ ah, không thể chấp nhận việc lấy chay hay như ai đó nhận đệ tử ngay trong tủi lâu được" Thạch sanh cười cười.

" hừ.. Hừ... Tiểu đệ được lắm, lại nói ta nhận đồ đệ không hợp quy củ." Lý Thông nóng mặt nói.

" a ha huynh trưởng đệ lỡ lời. Huynh bỏ quá a, người lớn tuổi đừng quá hẹp hòi dễ bị giảm cân đấy" nháy nháy mắt Thạch Sanh bông đùa.

Chúng nhân ai nấy cười khoái chí, Lý Thông hằm hằm cũng lấy ra một cái ghế và hai cái chén đặt xuống bàn ngồi.

Thạch Sanh bắt ngờ " huynh trưởng có ý gì đây??"

" ta làm lại cho có phong cách được không??" Lý Thông trừng mắt

" haha song hy lâm môn, sao lại không được ta cũng đang muốn uống trà của đệ tử huynh đây, ta là sư thúc ah vừa hay vừa hay" Thạch Sanh gạt gù.

" ai có hoá linh căn nấu ta ấm trà " Thạch Sanh hỏi chúng nhân.

Hòa nguru cung kính lại gần" có tiểu nhân"

Một lúc sau nước đã sôi trà đã pha. " Ngô Ngạn" " Khải Đức" " lại đây đi" hai người hô hai đệ tử của mình lại. Lý Thông xoa bụng" theo thông lệ từ trước đến nay đệ tử phải dâng trà bái sư, các con làm việc đi. "

Cả hai đồng thanh đáp " vâng"

Ngô Ngạn tính ra là sư huynh vì nhập môn trước, hẳn rót ra một chén trà rồi quỳ xuống dâng lên " tiểu nhân Ngô Ngạn, xin được bái nhập làm đệ tử của sư phụ"

Lý Thông nhận lấy trà " tốt trà này ta nhận, đệ tử này ta thu. Đứng dậy đi "

Ngô Ngạn dập đầu mấy cái thùm thụp " đa tạ sư phụ đã thành toàn" nói rồi đứng dậy cũng không quên rót trà mời sư thúc Thạch Sanh, Thạch Sanh nhận trà gạt đầu nói vài câu động viên rồi đưa cho hẳn mấy chai rượu làm quà khiến hẳn vui mừng ra mặt.

Khải Đức nhìn các động tác của Ngô Ngạn thì cũng đã nắm bắt được quá trình dâng trà bái sư, buổi lễ thành công hai huynh đệ nhận cho mình mỗi người một đệ tử đắc ý, mọi người ai cũng vui vẻ vì Việt tông ngày càng cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Dạy bồ cùi thật sao??

Đám người giống nhìn khung cảnh dâng trà bái sư trong sân mỉm cười, hai gã này thật biết bày trò. Họ cũng vui vì họ những người đến từ phương xa lại có thể có được tinh thần ở nơi đây, có thể thời gian ở lại đây còn rất dài vậy Sẽ bớt quạnh hiu đi phần nào.

Thạch Sanh nhận trà từ tay Khải Đức gật đầu uống cạn" tốt trà này ta nhận, Ngươi người đệ tử này ta thu."

Hắn lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc rìu lớn đưa cho đệ tử " đây là món quà ta tặng ngươi, ta thấy ngươi rất hợp sử dụng nó"

Nói đến sức công phá thì rìu loại rất đáng sợ tuy nhiên nó ít được dùng phổ biến trong phạm nhân cũng đặc biệt trong tu chân giới. Rìu được xếp vào loại vũ khí hạng nặng, chỉ thích hợp cho những ai có sức khỏe tốt và sức mạnh hơn người như Khải Đức

" tạ ơn sư phụ" Khải Đức cầm cây rìu trong tay cảm nhận sức nặng vừa vặn, lưỡi rìu bản to sắc bén, cán gỗ dài không biết gỗ gì nhưng cảm thấy chắc nặng bất ngờ. Cầm cảm vững lung tung như đứa trẻ được món quà yêu thích.

Lý Thông cười " tiểu đệ, ngươi tặng gì không tặng lại tặng rìu bồ cùi sao??"

" huynh trưởng không biết rồi, đây cũng đâu phải rìu thường ah" Thạch Sanh cười bí hiểm nói

Giống và hai người hắc tuyến tiểu thanh ngồi bên cạnh cũng hiếu kỳ nhìn về bí hiểm của hắn, vì lúc này đã bái sư xong Thạch Sanh lấy ghế bảo họ cùng ngồi xuống.

Giống có điều ngẫm nghĩ

" ta thấy chiếc rìu này rất giống với cây rìu của ngươi"

Thạch Sanh chấp tay " công tử thật có tuệ nhãn, cây rìu này với cây của tiểu nhân vốn là năm xưa khi Thiên Lôi thần hạ giới dạy bảo tiểu nhân võ nghệ, tiên pháp đã tặng lại cho tiểu nhân"

" Thì ra là đồ của lôi bàn từ lúc theo lệnh bệ hạ xuống giúp đỡ ngươi, Tên đó đúng là tên ưu thích loại vũ khí này." Giống có chút nhớ về chuyện năm đó, lần Thiên Lôi hạ giới hắn cũng biết.

" năm đó cũng vất vả cho một thái tử như ngươi" giống cảm thán.

" công tử, quá lời rồi có gì vất vả đâu. Tiểu nhân cũng chỉ là phụng mệnh bề trên. Tiểu nhân hiện tại là Thạch Sanh, tiểu nhân đã không còn là thái tử nữa." Thạch Sanh bình thản, chuyện qua đã lâu hắn cũng có gì tiếc nuối cái thân phận ấy nữa.

Những người khác nghe hai người nói chuyện thì rất tò mò về thân phận của vị Thạch Đường chủ này.

" công tử hai cây rìu này lưỡi được làm bằng thiên ngoại văn thiết hiếm có, chuôi gỗ được làm bằng cành của Mộc lão yêu ah" Thạch Sanh giải thích.

Giống và hai người khác ngạc nhiên, đây đều không phải phạm vật, là cành của mộc tinh lão yêu thụ đã tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng nha.

" thể nhân đều nói ta dùng rìu bồ cùi để giết hai con hàng này, nhưng ah hai con này đâu phải đơn giản đều là lũ nặng cân ah rìu bồ cùi bồ sao nổi đầu chúng "

" hừ" "xi" " coi như ngươi biết hàng năm đó thua ngươi coi như không oan" Hắc Tuyên, Tiểu Thanh nhìn hắn nói.

Thạch Sanh cười cười tự tin " coi như không oan?? Ta chỉ nói là rìu bồ cùi không bỏ được các ngươi, nhưng ta tay không vẫn hạ tốt ah "

Hai người nhìn lại hắn toé lửa, Thạch Sanh ý nhị nhìn" sao nào không tin muốn thử sao?"

" Dừng đi! Lộn xộn lắm thế. Thạch Sanh ngươi nhìn ah, tên đồ đệ của ngươi xem ra dùng rìu cũng không được khá cho lắm nên đi dạy hắn bồ cùi đi "

Giống nói tay chỉ Khải Đức đang vung vẩy rìu

Thanh xà che miệng cười " Thạch huynh vốn là đại sư lâm tặc ah, đệ tử mà không biết bồ cùi thì sao dám gặp người đây??"

Bốn người cười nghiêng ngả, Thạch xanh hơi xấu hổ quát " Khỏi Đức ngươi đang làm gì vậy?"

Khải Đức đang vui vẻ giật mình chạy lại " sư phụ ta đang thử rìu ah"

Thạch sanh đứng dậy đá đít hấn mấy cái" thử mà thử như vậy à? Ngươi không biết dùng rìu sao?"

Khải Đức gãi đầu " sư phụ, đệ tử thật là lần đầu dùng. Trước toàn dùng cây que nha."

" ta kháo, đưa đây nhìn cho ra ta dạy ngươi cách dùng như nào" Thạch Sanh giật cây rìu trong tay hấn.

Khải Đức ngoan ngoãn đứng chăm chú xem, mọi người trong sân thì hứng thú dõi theo.

Thạch Sanh cầm rìu lớn đứng giữa sân quát:

" kéo" hấn đưa nhanh cây rìu về phía trước rồi kéo nhanh trở về. " xoay" hấn cầm rìu ngang hông rồi xoay rìu quanh người, khi thì đứng yên, khi thì vừa đi chuyển vừa xoay kinh phong xung quanh kêu vù vù. " chặt" tay cầm rìu lúc chặt thấp, chặt cao, ngang rồi chéo trên mặt đất xuất hiện những vết rìu sâu hoắm. " bỏ" hấn đứng bỏ, bật cao để bỏ mặt sân xuất hiện Vết sâu kéo dài. "

Khải Đức mắt nhìn theo loé sáng háo hức. Gió và ba người thì nhìn nhau cái này tuy nhìn uy mãnh, sức công phá lớn ah phá hết cả sân rồi nhưng dạy bỏ củi thật sao??

Thạch Sanh dừng lại ném rìu lại cho Khải Đức " nhìn rõ chưa? Tạm thời ngươi cứ tập như vậy đi."

" đã rõ thưa sư phụ" Khải Đức đón lấy rìu rồi múa theo những gì mình vừa thấy trong sân

Thạch Sanh nhìn hấn rồi gật đầu quay lại ngồi về bàn nhìn thấy bốn người công tử đang nhìn mình " mặt ta có bụi sao??"

Bốn người lắc đầu. Thạch Sanh gãi gãi đầu " vậy sao lại nhìn như vậy?"

Lý Thông mở miệng tò mò" đệ dạy hấn bỏ củi thật sao?"

" đúng vậy, tập cho quen tay." Thạch Sanh thành thật trả lời.

" phì" "phì" "phì" khặc khặc" " ha ha" " rầm...rầm.." Bốn người nhìn hấn cười xặc xặc, Lý Thông khoa trương đập bàn cười lớn. Thạch Sanh mặt đỏ như gấc gãi gãi đầu.

Gióng cười cười " thôi chúng ta vào trong. để cho Đệ tử của hấn xong bỏ củi"

Bốn người nghe lời vừa đi theo vừa vỗ vai Thạch Sanh cười đùa vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vô đề

Đại sảnh đường. Gióng ngồi vào chủ vị mấy người Lý Thông cũng ngồi trở về vị trí của mình. Ngô Ngạn đứng sau lưng sư phụ, ngũ yêu lúc này đã đứng gia nhập yêu đường làm phó đường chủ thì đứng sau lưng Tiểu Thanh.

Gióng nhìn mọi người một lượt " bây giờ chúng ta sẽ bàn bạc một chút về phương hướng tiếp theo của Việt tông."

Chúng nhân chăm chú lắng nghe " vâng, công tử "

" đầu tiên, là chúng ta cần lập ra các khu vực thí luyện cho các đệ tử của bản môn. Thạch Sanh, sau hôm nay ngươi cùng người của yêu đường đi tìm kiếm các khu vực xung quanh đây lập các khu thí luyện cho các bậc đệ tử tạm thời là luyện khí với trúc đan đi, các yêu thú trong đây không được quá mạnh so với tu vi của đệ tử. Ừm hơn một đại cảnh giới trở xuống, sử dụng pháp trận quây lại " giọng ngậm ngùi nói

" Tiểu Thanh và những người yêu đường chọn ra các yêu thú thích hợp sơn tu vi từ trúc cơ trở lên tu chất tốt một chút đưa lên núi đi, còn ngũ yêu thời gian này ngươi dùng hiện bản thể ở trước mặt người khác cho ta"

" Lý Thông, ngươi lập chế độ nhiệm vụ, thưởng hợp lý một chút không được quá dễ dàng, cũng đừng quá vô lý. Mở các lời đãi để các đệ tử cò cọt, thiên tài bằng để chúng có động lực cạnh tranh. Về phần Thiên Việt thì mở thêm hệ thống đấu giá hội, ừm mở thêm vài tửu lâu cho đệ tử ngươi bán rượu đi."

" Hắc Tuyên, ngươi mở một tụ sát lâu nhận các nhiệm vụ ám sát vừa để thao luyện đệ tử vừa kiểm soát thông tin. Mở rộng hệ thống gián điệp ở các nơi

trong thành ta muốn nắm người nắm được mọi Thông tin sảy ra tại thành lam thiên này. Đặc biệt là các tông môn"

" các người cho người giám soát chặt chẽ các tông môn cho ta. Ta không tin Việt tông phát triển bọn chúng sẽ dễ yên, ta không muốn gây thù chuốc oán kiếm kẻ thù nhưng nếu chúng không chịu ngoan ngoãn thì nhổ hết gốc rễ chúng lên cho ta"

Đám người nghe Gióng phân phó nhiệm vụ thì đứng dậy chấp tay cung kính

" vâng thưa công tử "

Gióng đứng dậy " giờ tất cả giải tán đi, có gì thì cho người đến báo cho ta. Làm việc thì làm việc nhưng nhớ đừng lơ là tu luyện"

Mọi người trong sảnh chấp tay cung kính rồi quay người rời đi làm nhiệm vụ mình được giao. Gióng nhìn họ rời đi thì tiến cũng tiến xuống chủ sơn,

Gióng phi hành xuống xem xét xung quanh, chủ sơn là một ngọn núi cao cây cối rậm rạp vốn núi này để xây dựng nhà ở cho các đệ tử hạch tâm nhưng vì hiện tại chưa có nên vẫn để nguyên. đường đi xuống là những bậc thang đá kéo dài từ chân lên đến đỉnh núi.

Gióng phải ngự không một lúc mới có thể xuống đến chân núi. Hai gã hộ vệ đứng gác dưới núi thấy Gióng thì chấp tay cung kính" công tử"

Gióng gật đầu " các người cứ làm việc đi, ta đi dạo một lát"

" vâng" hai gã đáp rồi đứng gác thật nghiêm chỉnh, hai gã đều có tu vi Trúc Cơ được tuyển từ quân số của Lục Lâm bang. Quân số của Lục Lâm bang và ngũ lang trại đều được sàng lọc rồi cử vào những vị trí thích hợp.

Gióng đi chấp tay sau lưng đi khắp các nơi trong tông môn từ sảnh nhiệm vụ nơi các đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ. tầng thư lâu nơi đệ tử vào tìm kiếm bí tịch, công pháp tu luyện. sảnh đồi thường nơi khi đệ tử hoàn thành nhiệm vụ đến để lấy vật phẩm được thưởng hay lấy các vật phẩm được phân phát hàng tháng. Dược phòng nơi khám và chữa thương. Tủ lâu khu ăn uống của đệ tử và các chấp sự. Dược viên nơi trồng các loại thuốc của dược phòng. Tháp tu luyện nơi đệ tử vào tu luyện. Luyện khí thất nơi luyện khí. Ở trung tâm tông môn là một quảng trường rộng ở giữa quảng trường có những bia đá lớn đặt trên lưng rùa chúng xếp lại với nhau thành một vòng tròn, những rìa những bia đá này được trạm trổ hoa văn thường thấy trên trống đồng. Trên bia ghi tác dụng của chúng như nhiệm vụ bảng, đấu trường bảng, vạn hoa bảng, thiên tháp bảng, công hiến bảng, thiên tài bảng... Trên bảng chưa ghi gì cả hiện nhiên mới được dựng lên không lâu.

Gióng đi lòng vòng cũng mất gần cả buổi chiều, mọi thứ khiến gióng khá hài lòng nhưng vẫn phải cải thiện nhiều. Những nơi Gióng đi qua đệ tử thấy đều cúi đầu chào cung kính, họ không biết thân phận Gióng ra sao nhưng chỉ biết các vị đường chủ cũng phải cung kính đối với tiểu công tử này, những nữ đệ tử đôi theo yêu thích nhưng ngại thân phận không dám lại gần, Gióng thấy chúng nhân cung kính thì gật đầu thì thoáng vẫy vẫy tay với chúng nữ làm họ đỏ mặt thẹn thùng.

Tiểu Thanh cùng kim thiềm phi hành từ trên chủ sơn xuống tìm gióng.

Chúng đệ tử thấy hai nàng thì cung kính" đệ tử Bái kiến Thanh đường chủ, Bái kiến kim phó đường chủ"

Hai nàng gật đầu vói vói chúng đệ tử rồi yếu điệu nhún chân hạ thấp người như thị nữ mở miệng:

" công tử về dùng cơm thôi! Mọi người đang chờ rồi!"

Gióng cười cười " Các nàng phải bé ta trở về ah"

Tiểu Thanh cười hoa nở giữa mùa xuân nhẹ nhàng bế công tử vào lòng.

Kim Thiềm có chút ngượng ngùng thẹn thùng " công tử, Thanh đường chủ tiểu nữ có thể bế công tử được không?"

Tiểu Thanh mắt nhìn gióng ý hỏi, Gióng gật đầu " cũng được, ta còn chưa được tiểu Kim bế lần nào đây"

Tiểu Kim e lệ bế Gióng trong lòng, nâng niu thận trọng. Gióng cười nhỏ nhỏ vào tai nàng

" không cần phải căng thẳng vậy đâu, ta không sợ ngã ah, ta không có ăn thịt nàng đâu"

Kim Thiềm má nên hồng gật đầu rồi bế gióng cùng Tiểu Thanh ngự không về núi, để lại đám đệ tử trẻ tuổi nhìn theo tấm tắc càng kỳ lạ về thân phận vị công tử nhỏ tuổi này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Trở về nhà

Trúc giả trang vẫn mang một mảnh bình dị, nhẹ nhàng. Nơi đây dường như còn yên lặng hơn khi mà những hài tử đã được thu vào Việt tông tu luyện từ lúc bảy tuổi khi mà đã xác định được linh căn trong cơ thể.

Thanh Hà ngồi diệt lửa bên hiên nhà ánh mắt đôi khi lơ đãng nhìn xa xăm, nhi tử nàng đi đã được một tuần lễ. Đây là lần đầu tiên nàng xa con lâu như vậy. Ngôi nhà dường như lạnh lẽo hơn khi thiếu đi tiếng cười đùa của con trẻ, nàng có đôi chút không quen thuộc.

Nàng dừng đưa thoi, đứng dậy mắt nhìn qua rừng trúc, trên khuôn mặt xinh tươi hiện lên nụ cười như mùa xuân mới chớm, làn gió như kẻ thích đùa làm tà áo bay bay.

Thiếu nữ bé trên tay một tiểu hài đồng từ trên cao hạ xuống sân nhà, tiểu hài đồng vui vẻ nhảy xuống đất giang hai tay chạy về phía nàng líu lo:

"Mẫu thân, mình mình về rồi!"

Thanh Hà đưa tay đón nhi tử vào lòng, nàng ôm thân thể nhỏ bé ấy thật chặt, khẽ hít hà mùi hương trên mái tóc, nàng thom nhẹ lên vầng trán, nàng nói giọng hiền dịu:

"uh! Mình mình đi chơi có vui không?"

Giống cảm nhận sự thân thuộc trong lòng mẫu thân, thật ấm áp "mình mình vui, nhưng rất nhớ người"

"mẫu thân, cũng rất nhớ mình mình" nàng thủ thỉ

Nhìn thấy trong sân thiếu nữ lạ mặt đang đứng nhìn hai mẫu tử mình. Thanh Hà cảm nhận được hơi thở yêu khí cường đại của yêu thú nguyên anh trung kỳ hơi ngạc nhiên Việt tông lại có thêm nhân vật lợi hại mới sao?

Nàng khẽ nhủ từ xuống đất đưa tay xoa xoa mái tóc non mềm mượt "mình mình vị tiểu thư này là ai vậy??"

Giống nghe mẫu thân hỏi thì bị bỏ "mẫu thân nàng là kim thiềm, người mà bọn mình mình gặp ở thành lam thiên, hiện làm phía đường chủ Việt tông"

"vậy à! Xem ra lần này có không ít chuyện đây, tối mình mình kể lại cho ta nghe nhé!"nàng cười nói

Giống gật gật đầu. Kim thiềm nghe thấy công tử và mẫu thân nhắc đến mình thì tiến lên chùng chân lễ phép"Kim Thiềm bái kiến phu nhân"

Thanh Hà gật đầu"kim phó đường chủ khách khí rồi. Ta phải cảm tạ người đã đưa nhi tử ta quay trở về an toàn mới đúng."

Kim Thiềm lắc lắc đầu không dám "đó là việc Kim Thiềm nên làm. Đầu dám để phu nhân cảm tạ."

Thanh Hà dùng thần thức đảo qua người của Kim Thiềm. Kim Thiềm không ngăn trở vì phu nhân là mẫu thân của công tử, hơn nữa nàng không ngăn trở được vì qua lời của mọi người nàng đã biết sự cường đại của phu nhân.

Thanh Hà nhìn Kim Thiềm rồi lẩm bẩm ngạc nhiên"Kim Thiềm Thử. Yêu thú hiếm có ah, lại là nguyên anh trung kỳ Việt tông nhất được bảo rồi."

Kim Thiềm ngạc nhiên vì rất ít người biết được danh tự của nàng "phu nhân thật học rộng hiểu sâu, Kim Thiềm đúng là có tên như vậy"

"ta cũng chỉ là đọc qua một vài bản cổ thư nhắc về người thôi chứ đây là lần đầu tiên gặp được ah. Không ngờ ở lam thiên thành nhỏ bé này lại xuất hiện." Nàng lắc đầu

Thánh Giống cũng kinh ngạc, Kim Thiềm Thử này Giống cũng biết nhưng nhất thời không nhớ đến thì ra lại đúng là Kim Thiềm thử còn được gọi là Chiêu Tài Thiềm có khả năng hút tiền ah đúng là nhất được bảo, phen này tiền vào như nước biển đông rồi càng nghĩ mắt giống càng loé sáng

Thanh Hà hơi cảm khái về vận khí của Việt tông, hẳn là sau này Việt Tông còn phát triển rất mạnh.

"cũng sắp đến giờ cơm tối rồi, Kim Thiềm ở lại ăn cơm với nhà ta rồi nghỉ ngơi ở phòng Xuân Mai đi ngày mai hãy trở về." Thanh Hà ngắt nghỉ nói

"việc này thì..." Kim Thiềm do dự suy nghĩ.

Nghe mẫu thân nói vậy, Giống nhìn Kim Thiềm dù sao có thêm người nhà cũng cảm giác ấm cúng, tươi mới hơn. Giống bảo"người ở lại đi"

Được công tử đồng ý, Kim Thiềm liền gật đầu đáp ứng.

Thanh Hà bẹo bẹo má Giống "mình mình muốn ăn gì để mẫu thân đi nấu nào??"

Giống chạy quanh mẫu thân tung hô "chỉ cần là mẫu thân nấu món gì cũng ngon, mình mình đều thích hết"

"cộc cộc tiểu tử lẻo mép, chỉ biết nịnh nọt là giỏi" Thanh Hà vui vẻ cốc đầu giống mấy cái trách yêu.

"được ta đi nấu cơm đây" nói rồi Thanh Hà quay lưng đi vào bếp.

" công tử, tiểu kim đi giúp phu nhân."

" uk, nàng đi đi. "

Kim Thiềm đi vào bếp phụ Thanh Hà. Gióng ra sạp nằm ngồi đợi ngẫm nghĩ về việc thuyết phục mẫu thân chấp nhận việc làm đường chủ nữ đường. Không biết người có đồng ý không vì người trước đây phong bế tu vi hẳn là có nguyên do gì đó.

Gióng Nằm suy nghĩ một hồi thì ngủ thiếp đi lúc nào không biết, có lẽ vì ở nhà rất thoải mái nên Gióng được tâm thần được thả lỏng.

Nấu nướng xong xuôi, cơm nước đã được dọn đầy đủ lên nhà. Nhìn nhi tử ngủ ngon trên sạp, nàng nói " Kim Thiềm, gọi công tử vào nhà dùng cơm đi."

" vâng, thưa phu nhân" Kim Thiềm đáp lời rồi tiến về phía sạp lay lay tay Gióng " công tử dậy dùng cơm đi kéo nguội."

Gióng mở mắt gật đầu đứng dậy tiến vào nhà, kim thiềm leo theo sau. Cơm nước đều là những món đơn giản ba người quây quần quanh chiếc mâm nhỏ ăn uống. Gióng kể lại cho mẫu thân những chuyện xảy ra trong kỳ tuyển Trạch đệ tử ở thành lam nhien rồi chuyện huynh đệ thạch sanh nhận đồ đệ như thế nào, dạy đệ tử bỏ củi ra sao, nhị nữ nghe chuyện Gióng kể kết hợp với lời bình luận khôi hài của Gióng thì liên tục cười vui vẻ. Không khí trong ngôi nhà tranh nhỏ trở nên tươi sáng hơn rất nhiều, bởi tình thân.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Chưa bao giờ mẹ kể (1)

Màn đêm trúc gia trang chìm vào trong tĩnh lặng, gió rì rào đùa trên những lúc đung đưa tạo ra những âm thanh đồng quê yên ả, đó những ánh đèn le lói từ những ngôi nhỏ lập loè.

Gióng nằm gối đầu trên đùi mẫu thân hưởng thụ khoảng không gian yên bình. Gióng nhớ về hạ giới ngày xưa nó cũng yên bình như vậy, năm đó Gióng ba tuổi còn không biết nói, nằm ngửa không ngồi dậy được cũng thường hay gối đầu trên đùi mẹ già, mẹ thường dùng quạt nan khe khẽ quạt cho Gióng những đêm hè rồi kể những câu truyện về những vị anh hùng đất Việt về cha long và những chiến công thừa khai thiên.

Thanh Hà thấy nhi tử trầm tư thì đưa tay xoa xoa những sợi tóc lưa thưa của Gióng " mình mình đang nghĩ gì thế? "

Gióng nghe thấy mẫu thân hỏi thì ngẩng đầu nhìn người " mẫu thân chắc mai mình mình lên Việt tông tu luyện, kim liên, bình nhi với xuân mai cũng ở đó tu luyện rồi"

Thanh Hà cảm động " mình mình lo mẫu thân ở nhà một mình buồn sao?? Vậy thì năng về thăm mẫu thân là được"

" mẫu thân, hay người lên Việt tông với mình mình đi. Mọi người cũng đang muốn mời người lên làm đường chủ nữ đường " Gióng líu lo hỏi.

" vậy à"

Gióng gật đầu chờ đợi đáp án. Thanh Hà đôi chút trầm tư suy nghĩ không trả lời mà lảng tránh " bây giờ mình mình thích gì nào?"

Biết mẫu thân không muốn đề cập chuyện đấy thì giống cũng không có gượng ép " mẫu thân kể chuyện cho mình mình nghe đi "

Thanh Hà gật đầu dịu dàng" mình mình muốn nghe chuyện gì nào cổ tích chuyện cười?? "

" mẫu thân kể chuyện về người và phụ thân đi. Chưa bao giờ người kể cả." Gióng nũng nịu ngoe nguẩy cái đầu.

Thanh Hà cười " thôi được "

Nàng trầm tư hồi tưởng trên khoé môi xuất hiện nụ cười nhẹ nhẹ. Gióng chờ đợi, Kim Thiềm đứng yên lặng sau lưng hai mẫu tử cũng mong chờ.

Thanh Hà cất lời nhẹ dịu, thanh âm như tiếng nhạc du dương khiến lòng người thổn thức.

*

**

Hoàng Liên thành, một thành chỉ nhỏ nằm sát bờ biển tây thuộc tây vực. Một tiểu nữ hải cầm chiếc vỏ sò lông lánh lấy từ dải cát lên tay hua hua gọi " nguyên trí ca ca, Thanh Hà nhặt được một chiếc vỏ xò nè "

Thiếu niên mười hai tuổi có làn da nâu sạm vì gió biển nghe tiếng gọi thì chạy lại giờ tay cốc vào đầu nữ hải nghiêm khắc "ta đã bảo bao nhiêu lần rồi mọii

không được lại gần mặt biển như thế"

Tiểu nữ hài xì mặt ôm lấy đầu, Nguyên Trí lúng túng" đừng khóc ta xin lỗi muội"

Nguyên Trí đi loanh quanh Thanh Hà ân ủi làm lành, Thanh Hà lại quay mặt đi không thèm nhìn hắn. Tiếng sóng lớn ngoài xa khiến hai người nhìn ra biển, những con sóng như những ngọn núi lớn đang kéo về từ ngoài xa, trong con sóng ẩn hiện những loài thủy quái khổng lồ. Đứng trên ngọn sóng một lão giả thân nửa người, nửa cá cầm đỉnh ba chỉ thẳng về hoàng liên.

Hai người sững sờ, Nguyên Trí kéo tay Thanh Hà chạy nhanh trở về, những cô bé bị ngã xuống bờ cát, sóng thần càng đến gần, hắn liền công năng trên lưng vừa chạy vừa hô lớn "Thủy quái đến... Thủy quái..."

Thanh Hà nằm trên lưng Nguyên Trí cảm thấy một cảm giác an toàn, tin tưởng kỳ lạ, bờ vai ấy thật ấm áp không hiểu sao khiến trái tim non của nữ hài chín tuổi ấy chột sao xuyên.

Nguyên trí là một đứa trẻ mồ côi làm gia đình trong phủ thành chủ, còn nàng là thiên kim tiêu thư chủ nhân của hắn. Nhưng hắn luôn bao bọc chở che cho nàng dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, nó khiến nàng cảm thấy một sự chân thành không phải nịnh hót như mấy vị công tử, thiếu gia luôn vây quanh nàng.

Tiếng hô của Nguyên trí như một tiếng chuông cảnh tỉnh những người trong thành sẵn sàng chiến đấu, pháp trận bảo vệ được mở ra, những thanh niên trai tráng các vị cường giả dưới sự chỉ huy của Tăng Hồng đứng trên thành sẵn sàng chiến đấu. Nhưng đoàn thủy quái này quá mạnh, thế trận một chiều diễn ra, nhân loại bị cắn nuốt ăn thịt, Tăng Hồng bị găm trên chiếc đỉnh ba của gã cầm đầu thủy quái.

Hắn được mệnh danh và vua biển tây Phan Thiết có mái tóc bạch kim bông bênh, thân hình to lớn người để trần bên dưới là tám xúc tu dài to, mỗi xúc tu của hắn cuốn lấy những vị cường giả Hoàng Liên Thành, Hắn quá mạnh.

Pháp trận đã bị phá, cường giả đã bại. Lũ binh, tằm tướng qua ồ ạt vào thành đồ diệt. Một màn gió tanh mưa máu, thành Hoàng Liên chìm vào trong đỏ nát.

Thanh Hà ngồi trên lưng Nguyên Trí ngoái nhìn phụ thân chết trong tay Phan Thiết mà lòng quặn thắt, nước mắt lưng tròng. Mẫu thân nàng mất sớm vì khó sinh nàng, nên từ khi nàng còn nhỏ người luôn lo lắng nàng thiếu thốn tình cảm nên mặc dù là thành chủ bận rộn nhưng người luôn dành thời gian chơi đùa cùng nàng, người yêu thương chiều chuộng, người dạy nàng tu luyện uốn nắn từng chiêu thức, người trò chuyện và chăm lo mỗi khi ốm đau, khẽ hát ru bằng cái giọng khàn ồm ồm cho nàng say giấc ngủ. Mỗi hình ảnh phụ thân hiện về trong tâm trí nàng, nàng đau lắm nàng muốn khóc thật to nhưng cố cắn răng mặc kệ lệ hoà với dòng máu nơi khoe môi vì cha luôn dặn dù là nữ nhi những phải nhớ luôn mạnh mẽ. Nàng úp mặt vào lưng Nguyên Trí nơi duy nhất nàng có thể cảm thấy sự ấm áp thân thuộc.

Nguyên Trí cảm nhận được nỗi đau qua sự run rẩy và từng giọt lệ ướt lạnh trên lưng mình, hắn không biết nói gì chỉ biết gồng mình chạy thực mạng để rời khỏi thành nhanh nhất, hắn tự nhủ muội ấy phải được an toàn vì đó là thiên chức của một gia nhân như hắn vì nàng là người duy nhất không coi hắn là một kẻ nô bộc nghèo hèn.

Nhưng dù hắn mới chỉ mười hai tuổi đã có sức lực vóc dáng như một thanh niên trưởng, thì cũng làm sao có thể thoát được sự truy đuổi của lũ thủy quái này, hắn bị đám thủy quái quây vào giữa, những tên thủy quái lớp da xanh với khuôn mặt dữ tợn.

Nguyên trí dừng lại nhìn đám thủy quái, rồi triệu hồi một thanh đao đỏ rực màu máu, hắn lùi dần lùi dần về phía tường nhà ven đường, lũ thủy quái không một ai ngăn cản. Hắn đặt nàng ngồi dựa vào hiên nhà khẽ lau đi giọt lệ trên khoé mi cong cười:

" muội muội ngoan, đừng sợ có Nguyên trí ca ca ở đây rồi sẽ không sao đâu"

Nguyên Trí quay đi tay cầm chắc huyết đao trong tay nhìn lũ thủy quái hét lớn

" kẻ nào dám vào đây, ta giết" gần mặt hắn trợn trừng, từng tia máu chạy đỏ rực.

Thanh Hà nhìn bóng lưng rộng lớn trước mặt khẽ lau dòng lệ, nàng gỡ chiếc trâm bạc di vật của mẫu thân xuống, bàn tay nhỏ nắm chặt ánh mắt kiên định nếu như Nguyên Trí có bị làm sao nàng sẽ đi cùng làm bạn, nàng sẽ đi gặp cha cả ba người sẽ lại ở bên nhau.

Nguyên Trí đứng sừng sững giong huyết đao chỉ thẳng vào đám đông chờ đợi, từng con thủy quái nhìn nhau rồi xông vào, huyết đao được bao quanh một ngọn tia xung, hiệu đột. Từng tên thủy quái gục xuống, nhưng hết tên này lại đến tên khác lao vào, trên người Nguyên Trí từng vết thương xuất hiện, máu chảy ướt hết một thân áo xám, hắn khụy gối rồi lại đứng lên, kiên trì trụ lại.

Giật phăng dây búi tóc hắn buộc tay mình chặt lại với chuỗi đao để khỏi bị đánh rơi. Hắn cười lớn " hahaha đám nghiệt súc các ngươi chỉ có vậy thôi sao??"

Sự khiêu khích của hắn khiến đám đông tức giận cả đám lao vào như kiến lửa. Nguyên Trí gồng sức chống đỡ nhưng dù sao hắn cũng chỉ là luyện khí tầng tám mà thôi linh lực dần cạn kiệt, chân hắn lùi dần, trong lúc hỗn loạn hắn bị một gã cào vào người một trảo trên ngực hắn xuất hiện ba vết thương sâu hoắm lộ cả xương trắng hếu.

Hắn bị đa văng đập người vào tường cạnh nơi Thanh Hà đang ngồi, máu tươi trong miệng học ra ngậm máu đặc sệt, hắn đưa tay lau miệng gắng gượng đẩy thân mình đứng dậy rồi lại bị đánh bay trở lại.

Thanh Hà nhìn hấn bị thương nặng như vậy mà không bỏ cuộc thì lòng quặn thắt, dòng lệ bất chợt ùa ra.

Đám thủy quái tiến về phía nàng xì xỏ nói với nhau có kẻ định tiến về phía nàng. Nguyên Trí lao tới chém đầu hấn gãy lìa, rồi một là gục xuống cạnh nàng.

Thấy đồng bọn bị giết đám thủy quái điên cuồng tính giết luôn cả hai người.

Chúng ô ạt cầm vũ khí lao đến, Nguyên Trí dùng thân thể của gồng mình hai tay chống vào tường dùng lưng mình làm lá chắn cho nàng mặc kệ từng vết thương máu chảy bởi đao kiếm hấn nhìn thật sâu vào mắt nàng cười ngờ ngạc lấp bắp "muội không sao chứ?? Yên tâm ta sẽ... "

Một chiếc gậy lớn đập vào đầu hấn hấn khiến máu đỏ thành dòng "bảo...vệ.. Muội"

Thanh Hà bị máu của hấn chảy xuống mặt áp áp, nàng lặng người nhìn khuôn đang cười từ từ gục xuống lòng nàng. Nàng đưa tay xoa xoa cái đầu nam nhân dính đầy máu nhầy nhụa

"không... Không... Khô ô ô ô ông" Nàng hét lớn, từng luồng khí lạnh từ trong thân thể nàng tỏa ra xung quanh, từng lớp băng mỏng xuất hiện trên tường, trên mặt đất rồi lan tỏa đến thân thể đám thủy quái chúng sợ hãi lùi dần về sau. Không khí xung quanh đang mùa hè mà trở nên lạnh lẽo run người. Đau đớn, mất mát, thần thờ nàng tay cầm trâm bạc của nàng từ từ đưa lên cổ ngọc.

Nhưng chợt một bóng người xuất hiện ngăn cản tay nàng, rồi nàng bắt tri bất giác ngúc đầu vào đầu Nguyên Trí bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy nàng thấy mình đang nằm trên giường trong một căn phòng nhỏ, một thiếu nữ đang ngồi ngực cạnh giường nàng. Thấy nàng cử động thiếu nữ liền hét toáng "tông chủ, cô bé tỉnh rồi "

Nàng bật dậy khỏi giường chạy đi, thiếu nữ đuổi theo kéo nàng lại "muội, sư muội nàng đi đâu vậy?"

Nàng hất văng tay thiếu nữ ra "tỷ buông ta ra ta phải tìm Nguyên trí ca ca."

Nàng toan chạy đi thì một người ngự không hạ xuống chặn đường "vân thanh chuyện gì vậy?"

Thiếu nữ tên Vân Thanh cúi đầu nói "Tông chủ sư muội định đi tìm người nào đó hấn là người bảo vệ nàng lúc trước"

Vị tông chủ này nhìn nàng rồi hỏi "vậy hấn đâu?"

Vân Thanh ngần ngừ" Tông chủ lúc bọn đệ tử đến thiếu niên ấy dường như đã đoạn khí "

"không thể nào" chân nàng loạng choạng rồi toan chạy đi.

Nữ nhân tông chủ ngăn lại nói" được rồi chúng ta mạnh người đi"

Nói rồi liền nhắc nàng và Vân Thanh bay đến nơi chiến đấu lúc trước, lúc này tầng băng nhỏ đã tan rã bởi nắng hè, những Đống đổ nát lộn xộn, xác thủy quái tứ tung nhưng không thấy Nguyên Trí đâu nàng tìm kiếm trong hy vọng đưa tay lật từng phiến đá nhưng cũng chẳng thấy.

Vân thanh thương cảm "có khí được gom lại với những xác chết khác rồi cũng nên."

Ba người bay đến nơi người ta gom xác chết nhân loại để tìm kiếm nhưng đến nơi đã thấy một ngọn đồi mọc lên sừng sững.

Vân Thanh chạy đi hỏi rồi chạy lại nói "người ta đã chôn tất cả rồi, họ bảo rằng để lâu sợ dễ gây dịch bệnh"

"không, Nguyên Trí ca ca, phụ thân" Nàng chạy lại chân ngọn đồi, tay Ngọc ra sức cào đất làm toé máu.

Nữ tông chủ lắc đầu nắm vai nàng lắc lư "đừng quá bi thương như vậy, người phải sống để báo thù cho họ "

Nàng thất thần "ta có thể sao?? Bọn chúng rất mạnh"

"Người có thể, ta sẽ dạy người" nữ tông chủ gạt đầu

Nàng quỳ xuống dập đầu ba cái "phụ thân, Nguyên Trí ca ca. ta đi rồi sẽ trở lại thăm mọi người"

Nàng đứng dậy nhìn ngọn đồi một lúc rồi đứng dậy. Rồi đi rồi đi cùng với mọi người nàng nắm chặt đôi bàn tay nhỏ ánh mắt kiên định nhìn về phía trước không hề ngoảnh đầu lại. Vì nàng biết nếu vậy nàng sẽ không nỡ lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chưa bao giờ mẹ kể (2)

Nguyên trí ngồi trong đồng đồ nát cách ngọn đồi chôn xác không xa, nhìn thấy cảnh tượng đau thương của Thanh Hà nhưng lúc này hắn đã hết sức rồi chỉ yên lặng nhìn. Nghe thấy những lời nữ phụ lạ mặt khi nói với Thanh Hà, hắn hiểu lúc này hắn cũng không nên xuất hiện để tránh ảnh hưởng đến quyết định của nàng.

Hắn nghĩ đây là cơ hội tốt đối với nàng vì nãy hắn nghe loáng thoáng đây dường như là Tông chủ của Băng tông, tông môn cường đại ở tây vực này, hắn cố lay động cơ thể nhưng không thể, hắn cười khổ rồi một mình tiếp đi.

Một năm sau đó Nguyên Trí gia nhập vào một tông môn trung đẳng tu luyện.

Thanh Hà từ lúc rời khỏi thành Hoàng Liên tiến về Băng tông phía Bắc tây vực tu luyện, băng tông quanh năm băng tuyết bao phủ lạnh lẽo trắng xóa đệ tử ở đây đa phần là tu sĩ thủy hệ.

Vì quyết tâm báo thù cho phụ và Nguyên Trí nàng tu luyện một cách điên cuồng, vốn dĩ trước đây Trắc thí linh căn nàng là đơn hệ thủy linh căn nhưng sau ngày đó linh căn biến dị thành hệ băng, theo sư phụ Đắc Ly Tông chủ nói thì sự biến đổi này là vì nàng là băng phách linh thể nên tốc độ tu luyện của nàng tiến triển một cách kinh người, năm mười hai tuổi đột phá trúc cơ kì, năm mười sáu tuổi là kết đan tu sĩ, năm hai mươi tuổi đột phá nguyên anh kỳ. Nàng được sắc phong là thánh nữ băng tông trẻ tuổi nhất.

Băng cơ, Ngọc cốt dung mạo thiên tiên làm điên đảo lòng người. Biết bao nhiêu nam tử tài Tuấn theo đuổi nhưng chẳng ai có thể dành được của nàng một nụ cười, từng người bỏ cuộc vì có một người có thân phận đặc thù Môn Khánh hẳn là nhi tử của một cường giả trên thần sơn.

Hắn bị nàng cự tuyệt nhiều lần nên lòng mang hắc ý. Một lần đại hội các tông môn tây vực, trong khu thí luyện nhân lúc Thanh Hà bị trọng thương sau khi chiến đấu với Hoạt Nham Thú, liền nhân dịp giờ trò chơi bại.

Thanh Hà bị hất văng mạnh vào một gốc đại thụ, môi hồng học máu tươi làm nhuộm màu y phục trắng. Nàng nhìn hắn với ánh mắt chán ghét

"ngươi mà lại đây ta cần lười tự tận" nàng điềm nhiên nói như không.

Hắn cười dâm dăng " dù ngươi có tự tận, thì thân xác vẫn còn đó. Nhân lúc còn hơi ấm cũng đủ để ta hưởng dụng"

Nói rồi hắn lao đến như một con thú động dục, nàng toan cần lười thì một tiếng nói từ không trung

" Khoan " "rầm " một vết chém xuống ngay mũi chân của Môn Khánh làm khiến hắn đổ mồ hôi rớt chân lại nhìn lên không trung quát" kẻ nào dám phá hư chuyện tốt của ta "

Từ trên không trung một hán tử cao lớn vận hắc y đáp xuống ngay trước Người Thanh Hà, tay hắn cầm một thanh Huyết đao đỏ rực " có ta ở đây các ngươi đừng hòng động đến nàng"

Thành Hà nhìn bóng lưng to lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ này, khuôn mặt lạnh lùng như hồi tưởng ngày trước. Nhưng không thể nào nàng lắc đầu.

Môn Khánh lùi ra sau đứng gần lũ hạ nhân hét hàm " ngươi là ai? Đây là muốn chết sao??"

Hán tử đứng thẳng mặt lạnh lùng đầy sát khí " ta là hộ vệ của tiểu thư. Kẻ muốn chết không phải ta mà là các ngươi "

Câu nói quen thuộc khiến đôi mắt nàng nhoè lệ hình ảnh hán tử hoành đao trước đám đông thủy quái hiện về trong lòng nàng nàng hỏi trong lòng mong đợi " Nguyên Trí ca ca là người sao??"

Hán tử nghe tiếng gọi người run rẩy, quay đầu lại, trên mặt có một vết sẹo dài ghê rợn gập đầu nở một nụ cười ngây ngô " muội không sao chứ? Yên tâm ta sẽ bảo vệ muội"

Nàng nhớ đến câu nói này, đó là lời cuối cùng từ lần chia xa trước nàng đưa tay áo lau dòng lệ trên khoé mi mỉm cười gật đầu " ừm"

Môn Khánh từ xa thấy nàng cười như vậy với kẻ xa lạ này thì nổi điên ah vì cái gì mà lâu nay hắn cung phụng nàng như vậy lại không có được, hắn phát tay với đám Hạ nhân giật dử " lên giết hắn cho ta "

Năm gã hạ nhân xông đến, Nguyên nắm chặt huyết đao gầm lớn " kẻ nào tới đây ta giết" hắn cầm đao xông tới năm người như một mảnh hồ sản mỗi huyết đao đỏ rực tung hoành ngang dọc từng cái xác đổ gục xuống, trên người hắn y phục rách nát bởi từng vết chém khiến thân trên của hắn lộ ra cơ bắp cuộn cuộn với từng vết sẹo lớn nhỏ chồng chất nhất là ba vết sẹo lớn trên ngực.

Thành Hà nhìn những vết thương này lòng như rỉ máu.

Năm gã hạ nhân bị chém giết nằm trên vũng máu. Nguyên Trí cầm đao tiến về phía Môn Khánh, Môn Khánh lùi từng bước về sau tuy hắn là người có tu vi không tệ nhưng nhìn cảnh huyết hồng vừa rồi khiến hắn sợ hãi thanh kiếm trong tay run run

" ngươi dừng lại đây, ta là Môn Khánh nhi tử của Môn Thần. Đụng đến ta ngươi phải trả giá đắt "

Không nói, không rằng Nguyên trí vung đao, hai người giao chiến được chục hiệp thì Môn Khánh đã nằm thở phì phò dưới đất. Nguyên Trí cười khinh miệt cắt đao dùng quyền dả cho hấn rằng máu văng tung toé.

Môn Khánh lấp bắp miệng không nói nên lời

"ca ca giữ mạng lại cho hấn đi, giết ke này chỉ bần tay thôi" Thanh Hà không biết từ lúc nào đã đứng dậy tiến lại đặt tay lên tay hấn ngăn lại.

"ừm" Nguyên Trí gật đầu cảm cổ hấn lẳng ra ngoài xa.

Thanh Hà đưa tay sờ lên những vết sẹo lớn trên ngực Nguyên Trí mà ngẩn lẹ. Nguyên Trí nắm bàn tay nhỏ lạnh lẽo mím cười nói "ta không sao cả, muội đừng lo chỉ là vết thương nhỏ thôi"

Nàng úp mặt vào ngực hấn khóc nức lên, Hấn ngần ngừ đưa tay vòng qua eo nàng ôm chặt lại "đừng khóc nữa được không, ta không biết dỗ nử hài "

Nàng gật đầu đưa tay ôm lấy thân hình to lớn nhưng vẫn có những tiếng thút thít nho nhỏ.

Hai người dòi đi khỏi nơi đầy máu huyết lộn xộn này, trong thời gian thí luyện họ luôn ở bên nhau kể cho nhau những chuyện xảy ra từ khu chia cách, nàng kể cho hấn mình đã điên cuồng tu luyện thế nào, hấn kể cho nàng biết việc hấn bỏ ra khỏi đám xác người rồi gia nhập đao vương tông ra sao.

Những ngày bình dị này tình cảm vun đắp, từ những nhớ mong cảm xúc đọng đầy từ thừa thớt ấu. Họ nhận ra đối phương với mình chiếm một vị trí rất quan trọng nhường nào. Họ đã thề nguyện, và trao cho nhau một tình yêu nồng nhiệt.

Thí luyện rồi cũng đến ngày kết thúc, họ nắm tay nhau cùng với các đệ tử của các tông môn khác rời khỏi khu thí luyện, họ buông tay nhau hứa hẹn trở về rồi tông môn rồi gặp lại nhau tại hoàng liên thành. Những họ không biết rằng khi họ rời đi có một đôi mắt nhìn theo đầy oán độc.

Nguyên Trí về tông môn đến hoàng liên thành chờ đợi Thanh Hà nhưng chờ mãi hơn mười ngày không thấy nàng đâu. Hấn phát hiện lệnh truy nã của hấn được treo đầy các phố xá với tội danh giết người của thần sơn. Hấn liền thay đổi dung mạo hỏi thăm tin tức gần đây thì biết Thanh Hà sắp được gả cho Môn Khánh, hấn quay về tông môn để tìm người giúp đỡ thì chỉ thấy một mảng hoang tàn đổ nát, xác người chất Đống hấn khẽ nắm chặt đôi bàn tay, ngón tay chảy ra dòng máu đỏ tươi. Hấn quỳ xuống dập đầu trước khung cảnh từ xa vì hấn thấy có người canh gác bên cạnh đồng thi thể đó

" Môn Khánh lần này ngươi không còn giữ được mạng rồi"

Hấn kéo cái mũ trùm đầu lên quay lưng đi, hấn tìm mua vài viên dịch dung đan trong thương hành rồi tiến về Băng tông.

Thanh Hà sau khi trở về băng tông thì bị sư phụ mình phong ấn lại tu vi, giam giữ trong phòng không cho ra ngoài

" sư phụ thả ta ra "

Nàng gào thét trong vô vọng, móng tay vì đập cửa,vì cào mà đầy máu bầm dập

" sư phụ thả ta ra, ta phải đi gặp ca ca "

" thả ta ra, không ta chết cho các ngươi xem "

Nàng đập vỡ một cái lọ sành, lấy mảnh nhọn cửa vào cổ tay mình một vết rách nhỏ một dòng máu chảy ra từ đó thành một vũng dập dềnh, mắt nàng mơ hồ, dần dần chìm vào trong hư vô, tiếng ai đó la hét rồi từng tiếng bước chân dồn dập.

Nàng tỉnh giấc thấy mình đang nằm trên chiếc giường nhưng, sư phụ nàng đang ngồi kê bên nhìn nàng khổ sở.

" sư phụ, người thả ta ra đi. Ta phải đi gặp Nguyên Trí ca ca." Nàng suy yếu gắng gượng cố nâng người.

Đắc Ly mắt đầy thương cảm " Thanh Hà ta không thể để con đi được, Nguyên Trí đang bị truy nã giờ không biết sống chết thế nào."

" không được, con phải đi tìm chàng " Nàng năn nỉ

" nếu để con đi băng tông ta sẽ bị tận diệt, và Nguyên Trí chắc chắn phải chết. Mấy hôm nữa người của Môn Khánh và thần sơn sẽ đến rước con về đó con nên làm gì ta nghĩ chắc con đã hiểu."

" ta xin lỗi vì đã không báo vệ được con" Đắc Ly đưa tay vuốt ve đôi má đệ tử rồi đứng dậy rời đi.

Thanh Hà nhìn theo bóng lưng hao gầy của sư phụ, từng dòng lệ ướt đầm khoé mi.

Nguyên Trí đến băng thành lạnh giá, tìm hiểu tin tức hấn biết được bốn ngày nữa Môn Khánh sẽ đến rước dâu. Hấn lo lắng đi lại xung quanh gần khu công băng tông suy nghĩ, chợt hấn thấy người quen. Hấn tiến gần lại đi song song với người đó truyền âm

" Văn Thanh tỷ, ta là Nguyên Trí "

Văn Thanh đang đi trên đường thấy người lạ đi đến cạnh mình hơi chút lo sợ thì nghe thấy truyền âm nàng cố trấn tĩnh đáp lời

"Nguyên Trí, sao ngươi đến đây? Xung quanh đây có người Môn Khánh theo dõi ah "

Nguyên Trí mặc kệ " ta không quan tâm, tỷ giúp ta gặp Thanh Hà đi. Xin tỷ"

" thôi được, ngày mai ngươi giả trang thành đại phu đi lại gần đây rồi ta sẽ ra tìm và đưa ngươi vào " Văn Thanh đáp lời rồi đi hướng khác

Hắn thấy Văn Thanh đáp ứng thì cảm tạ rồi đi vào một quán rượu như bình thường.

Ngày hôm sau như đã hẹn hắn dịch dung thành một gã lang y tay cầm một bảng hiệu bằng lụa rêu rao trên đường, Văn Thanh xuất hiện và như tìm kiếm rồi gọi hắn đưa vào Băng tông.

Khi hắn tiến vào phòng Thanh Hà thấy nàng đang nằm trên giường nét mặt tái nhợt, phờ phạc, cổ tay được băng một dải lụa trắng. Nhìn nàng khổ sở như vậy hắn lòng đau như cắt bàn tay bất giác nắm chặt.

Hắn tiến lại ngồi xuống bên cạnh giường nhìn nàng, khẽ nắm lấy đôi bàn tay bé nhỏ đặt lên má mình. Hắn yên lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say, thi thoảng khẽ nhăn nhó như gặp điều gì đó kinh khủng trong giấc mơ.

Thanh Hà choàng tỉnh bật dậy hoảng hốt" không được, không được" nàng phát hiện một người lạ đang ở bên cạnh nắm tay mình. nhưng khi cảm nhận được hơi ấm quen thuộc truyền đến nàng nghẹn ngào

" Nguyên Trí, sao chàng đến đây nguy hiểm lắm "

Nàng ôm trâm lấy người nàng thương, ôm thật chặt như sợ bị đánh mất. Nguyên trí cũng vòng đôi bàn tay lớn như cột đình giữ nàng trong lòng, đưa tay khẽ vuốt mái tóc mây. Hai người ôm lấy nhau thật chặt mặc kệ thời gian trôi hay ngoài kia giông bão.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Chưa bao giờ mẹ kể (3)

Hai người ôm nhau hồi lâu trong thinh lặng, nhịp đập con tim như hoà quyện vào nhau. Họ mong sau giây phút này là mãi mãi, chỉ đến khi tiếng bước chân đến gần và cánh cửa phòng được mở ra họ mới rời tay.

Đắc Ly bước vào nhìn đội uyên ương trẻ tuổi. Đắc Ly nói " Thanh nhi, các con ra đây ngồi đi"

Hai người người ra ngồi xuống chiếc bàn nhìn Đắc Ly, Đắc Ly nhìn hai người một lúc sau mở miệng

" Thanh nhi, Nguyên Trí chuyện xảy ra như thế này các ngươi không muốn và ngay cả ta cũng vậy. Như ta đã nói với Thanh Hà từ trước ta không thể để nó rời đi khỏi đây"

Thanh Hà nắm chặt tay nguyên chí khó sử" sư phụ "

Đắc Ly gờ tay ngắt lời nàng " điều đó không thể thay đổi nhưng đó chỉ là trong băng tông, ngoài băng tông thì lại khác. Bất kỳ ai cũng không thể động đến băng tông ta."

" các con làm gì ngoài băng tông, bọn họ cũng không thể đẩy lên đầu chúng ta được. Ta nói vậy các con hiểu chứ?"

Hai người nhìn nhau gật đầu, Đắc Ly gờ tay giải khai phong ấn đan điền cho Thanh Hà, da thịt nàng hồng hào trở lại.

" tuy băng tông ta không thể ra mặt nhưng trợ giúp một chút trong bóng tối thì có thể. Hai con nên bàn bạc phương án cụ thể" Đắc Ly nói rồi nhắm mắt chờ chờ đợi.

Thanh Hà, Nguyên Trí bàn bạc với nhau to nhỏ một lúc lâu sau thì đã xong nàng kể lại kế hoạch cho sư phụ.

Đắc Ly chăm chú nghe rồi gật đầu

" trở lại Hoàng Liên thành bái tế phụ mẫu là ý không tồi, hôm đấy có nhiều người chắc Môn Khánh vì thể diện hắn không thể từ chối. Còn Nguyên Trí ngươi không thể đi theo đoàn từ đấy để tránh nghi ngờ. Ta nghĩ ngươi nên dịch dung thành một người quen của Thanh Hà tại Hoàng Liên rồi lấy thân phận người làm lễ để hành động."

" đây là phi hành pháp bảo và hai nghìn viên thượng phẩm linh thạch để các con vận dụng pháp bảo đây là mặt nạ che dấu khí tức cũng như dịch dung. Ta chỉ giúp được như vậy thôi, nhớ bảo trọng" Đắc Ly lấy từ giới chỉ đưa cho hai người.

Thanh Hà quỳ xuống nước lưng trông đập đầu "sư phụ, đồ nhi tạ ơn người. Đồ nhi bất hiếu không thể ở bên phụng dưỡng người"

Đắc Ly nhìn đệ tử mình của mình tay run run nâng nàng đứng lên nói "đồ nhi ngoan đứng lên đi. Con ở bên ta từ khi chỉ là một hài tử ta coi con như nhi nữ của mình, làm sao ta có thể nhìn con bị tên phế vật đó nhúng chàm nhưng tiếc là ta còn có một băng tông phải lo nên không thể giúp đc nhiều. Hãy tha thứ cho ta."

Nàng bật khóc nức nở những hình ảnh sư phụ hiền dịu, chăm lo cho nàng nhưng khi trái gió dờ trời, lúc nàng khắc khổ tu luyện mà hủy hoại thân thể người luôn ở bên "mẫu thân, nếu có kiếp sau Thanh Hà hi vọng vẫn được ở bên người "

Nguyên Trí cũng quỳ xuống đập đầu"nhạc mẫu đại nhân, cảm tạ người."

Đắc Ly nhìn hai đứa nhỏ không ngăn cản nữa, khoé mi nàng cũng đã ướt "được hai từ mẫu thân này ta nhận. Hứa với ta hai con nhất định phải thoát được, nhớ phải sống thật hạnh phúc. Nguyên Trí đừng có bắt nạt nhi nữ của ta nếu không dù các ngươi ở đâu ta Sẽ không tha thứ cho ngươi."

Hai người vâng dạ rồi đứng dậy. Nguyên Trí rời đi Hoàng Liên trước để thu xếp vì ở lâu quá dễ sinh nghi. Thanh Hà ở lại bầu bạn với Đắc Ly những ngày cuối cùng này.

Thời gian dần trôi từng ngày lại qua. Đoàn dươc dẫu của Môn Khánh đã đến đông nghịt cả tông môn, Thanh Hà mặc y phục cưới màu đỏ hoa lệ, khuôn trắng đầy đặn hài hoà, thân thể mỹ miều đầy sức sống khiến những ánh mắt thêm thường nhỏ dãi. Môn Khánh nhìn mỹ nhân sắp trở thành vợ mình thì vênh vào tự đắc.

Nàng quỳ gối hành đại lễ với sư phụ và chúng nhân băng tông rồi bước lên kiệu hoa rời đi. Đúng như mọi người dự đoán ban đầu Môn Khánh đồng ý cho nàng về hoàng liên thành bái tế phụ mẫu thân sinh đẻ ra về ta đây hào phóng vì chặng đường cũng khá dài kèn trống náo nhiệt nên các vị cường giả thành chủ.. Đổ ra nỏ nước tặng quà khiến hân mặt phơi phới cho rằng đây là một việc tốt.

Đoàn rước dẫu vì nhận quà nên mất năm sáu ngày mới có thể đến Hoàng Liên thành tuy vậy Môn Khánh vẫn rất vui mừng vì hân nhận được nhiều đồ tốt và Thanh Hà rất ngoan ngoãn nghe lời đôi khi trò chuyện vui đùa với hân khiến hân càng cảm thấy lâng lâng nên hân cũng rất mực chiều chuộng nàng.

Nguyên Trí đã chờ đợi ở đây từ lâu, hân không lo lắng vì phải chờ đợi vì khi đoàn dẫu xuất phát từ băng tông đến hoàng liên hân đã được thông báo trước, và chuyện người đến tặng quà cũng chính là hân trên đường trở về loan tin đám rước dẫu sẽ đi qua nếu ai không thể hiện thành ý sẽ phải nhận sự trừng trị từ thần sơn nên ai cũng chọn đồ đặc trân quý nhất của mình làm đồ biếu, hân hi vọng những niềm vui bất chợt này sẽ khiến Môn Khánh bớt đề phòng đi.

Như dự tính đã đặt ra khi đoàn đón dẫu đến hoàng liên thành, Nguyên Trí xuất hiện với cương vị một vị trưởng bối trong tộc và được Thanh Hà nhờ làm người đại diện chủ lễ.

Nàng đến ngọn đồi chôn xác tập trung ngày trước quỳ gối đập đầu hành lễ, Nguyên Trí đốt giấy vàng, đưa hương cho nàng như một người tri lễ thực thụ. Rồi gọi ý cho nàng ra mỏm đá trắng ngoài bờ biển bái tế mẫu thân vì mẫu thân nàng lúc mất tro được vãi ở ngoài đấy, và việc này không cần nhiều người đi theo ỡn ả tránh ảnh hưởng đến cõi linh thiêng. Nàng ra về chặn trừ rồi nững nịu nói

"phu quân việc này, chàng cho phép thiệp được chứ??"

Môn Khánh nghe thanh âm ma mị nững nịu của Thanh Hà mà nhũn cả lòng, hân ngẫm nghĩ Thanh Hà đã bị phong ấn đan điền, còn già già khom gần đất xa trời mới luyện khí tăng bầy này có thể làm gì được chứ?? Đây thuần túy chỉ là bái tế thôi, hân sáng khoái đáp ứng

"được nghe lời nương tử vậy, các ngươi ở lại trong thành đi phụ phụ ta đi ra ngoài bái tế nhạc mẫu đại nhân" ra về hào phóng, cao thượng hân đưa tay ra hiệu với đám người rồi theo Thanh Hà và Nguyên Trí ra bờ biển, biển xanh như một bức tranh tĩnh lặng.

Ba người đứng trên mỏm đá trắng, gió mạnh làm tà áo bay phấp phật. Họ yên lặng nhìn ra biển, biển vẫn như trong tiềm thức hồi nhỏ của họ. Môn Khánh đợi một lúc không thấy ai nói

" mau bái tế đi thôi nương tử"

Nguyên Trí cười mỉa mai "chưa đến lượt ngươi lên tiếng ở đây"

Môn Khánh nghe lão khom nói vậy thì tức giận đang sắp sửa nổi bão thì một thanh đao kẻ vào cổ hân, hân nhìn thanh đao quen thuộc này lòng hoảng hốt

"ngươi là... Ngươi là Nguyên Trí??"

Nguyên Trí đưa tay tháo chiếc mặt nạ ra khỏi mặt. Để lộ ra khuôn mặt góc cạnh có một vết sẹo dài trên mặt nói" Môn Khánh công ngươi đoán đúng rồi nhưng rất tiếc không có thưởng. Ta chỉ có thể tiễn ngươi một đoạn đường thế nào?? Công tử đồng ý chứ??"

Môn Khánh chân run rẩy nhưng cố tỏ ra bình tĩnh đe dọa "t là Môn Khánh con trai của Môn Thần núi thần sơn. Nếu ngươi giết ta ngươi sẽ bị diệt tộc, khôn hồn mau thả ta ra may còn đường sống"

"hahaha... Vẫn câu nói cũ ấy nhỉ? Đáng tiếc ah bây giờ không ai giữ được mạng cho ngươi nữa rồi!" Dứt lời Nguyên Trí đưa đao cắt đứt cổ của Môn

Khánh, máu huyết trong cổ hần học ra, hần cố đưa hai tay bịt cuống họng những không thể hần gục xuống vũng máu mắt trợn trừng.

Nguyên Trí gọi ra phi hành pháp bảo nói "nuơng tử chúng ta đi thôi" rồi nắm lấy tay Thanh Hà dắt nàng bước vào.

Thanh Hà nắm chặt tay hần "phu quân giờ chúng ta đi đâu?"

Nguyên Trí ngâm nghĩ "Tây vực đã không thể ở lại nữa. Chúng ta chỉ có thể tiến ra biển đến đông vực"

"đến đâu cũng được chỉ cần có chàng vậy là đủ rồi" Thanh Hà dựa đầu vào vai Nguyên Trí thủ thi.

Phi hành pháp bảo đóng lại rồi tiến sâu vào lòng biển sâu. Đám rước dâu đợi mãi không thấy công tử trở lại thì đi ra ngoài tìm kiếm thì thấy công tử hai tay ôm cổ mắt trợn ngược trong Vũng máu thì hoảng hốt người quay trở về bẩm báo Môn thần, đám còn lại thì tỏa ra tìm kiếm nhưng chẳng thấy một ai cả chứng ngăn ngấm lặc đầu phen này mạng chúng xong rồi.

Môn Thần nghe thấy tin nhi tử bị chết thì như nổi điên, cho người lật tung cả tây vực nhưng chẳng thấy tăm hơi ai cả, hần lao ra biển nhưng biển rộng mênh mông biết tìm nơi nào?? Hần bị cường giả tứ hải bắt đuổi trở về. Hần đành tìm kiếm ở tây vực trong vô vọng, đến mãi sau này lệnh truy nã của hai người vẫn được dẫn trên đường phố tây vực.

Hai người phi hành dưới lòng biển hơn ba mươi ngày thì linh thạch mang theo cũng đã cạn kiệt. Nên đành nổi lên mặt biển lênh đênh, may mắn gặp một đội thương thuyền trên biển nội địa. Họ liền nhờ đi vào đất liền, thuyền nhập vào cảnh nhỏ Thanh Khâu, họ sinh sống ở đây một thời gian thì kết thân với một người là Trúc Thanh, nghe Trúc Thanh kể về Trúc gia trang liền cảm thấy đây là một nơi sinh sống không tệ, không quá gần biển, cũng không quá sâu vào sơn mạch liền đồng ý theo Trúc Thanh đến trúc gia trang.

Khung cảnh yên bình ở đây khiến họ hài lòng. Nguyên Trí tham dự đội săn thú của gia trang vì kinh nghiệm săn bắn có từ trước cũng vì tu vi kết đan hậu kỳ cường đại mà chat mấy chốc hần được lên làm đội trưởng, hàng ngày chồng đi săn bắn vợ ở nhà dệt lụa cuộc sống giản dị trôi qua một năm, hai năm.

Những mọi thứ không được như mong muốn, nhân mệnh phải chăng là cỏ rác dưới chân thiên đạo. Ngày trước Thủy triều cuốn đi, giờ đây thú triều lại đến mang theo vết cứa vào tâm hồn lênh đênh.

Một trưa yên ả, từng tiếng động từ ngoài pháp trận truyền vào. Pháp trận bị công phá bởi một đợt thú triều Thanh Hà ra sức bảo vệ Thôn trang này, và nàng đã thành công nhưng có phu quân của nàng đã không trở về, thứ mọi người mang về chỉ là một cánh tay nắm chặt nửa thanh huyết đao quyen thuộc.

Nàng đau, nàng đau lắm ruột gan như bị bàn tay vô hình nào đó ra sức vò xé, nàng gào khóc những giọt lệ lăn dài trên khoé mắt, nàng ôm chặt cánh tay đã không còn hơi ấm vào lòng, nàng thần thờ. Từng luồng khí lạnh từ cơ thể nàng toát ra làm cho cả trúc gia trang biến thành một miền tuyết trắng xoá.

Nàng phong bế đan điền lại, tay lấy gỡ trăm bạc cài tóc nhẹ nhàng đưa lên cổ "phụ thân, mẫu thân, phu quân mọi người đợi ta, chờ ta với. Sự phụ, đệ tử xin lỗi vì đã không giữ lời hứa với người"

Chiếc trâm nề nề ấn vào cổ, giọt máu nhỏ rom róm trên đầu trâm. Nhưng nó chợt dừng lại, nàng như nghe một tiếng thì thào bên tai, trong bụng nàng một nhịp đập trái tim nhỏ xíu. Chiếc trâm cài trong tay rơi xuống nàng thần thờ đưa tay lên bụng cảm nhận

"phu quân, nhi tử của chúng ta. Thiếp sẽ chăm sóc nó thật tốt" nàng thủ thi rồi đứng dậy mang cánh tay cùng thanh huyết đao trở về nhà cử hành tang lễ và an táng cánh tay ấy. Đặt nửa thanh huyết đao trước bên cạnh bài vị, nàng sống trong thình lạng chờ đợi nhi tử của mình ra đời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Nếu không thể bảo vệ được người thân vậy tu đạo để làm gì?

Một câu chuyện dài đầy máu và nước mắt, cuộc sống này vốn vậy dù ở bất cứ nơi đâu niềm vui luôn đồng hành cùng nỗi buồn. Chỉ là phàm nhân hay người tu đạo, con người ta thật có thể khiến mọi thứ như mình mong muốn không??

Màn đêm buông kín không gian, từng tia sáng đã tắt dần từ những căn nhà phía xa. Một mảnh thình lạng chỉ có tiếng lá xào xạc, rung rinh theo từng cơn gió nhẹ nhẹ.

Thanh Hà kết thúc câu chuyện của mình thì mắt đã ướt lệ, nàng nhìn xa xăm thôn thức khẽ buông tiếng thở dài. Kim Thiềm dường như cũng đồng cảm với nàng trở nên trầm mặc hơn.

Giống trở mình ôm lấy cổ mẫu thân, đôi mắt đỏ hoe. Nghe những điều mẫu thân trải qua, giống tự hỏi người đã phải đau khổ đến nhường nào?

Thanh Hà vòng tay ôm lấy nhĩ tử vào lòng " mẫu thân làm mình buồn rồi ah, ta xin lỗi con "

Giống lúc đầu, thủ thi " tại mình mình đòi người phải kể chuyện, khiến người nhớ lại chuyện không vui, là mình mình có lỗi!"

Nàng xoa đầu Giống vỗ về" mình mình ngoan, chuyện đã qua lâu rồi ta không sao cả."

Cảm thấy Kim Thiềm cũng bị chuyện mình kể khiến trầm tư suy nghĩ. Nàng cười nhẹ " khiến Kim Thiềm cô nương mất hứng rồi!"

Kim Thiềm cung kính cúi đầu " xin phu nhân đừng nói vậy, chỉ là Kim Thiềm nhớ về chút chuyện xưa thôi!"

Nàng có chút hiếu kỳ " chuyện xưa gì vậy? Có thể nói ta nghe được không?"

Kim Thiềm ngẫm nghĩ " chỉ sợ phu nhân và công tử chê cười thôi!".

" Làm sao có thể vậy chứ, ta cũng muốn biết đôi chút về người " Giống lúc đầu nói.

Công tử đã nói vậy rồi thì nàng kể lại câu chuyện cũ của mình, câu chuyện đã từ rất lâu rồi nhưng nàng chưa từng một lần quên.

Từ khi nàng còn là một con cóc nhỏ sống trong một bãi lầy vạn tượng sơn mạch. nàng có một người đồng hành cùng chung sống tu luyện, hắn đã chiếu cố rất nhiều từ chia sẻ thức ăn đến bảo vệ nàng khỏi các loại yêu thú săn mồi khác có lần vì cứu nàng khỏi miệng măng xà mà hắn bị mất một chân, rồi một lần nọ hắn lại vì nàng mà giúp nàng thoát khỏi sự truy bắt của đám dong binh nhân loại nhưng vì thế mà hắn đã bị bắt đi. Nàng vì hắn mà cố gắng tu luyện, khi cường đại rồi nàng tìm được những người đã bắt hắn đi nhưng những người đó nói đã bán hắn cho một cường giả ở tam tông tứ môn có lẽ giờ hắn đã bị giết hay đã bị luyện thành pháp khí chiêu tài rồi cũng nên. Nàng muốn đến tìm hắn nhưng biết bản thân tu vi còn chưa đủ nên trở về điên cuồng tu luyện, hi vọng một ngày đó có thể đi tìm kiếm câu trả lời.

Nàng cố gắng giữ bình tĩnh kể hết chuyện nhưng có lẽ vì cảm xúc trở lại khiến giọng nàng run run.

Thanh Hà nắm lấy tay nàng " thiên địa bất nhân coi chúng nhân như cỏ rác, mỗi người đều có một số phận nhưng nó lại không nằm trong tay chính mình"

" người còn có cơ hội để đi tìm kiếm đáp án của mình, cố gắng lên. Ta mong một ngày nào đó người sẽ gặp lại được hân"

" tạ ơn phu nhân" Kim Thiềm nhún mình tạ ơn.

Thanh Hà nhìn sâu về phía rừng trúc " giá như ta còn có cơ hội như người. Đáng tiếc đáp án của ta đã hiện rõ trước mắt rồi!"

Thanh Hà trầm ngâm " nếu như được chọn lựa một lần nữa, ta thà là một phạm nhân chẳng cầu trường sinh hay cường đại chỉ cầu được sống một cuộc sống yên bình, trọn vẹn bên người thân của mình vậy là đủ rồi!"

" linh căn, tu vi, trường sinh để làm gì? Nhìn những người bên cạnh mình từng người dần dần rời xa mình, mà mình không thể thay đổi được gì."

" nếu không bảo vệ được người thân vậy ta tu đạo để làm gì?"

Nghe những lời nàng nói khiến Giống và Kim Thiềm có điều suy nghĩ. Kim Thiềm thưa:

" phu nhân, Kim Thiềm thấy bản thân phải trở nên cường đại trước khi biến cố ập tới mới có thể bảo vệ được người thân."

Thanh Hà nhìn nàng" vậy như nào mới là cường đại để có thể đứng vững trước biến cố?"

Kim Thiềm suy nghĩ kiên định nói " điều này ta không biết, nhưng ít nhất có thể làm hết sức thay vì chỉ biết đứng nhìn bất lực."

" người nói đúng, ít ra có thể làm những điều mình có thể thay vì chỉ biết đứng nhìn. Ta tu vi cao hơn Nguyên Trí nhưng ta không thể bảo vệ chàng phải chăng ta chính là một kẻ thất bại" mắt Thanh Hà loé ra tia khổ sở.

Kim Thiềm cung kính giải thích " việc xảy ra với lão gia vốn dĩ không phải do phu nhân không thể làm gì, ta tin chắc nếu phu nhân ở tại chính nơi lão gia xảy ra chuyện người sẽ hết sức bảo vệ lão gia, thậm chí sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình."

" ý Kim Thiềm chính là còn có một người phu nhân phải bảo vệ, nên phu nhân cũng phải trở nên cường đại thậm chí rất cường đại "

Thanh Hà nghe Kim Thiềm nói cảm nhận hơi ấm trong lòng mình nhìn nàng cảm kích nói:

" cảm tạ người đã giải khúc mắc trong lòng ta. Người nói đúng ta phải trở nên cường đại hơn để bảo vệ nhĩ tử của ta."

" có lẽ ta phải cực kỳ cường đại ah. Vì nhĩ tử ta không phải là tầm thường, ít nhất ta phải đủ cường đại để quản lý đám con cháu mà tên này mang về " nàng cười cười vọt về cái lưng bé nhỏ của giống.

Giống biết mẫu thân đã có câu trả lời về việc làm đường chủ của Việt tông. Nên Giống cũng cảm thấy vui mừng vì như vậy Giống vừa có thể tu luyện vừa có thể ở cạnh người. Những có một bản khoản khiến Giống suy nghĩ khi nghe hết câu chuyện giữa phụ mẫu của mình.

Chương 79: Tìm kiếm tung tích phụ thân

Không gian như yên ắng bởi những câu chuyện xưa đậm nỗi buồn của những người thiếu nữ, ai cũng mang trong mình nhưng tâm tư thầm lặng, đôi mắt nhìn phương xa khoé mi cong thần thức.

Giống ôm mẫu thân thật lâu bỗng hỏi làm phá vỡ không khí

" mẫu thân, phụ thân là người như nào vậy? "

Thanh Hà vuốt ve đầu Gióng hồi tưởng mắt lấp lánh niềm thương " phụ thân con vốn là một cô nhi từ nhỏ đã làm gia nhân cho nhà ta, huynh ấy tuy chỉ là nhị lĩnh căn nhưng có một ý chí kiên cường không bao giờ chịu khuất phục, có đam mê chiến đấu điên cuồng ngoài tu luyện trong tông môn thì việc làm nhiều nhất đó là tôi luyện trong sơn mạch, săn bắt yêu thú vì vậy tu vi huynh ấy cũng vào tầng thứ cao trong tầng lớp nhị lĩnh căn, thậm chí có thể chiến đấu vượt giai "

Giống nghe vậy ngẫm nghĩ hoặc " như mẫu thân kể thì phụ thân có thể chịu đòn của đám đông yêu thú, thậm chí bị hai vết thương chí mạng mà vẫn có thể còn sống mà lết ra khỏi một núi xác chết khi mới luyện khí?? Thân thể người có gì đặc biệt sao??"

Thanh Hà gật đầu "quả là thân thể có đôi chút kỳ lạ, từ nhỏ đã có khí lực rất lớn, tốc độ hồi phục vết thương nhanh hơn thường nhân cộng thêm cả linh căn hệ mộc có công hiệu trị liệu nên cũng là một quái nhân."

Giống ngạc nhiên quả nhiên có điều kỳ lạ " mẫu thân vậy lúc phụ thân mất người chiến đấu với kẻ nào? Người và kẻ đó có tu vi ra sao?"

" tu vi phụ thân con lúc đó là kết đan hậu kỳ đỉnh phong, nghe người của đội yêu thú kể lại thì chàng chiến đấu với một con liệt hỏa nham sư nguyên anh trung kỳ và khi họ trở lại thì chỉ có thấy đống đổ nát cháy khét và một cánh tay của cha con" Thanh Hà hồi tưởng lại ngày đó

" vậy không thấy thi thể sao?? Còn con yêu thú kia đâu? Người có đến kiểm tra chưa?" Giống giọng nghi vấn

Thanh Hà có điều suy nghĩ " ta có đến kiểm tra thì phát hiện con yêu thú bị nổ nát, cả nơi ấy phát ra hoả linh lực nồng đậm hẳn chiến đấu rất ác liệt, có vẻ như đồng quy vu tận."

Kim Thiềm yên lặng bỗng mở miệng" phu nhân nếu đồng quy vu tận sao lại còn cánh tay sót lại??"

" việc này... Ý người là " Thanh Hà băn khoăn

" ý tiểu nhân là nếu đồng quy vu tận thì cánh tay này cũng đã phải biến mất, rất khả năng lão gia còn sống" Kim Thiềm suy luận

" nhưng ta đã kiểm tra khu vực xung quanh nhưng không có gì khác lạ cả, nếu chàng còn sống thì sao lại không trở về?" Thanh Hà dần mất bình tĩnh, giọng càng ngày càng dòn dập.

" mẫu thân mai chúng ta đi tìm lại một lần xem thế nào?? Có tiểu Kim ở đây không biết chừng có thể tìm được dấu vết gì đó " Giống khuyên nhủ

Kim Thiềm tiếp lời " đúng vậy phu nhân, ta là yêu thú đôi khi cảm quan khác với nhân loại hơn nữa ta là Kim Thiềm Thử ah biết đâu được."

Thanh Hà ngẫm nghĩ " thôi được biết đâu kiếm được gì hữu ích, có khi do lúc trước tâm hồn ta không ổn định bỏ sót điều gì, với lại tu vi của người trực gia trang lại không qua cao rất có thể không tra xét được kĩ càng."

Hai người thấy Thanh Hà đồng ý thì nhìn nhau gật đầu. Trời cũng đã khuya, mọi người trở vào nhà nghỉ ngơi, Kim Thiềm nghỉ lại phòng dựng cho Xuân Mai trước kia. Cả một đêm Thanh Hà thao thức không ngủ được vì nằng có đôi chút hi vọng.

Sáng sớm tinh mơ sương trắng phảng phất giữa những tán trúc khiến khung cảnh mang lại một cảm giác nhẹ nhàng. Giống thức dậy rất sớm như một thói quen vùng vậy tay chân một lúc rồi tham lam hít không khí trong lành.

Kim Thiềm hé mở cửa phòng, khuôn mặt xinh xắn vẫn còn đôi chút ngái ngủ, thấy công tử đã dậy từ sớm nàng khẽ cúi chào " công tử, dậy thật sớm"

Giống quay người lại gật đầu " nàng cũng dậy rất sớm, đêm qua không lạ nhà chứ?"

" không, tiểu Kim đâu phải tiểu thư khuyê các gì mà lạ hay không " nàng nhu thuận đáp

" nếu mà có công tử ngủ cạnh thì sẽ ngon hơn rất nhiều" đùa giỡn đôi chút

Giống cười cười " khi nào khó ngủ thì qua ngủ với ta cũng được, một mỹ nhân như ngươi ah dù sao ta cũng là nam nhân đấy "

" công tử nói thật chứ? Tiểu Kim rất mong chờ ah " nàng má hơi phớt hồng

" nếu nàng không lo có lỗi với người nào đó ah" Giống chọc ghẹo

" công tử nói tam cúc ư? Tiểu nữ chỉ coi hấn như một người bạn tốt thôi, không có tình yêu nam nữ ah. Tiểu nữ chỉ sợ người chê ta là yêu thủ thấp kém " Nàng nhanh nhẩy giải thích

" hahaha chuyện Ấy để sau hẵng nói ah, ta vẫn chỉ là một hải đồng thôi! Nàng đi chuẩn bị đi." Giống lảng tránh câu hỏi

" xì, dạ vâng thưa công tử" Nàng ngừng nguẩy đi sửa soạn đôi chút.

Giống nhìn nàng rời đi, đưa tay gãi gãi cằm lẩm bầm " vóc giáng không tệ, Thủy mị nét na cũng được cũng được cũng được "

" cộc cộc" " ai ui" Giống ôm đầu quay lại cười khi

" mới tí tuổi đầu, cái gì không tệ, cái gì cũng được cũng được?? Học đâu cách ghẹo nữ nhân rồi thế?? " Thanh Hà đã dậy từ này và nghe được hết cuộc trò chuyện nàng có chút không biết nói sao, tên tiểu tử này khác với vẻ khờ khạo của Nguyễn Trí ah, bất quá nhiều con dâu cũng không tệ khai chi tán diệp.

Mọi người chuẩn bị xong thì bắt đầu phi hành vào vạn tượng sơn mạch nơi xảy ra trận chiến của Nguyễn Trí ngày trước. Nơi ấy cũng khá trùng khớp cũng tại đèo mã phục cách động hoá linh thạch không xa, khi đi qua thì bắt gặp người của trúc gia trang đang khai thác hoạt linh thạch bên trong vì từ lúc thu thập ngũ lang trại thì trúc gia trang chịu trách nhiệm khai thác hộ Việt tông và được phân chia xứng đáng mà không lo bị những thế lực khác dòm ngó.

Thấy đám người Thanh Hà đi tới, Trương Phi đang ngồi trên một tàng cây bay ra chào hỏi

" Tần nương tử, tần minh công tử, Kim phó đường chủ ba người đi đâu vậy?" Sở dĩ chào hỏi cả Giống và Kim Thiềm vì hấn biết Giống có thân phận không nhỏ đến cả mấy vị đường chủ còn phải cung kính đối xử, còn về Kim Thiềm thì nhi mới nhậm chức đã được truyền tin đến trúc gia trang.

Ba người gật đầu đáp lại, Thanh Hà nói nguyên do chuyến đi cho Trương Phi,

Trương Phi nghe vậy thì ngẫm nghĩ " có thể cho ta đi cùng được không? lần đó ta cũng có trong đội săn, Tần ca đã giúp ta rất nhiều."

" vậy cũng được, Trương thúc đi cùng đi" Giống đáp ứng dù sao có người đi cùng cũng bớt chút thời gian.

Bốn người phi hành một chút thì cũng đến địa điểm đây là một vạt rừng trống cây cối đổ rạp xuống nhiều cây bị đốt cháy, cỏ cũng mọc được lên đôi chút, hấn nhiên mặt đất bị nung cứng nên thực vật phát triển chậm hơn, trên nền đất nhiều nơi lồi lõm do va chạm

Thanh Hà nhìn xung quanh nói" chính là nơi này"

Trương Phi gật đầu " đúng vậy, khi đó chúng ta đi săn trở về. Đi vòng qua đây để trốn gặp thú triều thì bắt gặp Liệt Hoả Nham Sư ở đúng chỗ này, Tần huynh trợ giúp chặn yêu thú lại kêu chúng ta chạy đi rồi nói mình sẽ đi theo sau nhưng đáng tiếc."

Mọi người gật đầu, Thanh Hà nói với mọi người " chúng ta bắt đầu tìm kiếm đi, xem có hi vọng gì không

Trương phi đi ra một góc tìm kiếm, Thanh Hà thì bay lên không trung mở thần thức tìm tòi. Giống nói với Kim Thiềm " nàng tinh tế cảm nhận một chút cho ta "

" vâng, công tử" đáp lời nàng ngồi khụy xuống đưa tay đặt lên mặt đất, mắt nhắm lại.

Giống cũng không ngồi yên mà tìm kiếm xung quanh cùng mọi người, thời gian dần dần trôi qua nhưng chưa có phát hiện gì mới, mọi người suy nghĩ chuyến đi này là vô ích rồi chẳng, họ trở về đứng bên cạnh Kim Thiềm chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Phương pháp mở cửa quái dị

Một khoảng đất trống giữa một rừng cây um tùm, bên trên là ngọn núi, bên dưới là dốc núi thăm thẳm. Mọi người đứng chờ Kim Thiềm một hồi lâu thì thấy Kim Thiềm mở mắt trầm ngâm.

Kim Thiềm nói " công tử, phu nhân đi theo ta" rồi nàng dẫn đầu đi trước.

Mọi người nghe nàng nói vậy thì gật đầu đi theo sau. Đi được hơn hai mươi bước chân thì nàng dừng lại cúi xuống lấy tay phui phui lớp đất hiện ra một mũi dao màu huyết hồng, nàng kéo mũi dao lên đưa cho Thanh Hà.

Thanh Hà mũi dao gật đầu " đây chính là phần bị mất của hỏa huyết đao của Nguyên Trí, tiểu kim còn có phát hiện gì không? "

" phu nhân mời qua bên này " nàng dẫn mọi người đi tiếp đến một vách đá rồi đứng lại.

Đưa tay đặt lên vách cảm nhận một lúc. Gióng hỏi" ở trong đó có gì kỳ lạ à?"

Kim Thiềm gật đầu " công tử, ta cảm nhận ở bên bên trong có giao động của linh thạch "

Trương Phi ngẫm nghĩ " là mỏ linh thạch chăng?"

Kim Thiềm lắc đầu phủ nhận" không tuy có khá nhiều linh thạch nhưng chắc chắn không phải mỏ linh thạch, vì ta còn cảm thấy có sự giao động của kim khí, linh thảo, huyết dịch."

Ba người nhìn nhau, đưa thần thức đảo vào tìm tòi nhưng ngẩn ngơ khó hiểu.

" ta vẫn thấy bình thường, bên trong chỉ là lòng đất đá bình thường thôi mà??" Trương Phi nói

Thanh Hà gật đầu đồng ý " ta cũng thấy vậy không có gì như người nói"

Kim Thiềm kiên định " phu nhân, thiên phú của ta chưa bao giờ sai, chắc chắn trong này phải có gì đó. Phu nhân hẳn là cũng biết thần thức cũng có thể bị đánh lạc hướng bởi một vài biện pháp đi "

Thanh Hà suy nghĩ" ý người là phía trong có thứ gì đó khiến thần thức của chúng ta bị sai lệch??"

Kim Thiềm gật đầu.Gióng nhìn Kim Thiềm tin tưởng " Trương Thúc, người dùng lực thử phá một lối vào đi "

" được, mọi người tránh ra" đợi mọi người lùi sang hai bên hẳn tụt nguyên lực lại cánh tay mình hình thành một cánh tay đất to lớn hẳn dẫm mạnh vào vách đá. " rầm" " rầm" " rầm" nhưng vách đá không hề có một chút di chuyển nào.

Gióng nhìn nhìn rồi nói" Trương thúc, dừng lại đi"

Trương phi ngừng lại hỏi " sao vậy công tử??"

" quả nhiên có điều cổ quái, mọi người có nhận ra đây là loại đá gì không?" Gióng đưa tay sờ sờ hỏi

Ba người lắc cũng sờ vách đá lắc đầu, họ không biết đây là thứ đá gì nhưng độ cứng rắn thật sự không tòi kim đan hậu kì cũng không thể làm sứt mẻ nó.

" để ta thử xem" Thanh Hà dùng chưởng bằng chưởng mạnh vào vách đá nhưng chỉ có thể in ở trên đó một vết tay mờ, nàng định tiếp tục ra tay thì gióng ngăn cản nói

" nẫu thân, xem ra dùng lực không thể phá được vậy xem ra một là đá này cứng rắn, hai là ta nghĩ nó được pháp trận duy trì."

Trương Phi gãi gãi đầu " vậy thì làm sao có thể vào được?"

Gióng ngẫm nghĩ nói " nếu đã có cửa thì nhất định phải có chìa khoá, mọi người tìm kiếm xung quanh xem có cái gì bất thường không"

Ba người gật đầu tìm kiếm quanh vách đá người tìm dưới mặt đất, người tìm bên này, bên kia sờ sờ mó mó

" công tử ta thấy cái này" Kim Thiềm gọi mà mặt hơi phẫn hồng.

Mọi người thấy biểu hiện của nàng như vậy thì hơi kỳ quái lại xem. Đến gần nhìn lên vách chỗ Kim Thiềm thì thấy vách đã đã được quyết xước rong rêu. Trên vách đá vẽ một hình ảnh người thiếu nữ lộ thể, dựa lưng vào vách núi một tay đặt lên ngực bộ ngực là nơi vách nơi nhô hẳn ra ngoài lại có hai cái núm nhô cao ra, ngón trỏ và ngón cái đang ra thế bóp vào núm, phía dưới chân thiếu nữ dang rộng để lộ bộ vị mẫn cảm là một vết rách lõm vào trong, một tay kia của thiếu nữ đặt ngay ở chỗ đó bốn Ngón tay giữ thẳng ngón giữ thì mất đi hai đốt.

Bốn người nhìn bức hình, Kim Thiềm và Thanh Hà mặt phẫn hồng. Hình vẽ này cũng quá giống đi kích cỡ như người như người thật.

Trương Phi nhìn nhìn trở mắt, Gióng vỗ vỗ tay hẳn, hẳn giật mình bết là hơi lố hơi gương " công tử, phải chăng đây là chìa khoá mà người nói?"

" Có thể lắm, Trương Thúc thử mở đi, cái này hẳn là Thúc có kinh nghiệm ah"

" hahaha được để ta " Trương Phi cười lớn tiến đưa tay tiến lên.

"hừ" "hừ" "hai tiếng hừ lạnh của hai nữ giới đằng sau khiến hân lạnh gáy đưa tay gãi gãi đầu nói " phu nhân, phó đường chủ ah, xin dời mắt đi nơi khác, phi lễ chó nhìn ah."

Hai người quay đi nhìn hướng khác, Trương phu đưa tay lên bức tranh, lúc bên dưới lúc bên trên, ngón trỏ của hân hơi ươn ướt, nhưng mà không thấy điều gì xảy ra. Hân nhìn về phía giọng ý hỏi.

Giống ngẫm nghĩ hỏi " có phải phía trên có hai chỗ nhô nhất có thể xoay chuyển, phía dưới vào rất sâu đúng không??"

Trương phi gạt đầu " đúng vậy, công tử đoán như thần"

" phi" "phi" " hừ" " hừ" " khúc khích.." hai nữ nhân đưa tay bùm miệng cười khiến Lão Trương mặt đỏ bừng.

Giống cũng hơi gượng gạo nói " bây giờ thế này nhá! Thúc một tay kéo chỗ nhô ra, một tay thọc vào chỗ sâu đến tận cùng nhớ phải chạm đến điểm cuối cùng không vào được nữa thì mới thôi. Thúc nhớ phải làm cùng một lúc. Ta không tin không ra cái gì. "

Trương phi gạt đầu chuẩn bị tư thế. Thanh Hà đưa tay cốc đầu Giống Khiến hân đau điếng nói" xú tiểu tử, gì mà không ra cái gì?? Sao ngươi am hiểu thế??"

Giống xoa xoa đầu lầm bầm " thì con đoán vậy, người làm sung hết đầu con rồi.

Trương Phi khởi động tay đôi chút chuẩn bị hành động, Giống chăm chú theo dõi. Còn nhị nữ vẫn quay đi nhưng trong lòng chờ mong, và cũng thầm chờ nể không biết tay nào nghĩ ra phương pháp mở cửa quái dị này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Di chỉ Hợp Hoan Phái, phụ thân còn sống

Trương Phi tỉ mỉ chuẩn xác làm theo phương án Giống đề cử, mọi người im lặng chờ đợi hi vọng có thể mở được theo đúng Giống nói.

" cạch, cạch" hai tiếng vang lên từ phía tay Trương Phi, khiến mọi người quay lại nhìn vách đá.

" cạch, cạch, cạch.." Từng tiếng động vang lên như tiếng vận chuyển của một hệ thống từ phía trong phát ra.

" rầm... Rầm.." Vách đá tách dần ra hai bên lộ ra một thông đạo mù mịt kéo dài xuống phía dưới, phía trên trước cửa vào có một bức hoành phi lớn.

Thanh Hà nhìn bức hoành phi lầm bầm " Hợp Hoan phái, thì ra Hợp Hoan phái hỏi sao lại có phương pháp như vậy"

Ba người Giống nhìn nhau mờ mịt, Kim Thiềm tò mò hỏi " phu nhân người biết gì về Hợp Hoan phái này sao??"

Thanh Hà gạt đầu " đây là môn phái thuộc nhóm hàng đầu Ma vực, có danh khí không nhỏ một vì sự cường đại hai là vì là một môn phái chủ yếu sử dụng song tu công pháp"

Mọi người gạt đầu thì ra tu luyện song tu hỏi sao phương pháp mở cửa lại đặc thù đến vậy, thậm chí cái để mở cửa ở phía trong lại là hình vẽ nam nhân với cái cần gạt nước.

" phu nhân chúng ta vào chứ" Kim Thiềm hỏi ý kiến

Thanh Hà nhìn thông đạo tối mịt gạt đầu " đã mở được thì tất nhiên phải vào rồi, hy vọng có thể tìm được gì hữu ích."

Trương Phi đưa thần thức đảo ra xung quanh " lại có cảm thần thức, ta không thể nào cảm nhận được phía trước"

Mọi người nghe vậy thì cũng thử xem nhưng chặt ai có thể cảm nhận được gì

" xem ra chỉ có thể nhìn bằng mắt thường thôi, nhưng càng xuống càng tối ah" Kim Thiềm ngẫm nghĩ nói

" chúng ta lại không chuẩn bị gì để phát sáng"

Mọi người nhìn nhau lắc đầu, ý bản thân cũng không có gì để phát sáng được, Giống suy nghĩ rồi một viên bi sắt đen xuất hiện trong tay, chính là thiết mã biến thành ngày trước Giống điều động suy nghĩ viên bi bay lên biến đổi thành một cây gậy sắt dài có đầu là một viên cầu tròn từ viên cầu một đốm lửa nóng rực xuất hiện soi sáng cả một khoảng không.

Thanh Hà cùng hai người nhìn sự biến đổi này với ánh mắt Ngạc nhiên " Pháp bảo có thể biến đổi hình thái"

Giống cười không nói đưa cho Trương Phi nói " Trương Thúc người dẫn đường thế nào?"

Trương Phi đang ngạc nhiên thì bưng tỉnh, đưa tay nhân lấy gậy sắt chuyện này đương nhiên là hắn phải làm ah hắn la nam nhân, gậy đầu " được để ta "

Hắn cầm gậy tiến vào thông đạo, ánh lửa từ gậy chiếu sáng đoạn đường mọi người đi xuống, Thông đạo này là một bậc thang khéo xuống dưới bên hai bên vách là những hình ảnh nam nữ với các tư thế kì quái.

Mọi người tiến xuống thông đạo quanh co gần một dặm một dặm thì một khoảng không gian rộng lớn xuất hiện. Gậy sắt liền rời tay Trương Phi rồi biến đổi thành một thiết mã tứ chi lửa bốc ngùn ngụt, chiếc bồm và đuôi là dải lửa hùng hực khiến mọi người nhìn càng rõ xung quanh.

Đây là một không gian hình chảo úp ngược ở giữa là hồ nước lớn ở trung tâm hồ một bức tượng nữ nhân lồ thể lớn tay cầm một trái tim màu đỏ, hai bên vách là những căn nhà được mở vào sâu vào trong vách núi trên dường như là các phòng ở, phía dưới có các phòng như được, khí, nhiệm vụ, từ lâu... Trước những căn là một con đường rộng đủ một hàng năm người đi được gần cách vôi hồ là một hàng rào thấp.

Ngựa sắt từng bước tiến vào, mọi người bước theo sau, họ tìm kiếm các phòng phía dưới nhưng chỉ là một đồng bụi mù chai lọ vỡ ngổn ngang, những thứ khác thì đã mục nát xem ra thời gian bỏ hoang cũng đã rất lâu rồi. Những binh khí đã rỉ sét chẳng còn gì có thể dùng được, bảo khó trông rỗng. Xem ra trước khi đám người này rời đi đã dọn dẹp sạch sẽ.

" công tử, xem ra cũng chẳng lưu lại thứ gì hay ho " Trương Phi bốt đi chút háo hức ban đầu

Giống gật đầu chỉ tay " thôi khỏi tìm chúng ta đến phía bên phòng lớn kia xem"

Mọi người gật đầu đi về phía căn phòng lớn có ghi đại sảnh đường để xem xét, căn phòng này chắc đúng để hội họp. Đại sảnh đường nằm đối diện với bức tượng nữ nhân, trước sảnh là một khoảng sân rộng giữa sân là sáu cái trụ đá lớn.

Mọi người tiến lại trong sảnh đường, sảnh đường khá rộng đủ để gần nghìn người đứng tập trung, mấy cái toạ mộc đã mục chỉ cần động một chút có lẽ sẽ thành một đồng bụi.

Mọi người rời khỏi sảnh ra sân nhìn về mấy cái trụ quay thành một hình tròn. Kim Thiềm đưa tay đưa tay lên cái trụ, nó liền đổ sụp xuống thành một phần năng cảm nhận bụi phần trong tay nói " phu nhân, công tử cột trụ này là Hạ phẩm linh thạch nhưng đã cạn kiệt linh khí."

Mọi người nhìn năm cái trụ linh thạch còn lại cũng tình trạng như vậy thì biết chúng cũng vô tác dụng rồi.

" là linh thạch, nhưng sao lại cạn ngoài sân thế này?? Sao không để tu luyện?"

Trương phi tiếc rẻ nói

Thanh Hà đi xung quanh nhìn rồi ngồi xuống khẽ phát chút bụi thì phát hiện dưới đất có vết khắc in hẳn xuống nền năng nói " mọi người tránh ra đi "

Ba người nghe vậy lùi ra, Thanh Hà khẽ phát tay lớp bụi trên mặt đất bay đi để lộ một đồ án được bao quanh bởi một vòng tròn nhìn đồ án này năng ngẫm nghĩ

" đây truyền tống pháp trận"

Giống và mọi người ngạc nhiên nhìn đồ án dưới chân này, năm trụ bên ngoài được nối với nhau thành một ngôi sao, một cột trụ nằm ở vị trí chính giữa. Kim Thiềm bước vào trong đồ án nhìn kĩ thì gọi " phu nhân ở đây có dòng chữ người lại nhìn xem "

Thanh Hà nghe gọi thì tiến vào, Giống và Trương Phi cũng tiến vào. Mọi người nhìn theo hướng Kim Thiềm chỉ dưới nền mọi người lẩm nhẩm đọc

" Thanh Hà, ta vô tình tiến vào đây, không may pháp trận này lại tự khởi động, ta không biết nó sẽ đưa ta đi đâu. Những dù là ở chỗ nào một ngày ta sẽ trở lại, muội hãy chờ ta."

Mọi người nhìn dòng chữ vui mừng thì quay lại chúc mừng Thanh Hà

" phu nhân, lão gia xong sống" Kim Thiềm vui vẻ

"Hahaha ta nên đoán được từ sớm, lão ca không thể dễ chết vậy, chúc mừng tẩu tẩu rồi" Trương Phi cười lớn

Giống chạy loanh quanh Thanh Hà hô vui vẻ " mẫu thân, phụ thân còn sống"

Thanh Hà ôm mặt khóc nức nở, gật đầu với mọi người, năng cúi xuống ôm Giống vào lòng " Uh, phụ thân còn sống"

Nàng nức nở đôi chút rồi bình tĩnh lại " còn sống là tốt rồi, nhưng không biết bị truyền tống đi đâu ah."

Những người còn lại nhìn nhau, cái này thì không biết pháp trận đã bị hủy rồi ah. Giống ngẫm nghĩ

" mẫu thân, người nói Hợp Hoan phái là một môn phái nam vực địa chứ?"

Thanh Hà gật đầu " đúng vậy, ý con là?!"

" đây hẳn là phân đà trước đây của Hợp Hoan, mình mình nghĩ đây hẳn là pháp trận thông với Hợp Hoan bên nam vực" Gióng ngẫm nghĩ nói

Mọi người mắt loé sáng hơn hẳn là vậy rồi, nhưng hiện tại đi nam vực rất khó ah, mà cũng nguy hiểm rất lớn, ma vực vốn cũng là nhân tộc nhưng tu luyện ma đạo thân thể bị biến đổi rồi tự hình thành một tộc quần riêng biệt.

Kim Thiềm lo lắng" phu nhân liệu lão gia có gặp nguy hiểm không?"

" nguy hiểm dĩ nhiên là có, nhưng ta nghĩ hẳn Sẽ không sao. Chẳng là kẻ đã từng nhiều lần vào sinh ra tử, " Thanh Hà tin tưởng nói

" Ta cũng nghĩ phụ thân mạng con gian khó giết ah" Gióng gật gù.

" cộc" "cộc" " phụ thân ngươi là gián thì ngươi cũng là gián ah" Thanh Hà cốc đầu Gióng mấy cái đầu.

" chúng ta trở về thôi" Thanh Hà nói với ba người,

Mọi người gật đầu theo thiết mã trở về theo đường cũ, Gióng bảo Trương Phi đóng cửa lại và dặn hẳn giữ bí mật chuyện hôm nay, không được nói với bất cứ ai, hẳn chợt nghĩ đến một điều đây không phải là nơi thích hợp nhất để Âm đường của Hắc Tuyên làm đại bản doanh sao.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mỗi người mỗi dự định

Mọi người trở về từ di chỉ Hợp Hoan phái tâm trạng trở nên vui vẻ hơn nhiều, Trương Phi trở lại mô hoá linh thạch tiếp tục công việc, còn Gióng và mẫu thân cùng với Kim Thiềm trở về nhà.

Bữa cơm tối được dọn lên nhà, tuy chỉ có ba người ăn nhưng Thanh Hà làm rất nhiều món, vì hôm nay nàng rất vui khi biết tin Nguyên Trí còn sống mặc dù địa điểm ma vực chỉ là trong phòng đoán nhưng dù ở bất cứ nơi nào thì có cơ hội vẫn là đã tốt lắm rồi, ngoài các món ăn nàng còn đặc biệt lấy ra vỏ rượu táo mèo của Lý Thông để lại từ hồi tết vẫn còn. Hôm nay phải uống ah

Nhị nữ một hải đồng vừa ăn, vừa uống cười đùa vui vẻ, nhị nữ má thêm hồng vì men rượu cay. Gióng cũng thi thoảng uống đôi chút, ngôi nhà nhỏ đơn xơ như đầy sức sống hơn.

Gióng cũng cười, thấy mẫu thân vui như vậy thì còn gì bằng. Đêm dần khuya, ăn uống xong xuôi thì cũng đến lúc nghỉ ngơi sau một ngày mệt nhọc, mỗi người về nơi về giường của mình nhưng trong lòng ai cũng mang tâm sự riêng.

Gióng nằm trên giường thấy mẫu thân giường bên đã nhắm mắt chập chờn, có lẽ tối nay người uống hơi nhiều một chút rồi. Gióng mỉm cười đưa tay gãi gãi trán nhìn lên trần nhà suy nghĩ, bỗng một tiếng gõ bên vách truyền đến " cộc" "cộc" Gióng đoán chỉ có thể là Tiểu Kim

" Tiểu Kim nàng có chuyện gì mà chưa ngủ thế?" Gióng hỏi nhỏ.

" công tử, Tiểu Kim không ngủ được, người có thể ra đây một lát không?" Kim Thiềm ngập ngừng

Gióng ngẫm nghĩ rồi nói" thôi được nàng ở đó chờ ta"

Nói rồi Gióng nhẹ nhàng rời giường đi ra ngoài, tránh gây tiếng động. Thực ra lẽ hai người đã quen ah cả hai đều là tu sĩ mà không truyền âm nói chuyện có lẽ đôi lúc nghĩ đến Gióng còn là một hải tử nên không nhớ.

Thanh Hà nằm giường bên thấy nhi tử rồi đi thì mỉm cười, mọi thứ làm sao qua được mắt một nguyên anh hậu kỳ như nàng, nàng khề trở mình suy nghĩ" Nguyên Trí giờ chàng đang ở đâu? Mình mình nhi tử của chàng đã được bốn tuổi rồi đây mà chàng còn chưa biết sự tồn tại của nó. Nó đã biết trêu đùa nữ nhân rồi khắc hẳn với vẻ ngờ nghệch của chàng ngày xưa, đứa nhỏ rất hiểu chuyện có lẽ vì xa chàng mà nó cũng trở nên trưởng thành hơn rất nhiều. Thiếp sẽ đợi chàng trở về, nếu chàng không về thì đợi khi mình mình lớn hơn, có lẽ mười năm nữa đi thiếp sẽ đi tìm chàng."

" rồi cả gia đình ta cùng sống bên nhau, không xa rời nữa, chàng biết không mình mình được rất nhiều nữ nhân ưa thích sau này chúng ta già trở thành gia gia, nãi nãi sẽ phải trông một lũ lóc nhóc ah, Tàn gia sẽ đông đúc hơn rất nhiều đấy"

Gióng rời nhà ra sân thấy Kim Thiềm, mặc một bộ y phục trắng mỏng bên trong là lớp nội y màu đỏ, để lộ làn da trắng hồng mềm mại, mái tóc nàng đen dài, thướt tha

Nàng nhìn Gióng hồi lâu ngập ngừng " công tử, Tiểu Kim không làm người thức giấc chứ?"

" không sao, ta vẫn chưa ngủ mà!" Gióng lắc đầu nói.

" người có thể ở cùng. cùng ta đêm nay được không? " nàng tay vo vo tà áo ngượng ngùng, đôi má hồng như cánh đào phai một buổi sớm mai đón những tia nắng đầu tiên.

Gióng hơi bất ngờ vì yêu cầu của nàng một phần vì vẻ ngoài e lệ, dịu dàng khiến cho người khác cảm thấy yên bình,

Thấy công tử không nói gì Kim Thiềm hơi xấu hổ, phải chăng yêu cầu của mình hơi kỳ quái?? Cũng phải ah một nữ nhân nói muốn một nam nhân ở với mình một đêm, nàng càng nghĩ mà má đỏ bừng...phải chăng công tử đang nghĩ đến điều gì?

" công không như người nghĩ đâu" nàng luống cuống đưa tay lắc lắc phủ định

" nàng nghĩ ta đang nghĩ đến điều gì sao? " Gióng nhìn nàng mỉm cười

" không phải người nghĩ đến chuyện nam nữ gì đấy chứ?" Nàng đôi chút suy nghĩ phải chăng hôm nay vừa trở về từ Hợp Hoan Phái nên công tử có chút nghiến

" ta mới có bốn tuổi ah, còn thuần khiết ah. Nghĩ đến chuyện đấy thì không hợp lẽ thường"

Nàng đưa tay vỗ ngực thờ phào, nhưng câu tiếp theo khiến nàng không biết giấu mặt vào đâu

" sao nàng cho rằng ta đang nghĩ đến chuyện đó? Không phải đó chính là điều nàng đang nghĩ chứ? Nàng muốn làm chuyện đó với ta sao? Nàng khiến ta nghĩ về chuyện đó rồi đấy" Gióng nhìn nàng cười hỏi

" không, không phải tiểu Kim nghĩ đến chuyện đó đâu, nếu muốn làm cũng phải đợi công tử trưởng thành ah,... Nếu... Công tử muốn ngay giờ thì cũng không phải không được" nàng phủ định lắc lắc đầu, rồi thẹn thùng đáp ứng.

Gióng gãi gãi đầu bất giác nhìn một lượt thân thể nàng khiến nàng càng thẹn cúi mặt nhìn chân đang day day dưới đất, gióng cười " ta chỉ đùa thôi, vậy nàng nói đi sao nàng lại muốn ta ở cùng nàng?"

" tiểu Kim không ngủ được, chỉ muốn tâm sự chút thôi. Với lại chuyện này lại tốt cho cả hai người ah " Kim Thiềm úp mở nói

Gióng ngạc nhiên nhìn nàng " không làm gì cả mà tốt cho hai sao??"

" công tử người cũng biết đấy tiểu Kim là Kim Thiềm Thử ah, ở cạnh ta có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện Kim linh căn của người, mà ở cạnh công tử mà sẽ dẫn đẩy nhanh cái tạo huyết mạch, nếu song tu thì tốt nhất nhưng đáng tiếc người còn qua nhỏ" nàng giải thích gọn gẽ

Gióng bất ngờ thì ra còn có loại lợi ích như vậy nữa, Gióng liền dắt tay Kim Thiềm tiến vào phòng " vậy còn chờ đợi gì nữa đi vào giường thôi!"

Tiểu Kim bị gióng kéo tay vào phòng, nếu như là một nam nhân trưởng thành thì ai cũng nghĩ ngay là làm gì đó, nhưng chỉ là một hài tử tuy vậy vẫn khiến nàng thẹn thùng, lẽo đẽo theo sau.

Hai người nằm trên chiếc giường đôi nhìn lên trần nhà có chút không biết nói gì. Gióng cảm nhận sự tăng tiến của Kim linh lực quả nhiên có nhanh hơn bình thường đôi chút nói" quả nhiên đúng như nàng nói"

Nàng e thẹn dò hỏi" công tử, tiểu Kim ôm người được chứ?"

Gióng gật đầu tiến người vào lòng nàng cảm nhận sự mềm mại, tươi mát của lớp da thịt, hương thơm thoang thoảng nhẹ dịu. Khiến Gióng có cảm giác khoan khoái.

Kim Thiềm nói đầu sự tiếp xúc thì hơi gượng gịu, má nàng thoáng đỏ, nhất là khi phía ngực bị áp vào khiến nàng có đôi chút run rẩy, nàng vòng tay ôm chặt Gióng đung đưa.

Gióng ở yên trong vòng tay nàng có chút suy nghĩ " chuyện hôm qua nàng kể với ta là sự thật sao?"

Kim Thiềm gật đầu thủ thủ " công tử không tin tiểu kim sao?"

Gióng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp hài hoà này " vậy nàng và tên đó thật sự chỉ là đồng bạn thôi chứ?"

Kim Thiềm có điều suy nghĩ " hần là huynh trưởng của ta ah, việc này có gì quan trọng sao?"

" quan trọng chứ, ta không muốn tự dưng có thêm một kẻ thù. Vì nữ nhân xinh đẹp như nàng, lại có tác dụng đặc biệt như nàng thì ta phải giữ lại không buông rồi!" Gióng nửa đùa, nửa thật nói

Kim Thiềm hơi thẹn thùng " công tử nói thật chứ? Tiểu Kim cũng không muốn rời người, cả kiếp này chỉ muốn ở bên cạnh người thôi! "

" từ mai nàng lên chủ phong với ta nhé! Ta cách chức phó đường chủ của nàng, làm thị nữ cho ta thế nào??" Gióng bá đạo nói, rồi dụi mặt vào ngực

nàng.

Kim Thiềm có chút nhột nhột nhưng nàng thích cảm giác này" tùy công tử, thiếp thân là của người rồi!"

" Tam cước huynh trưởng nàng, đang ở tam tông tứ môn ah?" Gióng ngẫm nghĩ hỏi.

" vâng, thế nên thiếp mới cố gắng cường đại hơn để có thể tìm lại hần ah" Kim Thiềm kiên định

" yên tâm, theo ta nàng Sẽ này càng cường đại hơn, chỉ là tam tông tứ môn thôi, dù cả tu chân giới này chỉ cần nàng muốn đi ta sẽ đưa nàng đi, nàng tin ta chứ??" Gióng suy nghĩ rồi chắc chắn nói

" thiếp tin người" nàng gật đầu nhu thuận.

" công tử, vậy còn chuyện lão gia thì sao, người tính như thế nào?" Kim Thiềm tò mò

" còn sống là tốt rồi, đợi khi nào ta đủ thực lực sẽ lật tung cả Nam Vực, ta không tin không tìm được ra" Gióng Trầm ngâm.

Kim Thiềm không nói gì, nàng tin Gióng có thể làm được, thời gian cứ chậm chậm trôi qua, hai người nằm bên nhau chìm vào trong giấc ngủ, ngoài trời không gian thình lạng. Đôi khi có tiếng xào xạc của lá trúc cọ sát vào nhau như để bảo vệ nhau trước những cơn gió lang thang.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ta vốn là một Nam Thần thuần khiết

Sáng hôm sau theo dự định tính toán từ trước, Thanh Hà đã đồng ý theo Gióng và Kim Thiềm đến Việt tông, phần vì nàng muốn được ở gần nhi tử, phần vì nàng cũng cần tu luyện để trở nên cường đại hơn và tìm kiếm vật dụng để sau này có thể lên đường tìm phu quân của mình.

Ba người ngự trên băng kiếm lớn của Thanh Hà trên không trung, Kim Thiềm nắm tay Gióng suốt chặng đường có lẽ vì chuyện tối qua mà hai người trở nên liên kết với nhau hơn.

Tin tức Gióng và Thanh Hà trở về tông môn khiến mọi người vui mừng, vì không cần phải đi đi lại lại xin chỉ thị như trước. Đặc biệt chúng nữ càng cảm thấy vui mừng vì từ khi gia nhập Việt tông ít có cơ hội được quay trở lại Trúc gia trang để gặp mặt.

Ba người vừa đến Việt tông bóng người từ các Đường sơn bay ra chào đón đầy đủ, Thạch Sanh, Lý Thông, Hắc Tuyên, Tiểu Thanh, Xuân Mai, Kim Liên, Bình Nhi, Ngô Ngan, Khải Đức, Tử yêu Thức Hiên sơn, còn có một tiểu nữ hài bạch y lấp lo sau đoàn người, vừa thấy ba người hạ xuống từ không trung thì tất cả đều cung kính cúi chào

" Bái kiến phu nhân, báo kiến công tử "

Gióng và Thanh Hà gật đầu nhìn chúng nhân, Thanh Hà có đôi nghiến trước đội hình này, nhìn vào tương quan lực lượng thì cũng đã đứng vào đội ngũ hàng đầu trung phẩm tông môn ah, đây mới là vừa thành lập không lâu, nếu như có thêm thời gian thì không biết sẽ phát triển đến mức độ nào.

Gióng nhìn mọi người rồi nói " tất cả lên chủ sơn nói chuyện đi "

Chúng nhân gật đầu theo Gióng và Thanh Hà dẫn đầu tiến vào. Thấy Trúc Linh len lỏi trong đám người, Thanh Hà cười gọi " Linh Nhi lại đây với ta "

Trúc Linh nghe tiếng gọi thì hứng khởi " vâng thăm thăm"

Trúc Linh nhanh nhẩu tiến lại bên cạnh Thanh Hà nhu thuận, Thanh Hà mái tóc đen nhánh của nữ hài, nàng khá thích cô bé này, khi còn ở Trúc gia trang hay sang nhà mình chơi.

Trúc linh giờ đã lên chín tuổi, thân thể dong dỏng cao, khuôn mặt xinh xắn, tóc đen dài được búi ra sau bởi một dải lụa trắng thắt hình chiếc nơ, tổng thể khiến cô bé như một tiểu tiên nữ hạ phàm, nang tính nghịch nháy mắt với Gióng rồi lè lưỡi trêu đùa. Gióng cười cười nháy mắt mấy cái khiến nàng thích thú.

Đại sảnh đường chủ sơn, Gióng sai người đặt thêm một chiếc ghế nay cạnh mình để Thanh Hà ngồi, rồi Gióng ngồi chủ vị đưa tay ra hiệu cho chúng nhân về vị trí Thạch Sanh và các đường chủ ngồi xuống chỗ hay ngồi, vị trí nữ đường hiện đang bỏ trống, người thuộc đường nào thì đứng ngay sau ghế của đường chủ.

Thấy mọi người đã ổn định, Gióng mở miệng bắt đầu

" vốn dĩ định nhờ mẫu thân ta đảm nhiệm đường chủ Nữ đường, nhưng ngẫm lại ta không thể nào ra lệnh cho mẫu thân ta được."

Chúng nhân gật đầu, cái này mọi người cũng hiểu ah con cái không thể ngồi lên đầu lên cổ phụ mẫu chỉ tay được.

Giống ngẫm nghĩ, rồi tiếp tục " vậy nên ta quyết định người sẽ là thái thượng trưởng lão. Những lúc ta không ở đây có việc cần hỏi ý kiến thì hỏi người là được. Mọi người không có ý kiến gì chứ?"

Chúng nhân nhìn nhau lắc đầu biểu thị không có ý kiến gì

" còn đường chút nữ đường do Xuân Mai tiếp quản, Xuân Mai ngồi vào ghế đi." Sở dĩ Giống chọn Nàng vì tu vi cũng đủ, hơn nữa vì nàng từng trại chủ nên ít nhiều cũng có kinh nghiệm quản lý.

Xuân Mai nghe lệnh ngồi xuống ghế đường chủ, Bọn Lý Thông quay ra chúc mừng

" chúc mừng Bàng đường chủ rồi, sau này có gì nhớ trợ giúp nhiều hơn."

Xuân Mai cười đáp lễ " các vị tiền bối khách khí rồi, sau này xin các vị dạy bảo nhiều."

Một màn khách sao qua lại, mọi người trở lại chính sự. Giống nhìn chúng nhân rồi phất tay nói

" mọi việc vẫn như trước đã bàn bạc, mọi người tích cực nhanh chóng hoàn thành, chúng ta phải tăng tốc độ phát triển lên"

Mọi người đứng dậy chấp tay " vâng, công tử" rồi từng người rời khỏi đại sảnh đường về làm việc của mình.

Còn chúng nữ đường như không có ý tứ rời đi, Giống cười gượng gạo " các nàng cũng trở về đi chứ"

" tối qua công tử đã nói rồi, từ giờ Tiểu Kim là tì nữ của người ah, chỉ phụ trách chăm sóc công tử thôi " Kim Thiềm lè lưỡi.

" chúng muội là đệ tử phải ở lại phụ dưỡng sư phụ ah" Kim Liên, Bình nhi nhanh nhẩu tiến lại người xoa bóp người đấm lưng cho Thanh Hà.

" sư phụ người thấy thoải mái chứ??"

Giống gãi gãi đầu nhìn Xuân Mai, nàng đứng dậy " Xuân Mai đi dọn dẹp phòng cho phu nhân, Xuân Mai là thị nữ của phu nhân ah, công tử người quyền rồi sao"

Nàng không đợi Giống đáp lời nàng gọi nhị nữ " Kim Nhi, bình nhi đưa phu nhân về xem phòng nào"

Nhị nữ đáp lời " vâng, thưa đường chủ" rồi đỡ Thanh Hà đứng dậy bước ra ngoài.

Thanh Hà nhìn cảnh tượng oanh oanh yến yến của thiếu nữ kiếm cở không rời đi này, nàng không nói gì vì chuyện này nàng muốn thuận tự nhiên. Dù sao nàng cũng không ngại có nhiều cô con dâu, Nàng cười gật đầu với chúng nữ rồi rời đi.

" khoan, đợi đã ta đi hàn huyên với thăm thăm" Trúc Lin gọi với rồi không thèm nhìn Giống chạy theo chúng nữ lắc đầu xem ra phải chấn chỉnh lại đám nữ nhân này rồi, không thì làm sao yên ổn được đây.

" còn nàng Tiểu Thanh ah, nàng thì sao nào??" Giống chú mục vào thiếu nữ thanh y xinh đẹp này.

Tiểu Thanh, vuốt sợi tóc mái dài, rồi ngón tay thon dài trắng muốt vô ý vuốt qua ngực đầy đặn, nháy mắt với Giống rồi liếc qua Kim thiềm " Tiểu Thanh muốn ở lại tiếp chuyện công tử, công tử Sẽ không đuổi ta đi chứ?? Hay công tử có mới mới cũ, hương đồng gió nội nên quên ta rồi?"

Giống cạn lời " thôi tùy nàng vậy, ra sân ngắm cảnh với ta thế nào??" Rồi bước xuống ghế đi ra sân

" hihi vâng, thưa công tử" nàng đứng dậy cầm tay Giống cùng ra ngoài không quên ngoái lại nói " Kim Thiềm, pha cho ta và công tử ấm trà thế nào?"

Kim Thiềm nhu thuận " vâng, thưa đường chủ, Tiểu Kim sẽ mang ra ngay."

Khoảng sân rộng ngoài sảnh đường, có một bộ bàn ghế bằng đá dưới gốc liễu già từ đây ngồi có thể nhìn toàn bộ Việt tông từ trên cao và nhìn ra xa phía hướng trúc già trang và lam nhiên thành. Cảnh quan rừng núi liên miên rất đẹp.

Giống ngồi xuống nhìn Tiểu Thanh " nàng cũng ngồi xuống đi"

Tiểu Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Giống" vâng"

" Hôm nay nàng rất đẹp " Giống nhìn tiểu Thanh nàng mặc thanh y, pha đôi chút màu trắng để lộ bờ vai mịn màng, phần ngực trên trắng muốt, đôi chân dài miên man bàn chân nhỏ được xỏ đôi hài xanh tinh tế tôn lên vóc dáng hài hoà.

" thế mọi khi, Tiểu Thanh không đẹp sao?" được khen khiến đôi má khẽ phớt hồng.

" không phải vậy, chỉ là hôm nay được quan sát kĩ hơn nên phát hiện nàng rất đẹp" Giống cười nói

"hihi.. Công tử cứ đùa thôi. Ta phát hiện công tử khác trước đây rất nhiều " Tiểu Thanh cười nói

" khác về dung mạo sao, hay tính cách?" Gióng có chút hứng thú, với sự thay đổi của mình trong mắt của Tiểu Thanh như thế nào.

" trong mắt thế nhân, người là một anh hùng là một biểu tượng của sức chiến đấu, sự kiên cường của nam nhân. Nhưng về đời sống riêng tư người, không có gì quá đặc sắc, nhất là nữ nhân ah, ta chưa hề thấy bên cạnh của người có một bóng hồng nào." Tiểu Thanh ngẫm nghĩ nói

" trước đây quả thật là như vậy, trong vô tận tuế nguyệt việc ta làm chỉ là chiến đấu bảo vệ và mở mang bờ cõi, săn giết yêu ma quỷ quái làm hại người hại nước. Nữ nhi thường tình ta chưa từng nghĩ qua " Gióng ngẫm nghĩ về trước kia

" nhưng bây giờ người rất khác, nữ nhân theo người không ít và ta thấy có lẽ sau này sẽ còn nhiều thêm nữa ah " Tiểu Thanh cười cười

" có lẽ là bệnh lý hậu xuyên không ah, nhan sắc này không tệ bằng dù chưa bằng trước kia, một phần là huyết mạch cao quý trong huyết quản của ta, khiến mọi người ưa thích ta. Những ta lại không biết cách khiến các nàng đau buồn, ta không muốn khiến các nàng khổ sở, ta không biết cách từ chối nữ nhân ah. Trước đây ta vốn là một nam thần thuần khiết, bây giờ ta vẫn vậy ah"

Gióng suy ngẫm bộc bạch.

" ta biết là người thuần khiết rồi, ta vẫn giữ ý kiến ngày trước. Nó cảm giác thật sự không tệ, nếu một ngày nào đó người muốn thì Tiểu Thanh luôn là của người"

" ta chỉ xin một điều, nếu sau này người bị thêm nhiều nữ nhân khác theo đuổi, thì đừng bao giờ quên ta. Được chứ?" Tiểu Thanh thò thè

" việc này, nếu lúc đó nàng vẫn có ý thì hãy nói đi" Gióng lảng tránh câu hỏi

" công tử, Thanh đường chủ xin mời dùng trà " Kim Thiềm đặt trà xuống bàn nói

" nàng cũng ngồi xuống đi." Gióng cười chỉ vào ghế bên cạnh nói

" vâng" nàng nhu thuận vâng lời ngồi xuống kế bên gióng.

Gióng nhìn nàng rồi quay nói với Tiểu Thanh " Tiểu Thanh, Kim Thiềm từ giờ sẽ không làm phó đường chủ nữa mà đi bên cạnh ta. Việc này có lợi cho tu luyện của ta cũng như sự thay đổi huyết mạch của Kim Thiềm, nàng không có ý kiến gì chứ?"

Tiểu Thanh đưa mắt nhìn qua lại giữa Gióng và Kim Thiềm ý cười nhàn nhạt

" Tiểu Thanh thật sự có ý kiến đấy"

Bị nàng nhìn như vậy khiến hai người có chút gượng gạo, Kim Thiềm má hây hây

" nàng có ý kiến như thế nào? Chúng ta thật sự là chỉ như vậy thôi ah "

Gióng kể lại sự tăng tốc độ hấp thu của kim linh căn của mình khi ở cạnh Kim Thiềm. Tiểu Thanh nghe xong mỉm cười" Tiểu Thanh vẫn có ý kiến nha "

Cười khỏ " nàng có ý kiến như thế nào? Thì mới đồng ý đây?"

Nàng ngập ngừng rồi nháy mắt " Tiểu Thanh cũng muốn thay đổi huyết mạch ah "

Gióng cười cười nháy mắt ý tứ " thôi được, không có việc gì thì nàng cứ lên đây, tối ngủ lại với ta, ta cũng thấy nhớ thân thể nàng rồi đấy, nó thật sự không tệ chút nào "

" công tử cứ túy hứng hưởng dụng thôi, dù sao tiểu Thanh có gì thì người cũng đã tận mục sở thị cả rồi " nàng khẽ đung đưa hàng nóng, khiến Gióng và Kim Thiềm phì cười.

Ba người ngồi uống trà, nhìn khung cảnh phía xa. Đôi khi chỉ trò những điều thú vị, gió khẽ đùa làm làn váy

đung đưa, tiếng cười thiếu nữ như chuông bạc khiến không gian trở nên hài hoà đẹp đẽ như chốn tiên cảnh dưới trần.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Thập nhất tông môn tự Lam Nhiên

Thành Lam Nhiên người ra tất bật ồn ào, các thương đội vào ra vội vã để chuẩn bị cho chuyến hàng toát đi khắp nơi, mọi thứ giương như không thấy đổi như trước đây.

Hoắc Kỳ ngồi trong phủ thành chủ ngồi ngắm nghĩ về những chuyện mới xảy ra trong kỳ tuyển trạch tân đệ tử vừa rồi thì tiếng người chạy vào thông báo khiến hắn tỉnh táo lại, hắn nhìn rõ thì đây là tên cận vệ ngoài cổng phủ, hắn nhìn gã hỏi:

"Triệu Cân chuyện gì thế?"

Triệu Cân dừng lại chấp tay bẩm báo "Đại nhân người các tông môn đã đến cả rồi đang đợi ngài trong sảnh. "

"tốt, người đi ra ngoài đi" khẽ phát tay bảo hắn ra ngoài, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, không thể trốn tránh được. Hắn đợi gần mười ngày nay cuối cùng bọn họ cũng đã đến, hi vọng mọi việc không quá rùm beng lên.

Chống tay đẩy người đứng dậy, hắn vừa đi vừa suy nghĩ. Chuyện này cũng có hắn tham dự một phần trong đó, bây giờ sửa đổi thì đã không còn kịp nữa rồi, chỉ hi vọng Việt tông thật sự cường đại như đã nói nếu không Hoắc Kỳ hẳn lần này xong rồi.

Hắn bước chân đến đại sảnh, thấy mười một người đại diện cho các tông môn đã đến ngồi sẵn chờ đợi, hắn khẽ chỉnh đốn lại thần thái bước vào chấp tay thi lễ với chúng nhân " để cho các vị chờ lâu, xin được thứ lỗi "

Đám người chấp tay hoàn lễ khách khí " Hoắc huynh bận trăm công, nghìn việc. Đừng nói như vậy, là chúng ta lượng thứ xin huynh đừng để bụng "

Hoắc Kỳ cũng khách khí đôi ba câu, rồi về vị trí chủ vị ngồi, dù những người đang ngồi ở đây đều là những người đại diện cho tông môn cao có thấp có, tu vi cũng là cấp bậc nguyên anh nhưng hắn là thành chủ ở đây ah vị trí này vẫn là hắn đến ngồi.

Nhìn mọi người một lượt, hắn cất giọng tiếu nạo " như trong thư tín ta đã sai hạ nhân thông báo đến quý tông, hẳn chư vị cũng đã hiểu nguyên do, mọi việc thật đáng tiếc đây một phần cũng là lỗi lầm của ta. Xin được tạ lỗi với chư vị "

Nói rồi hắn chấp tay một lần nữa với mọi người hơi cúi thấp đầu, đám người nhìn nhau, nhìn hắn suy nghĩ.

Trần Khởi tông chủ Huyền Hưng tông, một trong tứ môn trong khu vực phía đông nam thành, chấp tay hướng Hoắc Kỳ " Hoắc huynh, trong thư huynh đã nói, nhưng lần này chúng ta đến đây mong huynh nói cụ thể lại mọi việc được không?"

Mười người khác cũng gật đầu biểu thị đây cũng là ý kiến của mình rồi dời ánh mắt về Hoắc Kỳ chờ đợi. Hoắc Kỳ nhìn họ rồi nhớ lại những gì đã bàn bạc với Lý Thông ngày trước rồi nét mặt bàng hoàng như mọi chuyện đang diễn ra trước mắt

" các vị đã có ý thì, tại hạ xin kể lại nguồn cơn. Ngày hôm đó sau khi kết thúc tuyển trạch chúng ta ngồi đàm đạo với nhau ở Nam Danh lâu, trong quá trình thì Từ trưởng lão của Bách Hoa tông nói rằng bà phát hiện một cây Huyết Lan thảo đã một ngàn năm tuổi ở trong Thức Hiên sơn. Các vị cũng biết đây Huyết Lan thảo ah, bổ sung khí huyết cường tráng thân thể, nếu có thể kiếm được dù chỉ là một chiếc lá đem về luyện đan thì độ kiếp Hoá Thân gia tăng tỉ lệ thành công được bao nhiêu chứ? "

Đám người nhìn nhau, Huyết Lan thảo quả thật đủ trân quý nha nếu bọn họ biết được thông tin về đồ vật này thì cũng bằng mọi giá chiếm được vào tay. Nên cả lũ gật đầu.

Hoắc Kỳ kể tiếp " sự việc khiến chúng ta hào hứng bàn luận, khi biết được yêu thú thủ hộ chỉ là ba con yêu thú nguyên anh trung kỳ. Mọi người họp bàn hợp sức lại bốn trung kỳ với tám sơ kỳ, thì ba nguyên anh trung kỳ yêu thú dù lực lượng có hơn hẳn nhân loại cùng cấp thì chúng ta vẫn có thể tiêu diệt được tốt, nhưng chúng ta sai lầm rồi khi đến đây thì một con yêu thú trong đó đã đột phá nguyên anh hậu kỳ và còn có thêm hai sơ kỳ yêu thú, chúng ta biết mình không thể làm gì được liền trở về. Ai dè mới quay đi thì bị phát hiện, bọn chúng đồ cho chúng ta đã lấy cấp Huyết Lan Thảo ah, chúng ta còn chưa kịp động vào cơ mà! Dù có biện minh thế nào chúng cũng không chịu tin, lũ yêu thú đồ sát chúng ta kiểm tra suy xét giới chỉ tìm kiếm, ta may mắn thoát được là nhờ Huyền lão huyết kiếm tông trợ giúp nhưng cũng bị tám ngàn yêu thú truy sát đến tận cổng thành mới toàn mạng. "

Chúng nhân nghe Hoắc Kỳ thao thao bất tuyệt thì cũng nắm rõ sự việc. Mạnh Vân đà chủ Huyết Kiếm tông thành Nhiên Lam tân nhiệm chấp tay đề nghị:

" Hoắc lão đệ dẫn chúng ta đến nơi đó xem xét một chút thế nào?"

Hoắc Kỳ gật đầu " được, mời các vị theo ta "

Nói rồi hắn bay vút ra ngoài hướng Thức Hiên, đám người thấy vậy đuổi sát theo sau. Phi hành một lúc lâu thì đã đến chân Thức Hiên sơn nơi xảy ra cuộc chiến ngày đó, đây là một khoảng lộn xộn với huyết dịch đã khô ráo dần hết, cây cối đổ rạp tứ tung, dưới đất đầy hố to nhỏ, những thi thể bẹp dúm như đậu hũ bị nghiền nát không còn nhận ra được hình dạng.

Mọi người nhìn khung cảnh cũng cảm thấy được chiến đấu ác liệt thế nào, khẽ lắc đầu cảm khái.

Trần Khởi chấp tay với Mạnh Vân nói " Mạnh huynh không biết huynh có để ta hay không, trong Thức Hiên sơn yêu thú cường đại trên trúc cơ dường như đã không còn thấy đâu cả chỉ còn những yêu thú thấp kém "

Mạnh Vân gật đầu " đúng vậy xem ra sau khi từ Lam Nhiên trở lại bọn chúng đã rời đi, xem ra sợ chúng ta hỏi tội. "

Mọi người nhìn nhau. Mạnh Vân cười khổ " chuyện này xem ra cũng đành thôi, giờ bọn chúng đã biến mất, Vạn Tượng sơn mạch này biết tìm ở đâu mà

xuy với trả xét, đã không kiểm được nắm gạo mà mất cả mạng chỉ trách họ số đã tận. Thôi chúng ta trở về "

Đại sảnh phủ thành chủ, đám đông trở lại ngồi trầm ngâm, Tuyết Hoa đã chủ Bách Hoa tông hỏi " Hoắc huynh, chuyện cái chế của những người kia xem như là xui xẻo đi vậy còn những người khác của tông môn chúng ta đâu?"

" việc này, ta bị chúng truy sát đến Lam Nhiên thì đám đông yêu thú cũng đuổi đến nơi, pháp trận bảo vệ thành cũng bị đánh nát, chúng ta ra sức ngăn cản yêu thú rồi thay nhau khuyên nhủ chúng mới chịu dừng lại chỉ đưa ra yêu cầu kiểm tra giới chỉ của chúng ta và người của các tông môn nên chúng ta đành phải chấp nhận. Việc này các vị hiểu chứ trong thành Lam Nhiên này có hơn mười ngàn người nhưng không phải ai cũng có tu vi để có thể chống đỡ tám nghìn yêu thú cường đại như vậy cả nên việc chấp nhận để bị họ kiểm tra giới chỉ là việc bắt buộc ta phải chấp nhận ah, ta không muốn bị đồ thành."

Trần Khởi chấp tay tán dương " Hoắc huynh vì mọi người mà làm việc như vậy thì ai có thể trách móc huynh được chứ? Sau đó thế nào giờ mọi người đâu cả rồi?"

" Đáng tiếc vì lực lượng nhỏ yếu ah, chúng ta bị yêu thú treu đùa. Chúng kiểm tra xong thì giết sạch hơn một trăm người của các tông môn rồi phải đi chỉ để lại một câu hiểu lầm lũ chết tiệt" " rầm " Hoắc Kỳ tức giận đập mạnh vào tay ghế khiến nó bị gãy rơi xuống đất.

Chúng nhân nghe vậy thì nóng mặt, sát khí toát ra đặc biệt cả đại sảnh, từng tiếng thía mọ làm rộn cả lên

" chết cả, hơn trăm người"

" bọn cầm thú"

" lũ súc sinh, bội tín"

" đm. Ta muốn rút gân bọn chúng"

" lũ khốn chạy nhanh lắm "

" haizzz lần này tổn thất quá nhiều rồi, chỉ hi vọng tuyển Trạch có thể thu được nhiều tân đệ tử có tư chất một chút để bù lại ah. Hoắc huynh lần tuyển Trạch này kết quả ra sao?" Tuyết Hoa ngẫm nghĩ hỏi

Hoắc Kỳ nhìn nàng " lần này tuyển trạch đạt yêu cầu một ngàn tám trăm người trong đó có mười lăm nhị linh căn"

" Oh số lượng hơn hẳn lần trước, lại có đến những mười lăm nhị linh căn, tốt tốt " lão giả Đà chủ Thiên Nguyệt tông vuốt râu ca ngợi

Trần Khởi cũng vỗ đùi bôm bốp " Hoắc huynh số lượng nhân tuyển vào các tông môn ra sao?"

" việc này thì..." Hoắc kỳ ngần ngại

Lão giả Thiên Nguyệt tông kỳ lạ " sao vậy Hoắc đệ? Không lẽ lại bị yêu thú xử lý nốt rồi sao?"

Chúng nhân nhìn về Hoắc Kỳ nếu lại là yêu thú thì lần này các tông môn biết giấu mặt vào đâu??

" không phải là yêu thú mà là con người"

" con người ý là sao?"

" lần này nhân tuyển các tông môn nhận được là sáu trăm người, trong đó có bảy nhị linh căn chia đều vào tam tông tứ môn. Tám người còn lại và một ngàn hai trăm nhân tuyển thì tấn nhập vào Việt tông."

Mười một gã ngẩn tò te nhìn nhau, " Việt tông là ai?? Lúc nào có tông môn như này?" Mạnh Vân nghi hoặc

" Việt tông này mới được thành lập không lâu, là sự sát nhập của Ngũ Lang trại và Lục Lâm Bang. " Hoắc Kỳ giải thích.

" Việt Tông này không đơn giản ah, hôm tuyển trạch đến ba gã đường chủ trong đó có hai người là linh căn biến bị phong, độc, một thổ đơn linh căn tu vi nguyên anh trung kỳ. Nghe họ nói còn có những người phía trên tu vi cường đại hơn và đơn linh căn, biến dị linh căn không thiếu ah" Hoắc Kỳ tặc lưỡi về sự cường đại này.

Chúng nhân cũng ngẩn ngơ, tông môn mới thành lập mà cường đại như vậy sao?? Linh căn quý hiếm bao giờ trở thành đậu hủ thối bao giờ thế?

Mạnh vân tức giận vỗ bàn, khiến cốc trà trên nạng đổ cả ra " Hừ cường đại như vậy thì thế nào? Dám chặn đường các tông môn ta sao? Cũng chỉ là nghe nói ai biết thật giả thế nào "

Nghe vậy khiến mọi người xôn xao đúng ah một tông môn mới thành lập mà thôi dù cường đại thì làm sao có thể bằng tất cả tông môn ở đây gộp lại, hơn nữa đây cũng chỉ lời nói từ phía Việt Tông làm gì đã có ai thấy và xác nhận đâu.

Trần Khởi chấp tay " ý Mạnh huynh là..?"

"ta thấy Việt tông này không nên tồn tại nữa rồi chứ vị tính sao?" Mạnh Vân mắt lơ đãng trả lời

Chúng nhân nhìn nhau rồi gật đầu xác nhận ý kiến của mình.

Tuyết Hoa hỏi dò " vậy chúng ta nên làm như thế nào?"

" trước hết cho bọn chúng đắc ý một thời gian đi, giờ chúng ta không mang quá nhiều nhân lực, lại còn phải đưa đám đệ tử mới nhận trở về tông môn nữa không thể để chúng chờ đợi quá lâu được. Thế này đi một tháng sau không phải có võ hội tứ tông ở Lam Nhiên sao? Chọn ngày đó đi. Chứ vị thấy thế nào? " Mạnh Vân ngầm nghĩ đáp

" được ngày đó đi "

" tốt "

Quan điểm được thống nhất, mọi người rời phủ thành chủ đề đi chuẩn bị đưa tân đệ tử hồi tông. Hoắc Kỳ ngồi yên lặng trên ghế nhìn những người các tông môn từng người phi hành đi không nói. Hắn nghĩ lại từng lời nói hành động của đám người Việt tông lúc trước tuy sự cường đại chỉ là nói miệng nhưng sự tự tin của họ và cách làm việc thì khiến hắn tin tưởng đó là sự thật. Hắn nắm chặt bàn tay đứng dậy, hắn đã có quyết định của mình lần này hắn sẽ đánh cược.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Dạy dỗ nữ nhân

Chủ sơn Việt tông từ khi Gióng và Thanh Hà đến thì đông đúc hơn hẳn, đôi khi mọi người tụ tập chề chén, đàm đạo. Thị nữ, cận vệ cũng được tuyển chọn để đưa tới, nên cũng có nhiều người hơn trước.

Các thiếu nữ cũng thường xuyên lui tới, khiến tiếng cười đùa của nữ nhân rộn rã. Kim Liên với Bình Nhi thì lấy cớ ở bên phụng dưỡng sư phụ nên dường như ở lại hẳn, Xuân Mai ngày cũng lên đôi ba lần, Tiểu Thanh thì ở lì không đi nên yêu đường xoa việc gì thì người đều lên tìm nàng ở đây, Trúc Linh thì qua lại trò chuyện với Thanh Hà. Khiến cho chủ sơn đầy sắc hoa xinh đẹp.

Gióng đôi lúc cũng cảm thấy có chút phiền vì chúng nữ dù là kiếm lí do gì nhưng cũng loay hoay bên giống một lúc lâu. Nên để chán chỉnh lại liền tụ chúng nữ lại để nói chuyện chung một lần.

Lục nữ đứng khép nép giữa đại sảnh đường hơi lo lắng liếc nhìn công tử ngồi lúc lâu trên chủ vị, người thì cúi gằm mặt xuống đất, người thì tay vo vo tà áo. Nếu có người bình tĩnh nhất ở đây thì đó là Kim Thiềm vì nàng đã được cho phép từ trước.

Gióng ngồi nhìn chúng nữ, ai nấy đều là mỹ nhân khiến người khác phải cảm khái, gióng cười nhìn về lo lắng của họ nói:

"ta gọi các nàng đến đây chỉ để nói đôi điều, không phải trách mắng gì nên đừng lo lắng như vậy "

Chúng nữ hạ thấp người thờ phào " vâng công tử "

Mặc dù Gióng nói vậy những ngón tay gõ gõ vào tay ghế những nhịp điệu nhanh chậm cũng vẫn khiến nhịp đập trái tim họ bất ổn.

"ta không thể cấm cản nàng lên chủ sơn, cũng không cấm các nàng có ý đồ gì với ta ah! Mỗi người đều có sự lựa chọn của mình "

Nghe vậy chúng nữ cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng biết đây mới chỉ là khúc dạo đầu thôi!

"ta cũng có sự lựa chọn của mình, chẳng đường ta đi còn rất dài, đó là điều ta muốn và ta nhất định phải hoàn thành, ta nói như vậy ở đây có lẽ chỉ có Tiểu Thanh hiểu rõ ràng nhất, còn các nàng về sau rồi sẽ biết. Đứng không tiểu thanh??"

Tiểu Thanh nghiêm chỉnh gật đầu

" Tiểu Thanh biết thưa công tử "

Chúng nữ nhìn nàng tò mò, ai cũng muốn biết, nhưng nàng không nói gì chỉ im lặng lắng nghe.

"ta phải trở nên cường đại một cách nhanh nhất có thể, vì vậy thời gian của ta rảnh rồi không quá nhiều, cả thời gian dành cho các nàng cũng vậy. Các nàng có đến tìm ta, ta cũng sẽ không tiếp các nàng được. "

Lục nữ cúi đầu mắt mát, xì mặt vậy mà bảo không trách mắng người ta sao??

" nếu các nàng cứ như vậy cả ngày chỉ quanh quẩn chỉ tìm kiếm ta, bây giờ có lẽ còn được một ngày nào đó các nàng sẽ chẳng thể gặp được ta nữa đâu."

" tu chân giới này kẻ mạnh là kẻ chiến thắng, ta phải luôn luôn tiến về phía trước. Nếu các nàng cứ như vậy thì càng ngày khoảng cách giữa chúng ta sẽ ngày càng xa hơn, ta không thể ngồi lại đằng sau để theo dõi bảo vệ các nàng được, ta sẽ không vì bất cứ ai mà dừng bước chân của mình."

" nếu các nàng muốn trở thành nữ nhân của ta, không muốn bị ta bỏ lại phía sau, thì phải cũng trở nên cường đại lên, việc các nàng đang làm chỉ là lãng phí thời gian của cả hai. Hiểu chứ??"

Chúng nữ gật đầu im lặng, cả đại sảnh đường lặng thinh, Gióng nhìn từng con người này tư chất đều không tệ. Nhưng điều hắn nói tuy hơi quá nhưng trên vai Gióng có sứ mệnh ah không phải hắn muốn hay không làm cũng được, còn có những người đang chờ hắn ở phía xa.

" vì vậy các nàng nên lựa chọn đi, nếu lòng vẫn hướng về ta thì hãy trở về tu luyện đi, trở nên cường đại đi, là nữ nhân của ta thì hãy đồng hành cùng ta đừng nhìn theo bóng lưng ta rồi trách móc, ta sẽ không bảo vệ các nàng đâu."

Gióng đứng dậy nhìn mọi người một lượt" các nàng cứ suy nghĩ đi " rồi cất bước đi ra ngoài để mặc chúng nữ vẫn đứng trong sảnh đường. Gióng ngồi lại bàn đá ngoài sân nhìn khoảng không gian rộng lớn phía xa xăm, trầm tư.

Chúng nữ dõi theo Gióng rời đi, nhìn bóng lưng cô đơn dưới rừng liễu rủ. Chúng nữ quay lại nhìn nhau đưa mắt chẳng ai nói gì. Tiểu Thanh trở về ghế mình ngồi, Xuân Mai thấy vậy thì ngồi xuống ghế nữ đường hỏi " Thanh đường chủ chuyện này.."

Những người khác cũng nhìn về Tiểu Thanh chờ đợi vì có lẽ ở đây người thân cận nhất với công tử là nàng ah. Nàng biết những điều họ không biết.

Tiểu Thanh vuốt sợi tóc mái dài trùm ngăm " còn sao nữa y theo công tử nói ah, lựa chọn, lựa chọn muốn ở bên công tử càng lâu thì trở về tu luyện thôi, tích cực vào "

Trúc Linh ngẩng thờ hỏi " nhưng công tử sẽ vượt được ta và các vị tỷ tỷ sao? Công tử mới bốn tuổi ah còn chưa tu luyện sao có thể chứ? Dù là thiên tài thì cũng còn rất lâu mới đủ "

Kim Liên, Bình Nhi, Kim Thiềm đều gật đầu ý là phải ah. Xuân Mai cười nhìn Tiểu Thanh rồi nhìn chúng nữ " công tử tu luyện từ lâu rồi ah, năm ngoái người đã độ kiếp trúc cơ rồi!"

" cái gì....."

" không thể nào "

" công tử tu luyện thế nào vậy "

" ta giờ chín tuổi mới luyện khí tầng bảy ah"

Trúc Linh ngồi bệt dưới đất, mặt ngẩn tò te, chúng nữ thì há hốc miệng. Cái này quá rung động rồi nha xong muốn người khác sống sao đây?? Người này là quái vật sao??

Xuân Mai nhìn mọi người như vậy, nàng nhớ khi được chứng kiến tận mắt quá trình độ kiếp của công tử, đạo tâm của nàng xuyt sụp đổ ah.

Tiểu Thanh nhìn chúng nữ" việc này bản thân biết là được rồi, đừng nói cho người khác biết. Nếu ai để lộ là ngoài thì không cần công tử trách phạt, ta sẽ tự mình ra tay"

Sát khí từ nàng tỏa ra khiến cho chúng nữ tỉnh táo lại, lấy tay che miệng đưa mắt nhìn xung quanh không thấy ai thì thở phào.

" không được ta phải về tu luyện ta không muốn bị bỏ rơi ah" Trúc Linh ngồi dưới đất đứng dậy chạy xuống núi.

" ta cũng đi" Kim Bình nhìn nhau rồi cũng quay người chạy xuống núi.

Tiểu Thanh nhìn Xuân Mai cười " Bằng đường chủ chúng ta có lẽ cũng nên trở về thôi, cũng không thể lơ là ah "

Xuân Mai gật đầu hai người bước ra sảnh rồi ngự không bay về núi của mình.

Kim Thiềm còn một mình, quay nhìn công tử chân chừ,

" Tiểu Kim cũng đi tranh thủ tu luyện đi."

Thành Hà từ phòng phía trong bước ra, vỗ vai Kim Thiềm nói.

Kim Thiềm bị dọa sợ hết hồn, quay lại thấy thì ra là phu nhân thì thở phào hạ người

" vâng thưa phu nhân"

Nói rồi nàng chạy ra khỏi sảnh đường về phòng đóng chặt cửa lại.

Thanh Hà nhìn bóng lưng con trai phía ngoài ngắm nghĩ hài tử này giữ bí mật cũng quá giỏi đi ah, bao lâu nay mà nàng không biết, đã trúc cơ rồi đấy các thứ được coi là thiên tài sẽ là gì khi ao sánh với nó đây?? Nàng bước chân ra ngoài.

Giống ngồi nhìn ngoài sân thấy cảnh tượng từng người vội vã rồi đi thì mỉm cười xem ra họ cũng đã có lựa chọn của mình. Từ giờ thì bớt loạn đi rồi, đang vui thì đâu Giống bị ấn xuống

"minh minh, đang cười gì đấy? Dạy dỗ nữ nhân vui vậy sao?"

Giống ngẩng đầu lên cười "hi hi mẫu thân người cũng nghe hết rồi sao?"

Thanh Hà gật đầu" không những nghe hết mà xong phát hiện, minh minh dấu điểm ta nhiều thứ nha"

Giống gãi đầu, đứng dậy như trẻ con mắc lỗi, Thanh Hà nhìn Giống như vậy thì phì cười. Nàng ngồi xuống ghé rồi ra hiệu nhi tử ngồi vào lòng mình.

Giống ngồi vào lòng mẫu thân, Thanh Hà vòng tay ôm nhi tử vào lòng khe ngực đưa hỏi "minh minh tu luyện từ bao giờ mà lại dấu ta?"

"minh minh tu luyện từ tết năm ngoái rồi, sư phụ lão nhân gia dặn không được để lộ ra ngoài nếu không sẽ bị nguy hiểm" Giống vờ vịt đồ cho sư phụ

"Oh vậy thì cũng mới chỉ tu luyện được một năm thời gian thôi? Sao lại thăng cấp nhanh như vậy được không phải dùng đan dược nhiều quá chứ?" nàng ngạc nhiên một năm thời gian mà từ phạm nhân lên trúc cơ ah, không thể nào phải chăng làm điều mờ ám gì đó trên thân nhi tử mình. Nàng đưa thần thức kiểm tra cơ thể Giống nhưng không phát hiện điều gì cả thậm chí cả dấu hiệu linh lực cũng không thấy đâu, nhi tử vẫn như người bình thường.

Cảm nhận thấy thần thức của mẫu thân kiểm tra thân thể mình giống nói "sở dĩ nhanh như vậy là sư phụ đưa cho đồ nhi mấy đồ vật, trong đó có một món đồ gia tốc thời gian, vài món đồ phụ trợ tu luyện. Mẫu thân không cảm nhận được gì từ mình mình đúng không? Đó cũng là công dụng của món đồ đó đấy "

Thanh Hà ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ cần nhi tử mình không sao là nàng thấy vui rồi, cường đại cũng tốt, chỉ la phạm nhân cũng chẳng sao. Chỉ cần nó lớn lên mạnh khỏe là được, nàng đùa giỡn "vậy mẫu thân cũng phải đi tu luyện thật cường đại không sau này mình mình lại bỏ rơi ta mất."

"hi hi... Minh minh chỉ nói vậy thôi, chứ không làm như vậy đâu. Minh minh sẽ khiến mọi người càng mạng hơn" giống cười cười.

Thanh Hà cảm nhận nhi tử thay đổi rất nhiều sau khi ôm dậy thì ra đã bắt đầu tu luyện rồi lại còn gia tốc thời gian có lẽ vì vậy mới cảm thấy nó chín chắn như vậy, nhưng đôi lúc vẫn tính trẻ con của hài đồng khiến nàng càng yên tâm hơn.

"mẫu thân" như nhớ tới điều gì giống gọi.

"sao vậy minh minh? " Thanh Hà nhìn nhi tử.

"nhất định minh minh sẽ tìm phụ thân trở về cho người" Giống nhìn ra xa kiên định nói.

"tốt, ta tin con. Vậy ta sẽ dạy dỗ nữ nhân thay con." Thanh Hà dịu dàng hôn lên mái tóc nhi tử

"tốt, minh minh tin người."

"phì " "hi hi" "haha"... Tiếng cười đùa của hai mẫu tử vang cả sân.

Thanh Hà đứng dậy nói "đi vào thôi ở ngoài này bắt đầu lạnh rồi!"

"vâng "

Mẫu tử đứng dậy, dắt ta nhau trở vào hành liểu đứng đưa trong những cơn gió, ánh nắng tắt dần nhường địa vị thống trị cho màn đêm tĩnh lặng, chủ sơn im ắng tĩnh lặng sau một ngày dài.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Công tử, Hoắc Kỳ đến rồi!

Đình chủ sơn Việt tông sáng sớm ẩn mình trong lớp sương sớm, những đám mây bông bồng dưới những tia nắng sớm như những cục bông gòn trôi nổi. Giống thức dậy nhìn nữ tử vẫn vẫn đang miên man trong bộ đồ ngủ mỏng manh để lộ những đường cong mềm mại mê người, khẽ lắc đầu tuy đây là

cách tu luyện không tệ nhưng sợ rằng sau này sức chống chịu với nữ nhân của hắn ngày càng cao ah có lẽ cũng là tốt.

Giống nhẹ nhàng rời giường để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của hai nàng, giống bước ra sân khê giang đôi tay như muốn ôm trọn cả khoảng không gian này, hít thở thật sâu, bắt đầu những bài quyền quen thuộc.

Vì giờ chúng nữ đều đã biết về tu vi của Giống nên Giống không phải cố kị che giấu nữa, quyền kinh khi nhanh khi chậm khi là ánh lửa, khi ánh kim, khi ánh mộc luân phiên đẹp mắt, cước lúc cao, lúc thấp, lúc ngang dọc. Quyền cước khi uyển chuyển nhẹ nhàng, lúc dừng mãnh cương quyết, lại như lá rụng đưa rồi hoá sắt thành đồng.

Giống thu công vãi trời cao, tinh hoa võ Việt thâm sâu như biển khiến giống càng thấy cảm phục những bậc nhân kiệt có thể lãnh hội, sáng tạo chúng từ những hoạt động bình thường của phạm nhân.

" công tử, người vào ăn điểm tâm đi" tiếng gọi của Kim Thiềm từ phía trong, nàng đã dậy được một lúc thấy công tử đang luyện quyền cước nên lẳng lặng đi làm chút điểm tâm, giờ thấy người ngừng tập mới gọi.

" được, ta vào ngay" khê phui chút bụi vương trên vạt áo, giống đáp lời rồi tung tăng chạy trở vào.

Lam Nhiên Thành từng toán người các tông môn bắt đầu rồi đi để đưa tân đệ tử mới thu nhận trở về tông môn. Hoắc Kỳ chấp tay với mọi người

" các vị đạo hữu đi đường cẩn thận"

Mọi người hoàn lễ " Cảm tạ Hoắc thành chủ đưa tiễn rồi, hẹn thành chủ tháng sau gặp lại "

" nhất định, hẹn các vị lần tới" Hoắc Kỳ khách khí

" cáo từ "

" cáo từ"

Hoắc Kỳ nhìn đoàn người rời đi, thì quay lại nói với Tên tùy tùng " Bạch Thắng ngươi trở về đi, ta ra ngoài vài ngày"

Bạch Thắng cúi đầu " thanh chủ người đi đâu? Bao giờ thì về?"

Hoắc Kỳ ngẫm nghĩ rồi nói " ta đi thăm vài người bạn, đôi ba ngày rồi về, có chuyện gì ngươi tự xử lý."

" vâng"

Hoắc Kỳ ngự khí bay đi hướng ngược lại với đoàn người, Việt tông xây dựng trên bản doanh Lục Lâm bang ngày trước hắn đã từng đến vài lần để thu phí ah, nói ra thì hơi xấu hổ nhưng những hắc bang này vốn dĩ hoạt động được là nhờ những gã nắm quyền như hắn mắt nhắm, mắt mở lấy chút tiền lời chứ không làm sao tồn tại được.

Việt Tông, bốn gã trông cổng nhìn thấy hán tử để trần lưng vác cây búa lớn từ trong bước ra liền chấp tay chào hỏi:

" Khai Đại nhân lại đi săn đấy ạ "

Hán tử cười có đôi chút thuần phác " hề hề ta vào núi luyện tay chút "

Bốn gã xum xoe " đại nhân trở về để dành cho chúng ta chút thịt yêu thú nhắm rượu nhé "

" được rồi, các ngươi canh giữ cẩn thận vào, trở về ta tất có thưởng" hán tử vỗ vai gã đội trưởng mấy cái nói.

" tạ ơn đại nhân trước rồi, đại nhân đi thông thả." Gã đội trưởng cúi đầu tạ ơn rồi ra hiệu cho ba người còn lại

Cả ba đồng thanh " tạ ơn đại nhân"

Khai Đức phẩy tay rồi bước vào khu rừng phía xa, từ ngày gia nhập Việt tông hắn được phong làm phó đường chủ nhưng thực ra hắn cũng không phải làm gì nhiều, mà hắn cũng không biết làm gì thì thoáng đến chỗ Ngô Ngạn sư huynh làm người phẩm rượu mới. Thấy hắn ngồi không sư phó liền sai hắn vào núi luyện rìu, tiện thể kiểm tra vòng quanh, chuyện này vốn là nghề của hán tử trước rồi ah.

Bốn gã nhìn theo bóng dáng cao lớn của hán tử rồi trở lại vị trí, gã nhỏ tuổi mới đến hướng đội trưởng hỏi:

" niềm đội trưởng vị đại nhân này là ai?"

Niêm khánh cười nói " đó là Khai Đức đại nhân phó đường chủ chiến đường mới đến không lâu, là một quái nhân ah "

" tại sao lại nói là quái nhân vậy đội trưởng"

" Khai Đại nhân là người không có linh căn" Niêm khánh vẫn cảm thấy kinh ngạc

Gã trẻ tuổi bất ngờ " không có linh căn, lại có người như vậy sao?? Lại được phân chức cao như vậy? "

Niêm Khánh nhớ lại ngày trước " đúng vậy, tuy không có linh căn nhưng đại nhân có sức mạnh thân thể vượt xa thường nhân thậm chí có thể sánh ngang với yêu thú"

" thân thể lại mạnh kinh khủng như vậy được sao??" Gã há hốc miệng nhìn theo hướng hán tử vừa đi.

" có lần ta thấy đại nhân làm gỏi hai con hùng yêu kết đan quá mạn lực" hán xuýt xoa cảm thán.

" thôi làm việc đứng đắn vào, hai ngày nữa trở về xoa thịt nhấm rượu rồi đại nhân đã nói thì luôn giữ lời " hán cắt đứt câu chuyện nói với những người còn lại.

" vâng, đội trưởng"

Mọi người trở lại canh gác cẩn mật, háo hức chờ đợi Khải Đức trở về, không biết sẽ mang món gì về cho bọn họ.

Ngư khí bay trên trời gần hai ngày trời thì Hoắc Kỳ cũng đến Việt tông hán hạ xuống trước cổng một đoạn đường rồi đi bộ tiến vào, dù sao đây cũng là tông môn người khác hẳn cũng không giám bay thẳng vào trong.

Niêm khánh thấy người lạ tiến đến thì ra hiệu gã trẻ tuổi lên kiểm tra, khẽ gạt đầu gã tiến lên trước một tay nắm lên chuỗi đao ở bên hông, một tay giơ ra trước ra hiệu người phía trước đứng lại

" người tới là ai? Đứng lại đây là địa phận của Việt tông"

Hoắc Kỳ chấp tay " ta là thành chủ Nhiên Lam thành, tới Bái phỏng quý môn. Nhờ huynh đệ vào Thông báo một tiếng "

Gã trẻ tuổi nhìn Hoắc Kỳ từ trên xuống dưới thấy gã ăn mặc cũng khá sang, nhưng nói thành chủ thì là thành chủ sao? Gã mới được phân đến đây làm nên cũng muốn làm việc quy củ chút để lấy lòng mấy tiền bối nên hẳn không xoay chuyển

" vậy xin mời xuất ra vật phẩm chứng nhận thân phận không thì đáng tiếc ta không thể phụng mệnh "

Hoắc Kỳ nghe vậy thì đưa tay tìm kiếm trong người nhưng không thấy lệnh bài đâu hình như hẳn quên mang theo, sở dĩ hẳn đi lại ở Nhiên Lam này ít ai hỏi đến ah

" ta quên mang theo lệnh bài, nhưng huynh đệ cứ vào bẩm báo, hẳn sẽ có người xác nhận được ta "

Gã trẻ tuổi vẫn kiên định " không được, ta không thể rời vị trí khi chưa xác nhận được danh tính"

" hừ ngươi cứ vào là được, nói một câu là xong. Ta đứng đây có gì đâu mà không được." Hoắc Kỳ hơi tức giận khi bị một tên tiểu tốt làm khó.

Bàn đá chủ sơn Gióng đang ngồi đánh cờ tướng với Lý Thông, bộ cờ này Gióng sai người khác lại để ngồi chơi những lúc rảnh rỗi. Hai người ngồi đánh cờ, còn Kim Thiềm cung kính tiếp trà ở đằng sau.

" chiếu tướng, Lý Thông ngươi thua rồi" Gióng đặt con pháo xuống bàn nói

Lý Thông gãi đầu " công tử người quả là cao cờ ta chịu phục rồi"

Gióng nhìn hán cười cười, Lý Thông sắp các quân cờ định làm ván mới thì quay đầu về phía cổng cười nói " công tử, Hoắc Kỳ đến rồi đang bị người canh gác làm khó dễ ở cổng hahaha"

Gióng nghe nói vậy thì hơi bất ngờ " vậy sao? Mấy tên này làm việc cũng được đấy, để cho thành chủ này chịu thiệt chút cũng tốt, cảm giác bị ngăn trở trên đất của mình cũng khá thú vị đấy"

" haha công tử nói phải"

Hai người cười lớn đầy mong chờ, lại tiếp tục ván cờ mới được xếp xong.

Đại môn Việt tông hai người gác co, lời qua tiếng lại không biết lúc nào Hoắc Kỳ đã tiến sát lại gã trẻ tuổi, mặt hán đỏ lựng lên như đã say mấy cân rượu nặng.

Gã trẻ tuổi thấy hán lại gần thì lại giơ tay ra phía trước

" ta đã nói ngươi quay trở lại tìm chứng nhận thân phận, nếu ngươi tiến lại ta sẽ cho rằng ngươi có ý đồ xấu với Việt tông"

Hoắc kỳ thấy động tác quen thuộc này vài lần rồi tức giận gạt tay gã ra ngoài, nhưng có vẻ lực tay hán lớn khiến gã trẻ tuổi loạng choạng lùi mấy bước suýt ngã.

" xoeng" tiếng đao tuốt khỏi vỏ, ánh đao sáng loáng. Gã trẻ tuổi cầm đao hoành ngang người nói

" các hạ, ta đã nói rồi các hạ nên trở về thì hơn"

Ba gã phía sau thấy tình trạng căng thẳng liền tiến lại " xoeng" xoeng" " xoeng" rút đao đứng cạnh gã nhìn Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ tức giận nắm chặt tay sát khí bốc lên " mấy tên tiểu tốt này dám động đao kiếm với bản thành chủ sao??"

Bỗng hán ngừng đầu lên trời một thân thể to lớn đang rơi xuống" rầm" mặt đất lún xuống một hố, hán ngẩn người trước mắt hán là một can bạch tí viên hầu cả người máu tươi nhoe nhoét.

Bốn gã canh cổng cũng há hốc mồm trước con viên hầu mới bay đến này,

" người nào dám đến gây sự ở đây?"

Khải Đức vác rìu từ trong rừng bước ra nói

Vốn dĩ hán ra ngoài trở về thì từ xa thấy sát khí toát ra từ đây, thấy mấy người Niêm khánh dường như đang chuẩn bị động thủ thì gã cầm con viên hầu vác trên vai ném tới ngăn lại.

Đám người Niêm Khánh thấy người tới là Khải Đức Thì chấp tay

" Khải Đại nhân đã trở về "

Hoắc Kỳ nhìn người mới đến rồi lại nhìn bạch tí hầu viên trên mặt đất, từ xung động của vụ va chạm hán có thể cảm nhận lực lượng này rất mạnh.

Khải Đức tiến lại đứng cạnh đám Niêm Khánh nhìn Hoắc Kỳ rồi hỏi:

" ở đây có chuyện gì? kẻ này là ai?"

Gã trẻ tuổi chấp tay báo lại:

" đại nhân, người này tự xưng là thành chủ Lam Nhiên thành, muốn tiến vào nhưng lại không đưa ra được xác nhận thân phận. Dường như còn có ý định động thủ.

Khải Đức nhìn từ trên xuống dưới Hoắc Kỳ từ trên xuống dưới, thấy gã ăn mặc cũng sang trọng của kẻ có tiền, tư thế đi lại cũng không phải kẻ tầm thường, ngầm nghĩ Khải Đức cũng chẳng biết thành chủ là thằng nào.

Trước đại sảnh đường chủ sơn, mọi người biết được Hoắc Kỳ đã đến thì tập trung ngồi lại nhìn lên hình ảnh đang chiếu trước mặt, Ngô Ngạn lấy ra mấy vỏ rượu nho để cho mọi người nhấp nhí

" công tử thấy Ngọc giản hình chiếu này thế nào??" Lý Thông tay cầm cốc rượu uống rồi xoa bụng hỏi

Giống khá hứng thú " hình ảnh, âm thanh rõ nét rất tốt người nên mua nhiều hơn về đặt ở mấy nơi trọng yếu trong tông cũng như xung quanh tông"

" vâng, đáng tiếc là nó chỉ truyền tải được trong phạm vi năm dặm trở lại, lại hơi hiếm có, không thì ngôi nhà cũng biết chuyện vạn lý ah " Lý Thông có chút tiếc nuối

" ồ công tử người xem, sơn tặc Khải Đức đến rồi" tiểu Thanh cầm chiếc ly nhỏ trên tay nhìn hình ảnh nói

Mọi người háo hức nhìn hình ảnh trên không. Giống nói

" Thạch Sanh, bảo Khải Đức chơi đùa với hán một chút. Tiện thể cũng cho mọi người xem hán tu luyện bỏ củi tiến triển ra sao đi"

" haha" " hi hi" "khà khà" đám đông nghe công tử nói thì cười ngả nghiêng.

Thạch sanh mặt hơi biến đổi ai bảo tên đồ đệ này là quái nhân ah

" vâng, công tử"

Nói rồi hán truyền âm cho Khải Đức, Khải Đức đang quan sát Hoắc Kỳ thì thấy có thanh âm trong đầu

" Khải Đức, người chơi đùa với hán một chút đi, công tử muốn biết tiến triển của người mấy ngày qua. Ừm điểm đến là dừng, rồi đưa hán đến chủ phong"

Nhận được mệnh của sư phụ, biết rằng công tử và mọi người đang theo dõi mình làm việc. Hán yên lặng một lúc rồi kéo rìu khỏi lưng tiến đến phía Hoắc Kỳ

"ngươi vừa nảy định động thủ sao?? Toát ra sát khí cũng khá nhiều đi "

Hoắc Kỳ chấp tay với kẻ trước mặt này hẳn biết người này không đơn giản qua cách xưng hô của mấy kẻ gác cổng cũng như con bạch tí viên hầu vừa rồi " vị đại nhân này, chuyện vừa rồi ta thật không cố ý "

" vậy sao? Nhưng ta không thích sát khí của ngươi "

Nói rồi không đợi Hoắc Kỳ đáp lời, Khải Đức tay cầm rìu, chân đạp mạnh đất thành một vết dài xông vào

" Bỏ" quát lớn hất rìu bỏ vào đầu Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ cười khở, tên này không biết nói lý ah, hẳn xuất thương trong tay đưa lên đỡ, hất ngược nghiêng lực lượng quá mạnh hẳn bị đẩy lùi về sau năm bước, tay cầm hơi run rẩy hẳn khẽ phẩy phẩy tay.

Không đợi Hoắc Kỳ rảnh tay quá lâu Khải Đức lại xông đến, Hoắc Kỳ hoảng hốt đưa thương ra đỡ bên sườn " xoay" " keng" " viu" " rầm" "hộc" Hoắc Kỳ bị lực lượng của cú xoay rìu hất vang mạnh vào gốc cây lớn học máu tươi, hẳn khó chống thương đứng dậy lâu ít máu dính trên miệng nhìn Khải Đức như nhìn quái vật.

Khải Đức nhìn gã chặt vật như vậy thì khoái chí tiếp tục lao vào " chặt" " ta chặt" Hoắc Kỳ vội vàng đạp cây ngự không bay về phía xa để tránh đòn

Không chặt trúng người, Khải Đức chặt chéo qua gốc cây, gốc cây đổ xầm xuống " rầm" " rào rào". Nhìn Hoắc Kỳ lơ lửng trên không trung, hẳn hừ lạnh hạ thấp chân xuống bật người nhảy cao lên không trung, Hoắc Kỳ lách người qua tránh, hẳn lại nhảy lên đôi ba lượt vẫn không đánh trúng đánh thôi không thêm lên nữa phui tay tay nói " không đánh nữa ngươi xuống đây ta đưa ngươi vào "

Hoắc Kỳ trên không trung ngần ra thì ra tên này đã biết mình là ai nhưng vẫn muốn đánh một trận ah, hẳn cười khở lách đầu. Bỗng con bạch tí viên dưới đất bay thẳng về phía hẳn hất rìu người ra sau tránh, con viên bay qua làm rõ xuống mặt hẳn một búng máu đỏ khốn nạn ah hẳn bị lừa rồi.

Nhìn búng máu trên mặt Hoắc Kỳ, Khải Đức cười lớn, bốn gã đằng sau che miệng khục khặc như mắc nghẹn mặt đỏ bừng.

" không hổ là Hoắc Thành chủ, phản ứng thật nhanh nhẹn chút mưu của ta bị lộ rồi " Khải Đức nói lớn

" vốn nghe danh Hoắc huynh nay gặp mặt, quả là đúng với câu, nghe danh không bằng gặp mặt. Tiểu đệ cam bái hạ phong " Khải Đức dâng bocc một tràng

" không dám, không dám, Khải đại nhân quá lời rồi!" Hoắc Kỳ lau mặt đáp xuống khách khí nói

" vừa rồi đã đắc tội Hoắc huynh bỏ quá cho" Khải Đức về áy nói

Rồi quay lại nói lớn với bốn người phía sau" các ngươi còn không mau ra mắt thành chủ, tạ lỗi với người đi. Ta đã bảo các ngươi rồi rành rồi thì đi vào thành giải ngộ đi, suốt ngày chỉ ở nhà uống rượu chút nữa là gây hiểu lầm rồi"

Niêm Khánh bốn người nhìn nhau thấy mùi vị là lạ ở đây nha ngài bảo bao giờ ah?? Chính người còn uống rượu với bọn ta cơ mà. Bụng nghĩ khác nhưng vẫn rít rít tạ lỗi với Hoắc Kỳ

" thành chủ đại nhân tha thứ, chúng tiểu nhân có mắt như mù"

Hoắc Kỳ về độ lượng phát tay " các vị chỉ làm đúng theo quy củ thôi, không sao cả"

Bốn người như được đặc xá rồi rít cảm tạ. Khải Đức tức giận đá đất tên trẻ tuổi mấy phát khiến hẳn ôm đít nhảy tung tung

" các ngươi dọn dẹp chỗ này đi, đi nhặt con bạch tí viên về bảo quản giúp ta nếu không làm ổn thỏa xem ta xử tội các ngươi thế nào" Khải Đức nhìn bọn chúng dạn dỏ như người lớn hằm hè mắt đứa nhỏ rồi đưa tay mời Hoắc Kỳ

" Hoắc huynh mời vào dùng khách khế"

Hoắc Kỳ cũng đưa tay thể mời

" mời Khải đại nhân"

Khải Đức dẫn Hoắc Kỳ vào trong lúc đi qua bốn người còn không quên nháy mắt ra hiệu mấy cái. Bốn người nhìn nhau, lúc này không hiểu nữa thì mấy năm trời ở Lục Lâm bang của bọn chúng bỏ phí rồi. Họ chấp tay cúi đầu cung kính tiễn đưa đồng thanh nói lớn

" các vị đại nhân đi thông thả"

Nhìn theo bóng lưng hai người khuất về sau, bốn người vui sướng chạy đi kéo con viên hầu về, đây là phần thưởng của Khải đại nhân cho chúng ah, chặt vật kéo mãi mới trở về được. Bọn họ càng ngạc nhiên quá nặng đi vậy mà bị tung như cục đá.

Giống và mọi người xem xong cười ôm bụng ngã nghiêng

" đệ tử của ngươi nhìn hơi ngờ nghệch nhưng thật biết diễn kịch ah hahaha"

Tiếng cười rộn khắp sân quả là một vở kịch hay và đặc sắc. Một lúc sau đợi chờ mọi người giải tỏa cơ miệng, Gióng đứng dậy nói:" chúng ta vào trong xem ra mấy tông môn muốn kiểm chuyện rồi"

" vâng. Công tử" mọi người ứng lời

Gióng nắm tay mẫu thân đi trước mọi người đi theo sau cùng tiến vào đại sảnh đường đợi tin tức Hoắc Kỳ mang đến. Điều gì đến chính xác cũng đến, những có sao đâu, đến thì ta nhận là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Bàn bạc đối sách

Hoắc Kỳ theo sau lưng Khải Đức nhìn khung cảnh tu luyện trong Việt tông, tuy mới thành lập đệ tử không có nhiều nhưng có thêm nhân số của hai phái trước kia sát nhập vào nên người qua lại cũng không ít.

Cổng lên chủ sơn hai gã hộ vệ cúi chào

" Khải Đại nhân"

Khải Đức gật đầu đưa tay giới thiệu Hoắc Kỳ

" đây là Hoắc Kỳ thành chủ Lam Nhiên, công tử và các vị đại nhân có ở phía trên không?"

" gặp qua thành chủ đại nhân, Khải đại nhân công tử, phu nhân và các vị đường chủ đều ở trên đại sảnh đường"

" tốt, chúng ta lên thôi Hoắc huynh" Khải Đức dẫn Hoắc kỳ tiến lên chủ sơn. Hoắc Kỳ gật đầu đi lên theo, hai gã gác cổng cúi chào rồi quay trở lại canh gác nghiêm chỉnh.

Đại sảnh đường chủ sơn Gióng ngồi vị trí chủ vị, Thanh Hà ngồi kế bên trái phía dưới đám người các đường Lý Thông, Thạch Sanh, Hoắc Kỳ, Tiểu Thanh, Xuân Mai, Ngô Ngạn, Hoà Nguơ Đường Tam, Ngân Lang Nam Tôn, Hùng Xám Cường Hùng, Bạch Trư Vinh Viễn đã ngồi vào vị trí ngay ngắn, Kim Liên Bình Nhi thì đứng sau lưng Thanh Hà, Kim Thiềm sau lưng Gióng phục thị.

Gã thị vệ canh gác chỗ kết thúc đường đá vào sân tiến vào cung kính " công tử, Khải đại nhân và Hoắc thành chủ đã đến đang đứng ở ngoài xin được vào tiếp kiến "

Gióng gật đầu " được bảo bọn họ vào đây"

" vâng, thưa công tử" tên này nhận lệnh rồi đi ra ngoài.

Một lúc sau Khải Đức dẫn Hoắc Kỳ vào đại sảnh, Khải Đức chấp tay cung kính" công tử, phu nhân, các vị đại nhân. Ta đã đưa Hoắc thành chủ đến đây"

Gióng phát tay ra hiệu cho Khải Đức về chỗ nói" người làm tốt lắm về chỗ đi"

" vâng công tử" Khải Đức vâng lệnh trở về ngồi ngay ngắn sau lưng Thạch Sanh, Thạch Sanh khẽ gật đầu ý bảo hắn làm tốt lắm, hắn cười nhẹ răng không nói rồi ngồi im lặng.

Hoắc Kỳ nhìn những người xung quanh ở đây có những người hắn đã gặp như Lý Thông, Hoắc Tuyên, Tiểu Thanh, Ngô Ngạn, ngũ yêu Thức Hiên son có mấy người hắn chưa gặp Xuân Mai thì hắn không để ý vì hắn nhìn ra tu vi của nàng nhưng có hai người hắn không nhìn ra sâu cạn chính là hán tử cao lớn và nữ nhân thanh y. Nhưng đặc biệt hơn cả những người này không phải người chủ trì mà lại là một hải đồng bốn, năm tuổi khiến đầu óc hắn mù đặc, tuy vậy nhưng hắn biết đây không phải nơi cũng không phải lúc hắn có thái độ nghi hoặc

Hoắc Kỳ chấp tay nói " Hoắc kỳ bái kiến các vị đại nhân"

Gióng nhìn Hoắc Kỳ thấy ánh mắt hắn loé ra kỳ quái thì biết hắn bất ngờ về việc hắn ngồi ở vị trí này, nhưng gióng thấy đây là một điều tốt, khiến hắn càng cảm thấy cổ quái thì hắn càng bị lún sâu vào u mê.

Gióng cười nói" chẳng mấy khi Hoắc thành chủ ghé qua, không tiếp đón từ xa đây là thất trách cả Việt tông rồi"

" công tử qua lời rồi, đáng nhẽ ra tại Hạ phải đến bái phỏng quý tông từ sớm mới đúng" Hoắc Kỳ không cho là phải xua xua tay.

" người đầu mang ghế cho thành chủ ngồi" giọng nói ra ngoài

Hai gã thị vệ đứng ngoài không một câu ghế đặt vào giữa sảnh, giọng phát tay cho họ ra ngoài rồi nhìn Hoắc kỳ đưa tay ra hiệu

" mời thành chủ ngồi"

" tạ ơn công tử" Hoắc Kỳ ngồi xuống ghế, nhưng càng khiến hắn đồ mồ hôi vì vị trí ngồi của hắn ở giữa trung tâm sảnh, đám người nhìn chăm chú vào hắn khiến hắn mất tự nhiên, nhất là ánh mắt của hắn từ cao lớn có sự sắc bén kỳ lạ, còn nữ nhân thanh y lại cho hắn cảm thấy buốt lạnh. Một người là kim linh căn, còn người kia lại là biến dị linh căn bằng linh căn hiếm thấy, trong đầu hắn đang lên dự cảm lần này xem ra hắn chọn đúng bên rồi.

Hiệu quả đúng như Gióng mong muốn giọng cười hỏi " Hoắc thành chủ lần này đến đây hẳn là vì chuyện tuyển trạch vừa rồi đi "

" công tử, quả là đúng như vậy" Hoắc kỳ chấp tay xác nhận nguyên do.

" Xin mời, thành chủ kiến giải cho chúng ta" Giọng chấp tay lại coi như có lễ.

Hoắc Kỳ kể lại lần gặp mặt với đám người các tông môn ba ngày trước, lần ước định xử lý Việt tông vào tháng sau cho Gióng và mọi người ở đây nghe.

Gióng và chúng nhân chăm chú, đến khi Hoắc Kỳ dứt lời thì mọi người nhìn nhau. Gióng mở miệng

" một tháng sau sau khi kết thúc võ hội tứ tông sẽ tiến hành đối phó với chúng ta??"

" vâng công tử, vì phải đưa tân đệ tử trở về nên đã ước định với nhau như vậy" Hoắc Kỳ gật đầu nói

Gióng lấy tay xoa xoa cằm" võ hội tứ tông là như thế nào?"

" công tử, võ hội tứ tông này do tứ tông trong thành Lam Nhiên tổ chức để kiểm tra thực lực của đệ tử cũng như để chúng cọ sát với nhau diễn ra năm một lần. Và có mời người tam tông tứ môn làm chủ trì" Hoắc Kỳ giải thích cặn kẽ.

" ra vậy, việc này cũng là hiển nhiên đối với đệ tử tu luyện" Gióng gật đầu

" vậy lực lượng bọn họ mang đến như thế nào người nắm rõ chứ??"

" công tử theo Thông lệ hàng năm mỗi tông môn cử ra hai người dẫn đội là một hậu kỳ, một trung kỳ, bảy tông môn lớn thì là một hậu kỳ. Lần này ta nghĩ cũng không sai biệt lắm vì dù sao vẫn phải để người ở lại trấn thủ tông môn" Hoắc Kỳ nói ra suy đoán của mình.

Gióng và mọi người đưa mắt nhìn nhau có đôi chút lo lắng ah, mỗi tông một hậu kỳ vậy là có đến mười một gã nguyên anh hậu kỳ tu với bốn gã trung kỳ nữa là mười năm gã cường giả trong khi bên mình mới có mười hai người. Ba hậu kỳ, bảy người Lý Thông là yêu thú tuy nói là có lực chiến hơn tu sĩ nhân loại đồng cấp nhưng mà đấu với hậu kỳ thì chưa chắc có thể đánh được phần thắng ah xem ra cái vụ này phải tìm kiếm phương án hợp lý mới được.

Gióng chấp tay " lần này may có Hoắc thành chủ báo trước rồi!"

" công tử bất tất khách khí, việc ta nên làm thôi! Công tử tiếp theo ta nên làm gì??" Hoắc Kỳ khách khí rồi hỏi mình nên làm thế nào ah dù sao hắn không thể ngồi yên được sẽ bị nghi ngờ nha.

" thành chủ cứ theo bọn họ lại đây, cùng diễn kịch là được. Yên tâm ta Sẽ không khiến thành chủ bị chút ảnh hưởng hay phát sinh gì " Gióng cười khẳng định

" vâng, vậy theo công tử sắp xếp" Hoắc Kỳ chấp tay nhận mệnh

"Ngô Ngạn, Khải Đức đưa Hoắc thành chủ đi nghỉ ngơi, nhớ tiếp đãi thành chủ chu đáo" Gióng ra lệnh cho hai người.

Khải Đức với Ngô Ngạn bước ra chấp tay

" vâng. Thưa công tử"

Gióng gật đầu, đợi ba người đi khuất thì Chúng nhân mới bắt đầu xôn xao. Thạch Sanh nói " công tử chúng ta nên làm như thế nào đây? Mười một gã nguyên anh hậu kỳ ah, số lượng không nhỏ"

Chúng nhân cũng đồng ý kiến nhìn Gióng chờ đợi. Gióng suy ngẫm cái này đúng là vấn đề, giọng nhìn Thạch Sanh và mẫu thân

" mẫu thân người có thể đối phó được với bao nhiêu người??"

Thanh Hà suy ngẫm rồi tự tin trả lời " một người thì ta có thể diệt sát được còn hai người thì chỉ có thể cầm cự thôi"

Gióng gật đầu, nhìn Thạch Sanh ý hỏi cũng vậy, Thạch Sanh thấy công tử nhìn mình thì chấp tay " công tử, nếu ta vận dụng hết khả năng thì có thể diệt

được hai tên nhưng tốn nhiều thời gian, ta tên thì khó nói ah hẳn cũng gắng gượng cảm cự thôi!"

Giống ngẫm nghĩ lời hai người nói " vậy thì mẫu thân sẽ đối phó một người, Thạch Sanh cố gắng cầm chân ba người, mẫu thân người cố diệt sát đối thủ nhanh một chút rồi đến giúp thạch sanh giải quyết nốt"

" Đường Tam còn nguoi thì sao " giống nhìn Hoà Ngu

" công tử ta có thể cầm chân hai người, nếu chỉ một người thì ta tin ta giết được hẳn "

" tốt vậy nguoi xử một gã cho ta "

" rõ " Đường Tam hô lớn

Vậy là lại đứng bảy người vừa ngang bằng với bảy người Lý Thông những mà liệu xử lý thế nào đây??

Lý Thông thấy giống suy nghĩ thì chưa cần hỏi thì đã nói " công tử nguyên anh hậu kỳ thì bình thường bọn ta có thể ngăn chặn nhưng dù sao vẫn hơn chúng ta một tiêu cảnh nếu bọn chúng có lực công kích sắc bén thì bọn ta cũng khó có thể nói trước được điều gì ah "

" việc này khó đây, cũng phải tính khả năng bọn chúng chạy trốn mất, ta muốn là diệt sát " giống thấy hơi khó nhai rồi.

" việc này không dễ ah, nếu bọn chúng thấy chạy thì thật sự khó mà giữ được lại, nếu chúng ta đều là hậu kỳ thì việc này không đến nỗi không được" Lý Thông nói nhưng lắc đầu, muốn đột phá ngay lúc này không phải được ah, đâu có báo thiên thất của công tử nhưng trong một năm sao mà được.

Giống nghe Lý Thông nói thì có điều ngẫm nghĩ một lúc sau hẳn nói:

" mẫu thân người đi nghỉ trước đi, kim liên, bình nhi các nàng đưa mẫu thân ta đi nghỉ đi"

Thanh Hà biết Giống có điều bàn bạc riêng với đám người còn lại nên nàng cũng không ý kiến, nàng tự nhủ hôm đây nàng cố gắng diệt sát tên đối thủ của mình nhanh nhất rồi trợ giúp mọi người là được.

" uhm, ta đi nghỉ chút. Con cứ bàn bạc với mọi người đi "

Nói rồi nàng đứng dậy khỏi ghế, nhị nữ vâng lời giống lẽo đẽo theo sau sư phụ.

Nhìn ba người rời đi khỏi, Giống đánh mắt với Xuân Mai mấy cái, Xuân Mai hiểu ý nhưng dùng dằng không đứng dậy. Giống truyền âm cho nàng:

" tối nay ta ngủ một mình đây, ý nàng sao?"

Xuân Mai nhận được lời mời dụ thì má hồng nhuận đứng dậy " công tử và mọi người cứ bàn bạc ah, Nữ đường của Xuân Mai có chút việc nên đi trước một bước"

Giống nhìn Đường Tam và tam yêu thú mở miệng nói ra suy nghĩ của mình " như các nguoi nói từ trước, nếu các nguoi ở cạnh ta lâu ngày thì huyết mạch các nguoi Sẽ được nâng cấp đúng vậy chẳng??"

Mọi người không hiểu sao Giống lại hỏi vấn đề đó vào lúc này nhưng ngưu yêu vẫn thật thà trả lời " đúng vậy công tử, huyết mạch của chúng ta Sẽ được sự công hưởng từ huyết mạch của người mà sảy ra biến đổi, nhưng điều đó không có thể một sớm một chiều là có thể được ah"

" vậy nếu ta cho các người hấp thụ tinh huyết của ta thì sao? Có thể sảy ra biến đổi không??" Giống hỏi tiếp

Lũ yêu thú nhìn nhau. Ngưu yêu nói tiếp " trên lý thuyết thì có khả năng. Nhưng ít nhất có thể thăng một cấp tu vi"

" thăng một cấp vậy là cũng đủ giải cục của các tông môn lần này rồi!" Giống gật đầu.

Lý Thông và chúng thú hiểu ra đây chính là lừa do Giống bảo mấy người khác rời đi ah, tuy trong lòng có chút sung sướng nhưng Lý Thông vẫn có chút áy náy ngăn cản " công tử việc này hay là thôi đi, tinh huyết của người quá quý trọng"

" đúng vậy, công tử" bát thú đồng thanh thưa, đề cao tu vi ai mà chẳng muốn nhưng mà nếu ảnh hưởng đến công tử thì việc này không đáng họ không muốn.

" không phải ngăn cản ta, ý ta đã quyết"

Giống gio tay ngắt lời mọi người.

Nói rồi kim linh lực hình thành một mũi nhọn giống cắm vào ngón tay khác một vết rách nhỏ, Giống điều khiển thần thức ép ra tám giọt tinh huyết có màu đỏ tươi bên trong nó có những ánh vàng, trắng, và hồng lấp lánh, giọt tinh huyết vừa ra không gian xung quanh hỗn loạn, bát thú bị uy áp huyết mạch quỳ xuống phủ phục.

Giống nét mặt nhợt nhạt, người khẽ run rẩy yếu ớt. Phân tinh huyết về phía mọi người,

Bọn họ ngẩng đầu nhìn thể trạng giống lúc này mà lòng đau nhói. Giống nhìn họ gật đầu cười " các ngươi yên tâm ta nghỉ vài hôm rồi Sẽ không sao, các ngươi nhận lấy đi đừng làm ta thất vọng"

Bát thú nhìn Giống thật sâu đập đầu

" tạ ơn công tử, tiểu nhân thà chết chứ không làm người thất vọng" rồi từng người nhận tinh huyết nâng niu trong tay.

Giống hài lòng nói " các ngươi buông lỏng tâm thần ta đưa các ngươi đến một nơi tu luyện, ở đó các ngươi cố gắng hấp thu thật tốt đi"

Bát thú gật đầu, bọn Lý Thông vì đã biết trước rồi nên không có gì tò mò nên dễ dàng biến mất. Đám Đường Tam thì biến mất sau đó một chút.

Giống quay đầu nhìn thiếu nữ Thuý mị đứng sau mình.

" sao nàng không tiến vào??"

Kim Thiềm khẽ môi thom hôn nhẹ vào má Giống lòng không nỡ " công tử đưa ta vào đi"

Giống gật đầu đưa Kim Thiềm vào báo thiên tháp, lầm bầm " báo thiên tháp tầng hai thời gian sắp xỉ một năm hi vọng có thể có hảo sự"

Thạch Sanh gật đầu " nếu vậy thì bọn các tông môn đau đầu rồi "

" haha "Hai người nhìn nhau cười.

Giống đứng dậy bước ra ngoài nhưng có lẽ do còn yếu giống lão đảo sắp ngã. Thạch Sanh nhanh tay đỡ Giống lại hỏi thăm " công tử, cẩn thận người không sao chứ"

Giống gật đầu " ta không sao, nghỉ mấy hôm rồi khỏe thôi! Rồi ngươi cùng ta vào thành hỏi thăm bọn chúng chút thế nào?"

" Được, công tử tiểu nhân cũng rất muốn gặp bọn chúng. Nhưng trước hết người phải nghỉ ngơi cho khỏe đã, ta sẽ bảo Ngô Ngạn lấy mấy vò rượu lên cho công tử. Tên sư diệt này quả là có tài nấu rượu như đại ca ah. " Thạch Sanh đáp lời rồi cười nói.

" Uh hai gã đúng là có duyên thầy trò. Lần này ta rất mong đợi tên Lý Thông này sau khi thăng cấp huyết mạch sẽ như thế nào?? Con bọ hung thì quả thật ta không tưởng tượng nó có thể biến đổi thành cái gì nha"

Thạch Sanh cũng cảm thấy mong đợi về sự thay đổi của bọn Lý Thông. Đặc biệt là Lý Thông vị anh em kết nghĩa này, Thạch Sanh điu Giống về phòng nghỉ ngơi rồi trở về chiến sơn dù sao trận chiến sắp tới này hẳn cũng phải thu xếp một chút mới có thể cùng công tử hạ sơn vui đùa cùng đám tam tông tứ môn được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hạ Sơn

Để hồi phục lại thân thể do ép ra tinh huyết giống phải nghỉ ngơi đến năm ngày mới trở lại bình thường được, sự hồi phục này một phần nhờ rượu thuốc của Ngô Ngạn, phần nhiều là vì Than mộc quyết trong ngũ quyết.

Hôm nay Giống triệu tập mọi người lai đại sảnh đường, bọn Lý Thông đã vào tu luyện trong báo thiên tháp rồi nên trong đại sảnh có phần vắng hơn chỉ có Thạch Sanh, Khải Đức, Ngô Ngạn, Xuân Mai, Thanh Hà cả Giống nữa là sáu người.

Thạch Sanh ngồi ghé chấp tay bẩm khoản " công tử, người đã hoàn toàn hồi phục rồi chứ?"

Mọi người nhìn về Giống, Khải Đức Ngô Ngạn không hiểu gì nhưng Thạch Cùng nhị nữ hiểu rõ ràng Giống suy yếu ra sao, mấy ngày qua Thanh Hà nhìn con như vậy đầy thương cảm ép hẳn nghỉ ngơi cấm hoạt động mạnh nhưng người có lẽ hiểu rõ nhất là Xuân Mai vì năm đêm rồi nàng ngủ cùng Giống, thấy người công tử lạnh buốt run cầm cập mặc dù trời đang mùa hạ nóng nực, nàng khổ sở thương tâm dùng thân thể mình ủ ấm cho người, thậm chí sợ ngần cách lớp quần áo không đủ ấm nàng lột bỏ y phục mình ôm lấy công tử vào lòng, công tử này ngủ không ngoan một chút nào cựa quậy trong lòng nàng khiến những bộ vị nắn cảm trên người nàng được chăm sóc làm nàng có chút ngại, và thẹn thùng mỗi khi gặp công tử đầu óc nàng luôn nghĩ miên man.

" ta khỏe rồi"

Giống gật đầu cười, không quyền quay ra khen Ngô Ngạn

" cũng nhờ công hiệu của rượu mà Ngô Ngạn nguoi. Xem ra nguoi học được không ít chân truyền của Lý Thông"

" công tử quá khen rồi, ta cũng chỉ mới học được chút da lông thôi, tửu học vô bờ ah" Ngô Ngạn xua tay không dám nhận nhưng mặt hân tươi hơn hớn.

" hay cho một câu tửu học vô bờ haha" giọng cười vui vẻ, nhị nữ che miệng cười tên này tính cách cũng không sai biệt Lý Thông là mấy chỉ là thiếu đi một sự xảo trá.

Giống giơ tay vào vấn đề chính

" lần này ta cho gọi mọi người đến đây có một vấn đề, ta định vào Thành mấy ngày Sẽ trở về trước khi người của tông môn công phá Việt Tông"

Thanh Hà nghe vậy thì hơi lo lắng sự an nguy của nhi tử của mình nhờ may có chuyện gì thì người mẫu thân như nàng sao mà sống được

" mình mình, vào thành giờ này không phải quá nguy hiểm sao? Nếu người các tông môn phát hiện thì không tốt"

Giống biết mẫu thân lo lắng thì cười " lần này mình mình đi cùng Thạch Sanh và Khải Đức nên người yên tâm, con nghĩ nghĩ thành Lam Nhiên này hẳn không ai làm hại đến ta hơn nữa cũng không mấy ai biết chúng ta là người Việt tông đi."

Thanh Hà biết Giống nói có lý nên cũng không ngăn cản nữa nói với hai người Thạch Sanh " thôi được, hai người các nguoi nhớ bảo vệ công tử cẩn thận "

" vâng, phu nhân" hai người đứng dậy chấp tay.

Nàng gật đầu, Tin tưởng, Thạch Sanh là nguyên anh hậu kỳ cũng đã là đỉnh tiêm ở Lam Nhiên thành này. Khải Đức tuy yếu nhưng thân thể kỳ dị lực chiến tâm nguyên anh trung kỳ, nếu không để lộ ra thân phận thì không có gì đáng lo ngại thật.

" mẫu thân, người cùng với Ngô Ngạn, Xuân Mai ở lại trấn thủ tông được chứ?"

" được"

" vâng, công tử "

" công tử ta.."

Thanh Hà cùng Ngô Ngạn nhận lời, Xuân Mai thì ngập ngừng nhìn Giống.

Giống nhìn nàng nghi hoặc

" có chuyện gì thế Xuân Mai??"

" công tử, ta muốn đi cùng công tử" Xuân Mai xin được đi theo, nàng không muốn ở lại một mình ah dù sao thì nữ đường hiện tại cũng không có chuyện gì quan trọng cần nàng xử lý, đi theo công tử dạo chơi cũng tốt tiện hâm nóng tình cảm nhà, từ khi rời trúc gia trang nàng ít khi gặp công tử, lúc công tử lên Việt tông thì lại có nhiều nữ nhân quá nàng cũng không tiện.

Giống ngẫm nghĩ dù sao nàng cũng từng là trại chủ nữ lang trại, danh tiếng cũng không nhỏ có lẽ nhiều người đã gặp nàng.

Thấy công tử suy nghĩ, nàng liền nhanh nhẩu nói

" công tử, chuyện ta gia nhập Việt tông cũng chưa ai biết, với cả trước làm trại chủ ta chỉ tập trung tu luyện ah, danh ta có nhưng cũng chưa ra tay lần nào nên không ai rõ mặt mũi ta cả, có chăng chỉ có người nhớ ta là cô hàng nước thôi!"

Giống thấy nàng vội vàng như vậy thì cười cười, Thanh Hà nhìn Xuân Mai xin xỏ để đi thì nói

" mình mình, cho Xuân Mai đi cùng đi, có Xuân Mai chăm sóc con ta cũng an tâm hơn."

Xuân Mai thấy phu nhân cầu tình giúp mình thì lòng vui vẻ, người công tử nghe lời nhất chính là phu nhân ah chuyện này phần hơn là thành công rồi

Giống nghe mẫu thân nói vậy thì đành thôi " vậy cũng được, nhưng phải nghe lời không thì coi chừng cái mông nàng"

" Xuân Mai sẽ nghe lời, nếu không công tử muốn gì cũng được." Xuân Mai hứng chí nói

Giống chẳng thể nói gì ah, thân thể nàng có gì mà ta chưa từng thấy chưa từng động chạm qua có chăng chưa thể tiến sâu chạm sát thôi.

" Ngô Ngạn, nguoi dẫn dò mọi người cảnh giới cho kĩ, ừm bảo yêu đường cho yêu thú cảnh giới xung quanh tông năm dặm" giống ngẫm nghĩ rồi bảo Ngô Ngạn.

" đã rõ công tử"

" được rồi! Giờ chúng ta đi " Gióng đứng dậy nói với mọi người, chúng nhân gặt đầu,

Thanh Hà và Ngô Ngạn nhìn bốn người Gióng đằng không bay đi. Thanh Hà quay lại nói

" Ngô Ngạn, người chờ về sắp xếp theo lời công tử đi "

" vâng, phu nhân" Ngô Ngạn cung kính ứng lời rồi đi xuống núi.

Thanh Hà nhìn những dãy nhà trên chủ sơn vắng tanh chỉ có mấy thị vệ đứng gác vài thị nữ làm việc vặt thì thở dài trở về hậu viện.

Trên tầng không bốn người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, Xuân Mai nhìn gióng " công tử người phi hành chậm quá ah, ta bế người được chứ?" Nàng đưa hai tay thon về hướng Gióng.

" Không được, ta không muốn" Gióng quay mặt đi giận dữ

" Xuân Mai chỉ là muốn đi theo người thôi mà!" Xuân Mai thu tay lại phụng phịu.

" ai bảo nàng, lấy mẫu thân ra ép ta ah"

" Xuân Mai đâu có đâu, tự phu nhân nói đấy chứ?"

" ta mặc kệ, Tiểu Khải cho ta ngồi trên vai người" gióng kệ nàng nói với Khải Đức.

" được công tử" Khải Đức nhắc bóng Gióng đặt lên vai mình.

Xuân Mai ngừng nguyền " công tử, không muốn Xuân Mai đi theo, thì ta trở về là được"

Nói rồi nàng quay người phi hành trở về. Gióng quát " nàng muốn đi là đi, muốn về thì về sao? Quay lại đây"

Xuân Mai khựng người lại, quay trở về chỗ Gióng mặt méo xệch, môi nàng run run lần đầu tiên nàng bị công tử quát nạt ah.

Nàng lững thững phi hành như người mất hồn, Gióng nhìn vậy thì cười

" không vui sao?? Là nàng muốn đi cơ mà!"

" không, chẳng có gì vui cả, Xuân Mai nên trở về thì hơn đỡ làm phiền công tử làm chuyện mờ ám"

" làm chuyện mờ ám gì chứ?"

" chuyện không muốn người khác biết "

" làm gì có chuyện đó"

" vậy sao không từ chối xử với ta như vậy?? Quát mắng ta?"

" nàng buồn lắm ah?"

" ưm.."

" ta chỉ đùa thôi!"

" đùa thật chứ???"

" vậy..."

" nàng muốn bế ta sao?"

" ưm..."

" hỏi thì phải trả lời chứ? Ừm gì mà ưm"

" Xuân Mai muốn bế công tử"

" thật không??"

" thật "

" vậy thì bế đi"

Giống nhào người từ trên vai Ngô Ngạn về phía Xuân Mai, nàng giang rộng tay đón Gióng vào lòng âu yếm, Gióng thò tay vào lớp y phục tìm thứ to lớn mềm mại tay bóp nhẹ nhàng, nó thật mềm ah, mấy đêm này bóp đã có chút quen tay.

Xuân Mai bị động tác của Gióng làm mặt nàng hồng lựng, còn hai người Thạch Sanh với Khải Đức ở đây ah, nàng quay sang nhìn hai người.

Thạch Sanh mắt nhìn sang phía khác không biết là biết hay giả vờ không biết, còn Khải Đức cười hềnh hếch huyết sáo.

Hơi ngượng nàng truyền âm vào tai Gióng " công tử, đừng làm như vậy được không?? Xuân Mai thực sự không chịu được, để đến tối người muốn làm gì cũng được"

Đang hoạt động nhiệt tình nghe Xuân Mai nói vậy thì Gióng hơi dừng lại

" sao vậy ta chỉ là con nít ah "

" tuy người là tiểu hài tử nhưng mà không ai coi người là như vậy ah" Xuân Mai nói

" thật vậy sao?? " gióng tò mò

" thật cảm giác công tử đem lại cho người khác không giống vậy ah, nếu công tử là người trưởng thành ta thật sự muốn là của người, thật sự là của người." Xuân Mai khẳng định nhìn gióng

Giống có đôi chút ngấm ngấm nhìn nàng tay lại xoa bóp nhanh hơn, thấy má nàng càng đỏ, hơi thở dồn dập, bờ môi khẽ run rẩy thì dừng lại nói

" ta không biết, ta xin lỗi ah "

Nàng lắc đầu " không sao cả, Xuân Mai thật sự thích nhưng mà lúc đông người Xuân Mai... Hơi ngại"

Giống cười rút tay ra vuốt mép y phục trên gò bồng đảo cho phẳng phiu lại

" vậy lúc không có người, ban đêm ta được phép chứ?!"

Xuân Mai má khẽ hồng gật đầu " Xuân Mai là của người, xin người cứ dày vò "

" được rồi "

Giống chấn chỉnh tư thế lại, giờ giống mới biết là Minh khiến mọi người có cảm giác như vậy ah. Xem ra sau này phải hạn chế đụng chạm nhưng khổ nỗi, trong Giống vẫn có một phần là hài tử nên vài sở thích sờ nắm vẫn khó bỏ ah, sau này lớn hơn chắc sẽ thay đổi.

" công tử"

Giống bị thanh âm làm cắt dòng suy nghĩ, giống nhìn Thạch Sanh hỏi

" sao vậy??"

Thạch Sanh chỉ tay về hướng xa nói

" ta phát hiện có dao động linh lực phía bên kia"

Giống và hai người Xuân Mai nhìn về phía tay Thạch Sanh chỉ. Giống hỏi:

" chỗ đó là chỗ nào??"

Thạch Sanh, Khải Đức nghe hỏi vậy thì lắc đầu biểu thị ý không rõ, bọn họ mới tới không lâu nên cũng không nắm rõ địa thế quá nhiều.

Xuân Mai ngấm ngấm rồi nói:

" Công tử hướng đó, nếu Xuân Mai không nhầm thì là Thạch gia trang."

Ba người lắng nghe Xuân Mai,

" Thạch gia trang, Thạch Sanh không phải người lập đấy chứ??"

Giống cười nói, khiến Khải Đức với Xuân Mai nhìn về phía Thạch Sanh cười.

" nào có lý đó, ta mới đến được gần nửa năm ah"

" nói cũng trùng hợp, vì Thạch gia trang là thôn trang mà Thạch gia, Thạch Minh thành lập ah, Thạch gia này thì cũng cùng cấp với Trúc gia Trúc gia

trang." Xuân Mai giải thích cho mọi người

Thạch Sanh khá hứng thú với Thạch gia này vì trùng họ với mình, ở đại Việt người họ Thạch hầu như chẳng có mấy. Hắn hỏi ý kiến Gióng

" công tử, chúng ta có nên đi xem thử không?"

Gióng nhìn thấy tia hứng thú trong mắt của Thạch Sanh thì cười

" được chúng ta đi xem thử"

Mọi người nhìn nhau rồi gật đầu phi hành theo Thạch Sanh về hướng hắn phát hiện động linh lực vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Thạch gia trang

Đi theo phương hướng phát ra giao động linh lực, càng đến gần thì sự cảm nhận càng rõ ràng hơn, đến như tu vi thấp như Gióng cũng có thể cảm nhận được, mùi vị tinh huyết nồng đậm được gió mang theo trên không trung.

Mọi người đi đến điểm cuối cùng thì phát hiện đây là một thôn trang đúng như Xuân Mai nói, hoành phi ghi tên thôn treo lủng lẳng trên chiếc cổng siêu vẹo, đoạn đường dẫn vào trong cây cối đổ rạp sang hai bên đường.

Trong khu trung tâm chỉ thấy một mảnh đồ nát, hoang tàn, các vết cắt của kim linh lực, những ụ đất thổ thương...

huyết dịch tung toé có những nơi máu huyết đọng lại thành vũng đặc sệt như món rượu nho của Ngô Ngạn, khắp nơi trên mặt đất thì thể nằm lộn xộn trên đồng gòn ngang, có những khối thi thể không trọn vẹn lẫn lộn.

Thi thể phụ nữ lơ lửng, trên người đầy những vết bầm tím tóc tai rũ rượi khuôn mặt ai nấy đầy thống khổ, đau đớn, Xuân mai che đôi môi nhỏ mắt nhoè lệ, Gióng đưa tay gạt đi

" nàng đừng khóc, khóc sẽ rất xấu"

" ưm" nàng gạt đầu, nhưng trong lòng thốn thức khê cắn chặt răng nhưng bờ môi run rẩy.

" có phải nàng rất thương tâm, cảm thấy thân phận nữ nhi bấp bênh yếu đuối" gióng hỏi Nàng

Xuân Mai gạt đầu, Gióng nhìn những thi thể lơ lửng này lắc đầu " nàng sai rồi! nữ nhi không yếu đuối như nàng nghĩ đâu, nữ nhi cũng là người mạnh mẽ họ mạnh mẽ với tín niệm của mình, họ thống khổ khi bị chà đạp danh tiết, bị đánh đập về thể xác, nhưng họ không khóc lóc cầu xin loài lang thú mà họ chịu đựng tất cả để bảo vệ hài nhi của mình, nàng thấy đấy ở xung quanh này không hề có một xác hài tử nào, "

Xuân Mai nghe vậy đưa mắt nhìn xung quanh quả thật đúng là vậy

" nữ nhi có một sức mạnh lớn ẩn sau vẻ ngoài kiều diễm, nàng đã từng nghe một người mẹ áo vải xả thân mình giữa mưa tên? Hay người thiếu nữ giết hổ cứu anh hùng? Bà mẹ thôn quê lần lượt tiễn đưa bảy người con và người phu quân của mình ra trận nhưng họ không gục ngã dùng đôi tay dệt vải của mình cầm đao khi giặc đến nhà, những người thiếu nữ chân trần mang trên vai gánh nặng chạy băng vạt dậm núi đồi, người thiếu nữ chém cá kình nơi biển sâu cuộn sóng, thần điều giang cánh bảo vệ cốt nhục giữa đàn quái thú hung ác. Họ mạnh hơn chính họ nghĩ, đó là khi trong lòng họ có tín niệm, cái tín niệm đó đôi khi cũng khiến Bắc Đẩu hải hùng.

Xuân Mai nghe vậy, vậy thì tâm trạng ổn định hơn rất nhiều, nàng cũng muốn là một người mạnh mẽ như vậy, tín niệm của nàng là gì?? Nàng nhìn Gióng thật sâu

" công tử, Bắc Đẩu là ai?? " Khải Đức tò mò hỏi

Gióng nghĩ đến Bắc Đẩu cười " hắn là một tên đại năng ah, một tên quái dị mạnh không hợp lẽ thường, một nét bút giết vạn người"

" lại có người kinh khủng vậy sao??" Khải Đức mắt to tròn lăm lăm cái này quá mức tưởng tượng đi, Xuân Mai cũng cảm thấy kinh ngạc nhìn Gióng.

" tên này sư phụ ngươi có biết đấy " gióng cười nhìn Thạch Sanh.

" đúng là có tên như vậy, kẻ này là kẻ tuyệt đối biến thái " Thạch Sanh gạt đầu ngẫm nghĩ.

" thôi không nhắc đến nữa, nhắc đến hắn ta lại cảm thấy lòng dạ không yên. Xuân Mai ngươi có nhận ra ai làm ra chuyện này không?"

" công tử, người xem " Xuân Mai lật một các chết lại trên ngực áo có thêu một chữ Phú Hưng trước ngực trái

" Phúc Hưng??" Ba người Gióng lăm bằm

" đây là bang phái nào?" Gióng nhìn thi thể rồi nhìn nàng

" Phúc Hưng trại là một son trại trong núi Cam Lung, cầm đầu là hai huynh kết đàn hậu kỳ Quang Phúc, Văn Hưng là son trại danh hung ác có tiếng." Xuân Mai giải thích cho mọi người, trước đây cũng là người trong ngành nên cũng có hiểu đôi chút về các bang phái trong thành Lam Nhiên này.

" những đám như này không nên tồn tại thì hơn, Thạch Sanh sau này có thời gian thì nhổ mấy cái gai này đi." Gióng nhìn Thạch Sanh nói.

Thạch Sanh mắt loé sát khí đáp ứng " đã rõ, công tử "

" các ngươi an táng cho những người Thạch gia trang này đi" Gióng nói với ba người rồi kiểm chỗ ngồi xuống.

Thạch Sanh và hai người nghe lệnh rồi tạo một cái hố lớn lồi các thi thể vớt xuống dưới rồi lấp đất lại thành một ngọn núi nhỏ.

Gióng đứng trước ngọn núi, lấy ba cái que rồi dùng hỏa linh lực tạo thành ba que hương cắm xuống, lấy bình rượu trong giới chỉ đổ xuống đất một dòng nói:

" những điều ta có thể làm chỉ có vậy, các ngươi đi đường bình an. Nếu chẳng may có gặp một kẻ tên là Diêm Vương thì nói Xung Thiên có lời hỏi thăm."

Nói rồi quay người lại nói với mọi người " chúng ta đi thôi!"

Ba người gật đầu rồi đằng không phi hành rời khỏi Thạch gia trang

" Oh công tử có đám người gần đây, là bọn người Phúc Hưng trại bọn họ đang tìm kiếm gì đó." Thạch Sanh đưa thần thức ra xung quanh cảnh giới thì nói

" hẳn là đang tìm kiếm lũ hài tử Thạch gia trang ah " giọng suy nghĩ nói.

Xuân Mai nghe vậy nhìn gióng cầu xin " công tử, chúng ta không thể để điều ấy xảy ra với lũ trẻ ah "

" đang tính toán như vậy đây, giết hết tất cả đi." Gióng nhìn hai sư đồ Thạch Sanh gia hiệu.

Hai gã nhìn nhau rồi ngự khí bay đi, nhìn cả hai hành này giờ Gióng cứ cảm thấy buồn cười, vì Khai Đức không có linh căn nên không thể dự trữ linh lực nói chi đến điều khiển pháp khí, hẳn đứng chung cùng sư phụ trên một cái niêu com lớn úp ngược.

" chúng ta cũng đi theo xem thế nào"

" vâng công tử"

Xuân Mai đáp lời rồi bế Gióng đuổi theo hai người. Thạch Sanh cứ bay một đoạn lại dừng, Khai Đức lấy cung tên bắn vài phát rồi Thạch Sanh lại đổi hướng vòng quanh một lúc thì Thạch Sanh phi nhanh về phía xa như phát hiện điều gì quan trọng. Gióng thấy vậy cùng Xuân Mai cũng tăng tốc đuổi theo.

Trong một cái hang động rộng nhưng ngăn được cây cối phủ kín phía ngoài một đám người đang ngồi tụ tập lo lắng, đám người này phần lớn đều là hài đồng và nữ tử được bảo vệ bởi hơn mười hán tử, nhân số tất cả gần ba trăm người.

" mẫu thân, bao giờ chúng ta mới trở về?? Phụ thân và mọi người sẽ không sao chứ??" Một tiểu nữ hài lắc lắc tay thiếu phụ xinh đẹp

" An Nhiên ngoan, rất nhanh nữa thôi chúng ta sẽ trở về nhà, tất cả sẽ ổn thôi. Rồi mẫu thân sẽ làm bánh nướng cho An Nhiên thế nào??" Thiếu vuốt má nhi nữ dỗ dành.

" người sẽ làm bánh nướng thật chứ??" Nữ hài tử vui vẻ ôm chầm mẫu thân hỏi.

" tất nhiên rồi!" Thiếu phụ cười nhìn nhi nữ đầy yêu thương xác nhận.

Ngoài động tiếng bước chân sột xoạt khiến mọi người gia hiệu cho nhau yên lặng, những hán tử tay nắm chặt binh khí nhìn chăm chú ra ngoài, họ không dám sử dụng thần thức để nhìn vì sợ đánh động nên chỉ yên lặng chờ đợi, hi vọng sẽ không bị phát hiện nhưng tiếng cười nói sau đó khiến họ thất vọng rồi:

" khả khả tương trốn đâu thì ra ở đây"

Quang Phúc dẫn đầu đám người vén đám cỏ đại tiến vào phía sau lưng là ba trăm tên mặt mày hung ác nhìn đám nữ nhân thèm thuồng, đứng dàn ra che kín cửa động.

Những người Thạch gia trang sợ hãi lùi dần vào trong góc, các hán tử đứng vòng ngoài, phía sau là đám nữ nhân trong cùng là đám hài tử những đứa lớn hơn đứng trước nhỏ hơn đứng trong.

Quang Phúc nhìn đám người đang co cụm vào góc trong thì cười nói:

"khắc khắc, còn muốn chống cự sao?? Nam nhân tự sát đi, nữ nhân khôn hồn lột đồ dạng hàng ra cho các gia gia hưởng dụng, nếu hài lòng thì ta sẽ suy xét tha mạng cho các người "

"haha, nam nhân tự sát, nữ nhân dạng hàng"

Đám Phúc Hưng trại nghe trại chủ nói vậy thì kêu gào khiến đám trẻ Thút thút sợ hãi, đứa thì gào khóc âm ỉ.

Người lớn nhìn nhau cười khò ai mà ngu đi tin được đám người này chứ? Thà tự sát còn hơn, bọn chúng đến được đây thì xem ra Thạch gia trang xong rồi. Họ chửi mắng đám cầm thú

"lũ vô sĩ"

"bọn cầm thú"

"ta thà chết chứ không chịu nhục "

Mấy hán tử nhìn đồng bạn cười khò rồi cùng nhau rút kiếm hét lớn xông vào Quang Phúc.

Quang Phúc mĩa mai cầm đại đao hoành ngang chém từng người gục xuống đất. Hắn bước qua những cái xác này tiến về đám thiếu phụ, thiếu nữ lười khề liềm môi như một con hắc cầu cười dâm đãng nói:

"các mỹ nhân tới nào ai là kẻ đầu tiên?? Nhanh nào lão gia còn phải về ăn cơm."

Thiếu phụ xinh đẹp bước từng bước ra khỏi hàng nhỏ nước bọt vào mặt hắn mĩa mai nói "ngươi không xứng "

Quang Phúc vuốt mặt nhìn nàng cười, nữ nhân trước mặt này quả thực xinh đẹp mỹ miều hơn đám còn lại, nhìn thân thể đầy Đà cặp vũ phong ngạo nghệ khiến hắn nuốt nước bọt đánh ực một cái lớn cười thêm thều thề

"có cá tính, ta thích bắt đầu từ ngươi đi"

Hắn xông nhảy xổ vào phía nàng, nàng nhìn hắn trong tay xuất hiện thanh thủy kiếm đâm về phía hắn. Quang Phúc bất ngờ nhưng vẫn kịp phản ứng lách nghiêng người tránh kiếm, thanh kiếm sượt qua ngực hắn khiến hắn rách một đường trên ngực.

Hắn loạng choạng đứng lại thì thấy nữ nhân ám sát bắt thành đã cắt cổ tự vẫn ngã giữa hang huyết dịch từ cổ chảy ra hồng hộc, nàng người co giật một lúc thì dừng lại.

"con đi chết tiết, dám mưu hại lão tử, hừ ngươi tưởng tự sát là xong?? Lão tử hấp thi" Quang Phúc chửi rửa, tiến lại

"xoẹt" "xoẹt" hắn xé từng lớp y phục nàng ra, thân thể nàng trắng nõn nà, vũ phong ngạo nghệ, eo nhỏ săn chắc, cặp chân dài miên man.

Nhìn thăm trạng nàng những thiếu nữ, thiếu phụ kiên định nói:

"Thạch phu nhân, âm lộ lạnh lẽo ta đến với nàng làm bạn"

Nói rồi người lấy chủy thủ dấu bên hông, người cắn lưỡi, từng người, từng người gục xuống máu chảy hoà vào nhau thành vũng tanh nồng.

Đám hài tử thấy người thân mình tuyệt khí thì ngực xuống khóc nức nở, đứa gào thét, tiểu nữ hài nhìn ngẩn ngơ nhìn mẫu thân loã thể nằm sóng soài trên nền đất, một gã to lớn quần tụt đến gối đang dạng chân người ra chuẩn bị làm gì đó tiểu nữ hài gào khóc chạy về phía người.

Quang Phúc đang cười cười làm chuyện thô bỉ thấy nữ hài đến thì tát một cái khiến nàng bay ra một đoạn,

"nhóc con, ở đây mà nhìn "

Nữ hài đứng dậy lại xông vào, lại bị tát bay ra, nàng lại vào, Quang Phúc tức giận bỏ sở việc định làm đứng dậy tay nhắc nàng nói

"nhãi con, mi không cho ta làm mẫu thân ngươi thì ta làm ngươi vậy " hắn xé lớp váy dài của nàng rách nhăm nhò.

Nữ hài dấy đập trên không, cái cổ nhỏ bị bóp chặt khiến mặt nàng đỏ bừng, mắt nàng trợn ngược lên, chân nàng cử động nhẹ dần nhẹ dần tóc tưởng chừng như đã sắp ngừng.

Bỗng từ tay nàng xuất hiện ngọn lửa nhỏ, nó bao trùm lấy cả hai tay nàng và lớn dần lên. Quang Phúc giật mình ném nàng sang một bên, nàng đứng dậy ánh mắt chứa đầy hận thù tiến về phía hắn lửa từ dưới chân nàng xuất hiện lan rộng ra đỏ rực, Quang Phúc lùi dần về sau nhìn nữ hài ki dị trước mặt này.

Chương 90: Thạch An Nhiên

Thạch động như được thấp một ngọn hỏa diễm đỏ rực, An Nhiên bước từng bước nhỏ hai tay nàng nắm chặt lại, dưới đôi chân nó như được sự thúc đẩy lan ra trên nền đất đá.

Hỏa diễm lan đến chân lũ hải tử khiến chúng hoảng sợ, hoảng hốt kêu tên nàng:

"An Nhiên"

"Nhiên tiểu thư"

....

An Nhiên quay lại nhìn họ, thấy hỏa diễm sắp đến phía họ, nàng có chút sử lý sao khẽ xoay chuyển suy nghĩ hỏa liền dừng lại trước mặt đám hải tử và thi thể những nữ nhân.

Nàng đi về phía Quan Phúc và người của Phúc Hưng bang, bọn họ lùi lại phía sau mắt kinh ngạc nhìn về nữ hải tử trước mặt này, nàng mấp máy môi thanh âm nhỏ bé thốt ra:

"các ngươi, tất cả các ngươi đều phải chết"

Người Phúc Hưng trại lùi lại một chút, rồi quay hướng mắt nhìn về phía Trại chủ của mình dò hỏi

"Trại chủ, chuyện này có chút kỳ quái ah"

Quan Phúc ngẫm nghĩ gật đầu:

"đúng là có chút kỳ quái"

Đây là chuyện lần đầu họ thấy nha, một tiểu hải tử như một hỏa nhân, hỏa diễm cuộn trào xung quanh thân thể nàng, nó mới sáu, bảy tuổi thôi nếu là kẻ trưởng thành không biết sẽ kinh dị ra sao.

"hừ dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ thôi! Có thể làm gì được chứ?"

Quan Phúc hừ lạnh tỉnh táo nói với chúng nhân, linh lực từ trong cơ thể hắn trào ra ngăn cản lửa phía trước mình, quả nhiên chúng không thể tiến thêm nữa.

Thấy hành động và lời nói của trại chủ có hiệu quả thì chúng yên tâm thở phào cũng sử dụng linh lực bảo vệ bản thân cũng như lũ động vật yếu hơn trước đám lửa đỏ.

Giống và đám người Thạch Sanh đến đây lúc Quan Phúc chuẩn bị định hấp thi, vốn dĩ đã định ra tay nhưng thấy điều kì dị trên người nữ hải tử nhỏ tuổi thì ngại ngần dừng lại.

"công tử, đây là?? Hải tử này mới sáu, bảy tuổi thôi ah" Xuân mai mắt to tròn, miệng hơi hé.

"hỏa linh thể thức tỉnh ah, tạm thời chưa ra tay ta muốn xem thử nàng có thể làm được gì?" Giống nhìn chăm chú tiểu nữ hải phía trong nói với mọi người.

Ba người gật đầu, lơ lửng trên không trung ngoài động nhìn vào nữ hải mong đợi.

An Nhiên đang đi thi giang hai tay ra sau nàng chạy nhanh tiến về phía Quan Phúc, hai tay nàng lửa hỏa diễm bốc lên ngàn ngọn. Nàng ném từng luồng hỏa diễm về phía hắn

Quan Phúc đưa tay hơi hốt gạt đi, những luồng hỏa diễm này chưa đủ uy lực để uy hiếp đến hắn được nó chỉ là như như đốm lửa của phạm nhân.

Nàng xông đến, hai tay đánh về phía hắn, một nữ hải tử đánh đám một gã hải tử cao lớn, quang mang hỏa thổ trao đổi qua lại, mặc dù nàng rất cố gắng nhưng.

Quan Phúc dễ dàng ngăn trở như người lớn chơi đùa với trẻ nhỏ, nhìn đôi mắt hận thù của An Nhiên hắn cười khinh miệt.

"mày hả bươi, bốp" nói rồi hắn vung tay tát vào mặt nàng khiến nàng bay ra đằng xa hỏa diễm trên thân yếu dần.

Nàng gắng gượng chống hai tay trên nền đất người run rẩy hết lớn

"aaaaaaaaaaaa" hoà diễm cuộn trào như đang tức giận, cả thân thể nhỏ bé hùng hục, mắt nàng như hai đốm hoà diễm đang khao khát thiêu rụi, đuôi mắt những vệt lửa kéo dài ra phía sau, mái tóc ngắn đen bay phất phơ trong hoà diễm từng chút một biến thành màu đỏ rực, hoà diễm bùng phát khiến khói bụi bay dạt ra sau.

Nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn lên cao, từ bàn tay một hoà cầu lớn dần, lớn dần lên mang theo hơi nóng khủng khiếp, nàng như hoá thân bé nhỏ nâng lên cả một mặt trời trên tay.

"ta muốn ngươi phải chết" nàng ném mạnh hỏa cầu lớn trong tay về phía Quang Phúc, rồi như thoát lực người nàng đổ về phía sau, mắt nhắm nghiền, da thịt tái nhợt, mẩn lửa xung quanh lịm dần vì không có sự điều khiển của nàng, mặt đất đen khói vẫn nghi ngút bùng rất.

Quang Phúc nhìn hỏa cầu lớn bay về phía mình, hắn thấy một sự nguy hiểm dâng lên trong lồng ngực, hắn khẽ cầm đại đao xuống đất hai tay đan chéo vào nhau miệng lầm bầm, theo thanh âm trong miệng hắn, mặt đất dưới chân như được kêu gọi bay lên xung quanh hắn tạo thành một lớp giáp dày màu xám đen, lúc này thân thể hắn được bao phủ khiến hắn như một thổ nhân cao lớn.

Hắn hoàn thành xong thì hỏa cầu cũng đã đến trước mặt mang theo hơi thở nóng rực, quả cầu đâm vào hắn rồi nổ tung tứ tán ra phía sau, lớp giáp đất của hắn bị bào mòn bay ra như những mũi hỏa thương.

Đám người Phúc Hưng trại ảnh hưởng của vụ nổ hỏa cầu nên bao trùm trong một biển lửa, nhiều tên bị hoà diễm đốt cháy hết y phục như một hỏa nhân lần lộn, chạy lung tung sợ hãi, có những tên bị mảnh đất bắn từ giáp của Quang Phúc cắm xuyên người, từ vết thương huyết dịch bị nung nóng bùng rất. Từng người, từng người ngã xuống những tên tu vi trên trúc cơ may mắn sống sót nhưng quần áo bị cháy xém, lông tóc quần tít lại người bốc mùi khét như thịt nướng ngoài trời quá lửa.

Quang Phúc va chạm chính diện với hỏa cầu nên hắn biết sức nóng của nó như thế nào, lớp thổ giáp hắn bị mài mòn, y phục bị cháy sạch để lộ ra cơ thể săn chắc đầy những thừa cơ cuộn cuộn đôi chỗ bị bỏng rộp, râu lá trên người hắn bị cháy sạch sẽ khiến hắn như một lão tăng thiếu lâm tay chấp trước ngực phía dưới con voi nhỏ có chiếc vòi dài lủng lẳng như đang ở hoang mạc vì cây cối đã cháy rụi.

Hắn mở mắt cảm nhận sự bùng rất của cơ thể, hắn thở phào vừa rồi quá nguy hiểm không ngờ đứa bé này có thể bộc phát ra được lực lượng mạnh như vậy. Hắn nghe âm thanh la hét phía sau mình thì quay lại nhìn lũ trại chúng, cười khổ ah hỏa cầu này hắn cũng phải ăn thiệt thòi thì bọn chúng khó ở là điều đương nhiên, lũ luyện khí kỳ như cục than đỏ nằm la liệt, trúc cơ chặt vật như vừa băng qua hỏa diễm sơn.

Đưa mắt lại nhìn thân hình bé nhỏ nằm sóng soài trên nền đất, nữ hài này khiến bọn hắn tổn thất nặng nề ah gần hai trăm người giờ chỉ còn vồn vẹn bốn mươi người thương tích đầy mình, nữ hài này nếu để thoát khỏi tay sau này hắn không có ngày an ổn.

Hắn tiến cầm đại đao tiến lại, mối nguy này hắn phải diệt trừ để phòng hậu hoạn lần sau, dù ngươi là thiên tài nhưng thiên tài đã chết thì có thể xảy ra chuyện gì nữa được chứ?

Lũ trẻ đứng trong góc trong quan sát tràng diện hoà sắc thì ngừng khóc trở mắt nhìn, An Nhiên tiểu thư thường ngày bình dị nhưng không ngờ lại có mảng khủng bố hiện giờ. Thấy gã cầm đầu loa thể cầm đao tiến lại phía nàng thì chúng chạy ra ngăn lại, ai nấy mắt nhìn gã không nhường nhin, chúng muốn bảo vệ nàng chỉ cần nàng còn sống chúng có hi vọng báo thù cho những người đã chết.

Quang Phúc thấy bọn chúng dám ngăn trở mình thì tức giận hét lớn với bọn người còn lại

"lên giết hết cho ta"

Đám người nghe lệnh tuốt vũ khí xông lên chém giết, một cây rìu lớn phá không cắm xuống đất ngăn trở bước chân của chúng lại, thanh âm vang lên

"súc sinh, muốn chết"

Mọi người trong hang động nhìn cây rìu lớn cắm xuống đất thành một hố đất sâu thì thất thần, dừng mọi hoạt động lại.

"âm" một bóng người rơi từ trên xuống làm mặt đất lún xuống, đó là một tráng hán cao lớn đang ngồi khụy chân, từ từ đứng dậy phui phui đồ.

Tráng hán tay nắm lấy cán rìu nhỏ ra khỏi mặt đất rồi vác trên vai nói lớn

"sư phụ, lão nhân gia người cũng mạnh tay quá đi"

Đám đồng nhìn người mới xuất hiện này mà há hốc xuất hiện dị thường quá đi.

Người này nguyên lai là Khải Đức, khi Gióng thấy tràng diện rực rỡ kết thúc Quang phúc đang có ý định diệt sát thì

"Khải Đức ngươi xuống ngăn lại đi"

"vâng, công tử" hắn đáp lời rồi ném cây rìu vào hang, đang lựa chỗ nhảy xuống.

Thạch Sanh túm gáy hắn quanh hắn vào trong

"rè rà mất thời gian"

May mắn hần da dày thịt béo, tiếp đất an toàn nhìn đám người Phúc Hưng trại đang ngơ ngẩn hần ngoáy ngoáy lỗ tai nói

"đường này do ta mở, cây này do ta trồng. Muốn đi qua trả tiền mãi lộ"

Hần vừa mở miệng thì một quả táo cắn dở từ xa bay tới, hần đưa tay đón lấy cắn một miếng

"này người này ta bảo hộ chắc rồi"

Đám người Quang Phục từ trong ngơ ngẩn tỉnh lại nhìn lại Khải Đức rồi quay mặt nhìn nhau. Quang Phục nghiêng răng nữ hài này hần không thể giữ lại được

"không muốn chết thì lên giết cho ta "

Chúng nhân nghe vậy liền liều chết xông đến. Khải Đức nhìn vậy thì cầm rìu lớn đứng chờ đợi, đây là lần đầu sau khi hần đi theo sư phụ học tập mới giao chiến với người ah.

"Khải Đức, để gã cầm đầu lại còn lại giết cả đi"

Giống hai người Xuân Mai hạ xuống cạnh nữ hài nói với hần

"vâng, công tử" hần đáp lời cầm rìu xông vào đám đông như hồ lạc bầy hươu, chém giết làm máu huyết tung toé khắp nơi.

Quang Phúc nhìn thâm cảnh tàn sát một bề, nhìn đám người mới đến người thiếu nữ thì hần có thể nhìn ra tu vi là kết đan trung kỳ, còn hai nam tử cao lớn này hần không nhìn ra nông sâu ah. Quyết định nhanh chóng hần quay người phá không bỏ chạy khỏi hang không thèm nhìn lại.

Thấy Quanh Phục chạy trốn Giống nói với Thạch Sanh

"đi đưa hần về đây."

"vâng"

Thạch Sanh phá không đuổi theo

Giống nhìn Xuân Mai nói:

"nàng xem nữ hài có bị sao không?"

Xuân Mai gật đầu tiến đến, lũ trẻ biết nàng và mọi người không có ta xấu liền tách ra một bên, Xuân Mai lại gần An Nhiên xem xét một chút khẽ thờ phào rồi dứt vào miệng nàng một viên hoi khí đan.

"công tử, nàng chỉ bị kiệt sức thôi không có vấn đề gì lớn."

"tốt" Giống gật đầu, không có chuyện gì là tốt rồi! Một thiên tài như vậy nếu phải bỏ mình thì thật sự đáng tiếc.

Xuân Mai để An Nhiên nằm gối đầu lên đùi mình khẽ vuốt ve mái tóc ngắn màu đỏ của nữ hài mà thương cảm. Trong hang động Khải Đức vẫn đang mài mề chém giết, hần như một gã tiểu phu hăng say với công việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Thu nhận đám hài tử

Hang động đầy những thi thể ngổn ngang trong vũng máu đỏ tươi, nhưng thi thể của người Thạch gia trang được Giống cho vào giới chỉ để mang về an táng bên cạnh những người cùng trang, còn lũ người Phúc Hưng thì sau khi Khải Đức xử lý xong theo lệnh vứt vào một đồng rồi Giống cho một mồi lửa thiêu sạch sẽ để đỡ ảnh hưởng đến cảnh quan.

Quang Phúc được Thạch Sanh bắt trở lại, cả người loã lồ bên cạnh những vết bóng lúc trước thì có thêm những vết bầm tím, mặt méo xệch mồm máu tươi đỏ lôm, xem gia Thạch Sanh đã giáo huấn đôi chút vì hành vi của gã này khiến hần cự kỳ phản cảm.

Thạch Sanh kéo hần về trước Giống, đá mạnh vào chân cho hần quỳ rầm xuống trước mặt Giống, Giống nhìn hần rồi nói với

"Thạch Sanh, vớt cho hấn mảnh vải để quần thứ dơ dáy của hấn lại, nó khiến ta phản cảm"

Thạch Sanh gật đầu lấy trong gói chỉ vớt cho hấn một vài lụa trắng vừa đủ để hấn quần sũng ồng, nhìn hấn như đang mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn so với một thân hình đồ sộ.

"công tử, chúng ta xử lý hấn thế nào?" Khải Đức xoa xoa đôi bàn tay vẫn còn hơi dính chút máu dò hỏi, có vẻ như hấn vẫn chưa đã nghiền.

Giống ngẫm nghĩ nhìn về đám hài đồng trúc gia trang rồi nói

"kít nữa mang mấy thi thể đám nữ nhân về Thạch gia trang an táng rồi cho lũ hài đồng xử lý đi, xem như an ủi tinh thần cho người chết và cho lũ trẻ này một bài học"

Ba người nhìn Giống gật đầu, làm vậy tuy hơi máu huyết nhưng cũng để lũ trẻ giải tỏa tinh thần và hiểu về hiện thực tu chân giới này để có động lực sống hay tu luyện về sau.

"giờ chúng ta đi về Thạch gia trang" giống đứng dậy nói với mọi người rồi dẫn đầu ra khỏi hang.

Vì lũ hài tử này còn nhỏ không có khả năng phi hành với lại cũng quá đông người Giống và mọi người đành phải đi bộ vì họ không có pháp khi phi hành lớn như vậy. Thạch Sanh, Giống và Xuân Mai đi đầu, Khải Đức tay kéo xềnh xệch Quang Phúc như kéo một con chó đi phía sau bảo hộ, mọi người ra khỏi hang rồi biến mất vào rừng cây.

Thạch gia trang bên cạnh ngọn núi nhỏ mà bọn Thạch Sanh mới lập lúc trước đã được đào thêm một chiếc hố mới nhỏ hơn, lũ trẻ trên đầu quần khăn trắng cùng nhau đưa những thi thể nữ nhân của trang xuống, trong đó có mẫu thân, tỷ, thẩm... Của họ, khiến nước mắt lưng tròng từng tiếng thút thít đau lòng, khiến đám người Giống có chút không nỡ nhìn quay đi.

Xuân Mai dùng chiếc khăn tay hoa đào khẽ lau đi những vết nơ trên thi thể trắng muốt ngọc ngà của người mẹ trẻ, nàng lấy một bộ y phục mới đẹp để mặc lại ngọn gàng dù sao cũng không thể để cô ấy cứ như vậy mà ra đi.

"mẫu thân, mẫu thân" tiếng gọi mơ màng hoảng hốt, An Nhiên trong giấc mơ chợt choàng tỉnh giấc.

Nàng đưa mắt xung quanh tìm kiếm mẫu thân, Xuân Mai thấy nàng đã tỉnh thì dừng tay gọi:

"An Nhiên, lại đây chải tóc lại cho mẫu thân muối đi."

An Nhiên thấy vị tỷ tỷ lạ mặt đang mặc lại lớp y phục cho mẫu thân mình, thâm tâm nàng cảm kích gật đầu

"um" rồi tiến lại nhận chiếc lược bạc trên tay Xuân Mai, nhẹ nhàng chải lại mái tóc rối bởi dính đầy bụi đất của người, công việc nàng đã làm rất nhiều lần nhưng đây lại là lần cuối cùng, sau này nàng không còn mẫu thân nữa rồi!.

Bàn tay nhỏ bé run run, giọt lệ lăn dài trên cặp má bầu bĩnh vẫn còn lưu vết bầm tím do Quang Phúc gây ra, khung cảnh tang tóc khiến thân hình bé nhỏ như thêm phần lạc lõng, nàng khẽ quệt nước mắt

"hức hức..mẫu thân An Nhiên sẽ chải tóc cho người thật đẹp, người biết điều đó phải không?"

"mẫu thân, người nói sau này sẽ để An Nhiên chải tóc cho người mỗi ngày cho đến khi gả An nhiên đi."

"An nhiên nói muốn được ở bên người mãi sẽ không đi đâu cả, người mắng An Nhiên hư, làm nữ nhân ai rồi cũng sẽ ở bên người mình thương. Mẫu thân An Nhiên sẽ ngoan mà, An Nhiên hứa An Nhiên sẽ gả, người ở lại với An Nhiên đi huhu..."

Nàng vừa chải chuốt mái tóc dài đen tuyền của mẫu thân vừa nỉ non, từng giọt lệ như những hạt pha lê rơi trong nắng chiều, trái tim nhỏ bé của nàng như bị một bàn tay vô hình bóp thít lại, nàng nghĩ về những hình ảnh trong quá khứ, nó thật đẹp, thật vui vẻ khiến lòng nàng trở nên trống trải vô cùng.

Xuân Mai khẽ vòng tay ôm nàng vào lòng vỗ về, an ủi

"Nhiên nhi ngoan, đừng khóc nữa mẫu thân sẽ lo lắng đấy biết chưa? Mạnh mẽ lên, Nhiên nhi còn phải báo thù cho người nữa."

Nàng đưa cho An Nhiên một chiếc trâm cài đầu, ý bảo nàng cài cho mẫu thân mình, An Nhiên cảm tạ rồi cài qua búi tóc đã gọn gàng chín chu, và cùng mọi người đưa mẫu thân xuống ngôi mộ lớn.

Từng người dùng đôi tay của mình cùng nhau lấp đất lại, Thạch Sanh chặt một cây gỗ lớn rồi cắt làm một chiếc bia mộ khắc một dòng chữ "Thạch Gia Trang chi mộ" mang cắm ở trước hai ngôi mộ lớn.

Giống lấy ra một ấm rượu mới và thêm mấy cái chén đặt trước bia rồi nói

"ta đã mạng bọn họ trở về đây rồi, các vị có thể yên tâm mà an nghỉ, tạm biệt"

Khẽ cúi đầu rót một lượt rượu vào những chiếc chén nhỏ rồi Giống đi ra bên cạnh nhường chỗ cho mọi người.

Ba người Thạch Sanh cũng làm theo Gióng rồi đứng bên cạnh Gióng.

Gần năm trăm hài tử lớn nhỏ đầu chít khăn trắng phủ phục trước mộ dập đầu vái lạy tiễn đưa thân nhân của mình về với cát bụi, những tiếng gào khóc, tiếng thút thít khiến lòng người xao động. Gióng và mọi người thờ dài thương cảm.

Đám hài tử vái dài rồi từng người tiến lên thắp hương và đốt chút tiền vàng làm lộ phí đi dò cùng một chút y phục của người quá cố, gió thổi mạnh khiến cho khiến cho hương khói nghi ngút, tiền vàng bay ra phủ từng chiếc lên hai ngôi mộ lớn làm không gian đậm phần tang thương.

Nhìn mọi điều đại khái đã ổn thỏa giống ra hiệu cho Khai Đức

" đưa Quang Phục vào "

" Vâng, công tử" Khai Đức đáp lời rồi kéo hân tới trước bia mộ.

Quang Phục bị cầm cố linh lực nên giờ chẳng khác gì một phàm nhân có chăng hơn là đã cường hoá hơn nhiều nhưng làm sao chống đỡ được sức mạnh của loại quái nhân như Khai Đức. Khai Đức kéo hân lại trước bia mộ rồi đá mạnh vào chân hân khiến hân quỵ sụp xuống đất, không dừng lại ở đấy Khai Đức còn dùng sức ấn đầu hân xuống đất vái mấy lần, rồi mới trở lại bên cạnh Gióng.

Quang Phục thoát khỏi tay Khai Đức, hân cố dậy dựa đứng lên nhưng bị uy áp cường đại của Thạch Sanh làm cho hân không thể cử động được, hân muốn mở miệng van xin lại không thể vì miệng hân lúc này đang ngậm một thanh gỗ nhỏ vướng buộc lại đằng sau gáy.

Đám hài tử nhìn thân thể to lớn của Quang Phục mà ánh mắt đầy thù hận, từng bàn tay nắm chặt lại rỉ máu chảy thành dòng trên nền đất.

Gióng nhìn họ rồi vút một cây chủy thủ cầm phập phía sau lưng Quang Phục rồi nói:

" sở dĩ ta giữ mạng của hân là muốn lúc này tự các ngươi phải trả thù cho thân nhân của mình, oh nếu các ngươi không có dũng khí để làm việc này thì bọn ta làm giúp các ngươi cũng chẳng sao "

Mọi người nhìn Gióng lắng nghe chăm chú rồi quay sang nhìn nhau ánh mắt kiên định. Từng người tiến lên cầm chủy thủ đâm vào người Quang Phục một lỗ máu, máu toé tung lên nền đất, lên y phục nhưng chúng không quan tâm.

Quang phục bị đâm đau đớn, mặt hân nhăn nhúm cả người hân lỗ máu chi chít, hân kêu lên như một lão trư bị chọc tiết, máu chảy ròng ra nhưng vì gã dù sao cũng có tu vi kết đan hậu kỳ nên cơ thể đã được linh khí bảo dưỡng qua nên cuối cùng hân vẫn còn những hơi thở yếu ớt mỏng manh, nếu không được Thạch Sanh sử dụng linh lực giữ vững hân ở tư thế quỵ thẳng thì có lẽ hân đã ngục xuống từ lâu.

An Nhiên là người cuối cùng tiến lên nâng cầm chủy thủ trên tay, đặt nó trên lòng bàn tay nàng phủ phục xuống đất dập đầu ba cái rồi thủ thi:

" mẫu thân, phụ thân các vị hương thân phụ lão. An Nhiên báo thù cho mọi người đây."

Nàng đứng dậy ra sau lưng Quang Phục một tay nàng đặt lên trán hân khẽ kéo về đằng sau để mặt hân hơi ngửa lên. Một tay nàng đâm phập vào cổ hân rồi nàng dùng sức di động sao cho chủy thủ cắt dần vòng quanh cổ hân, chỉ để thừa một chút da sau gáy, đầu hân treo lủng lẳng ở sau lưng máu từ chiếc cổ phụt lên thành từng tia đỏ bắn cả vào chiếc bia mộ vào cả mặt nàng, nàng nhìn hân quay trở về hàng.

Cảnh tượng này khiến đám trẻ có đứa nôn thốc, nôn tháo mặt xám ngoét. Gióng nhìn An Nhiên đứng trong hàng người không nói, Gióng biết những gì nàng đã trải qua để lại trong nàng vết thương lớn như thế nào, làm như vậy có thể khiến nàng giải tỏa phần nào cũng tốt.

Gióng phát tay một hỏa cầu bay về phía thi thể Quang Phục làm thi thể Quang Phục dần dần biến thành một hỏa nhân chói hừng hực cho đến khi hân chỉ còn lại một lớp tro bụi thì hỏa diễm mới dừng lại.

Hành động của Gióng khiến đám hài tử ngạc nhiên mắt to tròn, nhất là An Nhiên mắt nàng ần ần loé lên tinh quang. Mọi người vốn nghi hoặc tại sao ba người cường đại như vậy lại nghe lời Gióng đến thế nhưng lúc này bọn họ có kết quả rồi thì ra vị công tử này cũng là người cường đại ah lại nhỏ tuổi như vậy Ah.

Gióng nhìn đám hài tử một lượt:

" sau này các ngươi có dự định gì không?"

Đám hài tử nhìn nhau lắc đầu mù mịt bọn chúng chỉ là hài tử ah, Lam Nhiên Thành thì xa cho dù có ở gần thì bọn chúng biết làm sao chứ?? sống ở trong Vạn Tượng chỉ là làm mỗi cho yêu thú mà thôi!

An Nhiên nhìn gióng rồi đánh bạo xin ý kiến, nàng phát hiện Gióng và bốn người Thạch Sanh không phải người đơn giản:

" công tử có thể chỉ cho An Nhiên và mọi người một con đường sáng được không??"

Gióng nhìn nàng, nàng cũng là người Thông minh e rằng hỏi như vậy thôi nhưng ý là muốn được đi theo họ rồi đây.

" thôi được, bây giờ thế này nhá! Nếu các ngươi đã không còn chỗ nào để đi thì có thể gia nhập Việt tông của ta. Đây là hai vị đường chủ và đây là phó

đường chủ" Gióng nói rồi chỉ tay về ba người giới thiệu.

Đám hài tử nhìn nhau ánh mắt loé sáng, An Nhiên nhanh nhẩu quỳ xuống dập đầu

" đệ tử bái kiến công tử cùng các vị đại nhân"

Những người khác thấy An Nhiên quỳ dưới đất thì cũng nhanh chóng quỳ xuống hành đại lễ với bốn người. Gióng gật đầu " được rồi! Đứng lên đi, ngày mai ta sẽ sai người đưa các ngươi về tông, giờ thì đi làm chút gì ăn, hẳn là các ngươi cũng đói cả rồi!"

" Vâng, tạ ơn công tử" đám hài tử tạ ơn đứng dậy trở về nhà tìm kiếm xem còn đồ gì ăn không.

Gióng nhìn đám hài tử rồi đi thì theo lời gạ của An Nhiên bốn người tiến vào Thạch gia nghỉ ngơi. Cả ngày hôm nay những chuyện xảy ra trước mắt cũng khiến tâm trạng có chút mệt mỏi ah, nghỉ ngơi thôi Xuân Mai nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nghĩa tử, nghĩa nữ và đồ đệ

Thạch gia trang dưới ánh trăng đêm huyền ảo như tĩnh lặng và quạnh hiu hơn những ngày thường, lũ hài tử thất thần trong ngôi nhà trống vắng của mình, không còn bóng dáng người thân yêu khiến chúng cảm thấy sợ hãi giữa những nơi thân thuộc.

Không biết từ ai bắt đầu chúng tụ tập lại khoảng trống trước hai ngôi mộ lớn, chúng nhìn nhau rồi từng đứa chạy đi kiếm củi chất thành một đống ở giữa sân và đốt lửa lên, chúng ngồi yên lặng quan sát ánh lửa đỏ rực ánh mắt mờ mịt lung lút ướt nhoè lệ.

Có lẽ chỉ có như vậy mới khiến chúng có thể ấm áp hơn xoa tan đi nỗi sợ hãi trong lòng mình, ngồi quây lại một vòng tròn lớn xung quanh đống lửa trầm tư không một ai mở lời với ai, có những hài tử một hai tuổi ngây thơ nằm trong lòng huynh tỷ mình nhìn vào ánh lửa thích thú nhưng chúng cũng dường như cảm thấy không gian tĩnh lặng nên cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

Gióng và mọi người ngồi uống trà trong nhà thấy ánh lửa bên ngoài Nhìn Xuân Mai

" nàng đi xem phía ngoài có chuyện gì "

Xuân Mai vâng lời đứng dậy đi ra ngoài tìm hiểu, một lúc sau nàng đã trở về

" công tử, đám hài tử đang đốt lửa trại ở ngoài kia "

Gióng nghe vậy ngẫm nghĩ nói:

" có vẻ như những chuyện mới diễn ra khiến chúng không thể ngủ được"

Ba người Thạch Sanh gật đầu, bọn chúng dù sao cũng chỉ là đám hài tử thôi người thân mất đi không còn một ai cả làm sao mà không sợ hãi? Làm sao mà có thể ngủ ngon giấc được. Khại Đức cảm giác rõ ràng nhất trước đây khi tộc nhân của hắn bị đồ sát trong vườn yêu thú hắn phải mất một thời gian mới ổn định được tâm lý ah.

Gióng nhìn mọi người nói: " chúng ta ra ngồi với chúng một chút, dù sao có người lớn ở bên sẽ khiến chúng yên tâm hơn."

" Vâng, công tử "

Thạch sanh cùng với hai người Xuân Mai gật đầu rồi theo sau lưng Gióng đi ra ngoài, sắp ra đến cửa thì có thanh âm vang lên

" Công tử, An Nhiên cũng muốn đi " An Nhiên vốn dĩ nằm trên giường trong phòng nằm nghỉ nhưng nàng không thể nào chợp mắt được nên đành nghe mọi người trò chuyện cho khuây khỏa giờ thấy mọi người rời đi nàng thật sự không giám ở một mình, bóng tối khiến nàng sợ hãi.

Nàng cố gượng dậy, khuôn mặt non nớt hốc hác, nhưng thân thể nàng run rẩy không vững đi từng bước loạng choạng ngã nghiêng, nàng dựa tay vào những đồ vật trên đường đi bờ môi cắn chặt.

Bốn người Gióng nhìn An Nhiên mặc dù yếu ớt như vậy nhưng vẫn muốn theo mọi người ra ngoài, xem ra nàng không hề muốn ở một mình. Xuân Mai tiến lại dịu An Nhiên lại, Gióng nhìn nữ hài nói:

" thôi được! Thạch Sanh ngươi cũng nàng đi "

Thạch Sanh gật đầu nhận nàng từ Xuân Mai ân cần nói:

"Nhiên Nhi cẩn thận chút đề ta công con đi "

" ần" An Nhiên gạt đầu yếu ớt, nàng được Xuân Mai trợ giúp leo lên lưng Thạch Sanh.

Tấm lưng thật rộng và ấm áp, nàng khẽ gục mặt từng dòng lệ ngọc rơi xuống, bờ vai này khiến nàng nhớ đến phụ thân vai người cũng vậy thật lớn, người thường hay công nàng vui đùa hạnh phúc nhường nào nhưng giờ không còn nữa rồi.

Thấy An Nhiên đã yên vị trên lưng Thạch Sanh, Gióng ra hiệu nói với tất cả " chúng ta đi thôi! "

Mọi người bước đi trên hành lang Thạch gia, nhưng hành lang lá cây rơi đầy phát ra những tiếng xào xạc trong màn đêm mờ.

Thạch Sanh cảm nhận sự rung động của An Nhiên phía sau, nước mắt nàng làm lưng áo hắn thấm ướt

"Nhiên Nhi con khóc đấy ah?? "

" um, Nhiên nhi xin lỗi thúc..phụt phụt " nàng khẽ lau dòng lệ xin lỗi

Thạch Sanh đưa tay vỗ vỗ lưng nàng an ủi " Nhiên nhi đừng khóc nữa, con phải mau chóng khỏe lại. Có chuyện gì nói thúc và mọi người nghe"

" Nhiên nhi biết, Nhiên nhi sẽ khỏe lại thật nhanh để không làm ảnh hưởng đến mọi người, chỉ là... Chỉ là... Nhiên nhi nhớ phụ thân" An Nhiên gạt đầu ngập ngừng nói

Mọi người nghe An Nhiên nói vậy có chút bồi ngùi, nữ hài tử mệnh khổ mất đi người thân thì thôi lại tận mắt nhìn mẫu thân ra đi trong tình trạng không mảnh vải che thân như thế? Lão thiên ah.

Thạch Sanh nhìn vào khoảng không lơ mờ ánh trăng, hắn ngẫm nghĩ hắn nhớ Quỳnh Nga hai người lấy nhau đã lâu thật sự đã bao nhiêu nam thối rồi hắn không nhớ nổi nữa nhưng vẫn chưa có nổi một mụn con, nàng luôn mong ước được có một nhi nữ bầu bạn những lúc hắn đi săn lâu chưa về, hắn không hiểu là vì hắn bất lực nhưng không đúng ah, sức chiến phòng hắn rất mãnh liệt, có lẽ vì cả hai tu vi cao nên khả năng sinh nở có chút không như ý.

Hắn nghe An Nhiên nói bỗng dung lòng xao động hắn muốn che chở cho thân hình bé nhỏ như chim non lạc mẹ trong cơn mưa này

" Nhiên nhi đừng buồn nữa? Ta cũng họ Thạch cùng họ với con lại không có con cái nên ta cũng rất buồn giờ ta nhận con làm nghĩa nữ, ta sẽ chăm sóc và bảo vệ cho con như cha ruột của con được không??"

Gióng và những người khác khá bất ngờ về quyết định của hắn nhưng ngẫm nghĩ đây cũng là chuyện tốt An Nhiên rất đáng thương có người chăm sóc cũng tốt hơn nữa hai người lại cùng họ với nhau xem ra đây có lẽ là cái mà người ta gọi là duyên phận cũng nên.

An Nhiên được Thạch Sanh cong trên lưng cũng cảm thấy bất ngờ, nàng úp mặt trên tấm lưng rộng lớn cảm nhận sự ấm áp vững trãi truyền đến khiến long nàng thật bình ổn, nàng khe khẽ gật đầu.

" Vâng, Nhiên nhi tham khiến nghĩa phụ "

Thạch Sanh người khẽ rung rung lấp bắp nói

" con có thể gọi ta là phụ thân không??"

An Nhiên cảm thấy sự rung động của người nghĩa phụ này, làm con tim non nớt của nàng cảm nhận được sự thật lòng trân trọng đối với mình, nàng thoải mái

" phụ thân "

" hử"

" phụ thân" tưởng mình nói nhỏ quá Người không nghe rõ, nàng lại nói lớn hơn.

Hai từ phụ thân này Thạch Sanh đã chờ đợi rất lâu, hắn mong muốn nó như thế nào hắn không còn nhớ nữa nhưng cảm giác lúc này trong lòng hắn trở nên rất khó tả, hắn... Hắn có con rồi, Quỳnh Nga chúng ta có một đứa con gái như nàng mong muốn rồi! Nàng thấy không?? Nhi nữ của chúng ta đấy.

" haha ta có nhi nữ rồi! Công tử, người nghe thấy không? Mọi người nghe thấy không? Thạch Sanh ta có nhi nữ rồi!! Haha.." Thạch Sanh cười lớn, nhìn mọi người hỏi như không tin vào tai mình rồi lại cười lớn.

Gióng nhìn thấy sự kích động của Thạch Sanh ah đây là lần đầu tiên hắn thấy hắn kích động trước bất cứ điều gì, hắn vốn là người trầm ổn điềm tĩnh nha! xem ra việc này với hắn mức độ sát thương kinh khủng ah, Gióng cũng cười:

" ta nghe thấy rồi! Ngươi có nhi nữ ah một tiểu thiếu nữ xinh đẹp "

Thạch Sanh liên tục gạt đầu cười toe, An Nhiên hai má đỏ ửng xấu hổ vì sự kích động của người phụ thân mới này phần nhiều là lời khen của Gióng ah

không hiểu sao nàng thấy e thẹn.

" chúc mừng! Thạch đường chủ rồi, người nhanh chân thật đấy. Xuân Mai cũng đang có ý định đó đấy, nhi nữ như vậy ta cũng muốn có ah " Xuân Mai nói ra vẻ gen tị

Thạch Sanh nhìn nàng như vậy càng thích thú hơn. Xuân Mai ngắt lời lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc tiền nhỏ đưa cho An Nhiên

" đây là quà gặp mặt cho Nhiên nhi ah "

An Nhiên nhặt lấy cầm trong tay nhìn nàng nói

" đa tạ tỷ tỷ "

Giống và Xuân Mai đều đã chúc mừng riêng Khải Đức nhìn hai phụ tử Thạch Sanh có điều ngẫm nghĩ gãi đầu, Thạch Sanh nhìn hấn tự dung ngơ ngạc nhiên như vậy thì hỏi

" Khải Đức, ngươi làm sao vậy!!"

Khải Đức thấy sư phụ hỏi thì cười cười " sư phụ ah! Ta nên gọi An nhiên là gì cho tốt??"

Bốn người nhìn nhau tên này ah ngu đến giờ chỉ vì để nghĩ điều này sao?? Thạch Sanh đá đít hấn nói:

" thì ngươi gọi là sư muội chứ sao??"

Giống, Xuân Mai mỉm cười cặp sư đồ này thật không biết nói sao cho phải, An Nhiên sau lưng phụ thân nhìn vì sư huynh này che miệng cười, tiếng cười khiến không khí như sáng sủa hơn.

Khải Đức loay hoay đứng dậy phúi phúi đồ lâu bàu

" sư phụ ah! Dù sao người cũng làm phụ thân rồi hành hạ trẻ em thế là không tốt đâu!"

" phì"

" phụt"

" hi hi "

" khách khách"

Trẻ em ah! Hai từ này phát ra lại từ một tên to con nhận mình là trẻ em thiên lý, thiên đạo đùa giỡn nhau sao?? Mọi người bật cười nắc nẻ

Thạch Sanh cũng không biết làm sao với tên đệ tử này

" người còn là trẻ em sao??"

Khải Đức thật thà gật đầu giải bày thân thế

" sư phụ! Ta cuối năm nay mới được tròn mười tám, giờ mới mười bảy tuổi hơn nha, ở chỗ ta ta vẫn là trẻ vị thành niên đó, chưa trưởng thành ah đánh đập nhiều sẽ ảnh hưởng đến phát triển nhân cách đó."

Ba người nhìn nhau lại còn cái lý đó tên này nói cũng phải nha đánh trẻ em quá nhiều là người lớn mang tội ah. Thạch Sanh lắc đầu

" thôi được rồi! Sau này ta bớt đánh ngươi một chút "

" hê hê sư phụ.." Khải Đức nghe vậy thì hơi sượng hấn ngập ngừng muốn nói điều gì đó

Thạch Sanh quắc mắt " còn chuyện gì nữa?? Không nói ta cho ăn đòn"

" sư phụ ta cũng là trẻ em, người thân cũng đã mất từ lâu, ta không có họ hay người... Người cũng nhận ta làm nghĩa tử được chẳng??"

Mọi người ngẩn ngơ nhìn gã, Thạch Sanh nhìn gã tên này tuy to xác nhưng tâm tính chất phác đôi lúc như trẻ con, dù sao đã có một nghĩa nữ giờ nhận thêm một nghĩa nam hơn nữa lại là đệ tử mình trước kia cũng không tệ, chầy cối đủ cả vừa tròn.

Thạch Sanh gật đầu

" cũng không phải không được, nhưng sau này phải biết nghe lời ta và bảo vệ muội muội rõ chưa??"

Khải Đức như không tin vào tai mình, vốn hấn chỉ hỏi vu vơ nhưng không ngờ sư phụ lại đồng ý, hấn liền vội vàng quỳ xuống dập đầu mấy cái

" Khải Đức tạ ơn sư phụ, không tạ ơn phụ thân"

" tốt đứng lên đi "

Thạch Sanh nhìn hấn vui vẻ cười nói

Khải Đức đứng dậy néo néo má An Nhiên nói:" An Nhiên, gọi một tiếng đại ca đi. Ta là Khải Đức, a ta là Thạch Khải Đức sau này sẽ là đại ca của muội".

An Nhiên gật đầu " đại ca, ta là Thạch An Nhiên sau này sẽ là tiểu muội của người"

" haha tốt tốt muội yên tâm sau này có ta, ta sẽ bảo vệ muội " Khải Đức cười đưa tay vỗ vỗ vào bắp tay khẳng định nói.

" hi hi ta biết"

Nói rồi Khải Đức chia tay về phía Xuân Mai, Gióng hai người " công tử, tỷ tỷ ah"

Tên mặt dày này lại còn biết đòi quà ah, mọi người nhìn hấn mắt tròn mắt dẹt, Gióng quay mặt đi, Mai thu hai tay ra sau lưng nói:

" không có đâu, người chúng ta gặp lâu rồi! Hơn nữa người lớn rồi quà cáp nghĩ đi "

Khải Đức ra về xụ mặt, Thạch Sanh cười nói:

" Đức nhi làm vậy là không tốt ah, lớn rồi! Nếu mẫu thân các con biết được sẽ không vui đâu"

" phụ thân, mẫu thân ở đâu? Lúc nào An Nhiên mới được vấn an người?"

An Nhiên ôm cổ hấn thở thê, nàng rất tò mò về mẫu thân ah. Khải Đức nghe nàng hỏi vậy cũng đưa mắt chăm chú.

" mẫu thân con ở một nơi rất xa, ta cũng rất muốn gặp nàng nhưng hiện tại chưa được ah" Thạch Sanh lòng hơi băng khuâng nhớ nhưng khiến không khí trầm lắng lại.

Gióng thấy gã như vậy thì mỉm lòng, xem ra Thạch Sanh hay những người khác ngày thường nói cười nhưng nỗi nhớ quê hương luôn canh cánh trong lòng. Gióng cũng cảm thấy nhớ đại Việt, nơi tươi đẹp tuy còn gian khổ nhưng lại kiên cường.

Gióng phá vỡ không khí trầm lắng nói:

" sẽ không lâu đâu chúng ta sẽ trở lại! Thạch Sanh người yên tâm, tin tưởng ta, người sẽ gặp lại được nàng"

Thạch Sanh nhìn thật sâu vào đôi mắt kiên cường trong thân hình nhỏ bé nhưng khiến hấn cảm thấy người thật hùng vĩ

" công tử, ta xin lỗi đã khiến người bận tâm. Tất nhiên tin người"

" tốt, còn đây ta có món quà cho nhi nữ của người " nói rồi Gióng nhắm mắt lại.

An Nhiên đang yên lặng bỗng cảm thấy trong não hải của mình có từng dòng chữ xuất hiện, nàng nhắm mắt lại ghi nhớ từng câu, trên thân thể nàng hóa điểm khi có như không như thể gặp được điều gì đó sao động.

Mọi người nhìn An Nhiên rồi nhìn Gióng hai người nhắm mắt như đang trao đổi điều gì đó, họ cảm nhận hoá điểm trên người An Nhiên tò mò, Thạch Sanh cảm nhận sự xuất hiện của hoá điểm trên người nhi nữ liền kim linh lực hơi bao lại thân thể mình hấn có chút suy đoán nhưng không nói gì.

Một lúc sau Gióng mở mắt, An Nhiên theo sau một chút nàng nhìn Gióng băn khoăn

" công tử, công pháp này quá trân quý An Nhiên thật sự không thể nhận được "

Gióng nhìn nàng cười nói " người nhận đi, công pháp này rất phù hợp với người, cố gắng tu luyện cho tốt. Người còn phải đi báo thù nữa chứ, Phúc Hưng trại người quyền rồi sao?? Người hãy tự xử lý nó."

An Nhiên chăm chú lắng nghe từng lời Gióng nói, mắt tròn loé sáng kiên định gật đầu không từ chối nữa. Thạch Sanh nghe hai người đối thoại hấn biết nhưng suy nghĩ của mình là đúng rồi hấn bảo An Nhiên

" An Nhiên còn không bái sư đi "

" điều này"

Gióng cùng An Nhiên với hai người Xuân Mai kinh ngạc nhìn Thạch Sanh, Gióng lắc đầu

"điều này, ta không có ý như vậy, chỉ là ta thấy nàng tư chất không tồi rất phù hợp với bộ công pháp ta có mà thôi!"

"công tử ta biết điều đó, ta cũng biết công pháp công tử cho An Nhiên trân quý nhường nào, nếu ta đoán không sau hần là thứ mà Người đã đưa cho công tử, nó thật sự không thể truyền ra ngoài" Thạch Sanh nói ra những điều mình nghĩ.

Giống cười khỏ, hần không nghĩ đến điều này, liệu cha Long sẽ có ý kiến gì không điều này hần không rõ ah, Nhưng Giống thật sự không hề có ý thu đồ đệ lúc này.

An Nhiên và mọi người nghe nói vậy thì càng thấy cái thứ ấy quá trân quý vượt lẽ thường và "Người" trong lời hai người được họ kính trọng rất mực. An Nhiên nói với phụ thân

"phụ thân người để ta xuống"

Thạch Sanh nghe vậy thì thả nàng đứng dưới đất. An Nhiên phủ phục xuống trước chân Giống, với khuôn mặt ngây thơ

"công tử, xin hãy nhận An Nhiên là đồ đệ"

Giống nhìn An Nhiên nét mặt ngây thơ, xanh xao nhìn mình ánh mắt mong đợi thì nói

"ngươi đứng dậy đi"

"công tử"

"công tử"

Phụ tử Thạch Sanh cùng nhau nói nhìn về Giống, Giống phát tay cười

"chuyện này để ngươi khỏe lại hãy nói, với lại ta thu đồ đệ không thể tùy tiện, thu đồ đệ phải có phong cách đúng không Thạch Sanh??"

"haha công tử nói đúng, chuyện này không thể tùy tiện được" Thạch Sanh cười đồng ý.

Xuân Mai, Khải Đức nhìn nhau cười, cái phong cách này họ biết ah Khải Đức đã từng phải làm y như vậy rồi. An Nhiên ngẩn tò te dưới đất không hiểu gì.

"Nhiên nhi, con đứng dậy đi hôm nào con phải làm đại lễ mới được" Thạch Sanh đỡ An Nhiên dậy bảo nàng.

"phụ thân, ý người là sao??" An Nhiên vẫn chưa thông suốt hỏi lại.

"hôm nào con khỏe thì làm lễ mới chính thức là đồ đệ của công tử, giờ thì chưa được" Thạch Sanh giải thích.

"vậy là công tử đã...?"

Thạch Sanh trêu mếu nhìn nàng gật đầu. An nhiên định phủ phục tạ ơn thì Giống giơ tay ngăn lại lắc đầu, nàng đành thôi! Đệ tử ah phải nghe lời sư phụ chứ.

"chúng ta ra ngoài thôi! Dừng đây hơi lâu rồi!" Giống quay lưng đi tiếp ra sân.

Mọi người lục tục đi theo Giống, đi về phía ánh sáng đang lan toả, chỉ một khoảng thời gian ngắn ngui trôi qua vừa rồi nhưng đã say ra những chuyện họ chưa từng nghĩ đến, họ chỉ biết rằng bây giờ cũng như bất cứ lúc nào họ phải đi về phía ánh sáng và bỏ lại màn đêm phía sau, họ sẽ đi theo bước chân người phía trước mặt mình này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Kể chuyện dưới trăng: Thần Thú Hồn độn

Bước đi dưới trăng mờ, tiếng lá rơi xào xạc trên nền đất trong không gian tĩnh lặng. Ánh lửa dần dần xuất hiện trước những con mắt nhìn, gần năm trăm hải tử ngồi quây quần trầm tư bên ngọn lửa hồng.

Nghe tiếng bước chân tiến đến chúng quay lại nhìn rồi nhanh chóng đứng dậy

"công tử, các vị đại nhân"

Giống và đám người gật đầu tiến lại, lũ trẻ tách ra nhường ra một khoảng chỗ ngồi cho họ. Thạch Sanh thả An Nhiên xuống đất

" công tử, để ta lấy ghế cho người ngồi"

Giống nghe vậy khoát tay, rồi ngồi xuống nền đất lạnh cười ra hiệu với mọi người

" không cần lâu rồi ta cũng không có cảm giác dân già như vậy, các người cũng ngồi xuống đi."

" haha, Thạch Sanh cũng vậy ah " Thạch Sanh cười lòng nhớ lại cảm giác sinh hoạt bên gốc đa ngày nào, đêm nướng thịt giữa rừng già nhâm nhi chút men cay nồng cảm giác sự cuồng nhiệt trong huyết mạch.

Khẽ trải một chiếc chăn mỏng dưới nền đất Xuân Mai để An Nhiên nằm gối đầu trên đùi mình, rồi đắp một chiếc lên thân hình nhỏ bé, An Nhiên ngoan ngoãn nằm yên lặng. Khái Đức ngồi kê bên tay khẽ lau huyết dịch bám lên cây rìu của mình.

Giống nhìn đám hài tử đang trầm tư, ngơ ngẩn thì từ từ mở miệng

" các người có phải đang cảm thấy rất lạc lõng??, thấy sợ hãi với những điều xung quanh này??, thấy bản thân quá nhỏ bé giữa đêm đen vô vọng??"

Chúng im lặng lắng nghe mặt gục xuống nhìn mặt đất dưới chân như một câu trả lời

" các người rất buồn ta biết, những gì các người trải qua ta biết, chúng ta ở đây ai cũng biết "

Giống chỉ tay vào từng người

" hần mò côi từ nhỏ, hai lần suýt chết bởi vị huynh đệ kết nghĩa của mình, không ba lần một lần bị gài bẫy mà suýt chết trong ngục tù"

" hần cả tộc bị yêu thú tàn sát, một mình sinh sống trong rừng sâu núi thẳm"

" nàng trẻ mồ côi bị gia chủ hãm hại, bị đuổi giết hàng năm trời "

Lũ hài tử nhìn từng người Giống chỉ tay mà kinh ngạc không ngờ những người cường đại này đều có những kí bi thảm như vậy. Nhưng có một điều Giống không kể một vị thần chuyển thể thành một hài tử cảm nhận được từng hơi thở mất đi của dân tộc mình nhưng lại chưa thể làm gì vì chờ đợi một câu sấm truyền.

" mỗi người một số phận, người chết thì cũng đã chết nhưng người sống thì vẫn phải sống. Các người ừ dột như vậy thì có ích gì?? Họ có thể sống lại sao?? Điều các người phải làm là phải sống thật tốt, sống thêm phần của họ, sống thật đặc sắc vào. Các người còn phải báo thù cho họ không phải sao?? Phúc Hưng trại còn đó, còn đó đấy! Các người tự đi mà trả thù đi, ta Việt tông sẽ không trợ giúp các người không phải không thể chúng chẳng là gì cả nhưng điều đó mới khiến các người gỡ bỏ được nút thắt tâm hồn, Nếu các người không thể làm được thì đi đi Việt tông ta không nhận những kẻ yếu hèn." Giống nói một thôi một hồi dừng lại nhìn những người xung quanh này.

Lũ hài tử lắng nghe chăm chú rồi ngẩng mặt lên, ánh mắt trở nên kiên định hơn những bàn tay nhỏ bé nắm chặt, khẽ lau đi giọt lệ trên bờ mi non nớt chúng gật đầu

" công tử, chúng ta sẽ làm được, sẽ cường đại xin người cho chúng ta cơ hội. Nếu không được ta lấy mạng trả cho người." An Nhiên kiên định trả lời Giống

Những đứa còn lại chấp tay đồng thanh nói lớn " nếu không được chúng ta lấy mạng trả cho người"

Giống nhìn họ gật đầu đúng là trẻ nhỏ dễ dạy bảo, những người đã trải qua những nỗi đau tâm hồn nếu vượt qua được thì đó là những người sẽ thật sự khó gục ngã một lần nữa, mà sẽ đứng dậy sừng sững như đại thụ giữa đại ngàn.

" tốt, ta sẽ chờ đợi sự thể hiện của các người, thực ra nhận các người vào Việt tông lúc này thì thật thiệt thòi cho các người vì tông môn sắp xảy ra một trận đại chiến ah tam tông tứ môn đông vực tứ môn bản địa Lam Nhiên thành. Các người còn dám không??"

Quả bom này có thể khiến nhiều người sợ hãi ah, một mình mà chống lại những tông môn khác ném gạch hội đồng ah, đám hài tử mặc dù vậy nhưng cũng không bị lay động niềm tin về Giống về Việt tông đã bắt đầu nảy nở. Chính kiên định gật đầu tỏ ý lựa chọn của mình.

Giống cười nếu các người đã lựa chọn tin tưởng ta, thì ta sẽ không bao giờ khiến các người thất vọng, không phải ta tự phụ nhưng ta từng là một kẻ bất tử ah, ta cường đại ra sao ta cũng chẳng nhớ nữa chỉ là từ khi xuất thế ta chưa một lần thất bại.

" ta nghĩ ở đây có nhiều người chưa ăn uống gì đi??"

Từng người gãi đầu, có những tiếng kêu gào của chiếc bụng đói biểu tình cho sự chậm trễ này khiến từng khuôn mặt đỏ bừng vì ngại ngùng.

Giống quay qua bảo Thạch Sanh đang ngồi cạnh quan sát năm trăm hài tử số khổ này

" Thạch Sanh người đi bắt vài con yêu thú lại đây làm vài món dân dã thế nào??"

" được công tử chờ ta chút " Thạch Sanh đáp lời rồi phá không bay đi.

Một lúc sau đã thấy quay trở lại, lấy từ trong gói chỉ mấy con yêu thú to lớn. Hân và Khai Đức xử lý một chút rồi đặt lên rồi lập cột chống để quay trên đám lửa dưới sân. Khai Đức lấy một cái ghế cao ngồi cạnh để thi thoảng xoay con yêu thú cho chín đều.

Con yêu thú khá lớn nên thời gian đợi chúng chín thì có lẽ phải mất một lúc lâu nữa mới có thể được. Thời gian chờ đợi thấy có vẻ ngắn ngủi, Gióng nhìn mọi người cười nói:

" trong lúc chờ đợi ta kể cho các người một câu chuyện cổ thể nào?? "

" sư phụ, không công tử kể đi An Nhiên muốn nghe ah " An Nhiên nằm trong chăn mỏng gối đầu trên đùi Xuân Mai thỏ thẻ, những người khác cũng gật đầu tập trung.

Họ vẫn là những hài tử ah, ai cũng thích nghe những câu chuyện cổ, đặc biệt là những câu chuyện mang hơi hướng thần thoại xưa cũ.

Gióng trầm ngâm từng suy nghĩ xoay chuyển trong đầu nghĩ về câu chuyện khởi nguồn của đại Việt, Gióng cất động từ tốn ánh mắt mông lung.

• **

Đã từ rất lâu, rất lâu rồi không ai có thể nhớ là từ khi nào. Chỉ biết đó là khi thiên địa mới sơ khai khắp nơi là giang sơn của những loài yêu thú cường đại, nhân loại chỉ là loài nhược tiểu luôn bị uy hiếp bởi sức mạnh của tự nhiên và nỗi lo yêu thú rình rập.

Một thần điều bay lượn trong vũ trụ hồng hoang, thần điều không lò mỵ lệ với một bộ lông vũ trắng muốt có những viền hồng bao quanh, chiều đuôi dài màu hồng với những hoa văn kỳ lạ, trên đầu là một dải lông hồng lay chuyển trong gió như từng gợn sóng. Thần điều cứ bay mãi bay mãi trong vô định.

Một hôm nàng đến một vùng đất nhỏ ven đại dương rộng lớn, vùng đất này rất xinh đẹp hài hoà nhưng đang bị bao phủ bởi giông bão từ biển kéo vào bao phủ, nàng phá không bay tới muốn tìm hiểu chuyện gì xảy ra với vùng đất này.

Khe khẽ vẩy đôi cánh những kinh phong xua tan những mây đen sấm chớp trên đường mình đi, bất chợt nàng thấy có những con người đang dần bị nhấn chìm trong dòng nước lũ cuộn trào, nàng liền bay đến đưa họ trở lại trên những ngọn núi cao để tránh thoát khỏi nguy hiểm.

Nàng quyết tâm phải biết mọi sự đang diễn ra ở nơi đây, là thứ gì đang muốn tàn phá mảnh đất tươi đẹp này, nàng tiến về phía giông bão tập trung mạnh nhất này, nàng phát hiện kẻ đầu sỏ là một con thủy ngư khổng lồ như đang điên loạn vùng vẫy thân thể giữa biển khơi tác oai, tác quái. Nàng nhìn kẻ phá hoại này đầy tức giận toan tiến lên thì nàng đã chậm một bước.

Ở phía xa trong trong những đám mây đen vẫn vũ những tia sáng vàng loé dạng, nàng ngẩn ngơ nhìn tia sáng vàng dần dần xuất hiện rõ ràng đó là một đầu Thần Long thần tuần, uy vũ, trên thân những long lân sắc vàng long lánh như thấp sáng cả bầu trời đen tối, vẻ đẹp ấy khiến trái tim nàng thổn thức kỳ diệu.

Thần Long lơ lửng giữa trường không, ánh mắt sắc bén nhìn thủy ngư trên biển sâu, đôi long tu dài lân tăn ngọn sóng như thể hiện sự tức giận của chủ nhân, Thần long ngẩng đầu phát ra một tràng long khiếu khiến không gian xuất hiện đầy vết nứt chằng chịt, thủy ngư bên dưới bị đánh động nhìn lên không trung miệng gầm gừ.

Thần Long lao nhanh xuống phía dưới, thủy ngư thấy kẻ lạ mặt có ý đồ xấu thì há miệng lớn phun ra những luồng nước lớn về phía Thần Long uốn người tránh khỏi những luồng nước này không giảm tốc độ mà càng tăng tốc nhanh hơn khiến Thần Long như một ngọn thương ánh sáng đâm thẳng xuống gợn hai trào tấn công về phía đầu thủy ngư, thủy ngư quẫy đuôi tránh đưa miệng lại muốn tấp vào thân Thần Long, Thần Long nhanh trí dùng đuôi quét mạnh phía người Thủy ngư.

Thủy ngư ăn phải đòn có uy lực mạnh mẽ như vậy khiến nó bị đánh văng xuống tận đáy biển sâu, lớp vảy trên lưng nó bong tróc cả ra, máu tươi lênh láng trên mặt biển. Thần Long nhìn vậy uốn lượn thân thể trên không trung đưa mắt tìm kiếm nhưng máu tươi thủy ngư trên mặt biển như lớp màng che khuất tầm nhìn.

Thủy Ngư đau đớn dưới vực sâu nhìn qua màn nước thấy Thần Long đang loay hoay tìm kiếm nó, nó ngẩng đầu thẳng người quạt nước phi mạnh lên như một mũi thủy tiễn phá hải lưu phi hẫ lên không miệng ngoác rộng lộ ta hàm răng sắc bén bất ngờ cắn lấy trào Thần Long.

Long trào bị cắn chặt nhưng không khiến Thần Long đau đớn vì lớp long lân rất dày, nhưng sức nặng do sự quẫy đạp của Thủy Ngư khiến Thần Long bị kéo dần xuống biển mặc dù đã cố gắng gượng đập không bay lên, Thủy ngư đắc ý cắn càng thêm chặt sức trở lại mặt biển.

Thần điều từ xa nhìn cuộc chiến đấu ác liệt một long một ngư này, thấy nước biển ngày càng dâng cao nàng vỗ mạnh đôi cánh ngăn chặn lại để nó không thể lan rộng ra. Lúc trông thấy Thần Long bị

Thủy ngư ra sức kéo xuống nước, nàng liền phá không bay nhanh đến.

Sự xuất hiện bất ngờ của nàng khiến Thủy ngư và Thần Long bất ngờ trong giây lát trước sự mỵ lệ Thánh khiến ấy, nàng mở mạnh vào mắt thủy ngư mấy phát, Thủy ngư đau đớn há miệng lớn ra, nhân lúc này Thần Long nhanh chóng rút trào ra khỏi miệng nó rồi bay thẳng lên không trung.

Thần Long đưa mắt nhìn Thần Điều vừa giúp đỡ mình này truyền âm

" đa tạ người đã giúp đỡ, giờ người có thể giúp ta bảo vệ mọi người không? Ta phải diệt con quái vật này"

Thần Điều nhận được truyền âm của Thần Long thì gạt đầu bay đi. Nàng bay về phía gần bờ cánh chim vậy động tạo thành lớp màng chắn lớn trái dài chặn lại những rung động từ biển truyền đến. Thần Long thấy vậy thì yên tâm, long khiếu lại cất lên rồi bay lên trời cao cuộn mình ngẩng đầu nhìn trời xanh, từng tia sáng chói lóa xuất hiện qua những kẽ răng sắc nhọn.

Thần Long cúi đầu hướng thẳng về phía thủy ngư dưới biển, miệng há rộng một luồng ánh sáng bắn mạnh về phía Thủy ngư, Thủy Ngư nhìn tia sáng mạnh mẽ bắn tới liền há miệng máu đỏ của mình phóng ra luồng nước lớn đến chặn lại nhưng luồng ánh sáng quá mạnh mẽ xuyên thẳng qua luồng nước của nó khiến luồng nước biến thành hơi nước trắng xóa.

Thủy ngư sợ hãi muốn quẫy đuôi trở về đáy biển sâu nhưng không kịp nữa rồi, luồng ánh sáng bao trùm lấy nó, thân thể nó như được tắm bởi quang mang thần thánh từng lớp cơ thể nó tan rã với tốc độ nhanh khiến nó không thể phản ứng lại chỉ lơ lửng giữa biển khơi.

Thủy ngư bị tiêu diệt sắc trời mây đen, sấm chớp tan dần, bầu trời cao xanh xuất hiện rạng rỡ. Biển rộng trở nên bình hoà lặng lẽ như chưa từng có điều gì xảy ra cả.

Thần Long thấy đã giải quyết xong thì bay trở lại đất liền long thân co rút lại biến thành một thân hình nam tử Tuấn mỹ cao lớn rắn chắc, Thần Long nhìn về phía Thần Điều đang vũ động trên không thất thần lần đầu tiên Thần Long nhìn thấy vị lạ mặt này thật Mỹ Lệ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Kể chuyện dưới trăng: Khai Thiên Tích Địa

Thần Điều đang án ngữ trên không thấy biển rộng yên ả, mây đen đã cuốn đi thì thở phào yên lòng, nàng nhìn thấy Thần Long đã hoá nhân hình trở về đất liền, khuôn mặt Tuấn lãng, vóc người hoàn hảo nở nang thân trên để trần với những hình xăm ẩn hiện, ánh mắt chàng bao trùm cả vũ trụ thiên khung.

Nàng thấy Thần Long nhìn mình chăm chú cũng có đôi chút ngượng ngùng vì đây là lần đầu tiên nàng gặp một người Tuấn mỹ mà lại gần như vậy. Nàng nhớ từ khi mình khởi sinh từ hỗn độn, một mặt bốn tấu thiên khung ngắm cảnh vật các vị diện cũng không tiếp xúc với những người phạm trần hay một ai khác, nàng ngỡ mình là người cô đơn giữa vũ trụ này nhưng hôm nay nàng đã nhầm nàng cảm nhận được hơi thở hỗn độn từ Thần Long này, nàng biết người này cũng như mình.

Thần Điều hai cánh chụp lại bao quanh thân thể rồi xoay vòng trên không mấy vòng khi Hạ xuống đất thì nàng đã hoá thành nhân hình, nàng một thân bạch y xung quanh thân thể nàng một dải lụa hồng lơ lửng trong không trung, dáng người nàng dong dỏng cao khuôn mặt hài hoà diễm lệ mà thanh thoát, mái tóc đen dài được buộc bởi một dải lụa hồng nhỏ, nàng như một tiên nữ hạ phàm không vương một chút bụi trần, muôn ngàn sắc hoa như lặng lẽ cúi đầu e thẹn.

Nam tuấn mỹ, nữ khuynh thành. Hai người chăm chú nhìn nhau cảm nhận hơi thở thân thuộc với mình mà ngỡ ngàng, đây là hơi thở họ đã tìm kiếm rất lâu trong thiên không này.

Nữ tử do Thần Điều hoá thành khẽ nhẹ nhàng hạ người hành lễ, thanh âm như suối nguồn thanh mát

" tiểu nữ Lạc Hồng Âu Cơ lần đầu gặp mặt "

Thần Long đang ngỡ ngàng trước dung nhan tuyệt thế của mỹ nhân, sừng sốt lúng túng nắm tay đáp lễ

" ta Thần Long Lạc Long Quân gặp qua tiên nữ, có gì bất kính mong nàng lượng thứ"

Nhận thấy sự lúng túng Âu Cơ lấy tay che miệng cười, khiến Long Quân ngượng ngùng gãi đầu.

" ta có lẽ khởi sinh muộn hơn chàng, chàng gọi thẳng tên ta là được, không cần khách khí như vậy"

Long Quân gạt đầu, hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ

" Âu Cơ, nàng lâu nay đã đi nhưng đâu"

Âu Cơ ngẫm nghĩ, nhưng mờ mịt lắc đầu

" ta cũng không nhớ rõ ta phá hỗn độn ra từ khi nào, ta du hành giữa muôn vàn tinh không, ta cứ bay miết như chờ đợi một thứ gì đó hư vô"

Long Quân chăm chú lắng nghe cảm nhận thấy nhưng điều này giống bản thân một cách kỳ lạ

" ta cũng giống nàng, ta khởi sinh từ hỗn độn, ta bay lượn một cách vô định như có một điều gì thôi thúc tâm trí ta "

Hai người nhìn sâu vào đôi mắt nhau thấy một sự cộng hưởng kỳ lạ, họ du hành vô định giữa thời không theo lời thúc dục hư vô và giờ họ gặp nhau ở nơi đây. Phải chăng thứ họ tìm kiếm bấy lâu nay là đối phương?? Họ được chú định ở bên nhau??

Một đám nhân loại chạy đến phía hai người hô to

" tạ ơn cha Long "

" tạ ơn cha Long"

...

Âu Cơ ngạc nhiên nhìn những người đang đến này, rồi nhìn Long Quân tò mò hỏi

" những người này đều là con của Long Quân chàng sao?? Chàng đã lập gia đình??"

" không phải, không phải à mà..." Long Quân vội vã xua xua tay, rồi khựng lại gãi đầu giải thích:

" ta chưa lập gia đình ah. Nhưng nếu nói họ là con ta thì có phần cũng đúng "

Âu Cơ mờ mịt nhìn Long Quân không hiểu ý như vậy là sao?

" vậy là ý gì??"

" Nàng nhìn mảnh đất này đi " Long Quân gợi ý bí hiểm

Âu Cơ đưa mắt nhìn dải đất ven biển này cùng phía sa ngoài biển khơi, từ hình dáng khí tức khiến mắt nàng ánh lên tia kinh ngạc lăm lăm

" Long khí, Long địa, Long châu mang khí tức hỗn độn nhàn nhạt. Điều này là...?"

" khi ta rời khỏi hỗn độn truy cầu sự thúc dục của thần hải, vì quá lâu ah ta khởi tạo cửu phân thân nhỏ để chúng bay đi khắp nơi tìm kiếm, có một phân thân pháp lực nhỏ yếu bay qua nơi đây trong lúc sơ ý thì bị chém rụng ah " Long Quân nhớ lại giải thích cho nàng.

Âu Cơ như người tỉnh mộng

" ý chàng là phân thân ấy rơi rụng xuống đã hình thành dải đất này??"

" đúng vậy Long thân hoá thành long địa, long khí thôn thiên toả rộng khiến mảnh đất này chú định là nơi hội tụ tinh hoa của thiên địa, ngoài khơi hai long châu tuy đã bị vỡ vụn nhưng Sẽ đem lại sự phát triển thủy vực " Long Quân cảm khái

" quả là mảnh đất thiên địa linh kiệt, nếu phát triển về sau sẽ trở thành một cường quốc hùng mạnh" Âu Cơ gật đầu.

" nhưng càng như vậy thì nguy hiểm càng lớn, miếng thịt ngon lắm kẻ thèm thuồng. Người nhân kiệt nhưng yêu thú cũng càng mạnh, không những vậy còn những người địa phương khác đặc biệt chỗ kia nàng thấy không mảnh đất có hình dấu bò đó?" Long Quân ngầm nghĩ chỉ ra sa

Âu Cơ nhìn khối đại lục lớn ngay phía trên long địa gật đầu hỏi:

" chỗ đó có gì đặc biệt sao?"

" đó là cái cái đầu của kẻ đã hạ sát phân thân của ta, hắc tên là Bàn Cổ một kẻ háo chiến, phân thân ta trước khi tuyệt khí cũng vừa kịp diệt hắn. Nơi đó cũng đã diễn khai vạn vật, ta tin bọn chúng sẽ không bỏ qua cho nơi này"

Âu Cơ gật đầu có những thứ dần sinh ra đã là kẻ thù ah.

" nên ta đến đây vì mảnh đất này do chính ta hình thành, những người ở nơi này vì thân thể ta mà dần sinh, tuy lực lượng ta đã bị thời không nơi áp chế nhưng ta sẽ khiến họ đủ mạnh để giữ vững được mảnh đất này khi ta không còn ở đây nữa. Nàng ở lại giúp ta một tay chứ??"

Âu Cơ ngầm nghĩ đáp ứng " được, ta ở lại với chàng, ta cũng rất thích nơi này"

Long Quân vui mừng cùng nàng tiến về những người đang tiến đến, nhìn những khuôn mặt anh khí, sáng ngời vui mừng xoay quanh mình và Âu Cơ, Long Quân ngầm nghĩ phải làm sao để họ có thể có được cuộc sống tốt hơn.

Giữa đám đông một thiếu nữ, khẽ lùi từng bước về sau rồi lẩn khuất vào trong rừng sâu phía sau lưng nàng từng chiếc đuôi trắng mượt dài nhìn thật lâu phía hai người bên trong lăm lăm

" ngư tình ngư ai thật sự quá yếu đi, hừ các ngư ai cứ vui đi chẳng được mấy chốc đâu."

Thân hình nàng mất dần trong rừng rậm hoang vu.

Long Quân và Âu Cơ dẫn mọi người đi trở vào đất liền, tìm những mảnh đất bằng phẳng Long Quân đưa họ những hạt giống nhỏ dạy họ cách trồng cấy, dạy họ biết cách thu phục quái rừng về thuần hoá thành những vật nuôi để tăng thêm thực phẩm cũng như canh giữ thôn xóm khỏi những yêu thú bên ngoài đến, biết đánh cá ngoài khơi xa.

Âu Cơ dạy họ biết trồng cấy diệt vạ, làm các vật dụng sử dụng trong thường ngày cũng như sinh hoạt. Long Quân hướng dẫn họ cách dựng lên những ngôi nhà để họ không còn phải sống hang động ghồ ghề và dựng lên những hàng rào gỗ lớn bao quanh xóm làng lại để phòng ngự cũng như giữ an toàn.

Cuộc sống từng ngày dần dần trôi qua những người nơi đây cuộc sống đã đổi khác rất nhiều, những cánh đồng xanh mướt trải rộng, thú nuôi trong chuồng đầy rẫy, người người mặc trên mình những bộ y phục mới mẻ không còn rách sòn như trước tiếng cười nói xôn xao những khuôn mặt rạng rỡ.

Rừng sâu cửu vĩ hồ ngồi ngồi dài trên trường kỷ nghe yêu thú thuộc hạ báo cáo lại tức tối vô mạnh khiến tên thuộc hạ biến thành bột phấn. Nàng đứng dậy hủ dài chín chiếc đuôi trắng sau lưng rung rẩy tỏa rang quang mang nhàn nhạt, từ rừng sâu những tiếng mặt đất chấn động truyền đến, yêu thú gầm gào như đáp lại nàng.

Mặt đất rung chuyển, cây cối đổ rạp từng đàn, từng đàn yêu thú tập trung đến phủ phục dưới chân nàng, nàng đưa tay chỉ về phía thôn xóm nhân loại, chúng yêu thú nhìn theo rồi hùng hổ tiến đi, nàng ngồi lại nhâm nhi chén huyết dịch đỏ tươi.

Đám yêu thú tiến nhập thôn xóm phá đổ lớp tường bao quanh rồi lao thẳng vào tàn sát người thường từng tiếng kêu thảm thiết

"cha long cứu con"

"cha long cứu con "

....

Long Quân, Âu Cơ từ phương xa nghe tiếng cầu cứu tiến về cứu giúp, bản thể Long Lạc vùn vù trên không trung hạ xuống cứu từng người thoát khỏi răng hàm vuốt sói, đánh đuổi đi sự xâm phạm của yêu thú, nhìn khung cảnh đổ nát những xác người ngổ ngang xung quanh hai người thờ dài

"Long Quân đâu sao họ cũng chỉ là thường nhân ah thật khó chống lại sự tấn công của yêu thú" Âu Cơ lòng đau như sát muối nói.

Long Quân nhìn xung quanh, nghe lời Âu Cơ thì ngẫm nghĩ quất thật như vậy ah, nhân loại vốn sức lực yếu hơn yêu thú rất nhiều phải làm sao đây?? Đúng rồi có một thứ con người mạnh hơn yêu thú đó là trí khôn, trí khôn có thể xoay chuyển vạn vật.

"nàng nói đúng yêu thú rất mạnh, ta sẽ dạy họ đôi chút võ công và cách đặt bẫy rập đám yêu thú này "

Âu cơ nghe vậy gật đầu hiểu ý, như vậy thì những người này có thể tự bảo vệ mình khỏi yêu thú hay những khó khăn trong đời sống.

Như dự tính Long Quân dạy mọi người võ công và các phương pháp phòng chống yêu thú, như xây thành quách kiên cố, bẫy thú phòng ngự yêu thú từ xa tiến lại, sự an toàn được bảo đảm hơn trước nhiều nên các cuộc tấn công của yêu thú về sau mức độ thiệt hại càng giảm dần, cuộc sống no đủ, ruộng đồng kéo dài xanh mướt, những đàn gia súc đông đúc, cuộc sống an nhiên lành mạnh.

Long Quân, Âu Cơ từ trên đỉnh núi cao nhìn sự phát triển từng này càng cảm thấy vui mừng, nụ cười Âu Cơ như bông hoa mùa xuân rực rỡ khiến Long Quân như được đắm mình giữa sắc hoa ngập tràn. Khẽ nắm bàn tay nhỏ như được tạo bằng thứ ngọc quý của nàng Long Quân quý một chân xuống đất nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng.

Âu Cơ ngỡ ngàng trước hành động của Long Quân, nàng nhìn chàng với đôi mắt hiền dịu, gò má khẽ ửng đỏ, trống ngực rộn ràng. Long Quân đưa bàn tay nhỏ của nàng đặt lên gò má mình nhìn nàng nói:

"Âu Cơ, nàng làm thê tử của ta nhé! Ta muốn được cùng nàng đi khắp thế gian này. Cùng đi qua muôn vàn tuế nguyệt"

Âu cơ lắng nghe từng lời nói của Long Quân cảm nhận từng hơi ấm nơi bàn tay mình, trên bờ mi từng dòng lệ long lánh như pha lê chảy dài, lòng nàng như có một cảm xúc vỡ oà. Phải chăng nàng đã tìm thấy điều mình luôn hoài tìm kiếm giữa tình không vô tận. Nàng gật đầu tỏ vẻ

"Thiếp đồng ý! Thiếp muốn cùng chàng Vĩnh hằng với thời không"

Long Quân nhận được sự đồng ý, hạnh phúc dạt dào đứng dậy ôm nàng vào lòng quay trên không trung, mái tóc nàng tung bay trong gió nhẹ như làn nước mềm mại đầu thu, tiếng cười như tiếng chuông bạc vang vọng.

Long Quân bế nàng phi thân về thôn xóm

"các con, các con có mẹ rồi"

Nhưng thôn dân mừng rỡ, ở với nàng đã lâu họ đã coi nàng như vậy rồi giờ chỉ chờ xác nhận thôi! Người người quý xuống hô vang

"tham kiến mẹ Âu Cơ"

Âu cơ khẽ đập tay vào vai Phu quân ý bảo người thật mình xuống, nàng phát tay

" các con đứng dậy đi, đừng quỳ như vậy nữa"

Vâng lời mọi người đứng dậy rồi đi, khắp thôn xóm chẳng đèn kết hoa rực rỡ, tiếng hài tử nô đùa, người lớn tụ tập bên ngọn lửa lớn dưới sân nhảy múa hát vang ăn mừng ngày đại hỷ.

Khu rừng sâu cửu vĩ hồ lơ lửng trên không trung, những cái đuôi như có linh tính cử động xung quanh nàng thật đẹp mắt, nàng nhìn phía thôn xóm rực rỡ sắc màu, ánh mắt loé những tia khác lạ, không gian xung quanh nàng từng vết nứt li ti.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Kể chuyện dưới trăng: Bọc Trứng Rồng Tiên, Cử Vỹ Hồ Đát Kỷ

Mọi người hân hoan trong cuộc vui gần một tuần lễ thì cuộc sống trở lại yên ả như mọi ngày, đất đai ngày càng được khai mở thêm rộng rãi, yêu thú tấn công không còn là nỗi lo quá đáng sợ.

Hết niềm vui này đến niềm vui khác, sau một thời gian chung sống, Âu Cơ đã mang trên mình thần thai, người người hân hoan chờ đợi đứa con của những vị thần.

Chín tháng mười ngày trôi qua như nước chảy trôi đưa, ngày nàng sinh nở, mọi người tập trung trước thềm ngôi nhà lớn xôn xao, Long Quân đi đi lại lo lắng hướng mắt nhìn vào trong sót ruột, nhưng thời gian trôi qua không một tiếng động, không một tiếng khóc chào đời, khiến ai cũng lo lắng.

Một thiếu phụ khẽ mở cửa nhìn ánh mắt lo lắng của mọi người, nàng không biết nói gì, nàng nhìn Long Quân hành lễ

" Cha Long, mẹ nói muốn người vào trong "

Những người khác nhìn về phía Long Quân, Long Quân gạt đầu đẩy cửa vào trong nhà lòng lo lắng không nguôi Âu Cơ gọi mình có chuyện gì? Không lẽ có gì xấu xảy ra với nhi tử sao??

Âu Cơ gương mặt xinh đẹp hơi nhợt nhạt nhưng ánh mắt đầy vui mừng, dịu dàng ôm một quả trứng nhỏ trong lòng ngực âu yếm, Long Quân bước vào phòng nhìn nàng hỏi

" phu nhân nàng không sao chứ? Nhi tử của chúng ta đâu?"

Âu Cơ ngẩng mặt nhìn phu quân của mình vẫn ôm ấp quả trứng trong lòng thủ thi

" phu quân con chúng ta đây!"

Long Quân nhìn quả trứng nhờ lòng Âu Cơ ngạc nhiên, lắp bắp nói

" nàng đưa ta một chút được không? "

Long Quân nhìn quả trứng chăm chú, cảm thấy sự liên hệ huyết mạch kỳ diệu, một niềm vui của người cha trào dâng trong lòng.

Âu Cơ gạt đầu nâng quả trứng nhỏ trong lòng nữa cho phu quân, Long Quân hai tay cẩn thận nâng quả trứng trong tay ngắm nghía thích thú, khẽ nâng quả trứng chạm vào trán của mình rồi nhắm chặt mắt lại cảm nhận sâu phía trong.

" không chỉ là một mà rất nhiều sinh mệnh phía trong, là con ta những đứa con của ta. Âu Cơ nàng vất vả rồi!" Long Quân vui mừng, khẽ hôn lên trán Âu Cơ chân thành.

" nó cũng là con của ta mà! " Âu Cơ nắm lấy đôi bàn tay lớn cứng cáp cười.

" ha ha là con của chúng ta " Long Quân vui vẻ cười nói.

Quả trứng không nó không phải là quả trứng mà là một bọc trứng nhỏ, nó như cảm nhận được sự vui mừng của phụ mẫu, ở trên bàn tay lớn của Long Quân rung nhẹ rồi lơ lửng bay lên, biến cố bất ngờ khiến Long Quân và Âu Cơ kinh ngạc nhìn, quả trứng lơ lửng giữa không gian căn phòng lớp vỏ trắng chuyển thành màu vàng long lánh, tỏa ra quang mang rực rỡ trên vỏ hiện ra những hoa văn Thần Điều Lạc Hồng bay lượn, Thần Long uy nghi, linh khí đất trời dường như đều hướng về bên trong bọc trứng.

Trên nền trời bên ngoài hư ảnh Long Lạc hiện lên nền bay lượn, đám người bên ngoài nhìn hư ảnh trên không và từng tia sáng vàng phía trong của mẹ Âu

Cơ lấp loé phát ra thì đều quỳ xuống Bái lạy.

U ám sâm lâm, cửu vĩ hồ nằm trên tràng kỷ ngẩng đầu nhìn nền trời hai hư ảnh bay lượn, liền đưa mắt về phía thôn xóm nhân loại cảm nhận hành động của đám người, nàng phát tay ta lệnh cho đám thuộc hạ, một lang nhân cung kính đợi lệnh

"ngươi đi về hướng thôn xóm nhân loại tìm hiểu chuyện gì xảy ra cho ta!"

"vâng thưa đại vương"

Trong một khu sơn lâm xa xôi, những cỏ thụ rạp rạp, một cỏ thụ bỗng rung chuyển khiến lũ yêu cầm hoảng sợ bay loạn tan tác, trên thân cỏ thụ ngũ quan dần dần trồi ra khỏi lớp vỏ cây nhìn lên không trung lâm lâm

"hơi thở hỗn loạn, không biết từ nơi nào?? Nếu ta có thể cắn nuốt được nó thì ta sẽ vượt ra khỏi giới hạn thiên địa này."

Cỏ thụ nhìn về hướng phát ra hơi thở ngon lành này, nhấc từng chiếc rễ của mình lên khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, cỏ thụ dần dần thu nhỏ thân hình lại hoá thành một thiếu nữ thanh y tuyệt sắc mang trên mình hơi thở cỏ hoa nhẹ dịu, nàng bước đi về phía phương xa.

Long Quân nhìn bọc trứng có sự biến đổi kinh người như vậy thì ngạc nhiên nhìn Âu Cơ ngẫm nghĩ

"Âu Cơ nàng ở lại nghỉ ngơi, ta mang con ra ngoài bố trí lát, nó đã muốn hấp thụ linh khí đất trời xem ra có lợi cho sự phát triển không nhỏ, ta nghĩ cách tăng tốc độ hấp thụ này"

"vâng"

Nói rồi Long Quân cầm bọc trứng nhỏ rời phòng, đám người phía ngoài thấy vậy nhường một lối đi rồi đi theo cha Long.

Long Quân vừa đi vừa lẩm nhẩm tính toán phương vị hợp lý

"tứ phương hội tụ, ngũ hành luân chuyển tốt ở đây đi"

Khẽ đặt tay xuống nền đất trung tâm thôn xóm, từ sâu dưới nền đất các loại khoáng vật tụ tập lại với nhau thành một một bậc đài đá cao trồi lên khỏi mặt đất, Long Quân phát tay bụi đất bám quanh bị thổi bay.

Bậc đài đá có hình vuông lớn bên dưới có những bậc thang dẫn lên một cái trụ đá lớn, Long Quân bước lên trụ đá bố trí một cái ngũ hành tụ linh trận rồi đặt xuống trung tâm trận một đóa thiên niên hoàng liên lớn có tác dụng bồi bổ sinh khí, huyết nhục.

Long Quân đặt bọc trứng của mình lên hoàng liên, bọc trứng nằm trên hoàng liên cảm nhận được sự bồi bổ của hoàng liên và linh khí tụ tập nhiều nhờ tụ linh trận thì như vui mừng rung nhẹ rồi lơ lửng trên không trung xoay tròn tỏa ra quanh mạng càng thêm rực rỡ.

Long quân nhìn vậy gật đầu, quay lại nói với những thôn dân rồi quay trở về nhà, thôn dân nhìn về phía bọc trứng rồi cất cử người ở lại trông coi còn những người khác trở về sinh hoạt bình thường nhưng trong lòng ai cũng mang nỗi niềm háo hức mong đợi.

Thời gian trôi qua từng ngày bọc trứng nhờ có sự trợ giúp thì lớn dần lên thành một bọc trứng khổng lồ, quang mang càng thêm rực rỡ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu phá vỏ mà ra, vì sinh mệnh lực bên trong ngày càng cường đại nên mọi người không có ai lo lắng.

Một tráng hán thân thể trần chăm chú nhìn bọc trứng tỏa quang mang trên đài cao ngạc nhiên, mấy ngày qua hán nghe ngóng dân làng xôn xao hán cũng đã nắm rõ tình hình nhưng giờ tận mắt nhìn thấy vẫn khiến hán có rung động không nhỏ, khẽ lau nước miếng nhồm nhóp quanh miệng hán quay lưng rời khỏi thôn xóm, bia u ám sâm lâm hán quay lại nhìn thôn xóm rồi hoá thành một con sói lớn biến mất dưới tán cây.

"đại vương, ta đã trở về" Ngân Lang quỳ xuống đất nói.

Cửu Vĩ Hồ ngồi trên trường kỷ nhìn gã gật đầu ý bảo hán nói tiếp

"đại vương, biến động lần trước là do Âu Cơ sinh hạ một bọc trứng, bọc trứng này hấp thụ thiên địa linh khí mà lớn dần lên, Long Quân còn dụng pháp trận và thiên niên linh vật phù trợ nữa"

Cửu Vĩ nghe bẩm báo ánh mắt loé tia kinh hi, bọc trứng rồng tiền hấp thụ linh khí đất trời, nếu ta có thể ăn được nó thì chẳng phải đỡ mất bao nhiêu năm tu hành sao??

"tốt ngươi lui xuống đi"

Ngân lang kính cẩn lui ra ngoài, cửu vĩ nằm trên trường kỷ ngẫm nghĩ khí tức thượng đại yêu thú tàn sát đập ròn quỳ mị

"người đầu tập trung tất cả yêu thú u ám sâm lâm cho ta, ta muốn phá tan thôn xóm nhân loại này."

"vâng, đại vương"

Từng tiếng hò hét vang dội khắp núi rừng, các loại yêu thú triệu tập về từng đàn nhưng thân thể khổng lồ, yêu cầm, mãnh hổ gầm gừ, cửu vĩ hồ một thân

bạch y cửu vũ lay động tà mị đưa tay thon phát tay lên không trung.

Đám đông yêu thú nhất tề hú vang theo bóng lưng nàng hiệu triệu, mặt đất rung chuyển đầy khói bụi, những nơi yêu thú đi qua cây cối đổ rạp thành một con đường lớn.

Sự rung chuyển ngày càng lớn dần, khiến thôn dân sợ hãi tiếng khóc trẻ con như những khúc nhạc dồn dập, Long Quân đứng trên nhà ngang nhìn yêu khí phương xa, lâm bầm

"điều gì đến cũng sẽ đến, cửu vũ hồ ta biết ngươi tồn tại, tư chất ngươi không tệ vốn muốn cho ngươi tồn tại vì ngươi tu luyện vốn đâu dễ dàng, nhưng ngươi đã không lĩnh tình thì đừng trách ta, kẻ nào động đến con ta kẻ đó phải diệt"

"Long Quân, chàng..." Âu Cơ có đôi chút lo lắng cầm tay phu quân, Cửu Vũ Hồ tồn tại cường đại tại nhân giới này cũng chẳng phải quả hồng mềm.

"nàng yên tâm, sẽ không sao đâu nàng ở lại đây bảo vệ các nhi tử, ta đi rồi sẽ trở về" Long Quân vỗ về nàng an ủi.

"được, chàng nhớ cẩn thận"

Cảm nhận được sự lo lắng của thê tử mình, Long Quân lòng âm áp ánh mắt kiên định gạt đầu rồi phá không rời đi.

Ngoài thành quách những tráng hán choáng ngợp trước biển yêu thú đang đến gần nhưng chẳng một ai sợ hãi vẫn kiên định cầm chắc vũ khí trong tay.

Long Quân Xuất hiện trên tường thành tay cầm chiếc rìu lớn, thân vẫn để trần mắt nhìn xuống dưới không nói, đám tráng hán cúi đầu hành lễ chờ lệnh.

Long Quân nhìn họ gạt đầu

"các con lát nữa ở lại trên đây, nhớ chú ý cẩn thận"

"cha, chúng con muốn cùng người chiến đấu" đám người năn nỉ được xuất chiến.

"không được, yêu thú quá đông các con vẫn chưa thể là đối thủ của chúng được" Long Quân kiên quyết lắc đầu, thấy họ vẫn có ý định thì gờ tay ngăn lại, đám yêu thú quá cường đại, không thể để họ mạo hiểm được họ quá ít người.

Cửu Vũ Hồ cùng đám yêu thú dừng trước tường thành, nàng nhìn về phía thân ảnh cao lớn đứng phía trên ra hiệu cho chúng thú dừng lại. Nàng lơ lửng bay lên không trung, tiến lại phía tường cao,

Long Quân nhìn nàng thì cũng đạp bước trên không tiến đến, đối diện với Cửu Vũ nói:

"Đất Kỳ, vốn thấy ngươi tu hành không dễ, nhưng hôm nay ngươi đã đến đây thì đừng trở về nữa"

Đất Kỳ khẽ đung đưa Vũ hồ xinh đẹp cười nói:

"ta có lẽ nên gọi ngươi một tiếng cha long, nhờ người mới có ta nhưng tiên đạo một đường, ta là yêu người là thần vốn chẳng thể cùng một hướng đi, mục đích hôm nay ta đến có lẽ cha cũng đã biết, người không ngăn được ta đâu"

"ngươi nếu đã biết ta là thần, thì lần này ngươi đến là sai lầm rồi! Dù nhân giới này áp chế lực lượng của ta những để dạy dỗ một đứa trẻ hư hỏng như ngươi thì đã quá đủ."

"hừ, vậy sao? Tất cả lên cho ta, san bằng hết ta không muốn một bóng nhân loại nào xuất hiện sau hôm nay" Đất Kỳ tức giận phát tay với đám yêu thú phía dưới ra lệnh.

"à uôm"

"gừ gừ"

...

Đám yêu thú thờ phỉ phò, đạp đất xông vào phía tường thành, Long Quân nhìn đám đông lắc đầu khẽ lâm bầm nhưng câu không rõ, từ trong người Long Quân tám thân ảnh đủ màu sắc bước ra đứng thành một hàng ngang nhìn nhau rồi phóng về đám yêu thú.

Long Quân bản thể đối diện với Đất Kỳ nói

"tới đi, để ta xem ngươi đã tu luyện được những gì??"

Đất Kỳ nhìn tám phân thân tiến về đám yêu thú thì ngạc nhiên, những phân thân này cũn không hề yếu đuối một chút nào, đưa mắt nhìn Long Quân không lẽ lần này ta sai thật?? Chỉ cần ta có thể diệt được bản thể thì không phải được rồi sao?

Nàng huy động cửu vũ như những mũi thương bạc đâm về phía Long Quân, Long Quân thân thể uyển chuyển dễ dàng né tránh, cầm rìu bỏ ra những quang mang về phía Đất Kỳ, nàng phát tay hất quang mang ra phía xa, quang mang rơi xuống đám yêu thú cắt ngang thân những con xui xẻo.

Long Quân lơ lửng giữa trường không, tay nắm rìu khá ngưng trọng Đất Kỳ đúng là không phải kẻ yếu đuối, Đất Kỳ thấy không hiệu quả liền thu cừu vũ trở lại khẽ đưa tay sang ngang không trung một quả cầu xuất hiện xoay tròn nơi tay, thân hình nàng mờ dần rồi biến mất rồi lại xuất hiện ở một nơi khác, quả cầu phóng về phía Long Quân, Long Quân khẽ tránh quả cầu như có linh tính bay trở về, Đất Kỳ thoát ần thoát hiện quý mị quả cầu phóng ra liên tục.

Long Quân khi tránh khi dùng rìu bỏ nát mỉm cười

"muốn dùng tốc độ sao haha"

Nói rồi thân hình khẽ rung rung với giao động nhanh dần rồi như biến thành một tia chớp màu vàng đuổi theo bóng trắng của Đất Kỳ, một trắng một vàng đuổi nhau mọi góc ngách như những đường loằng ngoằng khắp chiến trường quang mang bay tứ tung, tiếng gió rít mạnh nhưng nơi đi qua xác thú ngổ ngang.

Đất Kỳ thở phì phò ra sức vừa chạy vừa dùng linh cầu tấn công, trên người nàng mồ hôi nhễ nhại, bộ y phục bị cắt trũng đôi chỗ dính huyết đỏ, nàng dừng lại trên không, Long Quân thấy nàng dừng lại thì cũng dừng nhìn xem nàng còn muốn giở trò gì.

Đất Kỳ nhìn Long Quân chán nản, khó đối phó quá đi xem ra đã tính sai sự cường đại của người này rồi! Nàng không cam tâm ah khẽ nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở bốc trướng từ phía trong, nàng mở bừng mắt lăm lăm hai tay giang ngang trên không trung từng ngọn hỏa diễm màu xanh xuất hiện xung quanh nàng, nàng phát tay về phía Long Quân hỏa diễm nhận điều khiển của nàng bay từng đoàn đến.

Long Quân nhìn hỏa diễm hồ phóng tới thì khẽ phát tay một lớp quang trảo kim sắc bao phủ lấy thân hình lại ngăn chặn hỏa diễm hồ lại rồi đập chân mạnh vào không khí bắn ngược về phía Đất Kỳ.

Tốc độ quá nhanh khiến Đất Kỳ không kịp phản ứng đã bị Long Quân nắm chặt cổ nhấc lên không, cánh tay Long Quân hiện ra những chiếc long lân kim sắc, Đất Kỳ vùng vẫy chân nhưng không thể thoát nổi.

Long Quân nhấc nàng ném mạnh xuống nền đất khiến mặt đất lún sâu xuống như một chiếc chảo cỡ lớn, đau điếng dựng người chặt vật đứng dậy Đất Kỳ nhìn Long Quân ở trên không trung thì thấy một lưới kim nhận bỏ mạnh xuống, nàng vội vàng phóng người sang bên khác tránh né.

Kim nhận xé mặt đất thành một rãnh sâu kéo dài, Đất Kỳ nhìn vết chém toát mồ hôi khẽ quay mắt nhìn thì thể xác yêu thú xung quanh, nhìn tám phân thân như đang chém giết yêu thú như gặt lúa vụ xuân thì chán nản thân hình lẩn khuất biến mất.

"chạy cũng thật nhanh, coi như tha người lần này" Long Quân lăm bằm

Đám yêu thú còn lại thấy đại vương đã rời đi thì cũng bỏ chiến mà chạy về rừng.

Long Quân triệu hồi phân thân trở về, nhìn đám yêu thú chạy đi cũng chẳng ngăn cản mà quay lưng trở về. Đất Kỳ ẩn mình trong thâm lâm nhìn bóng lưng Long Quân quay đi thì thở dài trong chốc lát rồi cũng trở về, nàng biết lúc này nàng không đủ sức để chiếm tiện nghi từ tay người này được, xem ra phải tính toán thật kỹ càng mới được.

Đám trắng hán mở cổng ra thu dọn những xác chết yêu thú ngổ ngang bên ngoài, không thể cứ để như vậy đi đây cũng là lương thực ah, ai biết ngày sau còn có chuyện gì xảy ra cứ tích trữ trước đề phòng vậy, vừa thu dọn họ vừa thần phục cha long quá cường đại, nếu không có cha ở đây có lẽ thôn xóm đã chỉ còn là một đồng cỏ nát mà thôi.

Một khu rừng phía xa thiếu nữ thanh y đang loay hoay xử lý một xác yêu thú lớn, cánh tay nàng hoá thành một cái cọc nhọn cắm thẳng vào tim yêu thú máu huyết bắn ra làm ướt măng cỏ xanh, thân thể yêu thú co rút lại đến khi chỉ còn là một lớp da thú mỏng, nàng bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Kể chuyện dưới trăng: Hồng Hoang Mộc Tinh, vì đại Việt trường tồn

Đánh đuổi Đất Kỳ cùng thú triều khủng bố, khiến cuộc sống thôn trang ở lại yên ả như bình thường. Long Quân dẫn dắt mọi người khai khẩn đất hoang mở rộng đất trồng cấy, Âu Cơ đã khỏe lại sau kì sinh nở hướng dẫn nữ nhân thiêu thừa nhuộm vải, cảnh sống êm đềm trôi qua từng ngày nhưng bọc trứng vẫn kiên trì hấp thu linh khí đất trời, quang mang tỏa sáng ngày rực rỡ nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu phá vỏ mà ra nhưng ai nấy đều háo hức mong đợi.

Đất Kỳ trở về dưỡng thương một thời gian thì cũng đã bình ổn trở lại nhìn về hướng thôn xóm nghiền ngẫm hiện giờ nàng quả thật không có cách nào xử lý ah, thời gian càng dài nhân loại càng cường đại yêu thú bình thường cũng khó gây trở ngại, yêu thú cường đại thì Long Quân ra mặt thì cũng chẳng nhằm nhỏ gì, Long Quân quá cường đại đi.

"kẻ nào đứng lại "

"Rầm, rầm"

" ahhhh"

Tiếng huyền nào phía ngoài vang lại khiến Đất Kỳ thoát khỏi những suy nghĩ miên man nàng nói với ra ngoài,

Ngân Lang ngoài điện chạy vào cung kính thưa

" đại vương phía ngoài có một thiếu nữ thanh y xâm nhập đang đánh nhau với chúng yêu thú "

" hừ kẻ nào dám to gan xáo trộn địa bàn của ta, đi ra ngoài xem"

Đất Kỳ đứng dậy bước ra ngoài, Ngân Lang đi theo sau, đi ra ngoài tiếng kêu càng lớn hơn, yêu khí nồng đậm tỏa ra khiến Đất Kỳ có chút kinh hãi, từ khi nào mà u ám thâm lâm lại có kẻ cường đại như vậy mà nàng không biết nhỉ??

Dưới chân núi phía sau đại điện, Đất Kỳ nhìn khung cảnh huyết sắc tứ tung, xác yêu thú lộn xộn bị đóng đinh trên những cọc gỗ nhọn, một thiếu nữ thanh y kiều diễm thanh thoát cánh tay la một cột gỗ nhọn hoắt cắm xuyên qua một lão tượng nhấc bổng nó lên không trung, lão tượng to lớn da thịt héo hơn co cấp thu nhỏ lại có thể thấy bằng mắt thường.

Đất Kỳ nhìn Thanh y nữ tử ngạc nhiên về sự cường đại của nàng, nàng không dám chắc phần thắng của mình là bao nhiêu nếu đối đầu với quái thú này. Thanh y nữ tử từ lúc Đất Kỳ bước đến từ xa cũng đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng, nữ tử quan sát Đất Kỳ lòng thầm tắc

" Cửu Vỹ Hồ Ly, cũng coi như cường đại, hẳn đã tu luyện mấy ngàn năm rồi, không tệ."

" một tỷ đề cao rồi! So với tỷ ta thấy mình quá nhỏ yếu, không biết hôm nay tỷ ghé qua bản điện có gì sau bảo?? Lũ tiểu yêu không có phép tắc mong tỷ đừng mất hứng" Đất Kỳ khách sáo vài câu, không ai lại muốn tự dung có thêm một đối thủ cường đại, nếu dĩ hoà vi quý được đó là điều tốt hơn cả.

Mộc Tinh nghe nàng nói vậy thì vút lải tượng lúc này chỉ còn da bọc xương xuống đất, thu các cọc gỗ xung quanh lại nhìn nàng nói

" ta muốn biết, hơi thở hỗn độn phát ra gần đây hẳn là Cửu muội có thể kiến giải đôi chút ah"

Đất Kỳ mắt lơ lửng quang sắc bén, đang suy nghĩ sao đối phó với Long Quân thì lại xuất hiện một quân cờ cường đại, nàng vờ như buột miệng

" Mộc tỷ ý nói đến bọc trứng rồng tiên ư??"

Mộc Tinh bị cụm từ bọc trứng rồng tiên khiến nàng chú ý, thảo nào thấy hấp dẫn như vậy bọc trứng rồng tiên lại có hơi thở hỗn độn

" bọc trứng rồng tiên là sao??"

" Mộc tỷ không cần vội chuyện này rất dài ah, để ta từ từ kể cho tỷ, tỷ theo ta vào đại điện ngồi nói chuyện thế nào?? Ở đây không tiện"

" được, mời Cửu muội dẫn đường"

Đất Kỳ gật đầu rồi cùng nàng phá không trở về đại điện, Đất Kỳ mời Mộc Tinh ngồi lên trường kỷ rồi nàng ngồi ở phía dưới, nói chuyện sơ quơ thì ra Mộc Tinh vốn tên là Mộc Miên tu hành đã không biết bao lâu ở cách u ám thâm lâm khá xa, một ngày bỗng phát hiện hư ảnh Long Điều trên bầu trời và khí tức hỗn độn thức tỉnh mới tìm đến đây.

Thấy Mộc Miên có phần đôi chút nóng ruột nàng liền kể về sự tồn tại của Long Quân và Âu cơ cũng như bọc trứng rồng tiên, về sự việc nàng và đám yêu thú tấn công thôn xóm mà thất bại quay về

" Mộc Tỷ ah, bọc trứng rồng tiên hấp thu linh khí trời đất bấy lâu nay nếu có thể ăn được thì không biết tiết kiệm được bao nhiêu năm thắng tu luyện nha! Đáng tiếc muội tài hèn sức mọn."

Nghe kể đầu đuôi Mộc Miên ánh mắt lơ lửng sáng đúng là vậy ah nhưng gã Long Quân này có vẻ không dễ đối phó đây, nàng nhìn Đất Kỳ hỏi:

" Cửu muội, Long Quân thật cường đại như vậy sao? So với ta thế nào?"

" muội thấy hẳn cũng phải ngang ngửa với tỷ "

" vậy thì hơi khó xử lý rồi đây!" Mộc Miên suy ngẫm

Đất Kỳ nhìn Mộc Miên gợi ý

" Mộc tỷ, hay là thế này ta và chúng thú sẽ phù trợ tỷ, tỷ cầm chân Long Quân nếu giết được thì tốt nhất đây là thị rồng ah còn ta thì sẽ lên vào lấy bọc trứng giúp tỷ, xong việc chỉ hy vọng tỷ chia sẻ ta một chút gọi là thù lao là được "

Mộc Miên nghe vậy thì thấy cũng hợp lý, nếu có thêm Cửu Vĩ và đám yêu thú thì khả năng thành công đúng là lớn hơn nhiều

" như vậy, thì có thiệt thòi Cửu muội quá không??"

" tỷ tỷ nói đùa rồi, nếu không có tỷ ta cũng không có gì ah hơn nữa tỷ gánh trọng trách ta chỉ làm việc vặt thôi "

" tốt vậy chúng ta lên đường"

" tốt"

Hai người đứng dậy nắm tay trên không yêu khí toát ra nồng nặc một góc trời, trên không trung mây đen từ đại điện dần dần bao trùm, chúng thú u ám sầm lăm nhìn yêu khí ở đại điện thì gầm rú tập trung lại phủ phục dưới chân hai nữ nhân cường đại này.

Yêu khí hung hãn bao trùm thương khung tôn dân nhìn lên không mà toát mồ hôi hột tập trung tại sân lớn nhà ngang. Long Quân đứng trước hiên nhà vòng tay qua eo Âu Cơ nhìn phương yêu khí toát ra khê nhủ mây, khí tức này có của Đất Kỳ còn một khí tức khác cường đại hơn rất nhiều, kẻ lạ mặt này không đơn giản. thôn dân đã tụ tập lại người người khuôn mặt lo lắng hành lễ với hai người

" cha, mẹ lần này yêu thú rất cường đại làm sao đây??"

Âu Cơ nhìn các thôn dân rồi quay nhìn phu quân của mình cũng có đôi chút suy nghĩ hỏi

" Long Quân, khí tức này rất cường đại ah lại có thêm Đất Kỳ nữa rất không dễ đối phó, chàng nghĩ chúng ta nên làm sao?"

Long Quân dõi theo yêu khí ngày càng lan rộng, ánh mắt sắc bén nhìn thương khung

" làm sao ư?? Đánh, chỉ có đánh mà thôi! Binh đến trăm binh, nước đến đập dề. Lựa chọn là ở bản thân, thành bại là do lòng mình đủ kiên định hay không "

" các con, theo ta đánh một trận thế nào?? "

Long Quân đưa mắt nhìn từng khuôn mặt thân quen, mọi người nhìn vị thần long tôn kính rồi quỳ sụp xuống đồng thanh

" can tuân ý chỉ của người "

" tốt các con đứng lên đi, như vậy mới không hổ là nhi tử của Long Quân ta. Đứng lên đi vì một đại Việt trường tồn!"

Nhìn từng khuôn mặt rạng ngời như ánh ban mai, Long Quân cảm thấy lòng tự hào về họ những con người nhỏ bé trong hồng hoang vắn vũ, khê nắm bàn tay thật chặt giờ thẳng lên trời cao mà hô lớn.

" vì một đại Việt trường tồn!"

Người người, đứng dậy nắm chặt tay mình gân máu như những con rạch nhỏ chạy chằng chịt ánh mắt kiên định, vì bản thân, vì gia đình, vì lý tưởng thân nam nhi ngẩng cao đầu ngai gì huyết hồng sẽ rơi.

Nam nhân vũ khí nắm chắc nơi tay, khê vuốt ve đôi má người thương, hải đồng nhào vào lòng cha chúng không không khóc, cũng không buồn chúng chỉ cười và nói " con chờ người" rồi theo mẫu thân rồi đi, không một chút bịn rịn, khê đưa tay vẫy chào nhau, hẹn gặp lại bên bếp lửa hồng.

Long Quân nhìn Âu Cơ, nắm chặt bàn tay nhỏ bé dạn dò

" Âu Cơ, nàng ở lại trông chừng cho nhi tử của chúng ta nhớ cẩn thận, Đất Kỳ quý kẻ đa đoan nàng phải hết mực đề phòng, ta sẽ về sớm thôi "

Âu Cơ gật đầu gục đầu vào bộ ngực lớn của Long Quân

" chàng nhớ giữ gìn, thiếp và các con đợi chàng Khải hoàn trở về "

Long Quân kiên định gật đầu khê trừu mến vuốt mái đen dài của nàng rồi quay đi chỉ định vào người ở lại cùng Âu Cơ canh giữ bọc trứng rồi cùng những người khác lên thành chờ đợi.

Bầu trời mây đen kéo về cuộn cuộn như đại hạo kiếp bao phủ khắp đất trời, Long Quân nắm chặt cây rìu vàng trong tay mắt loé tinh quang nhìn về phương yêu thú kéo đến, yêu thú rất nhiều dẫn đầu bởi hai thiếu nữ xinh đẹp, một người là Đất Kỳ một thiếu nữ thanh y lạ mặt cường đại.

Mộc Miên và Đất Kỳ dẫn đầu chúng thú, Mộc Miên đi đến đâu cỏ xanh mọc lên rạp rạp che kín quân đoàn yêu thú hùng mạnh, cảm nhận được ánh mắt nhìn từ phía thôn xóm đến nàng đưa mắt đón nhìn lại miệng lăm bầm

" kẻ này là Long Quân sao?? Quả nhiên cường đại"

Đất Kỳ cũng cảm nhận được ánh nhìn của Long Quân thấy Mộc Miên như vậy thì đáp lời

"đúng vậy! Một tỷ người thấy thế nào? Người có thể đánh được hấn không?"

Mộc Miên ngẫm nghĩ gật đầu

"đúng là cường đại như muối nói, muối ăn thiết thòi từ tay hấn không oan. Tồn tại như hấn tuy bị phép tắc hạn chế nhưng muốn giết thì khó nếu chỉ cầm chân để muối làm việc thì đơn giản thôi!"

Đất Kỳ vui mừng xem ra lần này cơ hội thành công không nhỏ rồi

"Tỷ yên tâm, muối sẽ không để tỷ thất vọng đâu"

Mộc Miên thấy hài lòng với lời hứa hẹn của vị Cửu muối này, nàng lẻ lười liếm quanh bờ môi nói

"tốt, muối sẽ nhận được phần hậu lễ xứng đáng. Chúng ta đi nhanh thôi! Càng đến gần hương vị càng kích thích người mà"

"tốt, tất cả các người nghe thấy rồi chứ? tăng tốc độ lên."

Đất Kỳ hào hứng phất tay ra lệnh cho chúng thú phía sau chạy lên, mặt đất rung chuyển bởi sức nặng của đám yêu thú, chúng chạy xuyên qua đám cỏ cây cao ngút mà Mộc Miên tạo ra để che khuất thân thể, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy những đường ngoằn ngoèo đến cách chân tường thành một khoảnh thì im lặng như thể một đồng cỏ xanh bình thường.

Long Quân nhìn người cầm đầu của thôn dân gật đầu rồi lắc mình bước từng bước trên không trung, từng bước đi thì một bóng người y hệt lại hiện ra phân phối các vị trí trên tường thành cảnh giới sẵn sàng.

Long Quân lơ lửng trên không trung cầm rìu vàng trong tay, Mộc Miên nhìn thân ảnh nam tử trên không thì nói với Đất Kỳ

"cửu muối, cứ theo kế hoạch định ra, Long Quân để ta "

"được tỷ yên tâm " Đất Kỳ gật đầu đáp lời.

Mộc Miên nhận được lời đáp ứng thì đập chân lơ lửng bay lên không trung đối diện với nam tử tuấn tú mang tên Long Quân này.

Nàng quan sát Long Quân, thân thể cao lớn với những thứ cơ hài hoà ẩn chứa lực lượng hùng mạnh, khuôn mặt góc cạnh kiên nghị ánh mắt như vũ trụ bao la hút hồn người, nàng tâm đắc quả không là kẻ từ hỗn độn mà thành đáng tiếc không chung một lối đi.

Long Quân nhìn nữ tử thanh y xinh đẹp tà dị trước mắt cảm nhận yêu khí từ trên người nàng mà bất ngờ, nàng có lẽ là tồn tại cường đại thuộc hàng bậc nhất hạ giới này, nhìn nàng rồi nhìn Đất Kỳ đứng phía dưới thì lòng cũng đã hiểu hai nàng này tính toán thế nào rồi.

Đất Kỳ thấy Long Quân nhìn mình thì mặt mày cười rồi giờ tay ra hiệu với chúng thú

"lên san bằng hết cho ta!"

Đám yêu thú gầm rú ghê rợn, hỗn loạn rồi theo chỉ thị xông về phía tường thành, Đất Kỳ nhìn Long Quân rồi cửu vũ rung động tỏa quang mang huyền ảo nàng biến thành chín thân ảnh giống y đúc nhau rồi lẫn vào đám yêu thú công thành.

Long Quân thấy cử động của Đất Kỳ và đám yêu thú thì giờ cây rìu vàng trong tay lên hết lớn

"vì đại Việt trường tồn"

Tám đại phân thân đứng trên tường thành cũng giờ cây rìu của mình lên, thôn dân cũng đồng loạt đưa vũ khí của mình hướng trời xanh hét lớn

"vì đại Việt trường tồn "

Phân thân có mái tóc đỏ rực hai tay phun những luồng xuống đám cỏ xanh phía dưới, không gian biến thành một biển lửa, đám yêu thú đập trên lửa xông lên như đám thiêu thân da dày thịt béo.

Phía trên tường thành thôn dân dùng tên bắn xuống như mưa, cây cối, đá các vật dụng có sức nặng được ném xuống để giết và ngăn chặn lũ yêu thú tiếp cận thành, yêu thú phi hành bay lượn trên bầu trời thì thoảng tìm đối tượng đáp xuống cầu xé, tám đại phân thân của Long Quân xông vào đám yêu thú chém giết quang mang rực rỡ tới lui, chẳng mấy chốc khung cảnh thảm liệt đã xuất hiện khắp nơi.

Long Quân cảm nhận được sự khốc liệt phía dưới nhưng không thể lơ là người trước mặt này được, nhìn nàng mà chẳng buồn nói nhiều

"tới đi!"

"được "

Mộc Miên giờ tay lên không, ngón tay nàng biến dài thành những chiếc rìu dài công về phía Long Quân với tốc độ kinh khủng sắc bén, Long Quân thân

hình thay đổi phương vị liên tục trên không tránh rẽ cây tấn công rồi riu chém đứt những chiếc rẽ này để tiếp cận Mộc Miên.

Mộc Miên cười nhạt, những chiếc rẽ của nàng bị Long Quân chặt đứt lại bằng một tốc độ nhanh bất ngờ mọc lại tiếp tục vây quanh Long Quân, thương khung rẽ cây di chuyển như những vết mực xanh đuổi theo một vết trắng.

Phía dưới tường thành cuộc chiến nhân yêu vẫn diễn ra một cách khốc liệt, xác yêu thú nằm nhát nghiêng dưới chân thành tạo thành những bậc đệm để những con khác phi thân lên tường thành, có những con bị hạ ngay trên không có con tiến lên được tường thành thì cắn giết một đoàn hỗn loạn, những phân thân của Long Quân cùng với thôn dân ra sức chém giết thủ vững tường thành.

Trong giây phút hỗn loạn một bóng trắng lướt lên, hoá thành một bóng một thôn dân bình thường rồi lẩn trong đám người và từ từ nhân cơ hội tách mình khỏi đám đông rồi tường thành tiến về phía trong thôn.

Mộc Miên nhìn Long Quân thay đổi phương vị trên không tránh khỏi rẽ cây của nàng như cá trạch thì bất ngờ những cũng chẳng khiến nàng bận tâm, nàng chỉ cần cầm chân hắn là được.

Nhưng để yên tâm hơn nàng phải khiến quyền chủ động nắm chặt trong tay mình hơn, đầu óc xoay chuyển nàng nhìn phía dưới tường thành khẽ mỉm cười nói

"Long Quân, xem ra thành của nhân loại sắp không trụ được nữa rồi! Hahaha.. Ngươi vậy vùng vô ích thôi!"

Long Quân đang di chuyển trên không nghe vậy thì hơi khựng lại đưa thần thức quyết xuống phía dưới thấy chiến đấu tuy thảm liệt nhưng không đến mức đầu ah

"thôi chết mất bấy rồi!" Lầm bầm, Long Quân nhanh chóng biến đổi phương vị.

Nhưng không kịp nữa rồi, một chiếc rẽ cây cuốn chặt lấy chân rồi những chiếc rẽ khác tiến đến cuốn chặt người Long Quân, Long Quân dựa dựa phá hết lớp này thì lớp khác lại cuốn đến.

Phía dưới đất những rẽ cây lớn phá mặt đất mọc thẳng lên không trung đan lại xung quanh Long Quân như chiếc lồng giam nhốt Long Quân đang bị rẽ cây từ ngón tay Mộc Miên cuốn chặt.

Mộc Miên nhìn Long Quân vùng vẫy bên trong mỉm cười, thành công này ngoài dự đoán nàng nha, nàng cười nhạt

"haha, thần thú hỗn độn ở dưới phạm giới này này cũng không thể thoát khỏi tay ta. Long Quân, thật đáng tiếc để ta tiễn ngươi một đoạn đường."

Mộc Miên nói rồi một chiếc rẽ cây đứt ra như một cây thương nhọn không lồ bay ra xa lấy đà bay về phía Long Quân như muốn kết án tử, Long Quân nhìn vậy thì ra sức quấy động thân thể nhưng không thể nào thoát khỏi sự trói buộc của rẽ cây mà cây thương gỗ ngày càng đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Kể chuyện dưới trăng: Trăm Con Phá Bọc, Diệt Mộc Tinh

Hoà mình vào những lộn xộn trên tường thành, thân ảnh hán tử lách mình tránh đi ánh mắt dò xét tới từ những người xung quanh, hần men theo bậc thang theo những người đi tiếp tế mà rời khỏi.

Ngó nghiêng khắp thôn xóm vắng bóng người, hần nhìn về tường thành cười nhạt rồi cơ thể lay động trở thành một thiếu nữ bạch y xinh đẹp, Đát Kỷ đã thành công tiến vào, nàng thông thả tiến về nơi quang mang phát ra từ bọc trứng rồng tiên mà tiến đến.

Âu Cơ đứng trên bậc đá cao vuốt ve những nhũ tử chưa thành hình của mình, tâm trạng lo lắng không thôi, từ sự thảm liệt phía ngoài truyền đến từ sát khí sôi trào sao nàng có thể yên tâm cho được.

Bốn người canh gác cảm thấy sự lo lắng từ mẹ Âu Cơ càng nắm chặt vũ khí trong tay thầm quyết tâm bảo vệ an toàn cho mẹ và bọc trứng an toàn.

Càng đến gần bọc trứng rồng tiên, Đát Kỷ càng háo hức mong đợi, bọc trứng càng hiện rõ quang mang thôi thúc nàng càng lớn, khẽ nép mình trong góc khuất nhìn Âu Cơ cùng với mấy người canh gác nơi đài cao, Đát Kỷ nhìn chăm chú vào thứ nàng đang tìm kiếm này quả không làm nàng thất vọng.

Khẽ ngẫm nghĩ làm sao để những người này rời đi, nàng huyền hoá mình thành một thiếu nữ giản dị giống như đúc những người thôn dân nhân loại này, nàng chạy ra khỏi chỗ nấp hát ha hát hải vừa chạy vừa kêu toáng lên

"Mẹ Âu Cơ, không xong rồi! Không xong rồi!"

" người đến đứng lại!"

Người canh gác thấy có người chạy đến thì ngăn lại nhưng thấy người này lo lắng vậy thì cũng cảm thấy lòng hơi hoảng hốt.

Âu Cơ đứng trên đài cao nhìn thiếu nữ có đôi phần giản dị nhưng hơi thờ lại khiến nàng có cảm giác gì đó vừa thân quen vừa lạ lẫm, khẽ giơ đôi tay ra hiệu cho người gác phía dưới rồi hỏi

" có chuyện gì mà người vội vàng vậy??"

Đất Kỳ ra vẻ hỗn loạn trả lời

" không xong rồi! Yêu thú quá cuồng bạo, quá đông, quá nguy hiểm, cha Long sắp không chống nổi nữa rồi"

Bốn gã nhìn nhau, nhìn thiếu nữ rồi hướng mắt về phía Âu cơ hỏi

" mẹ Âu Cơ giờ sao đây?? "

Không đợi Âu Cơ trả lời Đất Kỳ đã nhanh nhẩu

" còn làm sao nữa mau đi giúp cha Long đi!"

" nhưng chúng ta phải canh gác ở đây, đó là lệnh của người "

" các người đi đi, ở đây để ta chú ý cho"

Những người canh gác cảm thấy cũng có lý ah nhưng mà việc này là chống lại lệnh cha ban ah, họ đưa mắt nhìn Âu Cơ ý đồ hỏi.

Âu Cơ nghe thiếu nữ cùng mấy người này đối thoại giờ thấy họ nhìn mình thì gật đầu nói

" các con đi đi, thêm một phần sức cũng tốt"

" vâng thưa mẹ!" Họ đáp lời chắp tay cung kính rồi chạy về phía tường thành hồi hả.

Âu Cơ quan sát thiếu nữ giản dị trước mặt mình này, mỉm cười

" con cũng đi đi, đừng ở lại đây làm gì. Một mình ta canh gác ở đây được rồi!"

Đất Kỳ nhìn Tiên Cầm xinh đẹp trước mắt này tâm tắc dung mạo thiên tiên, vóc dáng hoàn mỹ cười nói

" ta nghĩ người cũng đã đoán được thân phận của ta rồi đi, không cần phải giả vờ nữa "

Nói rồi Dung mạo, y phục của nàng khôi phục như ban đầu trở lại thành thiếu nữ diễm lệ nhìn Âu Cơ

" người phát hiện ra từ lúc nào thế?? Ta tự hỏi ta diễn cũng không quá tệ "

Âu Cơ quan sát nàng thật kỹ, lần trước nàng chưa nhìn thấy được chân mục Đất Kỳ chỉ nhìn thấy khi tức giận chiến với Long Quân từ xa, quả không hổ là hô ly dung nhan ma mị

" ngay từ khi người xuất hiện ta đã đoán biết ra thân phận của người rồi!"

Đất Kỳ hứng thú " oh, vì cái gì thế?"

" tuy người biến thành thiếu nữ thôn dân nhưng khí chất quá bất bình thường đi, khí chất vương giả xinh đẹp thôn nữ khó gặp lắm, mà người cũng thấy đây hẳn người từ ngoài tiến lại đây không hề thấy bóng một nữ nhân nào."

Đất Kỳ gật đầu, ra là vậy có lẽ vì nàng quá hứng thú nên không quan sát kỹ toang cục

" vậy là chỉ có mấy gã khờ kia không nhận ra ta sao?? "

" người quá coi thường người khác rồi, những người đó cũng đã nhận ra từ sớm, vì sự thật nó hiện ra trước mắt rõ ràng vậy mà!"

" thế sao người lại cho bọn họ rời đi "

" vì họ ở lại đây không phải chết vô ích dưới tay người sao?? Ra phía ngoài đánh giết yêu thú trợ giúp mọi người hẳn là tốt hơn nhiều "

" bộp, bộp... Ra vậy ta không nghĩ mình lại thiếu sót như thế " Đất Kỳ vỗ tay

"ngươi còn sai ở một điểm nữa "

Âu Cơ nhìn nàng cười nói

" là điểm nào?? Xin phu nhân cho ta kiến giải "

" nam nhân chân chính thì cho dù khó khăn đến mức độ nào cũng sẽ không hạ mình cầu cạnh nữ nhân, nhất là Long Quân chàng biết sự quan trọng của nhi tử mình chàng dù chết cũng phải bảo vệ nó." Âu Cơ nhìn phương xa Long Quân đang thoát ần thoát hiện giữ những vết xanh nói.

Đất Kỳ nhìn Âu cơ, nữ nhân này bằng thanh Ngọc khiết trí tuệ hơn người, thật khó có thể qua mặt được nàng

" phu nhân, ta biết ngươi sẽ không để ta động đến bọc trứng này, nhưng đáng tiếc ta phải đoạt đến trong tay, đắc tội rồi!"

Nói rồi cửu vĩ xuất hiện vũ động sau lưng nàng, yêu khí tỏa ra khiến không gian xung quanh gọn sóng nhỏ, cửu vĩ như những bạch xà uốn lượn tấn công về phía Âu Cơ.

Âu Cơ bình tĩnh nhìn hành động của Đất Kỳ, cửu vĩ mang lực lượng cường đại khiến tà áo nàng tung bay, phía sau lưng nàng một cánh chim lớn màu trắng viền hồng xuất hiện bao trùm cả người nàng vào trong tránh khỏi sự tấn công của cửu vĩ.

Cửu vĩ tấn công như vũ bão nhưng không thể khiến đôi cánh mảy may một vết xước nhỏ hay thân thể Âu Cơ xoay chuyển chút nào, lực phòng ngự cường đại khiến Đất Kỳ phải kinh ngạc.

Dừng lại nhìn Âu Cơ chăm chú, Âu Cơ thấy tấn công đã dừng lại thì đôi cánh giang rộng trên không trung nói

" ta Sẽ không để ngươi hay bất cứ ai động đến các con của ta, dù cho ta phải trả giá bằng mạng sống của mình"

Đôi cánh nàng đập mạnh khiến bụi đất toán loạn, từng chiếc lông cánh mang theo hoạt điểm đỏ rực như những mũi tên xé gió bắn về phía Đất Kỳ.

Đất Kỳ chân đạp đất bắn người lên không trung phía sau, thân hình lay động các phương vị tránh né, xung quanh nàng từng đốm hoa diễm hồ bay lượn hoá giải thế tấn công của Âu Cơ rồi theo hướng tay của nàng trả đòn lại.

Âu Cơ hai đưa lên tạo một tường lửa trước người ngăn chặn hoả diễm hồ lại, Đất Kỳ di chuyển nhanh chóng xung quanh tường lửa phóng hoả diễm hồ lại, Âu Cơ thân hình di chuyển xuất hiện xung quanh bậc đài chấn hoả diễm hồ này đồng thời từng chiếc lông liên tục phóng về Đất Kỳ.

Âu Cơ tạo một màng chắn bao quanh bảo vệ bọc trứng khỏi giao động rồi, vũ cánh phóng tới Người Đất kỳ, Đất Kỳ đập không biến thành một quang mang màu trắng di chuyển trên không, Âu Cơ như một quang mang màu đỏ đuổi sát theo sao, hoả diễm xanh đỏ từng vết dài,

Âu Cơ tốc độ nhanh khiến Đất Kỳ lúng túng không thôi, nàng nhận ra người này không hề kém cạnh Long Quân là mấy phương diện lực lượng có lẽ còn kém nhưng tốc độ quá mức kinh khủng không hổ là tiên cầm hồn độn.

Âu Cơ phương vị biến đổi linh hoạt, lông vũ mang sắc diễm hồng phóng tới Đất Kỳ như thể muốn cắt đi sinh mệnh, trên cửu vĩ của Đất kỳ có những nơi bị cháy xem, nhiều vết sẹo mờ, Đất Kỳ chặt vật tránh né nhưng vẫn không thể tránh được hết.

Đất Kỳ bị Âu Cơ xuất hiện bất ngờ sau lưng, hai vai bị nắm chặt da thịt nàng như bị chiếc kim sắt khoá chặt, da thịt bị ngón tay Âu Cơ cắm thành lỗ sâu huyết dịch chảy như dòng nước nhỏ ướt cả y phục, da mặt nàng tái nhợt khẽ nhăn lại vùng vẫy hồng thoát thân nhưng không thể.

Âu Cơ nắm chặt bả vai Đất Kỳ ném mạnh nàng về phía dưới, thân thể Đất Kỳ như khúc gỗ lớn đâm sầm xuống khiến mặt đất thành một rãnh sâu kéo dài cắt đôi dãy nhà của các thôn dân, nhà cửa đổ sập xuống khối bụi bắn ra tứ phía.

Âu cơ đập cánh lơ lửng trên không nhìn đồng hồ nát bên dưới chờ đợi, nàng biết như vậy chưa thể hạ được Đất Kỳ ah, yêu thú tu luyện đến mức độ này thân thể không phải loại kém cỏi.

Đúng như dự đoán, Đồng hồ nát rung động rồi bắt hết ra xung quanh, Đất Kỳ hoá thành bản thể một con Cửu vĩ hồ ly khổng lồ, bộ lông trắng tuyết, miệng máu ruộng ngọc, quanh thân yêu khí tăng lên một cách kinh khủng, đôi mắt xanh như nước biển khơi nhìn thẳng lên không trung.

Đất Kỳ mở miệng thật lớn hoả diễm hồ

Cuộn tròn trong miệng nàng như đang tích sức lực lượng không gian xung quanh từng vết nứt dần xuất hiện rồi lan toả ra rộng ra, hơi nước trong không khí như bị bốc hơi, nhiệt lượng khủng khiếp khiến mọi thứ như mờ ảo run rẩy.

Hoả diễm hồ từ miệng Đất Kỳ phun ra thành một luồng lớn mạnh mẽ mang theo sức nóng phá không về phía Âu Cơ, Âu Cơ tay chấp trước mặt sau lưng hư ảnh chim Lạc khổng lồ vũ động hồng sắc ngập trời khẽ ngẩng đầu khiến thiên khung rồi hư ảnh đập cánh đâm thẳng vào lòng hoả diễm hồ.

Hư ảnh chim Lạc đâm xuyên qua giữa sắc xanh của lòng hoả diễm hồ, nơi hư ảnh đi qua hoả diễm hồ bị đốt cháy hoà tan, Đất Kỳ nhìn hư ảnh Chim lạc ngày càng tiến gần mạnh mẽ thì hoảng hốt

" hồn độn hoả, không, không thể nào"

Quay lưng toan chạy trốn nhưng không kịp nữa rồi hư ảnh đâm xuyên người Đất Kỳ, Đất Kỳ học bùng máu lớn xuống nền đất, nền đất biến thành một mảng đỏ rực bốc khói nghi ngút, tứ chi lao đảo đồ sụp xuống mất trọn tròn, huyết hồng chảy ra từ miệng như những dòng dung nham sôi sục, sinh mệnh yếu ớt dần trôi đi.

Âu Cơ thở ra một hơi dài, thân thể có chút ẽ oải hạ xuống bên bọc trứng nhưng Đất kỳ thoi thóp trên nền đất lắc đầu rồi đưa âu yếm vuốt ve bọc trứng thủ thi

" Sẽ không sao đâu, các con đừng lo lắng"

Bọc trứng như hiểu được tiếng của người mẹ khẽ rung động rồi ra sức hút linh khí đất trời mạnh mẽ, linh khí như thủy triều lũ lượt kéo về rồi biến mất vào trong, Âu Cơ mỉm cười nhưng hành động của những đứa con chưa gặp mặt này.

Một tiếng cười lớn từ phía chiến đấu của Long Quân truyền lại kèm theo sau đó là thanh âm nữ nhân khiến Âu Cơ sững người

" haha, thần thú hỗn độn ở dưới phạm giới này này cũng không thể thoát khỏi tay ta. Long Quân, thật đáng tiếc để ta tiễn người một đoạn đường."

Âu Cơ nhìn lại phương xa thấy Long Quân bị cuốn chặt trong đám rễ cây, một thương gỗ nhọn lớn đang chuẩn bị đâm tới, thể nàng khẽ run rẩy dòng lệ như những hạt ngọc châu long lánh chảy dài bờ má.

Khẽ thom nhẹ bờ môi lên những đứa con chưa thành hình thủ thi

" các con, ta phải đi "

Nói rồi nàng hoá thành bản thể phá không về nơi Long Quân đang gặp nguy hiểm

Những giọt lệ của nàng rơi trên bọc trứng, khiến nó như cảm nhận được niềm xót thương mà rung động dữ dội linh khí thiên địa như bị thúc dục ào ào tiến về trong bọc trứng, không gian xung quanh nó từng vết nứt lớn như một chiếc gương vỡ do sự va chạm cường đại.

Trên bọc trứng từng vết nứt lan rộng ra một luồng ánh sáng vàng từ bên trong phá vỡ đỉnh lớp vỏ phóng thẳng lên trời cao thành một cột sáng rực rỡ xua tan bóng đêm của yêu khí.

Biến cố bất ngờ khiến cả người lẫn yêu trên chiến trường thảm liệt ngược mắt lại nhìn, Âu Cơ đôi cánh ngừng đập quay người lừng lự trên không trung nhìn dị tượng các con của mình gây ra mà ngỡ ngàng, Long Quân như cảm ứng được điều gì thì nhìn Mộc Miên, Mộc Miên nhìn luồng ánh sáng phá không ngẩn ngơ.

Ánh sáng vàng xua tan đêm tối, bao trùm lên mọi người khiến họ như được ấm mình trong sự thư thái, từng vết thương trên cơ thể lành lặn, Âu Cơ đôi má càng thêm hồng nhuận, nét mặt môi bị xua tan đi trên khuôn mặt của nàng, nhưng thôn dân khẽ nắm đôi tay vận vẹo cơ thể thể cảm nhận lực lượng hồi phục như ban đầu thì mừng rỡ, những người bị thương hay hấp hối hoạt náo bật dậy người nhìn ta ta nhìn người cười lớn nắm lấy vũ khí tiếp tục xông vào đám yêu thú một cách cuồng nhiệt.

Long Quân nhìn ánh sáng vàng bao trùm cơ thể mình, nắm chặt đôi tay từng thớ cơ trên thân thể như những rung động tích xúc lực lượng gồng phá tan xiềng xích bằng rễ cây, Long Quân hoá bản thể thần long phóng lên trời uốn lượn vẫy vùng.

Mộc Miên thấy Long Quân phá tan trời buộc thì mừng tình điều động rễ cây tấn công về phía Long Quân lúc này đã hoá Bay lượn trên thương khung, mà tức tối chỉ một chút nữa thôi thì đã thành công rồi.

Long Quân long thân uốn lượn xuyên mây, Long vĩ quất nát những rễ cây của Mộc Miên rồi dừng lại ngẩng cao đầu há lớn miệng một luồng sáng vàng mạnh mẽ từ từ trong Long khẩu phóng mạnh về phía Mộc Miên.

Luồng sáng phá tan hết thảy rễ cây lớn ngăn cản trên đường đi khiến chúng thành những mảnh vụn li ti, Mộc Miên nhận thấy sự cường đại của đòn thể này liền hoá thành bản thể một đại thụ che trời sừng sững, những cành lá xum xêm gấp lại bảo vệ trước thân xung quanh đại thụ là một lớp quang mang xanh ròn.

Luồng sáng đâm thẳng vào lớp màng bảo vệ rồi xuyên qua, đâm đến cành lá bảo vệ đại thụ, giữa luồng sáng vàng mạnh mẽ cành lá như bị phân hoá thành những bụi nhỏ lơ lửng trong không khí, thân đại thụ bị luồng sáng xuyên thủng thân thể như bị co rút lại với tốc độ mắt thường thấy rõ ràng từng vòng từng, đến khi luồng sáng tan đi đại thụ chỉ còn là một gốc cây nhỏ trơ trọi rơi trên nền đất.

Trên tường thành chiến đấu giữa các thôn dân và yêu thua cũng đã dừng lại, xác yêu thú nhón ngang máu huyết tứ chi, lục phủ ngũ tạng rơi vãi đầy rẫy, chúng nhân ôm chầm lấy nhau hò hét cười nói ăn mừng thắng lợi.

Long Quân trên không hoá nhân hình nhìn đám con vui mừng khẽ mỉm cười, cảm nhận thấy phương xa Âu Cơ cũng cười nhìn mình thì gật đầu với nàng, rồi hạ xuống trước gốc cây nhỏ trơ trọi.

Khẽ giang cánh tay ra, cây rìu vàng không biết đàn rơi nơi nào phá không bay tới như một vệt sáng rồi nằm gọn trên tay, toan đưa rìu chặt bỏ gốc mộc tinh này.

Mộc Miên lúc này chỉ là một cây gỗ nhỏ trơ trọi héo hon như sắp chết vì hạn hán nhìn hành động của Long Quân thì trên thân cây lòi ra khuôn mặt nữ nhân miệng nấp mấy vang tiếng cầu xin

"Long Quân, không cha Long ta cũng từ người diễn sinh mà ra, cầu xin người tha cho ta lần này, ta hứa sẽ không bao giờ động tới mọi người nữa bất kể là ai là nhân loại hay yêu thú, ta nguyện chỉ cả đời này chỉ là một gốc thụ bình thường, van người mở lòng thương"

Long Quân nghe vậy thì ngần ngừ đôi chút, Mộc Miên thấy Long Quân chần chừ thì vui mừng lòng loé lên tia xảo quyết sâu dưới mặt từng chiếc rễ cây của nàng đâm ra như những con rắn lan toả đi khắp nơi tìm những xác yêu thú đã chết hút cạn thân thể linh lực còn sót lại.

Đất Kỷ thoi thóp thở, bị một rễ cây đâm xuyên người lắm lắm

"Mộc tinh, ngươi được lắm"

Thân thể nàng héo quắt lại, nhìn cơ thể tiều tụy thần hồn nàng từ trong đầu chui ra rồi bỏ thân thể nhìn về phương xa rồi dứt khoát quay lưng rời đi.

Long Quân nhìn mộc tinh chăm chú hỏi lại

"ngươi Sẽ làm như vậy thật chứ??"

Mộc Miên ra sức gật đầu khẳng định

"ta Sẽ làm như vậy, ta có thể thề trước thiên địa này"

Long Quân ngẫm nghĩ cười nói

"vậy ngươi thề đi, ta thật sự Sẽ tha cho ngươi không biết chừng "

Mộc Miên trầm ngâm cảm nhận lực lượng do hấp thụ xác yêu thú được kéo lên thì mừng rỡ cười lớn

"ta suy nghĩ lại rồi! Tất cả các ngươi phải chết haha...."

Theo tiếng cười Mộc Miên vang vọng, thân thể nàng lớn dần lên, Long Quân thấy vậy thì cười biết rằng kẻ này tính xấu khó bỏ nhất quyết phải trừ đi.

Gió riu lên trời cao cây riu hoá thành to lớn chém về phía Mộc Miên, Mộc Miên chiếc cành cây lớn gió lên đón đỡ nắm chặt cây riu ném về phương xa. Long Quân thấy vậy bật người bay lên không trung cách xa Mộc Miên một khoảng lớn nhìn Mộc Miên ngày càng khổng lồ thậm chí còn lớn hơn trước đây.

Nhìn không gian ánh sáng vàng dị tượng do các con mình gây ra trong đầu loé tinh quang, hai tay vũ động theo hình tròn trên thương khung một hư ảnh tròn lớn hiện ra khê về thêm những hoa văn đẹp đẽ, ở giữa là mặt trời, xung quanh là hình thù những thôn dân đầu đội mũ lông chim vai khoác áo lông chim, những võ sĩ cầm vũ khí giáo mác, những người gĩa gạo, hay những chiếc thuyền vượt sóng ngoài khơi, viên ngoài là hình ảnh chim Lạc bay lượn giữa thiên khung vô tận.

Hư ảnh lớn trên thương khung như thể vật thể sống động di chuyển theo quỹ tích đẹp đẽ phía trung tâm hư ảnh một cột trụ vàng tách ra lơ lửng, hư ảnh xoay dọc gần cách giữa Long Quân và Mộc Miên, Long Quân ngự không bay lên tay cầm cột trụ vàng đứng trước hư ảnh nhìn Mộc Miên khổng lồ phía dưới.

Mộc Miên nhìn hư ảnh trên không cười nhạt, gió cành lớn chỉ về phía Long Quân hàng ngàn vạn cành, rễ nhọn hoát như ngọn thương mũi giáo phóng thẳng tới Long Quân.

Long Quân lắc đầu hai tay cầm cột trụ vàng gõ mạnh vào hư ảnh lớn, từng thanh âm phát ra khiến thiên địa rung chuyển, những chiếc cành rễ của Mộc Miên đánh tới bị thanh âm cường đại đánh nát, thanh âm bao trùm Mộc Miên thân thể nàng tan rã rơi rụng như chưa từng tồn tại, nàng trợ trợn mắt kinh hãi muốn chạy trốn nhưng không thể lay động một chút nào,

Thanh âm hư ảnh phát ra đến khi đại thụ to lớn biến mất giữa thiên địa mới dừng lại, mây đen dần tan, ánh sáng chan hoà phủ khắp núi đồi, cây cối xanh tươi với tốc độ kinh ngạc mọc lên trên những Đổng đồ nát, người người reo hò vui vẻ.

Long Quân nắm tay Âu Cơ chờ đợi, những thôn dân thấy vậy thì im lặng háo hức, cột ánh sáng vàng từ bọc trứng phá thẳng lên trời cao mờ dần, mờ dần rồi tắt hẳn, trên không trung những đốm sáng như những ngôi sao vàng bay lượn thích thú rồi từng cái, từng cái hạ xuống đất hoá thành những đứa trẻ nhỏ chúng nhìn không gian xung quanh nhìn những thôn dân rồi tập trung ánh mắt nhìn Long Quân và Âu Cơ chúng cười toe như những đóa hoa rực rỡ sắc màu.

Từng đốm sáng hạ xuống hoá thành một trăm hài tử thân thể hài hoà, anh tuấn sáng ngời, chúng cùng nhau chạy ủa lại vây quanh Long Quân và Âu Cơ miệng nhí nha

"cha, mẹ"

Mọi người nhìn một trăm hài tử này vui mừng hơn hở, Long Quân Âu Cơ hạnh phúc dạt dào nhìn nhau, nghe tiếng gọi của đàn con thơ thì gật đầu bế từng đứa yêu thích không rời.

Không gian bị sự xuất hiện của những hài tử khiến cho trở nên rộn ràng náo nhiệt hẳn lên, mọi người trở về thôn làng cùng nhau dọn dẹp những phế tích

đổ nát sau trận chiến, những người đã rời đi được cho người đi gọi trở về, gặp lại nhau tay bắt mặt mừng, tuy cũng có nhiều người không thể gặp lại nữa những chiến đấu đầu thế tránh những hi sinh, họ an ủi giúp đỡ lẫn nhau qua những sự mất mát và hướng đến những điều tốt đẹp.

Một trăm hài tử như những luồng gió mới xua tan đi sự tăm tối của cõi hồng hoang mờ mịt, thôn xóm như rộn rã tiếng cười đùa của trẻ thơ chúng lớn lên từng ngày rạng rỡ. đồng ruộng được mở mang rộng lớn, cây tốt tươi cuộc sống êm đềm sau những ngày đông tố.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Kể chuyện dưới trăng: Đứng Lên Đi Vì Một Đại Việt Trường Tôn, Đại Việt Bất Diệt

Thời gian thấm thoát trôi đi, thôn xóm nhân loại ngày càng được mở rộng, ruộng đồng khai khẩn thênh thang, cuộc sống được cải thiện rõ rệt người người ấm no.

Sau cuộc đại chiến với thú triều thảm liệt ngày ấy, những yêu thú cường đại như vậy hầu như không còn nữa có chăng cũng đã ẩn thân nơi núi rừng sâu thẳm, không dám bén mảng tới thôn xóm nhân loại nữa.

Long Quân và Âu Cơ sống những ngày tháng vui vẻ cùng đàn con thơ, nhìn chúng lớn lên từng ngày mạnh khoẻ ai nấy đều cao lớn, anh tuấn sáng ngời, trí tuệ tài năng, nam Tuấn lãng hào hoa, nữ Mỹ Lệ đoan trang, thì với cả hai đó điều khiến họ cảm thấy hạnh phúc nhất.

Long Quân đứng trên đỉnh núi cao nhìn mảnh đất hình thành bởi phân thân của mình ngắm nghĩ mặc kệ gió lớn làm từng sợi tóc tung bay, dải đất ven biển hẹp dài uốn lượn, biển khơi xa xanh biếc một màu giàu tôm cá nhưng nhân loại vẫn chỉ là giống loài lưa thưa nhỏ yếu, đưa mắt về phương bắc nơi đó đất rộng người đông nếu như chúng tiến đánh về đây chẳng phải mọi thứ Sẽ tan như bọt biển sâu sao?? Khẽ nắm chặt đôi tay ánh mắt kiên định, mọi thứ đã bắt đầu thì ta sẽ không thể để bất cứ một ai phá hỏng nó.

Quay lưng xuống núi đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, nhìn những thôn dân hăng say với công việc thường ngày, Tiếng cười trẻ thơ vui đùa trong nắng vàng như những chú chim non háo hức vì được sai cánh giữa trường không.

Long Quân mở miệng thanh âm như tiếng nói sát bên tai văng vẳng lan tỏa khắp phương, những thôn dân nhìn về phía thôn xóm, dừng tay lại lắng nghe một cách rõ ràng

" đêm nay tất cả mọi người tập trung tại sân trung tâm, Long Quân ta có muốn chuyện thông báo."

Người người nhìn nhau, rồi ra sức làm cho xong công việc để trở về nghe lời cha dậy bảo, Âu Cơ đứng trên hiên nhà ngang nghe thấy lời Long Quân vọng về thì tò mò về việc Long Quân muốn thông báo là gì?.

Long Quân Thông báo tập trung với mọi người rồi quay trở về nhà, việc này người trước tiên phải bàn bạc là người đầu ấp tay gối của mình, nếu muốn tiến hành được thì ý kiến của nàng là điều quyết định tất cả.

Cách một khoảng xa đã thấy Âu Cơ ngồi dệt lụa bên hiên nhà, những đứa trẻ vui đùa đuổi bắt xung quanh tíu tít, Long Quân mỉm cười cuộc sống yên bình bên gia đình những người mình yêu thương nhất có ai mà muốn ly biệt, ánh mắt loé đôi chút muộn phiền không nỡ.

Âu Cơ đôi bàn tay thon dài thoăn thoắt đưa thoi khẽ ngừng đầu nhìn về phía Long Quân đang đứng, nàng cảm nhận được Phu Quân có điều gì bận lòng, buông thoi trong tay nàng đứng dậy vẫy tay mỉm cười,

" Long Quân chàng đã về "

Long Quân đang ngần ngại nghe tiếng gọi hiền dịu quen thuộc, đưa mắt nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ phía xa, nàng vẫn đẹp như lần đầu gặp mặt nét thanh xuân chẳng hề vương bận vì thời gian, Long Quân cười vẫy tay đáp lại.

Đám hài đồng nghe tiếng mẹ gọi cha, dừng chơi đùa chạy ủa ra đón mừng, Long Quân ôm bổng người con cả lên không trung, tay xoa đầu từng đứa nhỏ

" các con ở nhà chơi có ngoan không?"

" chúng con ngoan " đám trẻ đồng thanh nhai nha đáp.

Long Quân cười, đám trẻ đều là những đứa thông minh ngoan ngoãn nghe lời khiến Long Quân rất yên tâm

" các con đi chơi đi, ta có chuyện với mẹ các con"

" vâng ạ"

Nói rồi chúng chạy chơi nơi khoảng sân rộng rãi, Long Quân hải lòng bước lên nhà khê đưa tay cầm lấy bàn tay mềm mại của Âu Cơ dịu dàng ngồi xuống chiếc ghế ở bên hiên nhìn đám hải tử vui đùa.

Âu Cơ nhìn các con mỉm cười bàn tay đặt lên tay Long Quân, dựa đầu vào vai trần mạnh mẽ của nam nhân thủ thi:

"Long Quân, chàng thấy không đó là con của chúng ta, tất cả là con của chúng ta, chúng lớn thật nhanh và mạnh khoẻ, vậy điều gì khiến lòng chàng mang nỗi ưu tư?"

Long Quân nhìn phương xa nghe lời Âu Cơ hỏi thì chậm rãi nói

"ta nghĩ đến chuyện ngày sau, một ngày nào đó nếu chúng ta sẽ phải rời đi, nơi đây sẽ thế nào? Liệu họ có thể chống đỡ lại với thiên nhiên này? Còn các con nữa chúng sẽ ra sao?"

Âu Cơ chăm chú lắng nghe từng lời Long Quân nói, đôi mắt long lanh chớp động suy nghĩ

"Long Quân, chúng ta không thể ở lại mãi nơi này sao?"

Long Quân lắc đầu

"mỗi vị diện đều có giới hạn chịu đựng của riêng mình, một khi có sự tồn tại vượt quá sẽ khiến vị diện đó bài xích, nếu chúng ta ở lại quá lâu có thể gây ảnh hưởng xấu đến quá trình phát triển của nó."

Âu Cơ cũng hiểu điều này nhưng nếu phải rời đi mảnh đất xinh đẹp này quả thật không nỡ, phải xa những nhi tử của mình đối với những người làm cha làm mẹ nó là điều đau xót biết nhường nào.

"vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?? Không thể để mặc không quan tâm được "

"ta muốn khiến cho tất cả trở nên đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ bản thân khỏi những tác động bên ngoài."

Âu Cơ gật đầu chỉ có bản thân đủ mạnh mẽ con người mới có thể bảo vệ bản thân và những điều mà mình trân quý

"chàng nói vậy hẳn là cũng đã có kế hoạch rồi đi "

"nàng thấy đấy mảnh đất này tuy nhỏ hẹp bao la nhưng đã được chú định là nơi địa linh nhân kiệt, đất đai màu mỡ sản vật phong phú chỉ chờ người gặt hái nhưng nhân loại còn quá ít, trừ những thôn dân ở đây thì những nơi khác nhân loại đều rải rác riêng rẽ, họ đều do phân thân của ta diễn luyện mà sinh, ta muốn tập trung họ lại thành một khối đoàn kết vì nàng biết đấy một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Sức mạnh tập thể là một sức mạnh có thể dời non lấp bể, bẻ cong mọi định luật."

"chàng muốn hai ta tập trung tất cả nhân loại về chung một mối để cùng nhau đối chọi ngoại lực?"

"đúng vậy là hai ta mà cũng không đúng mà là tất cả chúng ta "

Long Quân gật đầu chỉ về đám hải tử của mình đang vui đùa trên sân nào nhiệt ồ ồ.

Âu Cơ theo hướng tay Long Quân nhìn những đứa con mà lòng suy nghĩ miên man không dám khẳng định suy nghĩ của Long Quân.

"ý chàng là.. "

"ý ta là đợi khi trưởng thành các con Sẽ phân tán đi khắp nơi trên mảnh đất này hội tụ các nhân loại lại thành một khối thống nhất cường đại, những điều này có lẽ sẽ khiến nàng đau lòng"

"chàng cứ nói, thiếp biết đây là đại cục, ta Sẽ không để cảm xúc lấn áp đâu"

Long Quân gật đầu nói ra ý định của mình

"Ta là loài rồng, sinh trưởng ở thủy tộc; nàng là giống tiên, người trên đất, bay lượn giữa trường không. Bây giờ có lẽ phải ly biệt, ta đem năm mươi con về Thủy phủ, phân trị các xứ, năm mươi con theo nàng ở trên cao sơn, chia nước mà cai trị, cùng nhau khai cơ mở nghiệp, tạo thế cho con cái và dân chúng dài lâu, dù lên núi hay xuống nước nhưng hề có việc thì cùng nhau góp sức đồng lòng bảo vệ giang sơn này."

Âu cơ nắm chặt tay Long Quân nhìn đàn con nghĩ đến một ngày phải xa chúng khoé mắt nàng ướt nhoè những vẫn cố gắng gạt đầu thổn thức, Long Quân cảm nhận thấy bàn tay nhỏ run rẩy thì Long quân đau nhưng chẳng biết phải nói gì chỉ khê im lặng choàng tay lên đôi vai gầy của nàng nhưng thời gian dần trôi.

Trời trở tối thôn dân lục tục từ những ngôi nhà trong thôn xóm tề tụ đông đủ, giữa sân một ngọn đốc lớn cháy hừng hực làm không gian đêm tối sáng bừng ánh lửa, mọi người ngồi quây quần bên Đống lửa hướng mắt về phía cha mẹ, Long Quân cùng Âu Cơ ngồi trên một bộ ghế lớn được làm bằng gỗ mộc tinh lần trước, Long Quân đưa mắt quan sát từng khuôn mặt thân quen này.

Long Quân từ tốn nói hết dự định của mình đã bang trước với Âu Cơ cho các thôn dân nắm rõ, mọi người trầm ngâm, suy nghĩ ai cũng biết đó là biện pháp để nhân loại trở nên cường đại để có thể chiến thắng được tự nhiên, yêu thú và những thế lực thù địch khác nhưng thật sự không ai muốn phải rời xa hai người.

Người đứng đầu chấp tay cung kính thưa

"cha Long, chúng con có thể đi theo cha mẹ được không??"

Long Quân lắc đầu nhìn gã và mọi người nói

"ta và mẹ các con sẽ tách biệt nhau đi hai địa phương khác nhau đó là cao sơn và thủy phủ, chúng ta cũng không nỡ phải rời xa các con nhưng ta hi vọng các con có thể ở lại nơi này, vì những ruộng đồng đã khai phá chúng ta không thể bỏ phí vì các con cũng đã quen thuộc với cuộc sống nơi đây hơn cả đi nhiều người qua cũng khó bề sắp xếp, các con yên tâm mọi chuyện ta đã có suy tính chu toàn."

"vâng, cần tuân ý chỉ của người"

Mọi người đồng thanh chấp tay cúi đầu nhận mệnh.

Long Quân dặn dò tất cả cố gắng luyện tập võ nghệ, tích cực trồng cấy để thúc đẩy sự phát triển lâu dài, rồi cùng Âu Cơ trở về nhà nghỉ ngơi, mọi người ghi nhớ từng lời dặn dò rồi lục tục kéo nhau rời đi tự nhủ sau này khi cha mẹ không còn ở đây nữa bản thân luôn cố gắng cường đại hơn để bảo vệ tín niệm của mình.

Ngày tháng bình lặng qua đi, cuộc sống thôn xóm ngày càng phát triển người người ấm no, dân số ngày càng tăng lên đông đúc hơn náo nhiệt hơn, nhưng trong lòng mỗi người đều biết rằng giờ phút chia ly đã dần dần đến, ánh mắt hướng về ngôi nhà lớn nam thanh nữ tú nhộn nhịp mà loé lên những tia cảm xúc không đành.

Trăm hài từ giờ đã trưởng thành, nam anh Tuấn lực lưỡng, nữ sắc nước hương trời, trí tuệ vô song văn võ toàn tài, khiến người người kính ngưỡng không thôi.

Long Quân nắm tay Âu Cơ ra giữa sân lớn triệu tập tất cả mọi người, thời gian cũng đã đến lúc phải thực hiện kế hoạch đã định sẵn, giữa sân trăm nam thanh nữ tử đứng nghiêm chỉnh, phía ngoài các thôn dân tập trung lại vây quanh thành một vòng tròn chặt kín, đưa ánh mắt về Cha Long mẹ Âu Cơ chờ đợi.

Long Quân nhìn một trăm hài tử của mình kiên định từ tốn nói:

"như ta đã nói từ trước với tất cả các con, giờ các con đều đã trưởng thành vậy nên cũng đã đến lúc chúng ta phải tạm biệt nhau ở đây, các con tự chọn đi theo ta hay ở lại với mẹ các con."

Một trăm người cúi đầu vâng lệnh rồi đưa mắt nhìn nhau quyến luyến, nắm chặt tay nhau, rồi từng người tách về đứng hai nơi khác biệt, mỗi nơi năm mươi người.

Hùng Vương người con trai cả tiến lên chấp tay cúi đầu thưa:

"cha, mẹ, chúng con đã chuẩn bị xong"

Long Quân gật đầu hỏi:

"các con chuẩn bị như thế nào?"

Hùng vương đưa tay chỉ về mình rồi chỉ về năm mươi người em bên tay trái thưa:

"cha, chúng con theo như người dạy bảo đã chia hai đội ngũ mỗi đội năm mươi người, con sẽ là người dẫn đầu một đội theo mẹ lên non, nhị đệ thì dẫn đội theo cha xuống biển."

Một nam tử cũng tiến từ nam người khác tiến lên chấp tay đó chính là người con thứ hai, Long Quân và Âu Cơ nhìn các con gật đầu, Âu Cơ nói:

"dù là người ở lại hay người ra đi thì các con phải nhớ một điều các con là anh em là con của chúng ta, phải luôn nhớ bảo vệ đùm bọc lẫn nhau."

Một trạm người con chấp tay đồng thanh

"vâng, thưa mẹ"

Long Quân nhìn người vợ hiền của mình khẽ đưa bàn tay đưa nhẹ vớt đôi má như hồng ngọc của nàng ân cần nói:

"Âu Cơ, nàng ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, khi các con và mọi việc đã đâu vào đấy, hai ta sẽ cùng nhau tiếp tục khám phá vũ trụ tinh không mãi mãi không rời."

Âu Cơ đặt bàn tay lên bang tay trên mà mình cười

" vâng, một ngày đó sẽ đến nhanh thôi, chàng và các con cũng nhớ cẩn thận "

Long Quân gật đầu rồi, tiến tới với năm mươi người con sẽ đi theo mình,

Năm mươi người con phải rời đi, quỳ sụp xuống đất mắt nhoe lệ nói:

" mẹ, chúng con phải đi không thể ở lại tận hiếu với người, người nhớ giữ gìn bản thân."

Âu Cơ lệ ngọc thôn thức khẽ phát tay ra hiệu mọi người đứng dậy:

" các con cũng bảo trọng, nhớ nghe lời cha dậy bảo "

" vâng"

Đáp lời tất cả đứng dậy chấp tay với những người anh em ở lại gật đầu, Hùng Vương cùng những người còn lại cũng chấp tay đáp lại, cả trăm người không ai nói một lời nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt để thấy sự kiện định, một điều không thể thay đổi họ là anh em.

Long Quân nhìn mọi người rồi giơ tay lên trời nói lớn:

" chúng ta đi "

Nói rồi dẫn đầu những đứa con của mình bắt đầu rời đi, thôn dân cùng Hùng Vương với bốn mươi chín người ở lại quỳ xuống dập đầu đồng thanh:

" chúc cha lên đường bình an "

" chúc cha lên đường bình an"

Tiếng hô vang vọng cả một vùng thương khung, Long Quân gật đầu cùng bước đi khỏi thôn xóm mà mình sinh sống bấy lâu nay, lòng buồn nhưng bàn chân không chùn bước mà tiến về phía trước.

Đi một khoảng xa cách thôn xóm Long Quân cùng các con quay lưng lại đưa tay vẫy chào mọi người, Âu Cơ và những người ở lại cũng giơ tay vẫy chào tạm biệt, Long Quân cùng các con Kiên định hướng về phía biển xa bước đi.

Sau khi Long Quân và năm mươi người con rời đi, Âu Cơ cùng năm mươi người con ở tại Phong Châu, thôn dân suy tôn người con trưởng lên làm vua, hiệu là Hùng Vương, đặt quốc hiệu là Văn Lang. Hùng Vương cử các em chia ra đi các nơi trên đất liền khai quang mở cõi lập thành trấn rồi ở lại đó quản lý hướng dẫn các thôn dân võ nghệ, cách chống đỡ yêu thú cũng như khai thác trồng cấy, những nơi đó được gọi là các bộ, đặt em thứ làm Tướng võ, Tướng văn. Tướng văn gọi là Lạc Hầu, Tướng võ là Lạc Tướng, thay đời truyền nhau hiệu là Hùng Vương không đổi.

Long Quân các con từ lúc rời đi một đường hướng biển, đi đến những vùng đất kề biển, trông thấy sông nước mênh mang, đất đai trù phú liền truyền cho các con dừng chân dựng trại, nấu lửa nấu ăn. Tính toán thiên đạo tìm hiểu khí vận khắp vùng một lượt, thấy thế đất nơi đây màu mỡ, sông suối lượn quanh, bèn quyết định chọn đất này làm nơi dựng xây cơ nghiệp.

Long Quân truyền cho các con tỏa đi khắp vùng duyên hải triệu tập các nhân loại tập trung lại một chỗ dạy họ võ công, dạy cách trồng dâu nuôi tằm dệt vải, đuổi diệt thú dữ. Lại khẩn đất hoang canh tác, lấn biển mở mang bờ cõi...

Long Quân cử người con thứ hai của mình xuống biển làm vua thủy tề cai quản vùng biển sâu để bảo vệ đất liền khỏi thủy quái và trợ giúp những người ngư dân dong thuyền đánh bắt, những người con khác đi đến những hòn đảo bao quanh khu biển ở điểm tận cùng tạo thành một vành đai bảo vệ vùng biển và vùng đất liền.

Chẳng bao lâu, sự phân chia người lên vùng núi người xuống miền biển của Long Quân và Âu Cơ đã có thành quả như mong đợi, làng xóm ngày một mở rộng dân cư trở nên đông đúc, cuộc sống trở trù phú, hình thành nên những làng xóm, thành trấn báo nhiệt đông vui.

Theo đúng lời hẹn từ trước đợi khi tất cả vào quỹ đạo phát triển Long Quân và Âu cơ gặp lại nhau, đứng trên thiên khung nhìn cảnh tượng dân chúng khắp nơi yên vui thanh bình ấm no thì mỉm cười Âu Cơ nắm chặt đôi bàn lớn ấm áp của Vị phụ quân đã cách xa lâu ngày nói:

" Long Quân, phải chăng cũng đã sắp đến lúc chúng ta nên rời đi? "

" đúng vậy, ta cảm thấy nơi này mức độ bài xích ngày càng lớn và ta cũng muốn nâng cùng ta đi lên vị diện cao hơn phạm giới này mở mang thêm cho bước tiến của giống nòi chúng ta."

Long Quân nhìn lên thiên khung gật đầu, rồi xoay lại nhìn Âu Cơ nói.

Âu Cơ suy nghĩ thấy cũng phải vì nếu một lúc nào đó khi nhân loại trở nên cường đại vượt qua phạm vi phạm giới thì không còn có thể ở lại được nữa, chỉ có một cách là chết hoặc đi đến vị diện cao hơn

" lúc nào chúng ta nên rời đi? "

Long Quân cười nói:

"sau khi, ta xử lý một người quen cũ đã, người này nàng cũng biết đấy haha"

Âu Cơ nghe vậy mắt hơi loé sáng nhìn phương xa, khí tức nói là quen thuộc ấy giờ tuy nhỏ yếu nhưng nàng vẫn chưa từng quên ah

"chàng nói đúng, để lại Đất Kỳ này đúng là một sự nguy hại không nhỏ đâu này."

"nàng đợi ta một lát ta đi tìm cô ta một chút rồi sẽ trở lại ngay thôi!"

"được, chàng đi rồi về sớm"

Long Quân gạt đầu rồi cơ thể rung động rồi biến mất giữa thương khung như chưa từng ở đó, Âu Cơ đưa thần thức tìm kiếm các nhĩ tử của mình rồi cũng rời đi.

Đất Kỳ Sau đại chiến, thân thể bị Mộc Miên hủy mất chỉ còn một tàn hồn vất vưởng trốn tránh trong một hang đá sâu, ngày biến thành nam thanh nữ tú nhập vào đám người nhân loại dụ hoặc bắt về hang để hút sinh khí khôi phục một thân tu vi.

Long Quân đứng trên hang sâu nơi trú ngụ lúc này của đất kỳ ngẫm nghĩ rồi lăm bầm đôi câu, một lúc sau một thanh niên da xanh tay cầm đinh ba lực lưỡng xuất hiện thấy Long Quân thì quỳ xuống hành lễ

"cha Long, Thủy Tinh có mặt xin cha phân phó"

Long Quân gạt đầu rồi ra lệnh Thủy Tinh dâng nước lên phá vỡ hang đá phía dưới, làm thành một hồ nước lớn mênh mông.

Đất Kỳ dưới hang sâu thấy nước dâng lên mạnh mẽ thì bay thẳng lên không trung, nhìn thấy Long Quân và Thủy Tinh thì không nói nhiều chạy thẳng vì nàng biết nàng chưa đủ hồi phục để đối đầu với hai người trước mặt này. thấy con cừu vỹ hồ ly chạy đi, Thủy Tinh toan chạy đuổi theo những thấy một bóng đen còn nhanh hơn hẳn đó là phân thân của Long Quân.

Phân thân Long Quân đuổi theo chém giết với Đất Kỳ một hồi đến làng phù đồng thì thành công hạ sát linh hồn của Đất kỳ mới trở lại hồ nước mới được Thủy Tinh dâng lên này lập miếu trấn áp yêu khí bên trong, rồi cất tiếng vang vọng trong không trung

"yêu hồ đã bị tiêu diệt, các con trở về đi "

Nói rồi thân thể biến mất trên không trung, Thủy Tinh cúi đầu tiễn đưa một lúc rồi trở về cung thủy tề. Dân chúng xung quanh nghe âm thanh vang lên biết rằng người mới tiêu diệt yêu hồ là vị Cha Long truyền thuyết vì vui mừng trở về sinh sống trên bờ hồ mới này. Một đốm trắng lơ lửng trong bóng đêm nhìn tất cả tức tối

"Long Quân ah, người hại Đất Kỳ ta thật thảm, để xem ta xử lý các con của ngươi ra sao, mảnh đất đầu bò rộng lớn không phải kẻ thù của các ngươi sao? Hahaha"

Người ta nói cừu vỹ hồ ly cứu mạng khó giết là vậy xem ra chẳng sai, Đất Kỳ cười lớn rồi bay ngược lên đại lục phương Bắc rộng lớn.

Long Quân trở về thì thấy Âu Cơ và các con đã tập trung đầy đủ lại thì gạt đầu hiểu ý nói

"các con, đại Việt đã hình thành có lẽ đã đến lúc ta và mẹ các con cũng cần phải rời khỏi thế giới này để tránh khỏi làm lệch sự cân bằng của thiên địa, "

Từng tiếng xôn xao, từng ánh mắt nhìn nhau, Hùng Vương đưa tay ra hiệu các em im lặng tiến lên chấp tay hỏi:

"cha mẹ, cha mẹ định đi đâu?? Liệu bao giờ chúng con có thể gặp lại cha mẹ?"

Long Quân vỗ vai Hùng Vương nhìn các con mồm miệng nói:

"hai ta sẽ lên vị diện cao hơn nơi này và khai mở một thiên địa mới cho tất cả mọi người, còn khi nào gặp lại thì đến một ngày các con đủ cường đại sẽ tìm thấy con đường để đến "

"vâng, nhất định chúng con sẽ đến gặp cha mẹ, cha mẹ hãy đợi chúng con" Hùng Vương và chín chín người quỳ sụp xuống chân hai người khẳng định ý chí của mình.

Long Quân, Âu cơ nhìn đàn con ánh mắt đầy thân thương tin tưởng, thiên khung mây đen kéo về từ khắp nơi bỗng nhiên nổi đông gió, sấm chớp lóe sáng cả vùng, người người trong khối thiên địa đều hướng về nơi này quỳ xuống vì họ cảm thấy nơi này hơi thở của giống nòi cường đại.

Long Quân nhìn những thương khung dị tượng nhìn về các con, đôi bàn tay đang rộng, một tay Long Quân một con rùa nhỏ từ một cái hồ nào đó phá không như bị hút lại về tay Long Quân, một tay một quang mang kim sắc rực rỡ tụ tập lại hình thành một thanh bảo kiếm toát ra vương giả khí tức nồng đậm.

Con rùa trên tay kia được Kim sắc bao trùm thì thân thể lơ lửng trên không trung mà lớn dần lên, vốn từ một con rùa bé trở thành một con rùa khổng lồ, từ màu xanh xám biến thành một con rùa vàng, rùa vàng lớn hoá hình thành một lão giả cung kính đứng sau Long Quân.

Long Quân cầm thanh kiếm trong tay thanh âm phát ra từ miệng vang ra khắp nơi trên đại Việt khiến ai cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng

"đây là Thuận Thiên Kiếm, thanh kiếm mang theo một phần ý chí của ta, nó sẽ trợ giúp các con một phần giúp đỡ những lúc đất nước gặp an nguy, còn người này là Kim Quy là sứ giả của ta, tạm thời Thuận Thiên Kiếm ta để chỗ hắc, đến thời điểm thích hợp hắc sẽ đưa lại cho các con, giờ đến lúc chúng ta phải đi rồi!"

"nhớ lấy lời ta, các con là anh em"

"Đứng lên đi! Vì một đại Việt trường tồn"

Trong lòng trăm người con cũng như những người trên thiên địa này thanh âm vang vọng họ nắm chặt tay, chặt lấy tay nhau hô vang khiến thiên địa như rung động dữ dội

" Vì một Đại Việt trường tồn"

Long Quân Âu Cơ nhìn tất cả mỉm cười rồi họ biến thành hai luồng ánh sáng, một hồng một vàng phá thiên biến mất khỏi thế gian, những người con quý một hồi lâu rồi trở về, giữ kỷ lời dặn dò trong tâm can.

Đại Việt mảnh đất Long hình, nơi thiên địa linh khí hướng về, đứng dự đoán của Long Quân từ trước luôn phải hứng chịu sự tham lam của những thế lực tham lam thềm muốn, đặc biệt là đại lục đầu bò luôn tìm cách chiếm hữu, những dù bất cứ thời điểm nào và cho dù bị chia cắt đàn áp từ mọi phương dù đối phương có cường đại như thế nào những vẫn luôn Sẽ có anh hùng hào kiệt lớp lớp xuất hiện tay dương cao Thuận Thiên Kiếm phá tan mọi trở ngại xiềng xích.

-----✂-----

“Dù ai đi ngược về xuôi

Nhớ ngày Giỗ Tổ mùng mười tháng ba

Khắp miền truyền mãi câu ca

Nước non vẫn nước non nhà ngàn năm”

10/3/2018, chúc tất cả mọi người một ngày lễ ý nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thần vẫn luôn tồn tại

Đêm thanh gió mát, ánh trăng non lơ lửng trên cao tỏa ra thứ ánh sáng huyền diệu nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy thích thú một cách kỳ lạ bởi vậy xưa nay trăng là một hiện tượng thiên nhiên được người đời ca tụng, đối ẩm ngắm trăng, trăng như một người tri kỷ của những người mang tâm sự.

Ngon lửa giữa sân vẫn sáng rực soi rõ từng khuôn mặt ngây thơ non nớt đang lắng tai chăm chú nghe câu chuyện xưa man đầy màu sắc huyền thoại, biểu cảm trên khuôn mặt thay đổi theo từng nhịp chuyện có lo lắng, có kính ngưỡng, có mơ mộng thích thú.

Giống dừng câu chuyện dài về nguồn gốc dân tộc mình mắt nhìn trời cao thẩn thức, Giống tự hào vì mình được sinh ra trong một dân tộc như vậy và bản thân mình cũng đang tiếp tục viết lên một phần nhỏ trong hành trình bất diệt ấy.

Thạch Sanh ngồi chống cằm suy nghĩ miên man, hắc nhớ câu chuyện truyền thuyết rồng tiên này câu chuyện được nghe người mẹ già kể lúc hắc còn nằm nôi những trưa hè tiếng sao điều du dương, lời cha dặn dò lúc tọa hóa "Sanh nhi, nam nhi Đại Việt ta, phải biết tự cường sống sao cho không không phụ huyết mạch rồng tiên, dù bão táp mưa xa vẫn hiên ngang ngẩng đầu phá bỏ mọi chướng ngại."

Mỗi người mang tâm tư, Thạch Sanh nhìn công tử tuy người còn nhỏ bé nhưng bóng lưng như một người khổng lồ khí tức thôn thiên cường đại, Giống cảm nhận được ánh mắt của Thạch Sanh thì cười truyền âm nói:

"Thạch Sanh, câu chuyện có phải rất quen thuộc đúng không? Cùng ta viết thêm một trang nhỏ trong hành trình ấy thế nào??"

"công tử, đúng vậy ah câu chuyện này ta đã không biết đã nghe bao lần rồi, được cùng người đi trên hành trình này là vinh hạnh của ta "

"được đồng hành cùng các người cũng là vinh hạnh của ta "

Hai người nhìn nhau gật đầu, những người khác thì vẫn còn đang hồi tưởng lại câu chuyện này, An Nhiên gogi đầu trên đùi Xuân Mai ánh mắt đen láy mờ mắng hỏi:

" công tử, câu chuyện là có thật sao??"

Giống gật đầu trầm ngâm:

" đúng đây là câu chuyện có thật chỉ có điều nó đã từ rất lâu về trước, đất nước ấy vẫn tồn tại, những con người ấy vẫn đang đấu tranh và viết tiếp lên hành trình bất diệt"

" vậy thần thật sự tồn tại sao??"

" đúng vậy thần thật sự tồn tại, thần vẫn luôn tồn tại."

" vậy tại sao thần không cứu giúp chúng sinh??"

" sao nàng biết thần không cứu giúp chúng sinh??"

" chúng tiểu nữ không phải là mình chúng lúc này sao?"

An Nhiên nhìn Giống chính vào bản thân mình, Giống hiểu điều nữ hài suy nghĩ, suy ngẫm rồi trả lời:

" chúng sinh thiên địa này có rất nhiều, thần là đại năng giả cũng là kẻ có trái tim nhìn chúng sinh đau khổ sao mà không muốn giúp?? Nhưng có giúp được hết sao? Mỗi một phiên thiên địa đều mang theo những quy tắc, mọi thứ đều hình thành và phát triển theo quy luật của nó, thần là kẻ có thể phá vỡ những quy tắc này nhưng để làm điều đó Sẽ làm rối loạn sự phát triển và vận hành quy luật của thiên địa đó, người thấy đấy thiên địa có giới hạn tu vi khi người vượt quá mức giới hạn sẽ gây ảnh hưởng và dẫn đến sự bài trừ từ đó phải đi đến thiên địa khác cũng giống như người đun một ấm nước sôi sẽ hoá thành dạng hơi. Nếu để giúp một người đc sống lại phải đánh đổi đến sự nguy hiểm của rất nhiều người khác vậy người lựa chọn thế nào?"

Giống nhìn tất cả mọi người rồi nhìn An nhiên hỏi, mọi người cúi đầu, An Nhiên ngẩn ngơ

" việc này tiểu nữ..."

Giống cười nói:

" rất khó đúng không??"

" vâng"

An Nhiên gật đầu đáp, nếu nàng phải đứng giữa sự lựa chọn như vậy thì thật khó để tìm được đáp án, nàng cứu đc người thân của mình nhưng nếu hành động đó khiến nhiều đứa trẻ hơn nữa lại mất đi người thân, nặng hơn là làm sụp đổ quy tắc hay phá vỡ vị diện thì sẽ trở thành tội nhân muôn đời.

" thần cũng vậy nhưng vấn đề nào cũng có biện pháp, đó là truyền đạt ý niệm, ý niệm của thần là thứ mờ mịt ít người biết về điều này, có bao giờ người đứng trước khó khăn bỗng nhiên có một tia sáng xuất hiện trong đầu mình và người nhận ra mình có phương pháp để giải thế cục đó?? Đây gọi là thần giác hay khi người bỗng nhiên xuất hiện một cách tình cờ mà cứu giúp một người nào đó?? Đây là thần dẫn... Hoặc khi người vô tình tìm được thứ gì đó tốt đẹp? Mà người chưa bao giờ gặp được vậy tại sao lại đc gặp được một cách vô tình? Đó là thần vận. Ngay cả bây giờ người gặp đc chúng ta đó gọi là thần duyên, là sự sắp xếp của chư thần, chỉ là chúng ta chưa từng biết mà thôi"

" thần luôn tồn tại và quan sát tất cả nhưng thần khó có thể hạ thế một là vì vị diện áp chế hai là vì thế lực đối nghịch"

" thế lực đối nghịch??" Người người lăm bầm hiểu kỳ về cái gọi như vậy

Giống gật đầu nói:

" đúng vậy đối nghịch ở đây tức là đối nghịch với thần, vạn vật trên thế gian đều có hai mặt đối nghịch bài trừ nhau, đối nghịch với thần đó là ác thần, ác thần truyền đạt những tư tưởng xấu suy nghĩ xấu khiến con người hành động theo lối xấu để bài trừ đi phần thiện, nên mới có phần hai mặt thiện ác trong các quy luật."

" công tử vậy những người như chúng ta chỉ có thể theo sự áo đặt đó sao??" An Nhiên ngẫm nghĩ đặt nghi vấn

" phải mà cũng không phải, con người chỉ có thể làm chủ khi bản thân đủ mạnh mẽ ví như các người hôm nay nếu các người đủ mạnh thì mọi điều sẽ không diễn ra như vậy, nếu một ngày các người đủ mạnh như thần các người sẽ thoát khỏi mọi điều và nắm giữ nó, và hơn hết các người phải mang trong lòng tín niệm kiên định của bản thân để phân biệt được điều mình phải đi theo."

Mọi người trầm ngâm suy nghĩ khiến không gian trở nên tĩnh lặng hơn, con yêu trư lớn Khải Đức quay trên Đổng lửa đã chín toả ra hương vị thơm nồng khiến những chiếc bụng đói như những kẻ phản đối đầu óc đua nhau cất tiếng phản pháo như những tiếng éch nhái kêu sau cơn mưa, bọn trẻ xấu hổ lúng túng.

Giống cười nói với chúng

" nếu đã chín rồi thì cùng nhau dùng thôi!"

Những đĩa lớn hơn tiến lại xẻ những miếng thịt chia cho những đĩa còn lại, chúng vui mừng cầm thịt trong tay nhai ngấu nghiến cả ngày hôm nay chúng đã chưa có gì vào bụng rồi.

Khải Đức xẻ chút thịt chạy lại cung kính đưa cho công tử, sư phụ, với Xuân Mai và một phần cho vị muối muối đáng yêu rồi ngồi cạnh nàng vừa ăn vừa trò chuyện.

Giống lấy từ trong giỏ chỉ ra hai vỏ rượu rồi đưa một vỏ cho Thạch Sanh một vỏ thì vừa ăn vừa uống một chút, Thạch Sanh nhận rượu cười

" công tử, nhắm rượu bên bếp lửa dưới ánh trăng đúng là cảm giác không tệ"

" đúng vậy ah, không gian này đúng là thích hợp " giống cười gật đầu.

Thạch Sanh nhìn lũ hài tử này rồi hỏi

" công tử, người định sắp xếp họ như thế nào đây?"

Ngẫm nghĩ đôi chút giống từ tốn

" vốn dĩ ta định để Khải Đức đưa bọn chúng một đường trở về tông môn nhưng giờ nghĩ lại như vậy thật có chút không thuật đáng, bọn họ đều không thể phi hành, ngay cả Khải Đức cũng vậy dọc đường yêu thú nhân loại phúc Hung bang khó tránh khỏi gặp bất trắc, Khải Đức tuy cường đại nhưng chung quy cũng chỉ thuần thể lực lại là người thuần phác, ta thấy mình không nên đánh cược thì hơn."

" ta sẽ đưa bọn chúng vào báo thiên tháp đợi khi chúng ta trở về tông môn thì sẽ đưa bọn họ ra, tuy có thể hơi bức bối với chúng nhưng trong thời gian đó có thể để chúng tranh thủ tu luyện đôi chút."

Thạch Sanh gật đầu đồng ý, những điều công tử nói hoang toàn hợp lý, và hẳn cũng không thấy việc để Khải Đức dẫn đội có đội chút nguy hiểm không phải không tin tưởng chỉ là đề phòng vạn nhất mà thôi.

" công tử, bọn hắc ưng giờ thế nào rồi?"

Giống đưa thần thức vào kiểm tra trong báo thiên tháp thì lắc đầu

" chưa có gì đặc biệt, vẫn đang tập trung luyện hoá thôi, ta thật sự mong chờ vào sự biến đổi sau khi hoang thành của bọn chúng, chỉ lo thời gian không đủ mà thôi!"

Thạch Sanh ngẫm nghĩ thưa:

" công tử yên tâm, ba mươi ngày thì trong đấy là ba trăm ngày ta nghĩ cũng đủ để họ tăng lên một tiểu cấp độ rồi!"

" mong là như vậy, nếu không lần này quả thật có đội chút khó khăn, còn ngươi tu vi hiện giờ thế nào? Đã cảm ứng được thiên kiếp chưa?"

Giống trầm tư hỏi Thạch Sanh dù sao nếu có cơ hội vẫn là tốt nhất

Thạch Sanh lắc đầu " công tử, ta chỉ mới bước chân vào hậu kỳ đỉnh phong, cũng chưa biết lúc nào mới độ kiếp hoá thần, nếu như có thiên tài địa bảo phụ trợ thì như đan dược thì có lẽ có cơ hội"

" đan dược thì đúng là hiếm có, thiên tài địa bảo phù hợp thì cũng không dễ tìm "

" đúng vậy nên việc của ta ít nhất phải mất thời gian khá lâu vì ngoài tăng trưởng linh lực thì cảm ngộ cũng là một phần cần thời gian."

Giống ngẫm nghĩ tia sáng loé lên trong đầu thiên địa linh vật hệ kim không phải giống có sao?? Nghĩ là làm, Giống chìa tay ra viên bi sắt xuất hiện nơi tay.

Thạch Sanh nhìn bi sắt trong tay giống ngỡ ngàng kim linh khí thật nồng đậm ngoài ra tốc độ nó thu nạp linh khí rất nhanh, hẳn nhận nghiệm hỏi:

" công tử, vậy này là??"

Giống cười nhìn hắn

" đây chính là ngựa sắt của ta ah, nó cũng chính là thiên địa linh vật "

Thạch Sanh há hốc miệng nhìn như không tin vào tai mình

" ngựa sắt được Hùng Vương rèn cho người lại có thể là thiên địa linh vật? Quá trân quý ah, phạm nhân giới lại có thể có thứ này "

" mới đầu ta cũng rất ngạc nhiên vì nó nhưng nghĩ lại cũng chẳng có gì lạ, đại Việt ta như nào người cũng hiểu đi "

Thạch Sanh ngẫm nghĩ cũng không phủ nhận phần thân của cha Long đầu phải là đơn giản, thiên tài địa bảo đại Việt không thiếu chỉ là chuyện tu luyện nó không phải là vấn đề đơn giản như ở đây mà thôi.

Viên bi sắt trong tay Gióng theo thần niệm của gióng phân liệt thành một viên nhỏ hơn, Gióng cắt đứt liên hệ với viên bi nhỏ đưa cho Thạch Sanh nói:

"ngươi trích huyết nhận chủ đi, có nó thì tu luyện của ngươi sẽ có sự trợ giúp không nhỏ "

Thạch Sanh nhìn viên bi sắt trước mặt lắc đầu

" công tử, điều này quá trân quý rồi, ta không thể nhận được nó Sẽ làm giảm đi sức mạnh của pháp bảo của người ah"

Gióng cười nói

" đây là pháp bảo có thể hoá hình, và phát triển nhờ sự hấp thụ linh khí nên không lâu sẽ hồi phục thôi. Ngươi cầm lấy đi, hãy nhớ hành trình của chúng ta chỉ mới bắt đầu thật chính ta còn phải cường đại hơn rất nhiều"

Thạch Sanh ngẫm nghĩ rồi quỳ xuống hai tay nhận lấy rồi tạ ơn

" vậy Thạch Sanh xin nhận, đa tạ công tử, Thạch Sanh sẽ không khiến người thất vọng"

Nói rồi Thạch Sanh cầm viên bi sắt trích huyết nhận chủ rồi khoanh chân ngồi tại chỗ luyện hoá viên bi sắt.

Gióng nhìn hán rồi uống nốt chút rượu rồi khoanh chân đã tọa tu luyện.

Đám hải tử ăn uống song trời cũng đã khuya nằm xung quanh đám lửa ngủ say mê mệt, Khải Đức nhìn mọi người đã đi ngủ hết thì đứng dậy đưa thêm củi vào để lửa thêm đỏ hán ngồi khêu than canh chừng cho mọi người say giấc vừa nhâm nhi bầu rượu của sư huynh Ngô Ngạn cho mang theo một tay cầm chiếc đuôi heo ăn uống nhiệt tình.

● **

" Đừng hỏi anh vì sao?

Thuyền tình chẳng đưa lối

Bởi duyên kiếp đã tận

Ta lỡ mất nhịp yêu"

22h47 ngày 25/5/2018

Tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thành Lam Nhiên, mẫu tử hắc y

Sáng sớm tiếng chim hót véo von trên những nhánh cây đung đưa như lời chào ngày mới, Thạch gia trang như một đồng hồ nát hoang tàn, lũ trẻ thức dậy sau một đêm dài ánh mắt nhìn ngôi làng thân thuộc của mình, cố gắng ghi nhớ lại mọi thứ khế thờ dài đi đến trước hai ngôi mộ lớn vãi dài rồi nắm chặt đôi bàn tay nhỏ của mình rồi đi mà không thêm một lần ngoái lại.

Gióng cùng mấy người khác đợi đám hải tử ở đầu gia trang, nhìn từng người đến tập trung xếp hàng ngay ngắn, Gióng gật đầu hài lòng coi như không tệ có quy củ, Gióng nói lớn:

" vốn dĩ ban đầu ta định để các ngươi cùng với vị Khải Đức phó Đường chủ chiến đường này về tông môn trước nhưng giờ nghĩ kĩ lại đường về xa xôi, Phúc Hưng bang còn đó nên có thể bất chắc nên các ngươi tạm thời vào đây ở đã"

Nói rồi Gióng triệu Tháp Báo Thiên ra ngoài biến thành một ngọn tháp cao, tháp xuất hiện khiến lũ hải tử ngạc nhiên không thôi, Gióng nói:

" các ngươi tạm thời tiến vào tầng một tu luyện một thời gian đi, khi nào trở về Việt Tông ta sẽ để các ngươi ta "

" vâng công tử"

Mọi người đáp ứng rồi tiến vào trong tầng một tiểu tháp, An Nhiên nắm tay Xuân Mai nói:

" công tử, ta ở ngoài được không?"

Giống nhìn nàng lắc đầu khuyên nhủ:

"nàng vẫn còn chưa khỏe hẳn, đường dài mệt mỏi, nàng vào nghỉ ngơi lại sức, lúc nào khỏe rồi ta đưa ngươi ra "

Thạch Sanh nhìn nhi nữ gật đầu:

" công tử nói đúng, con nên vào trong đi rất nhanh con sẽ khỏe lại thôi!"

Hai người đa bảo vậy An Nhiên đành phải nghe lời thôi, nàng nhìn mọi người rồi tiến vào. Giống nói với Xuân Mai:

"nàng cũng vào đi, kiểm tra tư chất của lũ trẻ rồi chọn công pháp bí tịch phù hợp cấp cho chúng để chúng tu luyện cho đỡ buồn, việc này Sẽ không lâu lắm được chứ?"

" vâng, công tử"

Xuân Mai vâng lời tiến vào tháp, Giống thu hồi tháp vào trong cơ thể rồi nói với hai cha con Thạch Sanh:

" chúng ta đi thôi!"

" vâng"

Thạch Sanh lấy ra chiếc niêu lớn, ba người đứng lên rồi phi hành tiến về thành Nhiên Lam, trên đường đi Thạch Sanh một mực dùng thần thức toả ra xung quanh để cảnh giới, thân thể phát ra khí tức nguyên anh để yêu thú không mù quáng tấn công.

Giống nhìn niêu com dưới chân tò mò hỏi Thạch Sanh:

" đây chính là cái niêu com ngươi được Vua Thủy Tề tặng sao? Cái niêu nấu com mà bao nhiêu giặc phương Bắc ăn không hết com?"

Khải Đức tuy không biết giặc phương bắc trong lời công tử là gì nhưng thấy bảo có thể nấu com mà nhiều người ăn không hết thì kinh ngạc nhìn cha chờ đợi.

Thạch Sanh cười gật đầu xác nhận nói:

" vâng công tử, chiếc niêu này là khi ta cứu vị thế tử của vua Thủy Tề, được người tặng cho, thế nhân nói vậy cũng đúng vì không gian trong niêu không nhỏ khi ta thu nhỏ niêu lại thì không gian cũng không đổi, lần đó vì phải nấu com mà phải đo biết bao nhiêu gạo của cả nước và hứng rất nhiều nước sông hồng mới nấu được như thế ah, chứ niêu này nào có thể sinh ra nhiều com thế được. Giặc phương Bắc vì hạn hán thiên tai mà nghèo đói nên dẫn quân sang hồng chiếm đoạt lương thực vật tư để sống, chúng ta tuy có thể dẹp yên bằng vũ lực nhưng cũng sẽ tổn hao về nhân lực thả bỏ ra chút com gạo coi như giúp đỡ người khó khăn vừa yên ấm cửa nhà mình."

Giống nghe Thạch Sanh nói vậy gật đầu đồng ý, đại Việt tuy đất hẹp dân thưa nhưng nhân tài hào kiệt đời nào cũng có chỉ là an nhiên sống cuộc đời dân dã, yên vui ưa cuộc sống hoà bình thanh nhả nhưng nếu như có kẻ xâm phạm chủ quyền thổ quốc thì như những luồng sóng hùng mạnh đứng lên để bảo vệ dù cho phải hi sinh bản thân mình, là những người nhân nghĩa ghét chiến tranh nên sẵn sàng tha thứ tội lỗi của những kẻ xâm lược dù chúng không phải lần một lần hai xâm phạm lãnh thổ của mình.

" giặc phương bắc ah, từ xưa xa xưa bao lần xâm phạm nhưng vẫn chưa từng từ bỏ ý xấu, những kẻ này thật cứng đầu thật muốn chém tận giết tuyệt chủng đi nhưng như vậy thật quá sát sinh sẽ khiến bao nhiêu gia đình tan nát? Bao nhiêu đứa trẻ phải mất đi cha mẹ người thân, sao bọn chúng không thể hiểu lòng tốt của người khác như vậy chứ?"

" công tử nói đúng nhưng biết làm sao được khi họ sinh ra đã vậy rồi thì Haizz chẳng biết phải làm thế nào? Thôi thì giặc đến ta lại đánh vậy "

Thạch Sanh nghiền ngẫm nhưng cũng chẳng thể nào tìm ra được được biện pháp để lý giải chỉ còn cách là đánh chặn.

Giống gật đầu không nói chuyện ấy nữa mà chuyển sang cây đàn đi đôi với chiếc niêu com trong truyền thuyết này:

" còn cây đàn của ngươi thì sao? Nó đi đâu rồi có công dụng gì chẳng?"

Nhắc đến cây đàn ấy, nó như minh chứng cho tình yêu của Thạch Sanh với người vợ của mình, Thạch Sanh mất mộng lung hồi tưởng trả lời:

" chiếc niêu với cây đàn vốn là Hạ phẩm thần khí thật ra công dụng cũng chẳng có bao nhiêu, chiếc đàn thanh âm vang một giới xoa tan mệt mỏi khích lệ tinh thần bài trừ yêu tà, chiếc đàn này giờ đang ở bên người nàng ấy vì đó vốn là vật định tình của hai ta"

Giống nhớ về cây đàn ấy, gầy lên nỗi nhớ nhà của những kẻ tha hương, gửi lời yêu thương đến người mình nhớ, nhờ cây đàn mà Thạch Sanh có thể ở bên nữ nhân của mình nên trở thành tin vật cũng là điều dĩ nhiên.

" nhắc đến đồ dùng ta phát hiện ra Thạch Sanh ngơoi đúng là có không ít đây này song rìu, cung tiễn, niều đàn khiến người khác thật ngưỡng vọng

" công tử chê cười rồi! So với ngựa sắt thiên biến vạn hoá, thần giáp kim quang của người thì nào có đáng vào đâu"

Thạch Sanh khách khí nói nhưng đó cũng chính là sự thật ah, ngựa sắt phun lửa phá giặc Ân Kim quang thần giáp người bắt tử.

Ngựa sắt giờ vẫn ở bên, nhưng Kim Quang thần giáp thì đã phân tán khắp nơi tiên giới đại Việt để trấn áp tà ma chỉ khi nào Gióng trở về thiên đình mới có thể triệu hồi được nó.

Ba người vừa đi vừa hàn huyên vui vẻ một ngày sau thì Xuân Mai cũng từ Tháp Báo Thiên ra ngoài đồng hành cùng mọi người vì việc Trắc thí rồi phân phát bí tịch cho vài trăm người cũng không mất quá bao nhiêu thời gian cả, nằng dùng năm ngày trong đó chủ yếu chơi đùa với An Nhiên để khiến cô bé đỡ cô đơn mà thôi.

Bốn người phi hành mất thêm hai ngày thời gian thì cũng đến được Thành Nhiên Lam, toà thành cũng không có gì thay đổi so với những ngày trước vẫn đông đúc người qua lại, các thương đoàn thương hội đưa hàng hoá đến rồi lại rời đi.

Gióng cùng mấy người Thạch Sanh đứng trong đoàn người xếp hàng nộp phí vào thành, bốn người mất bốn viên hạ phẩm linh thạch, nhìn đám người đông đúc này thầm nghĩ tên Hoắc Kỳ này hẳn nhiên thu lợi không ít hỏi sao giữ chức thành chủ bất lâu nay.

Bước vào thành mọi người thông thả đi giữa dòng người trên phố, Thạch Sanh hỏi nhỏ:

" công tử, chúng ta nên đi đâu bây giờ? Phải chăng đến Thiên Việt Thương Hội?"

Gióng ngẫm nghĩ đáp lời:

" không, chúng ta không nên đến Thiên Việt thì hơn đỡ làm rõ ra phong mang liên hệ giữa hai bên, "

Xuân Mai ngắm cảnh Sắc bên đường hỏi;

" vậy giờ chúng ta đi đâu?"

Gióng ngẫm nghĩ rồi phân phó cho Xuân Mai cùng Thạch Sanh:

" Xuân Mai nằng đi đến Thiên Việt coi như thông báo cho Viên Thừa Chí là chúng ta mới đến, ừm thu thập thông tin xem kinh thương có gì đặc biệt không, còn Thạch Sanh ngơoi đi đến phủ thành chủ tìm hiểu một chút thành Nhiên Lam có gì phải chú ý trong mấy ngày qua nhớ bí mật một chút đừng để lộ ra thân phận với người khác tránh bị chú ý. Ta với Khải Đức đi dạo một chút rồi thuê phòng ở Nam Doanh khách điểm chờ các ngơoi."

" vâng công tử "

Hai người đáp lời rồi mỗi người một hướng đi, theo sự phân phó của công tử.

Gióng nhìn theo hai người rồi nói với Khải Đức phía sau:

" chúng đi dạo một lúc, chắc hẳn ngơoi chưa từng đến thành thị như thế này đi"

Khải Đức cười hềnh hếch, đúng là hẳn chưa đến nơi đông đúc như này bao giờ, trước đây hẳn sống trong núi cùng các tộc dân toàn rừng rú nào có mấy người.

" vâng, mọi thứ thật mới lạ với tiểu nhân hề hề "

" ừm, đi lại cần thận chút đừng gây xích mích với người khác là được"

Gióng kêu Khải Đức công kênh mình lên vai rồi Gióng chỉ đường cho hẳn đi, Khải Đức như đứa trẻ ngó nghiêng lung tung thấy gì lạ đều sán vào xem, rồi hỏi Gióng đủ lời, Gióng kiên nhẫn giải thích cho hẳn những điều mà Gióng biết.

Gióng nhìn thấy có người bán hồ lô liền kêu Khải Đức lấy hai xiên, mỗi người cầm một xiên đi lại trên đường, Khải Đức thân để trần vác chiếc rìu lớn để lộ những hình xăm kỳ quái một đứa hài tử ngồi trên vai vắt vẻo mà không ngã khiến người đi đường nhìn kỳ quái.

Khải Đức thấy phía trước một đám đông đang chụm lại quanh một tấm bảng lớn xôn xao, chỉ tay về phía đó hỏi ý kiến công tử:

" công tử, chỗ kia đông người vậy chúng ta tiến lại xem thử thế nào??"

Gióng nhìn theo hướng Khải Đức nói thấy khá tò mò vì đó không phải cửa hiệu hay gì khác lại khiến người khác bu quanh thì gặt đầu

" đi xem thử"

Khải Đức nhận mệnh tiến về phía đám đông, hai tay rẽ những người trước mặt khiến vài người lão đảo nhiều kẻ muốn quay lại chửi nhưng thấy Khải

Đức người to lớn kỳ quái nhất là cây rìu lớn trên vai thì hết hồn tránh ra hai bên để hở một con đường cho hai người vào.

Trước mặt là một tấm biển trên đó dán một tờ giấy lớn vẽ hình người tóc búi sau đầu, trên mặt có một vết chém chéo qua từ trán qua sống mũi đến má, bên cạnh là những dòng chữ.

Khải Đức gãi gãi đầu hỏi công tử:

" công tử đây là cái gì? "

Giống nhìn kĩ cái bức tranh trên bảng và đọc dòng chữ nói:

" đây là cáo thị truy nã của thành Thanh Khâu, người trong bức tranh đó là bị truy nã vì giết nhi tử của thành chủ, người này có tu vi Nguyên anh hậu kỳ, vũ khí hai thanh kiếm một thanh ngắn một thanh dài, ai bắt được người này được thưởng một trăm năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm "

" một trăm năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm có phải rất nhiều không công tử? Chúng ta có nên đi bắt hắc hắc thượng không? "

Giống lắc đầu, nguyên anh hậu kỳ bị truy nã làm gì dễ bắt như vậy, nếu không cẩn thận còn ăn thiệt thòi như chơi, đắc tội với kẻ đơn độc cường đại là điều không phải ai cũng muốn đâu đây giết được thì tốt nếu không thì thoát hắc xuất hiện gạt đi một mạng trong gia đình người thì chỉ có mà đau đầu.

" không, nhớ kĩ mặt để sau này đề phòng là được rồi! Chứ không phải mua việc vào người, còn nếu hắc có ý xấu với chúng ta lúc đó giết sau. "

" vâng "

" chính ta đến Nam Doanh khách điểm đi trưa rồi! "

Khải Đức gật đầu, quay ra ngoài đi theo hướng chỉ của công tử, lúc đi ra vô tình chạm vào một hắc y đội chiếc nón rộng vành có lớp vải phủ xuống che đi cả khuôn mặt.

Khải Đức cười hề hềch vỗ vai người này xin lỗi:

" xin lỗi, ta không cố ý "

Hắc y nhân tránh người khỏi cái vỗ Khải Đức nói:

" không sao, không sao "

Rồi khẽ kéo chiếc nón xuống lách qua đám người rồi đi vội vã,

Khải Đức không có ý kiến gì tiếp tục rời đi, Giống nhìn theo hắc y nhân mắt loé tia nghi hoặc lăm lăm

" kẻ này là kẻ bị truy nã sao?? Hai kiếm bên hông, hắc y gốc mộc nhưng hình như đây lại là nữ nhân ah "

" công tử người nói gì thế? "

Khải Đức ngó nghiêng nghe giống nói gì đó không rõ hỏi lại.

" không có gì, đi khách điểm dùng bữa đi tối rồi "

" vâng "

Nam Doanh khách điểm là khách điểm lớn nhất thành Nhiên Lam, đây chính là nơi ngày trước Hoắc Kỳ cùng mười một người tông môn bang bạc xử lý người Việt tông sau tuyển Trạch đệ tử.

Khách Điểm người đông đúc các bàn như đã chật kín người.

Giống nói Khải Đức đến quầy phục vụ đặt bốn phòng và một bàn ăn, Giống kiếm bàn ngồi đợi nhìn quanh người người ăn uống sôi nổi nói chuyện rôm rả.

Khải Đức trở lại ngồi xuống cầm chén trà uống cạn nói:

" công tử, đặt xong cả rồi "

" được, đợi hai người phụ thân người trở về rồi ăn uống sau "

" vâng, à mà công tử... " Khải Đức ngập ngừng.

Giống cười nhìn hắc: " có gì nói đi "

"người có rượu không? Ta không thích trà " Khải Đức gãi đầu nói.

Giống gật đầu nhìn xung, tuy có nhưng lấy ra ở đây không tiện ah

"phòng chúng ta phòng nào? Đợi ta lên lấy cho người"

"vâng, phòng thập tam đến thập thất"

Giống đứng dậy đi lên tầng hai tìm kiếm phòng mà Khải Đức nói, Giống nhìn từng phòng lắm lắm:

"cửu, thập, thập nhị"

"kết" cánh cửa phòng thập nhị mở ra hắc y nhân mà hai người Giống bước ra nhìn thấy Giống thì cúi xuống xoa đầu hiền dịu hỏi:

"tiểu mỹ nam đang làm gì thế??"

Giống cười khoa tay múa chân nói:

"tỷ tỷ, ta đang tìm phòng thập tam, nhiều phòng quá đang tìm đây"

Hắc y nữ nhân nhìn quanh chỉ về phía bên kia nói:

"bên kia kia"

"đa tạ tỷ, chào tỷ"

Giống vẫy tay chào nữ hắc y rồi quay đi, phía sau có tiếng vang trè nhỏ khiến Giống quay lại nhìn.

"mẫu thân ai vậy"

Một cô bé, tay chống gậy bước ra hỏi hắc y nữ nhân, nàng xoa đầu cô bé nói:

"một tiểu hài tử đáng yêu, Thi Nguyệt ở phòng ngoan mẫu thân đi ra ngoài chút rồi về"

"vâng, mẫu thân về sớm"

Thi Nguyệt gật đầu, hắc y nữ tử nói rồi rời đi, Thi Nguyệt thấy Giống đang nhìn mình thì lè lưỡi trêu đùa rồi đóng cửa lại.

Giống nhìn Thi Nguyệt, cô bé chỉ cỡ sáu tuổi xinh xắn nhưng bị mất một chân phải chống gậy trông khá khổ sở khi đi lại, thấy cô bé đùa mình giống cười vẫy tay đáp lại, đợi cánh cửa đóng lại Giống mới tiến về phòng này Hắc y nữ tử chỉ cho.

Căn phòng khá rộng rãi, Giống đưa thần thức vào Tháp thấy mọi người Lý Thông vẫn chăm chỉ luyện hoá giọt huyết dịch, đám trẻ khoanh chân tu luyện nhiều đưa đang đùa chơi giải trí, An Nhiên khoanh chân ngồi cạnh mấy vò rượu ủ.

Giống triệu ra mấy vò nhỏ, An Nhiên mở choàng mắt nhảy nhót xua tay hô:

"công tử, cho An Nhiên ra ngoài đi"

An Nhiên nghỉ ngơi trong tầng một đã được mười năm ngày có lẽ đã hồi phục được khá nhiều, đa dè hồng hào trở lại Giống thấy vậy thì nghĩ chắc cô bé ở phía trong có lẽ cũng có chút chán nản rồi liền đưa nàng ra.

An Nhiên hiện ra giữa căn phòng, thích thú nhìn xung quanh thấy công tử thì cười hi hi:

"công tử"

"ở trong chán rồi hả, đã khỏe rồi chứ??" Giống cười nhìn nàng.

"An Nhiên khỏe rồi, công tử cho ta ra ngoài này luôn nhé! Đi mà!" An Nhiên nắm cánh tay công tử đứng đưa.

"được rồi, nàng xách mấy vò rượu này theo ta, chúng ta đi ăn cơm" Giống gật đầu chỉ tay vào mấy vò rượu nhỏ.

"vâng"

An Nhiên ôm mấy vò rượu lẻo đẻo theo sau Giống đi xuống dưới tầng một, khi đi qua phòng thập nhị, cánh cửa hé nhỏ một đôi mắt đen tuyền nhìn theo bóng lưng hai người đến khi khuất tầm mắt mới đóng chặt cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Lời nhắn từ Hằng Nga

Nam Doanh khách điểm tâng một người đông đúc xôn xao, Gióng cùng An Nhiên bước xuống đến nơi thì cũng đã thấy Thạch Sanh và Xuân Mai đã trở về đang ngồi trên bàn trò chuyện.

Thấy Công tử hai người gật đầu chào:

" công tử chúng ta đã trở về"

Gióng gật đầu ngồi xuống, An Nhiên để ba vò rượu nhỏ xuống bàn rồi ngồi ghé giữa phụ thân và đại ca, Thạch Sanh xoa đầu nàng yêu thích, An Nhiên toe toét cười.

Gióng nhìn mọi người rồi cầm bát đưa ra hiệu mọi người dùng nói:

" chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện"

Mọi người gật đầu bắt đầu động đũa, Xuân Mai cầm vò châm tửu cho mọi người, nàng gấp thức ăn cho công tử với An Nhiên rồi mới nhỏ nhẹ ăn.

Gióng gật đầu với nàng nói: " nàng cũng ăn nhiều một chút đi "

" cảm ơn tỷ"

Xuân Mai cười nhưng không nói, thi thoảng lại gấp đồ rồi châm tửu cho mọi người, Gióng nhìn Thạch Sanh mở miệng hỏi:

" bên Hoắc Kỳ có đưa thông tin gì không?"

Thạch Sanh cầm bát rượu uống một hơi đáp: " công tử, các tông môn đã có nhiều người tụ tập lại đây vì nghe nói vài ngày nữa có đấu giá hội lớn "

Xuân Mai nghe vậy tiếp lời: " đúng rồi công tử, Chuyện này Viên Thừa Chí cũng đã nói lại với ta, Hai ngày nữa Vạn Niên thương hội mở cuộc đấu giá lưu động như thường niên, lần này đôi chút đặc biệt vì có viên Hoá Thần phá chương đan cùng với Hồi Nhục đan nên rất thu hút các cường giả trong khu vực đến"

Gióng yên lặng nghe hai người nói xong thì suy nghĩ đôi chút, Hoá Thần đan này đúng là trân quý với những người đã nguyên anh đặc biệt là nguyên anh hậu kỳ nếu có được nó thì đương nhiên sẽ có thêm một Hoá Thần cường giả đó là điều tốt lúc này, còn Hồi nhục Đan gây dựng lại các bộ phận thân thể cũng là đồ tốt.

" Xuân Mai, lát ăn xong nàng lại đi Thiên Việt một chuyến thu tiền tài lại đây, viên Hoá Thần này có lẽ giá trị lớn nhưng ta muốn đấu giá một phen"

" vâng, " Xuân Mai gật đầu thưa.

Khải Đức tay cầm chiếc đùi gà, tay kia cầm bát rượu, miệng nhai nhồm nhoàm nói:

" công tử, sao chúng ta không cướp lấy sao phải mất tiền chứ?"

Xuân Mai nhìn hấn như người từ trên trời rơi xuống nói:

" Vạn Niên thương hội đấu giá cường giả bảo hộ nghiêm ngặt người nghĩ chỉ mấy những người chúng ta cướp được sao? Chẳng lẽ người làm cướp quen rồi "

" không cướp ở đấu giá thì cướp kẻ đấu giá được lúc chúng rời khỏi " Khải Đức lầu bầu.

Gióng nhìn hấn cười nói: " ai biết được gã nào đấu giá được, coi như biết thì cướp được không phải dễ, hơn nữa tuy Hoá Thần Đan này có giá trị nhưng ta không thích làm kẻ cướp, cái gì của ta thì Sê là của ta "

" công tử còn chuyện nữa" Thạch Sanh rót cho mình thêm một bát rượu mao xà mà Lý Thông ủ nhờ chỗ công tử, rượu này khá ngon uống vào khi lực tăng đôi chút, hôm nay không có Thanh Xà nên có thể uống thoải mái chút chứ mọi khi chỉ cần nghĩ thấy Thanh Xà đã xả cho một trận.

Thạch Sanh với tay châm cho Gióng một bát, Gióng tuy nhỏ nhưng rượu thì không có gì đáng kể, say hay tỉnh đó là do tinh thần, linh hồn cường hay nhược, hơn nữa người tu luyện có thể bức hơi rượu ra khỏi cơ thể nên không có gì đáng lo lắng.

Gióng cầm bát giong qua để Thạch Sanh rót hỏi:

" chuyện gì thế?"

Thạch Sanh rút xong đặt vò xuống từ tốn mở miệng:

" là chuyện về tên kiếm khách bị truy nã, hần hiện đã đang ở trong thành Lam Nhiên này, tên này tu vi Nguyên anh hậu kỳ nhưng vì là Kiếm khách nên sức tấn công mạnh mẽ sắc bén, Hoắc Kỳ nhắc nhở nếu gặp người này thì chúng ta nên cẩn thận."

Giống gật đầu, Kiếm Khách tu kiếm đạo sát thương thuộc loại trực tiếp nhất, sắc bén cho dù là phạm nhân hay tu tiên Kiếm là vũ khí hàng vương giả.

" người có tìm hiểu được kỹ lý do vì sao kẻ này lại bị truy sát không??"

" công tử, Tên này bị truy nã vì giết thiếu thành chủ thành Thanh Khâu, nghe đâu vì tên quân là áo lượt này vì có ý định những tràn vợ của tên kiếm khách này nên mới bị hần dùng kiếm xé đôi người." Thạch Sanh nhớ lại chuyện mà Hoắc Kỳ kể lại cho mình.

" lại có chuyện như vậy, xem ra gã mặt sẹo này là tên quyết đoán, huyết sát, có kẻ thù như này đúng là một mối đấy, các người nhờ kỹ nhận dạng hần lờ mà gặp tránh đi thì hơn"

" vâng, công tử"

Mọi người ăn uống vui vẻ nói chuyện phiếm, sớ dĩ mọi người nói những chuyện mang tính cơ mật ở đây là vì Thạch Sanh dựng lên bình chương cách âm nên mọi người khác cũng không nghe thấy gì, biết là có bình chương nhưng đều xa lạ chẳng ai đại gì mà đi kiếm chuyện về mình.

Xuân Mai rời đi, Giống cùng mấy người khác trở lên tầng gọi tiểu nhị mang lên một ấm trà, ngồi nói chuyện phiếm trên lan can tầng hai đợi nàng trở về.

Giống nhìn mặt trăng ở phía xa, nó gần đây dần xem ra hai ngày nữa có lẽ cũng là ngày rằm, ánh trăng sáng khiến không gian như khoác trên mình một cảm giác huyền diệu nhẹ nhàng.

Giống Chợt nhớ đến cặp đôi mà ai cũng biết lắm lắm:

" những ngày trăng là những ngày đẹp, mà không biết Tên Cuội ngồi nghếch với Hằng Nga tiên tử có tiến triển gì không cứ chờ đợi mãi biết ngày nào về ??"

Thạch Sanh cười: " Cuội vốn là người thật thà nhân nghĩa cứu sống biết bao nhiêu người, gã đã có vợ ở quê tuy vợ hần bị người hại mà thay đổi rất nhiều nhưng một ngày chần gối vạ kiếp không quên, Hằng Nga tiên tử tuy làm bạn với hần bấy lâu nhưng lòng vẫn nhớ người người chồng đã chết,

" Có đá thì đá bên Tây, chớ đá bên Đông, cây đồng lên trời! Haizz những người số khổ, kẻ một lòng chung trinh người vợ phương xa, người thì cũng vì một chữ tình mà bị đẩy nơi cung trăng, hai người bầu bạn vô tận tuế nguyệt, tình ah một chữ tình khiến lòng người khắc khoải"

Giống lắc đầu chữ tình là gì mà khiến người ta khắc ghi sâu đến vậy??"

" ta thật mong hai người đó mở lòng đón nhận nhau dù sao người mà họ mong đợi đã không còn nữa rồi "

" ta cũng mong vậy giống công tử ah, cung trăng lạnh lẽo"

Thạch Sanh gật đầu, cái chuyện hai người có thể quên đi quá khứ để đến với nhau rất nhiều mong đợi.

An Nhiên rót trà ở bên tò mò nhìn phụ thân và công tử hỏi:

" phụ thân, công tử. Hai người đó là ai vậy?"

" đó là hai vị bằng hữu của chúng ta "

Thạch Sanh xoa đầu nàng cười nói.

Ngoài trời đang lặng lẽ, bỗng đổ một trận mưa to, rồi sau đó một tiếp lại chồng tới, khiến bên dưới là một mảnh xuân xanh, tiếng bước chân dồn dập để tránh đi cơn mưa bất chợt.

Giống nhìn Thạch Sanh hiểu ý cười vui vẻ xem ra, việc hai người nói xem ra đã bị phát hiện rồi.

Một nơi xa, một cung điện trắng Ngọc, một góc đa lớn toả lá xum xuê, một nam tử mặc bộ quần áo nâu đầu vấn khăn, hần ngồi dựa lưng vào góc đa thổi sáo tiếng sáo vi vu trong khoảng không tĩnh lặng, một thiếu nữ lơ lửng trên không trung tà áo bay trong khoảng không, những dải lụa hồng vờn quanh, nàng yên lặng nghe tiếng sáo mắt chăm chú nhìn nơi Hạ giới như tìm kiếm điều gì đó.

Nam tử đang say xưa thổi khúc nhạc đồng quê bỗng dừng lại nhẩn nhẩn mũi:

" Hơ hơ.... Hắt...xì.. Khịt khịt khịt.."

Thiếu nữ giật mình bị đánh thức khỏi miền man, nàng nhìn hần hỏi:

"Cuội ngơ sao vậy? Lại bị cảm ả?"

Cuội lắc đầu nói: "không, tự dưng ta ngứa mũi hình như có ai đang nói gì sau lưng ta"

Thiếu nữ che miệng cười nhưng bỗng nhiên chiếc mũi xinh của nàng khẽ nhần lại, nàng chưa kịp đưa tay che lại thì:

"Hơ hơ.... Hắt...xì. "

Cuội vỗ đùi vui vẻ:" haha.. Hằng Nga xem ra nàng và ta đều bị người nói xấu"

Hằng Nga tức tối tà áo tung bay toát ra khí thế thượng tiên nói:

" khịt khịt.... Ta phải xem gã nào hừ nói xấu tên nhà quê thì thôi đi, lại dám nói bản tiên"

Mái tóc đen dài óng mượt không gió mà tung bay, nàng nhắm mắt lại tay bấm chỉ tính toán, miệng lẩm nhẩm, Cuội ngồi yên lặng chờ đợi, hần cũng rất mong chờ danh tính hai người này.

Tâm trí nàng như vẩn mây mà hướng đi, từng lớp màn ngăn cách bị nàng xuyên thủng từng bốn bóng người bên bàn trà hiện ra, hai lớn hai nhỏ, hai người xa lạ, một người nàng nhận đó là Thạch Sanh, Thạch Sanh đang cùng với một nam hài nhìn trời mưa cười vui vẻ.

Hằng Nga nét mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng, Cuội nhìn nàng như vậy càng khiến tò mò không thôi hỏi:

" là ai mà khiến nàng mừng như vậy??"

Hằng Nga lấp bắp " là....Xung Thiên huynh, còn có Thạch Sanh.."

Cuội bật dậy không tin vào tai mình " là Thần Vương thật sao? Quá tốt rồi cũng cùng cũng có tin tức "

Hằng Nga vui vẻ gật đầu liên tục, khoe miệng dòng máu hồng chảy ra, khuôn mặt tái nhợt thân hình run rẩy choạng vạng, Cuội phi thân lên đỡ nàng hỏi:

" nàng sao vậy? Đừng coi nữa"

" quy tắc cản trở, nơi ấy qua xa, chàng đỡ ta một chút ta phải gửi lời nhắn tới người " Hằng Nga gắng gượng mặc kệ thân thể run rẩy miệng lấp bắp nói.

Cuội gạt đầu tay đưa đặt lên vai nàng quang mang điệp lục tán mát tiến vào thân thể Hằng Nga.

Hằng Nga gạt đầu ta on rồi nhắm mắt lại tập trung tư tưởng,

Thành Lam Nhiên cơn mưa đông bắt chợt đến nhanh rồi qua đi cũng nhanh, mọi người bước ra ngoài nhìn lên bầu trời mây đen cũng dần tán ra, bắt chợt nền trời trên cao một khuôn mặt thiếu nữ như nhô ra, một khuôn mặt lớn ngũ quan hài hoà, khiến người xôn xao chỉ trỏ.

Giống cùng Thạch Sanh nghe tiếng xôn xao phía dưới ngẩng đầu nhìn thiên khung, bắt gặp Khuôn mặt thân quen thì đứng dậy tiến ra lan can chờ đợi.

Thạch Sanh nhìn khuôn mặt ấy nói với công tử:

" công tử, quả là nàng đã nhận ra chúng ta nói xấu nàng ả"

Giống cười có đôi điều suy nghĩ:

" nơi nào có anh trắng đôi mắt của nàng có thể nhìn đến, nhưng tự tập thiên địa để vượt vị diện cách biệt như vậy xem ra là có sự trợ giúp của Cuội rồi, nàng muốn xả chúng ta đây"

" haha... Chờ xem nào!" Thạch Sanh cười thích thú.

Khải Đức, An Nhiên nghe hai người nói thì ngạc nhiên há hốc miệng, phụ thân với công tử lại có bằng hữu cường đại như vậy sao? Người đó có thể tạo ra dị tượng như vậy? Nhưng hai người không hỏi nhìn khuôn mặt phía trên ao chờ đợi.

Khuôn mặt được Hằng Nga tạo ra mờ mắt nhìn về hướng Giống với Thạch Sanh mỉm cười miệng mấp máy từng âm thanh như vang động khắp thế gian, khiến người người rung động không thôi.

" Xung Thiên thì ra là hai huynh đang bày trò nói xấu bản tiên, đừng tưởng ở xa thì bản tiên không biết ả, hình dạng người bây giờ thật khiến ta yêu thích đây, nhanh trở về đi! Chúng ta đợi huynh."

Khuôn mặt mờ dần chợt cất tiếng:

" ả tên nhà quê gửi lời rằng, lâu rồi huynh không đến! Huynh mau trở về mà đổi ả"

"phụt.. Hộc... Ái zà quy tắc cần trà, á

Ngươi động vào đâu đấy?? Ta phải đi đây, Xung Thiên mọi người đợi huynh, tái ngộ"

Khuôn mặt Hằng Nga biến mất, thiên khung trở lại bình thường như chưa có gì xảy ra cả, nền trời quang đàng ánh trăng chiếu rọi muôn nơi, nhưng khắp nơi trên tu chân giới người người cái danh tự Xung Thiên vang vọng, ai cũng tự hỏi Xung Thiên là người nào mà khiến người cường đại như vậy quan tâm và những người khác phải đợi như vậy? Những người này là ai??

Giống mỉm cười lắng nghe từng lời nhả của Hằng Nga, đến khi thiên khung trở lại bình thường mới trở về bàn ngồi, ba phụ tử Thạch Sanh cũng trở lại.

Thạch Sanh cầm chén trà suy ngẫm nói:

" quy tắc cần trà xem ra nàng phải bỏ ra đại giá khi nhìn trộm ah"

Giống gật đầu: " hi vọng nàng vẫn ổn, nếu không chúng ta mang tội lớn ah, "

An Nhiên nghe hai người nói lúc này mới bạo gan hỏi: " phụ thân, công tử người đó thật là bằng hữu của mọi người sao?"

" đúng vậy Ah, Xung Thiên mà người ấy nhắc đến chính là công tử của các con " Thạch Sanh cười nói.

Hai người ngây ngốc nhưng công tử, công tử mới bốn tuổi thôi ah việc này quá khó tin đi. Nhìn biểu cảm của hai người Giống chỉ biết cười khổ, Thạch xoa đầu An Nhiên nói:

" các con còn nhớ câu chuyện mà công tử kể ở Thạch gia trang không?"

Hai người An Nhiên gật đầu, Thạch Sanh tiếp lời:

" đó là câu chuyện về đất nước, dân tộc của ta và công tử cũng như mấy vị đường chủ khác trên Việt tông "

Khải Đức ngẫm nghĩ hỏi:

" ý người là sư bá, hắc đường chủ, Thanh đường chủ sao?"

" đúng vậy, chúng ta đều từ nơi đó đến đây theo lệnh cha Long, sở dĩ ta nói cho các con biết vì các con là con ta cũng là đệ tử của chúng ta nhưng các con biết đây là bí mật hiệu không?"

Khải Đức An Nhiên gật đầu đáp ứng, chúng biết điều không phải việc có thể nói lung tung được.

Thạch Sanh xoa đầu An Nhiên nói:

" con còn không mau Bái sư đi ah"

Giống cầm chén trà trên tay cười:

" Thạch Sanh ngươi nói ra như vậy là ép ta phải nhận An Nhiên làm đệ tử sao?"

" đâu có, đâu có, không phải công tử đã chấp nhận từ trước rồi sao chỉ là thiếu thủ tục thôi, chuyện ta nói chỉ là giải thích cho chúng hiểu thôi dù sao chúng cũng chứng kiến tận mắt rồi "

Giống đặt chén xuống xoay người ra sau chờ đợi.

An Nhiên ngẩn ngơ không hiểu, Khải Đức là người có kinh nghiệm Bái lần trước, hẳn rót một chén trà đưa cho nàng nói:

" muội mau quỳ xuống dâng trà, xin công tử thu nhận nàng làm đệ tử đi "

An Nhiên nghe vậy gật đầu, cầm lấy rồi quỳ xuống trước người Công tử hai tay dâng chén trà nói:

" xin công tử nhận An Nhiên làm đệ tử "

Giống nhìn cô bé có mái tóc hồng xinh xắn này cười đưa tay nhận trà nói:

" tốt, đệ tử này ta nhận, đứng lên đi "

" An Nhiên tạ ơn sư phụ"

An Nhiên vui mừng dập đầu mất cái rồi đứng dậy, ra sau lưng sư phụ bóp bóp vai khiến mọi người cười vui vẻ.

Cung Trăng, Hằng Nga uể oải ngã người ra sau, Cuội vội vàng đỡ nàng vào lòng mà chưa xốt nói:

"nàng quá cố sức rồi! Nếu có chuyện gì ta thật không biết phải làm sao đây"

Hằng Nga dựa người trong lòng Cuội nhìn về mặt lo lắng của hắn thì mỉm cười yếu ớt hỏi:

"tên nhà quê, chàng đang lo lắng cho ta sao?"

"không lẽ là ta đang nói thô Ngọc?? Nàng không sao chứ?"

Cuội đưa tay lau dòng huyết trên khoé môi Hằng nga lo lắng hỏi han.

"ta không sao, nghỉ ngơi một thời gian chắc sẽ khỏe, hi vọng kịp lúc Xung huynh trở về"

"vậy để ta đưa nàng về nghỉ ngơi"

Hằng Nga khẽ gật đầu để mặc Cuội bế nàng tiến về cung, dựa đầu vào lồng ngực nam nhân thân thuộc này cảm giác thật ấm áp nàng nói nhỏ:

"kít chàng thông báo việc của Xung huynh cho mọi người trong thiên đình biết,"

Nói rồi nàng suy yếu lâm vào trầm mê, nhìn nàng mê mết như một đứa trẻ ngủ yên giấc sau một ngày chơi đùa, Cuội hôn nhẹ lên chiếc trán nhỏ, rồi ngơ không tiến về cung điện hoa lệ phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hắc y nhân

Thiên Đình đại Việt rung động khi nhận được tin Cuội truyền đến, tuy rằng lần thức tỉnh huyết mạch rồng tiên là một tín hiệu, nhưng lần này Hằng Nga tiên tử tận mắt nhìn thấy thần vương lại là một chuyện khác, tiên nhân hảo hức xông xáo, bàn tán náo nức.

Thần Vương đang trên con đường gánh vác sứ mệnh, tiên nhân người người bắt đầu tu luyện chờ đợi ngày thần vương áo gấm vinh quy, cất cao lá cờ đại Việt lên thần giới tụ hội với cha mẹ.

Nam Doanh khách điểm trời dần khuya Gióng cùng mọi người nói chuyện ngấm trăng đợi Xuân Mai đi Thiên Việt trở về. Qua cuộc nói chuyện với Phụ thân và công tử, Khải Đức An Nhiên càng trở nên ngưỡng vọng với dân tộc đại Việt, phụ thân, công tử đặc biệt công tử một vị thần vương hàng thật giá thật tứ bát tử, tứ trụ chiến lược.

Họ cuồng nhiệt vì được đứng trong đội ngũ này được làm đệ tử, càng háo hức mong đợi ngày được gặp vị cửu ngũ chí thần, công tham tạo hoá trí hướng thiên khung hỗn độn thần thú, để được đứng dưới ngọn cờ đặt gót giày mình lên tam giới.

Xuân Mai đi khá lâu mới trở về thấy mọi người thăm trà biên hiên đàm đạo, thì vui vẻ vẫy tay chào tiến lại ngồi cùng mọi người, nàng trình bày về chuyến đi này với công tử cùng mọi người xác định về cuộc đấu giá hội:

"công tử, Thiên Việt hình thành chưa lâu nguồn thu mới chưa được ổn định thêm nữa, đây từ lâu mới mở mở để Ngô Ngạn thi triển tài nghệ được đầu tư vào nên lần này Xuân Mai qua cũng không thể mang về bao nhiêu cả, tròn một ức Hạ phẩm linh thạch"

Gióng chăm chú nghe nàng nói mà suy ngẫm nói:

"xem ra lần đấu giá này với Việt tông chúng ta vô duyên rồi, mấy tông môn tích trữ kinh doanh lâu dài tài phú không phải chuyện đùa"

Chúng nhân gật đầu Việt tông tuy được thành lập có thu thập tài phú của hai bang phái dong binh thảo khấu nhưng cái lũ tạp nham có thì ăn uống no say nào có tích trữ được gì đâu.

"công tử, ta thấy theo ta nói lúc đầu ah, cướp, cướp là được cần gì mất tiền?"

Khải Đức lâu bầu đập bàn.

"bốp"

"ái, phụ thân đánh đâu thì đánh đừng chọi đầu, thức hải lung lay ah"

Thạch Sanh vỗ đầu hắn:

"ngươi có suy nghĩ đâu mà cần thức hải?! Nói chuyện suy nghĩ chút đi."

Giống ngón tay gõ bàn lạch cách nói:

" cướp không phải không được, nếu rơi vào tay kẻ xấu thì nên cướp chớ để chúng làm hại người, nếu người tốt thì thôi đi coi như làm phúc."

"đấy, phụ thân thấy chưa? Công tử cũng tán thành nha!" Khải Đức hua tay múa chân nói.

Thạch Sanh cười nói: " cướp phải có chân lý của cướp, đầu phải Bạ người nào cũng như ngươi nhẩy ra đất này ngươi trông đòi tiền lộ phí đầu "

Mọi người cười vui về nhớ lại chuyện Khải Đức vác cây đòi tiền lần trước, An Nhiên không rõ nhìn đại ca tò mò, Khải Đức thấy mọi người nhắc lại chuyện cũ trước mặt muội muội mình thì gãi đầu cười toe.

" giờ ta mong nhất là người của các tông môn đang có ý định đối đầu với chúng ta, lấy đồ của kẻ thù là cái thú không tệ"

" đúng là không tệ " Thạch Sanh xoa cằm nói.

Những người khác gật đầu đồng ý, đã xác định là đối thủ thì lấy đồ của hắn để giảm bớt đi sự cường đại của đối phương vừa làm tinh thần mình vui vẻ thì đã chiến thắng về mặt tinh thần rồi.

" Mai hai người đi tìm hiểu có những người nào có ý định tham dự đấu giá, tốt nhất tìm hiểu kỹ tu vi số lượng người đi theo... Qua Thiên Việt, Hoắc Kỳ hỏi, ừm đặc biệt mấy cái tửu lâu mà Ngô Ngạn mới mở bảo họ chú ý, kiểm thông tin ở những nơi như vậy là dễ nhất."

Xuân Mai cùng Thạch Sanh gật đầu đáp: " đã rõ công tử"

Khải Đức chỉ chỉ tay vào mình dò hỏi:

" còn ta thì sao công tử? Ta cũng muốn có cái gì làm ah"

Giống nhìn hắn ngẫm nghĩ chút cười:

" ngươi thì... Là, ừm cho ngươi đi uống rượu tiện thể điều tra thông tin luôn, nhớ không để lộ ý định, lộ thân phận là được "

" hắc hắc công tử yên tâm, bản lĩnh uống của ta được sư huynh, sư bá bồi dưỡng đã lên hạng cao thủ rồi!"

Khải Đức vỗ ngực tự tin nói về khả năng chè chén của mình.

" bốp"

" ừ"

" suốt ngày lo uống rượu, ngươi bị hai kẻ đó làm hư rồi! Sau này bớt lại cho ta"

" vâng con biết rồi!"

Khải Đức ngoan ngoãn nghe lời cầm chén trà lên uống mà mặt nhăn nhúm, ngẫm nghĩ uống trà thì có gì ngon nhỉ? Rượu vừa bổ vừa khoái chẳng phải thích hơn sao?

An Nhiên vo vo tà áo noi:

" sư phụ còn An Nhiên làm gì bây giờ??"

" con đi cùng ta dạo phố, hẳn con chưa từng đến đây đi " Giống cười nói, sư đồ còn bé tí teo làm cái gì mà làm? Đi chơi còn gì nữa.

An Nhiên vui vẻ hớn hở, trước giờ luôn ở trong trang nào có đi đâu náo nhiệt như vậy bao giờ:

" vâng sư phụ"

" ở ở ngoài gọi ta là công tử được rồi! "

" vâng công tử sư phụ"

" công tử là công tử, công tử sư phụ là cái gì?"

" vâng..."

" bây giờ đi ngủ thôi! An Nhiên cùng phòng với Xuân Mai, hai cha con ngươi mỗi người một phòng, ta một phòng "

Mọi người gật đầu tiến về phòng của mình, đi được vài bước Thạch Sanh mắt loé sáng, xoay người lại tay chém ra kim nhận về phía góc cửa sổ nói:

" ai? Ra đây đi "

Giống cùng mọi người giật mình quay lại nhìn theo hướng Kim nhận bay đi, người đến bí mật khiến bọn họ không hay biết mà chỉ có Thạch Sanh rõ ràng thì xem ra cảnh giới cũng xấp xỉ Thạch Sanh.

Kim nhận bay đến gần cửa sổ một ánh kiếm sắc bén loé lên cắt đôi kim nhận, chỗ vốn nghĩ không có gì không gian rung rung một bóng hắc y tóc buộc đuôi gà trên mặt đeo chiếc mặt nạ che đi nửa khuôn mặt dần dần hiện ra.

Giống cùng những người khác kinh ngạc không thôi, người này ẩn thân thật khiến người khác phải sợ hãi, thầm nghĩ nếu tu vi yếu người bình thường đi qua khó mà biết được, nếu có kẻ thù như vậy thì cái chết khó mà giữ nổi.

Đây nếu theo nghiệp sát thủ thì đúng là phù hợp, hai bên nhìn nhau kinh ngạc, toàn người Giống thì bất ngờ vì sự xuất hiện của hắc y này, hắc y thì nhìn Thạch Sanh chăm chú tựa như người này linh giác nhạy bén tu vi lại cường đại như vậy.

Hắc y đem kiếm xỏ vào bao bên hông chấp tay nói:

" tại hạ không có ý gì với chư vị, mong chư vị thứ lỗi "

Thạch Sanh chấp tay sau lưng mở miệng nghi hoặc:

" vậy sao người lên lút ở phía sau chúng ta? Ẩn thân thuật không tệ đi "

" tại hạ tới đây có chút việc, thật sự không hề có ý xấu" hắc y giải thích rồi đưa mắt nhìn xung quanh ngó nghiêng.

" hừ, không có ý xấu? Ăn một rìu của ta rồi nói sau" Khải Đức rút cây rìu xông đến hắc y nhân đeo mặt nạ.

" này.."

Thạch Sanh đưa tay lên định ngăn lại nhưng không kịp, đang tính lao lên thì Giống ngăn lại lắc đầu nói:

" cứ để hắn ăn chút thiệt thòi cho rút kinh nghiệm đi."

" nhưng mà.. Kẻ này Khải Đức không phải là đối thủ ah " Thạch Sanh bắn khoả nhìn công tử nói.

" người này có thể ở trước mắt người giết Khải Đức được sao? Cây non không thể ở mãi trong lòng phụ mẫu người hiểu chứ?" Giống nhìn hai người đang đi chuyện nói.

" công tử dạy chí phải, kẻ này tuy cường đại hơn bình thường nhưng ta vẫn đối phó được" Thạch Sanh gật đầu đáp lời, hắn có đủ tự tin có mình ở đây Khải Đức có thể an toàn, trên người hắn toát ra khí tức cường đại, chăm chú theo dõi trận đấu.

Hắc y nhân giao thủ vài chiêu với Khải Đức thì lòng kinh ngạc không thôi, hắn tử này không dùng linh lực chiến đấu mà chỉ thuần sức mạnh nhưng sức mạnh này qua cường đại đi, hắn tránh cường ngách với Khải Đức mà di chuyển nhanh nhẹn tránh né trả đòn, cảm giác được khí tức cường đại từ người cao lớn phía kia, hắn biết mình không phải đối thủ, cũng biết người này không có ý định đối đầu với mình chỉ muốn thao luyện cho thanh niên này mà thôi.

Hắc y nhân nhìn về cánh cửa phòng thấp nhất trong lòng cười khò không thôi, xem ra ý định không thực hiện được rồi, giao chiến một lúc lâu những người các phòng khác kéo ra xem, nữ nhân phòng thấp nhất mở cửa bước ra nàng mặc chiếc áo trắng váy đen chân đeo găng mộc, trên mặt một chiếc khăn loan trắng mỏng chỉ để lộ đôi mắt nhưng huyền trong veo, nép dưới chân nàng là nữ hài tàn tật Thi Nguyệt.

Mọi người nhìn cuộc chiến giữa sánh mà kinh ngạc, xông xáo, cường giả bảo vệ khách điểm bước lên toan rút đao xông đến, Giống liếc nhìn Thạch Sanh lắc đầu ra hiệu Thạch Sanh hiểu ý đưa tay ngăn lại nói:

" mọi người yên tâm không sao, chuyện này chúng ta giải quyết được, nếu có tổn thất lát chúng ta đền bù cho"

Bọn họ nghe vậy mới yên tâm đứng xem chỉ chờ bàn tán.

Nữ nhân phòng thấp nhất nhìn hắc y nhân đang giao thủ với tráng hán đề trần to lớn mà bờ vai run rẩy nhẹ nhàng, Thi Nguyệt mắt ướt đỏ ngọt vào người nữ nhân, nữ nhân ôm Thi Nguyệt vào lòng vỗ về, chứng nhân không quá chú ý đến mẫu tử họ mà chỉ nghĩ cô bé tật nguyền ấy sợ hãi.

Giống nhìn hai người nữ nhân này mắt hơi loé nhận ra điều gì đó, quả nhiên hắc y nhân này đến vì hai người này, không phải là vì sát nhân mà giữa họ có quan hệ mật thiết, nhưng nếu chuyện Giống và mọi người nói hôm nay hắc y nhân nghe được hết nếu nói ra ngoài thì không tốt cho lắm.

Giống truyền âm cho Thạch Sanh căn dặn " người này ta nghĩ là tên đang bị truy nã gần đây, không rõ hắn có nghe được gì không? Lát người bí mật theo sát hắn xem thế nào, nếu hắn biết quá nhiều thì diệt đi."

Thạch Sanh ngẫm nghĩ trả lời:" công tử có cần đi lĩnh thưởng không?"

" không, nhớ làm bí mật hai mẫu tử phòng thập nhất có vẻ có liên hệ với nhau, ta không chắc còn ai nữa không nhưng có kẻ như vậy không quá yên tâm "

" đã rõ, vậy nếu phải diệt thì mẹ con nàng ta tính sao? Diệt hay không?"

" không, người nữ sao?"

" ai mà nữ được ah, công tử rõ tính ta mà "

Thạch Sanh hơi liếc nhìn hai mẫu tử phòng thập nhất đáp lời.

Hắc y nhân thấy mọi người đông đủ xông xáo, nhìn hai mẫu tử thì chém mạnh về phía Khai Đức, Khai Đức bị lực lượng cường đại đẩy lùi về phía sau, Thạch Sanh phải tiến lên đặt tay lên vai hắn tán đi lực lượng mới khiến hắn dừng lại được.

Hắc y nhân biến mất khỏi căn phòng tiến ra ngoài không trung như những vết mực tàu biến mất giữa màn đêm, Thạch Sanh gật đầu với Công tử rồi cũng biến mất đuổi theo sát phía sau.

Đám khách trọ xông xáo trở về phòng, hai mẫu tử nhìn theo lo lắng không thôi, vì nàng nhận ra sự cường đại của người đi theo này, nàng nhìn về phía Gióng và những người khác nàng nhận ra nam tử để trần này nàng đã gặp ở nơi dân cáo thị lúc chiều, nàng không nói gì kéo tay đóng cánh cửa.

Gióng nhìn nàng nói: " vị tỷ tỷ này, Thi Nguyệt có vẻ sợ hãi, hai người qua phòng chúng ta ngồi chút chứ dù sao đông người Thi Nguyệt đỡ sợ hơn nhiều."

Mấy người Khai Đức không hiểu sao công tử lại nói vậy nhưng nghĩ chắc có lý do gì đó nên đưa mắt nhìn về phía hai mẫu tử.

Nữ nhân dừng tay lại nhìn Gióng và mọi người, nhìn ánh mắt thân thiện của nam hải không hiểu sao nàng cảm thấy tin cậy gật đầu:

" được, vậy thì hai mẫu tử ta quấy quả chứ vị một phen"

Gióng đưa tay vỗ mông Xuân Mai khiến nàng giật mình liếc Gióng nói:

" có gì đâu mà, tỷ nói vậy? Xin mời"

Nữ nhân gật đầu đóng cửa phòng tiến lại chỗ mọi người.

" mẫu thân để Thi Nguyệt tự đi" Thi Nguyệt thủ thi nói.

Nữ nhân mỉm cười thả cô bé xuống đất, cô bé cắp chiếc nàng gỗ nhỏ từ từ đi từng bước, nữ nhân như hơi lo lắng chăm chú theo sao đón đỡ, An Nhiên nhìn nàng thấy thương cảm cô bé chạc tuổi mình liền chạy tới đỡ nàng, hai người cười nhìn nhau vui vẻ.

Nữ nhân nhìn nhi nữ mình vui vẻ như vậy thì thở dài, nàng khổ tâm không thôi đứa con của nàng đã lâu không được chơi đùa cùng đồng bạn cùng lứa rồi.

Màn đêm ngoài bia rừng thành Lam Nhiên Thạch Sanh đứng chặn lại hắc y nhân trước lối vào rừng, hắn chấp tay

Sau lưng nhìn người trước mặt này, người này tuy mới bước vào nguyên anh hậu kỳ nhưng tốc độ quả là nhanh hơn bình thường.

Hắc y nhân khiếp sợ trước tốc độ của Thạch Sanh cười khỏ nắm chặt chuôi kiếm bên hông nói:

" các hạ tu vi thật cao cường khiến tại hạ Bái phục không thôi! Quả thật tại hạ không có ý xấu với chư vị, xin các hạ mở cho ta một con đường sống"

Thạch Sanh điềm nhiên chấp tay sau lưng từ tốn nói:

" ta biết các hạ không có ý xấu với bọn ta, nhưng đường sống của người ta thật khó nghĩ"

Hắc y nhân cảnh giác hỏi:

" vì sao các hạ lại nhất quyết như vậy chứ?? nước sông không phạm nước giếng không được sao?"

" chỉ trách các hạ xuất hiện không đúng lúc thôi, có những chuyện người khác nghe được là không tốt"

Thạch Sanh nói rồi chiếc riu xuất hiện nơi tay khí tức kéo lên cao.

" tại hạ lúc các hạ nhìn thấy thì vừa đến thời, chưa có nghe được mọi người nói chuyện gì cả "

" thật vậy chăng?" Thạch Sanh khí tức dừng lại nghi hoặc.

" thật, ta có thể thề với nhật nguyệt cao xanh" hắn giơ tay lên thề thốt.

Thạch Sanh nhìn gã gật đầu

"ta có thể tin người, ta biết người đến vì hai mẫu từ phòng thập nhất, nhi tử ta đang ở đó, ta cũng chắc hẳn người là kẻ đang bị truy nã người ta không có ý định lấy tiền thưởng, người hiểu ý ta chứ?"

Hắc y nhân run người gật đầu:

"ta hiểu, ta thật sự không nghe được gì xin người hãy tin tưởng ta, đừng làm hại vợ con ta."

Hoắc Kỳ vốn ở phòng thành chủ cảm nhận thấy hai khí tức cường đại rượt đuổi ngang không trung thành thì phóng theo nhưng mãi mới đến, theo sau hẳn là đám đông các cường giết khác gặp trên đường thấy hai người Thạch Sanh đang đối diện nói chuyện bên bia rừng thì gọi với từ xa:

"Thạch đại nhân có chuyện gì thế?"

Thấy tiếng gọi của Hoắc Kỳ, Thạch Sanh ngoái nhìn rồi nói với hắc y nhân:

"người đi đi bọn họ để ta lo, nhớ kỹ lời người nói."

"Tiêu Mạt tạ ơn không giết"

Hắc y cúi người tạ ơn rồi biến mất vào rừng sâu, Thạch Sanh nhìn theo không nói.

Hoắc Kỳ cùng những người khác tới thì bóng hắc đã khuất sau màn đêm, Thạch Sanh chấp tay với Hoắc Kỳ cùng đám người nói: "bằng hữu cũ lâu ngày gặp lại, có chút hứng chí Thạch Sanh ta khiến thành chủ cùng chư vị chê cười rồi"

Hoắc Kỳ xua xua tay nói: "nào có, nào có tại hạ cùng chư vị đây chỉ đi theo xem náo nhiệt thôi đang lo Thạch Đại nhân mất hứng"

"haha.. Hoắc huynh đệ của ta khách khí rồi! Ta đi về trước hẹn Hoắc huynh đệ khi khác làm vài chung"

Thạch Sanh vỗ vai Hoắc Kỳ rồi phá không rồi đi.

Hoắc Kỳ nhìn theo lòng cười khỏ, người đã nói ta là huynh đệ thì hậu sự này ta phải xử lý rồi!

Hắn quay người nói: "các vị đại nhân chúng ta trở về thôi! Không có gì thú vị rồi!"

"Hoắc huynh, nhớ đầu người đó là kẻ bị tầm nã thì sao?" Một người trong đám đông hỏi.

Hoắc Kỳ lắc đầu ngự khí lơ lửng nói:

"Thạch huynh đã nói là bằng hữu của huynh đấy thì rõ ràng không phải rồi! "

"Hoắc lão đệ, vị Thạch gia này là ai? Tu vi quả cường đại " một lão giả bị kinh hãi bởi khí thế cường đại của Thạch Sanh tò mò hỏi.

"một vị huynh đệ vào sinh ra tử với ta, nhờ hắn mà ta lúc này mới còn mạng đi cùng chư vị ah, chúng ta trở về thôi!"

Nói rồi hắn phá không trở về, chúng nhân nhìn nhau nhìn khu rừng rồi quay trở về theo, mọi người đi khuất một lúc lâu hắc y nhân từ trong bóng tối thân hình hiện lộ lăm lăm

"Thạch đại nhân ah, ta xin lỗi vì nói dối người chuyện ta chưa nghe gì hết. Nhưng yên tâm ta là kẻ giữ lời,"

Hắc y nhân xoay người vào núi nhưng vừa đặt chân xuống đất thì hắn sững sờ vì giọng nói vang lên trong đầu:

"Ta biết và ta chọn tin tưởng người"

Hắc y nhân quay đầu nhìn về hướng thành Lam Nhiên cười khỏ không thôi, thì ra người ta đã biết cả.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Tính toán với người gặp khó khăn

Trời dần khuya, người đi lại ít dần mọi thứ dần chìm vào thinh lặng, Trong phòng Gióng Thi Nguyệt ngồi trò chuyện với An Nhiên trên chiếc giường, hai đứa trẻ cảm thông cho nhau về hoàn cảnh người kia.

Nữ nhân ngồi nói chuyện với Gióng và Xuân Mai qua cuộc nói chuyện mọi người cũng biết nữ nhân vốn tên Thu Mai người thành Phù Tang toà thành nổi tiếng là thành của những sát thủ và những chiến binh, những người nơi này lớn lên với thanh kiếm bên mình, và người ta dùng kiếm làm vật mạnh theo đến thế giới bên kia.

Thu Mai bỏ chiếc khăn che mặt xuống để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp dịu hiền, ngũ quan hài hoà như tranh vẽ đôi mắt nhưng có con ngươi đen láy trong veo như nước hồ thu, khiến Gióng hiểu ra vì sao nàng có thể khiến tên quân là áo lượt thành Thanh Khâu có thể vì muốn chiếm hữu nàng mà mất đi tính mạng như vậy.

Mọi người ngồi hần huyền nhưng trong mắt Thu Mai luôn vương niềm lo lắng vì người đuổi theo Tiêu Mạt vẫn chưa về, không biết có chuyện gì xảy ra không? Nếu có mẫu tử nàng thật không biết sẽ như thế nào?

Gióng nhìn nàng cười nói: "tỷ đang lo lắng cho hắc y nhân đó sao?"

Thu Mai giật mình lắc đầu: "đâu có, công tử nói đùa rồi! Ta sao có thể lo lắng cho hắc tử?"

"tỷ không giấu được ta đâu, ta biết hắc tử đến đây là vì tỷ và Thi Nguyệt, hắc tử là người đang bị truy nã đi."

Xuân Mai và những người khác ngạc nhiên nhìn về Gióng, Thi Nguyệt lo lắng chống nạng về đứng sau mẫu thân nhìn Gióng chăm chăm

Thu Mai chén trà đưa trên môi khẽ rung làm nước rơi là ngoài, nàng đặt chén xuống bàn tay nắm chặt nhìn Gióng hỏi:

"công tử, tới nơi này là vì theo dõi chúng ta sao? Mọi người muốn bắt hắc tử để lĩnh thưởng? Giờ muốn giữ chúng ta để làm con tin sao?"

Gióng nhúng ngón tay xuống chút nước trà vương trên mặt bàn viết lên một chữ "sát" Gióng nhìn nàng trong mắt lộ ra sát khí, Thu Mai mở mắt nhìn trên trán, Xuân Mai nhìn hai người không nói gì chờ đợi, Khái Đức đặt vò rượu xuống bàn im lặng.

Không khí trong phòng lặng thinh, thời gian như chậm lại, Gióng từ tốn nói:

"nếu quả thật là như vậy thì sao?"

Thu Mai không trả lời giờ cánh tay sang bên cạnh

"rầm" "rầm" một thanh kiếm dài cong bay từ phòng nàng ra xuyên thủng cánh cửa gỗ mỏng nằm yên vị trong tay nàng, khí tức quanh thân chợt chùng, khí tức khiến Xuân Mai thấy cả thân mình trầm trọng.

Khái Đức đưa tay nắm lấy cán rìu trên lưng, Gióng cười ngăn Khái Đức rồi sát khí như có như không tan đi, Gióng xoa đi chữ viết trên bàn nói:

"theo dõi ư? Ta chưa rảnh đến mức đó, còn nếu muốn bắt hắc tử nghĩ Ngươi của ta không bắt được sao? Còn việc bắt hai người làm con tin thì với một nguyên anh trung kỳ như tỷ không phải dễ ah "

"vậy công tử có ý gì? Khái Đức thiếu gia nếu sử dụng linh lực thì ta chưa chắc là đối thủ đi." Thu Mai nhìn Gióng rồi nhìn Khái Đức đang hớp rượu nhưng vẫn giữ đề phòng nói.

Gióng gõ nhẹ tay trên bàn theo nhịp điệu nhanh chậm cười nói:

"ta chỉ muốn hai người ở lại đây cho đến khi Thạch Sanh quay lại, vì ta cần một lời hứa từ miệng của hắc y nhân đó"

Thu Mai dựa thanh kiếm vào bàn nghi hoặc hỏi:

"công tử cần lời hứa gì từ phu quân ta? Nếu cần ta hứa với công tử là được"

Gióng lắc đầu "hắc tử đến đây lúc chúng ta đang bàn chuyện, ta cần hắc tử quên đi những điều đã nghe thấy, còn nếu hắc tử không thể thì ta đành giữ lại các người một thời gian"

"công tử tin chắc sẽ giữ được chúng ta sao?" Thu Mai nhìn Gióng hỏi rồi chén trà lên miệng từ từ uống chờ đợi.

"Tỷ tin không? " Gióng không đáp mà hỏi lại nàng.

Thu Mai không đáp gật đầu xác nhận câu trả lời của mình, nàng có cảm giác người nam hài này không đơn giản, nếu muốn có lẽ thật sự mình không thể rời đi.

"câu trả lời về rồi đây!"

Gióng vừa nói xong thì cánh cửa được đẩy vào, Thạch Sanh nhìn mọi người, nhìn qua hai mẫu tử Thu Mai, thấy thanh kiếm chống trên bàn, thanh kiếm này rất dài cong được quấn một sợi dây thừng nhờ màu đỏ khá bắt mắt, cảm nhận không khí như chậm chạp trong phòng.

Thạch Sanh bước vào gật đầu nói: "Công tử ta đã về "

Giống ra hiệu Thạch Sanh ngồi xuống, đợi hấn yên vị, Mới hỏi:

"mọi chuyện thế nào? Giết hay không giết?"

Mọi người xung quanh im lặng chờ đợi câu trả lời của Thạch Sanh, Thu Mai bàn tay nắm chặt khiến từng chiếc ngón nhỏ hiện lên từng đường rãnh xanh trên bàn tay nằng, Thi Nguyệt bờ môi cắn chặt vai rung nhẹ đứng ép người vào lưng mẫu thân lo lắng.

Thạch Sanh nhìn hai mẫu tử Thu Mai, nói:

"công tử, hấn quả thật đã nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta "

Hai mẫu tử chết lặng, vậy chẳng phải xong rồi sao?

"rồi sao nữa? Người có diệt hấn như ta bảo không?" Giống dò hỏi nhìn Thạch Sanh.

Thạch Sanh lắc đầu nhìn Giống nói: "xin lỗi công tử, ta thật sự không nở xuống tay, hấn là người tốt ta tin hấn Sẽ giữ lời hơn nữa hấn cũng chỉ vừa đến có nghe cũng chỉ nghe đoạn sau thôi..."

"Dừng, cuối cùng là không giết đúng không?" Giống ngăn lại.

"xin công tử trách phạt " Thạch Sanh nói rồi cúi đầu

"không ngoài dự đoán của ta tốt lắm!"

Mọi người khó hiểu nhìn Công tử, mẫu tử Thu Mai thờ phào từng hơi, Thạch Sanh có chút khó hiểu nghi hoặc hỏi:

"không phải công tử bảo ta giết hấn sao??"

Giống cười nói: "ta thật sự cũng không muốn giết hấn, nhưng lại nói như vậy vì ta muốn các người không nhất thiết phải y đúc lời ta mà thực hiện vì ta không cần cái máy mà cần những người có sự suy nghĩ của mình có niềm tin của mình, nếu thấy sai thì nói, thấy sửa ở đâu thì sửa, nhưng hãy nhớ nếu đó là lựa chọn của các người thì các người phải chịu trách nhiệm với nó"

Thạch Sanh và chúng nhân gật đầu cung kính nói:

"vâng, công tử"

Thu Mai nắm tay Thi Nguyệt đứng dậy nhún người trước Giống nói:

"tạ ơn công tử không giết "

Giống nhìn hai người không ngăn cản:

"các người trở về đi, những ngày này chúng ta sẽ giám sát các người, tốt nhất đừng có ý định gì xấu nếu như có thông tin lộ ra ta không chắc sẽ giữ lại cho các người một con đường sống đâu"

"tốt, ta sẽ như vậy, công tử hãy tin tưởng Tiêu Mạt, chẳng sẽ không tiết lộ điều gì đâu"

Thu Mai nói rồi cáo biệt rồi đi, nhìn theo bóng lưng hai mẫu tử Giống ra hiệu đóng cửa lại nói:

"Thạch Sanh, người thật sự thả hấn sao?"

"vâng công tử " Thạch Sanh đáp lời.

"tốt" Giống cười gật đầu.

"người thật sự muốn tha cho hấn sao? Không sợ lộ bí mật chăng?" Xuân Mai nhìn Giống băn khoăn hỏi.

"bí mật gì chứ?? Hấn nói ra có người tin sao? Hơn nữa việc muốn đánh cướp thì đã sao? Bọn chúng làm gì được ta " Giống cười chẳng có gì to tát cả.

Mọi người gật đầu, một kẻ bị truy nã thì giám đi nói với người khác sao? Trừ khi muốn bán mạng mình, ưk thì ta nói chúng ta Sẽ cướp oh nhưng chúng ta đã cướp đâu? Người đến hỏi ta thì ta chỉ nói chúng ta nói phiếm thế ai cấm được nào?.

Thạch Sanh suy ngẫm đôi chút không hiểu hỏi:

"vậy sao công tử lại bảo ta đi giết hấn?"

Giống ngẫm nghĩ nói:"ta biết khi người biết Tiêu Mạt đó có liên quan đến mẫu tử tàn tật đó, dựa vào việc hấn vì nữ nhân mà không tiếc nguy hiểm mà

đổi địch một toà thành, người chắc sẽ tha cho hần thôi đúng không?"

" nếu ta thật sự giết hần thì sao?"

" vậy thì người đã thay đổi rồi! Điều này đáng lo ngại đấy"

" công tử là người hiểu ta ah " Thạch Sanh gật gù.

" Thực ra ta làm như vậy là vì muốn hần nhận của chúng ta nhân tình này" Gióng nhấp trà nói.

Mọi người khó hiểu nhìn Gióng, Gióng:

" nếu ta đoán không sau thì, hắc y nhân sau khi giết người lại trốn ở Lam Nhiên thành này vì đấu giá hội, nói chuẩn hơn chắc hần là vì hồi nhục đan để chữa chân cho Thi Nguyệt"

Ra vậy chúng nhân vỡ lẽ như hiểu ra gật gù giờ ngón cái về phía công tử, Gióng nói tiếp:

" hai người này sẽ dùng phương pháp đấu giá không? "

Thạch Sanh lắc đầu: " ta không nghĩ bọn họ có nhiều tiền như vậy, chúng đang bị tróc nã ah"

Gióng quay qua hỏi Khải Đức:" vậy thì Khải Đức người nghĩ chúng sẽ dùng biện pháp gì?"

" còn gì nữa ngoài cướp?" Khải Đức cười hềnh hếch

" sư phụ ý người là nhân lúc họ cướp lấy hồi nhục đan, chúng ta cướp lấy Hoá thần đan rồi để họ mang tội thay chúng ta sao?" An Nhiên dò hỏi.

Gióng gật đầu, giờ ngón cái cho nàng nói: " đồ nhi có chút thông minh."

" nhưng vậy không phải là tính toán với người khó khăn sao?? Họ là người đáng thương ah " Xuân Mai có chút không đành lòng nói.

" có thể đúng có thể sai, họ là người khó khăn, nhưng chúng ta tính toán vậy thì cũng không sao cả, họ đang bị tróc nã mang thêm tội nữa thì cũng là một tội chết mà thôi! "

" Nhưng ta vẫn thấy nó thủ đoạn không hay cho lắm đây " Xuân Mai nhăn mũi phản đối.

" nàng nghĩ họ có thể thực sự lấy được hồi nhục đan sao? Chúng ta sẽ trợ giúp họ lấy nó, họ gánh cho chúng ta thì cũng huề mà thôi!" Gióng mỉm cười tự tin.

Mọi người gật đầu với phương án mà công tử đưa ra nó không tệ chút nào có thêm hai kiếm khách, một trung kỳ, một hậu Kỳ là một trợ lực không nhỏ, khả năng thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

" nhớ chú ý nhất cử nhất động của hai mẫu tử họ vào "

" vâng, công tử "

Mọi người cung kính chấp tay vâng lệnh. Gióng hài lòng gật đầu nói:

" còn việc ta nói các người không nhất thiết phải thực hiện đúng theo phương án ta đề ra, mà phải có niềm tin vào lựa chọn của mình và chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn đó cũng là nói thật"

" sau này các người mỗi người lĩnh quân một nơi, các người cần có suy nghĩ của bản thân, và niềm tin vào lựa chọn đó trên cơ sở mục tiêu chung mà chúng ta đề ra, ta là thần nhưng không phải lúc nào cũng đúng, ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh các người, ta cũng có những thiếu sót các người cũng phải có suy nghĩ riêng độc lập để bổ sung cho ta hay cũng như những người khác như vậy mới có thể hoàn thành công việc một cách tốt nhất"

Chúng nhân gật đầu đáp ứng:

" vâng, thưa công tử"

" tốt, giờ ai về phòng nấy nghỉ ngơi đi mai ai đi làm việc người nấy" Gióng khoát tay nói.

Chúng nhân lục tục đứng dậy rời phòng trở về phòng của mình, Gióng cũng đứng dậy xấp xếp chăn màn để chuẩn bị nghỉ ngơi, tu luyện là chuyện tốt nhưng phải giữ gìn sức khỏe mới là điều cốt yếu, sức khỏe có tốt thì tinh thần mới minh mẫn ah, dù sao vẫn còn nhỏ tuổi tu luyện nhiều vẫn chưa tốt lắm đời thân thể hoàn thiện đó mới là phù hợp nhất.

Gióng chuẩn bị bước lên giường thì tiếng gõ cửa vang lên kèm theo tiếng Xuân Mai:

" công tử, Xuân Mai vào được không?"

Giống mở cửa nhìn thấy Xuân Mai đang đứng ngoài, nàng mặc một bộ y phục mỏng thân thể nước nôi đầy đủ dập dềnh bắt mắt mái tóc dài thả xuống xuống bên hông mềm mại.

Giống nhìn nàng từ đầu đến chân một chút rồi hỏi:

"nàng có chuyện gì thế? Sao mà chưa nghỉ đi?"

Xuân Mai nhìn Giống mong đợi nói:

"công tử, đêm nay Xuân Mai ngủ cùng công tử được không?"

Giống lắc đầu "nàng ngủ với An Nhiên đi, không thể để cô bé ngủ một mình được "

Xuân Mai bịn rịn" nhưng người ta muốn ngủ cùng công tử"

"nàng trở về đi, An Nhiên là đệ tử của ta nàng phải chăm sóc thật tốt đấy, về đi "

Giống nói rồi đóng cánh cửa lại, mặc kệ nàng, tiếng gõ cửa lại vang lên

"cộc" "cộc" "công tử, từ đã nào"

Cánh cửa lại được mở ra lần nữa Xuân Mai quỳ một gối xuống ôm Giống vào lòng một lúc lâu, rồi mới buông ra hôn nhẹ vào môi Giống, đưa tay Giống vào ngực mình xoa bóp một lúc má mới đỏ ửng rồi đứng định trở về phòng mình.

Giống lắc đầu cười khổ không cần phải như thế chứ, Giống đóng cửa lại trở về giường nghỉ ngơi, thân thể trẻ nhỏ dễ ngủ nằm một chút Giống đã chìm vào trong giấc mộng, thi thoảng khoẻ môi mỉm cười khẽ nhấc lên dường như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó.

Ngoài trời màn đêm thanh vắng dưới ánh trăng mờ ảo, thi thoảng có tiếng yêu thú từ phương xa vọng lại, một bóng người lướt qua những mái nhà nhẹ nhàng uyển chuyển, đến Nam Doanh Khách điểm tầng hai khẽ gạt chốt trong tiến vào rồi mất hút sau cánh cửa phòng thập nhất.

Thạch Sanh đang ngồi tu luyện khẽ mở mắt rồi mắt nhắm trở lại như lão tăng thiền định trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chiếc mặt nạ

Quần mình như con sâu đo, chân gối mỗi thứ một nơi Giống mơ màng, mắt khẽ nhắm lại vì tia sáng chiếu vào từ cửa sổ, tiếng gõ cửa bên ngoài khiến Giống đưa tay dụi mắt ngáp dài nói:

"ai đấy vào đi"

"dạ"

Tiếng An Nhiên vang lên, nàng đẩy cửa vào trên tay cầm một thau nước với một chiếc khăn trắng, nàng mặc một thân bạch y mái tóc đỏ ngắn được búi cao ra, ăn mặc tươm tất khiến nàng lộ ra nét khả ái, trong sáng.

Nàng đặt thau nước lên chiếc giá canh giường nói:

"sư phụ dậy đi, sáng rồi! Mọi người đang đợi phía ngoài"

Giống vươn vai ngáp lớn khiến An Nhiên che miệng cười không thôi, đưa tay về phía An Nhiên nói:

"đưa khăn mặt cho ta "

An Nhiên vắt khăn trong chậu nước, lắc đầu nói:

"để An Nhiên phục vụ cho sư phụ ah, hìhì"

Giống gật đầu không ý kiến, An Nhiên rửa mặt rửa chân cho Giống lấy nước súc miệng cho Giống rồi đợi Giống thay đồ xong mới dọn dẹp rồi đi, vốn dĩ nàng muốn giúp thay đồ nhưng sư phụ nói không cần thì nàng cũng đành thôi.

Giống có chút cảm khái, có lẽ từ quả thật không tệ, việc này nàng làm hẳn là do dặn dò của Thạch Sanh đi hẳn vốn là người quy củ mà, giống mặc thân thanh y mái tóc cắt ngắn, tay cầm cây tre đằng ngà nhỏ có đục lỗ như sáo trúc bước ra ngoài tuy bộ dáng hài từ nhưng đi lại có chút tiêu sái.

Thạch Sanh cùng mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn ngoài sảnh tầng hai, trên bàn là một đĩa bánh bao nhân thịt yêu thú và một ấm trà mới, thấy Giống tới thì mọi người đứng dậy cung kính chào hỏi.

Giống gật đầu ngồi lên ghế, An Nhiên nhanh nhẹn rót cho sư phụ chén trà rồi đứng sau chấp tay, Giống cười nói:

"con cũng ngồi xuống đi, không phải như vậy đâu"

"hì hì vâng"

An Nhiên vui vẻ ngồi xuống, cầm chiếc bánh bao gặm bị Thạch Sanh liếc mắt thì hơi dừng lại bỏ xuống, cầm lấy chiếc khác hai tay đưa cho sư phụ nói:

"sư phụ người ăn sáng đi."

Giống cầm lấy nhìn Thạch Sanh nói:

"mọi thứ là người dặn nàng sao?? Nàng vẫn là một đứa trẻ ah mọi thứ nên tự nhiên thì tốt hơn"

Thạch Sanh xoa đầu An Nhiên nhìn công tử nói: "công tử, An Nhiên cũng đã bảy tuổi rồi phải học cho quen đi, sư phụ như cha thân là đệ tử đó là những điều nên làm thì mới xứng làm người, nếu không người khác lại nói ta không biết dạy con."

An Nhiên cười toe, ngặm bánh bao như một chú cún nhỏ vừa ăn vừa ghi nhớ lời phụ thân dặn dò.

Giống nhìn hai phụ tử không nói gì nữa mà đục mọi người mau ăn rồi đi thực hiện chuyện đã bàn bạc.

Tiếng cửa phòng thập nhất mở ra, Thu Mai nhưng thấy mọi người đang ngồi gật đầu chào hỏi, Giống nhìn nàng nói:

"hai mẹ con tỷ cũng lại đây ăn đi"

Thu Mai ngẫm nghĩ một chút gật đầu, dù sao nàng cũng đang bị họ giám sát nàng cũng đang muốn xuống dưới kiểm gì cho Thi Nguyệt ăn.

"vậy cũng được"

Thu Mai đáp ứng tiến lại, phía sau Thi Nguyệt chống nạng theo sau, tiếng nàng va xuống sàn những tiếng "cộc" "cộc" khiến người ta không khỏi nhìn xuống đôi chân nàng mà thương cảm.

An Nhiên đỡ Thi Nguyệt ngồi lên ghế, rồi với chiếc bánh bao đưa cho nàng, Thi Nguyệt cười nhận lấy nói:

"cảm ơn Nhiên tỷ"

An Nhiên nhoèn miệng cười tươi rồi cầm cùi ăn chiếc bánh của mình thì thoáng thì thoáng hỏi nàng vào câu vu vơ.

Thạch Sanh ăn một chút rồi làm hộp rượu buổi sáng rồi nhìn ra hướng cửa hiên nói:

"Tiêu Mạt, đã gặp thì ngồi lại một lát đi"

Mấy người Giống nghe vậy nhìn nhau cười khở, thoát ần thoát hiện như vậy thì thật khiến người khác không biết đường nào phòng bị cả.

Không gian đôi chút rung động, Tiêu Mạt hiện ra vẫn y phục như đêm qua, Tiêu Mạt nhìn mọi người chấp tay nói:

"gặp lại chư vị rồi! Vẫn bị Thạch đại nhân nhìn ra, sau này ta phải tu luyện chăm chỉ hơn"

Khải Đức nắm rìu trên vai, Thạch Sanh ngăn lại nhìn Tiêu Mạt cười:

"ân thân thuật quả là cao minh nếu như cùng cảnh giới không để ý quả có thể không nhận ra"

"Đại nhân có sự cảnh giác hơn hẳn thường nhân" Tiêu Mạt cảm khái nhìn Thạch Sanh, nếu ai cũng như vậy thì mạng hắn khó giữ rồi!

"ngươi lại đây ngồi đi" Giống nhìn gã nói.

Tiêu Mạt nhìn nam hài này, hẳn đã được Thu Mai kể lại cuộc nói chuyện đêm qua biết được rằng nam hài nhỏ tuổi nhưng lại là trung tâm của đoàn đội này, hắn chấp tay từ chối:

"công tử bỏ quá cho, thân phận ta ở lại không tiện"

Giống cười chỉ vào ghế:

"ngươi cứ lại đây ngồi đi, ta biết ngươi không tiện nhưng ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Tiêu Mạt nhìn xung quanh thấy không có ai thì lại bàn ngồi cạnh Thu Mai, Thạch Sanh đưa cho hắn vò rượu của mình, hắn cười nhận làm hơi nói:

"đã tạ đại nhân rồi, chuyện tối qua mong đại nhân thứ lỗi" Tiêu Mạn nghĩ việc mình nói dối bị đối phương phát hiện ra thì áy náy.

Giống nghe vậy nghi hoặc nhìn hai người, Thạch Sanh phất tay màn chướng cách âm được hình thành, hôm qua lúc Xuân Mai trở về hắn có đôi chút sợ sót may không có gì, Thạch Sanh kể lại việc hắn nói lầm bầm bị Thạch Sanh nghe được, khiến mọi người cười không ngớt.

"công tử, người yên tâm chuyện liên quan đến Hoá Thân đan ta Sẽ không để lộ cho bất kỳ ai" Khẽ chấp tay Tiêu Mạn nói khẳng định.

"chúng ta tin ngươi, nhưng nay ta có chuyện muốn hợp tác với ngươi"

"xin công tử cứ nói"

Tiếng bước chân khách nhân đi tới, Tiêu Mạt hơi tránh mặt đi, người khách nhân này hơi liếc về Tiêu Mạt như có điều gì nghi hoặc rồi đi.

Tiêu Mạt đứng dậy chấp tay nói:

"công tử, có lẽ ta nên đi không sẽ gây ảnh hưởng đến mọi người "

Giống ngẫm nghĩ lắc đầu, Tiêu Mạt khó hiểu ngồi xuống, Giống lấy từ trong giới chỉ một chiếc mặt nạ ném về phía hắn:

"ngươi đeo vào đi"

Tiêu Mạt bắt lấy chiếc mặt nạ lật đi lật lại nhìn Giống hỏi:

"công tử đây là..."

Giống cười nói "ngươi đeo vào rồi suy nghĩ huyễn hoá diện mục khác là được"

Tiêu Mạt nửa tin nửa ngờ tháo nửa chiếc mặt nạ quý của mình xuống, rồi đeo chiếc mặt nạ mà Giống đưa cho, chiếc mặt nạ không dây khi được áp vào mặt thì như vật thể sống bám chặt vào da thịt, Tiêu Mạt giật mình nhưng tay vẫn giữ chặt.

Mọi người nhìn hắn chờ đợi, mẫu tử Thu Mai trông đợi nhìn hắn mong chờ nếu như thành công thì họ có thể đường hoàng gặp nhau mà không phải trốn tránh nữa.

Một lúc sau Tiêu Mạt buông đôi tay ra, hiện hữu trước mặt mọi người là một khuôn mặt Tuấn mỹ xa lạ, chiếc mặt nạ đồng nhất với màu da thịt như nó vốn như vậy, mọi người nhìn mà khiếp sợ không thôi không ai nhận ra đây là thật hay giả được.

Thu Mai, Thạch Sanh đưa thần thức kiểm tra nhưng cũng không nhận ra thật giả, Thu Mai đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt mới của Tiêu Mạt mà há hốc miệng

"thật không thể tin nổi, như thể đây vốn là khuôn mặt thật của chàng vậy"

Tiêu Mạt thấy mọi người kinh ngạc nhìn mình, nghe Thu Mai nói vậy thì trầm tư trong tay xuất hiện một chiếc gương tròn nhìn thật kỹ, hắn kinh hãi không thôi miệng lắp bắp:

"hơn cả giả trang của nhữn thuật sư, tốt quá rồi ta giờ có thể ở bên hai mẹ con nàng"

Thạch Sanh rời khỏi kinh ngạc nhìn công tử hỏi:

"công tử, chiếc mặt nạ này quá thần kỳ, ngay cả ta cũng không thể tra xét diện mục thật giả của hắn, người kiếm cái này ở đâu vậy?"

Giống nhìn mọi người chuyển từ kinh ngạc sang tò mò hướng về mình, ngay cả gia đình Tiêu Mạt cũng mong đợi thì cười nói:

"cái mặt nạ này là của sư phụ mẫu thân ta đưa tặng lúc hai người chạy trốn khỏi tây vực, nghe nói dưới luyện hư khó có người có thể nhận ra trừ khi có phương pháp đặc thù"

"ra vậy, đúng là đồ tốt"

Thạch Sanh gạt đầu xuyết xoa, chứng nhân cũng gạt gù không thôi, dưới luyện hư khó nhận ra thì ở nơi này hoá thần còn chẳng thấy bóng vậy là quá an tâm rồi.

Tiêu Mạt buông mẫu tử Thu Mai ra rồi quỳ một chân xuống đất hướng Giống nói:

"công tử, ơn này ta không biết nói gì hơn chỉ biết cúi đầu trước người"

Thu Mai dịu nhai nữ cũng quỳ xuống tạ ơn:

" chúng ta tạ ơn công tử "

Giống nhìn gia đình Tiêu Mạt quỳ dưới sàn không ngăn cản, khoát tay nói:

" các người đứng dậy đi, ơn huệ gì? Đó chỉ là ta cho các người mượn một thời gian thôi! "

Tiêu Mạt dịu vợ con đứng dậy trở lại chỗ ngồi, cung kính nói:

" dù chỉ là mượn thôi cũng đã là ơn, được ở với mẫu tử nàng ấy đã là niềm hạnh phúc lớn của ta. "

Thu Mai nước mắt lưng trong gạt đầu ánh mắt mang theo niềm cảm tạ nhìn Giống.

" thôi được rồi! Ta muốn vào việc chính với người " Giống chuyển đề tài nói.

Mọi người chăm chú hơn, Tiêu Mạt chấp tay thưa: " xin công tử cứ nói "

Giống gạt đầu ngẫm nghĩ miệng hé môi chưa kịp cất lời thì tiếng động phía dưới tầng một khiến Giống dừng lại.

Ba gã nguyên anh đảo thân thúc xuống dưới tầng một, Thạch Sanh mở miệng:

" công tử, là tên khách nhân vừa nãy hấn trở lại dẫn tro quan binh với mấy tên cường giả nguyên anh à còn có cả Hoắc Kỳ nữa. "

Thu Mai nắm chặt tay, Tiêu Mạt lo lắng không thôi lắp bắp:

" chuyện này làm sao đây? "

Giống cười trấn an gia đình ba người nói:

" không sao đâu người quen cả, các người cứ tỏ ra bình thường là được mọi chuyện để Thạch Sanh lo đi. "

" vâng, công tử "

Thạch Sanh và gia đình Tiêu Mạt gạt đầu đáp ứng, tiếng bước chân sầm sập trên cầu thang tiếng nói Hoắc Kỳ vang vọng lên:

" người nói tên bị tróc nã đang ở đây? Hấn vẫn chưa đi chứ? "

Gã khách nhân xoa xoa tay nói:

" đúng vậy thành chủ, ta cho người canh gác chưa thấy hấn rồi đi "

" tốt nếu đúng người sẽ nhận đc thưởng hậu hĩnh, các người lên theo ta "

Nhóm người Hoắc Kỳ triệu binh khí phi người ra bay lên sảnh tầng hai nhìn xung quanh, tên khách nhân kéo áo Hoắc Kỳ chỉ về hướng bàn Giống nói:

" đại nhân chính là tên hắc y đó "

Hoắc Kỳ nhìn theo hướng Tên khách nhân nói nhìn thì thấy Giống và đám người Thạch Sanh thì lòng gọn sóng ah, một mình gã đi thì không sao cả lại có thêm binh lính với đám người tông môn nữa, nếu gã hắc y này đúng là tên bị truy nã mà giờ lại liên quan đến Việt tông thì hấn không biết xử trí sao cả.

" Hoắc huynh, chúng ta bắt hấn thôi còn chần chừ gì nữa? "

" hả "

Hoắc Kỳ trầm tư gạt mình, Thạch Sanh đưa tay vẫy hấn:

" Hoắc huynh đệ, qua mới nói đến bãi phóng thì hôm nay đã đến thật, đội hình cường đại ah lại đây đi "

Hoắc Kỳ nghe gọi thì hiểu ý cười đáp:

" Thạch huynh, ra là huynh ở đây "

Nói rồi Hoắc Kỳ tiến lại bàn, đám người phía sau nhìn nhau rồi bước theo tay vẫn lăm lăm vũ khí lặng lẽ vây chiếc bàn từ bên ngoài.

Thạch Sanh kêu Khải Đức kéo lại một chiếc ghế rồi nhìn Hoắc Kỳ cười nói:

"Hoắc huynh đệ ngồi xuống uống với chúng ta một bát rượu nào, lâu rồi chúng ta không vui vẻ uống cùng nhau "

Hoắc Kỳ ngồi xuống ghé đôi diện với gia đình Tiêu Mạt, khẽ liếc nhìn Gióng rồi cười khổ nói:

"Thạch Huynh, phải để lần sau rồi Hoắc Kỳ ta tạ tội với huynh, giờ ta sự vụ trong người khó mà đáp ứng ah"

Thạch Sanh cầm bầu rượu đang rót chợt dừng lại thờ dài tiếc nuối:

"không biết huynh đệ có sự vụ ở nơi này? Có thể cho chúng ta biết đôi điều chăng?"

Hoắc Kỳ chỉ tên khách nhân mặt báo kia rồi chỉ vào Tiêu Mạt nói:

"Thạch huynh, chuyện là vị khách nhân kia nói vị đạo hữu heo mặt nạ này chính là người đang bị tróc nã ráo riết gần đây, nên ta phải đến kiểm tra đôi chút"

Thạch Sanh lắc đầu nói: "chắc có chuyện nhầm lẫn rồi, đây là lão đệ kết nghĩa của ta, tối qua còn giao thủ một chút, đệ cũng biết mà "

Tiêu Mạt đang dứt bánh cho Thi Nguyệt nghe vậy thì cũng dừng tay lại nói khẩn khoản:

"Thành chủ mình xét ah, gia đình ta du ngoạn sơn thủy qua nơi này tình cờ bắt gặp huynh trưởng từ lúc nào lại trở thành kẻ bị tróc nã được chứ? Oan uổng ta rồi!"

Mẫu tử Thu Mai phối hợp gật ra về ủy khuất, Hoắc Kỳ nhìn gia đình Tiêu Mạt chăm chú rồi liếc nhìn mấy người khác đặc biệt tên khách nhân đó mắt loé tia khác lạ khiến hắn giật thót gãi đầu lúng túng.

Hoắc Kỳ khó xử nói:

"việc này, ta chỉ làm theo quy tắc có người báo án thì ta phải suy xét, các hạ có thể bỏ mặt nạ ra để chúng ta đối chiếu được chăng?"

Tiêu Mạt nhìn Thạch Sanh rồi Hoắc Kỳ ngập ngừng

"việc này "

Đám đông vây quanh hơi di động sẵn sàng nếu có cố sự xảy ra, Hoắc Kỳ thì nhìn Tiêu Mạt chờ đợi.

Thạch Sanh thờ dài nhìn Tiêu Mạt khuyên nhủ:

"haizz Tiêu đệ, thôi thì nguoi bỏ ra đi, ta nghĩ hần đệ cũng bỏ thói quen sợ hãi lúc nhỏ đi được rồi! Tránh gây rắc rối không cần thiết"

Tiêu Mạt ngẫm nghĩ gật đầu:

"đệ nghe lời huynh trưởng vậy, xin mời Thành chủ"

Nói rồi Tiêu Mạt gỡ nửa chiếc mặt nạ trên mặt xuống để lộ khuôn mặt tuấn mỹ tiêu sái của mình trước mặt mọi người.

Mọi người chăm chú nhìn hần đối chiếu với bức hình truy được mình lưu giữ trong đầu, Hoắc Kỳ giờ bức hình ra trực tiếp so sánh, thần thức của mọi người thì nhau quét qua quét lại trên khuôn mặt Tiêu Mạt mà ngán ngấm lắc đầu, nhìn gã khách nhân mà mắt toé lửa giận, tên khách nhân cả người run rẩy xụi lơ ngã xuống đất.

Hoắc Kỳ cất hình truy nã đứng dậy chấp tay cúi đầu nhận sai với mọi người nói:

"Thạch huynh, Tiêu huynh, chư vị thật mong mọi người thứ lỗi, là thông báo sai sự thật"

Tiêu Mạt chấp tay lại thưa gửi:

"nào có, Thành chủ công tư phân minh, khiến tại hạ kính ngưỡng không thôi!"

"các hạ, quá lời rồi tại hạ nào có làm được gì?"

Khách khí với nhau đôi lời Hoắc Kỳ quay lại nói với những người đi theo mình:

"chư vị đây chỉ là thông báo mang tính chất hư huyền hần các vị cũng tận mắt xác nhận rồi "

Chúng nhân gật đầu thu hồi binh khí trở lại nói:

"đúng vậy, có lẽ Hoắc thành chủ muốn ở lại hàn huyên với bằng hữu chúng ta cáo từ trước"

Hoắc Kỳ chấp tay lại nói với mọi người:

"mong chư vị Thông cảm, chư vị đi thông thả"

Chúng nhân khách khí chấp tay đáp lại rồi lục tục rời đi, đám binh lính vẫn còn ở lại hỏi:

"Thành chủ, còn tên này thì sao?"

Tên khách nhân xoa xoa tay ánh mắt cầu xin nhìn hướng Hoắc Kỳ, Hoắc Kỳ nhìn hấn chán ghét nói:

"các ngươi đem ra ngoài Nam Doanh đánh hấn một trăm trượng cho ta, nhớ rõ nói cho những người xem biết đây là kết quả cho việc thông báo vớ vẩn"

Đám binh lính nhận mệnh rồi túm tóc tên khách nhân lôi xuống sân khiến cả khách điểm nào loạn chỉ chó không thôi.

Đội mọi người rời đi, không gian vắng tanh Hoắc Kỳ mới đứng dậy chấp tay hành lễ:

"Hoắc Kỳ tham kiến công tử, tham kiến chư vị đường chủ, phó đường chủ"

Tiêu Mạt cùng gia đình nghe vậy thì nghi hoặc về thân phận của những người Gióng không thôi, nhưng biết không phải lúc tò mò chỉ im lặng nghe ngóng.

Gióng nhìn Hoắc Kỳ gật đầu nói:

"ngươi ngồi xuống uống bát rượu một lúc rồi hẵng đi, dù sao cũng đã báo là ở lại hàn huyên rồi!"

"vâng, công tử" Hoắc Kỳ đáp lại rồi ngồi xuống nhận bát rượu từ tay Khải Đức uống cạn, sau đó báo cáo một lượt tình hình gần đây của thành Lam Nhiên, việc truy nã, đấu giá hội rồi mới cung kính cáo biệt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Viên bi của người thật tuyệt vời!

Đội Hoắc Kỳ đi một lúc lâu mọi người mới quay trở lại chuyện của mình đang bàn bạc dở dang khi trước, Gióng nhìn mọi người, ba người hiểu ý tạo nên ba bức màn chướng cách âm ra xung quanh để phòng việc bị người nghe lén.

Tiêu Mạt nói ra suy nghĩ của lúc này tò mò:

"công tử, chư vị là người tông môn nào sao?"

Gióng cười nói:

"chúng ta là người Việt tông, tông môn nhỏ thôi những người bên ngoài đến như các ngươi chưa biết đâu."

Tiêu Mạt cùng mẫu tử Thu Mai nhìn nhau, thầm nghĩ phải nhớ kỹ danh tự này, tuy nói là tông môn nhỏ nhưng có những người này thì một ngày nào đó danh chấn là điều dễ hiểu.

Gióng ngẫm nghĩ đôi điều rồi nhìn Tiêu Mạt nói:

"ta nghĩ ngươi đang bị truy nã mà vẫn ở lại thành Lam Nhiên này, hẳn là vì có í định với Hồi Nhục đan sẽ được đấu giá mấy ngày sau này đi "

Tiêu Mạt nhìn vị công tử nhỏ tuổi này kinh ngạc không thôi gật đầu:

"công tử, tuệ nhãn như đuốc quả thật ta và Nương tử muốn nắm vào trong tay thứ này để có cơ hội chữa trị cho Thi Nguyệt."

Khải Đức cầm vò rượu nốc một hơi cười nói: "haha... Và ngươi không định mua đúng không??"

"cộc"

"ái"

"con ngồi yên mà nghe đi, mà ta đã nói bỏ bớt rượu đi"

"vâng, vâng"

Hai cha con Thạch Sanh khiến mọi người vui vẻ thoải mái hơn, Tiêu Mạt gật đầu:

"đúng là không định mua, chúng ta không có nhiều tiền đến thế, nhưng bắt buộc phải có nó"

Giống cười nhìn hấn: "ngươi muốn thứ đó chúng ta lại muốn có Hoá Thần đan nên ta có một ý tưởng thế này"

Tiêu Mạt mắt loé sáng nhìn Giống nói: "xin được nghe, ý tưởng của công tử"

"thực ra nói ý tưởng thì quá cao siêu đi, đơn giản là ngươi giúp ta lấy đồ ta muốn, ta sẽ giúp ngươi lấy đồ ngươi cần, không va chạm lợi ích, chúng ta cùng vui. Ngươi thấy thế nào?" Giống mân mê chén trà trong tay nói.

Tiêu Mạt ngẫm nghĩ hồi lâu nhìn Thu Mai rồi Thi Nguyệt đang đợi quyết định của mình, hấn muốn có đan dược để chữa trị cho Thi Nguyệt hơn cả Hoá Thần đan, nhưng muốn nắm nó trong tay không phải là điều dễ dàng, hấn gật đầu:

"được chúng ta theo ý công tử, công tử định thực hiện như thế nào?"

"tốt, phòng đấu giá sẽ có cường giả bảo trụ nên việc lấy đồ từ đó ra rất khó đi, nói thẳng là đừng mơ đối với chúng ta hiện tại" Giống suy tính nói.

Tiêu Mạt cùng mọi người chăm chú lắng nghe không bỏ sót một từ nào gật đầu xác nhận, người ta giám bỏ ra vật phẩm đấu giá dĩ nhiên có thứ dựa vào nếu không chẳng phải dâng mờ miệng mèo sao?

"vậy nên chúng ta sẽ ghi nhớ kẻ nào đấu giá những vật phẩm này và tìm cơ hội đoạt vào tay, như hôm qua ta đã nói ngày hôm nay các ngươi phải đi tìm hiểu những cường giả hay những thế lực khác tham gia đấu giá, tìm hiểu về ngoại hình, giọng nói, khí tức, chỗ ăn nghỉ. Của bọn chúng, rồi lựa đúng cơ hội đúng người mà ra tay"

Xuân Mai ngẫm nghĩ dò hỏi:

"công tử, nếu bọn chúng quá cường đại thì sao? Nếu chúng tổ hợp lại với nhau?"

Giống cười nói: "cường đại lắm ta nghĩ cũng chỉ là nguyên anh là cùng, của ngon lắm kẻ dèm pha, bọn chúng không cướp đoạt của nhau đã là nhân nghĩa, tổ hợp ư? Khó mà thành, ta còn đang mong chúng chém giết này lửa ah cảm giác không tệ"

Thạch Sanh mỉm cười ngẫm nghĩ nói:

"ý công tử là: Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau sao?"

Giống tựa lưng vào ghế ngửa đầu ra sau: "nếu được làm Hùng ưng thì càng tốt chứ sao?"

"hahaha..."

Mấy nam nhân cười vui vẻ, nữ nhân che miệng cười nhẹ nhàng, hai tiểu mỹ nhân đang nói chuyện xì xồn nghe câu được câu không cũng cười toe toét.

Giống cầm sáo tre xoay qua từng ngón tay nhỏ nói: "giờ các ngươi đi tìm hiểu đi, trước khi đấu giá bắt đầu ta muốn các ngươi nắm rõ được mọi tình tiết"

"vâng, công tử"

Mọi người đáp lời rồi rời đi, Xuân Mai, Thạch Sanh, Khải Đức thấy phụ thân đi trước rồi thì cầm vò rượu uống vui vẻ nói:

"công tử Khải Đức cũng xin phép đi đây"

"ngươi là công việc nặng nhọc nhất đấy, giờ đã uống rồi lát còn uống nổi sao?" Giống nhìn tên này, tên này khiến Giống lo lắng nhất ah.

Khải Đức vỗ vỗ cái bụng sáu múi tự tin nói: "uống rượu là đúng sở trường của tiểu Đức rồi! Người yên tâm ah"

Khải Đức cúi đầu toan đi thì Giống đưa tay ngăn lại, nhìn Tiêu Mạt đang vui vẻ bên vợ con nói:

"Tiêu Mạt, ngươi đi cùng Khải Đức đi"

Tiêu Mạt nghe vậy đứng dậy xoa đầu Thi Nguyệt đáp ứng nói:

"vâng, công tử"

Giống gật đầu có Tiêu Mạt đi cùng thì Giống yên tâm hơn nhiều, một người say một người tỉnh dù ở đâu cũng là điều hợp lý hơn cả.

Thu Mai nắm lấy tay Tiêu Mạt dặn dò đôi câu:

"chàng nhớ cẩn thận"

Tiêu Mạt cười vuốt ve đôi má người thương dịu dàng nói:

"ta biết rồi! Nàng ở lại chơi đùa với Thi Nguyệt, xong việc ta sẽ trở về."

Hai người sánh vai rời đi, không gian trong sảnh trở nên rộng rãi hơn nhiều, An Nhiên đang trò chuyện với Thi Nguyệt thấy mọi người đi cả thì quay qua Gióng nũng nịu:

"sư phụ, chúng ta đi dạo phố đi, hôm qua người đã nói rồi mà! Đồ nhi muốn đi, đi mà"

Một tiểu nữ hài bảy tuổi nũng nịu gọi vị nam hài bốn tuổi khiến mẫu tử Thu Mai cười rũ rượi. Thi Nguyệt cười trêu đùa:

"Nhiên tử, công tử là sư phụ người thật sao? Người còn rất nhỏ ah"

"um, thật phụ thân ta để ta Bái công tử làm sư phụ đó " An nhiên thành thật

"sư phụ tuy nhỏ nhưng rất cường đại đấy"

"xì" "muội không tin" Thi Nguyệt bữu môi dài thượt.

An Nhiên ánh mắt to tròn cầm tay sư phụ đứng đưa nói:"sư phụ, người cho muội ấy biết sự lợi hại của người đi"

"cốp"

"úi za... Hix hix.."

Gióng cóc đầu An Nhiên mấy cái khiến nàng ôm đầu thút thút, rồi nói:

"ta và cha ngươi nói gì ngươi quên rồi sao?"

"An Nhiên chưa nhưng đây là chuyện khác mà hix hix" An Nhiên thút thút viện lý.

Thi Nguyệt thấy vì mình đùa mà An Nhiên chịu đau, mặt áy náy nói:

"thôi đi, ta chỉ đùa thôi mà!"

Gióng nhìn hai nữ hài cười khỏ, Thu Mai cười thích thú nàng lâu rồi chưa thấy Thi Nguyệt vui đùa cùng bạn bè, thấy nàng như vậy nàng cũng cảm thấy vui hơn.

Gióng gật đầu nói: "được rồi! Xem thì xem"

Ba người nhìn về phía Gióng, An Nhiên cười tươi quên vẫn đang ôm đầu tí tê, mẫu tử Thu Mai thì nhìn Gióng không tin tưởng cho lắm ah.

Gióng thân thanh y khí tức kéo lên, sáo tre trên tay được hoá điểm bao trùm như cây củi cháy trong lò, rồi gió nhanh chóng thu lại.

Mẫu tử Thu Mai ngây ngốc miệng há nhìn đến khi mọi thứ trở lại bình thường mới nhìn Gióng với ánh mắt như nhìn quái thai, tuy biết Gióng là người bất phàm nhưng trình độ này thì chẳng lẽ tu luyện từ trong bài thai sao?

Thu Mai nhìn Gióng lắp bắp:

"trúc cơ sơ kỳ,...đường như cũng sắp đột phá trung kỳ?...Không thể nào? Sao có thể được chứ....?"

Phản ứng này đúng như dự đoán ah, ai cũng vậy cả thôi, Gióng đưa tay hua hua trước mặt mình nói:

"đây là bí mật ah, ta tin tưởng các ngươi, coi các ngươi là bằng hữu vậy các ngươi có thể giữ bí mật giúp ta được không?"

Ba nữ nhân lớn bé gật đầu như gà mổ thóc, mẫu tử Thu Mai vẫn ngơ ngẩn không thôi! An Nhiên thấy vậy thì đắc ý quay lại chủ đề trước:

"sư phụ đi dạo phố đi mà!"

Gióng cười nói: "được rồi! Đi chứ ở phòng làm gì?"

"hoan hô, sư phụ là nhất!" An Nhiên nhảy nhót vui vẻ.

Nàng chạy lại cầm tay Thi Nguyệt nói:

"muội đi cùng chúng ta luôn nhé!"

Thi Nguyệt ngập ngừng nhìn chân mình rồi nhìn An Nhiên buồn bã lắc đầu:

"tỷ đi đi, muội ở nhà thôi!"

An Nhiên biết mình sai rồi nhìn Thi Nguyệt buồn như vậy nàng cảm thấy áy náy không thôi:

"tỷ xin lỗi muội, ta không cố ý"

Thi Nguyệt nhoen miệng cố cười thật tươi:

"muội không sao cả, tỷ nhớ mua quà về cho muội nhé!"

"nhất định, ta sẽ mua thật nhiều" An Nhiên vui vẻ đưa hai vế một vòng tròn to trên không diễn tả sự to lớn mà nàng nói.

Thi Nguyệt cười hi hi nhưng trong đáy mắt đem theo nỗi buồn man mác, Thu Mai khẽ xoa đầu nàng nói:

"ta bế con đi cùng An Nhiên nhé!"

Thi Nguyệt lắc đầu, cặp đôi nặng gổ toan bước về phòng. Gió nhìn bóng lưng nhỏ bé thất lạc này suy nghĩ nói:

"có thể cho ta xem chân nàng một chút được không?"

Ba người quay lại nhìn Gió nghi hoặc không thôi, Gió thấy mọi người nhìn mình thì nói:

"chưa biết chừng ta có biện pháp để nàng tự đi bằng chân của mình dạo phố cũng nên."

Thi Nguyệt chần chừ nhìn mẫu thân, Thu Mai gầy đầu biết đâu vị công tử này có thể, từ người công tử này điều khiến họ ngạc nhiên đâu phải ít đi,

"con lại cho công tử xem"

"vâng"

Thi Nguyệt đáp lời chò lại ngồi trên ghế, đưa chân gác qua ghế bên cạnh rồi kéo chiếc váy dài lên để lộ cái chân cụt ngắn từ ngang ống đồng được bao bọc bởi một chiếc tất trắng.

An Nhiên nhìn chân Thi Nguyệt mà đau xót không thôi, Thu Mai trầm lặng buồn bã, Gió cười chiếc tất trắng ra nhìn đầu ống xương tròn lẳn như bị người ta dùng lực ép vào thăm nghĩ người làm việc này là tên thiếu thành chủ kia sao? Thăng mất đi nhân tính chết không hết tội.

Gió sờ nắn chân nàng mà thất thần đôi chút, Thi Nguyệt ngại ngùng nói nhỏ:

"công tử"

"à, ta xin lỗi, chân nàng cũng trắng mềm quá đi."

"phụt.."

"phì.."

Mấy nữ nhân cười ngọt không thôi! Công tử cũng cực phẩm quá đi.

Gióng gãi đầu nói:

"có chút thất thần ngại quá"

Gióng giỡn bàn tay ra viên bi sắt đen nhánh xuất hiện trong tay, rồi đặt nó vào đầu chiếc xương bị đứt, Ba người không hiểu Gió có ý gì nhưng hết sức chăm chú nhìn viên bi này.

Bi sắt nằm yên lặng một chút rồi lay động nhẹ nhàng, rồi nó từ từ biến đổi bám lên tận đầu gối nàng rồi mới dừng lại, lại yên lặng không một tiếng động.

Thi Nguyệt cùng hai người kinh ngạc há hốc nhìn cái này thật kỳ quái, nhưng sự kì quái ấy vẫn chưa dừng lại, phía dưới từng lớp sắt đen từ từ kéo xuống hình thành ống đồng, mắt cá, gót chân rồi đến bàn chân và chia ra các ngón chân nhỏ.

Mọi người kinh ngạc nhìn về cái chân màu đen bóng này không thôi, Gió cũng không ngờ một ta tưởng nhỏ lại thành hiện thực như vậy, giờ chỉ còn xem chúng có hoạt động không thôi.

"Thi Nguyệt nàng thử tưởng tượng mình đang cử động các ngón chân xem nào"

"um"

Thị Nguyệt nhấc chân bên kia lên đặt cạnh nhau nhìn hai chân chăm chú, tưởng tượng mình đang cử động cả hai chân.

Chân phải cử động bình thường, chân trái vẫn yên lặng, Gióng động viên nàng:

"thử lần nữa đi"

"um"

Lần này chân sắt đen cũng cử động theo ý nàng mới đầu có chút cứng ngoắc về sau uyển chuyển hơn, thậm chí bề mặt còn hiển hiện sự chuyển động của da thịt thớ cơ như thật.

Thu Mai cố ngăn dòng nước mắt ngừng rơi che miệng đi vào phòng nói:

"mẫu thân vào lấy guốc cho con"

"dạ" Thị Nguyệt thích thú nhìn chiếc chân sắt này,

An Nhiên vui mừng ôm cổ Thị Nguyệt lắc lư, Gióng nhưng mọi người vui vẻ nói: "ta xỏ tất lại giúp nàng"

Gióng lấy chiếc tất trắng lại nhẹ nhàng xỏ chiếc chân sắt lại, Thị Nguyệt nhìn công tử nhỏ này, vành tai nàng khẽ ửng đỏ má bầu phớt hồng.

Chân sắt được nằm gọn ngē trong chiếc tất trắng nhìn như một bàn chân bình thường, khẽ chiếc váy xuống trùm lấy đôi chân nhỏ.

Thu Mai từ trong phòng mang ra một chân guốc mộc đặt xuống bên cạnh nhìn chân Thị Nguyệt được ẩn trong lớp tất trắng và chiếc váy đen nàng mỉm cười nói:

"Nguyệt nhi thử đi lại xem nào"

"dạ"

Thị Nguyệt nhấc chân xuống ghé cho bàn chân mới xỏ vào chiếc guốc mộc xỏ ngón, nàng khẽ nhấc chân lên rồi từ từ thả xuống, tiếng guốc mộc chạm sàn gỗ vang lên tiếng "cộc " "cộc" vui tai, nét vui tươi nở trên khuôn mặt xinh xắn, khiến mọi người mỉm cười.

Nàng đi nốt chân kia rồi giữ thành bàn thả hai chân xuống đất, Thu Mai đưa tay đỡ, Thị Nguyệt lắc đầu nói:

"mẫu thân để tự con"

"uh được rồi!"

Thu Mai ngồi lại ghế chăm chú nhìn nhi nữ mình dò dẫm từng bước chân trên sàn gỗ.

"cộc" "cộc"

"cộc" "cộc" "cộc"

"Cộc" "cộc".....

"hi hi"....

Tiếng guốc mộc từ chậm chuyển sang nhanh dần, nàng từ đi từng bước chập chững rồi nhanh hơn rồi chạy nhảy, An Nhiên tung tăng xung quanh nô đùa vui mừng.

Thị Nguyệt chạy ào vào lòng mẫu thân thủ thi: "mẫu thân, mẫu thân..."

Thu Mai cười vui mà nước mắt lăn dài trên gò má, bờ vai run nhè nhẹ, tuy chỉ là chân giệt nhưng nhìn thấy Thị Nguyệt đi từng bước với nụ cười tươi khiến lòng nàng nức nở không thôi, chiếc nút thắt trong lòng như được gỡ bỏ từng chút một.

An Nhiên nắm tay sư phụ nói nhỏ như không muốn ảnh hưởng đến hai người:

"sư phụ, viên bi của người thật thật tuyệt vời ah"

"viên bi há?? Ừ ờ đồ của ta cái gì cũng tuyệt vời cả"

"sao người không cho luôn để họ đỡ phải đi cướp giệt cho mệt"

"bếp"

"úi, sao người vô mộng con?"

" con bị ngốc ah, chân giả chung quy vẫn là giả sao mà so với thật được "

" à vâng"

" hơn nữa, thứ này không cho được"

" tại sao vậy? Nó là bảo vật quốc gia"

" bảo vật quốc gia?"

" đúng được tinh luyện từ tinh thiết quý hiếm của cả nước ta mà sinh ra thần chí, nguoi cho được không?"

" không"

" cái này ta cũng chỉ có cho phụ thân nguoi một ít thôi chứ chưa từng cho ai cả, nhưng nếu thật sự không lấy được Hồi Nhục đan có thể ta sẽ cho nàng một chút chỉ là không biết có hiệu quả không "

" hay nguoi cho con một ít đi?"

" không"

" tại sao không?"

" bảo vật làm con nguoi lười tu luyện"

" keo kiệt "

Mẫu tử Thu Mai ôm nhau một lúc lâu, những điều sư đồ công tử nói nàng nghe rõ ràng từng chữ, khiến nàng cảm động mang ơn người bấy nhiêu, thứ quý giá như vậy mà nguoi sẵn lòng vì nhi tử mình mà từ bỏ, nàng thầm nghĩ việc Cướp đoạn lần này nên bàn bạc với phu quân thật tốt để đáp trả ơn nghĩa này.

Thu Mai vỗ nhẹ vai nhi nữ nói nhỏ: " Nguyệt nhi con còn chưa tạ ơn công tử kia, đừng để nguoi chê cười"

Thi Nguyệt gạt đầu thút thít rồi lòng mẫu thân quay về phía Gióng vừa đi vừa lau dòng lệ ướt,

" cộc" "cộc"

Gióng xua tay: " không cần, không cần đâu"

" cộc "" cộc"

Thi Nguyệt cúi xuống ôm công tử vào lòng thút thít: " hức hức, Thi Nguyệt cảm ơn nguoi công tử"

" được rồi nàng đừng làm ướt áo của ta, như vậy sẽ làm ta mất tiêu sái"

" ưm"

" chụt" " chụt"

Khẽ thơm hai bên má công tử nàng đứng một chỗ nàng lấy tay áo lau sạch dòng nước mắt noãn miêng cười lè lưỡi với công tử,

Gióng lau chút ươn ướt trên má nói:

" thôi đi chơi "

" vâng"

Bốn người đi chơi vui vẻ, hai nữ hài tung tăng ngó nghiêng khắp chốn, Thu Mai cầm chiếc ô về những cánh hoa đào che nắng cho công tử, hai người nhìn hai nữ hài như những cánh chim nhỏ trên phố phường thì mỉm cười tuổi thơ đó là một điều kì diệu.

Thời gian dần trôi những tia nắng cuối này dần nhường chỗ cho màu xám đen, hai tráng hán lững lờ đi trên đường lớn nguoi đầy hơi men,

Tráng hán nguoi để trần khoác trên ngất ngưỡng dụi mắt như thấy điều gì kỳ quái nói:

" Tiêu Huynh, huynh nhìn xem kia có phải Thi Nguyệt không? Ta say rồi hay sao mà thấy nó đang chạy đuổi muội muội ta?"

" Đức đệ say rồi! Từ lượng tề thế đã đến ngày mai đâu?"

Tiêu Mạt ngất ngưỡng không kém chê cười Khải Đức nhưng vẫn đưa mắt theo hướng tay hắn chỉ.

Tiêu Mạt sững người lại, đưa tay dụi mắt như thể kiểm tra mình còn tỉnh táo không, hất hai tay tát mạnh vào má mình

"bốp" "bốp"

Khẽ lắc đầu cho ba bốn hình trong mắt nhập vào làm một, hắn vung tay đấm mạnh vào mặt Khải Đức

"bốp"

Khải Đức như khúc gỗ đổ rầm xuống la oai oái:

"Huỳnh say quá bị điên ah?"

"là Nguyệt nhi, thật sự là Nguyệt nhi" Tiêu Mạt lăm bằm người run rẩy.

Khải Đức bị ăn đòn tỉnh táo hẳn nghe hắn nói vậy thì nhìn hướng phía trước:

"ù là thật mà ba! Từ lượng của ta thật cao cường nhưng đau quá!"

Đám đông trên đường thấy xô xát giữa hai gã say xin thì đứng lại chỉ chỗ, hai người này kẻ nằm tên đứng như tượng gỗ cả hai đều lâu như bị sét đánh trời mưa.

Nghe tiếng xô xát phía xa Gióng và Thu Mai quay lại nhìn thì phát hiện ra người quen nhưng thật thảm hại ah, Thu Mai mắt hoen lệ ướt nhìn thân hình sừng sững giữa trời, nàng lớn tiếng gọi Thi Nguyệt.

"Nguyệt nhi.... Nguyệt nhi..."

Thi Nguyệt đang đuổi bắt với An Nhiên nghe tiếng gọi chạy lại hỏi:

"gì vậy mẩu thân"

"Nguyệt nhi lại với phụ thân đi!"

Thi Nguyệt nghe vậy thì nghi hoặc nhìn quanh, phía xa thân ảnh yên lặng như tượng gỗ nhìn về phía nàng, nàng chạy thật nhanh giọt lệ rơi ra hai bên lông mày như những viên ngọc trong suốt nàng cất tiếng gọi:

"cộc" "cộc"

"phụ thân, phụ thân"

"bịch"

Vấp ngã trên nền đá, nàng gắng gượng đứng dậy nước mắt vẫn lăn dài miệng

Vẫn hoài gọi tên:

"phụ thân"

Tiêu Mạt như bừng tỉnh sau một giấc mơ dài nghe tiếng gọi thân thương, âm gốc mộc quen thuộc, thân hình nhỏ bé sóng soài trên nền đất, hắn đập tung hòn đá dưới chân lao nhanh về phía bóng hình nhỏ, gạt bay những người đứng trước mặt.

"tránh ra, mẹ nó"

"Nguyệt nhi"

"Nguyệt nhi"

Hắn dang rộng cánh tay, Thi Nguyệt như một cách chim nhỏ tập bay nhào vào lòng phụ thân trong nắng chiều dần tan, không gian như tĩnh lặng để dành riêng cho niềm vui và nước mắt của một thứ tình cảm thiêng liêng.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Ngày đấu giá hội

Vạn Niên thương hội, thương hội lớn thuộc hàng bậc nhất Đông vực, có hệ thống kinh doanh trải dài khắp các thập nhị thành trì mỗi năm thu lợi về tay không xiết tiền tài danh vọng, khiến người ngoài chổng mắt nhìn mà rõ nước dài mà thềm thường nhưng chẳng ai hay bất cứ tông môn nào động đến vì mạng lưới quan hệ một phần vì câu nói "tiền tài có thể sai được quỷ thần"

Thành Lam nhiên là một toà thành vòng ngoài thuộc dạng nông thôn vùng núi nhưng theo thông lệ hàng năm cũng được Vạn Niên thương hội tiến hành buổi đấu giá hội có đôi chút thứ tốt, hữu dụng nên các cường giả các tông môn trong khu vực hay các cường giả phân đà của thất tông môn tụ họp, cường giả tán tu, người lưu lạc tập trung đến với hy vọng kiếm chén canh.

Phân đà Vạn Niên thương hội, phòng đấu giá người vào tấp nập, kẻ chấp chào hỏi người kia mặt thiết nhưng chưa biết chừng khi trở ra lại thành kẻ thù vì một chữ "lợi"

Thạch Sanh cầm trên tay tấm lệnh bài số hiệu mười bảy thuận lợi tiến vào theo sau là bảy người Gióng, đấu giá hội có ba mươi phòng với mức giá khác nhau, vì để có được tấm lệnh bài này Thiên Việt mất một khoản tiền không nhỏ, những người không đặt phòng thì phải mất năm trăm linh thạch hạ phẩm để tiến vào lấy một ghế ngồi trong sảnh.

Mỗi phòng có thể được pháp ngồi mười người, toàn người Gióng cũng không nhiều người nên đưa hai nữ hài đi xem nào nhiệt cũng tốt, ba mươi phòng này được ngăn cách thần thức ra xét nên người bên ngoài không thể nhìn thấy những gì bên trong nhưng người trong lại có thể nhìn thấy mọi thứ rõ ràng.

Mấy người Thạch Sanh chỉ trở những người từ nguyên anh hậu kỳ trở lên cho Gióng biết trong giây phút chờ đợi đấu giá được bắt đầu:

"công tử, người râu quai nón to béo đó là Ngô Quảng tán tu Phong Lang Sơn tiếp giáp Thành Thanh Khâu."

"hắc y huyết đao là Bạch Tiểu Quân tán tu Phách Tuyết Sơn mạch"

"ngân y bạch tạng, Thao Sảng núi Hoài xương"

"Xuân tóc đỏ, Phương Xuân kẻ lưu lạc đến từ tây vực"

"còn lại trong sảnh không ai đáng lo ngại nữa,"

Gióng gật đầu nhìn các phòng khác hỏi:

"vậy các bọn người tông môn đâu?"

Tiêu Mạt chấp tay nói:

"công tử từ phòng từ một đến bảy là người tam tông từ môn, thứ tự là: Thiên Kiếm, Bách Hoa, Cửu Trọng, Huyền Hưng, Nhân Khí, Triều Nguyên, Khải Hoan, mỗi nơi hai hậu kỳ, tổng cộng có mười tám trung kỳ, hai năm tiền kỳ"

"từ tám đến đến mười hai là tứ tông môn thành Lam Nhiên, là Hắc Huyền, Thanh Liên, Hương Sơn, Ngũ thổ, mỗi nơi một hậu kỳ, hai trung, ba tiền"

"mười ba đến mười sáu là tứ bang, Bạch Hồ, Ngự Triều, Khoái Nhân, Trảm Mã, một hậu, hai trung, tứ tiền"

Gióng ngồi dựa lưng vào ghế nói: "lực lượng không tệ, phải nói ở Lam Nhiên này đã là đỉnh cao, còn người bảo hộ Vạn Niên?"

Xuân Mai ngồi cạnh rót trà thưa: "công tử, theo Viên Thừa Chí tìm hiểu qua thì Vạn Niên có tứ vị trấn thủ nguyên anh hậu kỳ, được gọi là: kim, Ngân, Hoài, Bạch, Trung kỳ mười năm người, tiền kỳ hai hai"

"oh, vậy sao trước không thấy đâu?" Gióng ngạc nhiên nếu lực lượng như vậy lần trước sao không thấy xuất hiện ngăn cản thú triều?

Xuân Mai đưa trà cho Gióng cười nói:

"thực ra vì lần đấu giá hội này bọn họ mới tới đây, có thể nói chúng là đấu giá lưu động, sau khi kết thúc sẽ đến thành khác để cử hành tiếp"

"nói vậy là bọn họ mang theo nhiều đồ trên người mà không sợ cướp đường sao?" Gióng ngẫm nghĩ hỏi

Tuy lực lượng bảo hộ không ít nhưng tiền tài ah, thiên tài địa bảo vật phẩm phụ trợ tu luyện ai mà không muốn có để phát triển bản thân đây?

Xuân Mai lắc đầu:

"công tử, ở những thành trì vùng biên như chúng ta lực lượng này đã coi là cường đại hơn nữa lại được cường giết các thành hổ trợ lại vì danh tiếng Vạn Niên nếu cướp đồ mà lộ ra thì sao có đường sống? Vạn Niên chỉ cần bỏ ra chút lợi tức thì cả đông vực này gọn sống tìm kiếm kẻ trộm ngay "

Tiêu Mạt gật đầu đồng ý với Xuân Mai hướng Công tử nói:

"muốn cướp được đồ từ tay những người Vạn Niên này trừ khi lực lượng đủ cường đại để diệt sát tất cả những người hộ tống và phải đảm bảo không một ai biết, không một thông tin rò rỉ nếu không thì không có đường sống tại đông vực này"

Giống nhìn xuống sảnh đấu giá, người vẫn tiếp tục tiến vào ghế ngồi trong sảnh càng lúc càng chật kín người ngồi, tiếng đàm luận xôn xao nhưng giống không cảm nhận được chút khí tức nào của yêu thú, yêu thú sau khi hoá hình thì bắt đầu quá trình tu luyện giống với nhân loại nên thiên tài địa bảo, Đan dược các loại cũng hữu dụng không kém, phải chăng lũ này đang lẫn khuất đâu đây?

Giống đưa chén trà lên miệng nhấp một hớp nhỏ hỏi:

"không có dấu hiệu gì của yêu thú cường đại sao? Ta không tin bọn chúng lại ngồi yên như vậy ah "

Thạch Sang gạt vò rượu mà Khải Đức đang định đưa lên miệng, khiến hắn ỉu xiu không thôi, Thạch Sang làm một hơi lớn nói:

"công tử, yêu thú rất ít khi trà trộn vào nơi ở của nhân loại, tuy chúng đã hoá hình nhưng cũng vẫn thích lối sống hoang dã cùng tộc loại hơn với nhân loại"

Giống gật đầu khẽ chau mày:

"nhưng những đồ vật này cũng có lợi cho tu luyện của chúng đi nha "

"công tử nói phải, nếu ta đoán không lầm bọn chúng đã thu hồi khí tức lại lần vào xem đấu giá, chúng không mua mà chỉ vào xem ai lấy được đồ mà thôi! Nghe Hoắc Kỳ nói thì mấy đợt đấu giá đợt trước cũng có vài xung đột ngoài thành có bóng dáng yêu thú " Thạch Sanh trầm tư nói, xem ra hành động lần này khó khăn khá cao đi.

Giống không quá bất ngờ vì điều này, chìm chết vì mỗi người bán mạng vì lợi ích, ai cũng vậy mà thôi, ngẫm nghĩ gật đầu nói:

"xem ra lần này Sẽ là một trận nhốn nháo, sôi động đi chúng ta xem tình hình nếu khó quá thic cũng thôi tránh mất mát không đáng có"

"vâng, công tử"

Những người khác cúi đầu nhận chỉ thị, giống gật đầu nhìn Thi Nguyệt đang chỉ trò dưới sảnh cười nói với mẫu thân, Giống ngẫm nghĩ rồi nói:

"ừm, cổ mà nắm được hồi nhục Đan là được, Thạch Sanh không có hoá thần đan nguoi vẫn vào được hoá thần đi "

Thạch Sanh dốc một chút rượu cười nói:

"công tử, đó là dĩ nhiên ta có tự tin vào bản thân mình, chỉ là thêm chút thời gian thôi!"

"tốt, ta cũng rất tin tưởng nguoi "

Giống nhìn Thạch Sanh tự tin như vậy thì cũng rất hài lòng, những người theo Giống từ đại Việt đến đây không một ai không là những kẻ xuất chúng thiên tư nghịch thiên.

Tiêu Mạt công tử dặn dò mọi người cố nắm lấy đan dược cho Thi Nguyệt mà cảm động không thôi, chấp tay nói:

"công tử, chuyện đan dược của gia đình ta cảm tạ người ưu ái nhưng nếu mọi người đã bỏ đồ vật mình muốn thì hợp tác giữa chúng ta cũng đã hết hiệu lực đi, mọi người lại vẫn trợ giúp ta, điều này thật khiến ta áy náy không thôi! Thật không biết làm sao để tạ ân này,"

Giống phát tay nói:

"gặp nhau đã là hữu duyên hơn nữa nhìn Thi Nguyệt còn nhỏ mà chịu mất mát như vậy ta không đành lòng, ta nghĩ hẳn những người ở đây cũng nghĩ vậy đi."

Thạch Sanh cùng cũng nhân gật đầu xác nhận, Khải Đức vỗ vỗ vai Tiêu Mạt nói:

"Tiêu huynh, không cần phải áy náy nếu coi chúng ta là bằng hữu thì đây là việc bằng hữu nên làm "

"haha, Khải Đức nói đúng lắm nguoi không cần phải như vậy "

Giống và mọi người cười nói với Tiêu Mạt, hẳn gật đầu tạ ơn rồi trở về ngồi cạnh mẫu tử Thanh Mai nhìn Thi Nguyệt đang lú lo mà hi vọng hành động hôm nay sẽ thành công như dự định của mình và mọi người.

Thu Mai dựa đầu vào vai của Tiêu Mạt những điều mà mọi người nói nãy giờ nàng cũng nghe được rõ ràng, nàng ngẫm nghĩ truyền âm cho phu quân:

"phu quân, ân nghĩa của công tử chúng ta phải báo đáp nếu không lòng thiếp thật khó nghĩ "

"nàng nói đúng, việc công tử muốn nắm được hoá thần đan này chúng ta phải hết sức trợ giúp người " Tiêu Mạt nghe Thanh Mai nói vậy thì cũng cho là phải, việc Việt tông đang sắp phải đổi mặt và hoá thần đan có ý nghĩa như thế nào thì hẳn cũng đã tìm hiểu qua rõ ràng, nên hẳn tự nhủ sẽ cố gắng để có thể giúp mọi người được phần nào đó.

"phụ quân, việc thành Phù Tang chúng ta có nên nhờ công tử trợ giúp đôi chút không??" Thu Mai ngẫm nghĩ hỏi.

Tiêu Mạt trầm tư nói:

"việc đó khi trở về ta sẽ tìm kiếm bằng hữu trợ giúp, còn công tử đang xử lý công việc Việt tông khoảng cách với thành Phù Tang quá xa không có tiện đi lại hơn nữa công tử giúp chúng ta quá nhiều rồi, nếu thêm chuyện ấy nữa ta thật sự không biết phải tạ ơn người như thế nào nữa đây"

Thu Mai nghe vậy cũng hiểu đưa mắt nhờ khi từng khuôn mặt xung quanh này một cách tinh tế.

Giống ngồi trầm ngâm nhìn đám người vẫn đang lục tục đổ dồn vào trong sảnh đấu giá thì thoáng chỉ trỏ những người khả nghi hỏi mọi người về Thông tin cần thiết.

Thạch Sanh cùng mọi người lần lượt giới thiệu về điều mình biết rồi chăm chú nghe sự dẫn dắt của công tử về hành động và những điều cần chú ý hơn.

An Nhiên đứng sau lưng bóp vai cho sự phụ khiến Giống không còn ta kiển nữa dù gì đây cũng là điều nàng được dạy bảo từ Thạch Sanh ah, Giống đã nhắc nhở không cần như vậy nhưng Thạch Sanh liếc mắt cái là mọi việc lại đầu vào đấy.

Phía dưới sảnh mọi người cũng đã yên vị ngồi ghế của mình, người đi lại cũng ít hơn ai cũng chờ đợi, đấu giá hẳn cũng sắp bắt đầu tiến hành rồi.

Trên khán đài chiếc rèm đỏ dần được kéo ra để lộ một khán đài rộng rãi, phía gần với hàng ghế đầu của những hàng ghế đã đầy người ngồi là một chiếc bục cao lag nơi dành cho người chủ trì buổi đấu giá ngày hôm nay.

"cộc" "cộc" "cộc"

Tiếng bước chân vang vọng trên khán đài một bóng yếu điệu thướt tha, khuôn mặt mỉm cười như rót mật vào mắt người nhìn khiến mọi người "oh" lên thích thú.

Thiếu nữ hồng y trẻ tuổi xinh đẹp tựa như một đoá hoàng liên, thân thể hài hoà với những đường cong gọn sóng, đi từng bước lên bục đưa mắt nhìn mọi người gật đầu giọng nói êm dịu cất lên nhẹ nhàng:

"tiểu Niêm Trì xin được có lời chào đến các vị tiền bối, được sự phân phó của phía trên hôm nay Niêm Trì sẽ là người chủ trì buổi đấu giá ngày hôm nay, kính mong các vị tiền bối giúp đỡ"

Đám đông ồn ào nghị luận, nhiều đôi mắt nhìn Niêm Trì như muốn ăn tươi nuốt sống thềm thường, mấy người Khách khí nói:

"Niêm Trì tiểu thư xin cứ bắt đầu, mọi người sẽ hết sức giúp đỡ tiểu thư hoàn thành buổi đấu giá ngày hôm nay"

"đúng đó, tiểu thư yên tâm"

Người người tiếp lời xác nhận, đùa sao sau giây phút hơi thất thần vì vẻ ngoài nữ tử nhận ra khí tức nguyên anh sơ kỳ, nữ tử trẻ tuổi này mới đôi mươi xem ra có địa vị không nhỏ đâu đây.

Giống ngồi trên phòng nhìn nữ tử đang đứng trên bục này hơi có chút hứng thú tu vi như vậy tư chất linh căn không phải thường nhân.

Xuân Mai thấy công tử có hứng thú với nữ nhân này thì nói nhỏ:

"công tử, nữ nhân này là Vạn Niên Trì tam tiểu thư Vạn Niên Phụ trách các thành vòng ngoài, nghe đồn là đơn hệ mộc linh căn mới đột phá nguyên anh cuối năm ngoài"

Giống gật đầu, thì ra là đơn hệ linh căn lại là tam tiểu thư nhà giàu bậc nhất như vậy thì tu vi như vậy không có gì lạ đi.

Niêm trì hơi phát khí tức nhận được sự đáp ứng của mọi người thì khẽ gật đầu cảm tạ rồi cất cao giọng nói:

"vậy tiểu nữ xin Thông báo, đấu giá hàng niên của Vạn Niên thương hội xin chính thức được bắt đầu..."

Lời vừa dứt từng tràng pháo tay vang dội khắp khán phòng đấu giá hội, mọi người yên lặng chờ đợi những món đồ được Thông báo đấu giá với hi vọng có thể kiếm được thứ mình mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Chúng ta quá nghèo!

Không gian phòng đầu giá lạng thình, người người chờ đợi những vật phẩm xuất hiện trên bục đầu giá, không một tiếng xôn xao ồn ã chỉ có những ánh mắt lấp lánh, những người được coi là cường giả thì nhắm mắt dưỡng thần.

Thi thoảng từng đợt thần thức như có như không đảo qua lại, nhưng chẳng một ai ý kiến vì có lẽ cho rằng đó là thần thức của tứ đại hộ vệ của Vạn Niên, Thạch Sanh hơi nheo mắt đôi chút thần thức này có thể lướt đi vào phòng trong khi hắn lại không thể đưa thần thức của mình ra ngoài nên cái cảm giác như bị nhìn trộm này khiến hắn tương đối không thích.

Dường như cảm nhận được sự bất mãn của hắn có lẽ cũng vì khí thế trên người hắn cố ý toát ra mà chủ nhân của tia thần thức này có chút ý tứ truyền âm:

"mong đạo hữu thông cảm đây là quy tắc Vạn Niên chúng ta, để phòng kẻ gian nên có gì bỏ quá cho, đạo hữu yên tâm chúng ta không tra xét gì quá phận cũng như danh tính thân phận của chư vị sẽ được chúng ta giữ bí mật"

Thạch Sanh gật đầu tỏ ý hiểu truyền âm lại:

"tốt, đã là quy củ thì không sao, nhưng mong các vị giữ lời "

"đạo hữu yên tâm, chúng ta mà không giữ chữ tín thì đã không có Vạn Niên ngày hôm nay" chủ nhân thần thức truyền âm khẳng khái với tu vi cường đại của Thạch Sanh cũng đủ để hắn giữ lời hắn tin mình không phải là đối thủ hay bất kỳ ai trong những người đồng hành của mình cũng vậy, người này có lẽ đã bước chân vào bán thần.

Thạch Sanh đợi thần thức đó rời đi thì truyền âm báo cáo công tử đôi chút rồi vuốt ve mái tóc nhí nữ, kiên trì giải đáp cho nàng những thắc mắc của lứa tuổi hiếu kỳ.

Giống nghe truyền âm chỉ khe khẽ gật đầu mà không có ý kiến gì, đưa mắt nhìn những khuôn mặt đáng chú ý dưới sảnh, có một nhóm đội mũ trùm ngời gần nhau khiến Giống khá chú ý, đưa tay chỉ hỏi:

"Đám người đó là ai? Có thông tin gì không?"

Mọi người nhìn theo hướng tay Giống tìm tòi thông tin mình tìm hiểu được,

Xuân Mai ngẫm nghĩ nói:

"công tử, năm mươi sáu đến sáu mươi mốt theo tin Viên Thừa Chí đưa lại thì là ghế của Phúc Hưng bang là ba nam hai nữ, Quang Hưng dẫn đầu chân diện mục của họ Xuân Mai đã nhìn qua."

Giống nghe tới Phúc Hưng bang thì quay lại nhìn An Nhiên có đôi chút suy nghĩ hỏi nàng:

"có muốn ta giúp ngươi trả thù không?"

An Nhiên nghe Mai tỷ nhắc đến kẻ thù thì đưa mắt nhìn xuống những người này nhiệt độ xung quanh cơ thể nàng tăng lên, bờ vai nhỏ nhắn run run đôi mắt hắn lên những đường chỉ đỏ.

Thạch Sanh nắm lấy đôi tay nàng nói:

"chỉ cần con nói ý của con là được, chúng ta sẽ giúp con xử lý."

Mọi người nhìn An Nhiên chờ đợi câu trả lời của nàng, một Phúc Hưng bang mà thôi ở đây tuy tiện một hai người cũng xử lý được nhưng điều đáng nói là có giải quyết được tâm ma của nàng hay không mà thôi.

An Nhiên gật đầu bình tĩnh lại suy nghĩ kiên định nói:

"sư phụ, con muốn tự mình rửa mối thù này, người là sư phụ con người có thể giúp con cường đại hơn không?"

Giống nhìn đôi mắt mong chờ của nàng nhìn mình cười nói:

"tốt, chỉ có tâm ngươi có tin tưởng thì sớm muộn gì ngươi sẽ là được còn giúp ngươi trở nên cường đại thì người làm sư phụ như ta tất nhiên phải làm "

Phía dưới sảnh đầu giá, Niêm Trì nhìn những người phía dưới đang háo hức mong chờ dường như sắp đến giới hạn thì mở miệng kêu mị nói:

"vâng, không để chư vị chờ lâu trước khi bắt đầu đưa những vật phẩm đầu tiên, Niêm Trì xin được nói ngắn gọn đôi chút về những vật phẩm lần này."

"đầu giá hôm nay gồm mười năm vật phẩm, giá trị các vật phẩm sẽ cao dần về sau, như các vị đã biết qua thông tin Vạn Niên ta đưa ra hai vật phẩm áp trực lần này là hồi nhục Đan và hóa thân Đan, nhưng sau khi thương thảo chúng ta quyết định tăng số lượng hai vật phẩm này lên là ba mai hồi nhục đan và hai mai hoá thân đan."

Thông tin khiến đám đông như vỡ òa, tăng thêm số lượng thì khả năng có thể có một phần là dễ dàng hơn nhiều so với trước đây, những cường giả đang nhắm mắt dưỡng thần mà mắt lơ đãng quang lấp lánh, đặc biệt là các tông môn vì đây là hai hoá thân nha! Nếu nắm được trong tay thì tông môn mình sẽ

bước lên một tầng mới.

Niên tri nhìn đám đông sôi trào mà mừng thầm trong lòng không thôi, đây lag hiệu quả nàng mong muốn ah, tranh đoạt đi nào người được lợi cuối cùng vẫn là nàng thôi! Hai vật này đối với mấy vùng heo hút này là cả một vấn đề nhưng với Vạn Niên hay các thành khác tuy vẫn thuộc loại quý nhưng không phải là không quá hiếm.

Giọng nói nàng lạnh lạnh cất lên kèm theo đôi chút nguyên lực khiến cho thanh âm như lan toả rõ ràng khiến lòng người rạo rức hẳn lên:

"vật phẩm đầu tiên là hai mươi mai trúc cơ đan, chia thành năm mai một lần, giá khởi điểm một trăm năm mươi ngàn hạ phẩm linh thạch... Bắt đầu...!"

"một trăm sau mươi ngàn "

"một trăm bảy mươi"

...

Vật phẩm vừa ra, giá cả mấy chốc đã được đẩy lên cao nhưng phần lớn là những thế lực nhỏ trong thành Lam Nhiên tham gia đấu giá, hẳn nhiên mặt hàng này với các tông môn không quá quý trọng đi.

Giống nhìn người đấu giá mà có chút oải, lấy từ Thiên Việt được hơn ức hạ phẩm linh thạch mà mới món đầu tiên giá khởi điểm đã một trăm năm mươi nghìn, Việt tông khó mà tham gia nổi.

Mọi người Thạch Sanh nhìn nhau bất đắc dĩ, Giống nhẹ nhàng ngậm trà cười nói:

"xem ra lần này là mở mang tầm mắt ah, chúng ta quá nghèo đi."

Xuân Mai đợi công tử đặt tách xuống thì nhẹ nhàng châm thêm chút trà hỏi:

"công tử, vậy chúng ta không định đấu giá vật phẩm gì sao?"

Những người khác đưa mắt nhìn Giống dò hỏi, Giống ngẫm nghĩ nói:

"với giá cả như vậy thì khó có được vật như ý, ừm xem thế nào nếu có ngưng đan cho tiểu Mai thì tốt dù sao nàng cũng kết Đan hậu kì rồi! Làm đường chủ cũng phải có chút tu vi đi "

Xuân Mai xen lẫn vui mừng, nàng đã đột phá hậu kì từ hơn tháng trước nhưng muốn đạt tới nguyên anh thì phải mất một thời gian nữa, các đường chủ khác đều là nguyên anh cường giả cũng khiến nàng cảm thấy có đôi chút thua thiệt.

"cảm tạ công tử, nhưng sao chúng ta không kiếm một ít trúc cơ đan với vài đan dược phá giới kết đan cho đệ tử "

Tuy vui mừng nhưng nàng cũng cảm thấy có chút không đành lòng như mình lấy đi lợi tức của đệ tử nên có chút băn khoăn.

Giống lắc đầu giảng giải:

"đan dược tuy tốt nhưng lạm dụng nó quá nhiều sẽ khiến lòng người ỷ lại và thôi chột ý chí, dễ làm chênh lệch giữa tu vi và lực chiến, trúc cơ? Kết đan? Mấy cảnh giới này là bước đầu của tu tiên nên cần nền móng vững chắc, ta mong chúng tự thân phá vỡ hơn là dùng đan dược, còn nếu không thể làm được thì tự chất cần xem lại, còn nàng tuy mới hậu kỳ nhưng thực lực nhiệm tương xứng nên sẽ không gây ảnh hưởng gì tới căn cơ hơn nữa lần này nếu nàng đột phá nguyên anh thành công cũng thêm một phần lực chiến"

"vâng, Xuân Mai rõ rồi!"

Xuân Mai chăm chú đáp lời, những người khác gật đầu ghi nhớ từng lời nói của Giống, đặc biệt An Nhiên cùng Thi Nguyệt thì ánh mắt kiên định tuy chúng chưa tu luyện nhưng nắm chặt tay kiên định hơn.

Khải Đức gãi đầu chán nản lầm bầm:

"công tử còn Khải Đức thì sao?? Ta nên tu luyện thế nào ah?"

Sự quái dị của Khải Đức cao tăng Việt tông không ai xa lạ gì, phụ phụ Tiêu Mạt mới đầu nghĩ hẳn có sở thích thân chiến nhưng về sau được biết chuyện của hắn thì tâm tắc không thôi! Ai cũng chờ đợi sự kiến giải của Công tử về quái nhân này.

Giống nhìn Khải Đức cũng như mọi người thấy sự mong đợi thì cười nói:

"ngươi thì mấy loại đan dược phá giới thì hẳn nhiên không cần rồi, còn tu luyện như thế nào thì ta nghĩ nghĩa phụ ngươi đã có phương án, hẳn là bậc thầy thế tu này ah ngay cả mấy vị đường chủ khác vẫn phải thua hắn một bậc đấy, ta chỉ khuyên ngươi tăng cường khả năng xử lý thực chiến đặc biệt không chiến và đánh tâm xa, ừm ngươi có thể tìm sư bá ngươi xin chút rượu để cải thiện thể chất rất có lợi đấy"

Khải Đức cúi người vâng dạ rồi nhìn về Thạch Sanh, hẳn đã nghe mọi người nói nhiều về nghĩa phụ và cũng được giao thủ cùng người lần trước và ăn

thiệt thòi không ít nhưng mà vẫn chưa được người dạy cho gì nhiều ngoài vài chiêu bỏ cùi lần trước ah.

Thạch Sanh nhìn thẳng con này ngẫm nghĩ nói:

" việc cho con tu luyện thế nào ta cũng đã nghĩ tới, đợi qua lần này sẽ bắt đầu nhưng ta nói trước sẽ rất khổ sở đấy, phải nói là cực hình lúc này dù công tử cũng không giúp được người đâu."

Thạch Sanh nói mà ánh mắt loé sáng nhớ lại thời gian mà mình chịu sự huấn luyện của Thiên Lô thần, mặt hắn trở nên quái dị hẳn, những người khác nhìn hắn mà tò mò không thôi, phương pháp khiến một người cường đại như hắn mà nói như vậy thì độ khó sẽ như thế nào đây??

Khải Đức nhìn cha mà mồ hôi chảy thành giọt bắn khoăn:

" phụ thân, đừng dọa ta ah "

" sợ rồi sao?? Con trai ta lại hèn yếu như vậy? Nếu không muốn thì thôi! Nhưng lần sau đi đâu đừng nói người có quan hệ gì với ta, ừm đặc biệt một người ta không muốn bị ăn búa của hắn nha!"

Thạch Sanh cười nhìn vẻ mặt của con trai nói, lại nghĩ đến người dạy mình trước kia mà đoán nếu hắn mà biết mình dùng phương pháp hắn dạy mình mà dạy người khác lại không ra gì thì không biết sẽ ra sao đây?? Hắn là tên gần nhất thiên đình đấy.

Khải Đức kiên định nói:

" sợ đâu mà sợ?? Khải Đức tiếp hết. Như người đó là ai vậy?"

Giống cười nhìn hai cha con nói:

" người đó có thể nói là sư phụ của cha ngươi ah, một tên thích lấy rìu đánh người làm vui, nếu hắn gặp người như ngươi hẳn Sẽ khiến hắn thích thú đấy đúng không Thạch Sanh?"

Thạch Sanh cười khò gật đầu:

" công tử nói đúng ah, người ấy đã dạy dỗ ta tu tiên nhưng lại không nhận ta làm đệ tử, tuy tính tình nóng nảy nhưng một chân thực lực phi phàm, sau này con và An Nhiên gặp sẽ biết, ừm gọi là sư công đi chắc không chối từ đâu "

Huynh muội Khải Đức nghe vậy thì sự tò mò về người sư công chưa gặp này, từ lời nói của của nghĩa phụ cùng công tử thì có thể thấy là người cường đại, sau này phải chú ý mới được.

Phía dưới sảnh đấu giá mọi người vẫn đang cạnh tranh giá cả náo nhiệt, hai mươi mai trúc cơ đan cuối cùng cũng được trả giá xong, năm mai giá ba trăm năm mươi ngàn hạ phẩm linh thạch đã có chủ nhân của riêng mình, những vật phẩm này sẽ được đưa đến cho chủ nhân của nó sau khi đấu giá kết thúc để tránh lộn xộn.

Còn việc ai ra giá mà không có tiền trả thì sẽ phải lấy đồ ngang giá thế chấp, và dĩ nhiên chẳng ai ra giá mua rồi cuối cùng không cấp tiền ra trả cả vì làm như vậy là trêu đùa vào sự quái ah.

Những vật phẩm mới lại được đưa lên bục chúng được che bởi lớp khăn che có thể ngăn cảm thần thức của người khác dò xét nên khiến ai cũng trở nên tò mò chờ đợi Niệm Trì giới thiệu về vật phẩm.

Niệm Trì lại cố gắng kéo chút thời gian để gây sốt ruột cho người khác, nàng nhìn lướt qua những khuôn mặt háo hức mỉm cười nói:

" thưa chư vị tiếp theo là vật phẩm thứ hai"

Nàng đưa tay cầm góc khăn đang che lớp lửng nói rồi dừng lại đợi chút rồi

Giật khăn ra để lộ ba hộp ngọc đồng thời mở miệng:

" đây là ba hộp Ngọc trong mỗi hộp có ba viên đan được dùng để đột phá kết đan kỳ "

" ồ " " xì xào " đám đông bắt đầu xôn xao, ở lam nhiên tu sĩ cường đại nhất là nguyên anh còn kết đan cũng đã là một thế lực nắm giữ thế lực nhỏ rồi.

Niệm Trì cầm một hộp ngọc mở ra rồi hơi đưa tay cầm hộp đưa sang, hương vị đan dược linh khí toả ra khiến người khác tấm tắc, từng luồng thần thức tiến đến đảo qua đan dược gạt đầu.

Niệm Trì lại đóng nắp lại để linh khí đan dược không bị tiêu thoát, nàng cất giọng oanh yến:

" giá khởi điểm là ba trăm ngàn linh thạch hạ phẩm, xin phép được bắt đầu"

" cộp cộp "

Nàng gõ búa xuống nhìn mọi người nói, người người nhìn nhau không biết ai là người cất tiếng đầu tiên:

"ba trăm năm mươi ngàn"

"bốn trăm ngàn"

...

Sánh đầu giá từng tiếng người ra giá vang lên, phòng Gióng và những người Thạch Sanh vẫn im lặng theo dõi, Khải Đức nhìn sự báo nhiệt phía dưới thích thú nói:

"việc ra giá hẳn phải thích thú lắm đây"

Gióng nhìn hần cười:

"ngươi muốn ra giá sao?"

Khải Đức gật đầu:

"công tử, ta chưa làm như vậy lần nào ah?"

Hắn quả thật chưa từng tham gia tràng diện như này lần nào cả nên nhìn mọi thứ thích thú, việc ra giá như này cảm xúc có lẽ không tẻ.

"vậy ngươi ra giá đi" Gióng ra hiệu nói

"vâng, " Khải Đức được sự cho phép cao hứng nói lớn:

"bốn trăm năm mươi ngàn"

Nghe giọng hần cất lên đám đông phía dưới ngẩng đầu lên nhìn, Khải Đức thấy vậy cười khắc khắc tuy biết rằng họ không nhìn thấy mình nhưng cảm giác ánh mắt tập trung lại nhìn mình thật không tệ.

Thạch Sanh nhìn hần lắc đầu nói:

"công tử, chuyện này??"

Gióng hua tay nói:

"không sao, cứ ra giá nhưng nhớ chú ý đừng quá đà đề hớ là được, dù sao ngồi không cũng chán, uhm đặc biệt người khác thì hạn chế chút nhưng với các tông môn thì haha khiến bọn chúng xuất huyết một chút cũng vui."

Mọi người gật đầu không thôi! Làm khó địch nhân của mình là thứ khiến lòng mình vui vẻ không hề nhẹ, các cuộc đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra, được sự cho phép của Gióng những người trong phòng thi thoảng cũng ra giá nhưng đến mức độ thì liền dừng lại để tránh phải quả đắng.

Vật phẩm thứ hai, rồi tiếp theo có binh khí, đan dược, yêu đan, linh thảo được đưa lên, người người tranh nhau đấu giá, Phòng Gióng thi thoảng tiếng ra giá vẫn vang lên nhưng chẳng mua món đồ nào khiến dường như người khác mặc định cho rằng phòng Gióng muốn đẩy giá làm khó mọi người, những người mua đồ hơi lệch giá nhìn lên mà mắt lấp loé, đặc biệt mắt khu tông môn này.

Như hiểu ý nhau mọi người tính cho Gióng ăn quả đắng, khi lượt đấu giá nguyên anh đan Gióng vừa ra giá sau hai ba lượt thì chẳng một ai ra giá nữa mà nhìn nhau cười cười chờ phòng Gióng gặp rắc rối.

Niệm Trì tay đưa búa gõ trong tay chân chừ chưa gõ xuống báo giá cuối cùng, nàng nhìn biểu cảm mấy khuôn mặt phía dưới mà lòng cười khổ không thôi, viên nguyên anh đan này khởi điểm bảy trăm qua vài lượt giờ phòng kia mới báo giá một ức mà tất cả đã dừng lại, lúc này nàng không hiểu nữa thì mấy năm nàng làm việc coi như vớt vớt rồi! Có vẻ phòng này không có nhiều tiền chỉ báo giá cho vui khiến người ta lẩn cầu tuyệt hại rồi! Ài quy tắc ah nếu không trả tiền nàng đành phải xử lý thôi!

"vật phẩm nguyên anh đan giá cuối cùng một ức linh thạch hạ phẩm đã thuộc về chừ vị phòng số mười chín"

"xin hỏi chừ vị có thể trả số tiền này không? Nếu không chúng ta sẽ coi đây là việc chừ vị làm trái với quy định của chúng ta, bắt buộc chúng ta phải xử lý"

Nàng nói xong chờ đợi tiếng đáp, những người trong sảnh nhìn lên phòng mà cười mĩa hóng trò hay, phía sau bốn luồng thần thức cường đại theo nhau tập trung hướng về bọn họ tuy biết Thạch Sanh cường đại nhưng nếu đây là hành vi trái ngược thì họ vẫn phải ra tay vì miếng cơm ah.

Gióng nhìn tất cát đang hướng về phòng mình thì ra hiệu cho Thạch Sanh, Thạch Sanh hiểu ý từ tốn không nhanh không chậm mở miệng:

"tiểu thư nói vậy là ý gì?? Cho rằng Thạch gia ta không có tiền? Hừ đây là quy củ của Vạn Niên? Khinh khi người khác sao? Một ức mà thôi! Cũng chỉ như mua kẹo cho hài tử có gì đáng nói?"

Niệm Trì cùng cả sảnh ngấn người, nếu vậy thì ai là người lần cầu tuyết? Ai là người bị hại? Nhưng giá này thì nàng thua thiệt ah, khuôn mặt nàng hơi biến đổi, đám đông bị hớ mặt xầm xì không thôi!

Niệm Trì rất nhanh trở lại bình thường vì nàng nhận được truyền âm của thủ hộ giả, nàng lời lẽ trở nên cũng kính hơn xin lỗi:

"mong tiền bối thứ lỗi, Niệm Trì không hề có ý khinh khi người, đây là sơ xuất của tiểu nữ chứ không phải của Vạn Niên mong người hiểu cho"

Lời nói của nàng khiến người khác tròn mắt không thôi mà lo lắng, người này là cường giả ah vị tam tiểu thư này là cường giả nguyên anh mà vẫn phải xưng một tiếng tiền bối thì ai dám đắc tội đây? Những nụ cười mỉa mai nhanh chóng được thu lại, những kẻ trước còn chửi rủa thì bịn rịn chấp tay cúi đầu mong tha thứ.

Thạch Sanh cũng không muốn nói nhiều để tránh quá lộ:

"kát mang đồ đến cho ta theo quy củ là được, danh tự Vạn Niên vẫn là thứ ta tin tưởng"

Niệm Trì thở phào trở lại đầu giá, tuy vừa bán đồ không được giá nhưng nàng hy vọng sẽ kéo lại ở phần sau, người này đã nói như vậy thì nàng tin tưởng, với sự cường đại của đôi phương lời nói không chỉ để cho vui, tuy hơi lỗ cùng lắm nàng bỏ chút tiền túi bù là được còn hơn là rước thêm phiền phức vào.

Bên dưới đầu giá vẫn tiếp tục nhưng trên phòng Gióng mọi người cười vui vẻ, mua được đồ rẻ khiến thoải mái không thôi! Những vật phẩm sau thi thoảng vẫn báo giá nhưng không quá thường xuyên nhưng phía dưới chẳng ai có ý kiến gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Có ý tứ!

Đầu giá hội vẫn náo nhiệt người ra giá, các vật phẩm về cuối giá trị càng cao khiến người ta đổ mắt tranh đoạt, Dầu sao năm cũng chỉ có một lần mình không dùng thì cho hậu bối thân nhân.

Gióng nhìn các vật phẩm lên sàn hơi tiếc nuối vì túi tiền eo hẹp thậm chí sau này phải xúc tiến mọi người năng làm kinh tế mới được, tuy nói rằng tu luyện không nên quá chú trọng ngoại thân nhưng nếu có thì vẫn tốt hơn là không vì nó cũng là một phần lực lượng.

Chẳng mấy chốc cũng đi được hai phần ba buổi đầu giá, năm vật phẩm cuối cùng này là những vật phẩm khác hẳn về giá trị cũng như chất lượng, những gã cường giả nhắm mắt tinh thần thì đã bắt đầu rục rịch chăm chú hơn không như lúc trước phớt lờ cho người thân cận nữa.

Niệm Trì ra hiệu cho hạ nhân đưa lên một khay ngọc được phủ kín bưng cẩn thận đặt trên chiếc bàn cao, nàng nhìn quanh tứ tôn nói:

"thưa chư vị đạo hữu, các vị tiền bối như các vị đã biết tu tiên một đường thô nạp linh khí đất trời, phục dụng đan dược địa bảo... Ai dám nói thân thể mình tinh thuần? Ai dám nói không có một chút tạp chất? Những tạp chất này theo thời gian tích tụ lên rất dễ gây ảnh hưởng đến sự phát triển có khi nguy hại đến thân thể thậm chí cắt đứt con đường thông thiên."

Đám đông gật gù thay lời đáp, quá trình tu luyện tạp chất tích tụ trong cơ thể khiến quá trình tăng tiến tu vi ngày càng trở nên chậm Chạp hơn, người ta nói tu vi càng cao thì càng khó tiến bước một phần cũng bởi vì trong quá trình này tạp chất đã tích tụ nhiều cũng trở thành một trở ngại không nhỏ. Những người mới bước vào con đường tu tiên có thể còn mờ mịt nhưng càng đi thì sẽ thấy nó càng trở nên rõ ràng.

Điều này khiến cho người khác càng trở nên hứng thú với vật phẩm mới này, nàng nói vậy chẳng phải món đồ này có thể giải quyết được mấu chốt của nó sao?? Từng ánh mắt lấp lánh quang mang chờ đợi.

"vật phẩm tiếp theo này hẳn các vị cũng đã rõ công hiệu đi?? Vâng đây chính là năm giọt Thiên tiên linh nhũ tuy chỉ có tí lệ một phần mười nhưng có tác dụng tẩy kinh phạt tùy loại bỏ tạp chất trong cơ thể cải thiện thể chất "

"Thiên tiên linh nhũ "

"tẩy kinh phạt tùy loại bỏ tạp chất thúc đẩy tốc độ tu luyện ai mà không muốn chứ? "

"nhất định phải nắm vào tay"

...

Đám đông sôi trào hào hứng không thôi, tẩy kinh phạt tùy loại bỏ tạp chất thúc đẩy tốc độ tu luyện ai mà không muốn chứ??

An Nhiên nhìn mọi người trở nên hứng thú thì mắt xoe tròn ngạc nhiên hỏi:

"phụ thân, Thiên tiên linh nhũ này quý trọng vậy sao??"

Thạch Sanh ngẫm nghĩ cười nói:

"phàm là vạn vật trong thế gian đều mang trong mình tạp chất, những tạp chất này làm giảm đi giá trị vốn có của sự vật hiện tượng, tu luyện cũng vậy trong quá trình hấp nạp tu luyện những tạp chất lắng đọng gây ảnh hưởng đến tu vi, mà vật này có tác dụng tẩy tủy thì tác dụng hẳn nhiên là quý trọng rồi!"

Mọi người gật đầu cho rằng phải, An Nhiên lại hỏi:

"vậy thiên tiên linh nhũ là vật gì? Một phần mười là sao hạ phụ thân?"

"ah cái này thì...?"

Thạch Sanh hơi ngập ngừng mấy đồ vật tu tiên này thì hẳn cũng không quá rõ ràng đi, dù sao mới tới không lâu mọi thứ cũng chưa được tìm hiểu kỹ càng nghe con hỏi vậy hẳn nhìn sang Công tử cầu cứu.

Giống thấy hẳn nhìn mình thì cười nói:

"đề ta trả lời đi "

Thạch Sanh gật đầu:

"mời công tử "

"Thiên tiên linh nhũ, nói chính xác hơn đây là linh tuyền là nước mưa từ thiên không rơi xuống ngấm qua vạn vật trong thiên địa tích tụ lại ở dưới những địa điểm sâu bên dưới lòng đất, do ngấm qua thiên tài địa bảo tích tụ lại trải qua tuế nguyệt chất lọc mà thành, còn một phần mười là ý gì? Đó là giọt linh nhũ này đã được người ta pha loãng mười phần, những hiệu quả tẩy tủy vẫn còn nên có thể thấy linh nhũ nguyên chất có hiệu quả kinh thể hải tặc ah "

"sư phụ sao người ta phải pha loãng ra để bán mà không bán hẳn một giọt đi?"

An Nhiên tò mò truy vấn. Những người khác cũng chăm chú chờ đợi.

Giống gõ tay nhẹ nhàng giải đáp:

"linh nhũ này ít thì có công hiệu tẩy kinh phạt tủy, nhiều thì có tác dụng tăng tiến tu vi, nhưng mức độ linh khí quá cao nếu tu vi thấp hấp thu có thể dẫn đến bạo thể mà chết nên người có tu vi thấp thường phải pha loãng mới có thể sử dụng được, còn đầu giá này người ta pha loãng phần vì chỉ để có công dụng như đã nói ban đầu phần vì nếu bán nguyên giọt hẳn là chẳng ai ở đây đủ Lt để báo giá đi."

"ra vậy nếu có được thì thật tốt " An Nhiên lẩm bẩm nói.

"đương nhiên là tốt nhưng đáng tiếc ah linh thạch là một vấn đề không nhỏ " Giống thở dài không thôi.

Những người khác cũng trở nên tiếc nuối đây là trợ lực không nhỏ ah.

"sau này các ngươi trở về nghiên cứu các vật phẩm tu luyện nhiều một chút đi ah, chớ để không biết cái gì với cái gì "

Thạch Sanh cùng đám người cung kính nghe lệnh, tự nhủ trở về phải tìm sách đọc kỹ càng một chút tránh việc có đồ mà mù cách dùng.

Linh nhũ này được bắt đầu với giá khởi điểm là một ức Hạ phẩm cuối cùng mỗi giọt được đóng giá trên dưới năm ức không quá xa lạ khi nó được nắm trong tay tam tông tứ môn phần lớn nhưng đáng ngạc nhiên hơn có một giọt khiến người bắt ngờ là một giọt lại rơi vào đám người đội mũ trùm, mọi người liếc thần thức về những người này thì hiểu thì bị tiếng hừ lạnh làm toát mồ hôi không thôi.

Giống nhìn đám người này nhớ lại Thông tin nhận được thì là đám người Phúc Hưng bang nhưng bọn chúng giàu vậy sao? Hơn nữa tiếng hừ lạnh khiến đám người khác trở nên cẩn trọng xem ra có chỗ dựa tu vi.

"có ý tứ, thật muốn xem các ngươi là ai đây "

Giống ngó tay nhẹ nhàng cười.

"Thạch Sanh, lát chú ý đám người này một chút, chúng không đơn giản ah "

"vâng, công tử " Thạch Sanh chấp tay nhận mệnh.

"sư phụ, người phúc Hưng bang này có gì kỳ quái sao?" An Nhiên nhìn mấy người phía dưới chán ghét hỏi.

"không kỳ quái sao được, một bang phái nhỏ có nhiều tiền vậy sao? Hơn nữa nhìn tu vi đáng đáp có vẻ không yếu đi, ta nghĩ hẳn là người khác lấy chỗ của Phúc Hưng mà thôi!"

Giống hơi nhìn năm gã mặc áo trùm này suy nghĩ nói, Phúc Hưng bang đứng đầu là huynh đệ Phúc Hưng cũng chỉ có tu vi kết đan hậu kỳ thì phải nhưng khí thế lúc này có thể khiến người xung quanh e ngại thì chín phần mười có điểm kỳ quái hơn hẳn là kẻ trá hình mà thôi.

Mọi người gật đầu cho phải vì theo thông tin thu thập được thì Phúc Hưng bang lúc này đúng là có điểm khác mà họ biết được.

"công tử, những người này nếu có ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta thì sao?" Thạch Sanh suy nghĩ hỏi dò.

"để xem tình hình rồi tính đi, dù sao vật phẩm cũng không chỉ có một mà người ta muốn đối phó là những người tông môn kia, những kẻ bí ẩn này nếu tránh được thì tốt dù sao chúng ta cũng không phải trộm cướp ah tránh phiền toái thì hơn, chẳng đại gì kiếm thêm kẻ thù làm gì cho mệt"

Giống điềm nhiên nói, dù họ lần này đúng là đi cướp nhưng là cướp của kẻ thù của mình, chứ nếu là đồ của người khác thì dù có tốt đẹp thì cũng so đo làm gì để hạ thấp thân phận sao? Tu chân giới thế giới khác nhưng dù có khốc liệt ra sao thì có những thứ vẫn không thể thay đổi được đó là nhân cách.

Thạch Sanh trầm ngâm trong những tình huống mang tính tranh đấu liên quan đến tính mạng hay tín niệm, thì đối đầu với kẻ thù chẳng có gì đáng chê trách chủ yếu không vượt quá giới hạn là được, còn cướp đoạt của người bình thường không có liên quan thì đó không phải cách làm mà xưa nay hẳn làm mà đó lại là hành vi hèn chán ghét nhất, hẳn có hơi chút băn khoăn hỏi lại:

"Vâng công tử, nhưng nếu tránh không được thì sao đây?"

"không tránh được thì đánh cho phục, nếu là kẻ xấu cực ác thì diệt đi tạo phúc cho nhân gian, nếu tha thứ được thì mở một con đường sống còn nếu không giải quyết êm thấm được thì ta không nói các ngươi cũng phải hiểu được rằng bất kỳ một ai cũng không thể cản bước của ta."

"cốp"

Tách trà trong tay Giống bị bóp nát, từng mảnh vỡ bắn ra nước trà chảy lênh láng trên mặt bàn, khiến những người trong phòng thỉnh thoảng ánh mắt loé lên những tia khác lạ, mỗi người mang những ý nghĩ khác nhau.

Thạch Sanh nhìn công tử gật đầu không nói gì vì hẳn nghĩ đó là điều hiển nhiên vì sứ mệnh trên vai thì đập bằng trở ngại là việc bọn họ và công tử phải làm để trở về, đó là tín niệm chung nên cho dù những người đến đây cho dù trước kia đều có khúc mắc với nhau hay không nhưng đều bỏ qua một bên.

Phu thê Tiêu Mạt tuy mới có nhận thức

Về vị công tử này không nhiều nhưng họ tin tưởng vào điều đó, nếu công tử đã nói thì sẽ làm được, người nào lựa chọn làm kẻ thù thì đó là lựa chọn sai lầm rồi.

Khải Đức cùng An Nhiên ánh mắt cuồng nhiệt nhìn công tử trong lòng dấy lên cảm xúc xung động khó tả, tuy mới đầu đi theo vì sự xáo hợp nhưng càng ngày có một sự tự tin vào lựa chọn của bản thân hơn cả.

Thi Nguyệt dựa vào lòng mẫu thân đưa mắt đánh giá vị công tử nhỏ tuổi hơn cả bản thân mình này càng cảm thấy như là một màn sương kỳ lạ vượt xa sự hiểu biết của nàng.

Dưới Sảnh vật phẩm thứ mười một lại được tiếp tục đưa lên, Niệm Trì nhìn vật phẩm này sắc mặt hơi biến đổi vì đưa nó lên đến nàng cũng không nắm chắc lắm, món đồ này nàng mới tới tay không lâu nhưng qua các giám định sư thì cũng không xác định nó ám chỉ điều gì cả.

Đây là một mảnh da yêu ngư phía trên có những dấu hiệu kỳ quái khó hiểu, món đồ này nàng đã đưa lên đầu giá ở các thành khác nhưng không một ai có thể kiến giải nói gì đến mua bán nó, thậm chí lúc mới đầu nàng có nó vì một chút hứng chí mà thôi.

Nàng nhận nó bởi một câu nói "đó là vật gia truyền từ ngàn năm trước ah" của một tên lão lăng khách, nàng đã thử qua mọi cách nhưng chẳng tìm hiểu được gì cả.

Đám đông phía dưới thấy vật phẩm được đưa lên mà chưa thấy lời xưng tên của nhà cái thì nhìn vật phẩm được che kín có đôi chút tò mò không thôi, từng tiếng xôn xao hiếu kỳ lộn xộn.

Niệm Trì nghe phía dưới xôn xao thì hoàn hồn nhìn lại cười áy náy nói:

"thật xin lỗi chư vị, vật phẩm này làm t nhớ lại chút chuyện nên hơi chút thất thần, vật phẩm này ta có được trong một lần xảo ngộ nghe nói là vật gia truyền ngàn năm trước nhưng thú thật là Vạn Niên chúng ta không biết là cái gì luôn"

"ồ, lại có vật phẩm mà Vạn Niên bó tay sao?"

"là cái gì vậy?"

"Niệm Trì tiểu thư có thể cho chúng ta đại khai nhãn giới chăng?"

Niệm Trì dứt lời khiến đám đông trở nên xôn xao nhìn nhau, ai cũng thấy sự ngạc nhiên của đối phương, Vạn Niên thương hội là tổ chức hàng đầu về

kinh doanh lại không có thể tìm hiểu về thứ này sao??

Niệm Trì lật khăn che để lộ ra một cuộn da nhỏ, nàng cầm nó lên mở ra rồi đưa sang trái phải cho mọi người nhìn rõ ràng hơn.

Tấm da yêu thú màu vàng trên có những đường nghệch ngoạc lộn xộn không ra hình thù gì như thể bị người tiện tay gạch lên từng nét chơi đùa.

Từng luồng thần thức đảo qua lắc đầu chẳng một ai nhìn ra cái gì cả, Niệm Trì nhìn hết thái độ của mọi người trong tầm mắt nàng cũng không quá hy vọng, ngay cả những chuyên gia trong thương hội cùng những cường giả nơi thành trì lớn cũng không có kiến giải gì thì ở đây không một ai có ý kiến là điều quá bình thường rồi.

An Nhiên tay cầm quả nho chín trên bàn nhai nhồm nhoàm nhìn xuống phía dưới nét mặt hơi có chút khựng lại, bờ vai hơi run rẩy thân thể hơi lùi lại một chút lắp bắp:

" cái này..."

Thạch Sanh nhìn nhi nữ khác lạ thì đặt tay lên vai giữ nàng hỏi:

" Nhiên nhi có chuyện gì sao??"

Giống cùng mọi người nghe vậy thì nhìn lại An Nhiên thấy trạng thái lạ của nàng thì nhọc nhằn, chờ đợi câu trả lời từ phía nàng.

An Nhiên nét mặt tái nhợt, trên trán nhỏ mồ hôi li ti, nàng nghe Thạch Sanh hỏi thì nhìn lại thấy ánh mắt lo lắng, cảm nhận được hơi ấm từ đôi tay phía sau, nàng hít một hơi sâu nói:

" cha, sự phụ... Cái này, giống một cái mà gia đình An Nhiên có, đó cũng chính là lý do mà Phúc Hưng bang tấn công Thạch gia trang"

Giống và đám người Thạch Sanh nhìn nhau thì ra việc Thạch gia trang bị toàn diệt lại lại có nguyên nhân sâu xa hơn mà họ chưa biết, vật phẩm này khiến sự tò mò trỗi dậy không thôi.

Giống nhìn nàng rồi lại nhìn tấm da trong tay Niệm Trì mà suy ngẫm nhưng không thể nhìn ra được điều gì đặc biệt cả liền hỏi:

" con có thể nói kĩ hơn về thứ này không? Nó là gì và vì sao Phúc Hưng bang lại phải hủy diệt Thạch gia trang để lấy được nó??"

An Nhiên ngẫm nghĩ mở miệng:

" sự phụ, nó là cái gì thì thực sự con không biết ngay cả phụ thân cũng không rõ ràng, chỉ nghe người nói lại là nó đã được chuyển qua các đời trang chủ từ xa xưa, còn Phúc Hưng bang thì nghe nói từ trước không biết từ bao giờ tổ tiên chúng ta có liên hệ gì với nhau nhưng họ cũng có một tấm như này, không lâu trước đây họ tìm đến muốn phụ thân nhượng lại nhưng người từ chối vì dù không biết là vật gì nhưng thời gian đã lâu vốn đã được coi là tổ truyền nên mọi sự mới ra nông nổi giờ ah"

" con có thể lấy ra cho ta xem không?"

Giống nghe vậy thì càng trở nên hứng thú tìm hiểu.

An Nhiên đưa mắt nhìn mọi người, dừng lại nơi gia đình Tiêu Mạt hơi ngập ngừng, Tiêu Mạt nhận ra sự e dè của nàng chấp tay với Giống nói:

" công tử, chuyện này hay phụ thê ta tránh đi đôi chút vậy"

Giống lắc đầu:

" không sao, ta tin tưởng các người"

" công tử..."

Tiêu Mạt hơi ngậm ngùi, hẳn biết vì việc này một gia trang bị diệt thì hẳn tầm quan trọng không nhỏ, nhưng công tử lại tin tưởng mình khiến hẳn không biết nói sao.

Giống khoát tay chặn lời Tiêu Mạt rồi nói với An Nhiên:

" con yên tâm không sao cả? "

An Nhiên gạt đầu lấy từ trong gói chỉ ra một tấm da y hệt tấm của niệm trì hẳn nhiên là cùng một chất liệu làm ra, Giống ra hiệu cho Khải Đức, Khải Đức hiểu ý lấy khăn lau khô chiếc bàn.

An Nhiên trải tấm da xuống bàn rồi lùi lại một chút, mọi người lại gần nhìn tấm da này rồi nhìn xuống dưới sảnh, tấm da này cũng có những nét nghệch ngoạc như bên dưới, cũng khó hiểu một cách kỳ lạ không thôi.

" công tử, hai cái này giống nhau ah ta không hiểu gì luôn" Khải Đức lầu bầu

Giống hơi sờ lên tấm da ngăm nghĩ cười nói:

"đâu chỉ riêng ngươi, ta cũng không hiểu ah"

"nhưng Thạch gia trang của An Nhiên lại bị hại vì nó ?? " Xuân Mai khó hiểu hỏi.

"công tử có kiến giải gì không?" Thạch Sanh cũng trở nên mù mờ.

Giống ngồi trở ghe nhìn tấm da trên bàn ngăm nghĩ nhìn An Nhiên mở miệng:

"An Nhiên, vật này đúng là được truyền cho các đời trang chủ? Phúc Hưng cũng có một cái? Bọn chúng còn muốn các ngươi nhượng lại tấm này?"

"vâng, đúng như vậy sư phụ" An Nhiên gật đầu xác nhận.

Giống hơi gõ tay xuống bàn đôi chút cười:

"Thạch gia trang một tấm, Phúc Hưng một tấm, Niệm Trì xảo ngộ có một tấm, hai tấm chúng ta thấy có điều khác lạ giống nhau, ba tấm. Ba tấm hình vuông ghép lại vậy hẳn là còn một tấm chưa rõ, An Nhiên ngươi nói Phúc Hưng tổ tiên có liên hệ với Thạch Gia?? Không phải là có hai nhà nữa đi?"

Những người khác suy nghĩ theo mạch công tử nói ánh mắt trở nên sáng sủa hơn, An Nhiên ngạc nhiên gật đầu nói:

"đúng ah sư phụ, liên hệ với Thạch gia đúng là có hai nhà nữa, hình như phụ thân ta từng nói Thạch Thiết Kim Quân, Thạch là Thạch gia ta, Phúc Hưng là Thiết còn Kim Quân thì không rõ ah."

"quả nhiên như vậy, Thạch Thiết Kim Quân, mỗi nơi một tấm nếu ghép lại hẳn nhiên sẽ rõ đây là gì ngay thôi! " Giống cười nói.

"cuối cùng cũng đâu biết là cái gì đâu??" Khải Đức lẩm bầm ù ù cạc cạc.

"cốp"

"ngươi mà hiểu được thì ai cũng hiểu ah" Thạch Sanh gõ đầu tên nhiều chuyện này.

"haha.."

"hìhì"

Mọi người cười thích thú, Giống cũng cười nhưng bỗng nhiên lẩm bầm:

"Thạch Thiết Kim Quân...ta có suy đoán nhỏ nhỏ ah "

"công tử có suy đoán gì vậy??" Thạch Sanh tò mò hỏi.

"Thạch Thiết Kim Quân không gọi cho ngươi ý tưởng gì sao?" Giống hỏi lại.

Thạch Sanh lắc đầu, nhìn quanh từng người cũng lắc đầu, Thạch Sanh nói:

"có lẽ chỉ là tên họ bình thường thôi!"

"vậy từ Quân gọi ra cái gì không?" Giống lại hỏi.

"Quân? Quân? Quân gia, quân tử, quân đoàn, quân đội..?" Thạch Sanh lẩm bầm liệt kê mất sáng dần.

"không phải ý công tử là..."

Giống cười gật đầu nói:

"chỉ là suy đoán thôi, điều chắc chắn là không đơn giản chút nào, hơn nữa còn một thứ ta khẳng định được rồi "

"công tử khẳng định điều gì?? Đừng úp mở khiến người khác tò mò như vậy ah" Xuân Mai nhìn công tử lấp lửng thì phụng phịu hỏi.

"à, đám đội mũ kia chắc chắn không phải Phúc Hưng bang vì nếu là Phúc Hưng hoặc có liên quan thì khi tấm da này xuất hiện chúng đã phản ứng rồi, hơn nữa tu vi không tệ lại không phải người các tông môn mà lại có nhiều tiền đây mà có phần không nể nang gì?? Ở Lam nhiên này còn thế lực nào nữa chứ??" Giống nhìn đám người thân bí suy luận nói.

Những người khác nhìn phía đám người áo đen ở vị trí vốn của Phúc Hưng bang suy nghĩ mà trở nên ngưng trọng hơn, nếu đúng là thế lực đó thì mọi chuyện không đơn giản rồi.

"thật có ý tứ haha... Phen này náo nhiệt rồi!"

"xì công tử còn cười được sao?? Nếu là chúng thì không đơn giản rồi ah" Xuân Mai nói.

"không đơn giản nhưng không sao cả, các tông môn sẽ phải khó nghĩ hơn ta nhiều." Gióng có chút vui vẻ nếu đám người này càng cường đại các tông môn càng dễ ăn quả đắng không vui sao được.

Thạch Sanh như hiểu ra cười nói:

"haha... Công tử nói đúng các tông môn đặc biệt mấy tên đầu giá sắp tới đây khó ở rồi"

Mọi người hiểu ý cũng trở nên vui vẻ hơn cười nói với nhau, Gióng nhìn mọi người vui vẻ nhưng trong lòng Gióng cũng có chút băn khoăn, lợi thì có lợi nhưng không cẩn thận mình rằng không khéo rằng cũng chẳng còn đây.

Gióng ra hiệu mọi người dừng lại nói: "nước đến đất ngăn, binh tới tướng đỡ. Hành sự sau này cẩn thận chút. À cũng nên lấy tấm da phía dưới về tay đi"

"nhưng công tử, chúng ta không còn nhiều tiền ah" Xuân Mai lẩm nhẩm tính toán nói.

Gióng nhìn phía dưới sảnh từng khuôn mặt không hứng thú đối với tấm da này, Niệm Trì cũng không quá tha thiết thì cười nói:

"diễn một vở kịch là được rồi!"

Gióng ra hiệu cho hai cha con Thạch Sanh lại gần thì thầm nói, hai người gật đầu cười.

Một lúc sau đợi khi Niệm Trì bắt đầu mất kiên nhẫn cuộn tấm da lại thì tiếng An Nhiên thanh Thúy vang lên khiến nàng ta dừng tay lại.

"Niệm Trì tỷ tỷ, tỷ để cho muội thứ này được không? Muội thích nó"

"cái này... vị muội muội này" Niệm Trì nghe tiếng nữ hài tử vang lên từ phía căn phòng cường giả lúc trước thì hơi ngập ngừng.

"Nhiên nhi đừng làm loạn, đây là đầu giá hội không phải chỗ con đùa chơi" Thạch Sanh giọng giáo huấn trẻ nhỏ vang lên sau đó.

"nhưng con thích nó thật mà, trước ngoài chợ trời Thanh Khâu con mua mấy cái về làm điều tốt lắm, người mua cho con đi" An Nhiên nũng nịu khiến người người phía dưới ngẩn ngơ ngoài chợ trời bán thứ này sao?? Họ đang bàn luận về thứ gì đây??

Niệm Trì cũng trở nên trì trệ bao lâu nay mình làm gì vậy trời?? Nó thật là da yêu thú bình thường thôi sao???

"ngốc tử, sao có thể so sánh chợ trời với đầu giá hội được?? Còn không mau xin lỗi Niệm Trì tiểu thư đi" Thạch Sanh mắng nàng răn dạy.

"ách, không cần đầu tiên bối, Nhiên Muội nàng từng mua thứ này ở chợ trời Thanh Khâu thật sao?" Niệm Trì xua xua tay hỏi lại.

An Nhiên điềm nhiên nói dối không xấu hổ:

"thật ah! Chẳng phải da ngư yêu sao? Cũng có mấy vết như vậy a, không thấm nước bắt lửa, làm điều được nè, may túi nè, làm trống cũng được, trước muội thấy người ta chở hàng xe ah, mấy lão khát cái còn mang đi lừa người khác là bí tịch thất truyền bản đồ kho báu cơ."

Dưới sảnh từng tiếng xì xào vang lên, Niệm Trì mặt đỏ lựng nói vậy chẳng phải mình bị lão lăng khách trước kia lừa bịp sao?? Uh mà nghĩ lại nhìn gã ta cũng tầm thường giống hết mấy tên lang băm hay đi đạo phở ah, những xấu hổ quá đi mà.

"ha ha... Thì ra là vậy... Thì ra Niệm Trì bị lừa rồi! Xin lỗi chư vị khách quan..." Niệm Trì hơi nhún người tạ lỗi với đám đông, nàng đã sai không thể lấp liếm được vì đây là danh dự của thương hội ah sai thì nhận để lâu tiếng vào lời ra ảnh hưởng không nhỏ đi.

"nếu Nhiên muội muội đã thích thứ vậy thì lát ta sẽ gửi kèm với vật phẩm đầu giá vừa rồi tới phòng cho muội"

Niệm Trì nói với lên phòng.

"còn không mau đa tạ Niệm Trì tiểu thư đi" Thạch Sanh răn dạy An Nhiên.

"đa tạ tỷ tỷ" An Nhiên giọng ngọt ngào vang lên.

"không có gì, ta phải đa tạ muội mới đúng haizzz" Niệm Trì khách khí nói mà không dấu cảm xúc thất lạc.

Rất nhanh mọi thứ lại trở lại bình thường, Niệm Trì lấy lại tinh thần tiếp tục buổi đầu giá, nàng ra hiệu mọi người chuẩn bị các vật phẩm tiếp theo lên vì những vật phẩm sau là vật áp trực rồi.

Trên phòng Gióng cùng mọi người nhìn hai phụ tử Thạch Sanh gợn ngón cái lên tán thưởng không thôi, diễn phải nói là như thật ah tuy một phần cũng do phía dưới có chút lung lay từ trước nhưng ngôn ngữ tự nhiên kết hợp rất tốt.

Chương 109: Thuần tuý trên người

Sau những phút giây khó xử Niệm Trì rất nhanh lấy lại tinh thần để tiếp tục điều hành buổi đấu giá, tuy hơi mất mặt đôi chút nhưng những tình huống gây trở ngại này nàng đã được học ứng xử kinh doanh từ khi mới bắt đầu tiếp xúc với công việc của thương hội.

Đám đông tu sĩ cũng trở lại bình thường chẳng ai có ý kiến gì về vấn đề nhầm lẫn của nàng vì tu vi cũng như thân phận của nàng cũng như Vạn Niên không phải ai cũng có thể dự nghị đâu, sức mạnh kim tiền dù phàm hay tiên thì uy lực của nó không thể bàn cãi được.

Niệm Trì tay nắm một góc của vật phẩm mới đưa lên này, đây là một món đồ có kích thước khá lớn khiến người khác tò mò không thôi, nàng nở nụ cười như gió xuân miệng cất tiếng nhẹ nhàng:

"thưa chư vị, vật phẩm tiếp theo Niệm Trì đảm bảo sẽ mang lại hứng thú, đây là một pháp khí hỗ trợ phi hành ah, các vị cũng biết đây pháp khí phi hành là sự hỗ trợ đắc lực trong chuyến cũng như chiến đấu đặc biệt với những hệ linh căn mang tính chất trầm trọng hay những người ưa thích chiến đấu thân thể."

"đặc biệt hơn nữa pháp khí này sẽ phát triển theo tiến độ tăng tiến tu vi của chủ nhân"

Niệm Trì thao thao bất tuyệt khiến từng ánh mắt phía dưới trở nên lấp lánh, có những người thậm chí nhấp nhòm lay động, Niệm Trì tay giật mạnh vải che nói:

"đây chính là vũ khí Thanh Tuyền, đôi cánh của của Thanh Tuyền Ứng giai vị Nguyên Anh, được Vạn Niên chúng ta gia cố thành pháp khí phi hành"

Đôi cánh chim lớn màu xanh như mặt nước biển sâu lộ ra trước mắt chúng nhân, Thanh Tuyền Ứng tương truyền là loài phi cầm sinh sống ngoài hải đảo đông hải chuyên săn bắt quái ngư chúng có đôi cánh bền bỉ, không thấm nước có sức phòng thủ với thủy hệ tốt.

"đặc biệt hơn nữa khi trích huyết nhận chủ, đôi cánh này sẽ liền một thể với chủ nhân và có thể thu phát tự nhiên như là một bộ phận thân thể, thậm chí không cần dùng linh lực phạm nhân còn có thể sử dụng, nhưng điểm trừ duy nhất là không thể thu vào cơ thể ah" Niệm Trì có đôi chút tiếc nuối ah việc phải mang theo đôi cánh trên lưng thường xuyên khiến nó giảm đi sức hút một phần đối với những người ưa thích ngoại đồi chút.

Đám đông nhìn đôi cánh ngắm nghía không thôi, tuy điểm trừ này có hơi bất tiện nhưng lợi ích đem lại không hề nhỏ chút nào ah, nhưng nữ nhân có chút nhan sắc lại lắc đầu không thôi.

Trên phòng Gióng mọi người nhìn đôi cánh lại nhìn Khải Đức, Khải Đức thấy mọi người nhìn mình thì cũng hiểu là ý gì, đôi cánh này thật sự cải thiện được phong cách của hắn rất nhiều, hắn cũng ao ước không thôi còn về ngoại hình với hắn không quá quan trọng, Tiếc là vật tuy hữu dụng nhưng chẳng phải là của mình.

Gióng lắc đầu:

"công dụng tốt lại hợp với người cũng như thân thể cao lớn của người nhưng ài... Sau này có cơ hội tìm cách kiếm cho người sau vậy"

Khải Đức gật đầu, hắn biết hắn cũng thích nhưng giờ chưa phải lúc ah, Thạch Sanh vỗ vai hắn nói:

"người không cần phải ủ dột, không có cũng không sao về luyện tiến thuật thành thạo thì không ngại."

"vâng, con biết rồi!" Khải Đức đáp lời cười, hắn chỉ có chút tiếc thôi lâu nay hắn vẫn bình thường, hắn chăm chỉ theo cha học tiến tuý chưa thành thạo lắm nhưng khiến hắn không quá e ngại chỉ là hơi tiếc tên thôi.

"giá khởi điểm cho Vũ Xí Thanh Tuyền là năm ức hạ phẩm linh thạch, xin mời bắt đầu"

"cốp"

Niệm Trì cất lời gõ mạnh chiếc búa gỗ xuống bàn, mọi người nhìn nhau xem ai sẽ là người ra giá trước, từng ánh mắt đánh giá,

"oh" Gióng nhìn những người trù đầu bên dưới chúng dường như thấp giọng bàn bạc với nhau điều gì đó, tên ngồi đầu dường như có uy quyền không nhỏ chỉ giờ tay lên là những kẻ khác yên lặng tức thì.

"nhị ca, lấy món này làm quà mừng cưới lão đại hắn hợp lý đây"

"đúng vậy nhị ca, muội thấy ổn đấy"

" được rồi, để xem tình hình đã " tên to lớn gật đầu giờ tay ra hiệu mấy người im lặng.

Hắn quan sát sảnh đường vẫn chưa ai ra giá cả, hắn cũng cho rằng đây là thứ phù hợp với những người như bọn chúng đặc biệt trong tay lão đại thì lực chiến tăng đáng kể không thôi, nhưng hắn không muốn là cánh chim đi đầu để tránh gây chú ý.

Giống nhìn phía dưới cười ra hiệu cho Khải Đức nói:

" tuy không thể thành toàn cho người món đồ này nhưng người cứ ra giá cho vui."

" hề hề, vâng công tử " Khải Đức cười xoa tay ngồi vắt chân lên ghế như đại gia mới nổi cầm bầu rượu nốc một hơi cất tiếng:

" Khà, không ai tới thì để ta đi, năm ức năm trăm ngàn"

Lời vừa cất khiến người xôn xao, ngược mắt lên nhìn nhưng nhớ đến lần trước lại vội vàng quay lại, tên áo đen cầm đầu cũng hơi ngược nhìn đôi chút rồi giờ lệnh bài trong tay lên nói:

" sáu ức"

Bạch Tiểu Quân cũng giờ lên báo:

" sáu ức hai"

" bảy ức " Thiên Kiếm tông phòng số một một thanh âm lão giả cất lên

Ngô Quảng nhìn xung quanh không ngần ngại báo giá:

" bảy ức hai"

" tăng như vậy bao giờ mới xong?? Mười ức " Khải Đức giọng chán nản hét tăng thêm mấy ức.

" tốt sáng khoái, ta theo vị đạo hữu này nhanh lên vẫn hơn. Mười năm ức " Nam tử cầm đầu nói lớn bao giá cách biệt.

" tán tu nghèo ah, mười năm ức năm" Bạch Tiểu Quân nhếch mép nói.

" mười sáu ức" Ngũ Thổ tông sau một lúc cũng báo giá.

" ờ hai mươi ức" Khải Đức lại tăng lên một khoảng dài khiến mọi người xôn xao.

Ngũ thổ tông lắc đầu, giá vừa rồi đã là quá với chúng rồi dù sao hôm nay lấy được vài món cũng được rồi, Mấy tán tu nhìn nhau đôi chút, Ngô Quảng giờ lệnh bài nói:

" hai mươi hai ức"

" hai mươi năm" Tên áo đen tay cầm hai viên bi sắt khê xoay xoay trong tay điềm nhiên nói.

" hừ ba mươi ức, chứ vị có thể nghe ta nói một câu không?" Thanh âm lão giả Thiên Kiếm tông vang lên.

Khiến mọi người ngược nhìn không thôi, Ngô Quảng hơi liếc Bạch Tiểu Quân, nam tử áo đen vẫn điềm nhiên như không, Khải Đức nhìn công tử như dò hỏi.

" hỏi xem hắn muốn nói gì?" Giống gật đầu nói mà ánh mắt nhìn mấy gã tán tu lòng có chút suy nghĩ.

Khải Đức được sự đồng ý thì không nhanh không chậm nói:

" đạo hữu có gì cứ nói, nhanh một chút ah ta còn phải tiếp tục đấu giá ah"

" haha vị huynh đệ này nói hợp ý ta, người có gì cứ nói có rắm mau thả, bọn ta không rảnh đợi lâu "

Tên áo đen dường như có chút hợp ý với Khải Đức nhưng lại không quá hào ý với phòng số một này, thậm chí có vẻ không quá quan tâm đi.

" hừ, người được lắm! Còn mấy vị tán tu thì sao " lão giả Thiên Kiếm nghe vậy có chút tức giận.

" mời đạo hữu rồi" Bạch Tiểu Quân mở miệng khách khí nói, còn Ngô Quang chỉ hơi chấp tay coi như đồng ý.

Thanh âm Phòng Thiên Kiếm tông vang lên điềm nhiên nói:

" Vũ Xí Thiên Tuyền này có tác dụng đối với ta không biết các vị có thể bỏ qua vật yêu thích thành toàn cho ta được không?"

Thạch Sanh không nhanh không chậm cất lời:

" vật này, cũng có tác dụng với nhi tử của ta, ta dường như không có lý do gì để làm như vậy đây?? Các hạ nói vậy hình như không hợp quy củ đi "

" trò cười, hữu dụng với người thì ta phải thành toàn cho người? Sao người không thành toang cho bọn ta luôn đi? Người nghĩ người là ai??" Tên áo đen mỉa mai nói.

" hừ bằng vào ta là người Thiên Kiếm tông được không?" Lão giả hừ lạnh báo tên hòng dùng thế lực dành được mục đích.

" Thiên Kiếm tông? Danh khí lớn đấy nhưng đây là đấu giá ai có tiền người ấy có đồ, không phải nơi lấy bóng mát sau lưng ra tranh đấu như tiểu hài tử đi." Dù sao đã chú định là đối mặt thì Thạch Sanh chẳng quan tâm hơn nữa cái loại ý thể ép người vốn là cái mà hắn ghét nhất.

" ý người là người coi thường Thiên Kiếm tông ta?? Người ngại mình sống lâu muốn chết rồi sao?"

" haha ý ta hả?? Ta không coi thường Thiên Kiếm tông nha!" Thạch Sanh cười nói.

" khặc khặc đúng là sư nào đồ đấy, ý hắn là hắn coi thường người những người hay lấy ỏ trứng ra hù người ah, ta xem tuổi người có lẽ không thấp nhưng trí tuệ hơi thấp rồi đó vẫn chơi trò của tiểu nam hài đưa phụ thân, huynh trưởng ra so tài " Tên áo đen như sợ lửa nhỏ mà đồ thêm dầu, cợt nhả nói.

" huynh đài nói hơi quá rồi! Những cũng không quá lệch ý ta, Danh khí Thiên Kiếm tông phải nói là rất lớn, vị trí cao các vị tiền nhân các người bỏ sức ra không ít ta và họ không quen biết nên chẳng có lý do để coi thường, ta coi thường ở đây là những người như người, lấy thế ép người thực tài không biết có nhiều?? Nếu Thiên Kiếm tông có thêm đôi ba người như người thì lão tổ tông Thiên Kiếm có lẽ đội mồ dậy mà thổ huyết " Thạch Sanh lạnh nhạt nói.

Đám đông nghe hai người kẻ tung người hứng mỉa mai người Thiên Kiếm tông này mà xanh mặt, loạn rồi đây tuyệt đối là làm loạn tuy người ta nói xấu vì hành vi của Thiên Kiếm tông không phải không có nhưng đây tuyệt đối là tát thẳng mặt nha.

" các người đây là muốn chết, ta muốn giết các người " lão giả nổi giận quát lớn, đây là lần đầu tiên hắn ăn mừng như vậy ah không giận sao được khi mà mọi khi đi đâu người người khép nép khách khí bao nhiêu thì lần này đối ngược bất nhiều.

" ồn ào, rầm rập đánh thì người tự hủi đi mất thời gian, ta không có hứng chơi đùa với hài tử, không có tiền thì im mệ mảy đi " nam tử áo đen coi lời đe dọa như không chốt chặn câu cuối.

Thạch Sanh cũng lười nhiều lời mặc kệ hắn hăm hè, chuyển lời nói với Niệm Trì:

" Niệm Trì tiểu thư nên tiếp tục đi "

Niệm Trì từ nãy ngẩn ngơ nghe đối thoại giữa những người này đứng trời chổng, lần đầu tiên nàng thấy ah tuy nàng cũng không ưa thích Thiên Kiếm này nhưng làm như này thì mới thấy lần đầu đấy.

" Niệm Trì tiểu thư ta nghĩ hắn là Vạn Niên có quy củ đi???" Thấy nàng như không nghe thấy Thạch Sanh lại nói tiếp.

" à vâng thua tiền rồi" Niệm Trì như choàng tỉnh đáp lời rồi hướng về phía phòng một bình thân nói:

" vị tiền bối Thiên Kiếm tông này, xin giữ im lặng để đấu giá hội được bắt đầu, đây là quy củ của Vạn Niên chúng ta. "

" đây thuần túy là đánh mặt Thiên Kiếm tông ta, ta không thể bỏ qua được" Lão giả không tiếp lời vẫn cay cú nói.

" ta nhắc lại đây là quy củ của Vạn Niên xin mời tiền bối chấp hành" Niệm Trì có chút chán ghét nhắc nhở, Thiên Kiếm thì sao? Quy củ là quy củ.

" hừ, quy củ thì sao? Quy củ thì ta phải để mặc bọn chúng ở đây sao? Ai cản ta ta giết " Lão giả như phát rồ lớn tiếng.

" người nghĩ người là ai?? Một Đà chủ phân Đà nhỏ nhoi muốn phá vỡ quy củ Vạn Niên ta? Muốn giết bản tiểu thư?? Cao tăng Thiên Kiếm các người còn chưa có cửa đâu, cút người đâu đem đám này vứt ra ngoài cho ta " Niệm Trì nổi đóa chỉ tay thẳng về phía căn phòng mà nói lớn.

" tam tiểu thư, chuyện này" tứ lão thủ hộ bay từ phía trong ra chấp tay ngăn ngừa nói.

" chuyện gì mà chuyện?? Đuổi ra cho ta, nghe thấy không hắn muốn giết ta đấy" Niệm Trì gắt gỏng nói.

" ài, vâng tiểu thư " Tứ lão cúi đầu nghe lệnh.

Đám người rung động không thôi, vị Tam tiểu thư xinh đẹp này cũng có lúc nổi đóa như vậy ah, Thiên Kiếm tông này xui xẻo rồi!

" chuyện này... Chuyện này... Niệm Trì Tiểu thư ta nhất thời hồ đồ, xin bỏ quá cho ta, ta sai rồi! Ta sau rồi" Lão Giả như bị dội gáo nước lạnh buốt từ người đến chân lắp bắp xin tha, đùa chứ đắc tội với Vạn Niên sau này đời hắn tàn rồi, Đà chủ thì sao?? Cao tăng mà biết được thì dù hắn là nguyên anh hậu kỳ vẫn phải đi bán muối như thường.

Tứ lão nghe vậy thì hơi chần chừ quay lại hỏi ý Niệm Trì, Niệm Trì quắc mắt chỉ tay, Thạch Sanh từ tốn nói:

"Niệm Trì tiêu thư, giờ cao đánh khề ah đầu cần vì một kẻ như vậy mà bán khoán ta thấy hay là thôi đi, trẻ nhỏ đôi khi cần rắn dạy chút là được rồi "

"phải ah! Hải tử kém hiểu biết mà thôi ta thấy có lẽ tiểu tiện ra quần rồi cũng nên, bài học như vậy cũng đủ rồi, người lớn đôi khi không nên quá nghiêm khắc với con trẻ." Nam tử áo đen gật gù cho là phải.

"phì" Niệm Trì suýt phì cười hai người này khiến nàng hết nói nổi, may che miệng kịp không cười thành tiếng.

Người người khác phía dưới bậm miệng đồ lụng không thôi, vừa chửi người ta xong giờ lại ra về cao thượng, rộng lượng như trưởng bối cầu tình cho hải tử được, thiên lý ah thuần túy trên người.

"thôi được rồi! Tứ lão lui lại đi, còn vị đường chủ Thiên Kiếm này đừng để ta nói lại lần thứ hai " Niệm Trì khoát tay nói với tứ lão rồi bất thiện nhìn về phía phòng phía trên.

"ta on tiểu thư tha thứ" Giọng lão giả thất lạc vang lên.

"cốp" "xin lỗi chư vị vì sự gián đoạn vừa rồi! Và cũng xin chư vị đã tham gia đấu giá chấp hành đúng quy củ Vạn Niên ta, còn giữa chư vị có khúc mắc gì với nhau thì xin mời giải quyết ở phía bên ngoài" Niệm Trì gõ búa gõ trong tay xuống bàn nhận tiền nhắc một lượt.

Nàng nhìn xuống phía dưới thấy từng người gật đầu thì hải lòng, đưa mắt hơi dừng phía ba người vừa xung đột vừa rồi đôi chút rồi cất tiếng nói:

"vừa rồi vị Đà chủ vừa báo giá ba mươi ức không biết còn vị nào báo giá tiếp không?"

Niệm Trì tay cầm búa hỏi mọi người thấy không ai có ý kiến gì thì nói tiếp:

"ba mươi ức lần thứ nhất. Cốp"

...

...

"ba mươi ức lần thứ hai.cốp "

"ta hỏi lại lần nữa có ai báo giá tiếp theo không?? Nếu không thì Vũ Xí Thanh Tuyên sẽ thuộc về vị Đà chủ Thiên Kiếm tong này" Niệm trì giờ búa lên ngập ngừng chưa gõ xuống mà hỏi lại.

"nó khá hữu dụng với đệ tử ta, um ba năm đi " Thạch Sanh lại tiếp tục ra giá.

Bạch Tiểu Quân hơi ngước nhìn người áo đen ta phe phẩy quạt cũng giờ lệnh bài lên nói:

"bốn mươi, tán tu tài mọn nhưng ta cũng muốn có vật này "

"àì....bốn năm ta khó mà buông bỏ thứ yêu thích đây." Nam tử áo đen thờ dài.

"sáu mươi, ai hơn nữa ta bỏ cuộc " lão giả Thiên Kiếm nâng giá lên cách biệt hẳn.

"Đà chủ, cái này chúng ta còn phải mua hoá thần đan mà?" Trong phòng số một thanh âm gã tùy tùng bán khoán hỏi.

Lão giả tóc hoa râm vuốt râu ý nhị nói:

"Vũ Xí Thanh Tuyên tuy là của yêu thú nguyên anh đã được gia cố thêm nhưng phát huy tốc độ cùng lắm ngang giai vị Kim đan mà thôi lại thêm điểm hạn chế không thể thu vào cơ thể thì giá cả cùng lắm là ba mươi, ba mươi là cùng "

"vậy tại sao đại nhân lại ra giá cao như vậy?" Đã nói như vậy nhưng lại lên giá khác biệt gã tùy tùng có chút không hiểu.

"mấy tên này dám vì món đồ này mà không tiếc đắc tội ta dù biết ta là người Thiên Kiếm tông, vậy thì chỉ có loại chán sống hoặc thật sự cần thiết, ta chắc rằng thật sự cần đi chứ đông vực này người không dám nể mặt Thiên Kiếm không có con đường sống đâu " hần vuốt râu tự tin ánh mắt loé ra tia sát khí nhẹ nhẹ, hần nhiên có ý đồ xấu.

Hơn mười năm ức cách biệt này cũng quá lớn đi, người người im lặng chờ đợi xem những ba người này có the giá không, Niệm Trì ánh mắt loé kinh hỷ ah giá như vậy thì hơn nhiều so với năng dự tính rồi nếu còn ra giá nữa thì bất ngờ không nhỏ.

"àì, không hổ là đại tông đại phái tiền tài như lá trên non, thôi ta dừng, thành toàn cho Thiên Kiếm tông vậy, đáng tiếc, đáng tiếc chặc chặc..." Thạch Sanh tiếc nuối chắc lưỡi từ bỏ nhưng trong lòng thờ phào nếu mà theo nữa lợt hỏ thì khổ.

"ta cũng bỏ cuộc" Bạch Tiểu Quân cất lời dừng cuộc chơi lại đây, đùa chặc tán tu như hần làm gì có nhiều như vậy mà bỏ ra, thuần túy tham gia báo nhiệt thôi.

"ta giờ lại không thấy có mất hứng thú với đồ này rồi! Chúc mừng Thiên Kiếm tông vậy " nam tử áo đen cũng từ bỏ không quên chúc mừng lão giả

Thiên Kiếm tông một phen.

"chuyện này, Đà chủ ách " Tên tuy từng ngăn người nhưng thấy lão giả cả người loạng choạng liền nhanh tay đón lại.

"khốn khiếp, bọn súc vật...phụt..." Lão giả tức giận phún huyết mặt tái nhợt đi.

Vốn dĩ hắn muốn chơi người nhưng lại lấy gây đập lưng mình, hoá thần đan hắn muốn nắm trong tay để lấy lòng người trên những giờ nó lại trở nên xa vời rồi.

Niệm Trì hơi nuốt tiếc nhưng không sao vậy là đủ rồi cất tiếng:

" nếu không ai tiếp tục vậy thì thuộc về vị đà chủ Thiên Kiếm tông này rồi!"

"cộc"

"cộc"

"Cộc"

Tiếng búa gỗ vang lên như cửa lòng lão giả nhưng nụ cười lại nở nhẹ trên khóe miệng ba người mới dừng cuộc chơi, tuy không phải không muốn mua nhưng mỗi người lại có nỗi niềm riêng nhưng đều có chút hả hê Thiên Kiếm tông sao danh khí lớn nhưng người cũng chỉ là một đà chủ mà thôi lớn lối gì?

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Long Time no see! ; ngoài lề;

Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới ra mắt cũng được nửa năm và cũng nhận được khá là nhiều gạch đá của chư vị độc giả vì độ xàm lảm nhảmrv, oh nó là điều hiển nhiên vì Lão Mặc ta nào có phải nhà văn ah nhưng ta sẽ cố gắng chín chu hơn để không quá lố.

Phải nói ý kiến của mọi người đã và đang giúp ta rất nhiều nên thành thật cảm ơn mọi người rất nhiều vì điều đó, Bộ truyện này ta viết mang tính giải trí cao nên tình tiết các sự tích nhân vật Việt được thêm thắt cái biên khác với mọi người từng biết trong dân gian nên các bạn đừng so sánh với nguyên tác làm gì cho mất công ah.

Thêm vấn đề các bạn nói truyện Việt tác, tác giả Việt, nhân vật việt nhưng lại có nhân vật Tàu thuyền lẫn lộn vào đây, thực sự thì là mới đầu hơi bí nên lôi bừa một phần cũng có một ý nhỏ ừm chính vs phụ, dù sao cũng là phụ mà thôi! Hiểu ta ta không?? Ồ mà ta cũng chẳng hiểu đâu:D, bên cạnh đó còn có các nhân vật dựa trên các game hay các bộ truyện ta yêu thích như lol, one piece, naruto... Còn bạn nếu như muốn xuất hiện hãy inbox ta một số thông tin ah, có thể bạn sẽ có phần.

Có thể nói đây là một món phẩm cảm đến ta cũng thấy xàm xí) vì bên cạnh các nhân vật truyền thuyết Việt, ta Sẽ cho thêm các nhân vật sử thi Hi Lạp, Ai Cập... Còn gì nữa thì dần dần sẽ lộ, ngay cả các địa phương trong truyện cũng dựa trên thực tế một chút, ừm ta nhớ không nhầm đang viết dở gần đến Phù Tang thành, Đất nước Phù Tang hẳn các bạn biết đi.. Ngoài ra các xung đột trong truyện ta cũng lấy cảm hứng từ thực tế đôi chút.

Ai zzz ta lại đang lảm nhảm rồi! Thôi không nói nữa vậy, nói chung là thời gian vừa rồi ta tạm nghỉ do vấn đề công việc và sức khỏe nên mong mọi người Thông cảm hen, sắp tới ta sẽ cố gắng tiếp nối câu chuyện này, ừm giờ tóm lược một chút cho đỡ quên bài,,

..

...

Tu chân giới là một khối địa cầu rộng lớn bao gồm đại lục và đại dương, khối đại lục vốn dĩ từ thừa ban đầu là một khối thống nhất nhưng sau đại chiến kinh thiên thời thượng cổ đã bị xẻ ra làm năm khối riêng biệt được gọi là tứ vực, do nhân loại yêu thú và ma tộc chủng quần, Đông vực tây vực thuộc về nhân loại, Nam vực ma tộc chủng quần, Bắc vực vương quốc của yêu thú. và tứ vực được ngăn cách với nhau bởi đại dương nơi tràn ngập hải yêu thể lực có thể nói cân bằng với những thể lực khác.

Đông vực là một trong hai vực sinh sống của nhân loại, Đông vực có diện tích rộng lớn bao gồm thập nhị thành trì, mỗi thành như một quốc gia riêng biệt với những phong tục tập quán khác nhau cũng như sự chênh lệch tu vi tài nguyên tu luyện, Đông vực có rất nhiều tông môn tu luyện như tại Lam Nhiên thành có tứ tông môn Hắc Huyền môn, Thanh Liên tông, Hương Sơn tông, Ngũ thổ môn. Thì các thành trì khác cũng có các tông môn như vậy, tông môn được chia làm tứ phẩm, Hạ, trung, thượng, siêu phẩm tông môn. Siêu phẩm tông môn được coi là thượng tầng tu chân giới ít tham gia vào tranh đoạt thể nhân, thượng phẩm tông môn bao gồm tam tông, tứ môn thiên Kiếm tông, Bách Hoa tông, Cửu Trọng môn, Huyền Hung môn, Nhân Khí môn, Triều Nguyên môn, Khải Hoan tông.

Tây Vực, vực thứ hai thuộc nhân loại diện tích không nhỏ hơn mấy gồm cửu thành trì lớn nhưng lại có trình độ tu vi mạnh hơn so với Đông vực.

Nam vực ma tộc, ma tộc vốn dĩ là nhân loại nhưng do sự ảnh hưởng của thiên địa cũng như tàn tích của quá khứ mà bị biến đổi kì dị cùng với công pháp tu luyện đã khiến hình thành nên ma tộc như ngày nay.

Bắc thú, nơi tập trung số lượng lớn yêu thú cường đại tại tu chân giới, yêu thú được chia làm những tộc lớn: phi cầm nhất tộc, tảo thú tộc, mộc tộc, tinh linh tộc...

Trong thiên địa tồn tại linh khí, người có linh căn hấp thu loại linh khí này tích súc trong đan điền trở thành linh lực, đến mức độ nhất định sẽ đột phá bình cảnh. Linh căn: chia theo Ngũ hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ; linh căn biến dị là: phong, lôi, điện, băng... người càng sở hữu nhiều loại linh căn thì càng khó tu luyện. Người có 1 hay 2 loại linh căn là thiên tài bẩm sinh, tu luyện nhanh gấp mấy lần người khác, 3 loại là thiên phú bình thường, còn 4 loại đồ lên (nếu ko phải nam chính hay nữ chính) thì cả đời đừng mơ đến Trúc Cơ hoặc Kim Đan. Linh căn biến dị hiếm gặp. Thuộc tính của linh căn quyết định công pháp tu luyện sau này. Phải có linh căn mới có thể tu tiên.

Cửu cảnh giới tu luyện: Luyện khí, trúc cơ, kết đan, nguyên anh, hoá thần, luyện hư, hợp thể, đại thừa, độ kiếp. Luyện hư cửu tầng, ba tầng một giai nhập khí, luyện khí, vận khí. Bát cảnh giới sau mỗi cảnh giới được chia thành: tiền, trung, thượng. Đột phá bình cảnh: giữa các cảnh giới lớn thường có bình cảnh, nó cũng giống như bức tường khiến người tu chân muốn tăng cấp đều phải vượt qua. Việc vượt qua được hay không tùy vào mỗi người. Thông thường cảnh giới thấp như Luyện Khí kỳ bình cảnh sẽ dễ dàng, ăn nhau ở chỗ hấp thu linh khí nhanh hay chậm. Càng lên cao, thiên phú linh căn không còn quan trọng mà phụ thuộc vào cảm ngộ, cơ duyên (kiếm được đan dược quý hay gặp được thiên tài địa bảo) để đột phá.

Không gian trong truyện rất rộng từ đông tây nam bắc, chiến tranh tu chân, tầng thứ vị diện nhân, tiên, thần, theo dự kiến ban đầu bộ chia làm ba giai đoạn lớn đó là lúc ở tu chân giới, tiên giới như tựa đề phụ đã nêu "Bình Định Tam Giới"

Mong các bạn sẽ đóng góp gạch đá và ý kiến nhiều hơn Thanks you!!!!

Hà Nội ngày 10 tháng 08 năm 2018 – Mặc Khuê Từ–

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Áp trực lên tràng

Tranh đoạt, đùa giỡn...mỗi người mang trong lòng tâm tư riêng, người thì háo hức xem náo nhiệt kẻ thì cười trên thất bại của người khác, cuộc sống là vậy mà dù ở đâu cũng thế cái khó đong đếm nhất đó là lòng dạ con người.

Giống ngồi nhâm nhi tách trà xanh nhìn những khuôn mặt đủ sắc thái phía bên dưới mà trong tâm trí cũng chẳng có suy nghĩ gì nhiều, Giống không nhớ bản thân đã tồn tại bao nhiêu lâu?? Từ tuế nguyệt nào?? Chuyển thế, trùng sinh bao nhiêu thân phận hạ giới?? Bao nhiêu kiếp người nhưng thứ khiến người ta khiếp sợ nhất trên đời không phải cái chết hay những thứ gì khác đó chính cái được gọi là lòng dạ này.

Thâm sâu khó dò, đảo lộn càn khôn, ở nơi đâu có lợi ích là sẽ có tranh đấu, có tranh đấu là tất cả mọi thủ đoạn sáng tối, người hôm nay cười vui với ta quay lưng đi đã là kẻ thù sinh tử. Nó càng khốc liệt hơn khi mà đó lại là ở tu chân giới này, nơi mà người ta dẫm đạp lên nhau để thành cái gọi là tiên, là trường sinh.

Niệm Trì lòng mừng thầm vì bán được giá nhưng có lẽ vì hàm dưỡng tốt nên không hề để lộ gì ra nét mặt, nàng nhìn đám đông đang nôn nóng, từng đôi mắt dần đổ lên nhìn về phía nàng, nàng khẽ đưa tay ra hiệu cho nhân viên phía sau.

Một nữ nhân cúi người nhận mệnh rồi quay người vào sau khán, Niệm Trì cất giọng lạnh lạnh:

" thừa chur vị tiền bối cùng chur bị đạo hữu, nhờ sự ủng hộ nhiệt tình của mọi người mà buổi đấu giá đã gần đến giai đoạn kết thúc, sau đây là hai vật phẩm áp trực lần đầu giá năm một lần của Vạn Niên thương hội chúng ta, để lần này thành công tốt đẹp xin chur vị nhớ kĩ quy củ Vạn Niên, đặc biệt biệt vị Thiên Kiếm tông "

Từng người nghe vậy gật đầu tỏ ý sẽ giữ lời, nghe trong lời nàng có nhắc đến Thiên Kiếm tông thì từng ánh mắt như có như không nhìn về phe đó, kẻ cường đại chẳng ngại mà cười người nhược tiểu làm như vô ý liếc ngang nhưng trong đáy mắt có chút hả hê, xem ra đại tông đại phái danh tiếng lớn nhưng xu tiếng không nhỏ.

Lão giả Thiên Kiếm tông mặt nhợt nhạt hơn chút thấy mọi người nhìn tới thì cục tức trong lòng rợn lên kém chút là thổ huyết, thâm tâm thầm chửi rủa tám đời nhà họ già cuồng nhân vừa rồi.

Ho khan mấy cái hần đáp lời:

" khục, khục Niệm Trì tiểu thư yên tâm, sẽ không có lần thứ hai như vừa rồi!"

" tốt tốt, vậy thì Niệm Trì yên tâm rồi."

Niệm Trì gật đầu nói, rồi uyển chuyển bước đến đặt vật phẩm đầu giá vừa được nữ tử hạ nhân đưa lên, nàng phát tay ra hiệu.

Hạ nhân hạ người cáo lui ra phía sau, Niệm Trì vẻ mặt tươi như hoa nở, nàng đưa ánh mắt tròn trong như mặt nước hồ thu nhìn về phía những khuôn mặt hào hứng phía dưới, khẽ đưa tay vờ ve lớp khăn che mỏng, làn môi anh đào thoa chút son bóng mấp máy nói:

"thưa chư vị, như Niệm Trì đã nói từ bước đầu đầu giá lần này có mười năm vật phẩm được đưa lên đài, chúng ta đã trải qua mười ba vật phẩm và chỉ còn hai vật phẩm cuối cùng "

"hai vật phẩm này danh tính ra sao? Ta chắc rằng mọi người đã nắm rõ ràng rồi đi "

Đám đông nhao nhao gật gù tỏ ý đã hiểu, người nào người nấy hào hứng chăm chú dõi theo từng lời nói hành động của niệm trì, hai vật phẩm áp trực này người tham gia đấu giá không nhiều nhưng giá trị lớn như vậy hẳn sẽ khiến náo động không nhỏ nên ai cũng mong chờ không thôi! Hơn nữa món đồ này không phải dễ nhìn thấy ở những nơi như Lam Nhiên Thành này.

Niệm Trì hài lòng trước thái độ của mọi người nàng đưa tay kéo nhẹ lớp khăn mỏng, ba chiếc lọ bạch ngọc nhỏ lộ ra ngay ngắn trên khay bạc, nàng đưa tay thon cẩn thận cầm đặt một lọ trên lòng bàn tay đưa qua lại trước mặt mọi người nói:

"thưa chư vị tiền bối, vật phẩm thứ mười bốn cũng chính là thứ được cất chứa trong chiếc Lọ nhỏ này và cũng chính là một trong hai vật phẩm áp trực lần này "

"đó chính là Đan dược, Đan dược thiên tính phục hồi mang tên Hồi Nhục Đan"

"đúng như tên gọi đan dược này có công dụng hồi lại huyết nhục trên cơ thể con người, ví dụ như tứ chi các bộ phận cơ thể trừ mất đầu là khó mọc lại hi hi... Người tu đạo linh căn tư chất tu luyện luôn là mấu chốt quyết định chặng đường tiến bước dài gần, và chặng đường gian nan này ai biết trước được rằng điều gì sẽ đến đúng không ah? Cơ thể con người là một thể hoàn chỉnh giúp cho linh khí vận hành tuần hoàn trọn vẹn, uh thì không tay không chân không có nghĩa là không thể tu tiên nhưng nó không thể hoàn mỹ và cũng như ảnh hưởng đến lực chiến tổng thể và làm chậm đi cước bộ vắn đĩnh của mình "

Cả khán phòng đấu giá lắng lắng nghe chăm chú từng lời vị tam tiểu thư này, từng cái đầu gật gù đồng ý không thôi! Tàn không phải là phế mà bị hạn chế nhiều điều, tu tiên là một quá trình tranh đấu có thể nói là đôi khi trải qua lần ranh giữa sinh tử, nào ai biết được vào một khoảng khắc nào đó thân tử đạo tiêu, đây là một lá bùa bảo hiểm đáng giá.

Thu Mai nắm chặt tay Tiêu Mạt, bàn tay nàng khẽ run rẩy, họ đến đây chẳng phải chính là vì thứ này sao?? Hi vọng mang lại đôi chân cho nữ nhi bé bỏng của mình.

Tiêu Mạt vỗ nhẹ lên bàn tay mềm mại đang nắm tay mình, hẳn cũng kích động không thôi nhưng hẳn biết mình phải giữ bình tĩnh để nắm rõ được tình hình, khẽ thấp giọng khuyên giải đôi câu đề nữ nhân của mình bình tĩnh lại, rồi chăm chú dõi theo xuống phía dưới.

Thu Mai hít một hơi thật sâu dựa đầu vào vai phu quân chờ đợi, Thi Nguyệt cũng trở nên lắng lắng hơn, đôi mắt cô bé trong veo đôi tay nắm chặt vạt áo nhỏ.

Giống nhìn gia đình nhỏ biết được rằng đan dược này có ý nghĩa lớn lao như thế nào, Giống cũng hi vọng mong muốn của họ có thể thành hiện thực đi, Giống đành hắng nhắc nhở mọi người:

"ừm...Mọi người chú ý vào, nhớ kĩ đừng sai sót gì."

"vâng công tử "

Thạch Sanh cùng mọi người gật đầu trở nên chăm chú theo dõi nhìn xuống phía dưới, những vật phẩm mong đợi cuối cùng cũng đã lên sàn, để tránh điều không hay xảy ra ảnh hưởng đến kế hoạch chung.

Niệm Trì cảm nhận không khí trong khán phòng được đẩy cao lên thì mong đợi về giá cả sẽ nhận được, nàng đưa tay gỡ chiếc nút của chiếc lọ ngọc khiến hương đan dược bay phảng phất trong không gian.

Thần thức đưa qua lại kiểm tra, những chiếc mũi như nở to lên tham lam hít lấy, các khuôn mặt trở nên cuồng nhiệt hơn, Niệm Trì đẩy chiếc nắp lại cất lời:

"như niệm trì nói bước đầu, Hồi Nhục đan là một trong hai vật phẩm áp trực, ở đây có ba lọ mỗi lọ chứa một viên đan dược, mỗi lần đấu giá một viên giá khởi điểm là năm mươi ức hạ phẩm linh thạch."

Chúng nhân nhìn nhau giá cả nói rõ thì không rõ nhưng so với giá trị thì không đáng kể, nếu có được được nó cũng coi như có thêm một phần bảo hiểm cho cái mạng nhỏ ah. đúng như Niệm Trì tiểu thư nói ah, tu chân một đường ai biết được chuyện ngày mai? đây vốn là một con đường nghịch thiên mà đi, thêm một phần bảo mệnh đó là thêm một phần trăm cơ hội vắn đĩnh mù mịt.

"Nhị ca, món đồ không tệ đâu chúng ta có nên dành lấy không? " một người trong bộ đồ trùm kín ghé lại hỏi nam tử hắc y nhân.

"đúng vậy nhị ca, ngũ muội nói phải ah không bằng chúng ta hắng luôn cho vui " kẻ khác hòa theo hỏi ý kiến.

Nam tử hắc y nhìn hai người một chút hơi không hài lòng nói:

"Hừ, cần các ngươi nhắc nhở sao??? ý tứ chút đi đây không phải hậu hoa viên của các ngươi đâu mà nói lung tung vậy, "

"nhưng nhị ca..." Tứ muội dùng dáng muốn hạnh học, nàng ít khi bị rắn dạy như vậy, thường ngày các vị huynh đệ đều yêu thương mấy phần nha.

Nam tử hắc y đưa tay ra hiệu nàng dừng lại rồi ôn tồn nói:

"Hiên Hiên không cần nói nhiều, ta tất có tính toán muội chỉ cần xem là được, chỗ này không phải chỗ bàn bạc hai người hiểu chứ??"

Hai người nhìn nhau đưa mắt nhìn nam tử gạt đầu rồi ngồi xuống yên vị, không mở miệng hỏi han gì nữa nhưng đôi mắt sáng láng háo hức liếc nhìn xung quanh không thôi, xem ra cũng ít được thấy tràng cảnh náo nhiệt như vậy, Hắc y nam tử nhìn hai vị đệ muội này cười khổ xem ra sau này phải cho hai người ra ngoài cọ sát một phen để tránh phải ăn mặn về sau ah.

Một góc Khác trong đại sảnh, một lão giả tóc hoa râm, trên mặt mang nét khắc khổ bụi bặm nhưng lúc này đôi mắt hơi ướt nhoe, bàn tay lão nắm chặt hơi chút run rẩy nhẹ, bất chợt một bàn tay mềm mại khác khẽ nắm lấy tay lão vỗ về, hai người nhìn nhau bình lặng chờ đợi tranh đoạt bắt đầu.

Những vật phẩm áp trực này lên tràng thực ra những người tham gia tranh đoạt cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi, vì giá cả của nó không phải ai cũng chấp nhận được nhưng nó khiến người ta háo hức không thôi như xem một vở diễn cam go, không gian trong phòng thay đổi một cách khác lạ, tuy không phải phát tán ra khí tức bản thân, nhưng nó như vô hình lan tỏa cả, thậm chí có thể nghĩ ngờ rằng nếu người có tu vi quá yếu kém thậm chí khó có thể đứng vững được, những người tu vi hơi thấp mồ hôi rịn rã như giữa trưa hè vội vã điều tức đôi khi thì hí đưa mắt xung quanh theo dõi đôi chút lại bảo trụ tinh thần, tuy hơi khó chịu nhưng họ không muốn bỏ qua tràng cảnh này.

Khung cảnh phía dưới được Gió thu hết vào tầm mắt, Gió nhìn Thi Nguyệt cùng An Nhiên thấy hai nàng không có thay đổi gì thì yên tâm hơn, xem ra đây cũng là công dụng của việc có phòng riêng nha, người có tiền xem ra vẫn khác biệt so với phần còn lại. Gió lại dò xét những người bên dưới đôi chút, dù sao nắm rõ tình hình phía dưới sẽ dễ dàng hành động hơn, thật sự mà nói người khiến Gió lo ảnh hưởng đến kế hoạch của mình không phải tam tông tứ môn vì sao ư? vì tam tông tứ môn luôn coi mình là danh môn đại phái nên luôn giữ hình tượng đối với bên ngoài đi lại luôn rầm rộ vì mang trên lưng cái danh hiệu mặt mũi ah, những kẻ phía dưới mới là khiến người khác nên bận khoăn, tán tu người lưu lạc.. họ không mạnh về đoàn thể nhưng sức mạnh cá thể không phải người tông môn có được, nếu trong cùng một tầng thứ thì phần hơn sẽ thuộc về họ chỉ bởi vì con đường họ đi không phải nhưng lựa mà là sinh tử, đó chính xác mới là thế giới ngoại hồ tàng long.

Trong những người bên dưới này ngoài mấy tán tu vừa rồi có tham gia tranh đoạt thì ngoài mấy người hắc y nam tử, người khiến Gió cảm thấy hứng thú chính là Đôi phụ lão phía góc trong, tuy nhìn như đôi phụ phụ bình thường nhưng chính sự bình thường đó lại khiến Gió cảm thấy sự nguy hiểm bất thường, khẽ lâm bảm:

"ngày càng thú vị rồi đây " Gió ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn ý cười nhàn nhạt, càng náo nhiệt càng ý tứ.

Mọi người nhìn công tử, đôi khi họ không hiểu công tử nhưng họ chọn tin tưởng thay vì nghi ngờ bởi công tử là người không thể đánh giá bằng lẽ thường, họ chăm chú theo dõi mọi động tĩnh phía dưới theo lời dẫn dắt từ trước, họ hiểu ý nghĩa việc họ đang làm.

Gió ra hiệu cho Khải Đức nói:

"Ngươi báo giá đi, đợi mấy người phía dưới mất thời gian quá! "

"Hắc Hắc..như ý công tử " Khải Đức, nốc một hơi dài cúi người cười nói, miệng phả ra hơi rượu nhàn nhạt

Nhị nữ đưa tay che miệng mũi lùi xa hẳn một chút, những người khác nhìn thấy vậy cười ngoác miệng không thôi, Khải Đức có đôi chút ngượng ngùng, đây là rượu Lý bá đặc chế cho hắn nghe nói là loại rượu ngâm yêu thú, vừa ngon hơn cả có tác dụng tăng cường gân cốt phù hợp với sự tăng tiến sức mạnh của gã nhưng mùi vị tinh huyết phảng phất khá đặc thù.

Khải Đức đằng hắng lớn tiếng cất lời:

"vật phẩm đã ra mà chẳng ai ra giá, xem ra không ai cần món này, hắc hắc... vậy thì bản thiếu gia ta nhận vậy, tròn trăm ức hạ phẩm linh thạch, ai dám theo ta??"

không gian yên ắng bị phá vỡ, bởi những lời mang tính thách thức, khiến nhiều đôi mắt bắt đầu nóng nảy, mọi đôi mắt hướng về phương phát ra thanh âm, những lời ra chưa kịp cất thì họ chợt nhớ lại vừa rồi người này không phải đơn giản ah, dám tranh đoạt thậm chí chửi thẳng mặt Thiên Kiếm tông, hơn nữa xem ý tứ dường như Vạn Niên còn có phần nhường nhịn hơn so với Thiên Kiếm tông, họ không trêu chọc nổi người này.

Hắc y nam tử mỉm cười ý vị lẩm nhẩm:

"không biết những người này là ai, nhưng thú vị, nếu không chỗ này quá nhàm chán đi "

Gã đưa lệnh bài trong tay lên cười lớn:

"hào nam tử, lão ca theo ngươi, lão ca không phải giống như ai kia ngồi dưới bóng cây tự ki, một trăm năm mươi ức."

" Lão ca, thật hài hước đi nha, ta nào giống hạo hạo gì, ta chỉ là nói được làm được mà thôi! trần đời này ta sợ nhất khi gặp bóng cây vì thường sâu bọ rất hay rơi xuống ah " Khải Đức khiêm tốn kể cả thậm chí ra vẻ hơi chút sợ hãi nhè nhẹ.

" Ta cũng không thích sâu bọ lắm, vừa xấu vừa bẩn, nhất là mấy con già khú rồi còn đủ làm màu" Hắc y nam tử như đang hàn huyên bạn cũ đồng tình không thôi.

Sánh đầu giá im lặng không thôi! thăm nghĩ hai gã này phải chăng đang lo là thiếu lửa hay sao mà buồn đầu lắm vậy, họ im lặng nhưng thì thoảng từng tia mắt hơi hướng về Thiên Kiếm tông chờ đợi nào nhiệt, trong lòng hoan hỉ không ngừng phen này Thiên Kiếm tông mất đầy muối rồi.

" Hừ "

" Hừ"

...

" Rầm....Rầm.."

" Phụt..."

" Á dà chủ bình tĩnh giữ vững đạo tâm "

Dưới sàn mảnh gỗ tứ tung, mảnh sành lẫn lóc giữa vũng nước nhỏ còn vương những lá trà xanh tây vực, lão già rũ rượi được hai gã tùy tùng đỡ ngồi dậy trên sàn, miệng không ngừng khuyên nhủ, lão già mặt tái nhợt vì thiếu máu khoanh chân điều tức, mí mắt rung rung như đang kiểm chế bản thân sau một cuộc chiến đầu khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Tranh đoạt (1)

Như một con bão được khởi động từ phong vân, một quá trình dài luôn bắt đầu từ khởi động. Vật phẩm áp trực đã xuất tràng bằng cú nổ của Khải Đức, bầu không khí sánh đầu giá bắt đầu chuyển biến như một lò lửa được thêm dầu đèn động. Tuy cuộc đối thoại sau đó giữa hần và hắc y nam tử ai cũng biết là hướng sự kinh bi đến một ai đó, mọi người chỉ liếc mắt đôi chút rồi lại hướng chú tâm lên bức đầu giá nơi những bình ngọc thạch đẹp đẽ, lòng thăm tính toán thiệt hơn.

Niệm Trì thu mọi biến động trong sánh vào trong tầm mắt của mình, sự biến đổi ấy khiến nàng hài lòng, tuy vật phẩm áp trực này nói thẳng ra là sự tranh đoạt giữa các tông phái lớn hay những người đặc thù là hiển nhiên nhưng sự góp mặt của đám đông đó chính là chất xúc tác giúp thúc đẩy một cách hoàn hảo hơn.

Nàng hơi đưa mắt hướng về gian phòng thấp cừu, những người này khiến nàng khá tò mò về thân phận những người này, theo như từ lão truyền âm người trong đó có tu vi nửa bước hóa thân, nhưng điều đáng nói ở đây đó là những khuôn mặt xa lạ. từ hành động khó đoán cách đáp trả Thiên Kiếm tông là kẻ vô tri hay có điểm dựa vào??.

Người đi trước mở đường, người đi sau hứng khởi, chủ sòng lòng mở hội. mọi ánh mắt hướng về bức đầu giá tai lắng nghe, những kẻ nhắm mắt dưỡng thần từ đầu cuộc chinh tư thể sẵn sàng cho cuộc chơi.

- hahaha.. hai vị đạo hữu đã có lòng, lão hủ tài mọn khí thô góp chút nhiệt...ừm một trăm bảy mươi ức

Thao Sáng tay cầm hai trái thiết cầu, cười đôi chút vui vẻ. đôi mắt đánh giá hắc y nam tử, hần khá kinh ngạc vì hần lẫn lộn ở lam nhiên này nhiều năm mà chưa từng thấy người này. Khí tức bình lặng như có như không nhưng khiến hần có cảm giác cực độ nguy hiểm, hơn nữa những kẻ xung quanh nam tử này tuy đã cố gắng che giấu nhưng hơi thở vẫn toát ra vị cuồng dã dù rất nhỏ.

Một chi tiết nhỏ nhưng đối với kẻ lẫn lộn vùng sơn cước già dơ như hần thì khiến hần suy nghĩ đến nhiều điều, tuy nguy hiểm nhưng một mặt hần cũng tò mò về thân phận thật sự của những kẻ này.

Hắc y nam tử đưa mắt nhìn Thao Sáng cười nhạt,

- Nhị ca, tên này nhìn có đôi chút quen mắt.

Hắc y cao gầy ghé lại gần nam tử hơi nghi hoặc nói.

- tên mạo hiểm giả núi hoài xương đây mà! Nói có chút xa xa thì tứ muội hần rõ hơn ta.

Hai người đưa mắt về hắc y nhân thân hình nhỏ nhắn, tay thì đang chăm chú bóc hạt dẻ mắt nhìn ngó xung quanh lạ lẫm.

Nàng nghe nhị ca nói nam tử này có chút sâu xa, thấy mấy người mình dò hỏi thì tò mò đưa mắt đánh giá từ đầu xuống chân Thao Sảng lúc đầu nói:

- nhị ca, đùa sao? Tên này thì có gì với ta được??

- không phải tiểu tình nhân của muội chứ?? Này nhá lão đại biết thì xem chừng bị đi dọn hậu sơn à nha.

Hắc y cao gầy đùa giỡn với tứ muội của mình.

- hừ, tam ca huynh muốn ta xiên thịt huynh không?? Còn nhị ca huynh có gì nói thẳng đi đừng cái gì mà sâu với xa.

Nữ tử chống nạnh huých tam ca mấy cái đe dọa rồi hỏi hắc y nam tử, nàng không nhận ra Thao Sảng nhưng nàng tin huynh trưởng của mình, huynh ấy nói như vậy thì là như vậy, ngoài lão đại ra nhị ca được sự tín phục tuyệt đối.

Hắc y nam tử nhìn đệ đệ với muội muội đùa giỡn mỉm cười:

- không đùa nữa, các đệ nhìn thấy hai viên hoả hồ nhãn trong tay hấn chứ??

Hai người nghe vậy liền chú ý nhìn sang Thao Sảng đặc biệt hai viên bi trong tay hấn, hai viên bi lớn cỡ hai quả trứng vịt màu đen như thiết cầu,

- nhị ca, đó là hoả hồ nhãn sao? Đồ hiếm nha nhưng vậy thì nói lên điều gì sao?

Hắc y nhân cao gầy nhìn hai viên hoả hồ nhãn khá bất ngờ liếm môi, đây là món đồ không dễ kiếm nếu không muốn nói là hiếm, sở dĩ như vậy vì nó chính là mắt của hoả hồ ly, hoả hồ ly toàn thân sắc hoả huyết mạch được coi là hiếm trong hồ tộc nghe đồn có thể tiến hoá thất vĩ gần đến cửu vĩ siêu cấp hồ tiên trong truyền thuyết.

Hoả hồ nhãn mang theo bên người có thể kháng băng cường hoả trừ âm ma, hai hoả nhãn trên tay Thao Sảng sắc thiết tối thui nhưng thi thoảng nơi sâu vẫn hiện lên sắc đỏ, xem ra là đồ dùng đã lâu hoặc chủ nhân hoả nhãn này tu vị không cao nên giá trị không quá cao nhưng công dụng thiết thực hấn vẫn có.

- hoả hồ nhãn phóng mắt cả Đông vực này ta dám cá chẳng có mấy vì hồ ly gần như tuyệt tích nói chi Lam Nhiên này, nó gần như chỉ tồn tại trong sách vở mà thôi! Nhưng trong bảo khố của chúng ta có một đôi duy nhất, ta dám cá đôi trên tay hấn từ nơi chúng ta mà ra.

Hắc y nam tử di ngón tay trên mặt bàn vẽ hình một con hồ ly từ chút nước trà vương trên mặt bàn nói.

Hai người chăm chú nghe, nữ tử dường như nghĩ ra điều gì ngón tay thon bóc hạt dẻ đôi chút dừng lại, nàng quay mặt qua nhìn khuôn mặt điềm nhiên luôn mỉm cười của Thao Sảng.

Hắc y nhân cao gầy nắm chặt bàn tay gầy gò:

- ý huynh là trong tay hấn cầm đồ của chúng ta? Nếu vậy thì hấn khó sống rồi?

Hắc y nam tử gõ gõ bàn không trả lời mà nhìn tứ muội của mình đầy ý nhị.

- đừng tam ca, hoả hồ nhãn đây đúng là của chúng ta nhưng... Là muội cho hấn.

- chuyện là sao?? Muội phải cho ta câu trả lời rõ ràng hừ hừ...

Hắc y cao gầy nhìn muội muội của mình đầy yêu thương nhưng ra vẻ tức giận truy vấn.

- xì huynh định làm gì? Huynh dám gì muội??

- ta đi thịt hấn

- này nói lý đi

- ta vẫn thịt hấn.

- hừm

- tiểu lang quân của muội hả? Ta vẫn thịt hấn

- không phải... Ta không ngốc đến thế

- vậy nói đi...

Nữ tử ngẫm nghĩ, xoay xoay hạt dẻ trong tay nói:

- huynh còn nhớ chuyện mười bảy năm về trước không??

- ý muội là..đây là tên nhóc lúc đó??

Nữ tử gật đầu, hắc y nhân cao gầy thờ dài, mười bảy năm về trước hắn suýt nữa mất đi cái mạng của mình nhưng cái giá phải trả đến giờ vẫn khiến hắn day dứt không thôi.

- mười bảy năm từ một tiểu hài tử nay đã trở thành nguyên anh hậu kỳ, không hổ là nhân loại về khoản tu đạo hơn chúng ta quá nhiều.

Hắc y nam tử cảm thán không thôi, nhân loại sinh sôi nảy nở, tư chất, tu duy tu đạo khác xa với yêu thú. Tuy yêu thú hơn nhân loại về sinh lực với da dày thịt béo nhưng đến một cấp độ nào đó thì bằng không vì nhân loại có những công pháp, bí thuật, pháp bảo nâng cao phòng ngự có thể san bằng sự chênh lệch đó.

- băng điểm chương tính hủ thực, tiểu tử đó có thể đi đến nước này xem ra đều nhờ hoá hồ nhãn phần nào đi

- đệ nói không sai, hoài xương băng phủ thêm hoá hồ nhãn, hỏa hệ linh căn nếu có sống thì là đại nhân vật... Đáng tiếc! Đáng tiếc.

Huỳnh đệ nhìn Thao Sáng lắc đầu đôi chút tiếc nuối cho tư chất của hắn, nữ nhân hắc y không nói gì nhưng đôi mắt có chút không đành nhìn hắn lâu hơn một chút.

Thao Sáng từng ngón tay nhịp nhàng xoay chuyển hoá nhãn trong lòng bàn tay bỗng khựng lại quay đầu tìm kiếm trong đấu tràng, hơi thở hắn toát ra tầng sương lạnh.

- biểu ca huynh sao vậy??

Thiếu nữ tuổi đôi mươi ngồi kế bên thấy hắn có biểu hiện lạ liền lay tay hỏi:

- chỉ là có một cảm giác quen thuộc, nhưng không tìm thấy nữa.

Nói rồi hắn nhắm mắt điều tức, hạn chế khí lạnh trong cơ thể mình, mái tóc vốn đen lại điểm thêm chút bạc kì dị. Thiếu nữ nhìn xung quanh nhưng chẳng kiếm được điều gì lạ, nàng lắc đầu nhìn Thao Sáng đang tức, nàng nhẹ rút bàn tay ra, lòng bàn tay nàng đỏ ửng vì lạnh buốt.

Giống ngồi trên cao nhìn xuống những biểu hiện bên dưới khó có thể lạc được ngoài đôi mắt.

- Tiêu Mạt

Giống đưa mắt nhìn Tiêu Mạt lúc này đang chăm chú nhìn viên hời nhục đan trên sàn đấu giá gọi.

- công tử

Tiêu Mạt nghe tiếng gọi liền tỉnh táo đáp lời.

Giống hài lòng nhìn hắn, tuy lòng hắn có chút xáo động nhưng vẫn không đánh mất sự tỉnh táo, không hổ là sát thủ, Giống ngẫm nghĩ cất lời hỏi:

- Tên Thao Sáng này là người như thế nào?

Tiêu Mạt nhìn xuống Thao Sáng đang điều tức nhớ lại những gì điều tra được, vì hành động lần này quan trọng với nhi nữ nên hắn điều tra kĩ lưỡng.

- công tử, Thao Sáng này mới đầu năm đột phá nguyên anh hậu kỳ, trại chủ hoài xương trại, tuổi đời chưa đến ba mươi.

Giống gật đầu:

- chưa đến ba mươi?? Đã là nguyên anh hậu kỳ? Tư chất không tệ đi nhưng diện mạo dường như không đúng tuổi nha!

Phòng đấu giá được ngăn cản thần thức, nếu thần thức cao hơn người đặt cấm chế có thể dễ dàng lách luật nhưng với Giống lúc này thì đó là việc khó.

Tiêu Mạt gật đầu xác nhận:

- công tử, tuổi tác đúng là như vậy nhưng tốc độ sinh mệnh trôi đi nhanh hơn bình thường, người ta vốn nghi ngờ là ma tu nhưng lối sống của hắn rất bình dị trên người không chút ma khí, xem chừng dường như có bệnh trong người.

- là người số khổ?

Thạch Sanh thu hồi thần thức nói không đầu không cuối lắc đầu.

- ý người là sao?

Giống húng thú nhìn thạch sanh hỏi

- công tử, tên Thao Sảng sống được đến bây giờ hơn nữa lại có thực lực hiện tại có thể nói là kỳ tích rồi!
- cụ thể hơn đi.
- lực phủ ngũ tạng của hắn gần như đã băng hoá, nếu không nhờ trợ lực từ công pháp linh căn từ ngoại lực thì đã sớm đi từ lâu.

Thạch Sanh tám tác thân bệnh tật có thể đi đến bước đường này không dễ, nhưng xem ra đến điểm cuối rồi.

- Băng hoá sao?? Đó là bệnh gì?

Giống không biết là có loại bệnh này ah.

- nói là bệnh thực ra không phải bệnh, chính xác hơn là Thao Sảng hắn có ám tật, nếu đoán không sai ám tật này là tác động của người khác lên cơ thể từ khi còn nhỏ nhưng tích tụ lâu ngày, hiện tại tuy có tu vi này nhưng không đủ để cheo chống cơ thể nữa rồi!

Thạch Sanh giải thích cặn kẽ hơn, Giống và mọi người chăm chú nghe rồi nhìn xuống Thao Sảng phía dưới có khâu phục, có tiều nuôi, có chút đồng cầm

- xem ra kẻ để lại ám tật này không phải đơn giản đi.

Giống suy ngẫm nói, ám tật để lại mà với tu vi nguyên anh hậu kỳ hiện tại mà chặt vật thì xem ra sao đơn giản cho nổi, Thao Sảng kẻ này cũng là kẻ có ý chí tuy nói là có ngoại lực giúp duy trì nhưng phải có ý chí như nào mới có thể cất bước trong khoảng thời gian đó.

- ta nghĩ có lẽ cũng ngoài nguyên anh nhưng nếu bị từ nhỏ hẳn nhiên đã được người khác đỡ chọn phần nào.

Đòn thế của cao thủ một tiểu tử làm sao có thể húng chọn, nhưng nếu chỉ là một phần nhỏ thì đó là cao thủ thực sự đấy Thạch Sanh suy nghĩ nói.

- Ukm! Cao thủ cỡ đó ra tay với một tiểu hài tử xem ra đằng sau có một câu chuyện đáng nghe đó. Hắn còn có thể sống bao lâu nữa??
- công tử hắn sống được nhờ phần nhiều là hai viên hoả nhãn trong tay nhưng chúng cũng sắp hết hạn sử dụng rồi, đoán chừng cuối năm lên đồ rồi.
- đáng tiếc cho một kiếp nhân sinh non trẻ, nếu có cơ hội cho hắn một lựa chọn tiện thể kết một đoạn thiện duyên.
- sư phụ người có thể giải quyết nan đề của hắn sao??

An Nhiên nghe vậy húng thú truy vấn, những người khác cũng thắc mắc không thôi tự hỏi chẳng lẽ vị công tử nhỏ tuổi này không có gì không thể giải sao?

- thực ra mà nói trên thế gian mọi thứ gọi là đề đều có lời giải, cái gọi là vấn đề thật sự ở đây là người muốn giải có đứng ở nơi có thể tìm được đáp án không mà thôi! Nghĩa phụ người hắn cũng có thể giải vấn đề này đi.

Giống cười nhìn An Nhiên rồi chỉ Thạch Sanh nói.

- phụ thân, người cũng giải được sao?

An Nhiên tò mò hỏi.

- hahaha có thì cũng có nhưng ta nghĩ phương pháp triệt để nhất hẳn là công tử nghĩ giống ta đi.

Thạch Sanh vuốt ve mái tóc màu hồng điểm của nhi nữ cười nói.

- vậy cùng chung ý nghĩ rồi! Hahaha
- ha ha ha..

Hai người nhìn nhau cười nói, mọi người tuy không được giải đáp nhưng lựa chọn tin tưởng bởi vì trong suy nghĩ của họ hai người đều là kỳ nhân.

- vậy là chúng ta sẽ giúp hắn sao??

An Nhiên đưa tay ấy lại nếp tóc đã bị làm rối hỏi:

Giống nhìn người đồ đệ thích thú nói:

- ta nên giúp hắn sao?
- nên chứ.

An Nhiên gật đầu không một chút do dự

- vì sao?? Ta dường như không có lý do nào để làm điều đó.

" cách... Cách.." Gióng gõ ngón tay đều đặn nói.

- người có lý do đấy.

- Oh lý do gì nào??

- vì hấn là nguyên anh hậu kỳ và dường như rất lợi hại đi, có thể giúp không ít việc ah

- nguyên anh hậu kỳ?? Không tệ nhưng ta dùng người không phải đặt tu vi lên hàng đầu mà là nhân phẩm và duyên phận. Người tu vi cao mà tâm địa xấu xa đáng dùng sao?? Nếu có duyên thì không thể tránh vô duyên thì đừng gặp còn hay. Con còn lý do nào không??

- vì hấn sắp chết,

- ta không phải đại phu, nếu ai sắp chết ta cũng phải cứu sao? Ta không nhiều tình lực như vậy ah, sống chết vốn là một phàm trù được quản hạt bởi hư vô nếu ta quản quá nhiều sẽ gây phiền phức không đáng có nếu nặng hơn sẽ làm lệch giường quay của vận mệnh.

- ah vậy là khó cứu sao??

- cũng không hấn

- không phải ý người vừa rồi là như vậy sao?

- ý là vậy nhưng nếu con cho ta một lý do thì ta không ngại đâu

- vì sư phụ là người tốt.

- ta là người tốt??

- um

- vậy ta nghe lời con, ta nên cứu hấn rồi! Hahaha

An Nhiên gật đầu khẳng định khiến Gióng cười nói đồng ý, An Nhiên tung tăng hoan hô không thôi. Những người khác nghe vậy cũng cảm thấy vui vẻ nhưng trong lòng cảm khái không thôi vì sự sống chết của một cường giả nguyên anh được quyết định bởi sư đồ nhìn như tiểu hài bông đùa, nếu người bên ngoài biết được thì đại loạn ah.

- hừ từ bao giờ mà vô danh tiểu tốt lắm tiền như vậy?? Thật là người khác nhức mắt đi. Hai trăm ức linh thạch.

- Như Đà chủ nói không sai gần đây nhà quê mới nổi hơi nhiều thật không coi ai ra gì cả, tại hạ theo hầu Đà chủ hai trăm hai mươi ức.

Các tông môn tuy ngày thường tranh đấu nhưng ngoài mặt vẫn luôn ra vẻ đồng khí tương liên, trong lòng thì vui mừng khi kẻ khác gặp họa vướng thân. Nhưng có quan điểm ngang về coi nhau là đối thủ và bài xích với những người tăng thứ thấp hơn mình, đặc biệt là tán tu thì càng không được quá quan trọng.

- nếu các vị đại nhân đã ra mặt thì hắc huyền môn chúng ta cũng góp một chút gọi là hương sắc vậy hai trăm ba mươi ức.

Hắc Huyền môn là một trong tứ tông môn phạm vi thành Lam Nhiên cũng thuộc hạng đầu, thường ngày luôn tìm cách lấy lòng các đại tông môn vì trong việc lựa chọn thành chủ về sau nếu được sự ủng hộ của đại tông môn thì khả năng lớn sẽ thành.

- Hồi nhục đan công dụng không nhỏ, Bách Hoa tông cũng muốn tranh đoạt một chút ah. Hai trăm năm mươi ức linh thạch.

Một giọng nữ cao cất lên khiến chúng nhân đổi ánh mắt hướng về, Bách Hoa tông như tên gọi tông môn chuyên tuyển chọn nữ đệ tử, ai cũng như Goá như ngọc, oanh oanh yến yến được coi là tiên cảnh chốn phàm trần.

- Bách Hoa tông.

Gióng lăm lăm danh tự này nhớ tới lời hứa Sẽ có ngày đến đó, nhớ hai tiểu mỹ nhân Trúc gia trang. Mới đây cũng một năm thời gian thật có đôi chút hoài niệm.

- sư phụ...người sao thế??

An Nhiên thấy người có đôi chút ngẩn ngơ liền lay tay gọi

- ah! Có chút tưởng niệm bạn cũ thôi!

- Thạch Sanh đẩy giá chút đi. Ta thật không thích cái giọng điệu cao cao tại thượng của bọn chúng chút nào.

Giống mỉm cười nói với An Nhiên đôi lời rồi bảo Thạch Sanh hành sự, đã là đối đầu sao không cho hắn xuất thêm chút huyết thêm nữa giọng điệu khinh thị người khác thật khiến người khác ngứa mắt đi.

Thạch Sanh cười gật đầu đằng hắng giọng cất lời, lời hắn vang vọng khắp khán phòng không một chút kiêng nể:

- có vẻ như chư vị rất có danh tiếng à nha! Nhưng thật thứ lỗi trong ấn tượng của ta chư vị cũng chẳng có chút danh tiếng nào, đừng mang danh tông môn ra mà tự luyện cho rằng bản thân mình là cường giả mà coi nhẹ người khác, có tin bước qua cánh cửa đầu giá này một búng ngón tay ta cũng đưa các ngươi một nửa bước xuống hoành tuyền không? Có tiền thì trả giá không tiền ngồi im mà chờ đây là đầu giá hội không phải đầu danh hội đừng làm người khác cười cho làm xấu mặt liệt tổ liệt tông.

- ta ra ba trăm ức tinh thạch, tiền không phải các tông môn mới có, còn ta kiếm đâu các ngươi không phải quản, nếu quản ta không ngại tiếp quản tiền tài của các ngươi luôn.

- ngươi... Hồn hào

- ngươi...

- á...phụt

- phụt...

Tiếng nghiêng răng, nghiêng lợi. Tiền huyết phun như một vờ tuồng gay cấn khiến đám đông nín lặng, quá ngưu bức rồi là uy hiển trắng trợn ah.

Hắc y nam tử kinh ngạc không thôi, tuy trước bóng gió thiên kiếm tông nhưng lần này là nắm cả đám mà vật, đây nếu không phải kẹt điên thì là thế lực nào??

- vị tiền bối này, có thể giọng cao đánh khẽ một chút không?? Vạn Niên ta vô cùng cảm tạ.

Giọng tứ lão thủ hộ vang lên có chút lạnh lùng.

Người đến đầu giá hội ai cũng biết danh tứ lão, tứ lão tu vi nguyên anh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng với tu vi như vậy cũng phải uyển chuyển chưa đầu xưng một tiếng tiền bối vậy thì người phía trên cường đến mức nào??

Chẳng phải là... Không ai nói nên lời nhưng miệng trở nên khô khốc, lòng thấp thỏm không nguôi.

Trong những căn phòng riêng, không gian im lặng một cách tịch mịch, khác hẳn với vẻ cún con bị dẫm đuôi như mọi khi, vì có một nỗi sợ dấy lên trong lòng nó, điều người này nói là có thể làm được trước lực lượng tuyệt đối cái thứ gọi là danh tiếng chỉ là hư vô, dù cho người này thực lực cứ cho là chưa đủ chống lại thế lực phía sau họ nhưng có thể khiến họ trở thành cát bụi ngay lúc này. Cho dù về sau tông môn có đứng ra vì họ hay không cũng chưa biết được nhưng mạng nhỏ của bản thân, bản thân không yêu thì ai thương?

- khục khục, là tiểu nhân sai lời mong tiền bối thứ lỗi

- mong tiền bối thứ lỗi

....

...

Có thể đi đến một bước này không phải là kẻ ngu muội, từng tiếng nhận sai vang lên, đây là một tràng cảnh không dễ bắt gặp nhất là ở một nơi như Lam Nhiên nhưng chẳng ai có chút thắc mắc nào.

- tứ lão, cứ bỏ qua như vậy sao??? Đây là mặt mũi thương hội ah! Bán thân tuy mạnh nhưng không đến nỗi làm khó được chúng ta đi.

Niệm Trì không nói gì trước tràng cảnh trước mặt nhưng vẫn truyền âm chất vát vì chuyện này truyền ra ngoài khó biết là lớn hay nhỏ, về phần bán thân nàng cũng có biện pháp xử lý, danh tự tiểu thư Vạn Niên không phải trưng cho đẹp đâu

- tiểu thư, là chúng ta phán đoán sai

- phán đoán sai sao??

- vâng, người này qua cường độ thần thức vừa rồi sợ rằng không phải là bán hoá thân

- không phải là bán hoá thân?

- đúng vậy, khả năng cao là đã là hoá thân cường giả, thậm chí có thể là hoá thân trung kỳ

- ài.... Được rồi!

Niệm Trì thờ dài trong lòng cái này thì khó trách được tứ lão, người ta trở tay có thể lật cát sảnh này không chừng

- không biết tiền bối giảng làm, tại hạ thật hồ thẹn trong lòng đi nhưng tại Hạ vẫn muốn đấu giá vật phẩm này. Ba trăm năm mươi ức Hạ phẩm linh thạch.

Hắc y nam từ cất lời khiến người khác lo thay, đối diện với một cường giả tính khí thất thường còn đấu giá gì nữa không chừng mất mạng nhỏ ăn hàng.

Sảnh đấu giá tĩnh lặng không một tiếng động, thậm chí cảm tưởng như có thể nghe được tiếng tim đập cùng với mồ hôi rơi.

- Thân nam tử một gậy chống trời, đấu giá tiến hành như thường lệ đi. Ai có tiền người ấy quản, nên nhớ Hoà từ miệng mà ra, khẩu nghiệp nên tránh thì hơn.

Thạch Sanh nói đôi lời rồi im lặng khiến người khác cảm tưởng như hắn đã dẩu tọa không quan tâm đến đấu giá nữa nhưng chẳng một ai giám thắc mắc hay tranh cãi quá nhiều.

Đấu giá đệ nhị vật phẩm áp trực diễn ra như bình thường, cuối cùng ba viên hồi nhục đan được đôn giá lên năm trăm ức hạ phẩm linh thạch, sở dĩ như vậy vì dường như có những người ưa thích dựa dẫm hay tính ý nhận ra vị cường giả thần bí không có ư tông môn quá.

Đám người tông môn tuy nắm trong tay thứ tốt nhưng cái giá bỏ ra khiến lòng rỉ sét không thôi, lại thêm điều lo ngại không biết có lỗ đắc tội vị kia không.

Giống ngồi trên lầu các nhìn đấu giá trắng, từng cử chỉ hành động phía dưới là hiệu ứng khiến Giống khá hài lòng, ngẫm nghĩ nói:

- ba viên đan được một viên vào tay Bách Hoa Tông một vào Thiên Kiếm, một vào Triều Nguyên.. Ukm Bách Hoa thì cho qua đi có chút uyên nguyên với ta, Tiêu Mạt hai phụ phụ người rồi đi trước giám sát bên ngoài đề phòng là vạn nhất.

- vâng công tử..

Phụ phụ Tiêu Mạt đứng dậy nhận mệnh rồi thân hình trống rỗng tiêu tán giữa căn phòng như chưa từng tồn tại.

- ài thủ pháp không tệ, đáng tiếc nếu có Hắc Tuyên ở đây thì ba người chia sẻ với nhau được chút việc.

- sư phụ, Hắc Tuyên là ai thế??

- à Hắc Tuyên là đường chủ Âm đường của Việt Tông ta, không lâu nữa ngươi sẽ gặp thôi! Hắn là bằng hữu của nghĩa phụ ngươi đó.

- nhắc đến hắn mới nhớ ah, công tử, ta thật tò mò không biết sau bề quan bộ dạng hắn sẽ ra sao nữa đây hắc hắc..

Thạch Sanh cười nói, Hắc Tuyên kẻ từng là vương giả bầu trời " đi không thấy bóng, huyết sắc vờn mây" nhớ ngày đó cuộc chiến ấy hắn có thể chiến thắng hẳn là không dễ dàng giờ thêm ân điểm của công tử hắn Sẽ cường đại đến mức nào đây.

- ta cũng rất tò mò đây, chỉ hy vọng ko tiến hoá ngược là được rồi! Mà ngươi đang sợ hắn vượt qua mình sao??

Giống nhìn Thạch Sanh cười hỏi

- thắng một lần thì lại thắng thêm một lần nữa thôi! Từ " Sợ" này chưa vào giờ có trong từ điển của ta đâu, chỉ là có chút mong đợi cộ sát thôi.

Thạch Sanh ánh mắt đầy tự tin tuy rằng Hắc Tuyên sẽ cường nhưng Thạch Sanh hẳn cũng có bài của mình... Món quà huyết mạch hắn vẫn chưa từng vận dụng toàn lực đây này.

- vậy là tốt, con đường chúng ta đi mới chỉ là bắt đầu thôi!

Giống hài lòng gật đầu, Thần giới còn xa xôi lắm, người còn đang đợi nếu Sợ thì có lẽ vạn kiếp chẳng thể xuôi tay.

- Xuân Mai, nàng qua Thiên Việt điều động chút nhân sự ra các cổng thành chú ta nhất cử nhất động cho ta, nhớ chú ý chú ý đừng động thủ đừng để lộ phong mang.

Giống nhìn Xuân Mai một chút nhắc nhở nàng hành sự, Thiên Việt tông mới thành lập không lâu nhân sự bổ sung chưa đủ với lại Giống không muốn bộc lộ mối liên kết quá sớm tránh để người khác lấy đó để công kích Việt Tông.

- Dạ, công tử...

Xuân Mai thân hình đầy dả khê nhún người nhận mệnh, yếu điệu rồi đi không quên đánh mắt đầy mỉa hoặc, khiến Giống có chút không biết nói gì

- đang bàn việc mà còn.... Chiều quá sinh hư đây mà!

"Hí hí.."

"ha ha..."

"phụt... Khục khục..."

Nhị nữ cười nắc nẻ thích thú, Khải Đức càng khoa trương hơn phun một ngụm

Rượu lớn trong miệng ho sặc sụa không thôi, Thạch Sanh quay mặt nhìn xuống sảnh đấu giá nhưng bờ vai lớn rung nhẹ..

Giống mặt hơi phấn hồng đang hăng giọng đánh lạc hướng nói:

- đấu giá sắp tới chú ý vào, tuy Hoá Thần đan này ko bắt buộc đến tay nhưng nếu có cơ hội không cần ngại ngần.

- rõ, công tử

Những người còn lại đáp lời rồi chưa ta xuống phía dưới, Hoá Thần đan như tên gọi đan được giúp tu sĩ bước qua lần ranh cảnh giới quan trọng về lực lượng ah, một chữ Thần, một chữ Thần có thể khiến con người ta ước mơ nhường nào.

Bầu không khí dường như trở nên sôi sục hơn khi hồi nhục đan xuất tràng, hàng vạn người tu đạo dừng bước trước hoá thần đủ nói lên rằng lớp màng ngăn cách cảnh giới này đã đã bại biết bao nhiêu người nhưng lúc này đây hoá thần đan một trợ lực sắp xuất hiện trước mắt hỏi ai có thể cưỡng lại tham niệm đó đây?? Chỉ cần nhìn thấy một lần thôi cũng đủ thoả chút hư vinh.

Niệm Trì nhìn từng ánh mắt sao động như là đang đứng nơi vạn dặm điểm hành sơn này mà lòng đắc ý không thôi, sôi trào đi tranh đoạt đi đó là điều nàng muốn nói lớn lên lúc này ah, sự thành công trong đợt lưu động đấu giá này Sẽ tác động không nhỏ đến việc nàng có thể đứng ở vị trí hội chủ vạn niên này hay không.

Lòng nàng đầy mong đợi không thôi khẽ đưa mắt khắp sảnh đấu giá, không hiểu sao khi nhìn qua phòng của vị cường giết thần bí nàng hơi nháy mắt miệng xinh hơi mấp máy nói điều gì đó.

- Ái chà, có ý tứ hahaha

Giống khá bất ngờ với hành động câu dẫn của vị nhị tiểu thư xinh đẹp này, cười nói với Thạch Sanh.

- đúng là có ý tứ haha..công tử thấy thế nào.

Thạch Sanh cũng cười hứng thú, cô bé này biết tìm người đấy.

- vụ làm ăn này không tệ, ta cũng muốn nàng trợ giúp ít nhiều.

Giống nói rồi ngoắc tay ra hiệu cho hai cha con Thạch Sanh lại gần, Khải Đức đang cầm bầu rượu tưởng công tử muốn sai mình ra ngoài hành sự nhưng một lúc sau gã vỗ đùi đen đét, gật gù không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Tranh đoạt (2)

Đấu giá hội diễn ra một cách tử tế lịch sự nhất trong các cuộc đấu giá từ trước đến nay vì một vị cường giả hi nộ thất thường luôn sẵn sàng khiến người khác tạo mưa bằng huyết lần thức ăn từ sớm.

Người người háo hức những cố gắng không tạo ra thanh âm gì đó quá đặc biệt, rồi nơm nớp lo sợ ngoảnh mặt mà tìm như chú chim non nhìn thấy khung trời xanh kì diệu.

Niệm trì không biết hành động bí mật của mình có hiệu quả hay không, giả dụ hành động đó mang hiệu quả trái ngược với nàng mong đợi. Nhưng lúc này nàng cần đánh bạc vì chuyển lưu động này đã đến điểm cuối mà nàng không chắc doanh số thu nhập đã đủ hơn mấy vị ti muội của mình hay chưa.

Nàng biết mình không được kiêu mị như đại ti cũng chẳng như tam muội được trợ giúp của mấy công tử ca quyền quý, không phải nàng không đẹp nhưng nàng muốn dành tất cả những thứ mình muốn bằng năng lực thương trường nên nàng lựa chọn tham gia quản lý lưu động này.

Nàng thất thần mà lòng thấp thỏm chờ đợi nhưng không phải đợi quá lâu thứ thanh âm truyền lại trong đầu nàng như một làn gió xuân khiến khuôn mặt mỹ lệ mang nét ngây thơ trở nên tươi tắn một cách kỳ lạ.

- Nhị tiểu thư thật ý tứ đấy haha.. Công tử nhà ta đồng ý với giao dịch này, tiểu thư cứ việc tiến hành đấu giá như thường lệ, nhưng không biết tiểu thư muốn kết quả thế nào??

- công tử nhà tiền bối?? Giao dịch?? Ý tiền bối là sao??...

Vốn dĩ nàng chỉ nghĩ là tán tu nhưng giờ thêm một vị công tử ca, một vị công tử có thể có một cường giả như vậy theo hầu như vậy thường thì thường thì... Có tâm địa thiện lương hơi khó đi nha! Mấy màn gạ tình rau sạch này trong tường cổ đầu thiếu, nàng cũng đâu phải ít lần gặp phải càng nghĩ nàng càng thấy tối tăm mờ mịt vai nhẹ rung, từng lỗ chân lông xuất hiện những giọt trong trẻo li ti, nhờ đâu... Người ta dùng lực ép dò hix hix... Nàng truyền âm mà thanh âm còn khiến nàng cảm thấy xa lạ.

- có lẽ tiểu thư đang có mạch suy nghĩ rất phong phú và hơi nghiêng về phương u ám rồi! Ôi tuổi trẻ thật tươi đẹp nhưng tiểu thư yên tâm chuyện chúng ta muốn giao dịch với tiểu thư không như tiểu thư muốn đâu.

- hừ ta muốn gì chứ.... Xi... Tiền bối ta muốn biết giao dịch như nào có được chăng??? Nếu quá tầm tay tiểu nữ khó lòng..

Thâm tâm nàng có chút nhẹ nhõm nhưng bị người khác ám chỉ mình có ý muốn lạ khiến nàng có chút áy náy không nhẹ

- tiểu thư đợi chút... Ừm chuyện này trông lòng bàn tay của tiểu thư cả, không dấu gì tiểu thư công tử nhà ta chỉ muốn hỏi thăm chút về lại lịch bức tranh mới lấy được lúc trước mà thôi.

- bức tranh đó có gì đặc biệt sao??

Niệm Trì nghĩ tới bức tranh tình cờ lấy được đó mà bao năm nay nàng đi khắp nơi mà chẳng moi móc được gì nhưng lúc này nghĩ lại những người này muốn lấy được bức tranh giờ lại muốn dò hỏi lại lịch lãm tính con buôn của nàng được khơi dậy gọn sóng.

- đặc biệt với người cần là rác với người vô tâm, công tử nhà ta thích sưu tầm những thứ mà thường nhân không thể lý giải được, có lẽ tiểu thư có điều không biết có một thứ Hoạ không phải là Hoạ, hình chẳng ra hình nhưng lại là hình, trong hình có hình ngoài hình có hình...hình hoá hình, hình hoá không hình... Tóm lại là Hoạ là một phạm trù sâu sắc.

Thạch Sanh có chút ung đầu lười nói mà chốt lại cho nhanh.

- ách cái này... Ừm ơ...

Niệm Trì chưa từng nghĩ tới thứ Hoạ qua lời nói của người này lại có vẻ huyền bí bậc này ah.

- tóm lại là tiểu thư muốn tiến hành giao dịch này chứ!?

- được thành giao

- hảo sảng khoái.. Tiểu thư muốn chúng ta hỗ trợ như nào??

- tiểu nữ muốn Hoá Thần Đan này được đôn giá lên cao nhất càng cao càng tốt..

- tốt thành giao...à công tử có lời muốn gửi tới tiểu thư chỉ là...

- xin tiền bối cứ nói.

- công tử nói rằng" tuy tiểu thư có chút tư sắc nhưng bên cạnh người chút tư sắc ấy cũng chỉ là bình phàm, những suy nghĩ lúc trước tiểu thư yên tâm công tử thực tâm không màng đến đâu"

- Ách... Hừ... Xi...Abc... Xyz..

Niệm Trì dãi tai có chút nóng chỉ bình phàm?? Yên tâm không màng đến đây chẳng phải chê nàng không đủ lọt nhãn quang sao?? Nàng muốn sông có sông đồi núi lượn hình, nhan sắc cũng được đám đông đóng cho cái dấu chất lượng cao thuộc top đông vực thiên kim, giờ lại không lọt mắt người lạ này đã thế cho vào hạng bình phàm... hỏi sao nuốt trôi nàng muốn xả một tràng nhưng truyền âm của nàng như vương phải màng ngăn cách khiến nàng hậm hực không thôi!

Thạch Sanh nói song liền phát tay cách âm cả căn phòng, vì nhìn biểu cảm trên khuôn mặt phía dưới hẳn biết lữ tới rồi, không ngăn lại thì hẳn phải chịu trận ah

- công tử, nói vậy liệu nàng có còn đến gặp chúng ta không ah??

Giống ngẫm nghĩ cười mở lời:

- yên tâm nàng ta nhất định sẽ đến, nữ nhân mà! Có tư sắc thường luôn được người khác tung hô nhưng một khi bị người khác đánh giá thấp nhất định sẽ tìm cách chứng minh nó.

Thạch Sanh ngẫm nghĩ gật đầu, có tâm tư này cũng không lạ, tuổi trẻ là lứa tuổi đầy nhiệt huyết và xung động luôn muốn chứng minh bản thân, với nữ

nhân vấn đề nhan sắc từ trước đến nay vẫn luôn nằm trong tâm hàng đầu ah.

- sư phụ dường như người rất có kinh nghiệm về nữ nhi???

An Nhiên ngồi rung đùi ngắm hạt dưa lú lo hời.

- đó gọi là kinh nghiệm cuộc sống, đúc kết từ sự quan sát, cảm nhận và lý giải..các người sau này sẽ biết..ừm có gì thì hỏi nghĩa phụ các người hẳn là một chuyên gia nha.

Giống nhân nhĩ lý giải tiện thể ném câu tuyết sang cho Thạch Sanh.

- nghĩa phụ ta nào giống như người nói?? Nhìn thế nào cũng không giống ah

- đừng bao giờ đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Đó là điều ta dạy các người đầu tiên, nghĩa phụ người dùng một khúc đàn một nồi com trắng mát đánh đuổi vạn người, một khúc nhạc cưa đồ nghĩa mẫu các người một công chúa mà biết bao nam nhân hướng về. Người nghĩ hẳn là thường nhân sao???

Ba người sáu cái tai vểnh lên nghe không lọt một từ nào về chiến công của Thạch Sanh, ba cái đầu đồng loạt ngoảnh về phía hán sáu con mắt to tròn háp háy đồng loạt cùng mở miệng:

- phụ thân mẫu thân là công chúa sao??

- bá phụ chỉ bằng nồi com thật sao??

- lão gia tử người dạy ta đánh đàn đi

....

Ba tiểu hài từ bầu vào người bóp vai đưa nấn chân, thàng rót rượu bung cung kính, cả đám tíu ta tíu tít đòi nghe chuyện xưa. Thạch Sanh chỉ còn nước cười khò giờ ngón cái về phía công tử rồi kể sơ lược lại đôi chút rồi hứa hẹn lần sau.

Phía dưới sàn đấu giá có lẽ vì phải chờ đợi mà đám đông bắt đầu có chút sao động xôn xao, Niệm Trì dùng đôi tay nhỏ nhắn của mình vỗ nhẹ cặp má bầu cho tỉnh táo không quên liếc mắt ẩn ý đến một nơi nào đó.

Nàng chỉnh trang lại trang phục đôi chút rồi tươi tắn khoan thai bước trở lại bục, nàng biết mọi sự chờ đợi đều phải có giới hạn và giới hạn đó rất mong manh nàng phải chọn lựa thời điểm phù hợp, nàng cất lời:

- cuộc đấu giá hôm nay cuối cùng cũng sắp phải khép màn và vật phẩm cuối cùng ai cũng biết là gì đấy sau đây sẽ lên sàn

Nói rồi nàng đưa tay về phía trong, mọi ánh mắt dõi theo từng cử chỉ của nàng. Phía trong một thiếu nữ thanh y hờ hững táo bạo váy xẻ cao để lộ đôi chân thon dài nuột nà, bên trên nửa bầu trời trẻ thơ bông bênh. Thiếu nữ tay cầm một khay Ngọc phách linh trên đó là hai bình sứ trong suốt, hai viên đan được trôi lơ lửng đầy tính kích thích.

Niệm Trì gật đầu với thiếu nữ rồi mở miệng:

- Hoá Thần kỳ sở dĩ được gọi như vậy là vì khi đạt đến cấp độ này có sự thay đổi lớn có thể nói là lật trời cách đất ah, nhưng theo đó chướng ngại đột phá quá dọa người từ trước đến nay tu đạo trong thiên hạ không biết bao nhiêu kẻ ngậm ngùi

- nhưng với hoá thần đan này với khả năng tăng tỷ lệ đột phá cảnh giới giúp chư vị đạo hữu có cơ hội đạt được cảnh giới mà vạn chúng mơ tưởng này.

- chỉ hai viên duy nhất... Chỉ hai viên duy nhất trong một ngày đẹp trời năm nay, ai sẽ là người có thể là người đầu tiên ở Lam Nhiên này hoá thần???

- giá khởi điểm năm trăm ức linh thạch bắt đầu...

" cạch" " cạch" " bốp"

Niệm Trì gõ chiếc búa mộc nhỏ trong tay, thanh âm cất cao thông báo bắt đầu đấu giá vật phẩm áp trục cuối cùng này.

- lão gia tử tỉnh dậy đi... Người phải lấy cho ta cái này ah, ta sắp đột phá Hoá thần ah, ta không muốn ngáy ngốc lưng chừng như này mãi. Người nhìn xem tiểu muội muội sắp vượt qua ta rồi.

Mọi người bị tiếng thông báo của Niệm Trì như làm tỉnh mộng, thâm tâm sục sôi tính toán nhưng bị lời nói của Khải Đức làm cho toàn thân ướt lạnh, tiền tài ah có mua được hay không thì bước qua được cánh cổng phía sau hay không? Nó còn quan trọng hơn nhiều đó, chưa hoá thần đã hoá vàng ah.

- Oh! Ngũ sắc thái vân, tròn đều, óng mượt xem ra tiệm cận cực phẩm đan được, gia tăng ba thành thành công đột phá cảnh giới, không tệ xem ra lão già ngàn đời đó tay nghề ngày càng tốt

- ừm người thiếu một chút nữa vừa hay đan được này vừa đúng lúc, tốt ta cầm xuống cho người.

- hảo ah vẫn là lão gia tử tốt, muội cố muội cố mà đuổi theo ca đi hahaha.

- phé thoại, có Đan dược là ngon sao?? Đợi huynh bế quan xong ta ngậy ngốc đột phá trước không chừng hí hí...

An Nhiên chen lời chế giễu

" cốp " " ái... " " hix "

- sư phụ...

- hừ Hoá Thân nho nhỏ còn đợi người ngậy ngốc đến lúc nào?? Trờ về đột phá cho ta

- dạ sư phụ...

- còn phụ tử người cố mà lấy đan dược này về, lão bắt điểm đó sắp bế quan tọa cảng rồi bỏ lỡ là chẳng có kẹo mà nhai đâu.

- dạ

- dạ

Ách Ách quyết định vậy sao?? Đấu giá gì nữa??? Hai trên hoá thân hai bán hoá thân.. Từ bao giờ hoá thân chỉ là còn con ngậy ngốc có thể thành như vậy?? Bộ tứ này lơ ngơ làm cả Thành Lam Nhiên này lặn khỏi tu chân giới nhưng mà nếu Đan sư của Vạn Niên bế quan thực sự thì độ trân quý của đan dược này không cần phải nói nữa rồi, đến cấp độ cao một lần bế quan thì ai biết ngày nào mới phá quan mà ra??, nhưng giờ đấu giá làm sao?? Ai ngại mạng mình dài đây.

- nhị tiểu thư, lão bắt điểm đó thật sự bế quan sao??

Thạch Sanh dường như rất quan tâm hỏi hân

- ách... Việc này tiền bối phải chăng là quen biết với tiền bối nhà ta?? Nhưng xin lỗi đây là bí mật của Vạn Niên ta, tiểu nữ khó lòng trình báo với tiền bối được.

Niệm Trì bối rối từ chối câu hỏi khiến người người càng thêm xác định Thông tin mới này đa phần là thật ah, sự hoang mang như bao phủ sảnh đấu giá.

- aiiii vậy ta phải cố gắng nắm lấy đan dược này vào tay rồi! Đáng tiếc ta không có mang quá nhiều linh thạch ah.

- lão gia tử giết sạch đi không phải dễ hơn sao?? Cũng không có gì đặc sắc cả

- Tiền bối làm vậy là phá hoại quy củ đấu giá của Vạn Niên, sau này làm sao chúng ta có thể lăn lộn trên giang hồ đây???

- lèo nhèo... Ngay cả người ta cũng giết

...

....

- chuyện này tiền bối

- thôi dù sao ta với tiền bối tông môn ở đây cũng có qua lại đôi chút, theo quy củ cũ lấy linh thạch mà nói chuyện. Một ngàn ức linh thạch mức cao nhất ta có thể đưa ra rồi, thành bại tại trời..

Người người lặng im nghe ngóng, tâm hồn đang chơi vui dưới đáy vực bỗng chốc được dùng thập toàn đại bổ vũ cánh bay lên nhẹ nhàng, người có tu vi như vậy có qua lại với những người tầng thứ cao trong tông môn là chuyện quá bình thường ở huyện, nếu đã nói theo quy củ cũ thì còn gì mong chờ hơn.

- vậy đa tạ tiền bối rồi

- đa tạ tiền bối

- nếu có dịp mong tiền bối rồi giá tới tông ta ngự lãm chắc hẳn tiền bối tông môn rất vui mừng

Từng tiếng cảm tạ từ các vị trí đầy hảo ý mời mọc, dường như những chuyện đã qua chỉ là gió thoảng mây bay.

- tại hạ ra giá một nghìn năm mươi ức linh thạch.

- tại Hạ tuy mới cảm thấy bán thần mị mớ nhưng vì tương lai ta ra giá một ngàn một trăm

...

....

- Tiền bối thật thấu tình đạt lý, khiến tiểu nhân hổ thẹn không thôi! Những lời lẽ ban đầu do tiểu nhân suy nghĩ không thấu đáo mà lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử mong tiền bối thứ lỗi, tiểu nhân sẽ tạ tội sau. Niệm Trì tiểu thư tạ ra giá một ngàn năm trăm ức hạ phẩm linh thạch.

Lão giả Thiên Kiếm tông chấp tay hướng về căn phòng Giống cúi đầu nói, không biết lão có thành tâm hay không nhưng có lẽ trải qua hành động đột đầu giá Hôi nhục đan vừa rồi, thái độ hành động của các tông môn khác cho hẳn biết nhiều điều xem ra đã ăn thiệt thòi, hẳn biết rằng hành động của mình trong phòng sao tránh khỏi thân thức của đối phương nên trở nên cung cúc như trẻ nhỏ đối mặt với trưởng bối, hẳn thậm chí còn suy nghĩ có nên quỳ xuống dập đầu không đây.

Niệm Trì gật đầu chờ đợi một lát mới cầm chiếc búa gỗ trong tay gõ xuống mặt bàn nói:

"cộc"

- vị đường chủ Thiên kiếm tông này ra giá một ngàn năm trăm ức linh thạch, không biết còn có vị nào ra giá cao hơn không ạ??

"cộc "

- một ngàn năm trăm lần thứ nhất.

Niệm Trì Thông báo lần đầu tiên nhưng vẫn hơi nán lại chờ đợi về mặt mong đợi nhìn khắp sảnh, thực chất với giá này cũng đã phù hợp với mong đợi.

"cộc "

Tiếng búa thứ hai mới gõ xuống không đợi Niệm Trì cất lời, Hắc y nam tử đã giờ lệnh bài lên ngăn lại

- tiểu thư chậm đã. Đan dược này tại Hạ cũng muốn.. Uhm một ngàn bảy trăm

- người.... Hừm một ngàn tám trăm

- không phải đường chủ vẫn nặng lòng lần trước chứ??? Một ngàn chín trăm

- nào có... Nào có, cũng như tại hạ đã nói là do suy nghĩ không thấu đáo mà ra, đan dược này quá thực tại hạ rất cần. Hai ngàn ức linh thạch.

- ài... Dẫu sao vẫn là tiền tài, tán tu thật là khó theo được. Chúc mừng đường chủ rồi!

Hắc y nhân hơi chấp tay chúc mừng, nhưng khoe miệng cong lên nhẹ nhẹ " Cứ vui mừng đi khi còn có thể, ta sẽ cho người niềm vui hơn thế nữa"

- Đường chủ, giá cả thấy này cũng quá cao đi rồi!

Lão giả đưa tách trà lên miệng nói:

- đúng là cao so với bình thường nhiều nhưng nếu lời nói vị đại sư của Vạn Niên bế quan thì về sau không chừng giá như vậy chưa chắc đã mua nổi đâu, hơn nữa nếu ta có thể hoá thân thì nhiều đây đáng gì?? Không thì đưa lên thương tầng không chừng ta có thể kiếm về nhiều hơn.

Lão tính toán thiệt hơn tuy phải bỏ ra số tiền không nhỏ lòng không quá thoải mái nhưng vẫn trong phạm vi cho phép ah.

Niệm Trì phấn khởi trong lòng, hai ngàn này đã hơn mức giá mong đợi của nàng, nhưng nàng vẫn còn một viên Hoá thân Đan nữa nàng vẫn phải tiếp tục, giờ chưa phải lúc ăn mừng đâu còn một cuộc hẹn nữa nàng phải tiến hành ah.

Viên Hoá Thân đan cuối cùng có lẽ do hệ lụy của viên trước nên cầu tuyết được lẫn qua tay nhiều người, các tông phái ra sức tranh đoạt. Thiên Kiếm tông có vẻ đã hài lòng nên không quá mặn mà nhưng cũng báo giá đôi chút, tán tu hào hứng góp chân, hắc y nam tử nào chịu đứng ngoài mà vùng vẩy gáy nhưng chẳng ai dám ý kiến ah vì quy củ như chiếc lưới hái treo lơ lửng ai biết liệu có rơi xuống hay không??

Thạch Sanh cũng đôi lần báo giá để gọi là câu dẫn, thi thoảng bồi thêm thông tin về sự lợi hại của Hoá Thân nữa thực nửa hư nhưng khơi dậy mong đợi của chúng nhân.

Viên Hoá Thân đan cuối cùng lên tới hai ngàn năm trăm ức hạ phẩm linh thạch mới dừng lại, người nhận được nó là người của Triều Nguyên Tông một mỹ phụ tam tuần đầy mỹ lực.

Niệm Trì tay cầm búa gỗ gõ xuống bàn Thông báo người thành công đầu giá cuối cùng mà lòng nhẹ nhõm thở một hơi mà không quên nói đôi lời cảm tạ:

- vật phẩm cuối cùng đã có chủ nhân mới của mình, cuộc đấu giá lưu động của Vạn Niên thương hội đến đây kết thúc cảm tạ chư vị tiền bối, chư vị đạo hữu đã dành thời gian cũng như ủng hộ đối với thương hội, thương hội hứa lần sau tới sẽ mang tới nhiều vật phẩm hơn để hậu đãi thịnh tình này.

- cảm tạ tiểu thư

- cảm tạ tiểu thư

..

Những tiếng cảm tạ đáp lại cho Niệm Trì khiến nàng vui vẻ nhún người đáp lễ, thân thể hài hoà trong tà áo xanh, mi thanh mục tú khiến người động lòng, đáp lễ hoàn chỉnh nàng mới mở lời:

- đa tạ chư vị ưu ái, sau đây những vật phẩm đấu giá thành công sẽ được người của Vạn Niên ta giao tới tận tay của chư vị, nếu chư vị đạo hữu khác có thời gian có thể nán lại cửa hành bên ngoài vì thành công của đấu giá lần này những vật phẩm bên ngoài tiểu nữ sẽ giảm giá năm phần trăm, giờ Niệm Trì xin cáo lui.

Niệm Trì nói rồi trở lại sau màn, nàng cần chuẩn bị chút ít ah vì lúc này có thanh âm đang hiện ra trong đầu nàng:

- Niệm Trì tiểu thư, tiểu thư hẳn còn nhớ giao dịch giữa chúng ta chứ??

- điều đó là tất nhiên, tiểu nữ thu xếp chút việc rồi sẽ tới.

- tốt, lâu hai Nam Doanh chúng ta đợi tiểu thư.

- dạ

Niệm Trì vén màn đi vào hậu hoa viên, mà lòng có chút gì đó mong đợi cuộc gặp này.

Trong sảnh đấu giá mọi người lục tục kéo nhau rời đi, tiếng bàn tán xôn xao tranh luận với nhau, đã lâu đấu giá mới trở nên oanh động như lần này tuy cuối cùng những vật phẩm quan trọng đều là vào tay tông môn nhưng uy anh tông môn bị áp một đầu ah.

Phòng thập thất Gióng cùng mọi người chờ đợi vật phẩm mang đến từ người của Vạn Niên, lần này Gióng đấu giá ba món đồ là phá anh đan, cặp vũ sí cho hai người Xuân Mai, Khải Đức còn bức Tàn đồ kỳ lạ giống với bức của An Nhiên.

- công tử người của Vạn Niên đến rồi!

- tốt..

- đó là vị cô đương đưa vật phẩm áp trực lên tràng ah, oh xem ra cô nàng này có chút không vui vẻ xem ra việc đưa đồ này vốn không phải việc của nàng nha.

Thạch Sanh đảo thần lực ra ngoài cười nói.

- có lẽ là thị nữ của vị tiểu thư Vạn Niên này, thể hiện tâm ý đây mà.

Gióng gật đầu nói rồi ngẫm nghĩ nhìn Khải Đức rồi ra hiệu hẳn lại gần nói đôi lời gì cho hẳn.

Khải Đức hơi chút mù mịt nhưng gật đầu.

Ngoài hành lang Bạch Lan mặt bí xị đi trước phía sau là hai thị nữ bưng trên tay hai chiếc khay, một bên là lọ Ngọc với chiếc nhẫn chữ vật một bên là tấm tàn đồ

- Bạch Tỷ những người trong đó cường đại lắm sao?? Mà tiểu thư bảo tỷ đích thân đưa đồ thế??

Một thị nữ khác đáp lời:

- còn phải hỏi sao?? Nghe mấy tỷ phục vụ đấu giá nói mấy người đó áp cả mấy vị đường chủ tông phái lớn một màn đấy.

- hừ như vậy thì cũng đâu phải cần ta đi chứ?? Hiếm hoi lắm mới có mấy ngày nghỉ đang muốn đi ngắm phong cảnh đấy.

Bạch Lan phụng phịu người giầy này hòn dỗi làm đôi gò bồng đảo lớn vốn dĩ lộ gần nửa như mồn thoát khỏi tù đầy, sau lần đấu giá này cũng coi như kết thúc chuyến lưu động hàng năm nên không như mọi khi phải lên đường ngay mà được nghỉ ngơi vài ngày, lúc này nàng muốn được đắm mình trong bồn nước nóng rải hoa hồng và một chút tinh dầu thanh hương.

- đến rồi Bạch tỷ.

Bạch Lan chấn chỉnh lại tư thế, y phục nàng ướn bộ ngực lớn một cách đĩnh đạc, môi hé cười đào, bàn tay trắng muốt với những ngón thon đều lên tấm cửa phòng gỗ nhẹ và cất giọng dịu dàng:

" cóc " " " cóc "

- đại nhân tiểu nữ tới để giao đồ đấu giá mà các vị đạt được.

Giống ra hiệu cho Khải Đức nói:

- người ra lấy đồ đi
- vâng, công tử.

Khải Đức nói rồi đặt bầu rượu xuống bàn bước ra mở cửa.

Bạch Lan đợi một lúc không thấy động tĩnh gì thì toan gõ cửa gọi lại, nàng đưa tay lên gõ thì bất ngờ cửa mở ra, nàng chưa kịp dừng lại thì tay đã gõ rồi.

"pục" "pục"

Nàng giật mình khi nhìn thấy tay nhỏ của mình đang gõ lên một bộ ngực lớn trần trụi cuộn cuộn với những thớ thịt, những hình xăm kỳ lạ, nàng đưa mắt xuống dưới trên chiếc bụng có sáu múi đều đặn. lại nhìn xuống bất giác gõ má nàng phớt hồng.

- vị cô nương này, có thể bỏ tay ra được không?? Ta có chút không quen

Tiếng giọng đàn ông vang lên cắt đứt dòng suy tư của nàng, nàng giật mình bàn tay vô thức bóp nhẹ miệng hô thất thanh.

- á đại nhân.... Tiểu nữ, tiểu nữ xin lỗi

Nàng thấy tay mình vẫn đặt trên bộ ngực ấy khiến mặt nàng đỏ như cánh đào phai, cánh tay nàng rút lại với tốc độ hải nhân, đầu liên tục gật như gà mổ thóc mặt nhìn xuống cặp gò bồng đảo đã hơi trở nên lác màu, nhưng bỗng sáu cái múi phía trước đập vào mắt không thôi "hix hix... Sao vậy nè...xấu hổ quá mất thôi!"

- à không sao, cô nương có thể đưa đồ cho ta được chứ?? Lão gia từ ta với công tử đang đả tọa không tiện gặp mặt.

Khải Đức nhìn vẻ luống cuống của thiếu nữ trước mặt này mà kinh ngạc nhưng không quên lời dặn của công tử nói.

- tiểu thư nhà tiểu nữ muốn gửi lời cảm tạ đến các vị đại nhân, nếu các vị đại nhân đã có ý như vậy thì tiểu nữ xin phục mệnh....

Nàng nói rồi ngẩng đầu lên toan quay lại nói với nhị nữ phía sau thì xuất hiện trước tầm mắt của nàng là một khuôn mặt góc cạnh hài hoà cương nghị, mái tóc dài búi sau đơn đơn giản, trước trán vài cọng tóc đen đưa làm tăng thêm phần phong trần khiến trái tim nàng như một chú nai con.

- Bạch Tỷ.. Bạch Tỷ..

Nhị nữ phía sau thấy không khí có chút ngưng ngừng nhỏ giọng gọi,

- à...đại nhân đây là ba vật phẩm vừa nãy mà các vị đầu giá, xin đại nhân nhận cho.

Bạch Lan quay người lại lấy ba đồ vật để lại một khay rồi cúi người đưa cho Khải Đức nói.

Nàng chờ đợi một lúc không thấy người phía trước nhận đồ liền đưa mắt nhìn lên nghi hoặc, nhưng bất giác bờ vai nàng run run thân thể như mất đi sức lực.

Khải Đức đợi nàng đưa đồ mà bất giác đưa tay lên ngực mình chỗ mà vừa rồi mà tay Bạch Lan đặt tới lấm bầm:

- cảm giác gì đây nhỉ??? Bàn tay, ngón tay thật nhỏ, thật mềm, rất mát... Oh sao tim lại đập nhanh vậy nhỉ??

Một người nhìn lên, một người nhìn xuống, người lăm bầm vô ý người nghe thất thần, bốn mắt nhìn nhau gặp nhau, Khải Đức thấy nàng nhìn mình liền đưa tay nhận lấy khay đồ nói:

- ah được rồi! Cảm ơn cô nương

Khải Đức toan lấy khay quay vào nhưng dường như nó bị cái gì giữ lại, một tiếng lí nhí ngay ngừng vang lên:

- đại nhân người có thể để tiểu nữ rút tay lại được không??

Khải Đức nghe vậy thì nhìn xuống thấy tay mình không chỉ cầm khay mà cầm cả tay của Bạch Lan liền à lên nói:

- xin lỗi cô nương

Nói rồi hần bỏ hần tay ra cầm vào cạnh khác, hần nhìn vị cô nương này ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- cô nương, nhà cô nương có bán rượu không?

Bạch Lan rút tay lại nắm vạt áo một cách thẹn thùng, nghe hỏi vậy liền cảm giác khó hiểu nhưng vẫn đáp lời;

- dạ không đại nhận, nhà tiểu nữ đều làm ở Vạn Niên thương hội.

- sao chạm vào lại thấy say vậy nhỉ?? Kỳ quái, mình uống nhiều rồi sao??

Khải Đức lăm bằm rồi cầm khay đồ quay vào phòng, tay cầm khay đồ tay gạt cửa lại gạt cửa đóng lại.

Bạch Lan ngẩn ngơ, cánh cửa đã đóng mà vẫn chưa rời đi.

- Bạch Tỷ đi thôi!

- à ừ

Nàng nói rồi quay đi như người thất thần đầu văng vẳng " sao chạm vào lại thấy say vậy nhỉ??"

- tiểu ngân người vừa nãy thật lực lưỡng, lại Tuấn mĩ nữa chứ

- uh nhìn thôi đã thấy là người mạnh mẽ rồi đúng không Bạch Tỷ

- Bạch Tỷ người vừa nãy làm sao vậy?? Bóp người ta ah

- cảm giác như nào thế?

- Bạch Tỷ..

- Bạch Tỷ...

Nhị nữ phía sau vừa đi vừa bàn tán, không thấy Bạch Lan trả lời liền gọi mấy lần.

Bạch Lan đang thất thần nghe gọi bắt giác đưa tay lên co dỗi từng ngón tay nói:

- rất cứng rắn ah... Hử

- a....aaaaaa không biết đâu....,

" bịch" " bịch"

Nhìn vào đôi tay mình, nghĩ lại tất cả mọi chuyện từng lời nói nàng gào toáng lên chạy mất hút vào phía trong hậu hoa viên, tà áo tung bay như đùa vui trong gió, núi đồi dập dềnh đến kỳ lạ, bỏ lại phía sau nhị nữ mắt tròn mắt dẹt nhìn theo, một lúc sao nhị nữ nhìn nhau cười rả rích.

Khải Đức lúc lắc đầu cầm khay đặt lên bàn, bốn người trong phòng nhìn gã rồi đồng loạt gờ ngón tay cái. Khải Đức cười ngờ nghếch nói:

- công tử, nhà người ta không bán rượu đâu.

Giống gật đầu nhìn từ chân đến đầu hần cười nói:

- người ta không bán thì thôi ah, nhưng ta nghĩ về sau người nên mặc thêm áo vào đây không chết con người ta.

- thôi khỏi Mặc như này cho nó mát

Khải Đức vỗ vỗ bụng từ chối.

- haha tùy người... Thôi chúng ta về.

Giống cười vui vẻ rồi ra hiệu cho Thạch Sanh thu đồ để trở lại Nam Doanh khách điểm. Cuối cùng đấu giá đã xong nhưng vấn đề còn lại vẫn phải tính toán đôi chút, Cuộc hẹn với Niệm Trì hy vọng có thể tìm hiểu một chút về tấm tàn đồ kỳ lạ này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Mỹ nữ muốn lột hổ rồi!

Hậu hoa viên Vạn Niên thương hội một mảnh thơ mộng giữa thành thị rộn rã, dưới những tán mơ phai từng cách hoa bay nhẹ nhàng trong gió thoảng, Niệm Trì ngồi bên chiếc bàn Ngọc thạch dưới chân là mặt nước trong nó như thể chiếc gương phản chiếu hình ảnh nàng.

Trong đầu nàng lúc này là muôn vàn suy nghĩ vẫn vơ, lần đầu giá thành Lam Nhiên này thật kỳ lạ khiến nàng cảm thấy dường như nó sẽ khiến nàng nhớ mãi về sau. Khẽ nhấp một ngụm trà xanh mát nàng vuốt sợi tóc mai nhẹ giọng nói:

- Tứ lão tới rồi sao??

Phía sau lưng nàng bốn lão giả nhẹ nhàng hạ thân, thì ra tứ lão Kim Ngân Hoài Bạch trấn thủ tứ phương Vạn Niên đã trở lại, tứ lão ngồi xuống ghế đá gập đầu

- Tiểu thư cảm thấy mệt mỏi rồi sao?

- Ngân lão người hỏi thừa rồi ah! Hoạt cảnh vừa rồi khiến mạng già của ta ngỡ mình sắp bước một chân xuống hoàng tuyền đây

- ai may cuối cùng cũng xong, ai nghĩ lại xuất hiện nhân vật như vậy ở nơi chó ăn đá gà ăn sỏi viên này chứ??

Tứ lão thở phào nhẹ nhõm bàn tán, bao nhiêu năm nay việc đầu giá lưu động các thành trì vùng biên những vùng được coi là vùng trung tu chân này đâu có lần nào khiến họ phải mệt mỏi nín thở như bây giờ ah.

Niệm Trì nghe vậy cũng lấy bàn tay nhỏ nhắn vỗ ngực thở vài hơi hỏi:

- Tứ lão người nọ rất cường đại sao??

Bạch lão vuốt sợi tóc mai được tết lại thành một dải dài ngắm nghĩ nói:

- Tiểu thư, nói về người này thì phải kể đến ngay từ bước đầu khi đầu giá mới bắt đầu, theo quy củ chúng ta sẽ dùng thần thức đảo qua khắp các phòng để phổ cập cũng như nắm rõ tình hình trong phòng đó, việc này hẳn tiểu thư biết rồi đi??

Niệm Trì gập đầu quy định này khi mới vào nghề nàng đã nắm lòng, đó là để phòng những vấn đề không hay xảy ra. Đồng nghĩa việc thông tin về khách nhân Vạn Niên nắm rõ, nhưng thông tin ấy sẽ được bảo mật nên từ trước đến nay không có nhiều khúc mắc về vấn đề này.

- khi thần thức của bọn ta tiến vào phòng thập thất đã bị ngăn trở lại, đó là vách ngăn do người đó tạo nên. Ta và lão hoài hợp kích nhưng không thể lay động, may đó là vách ngăn thụ động nếu không chúng ta bị phản phệ chắc cũng no đòn.

- vậy là các vị không có thông tin gì về khách nhân này sao??

Nàng có chút không hài lòng nhìn tứ lão truy vấn.

- trái lại, vị này dường như rất hiểu lý lẽ sau khi nghe chúng ta nói là quy củ đã hiện chân thân nhưng chỉ là...

Lão Bạch ngáp ngừng suy nghĩ, khiến Niệm Trì chờ nên tò mò.

- có gì lạ sao??

- ta không dám chắc nhưng nhìn bề ngoài vị này tuổi đời rất trẻ.

- rất trẻ sao?? Khoảng bao nhiêu tuổi? Hay là người khác?? Biết đâu dùng trứ nhan đan thì sao?? Việc này với các lão quái không có gì lạ ah.

Trứ nhan đan là một loại đan được dùng để duy trì nhan sắc, khi dùng đan được này nhan sắc người dùng sẽ duy trì vào thời điểm sử dụng nó, loại đan được này rất được giới nữ nhân ưa chuộng, những nam nhân chú trọng ngoại hình cũng thường sử dụng.

- không giống dùng đan được bởi vì đan được hay không thì tình khí thần, người tinh ý cũng có thể phán đoán được, nhìn bề ngoài vị này dường như chưa đến tam tuần, thanh âm thì chính xác là của vị tiền bối đấy

Bạch Lão nói mà không dám tin lời của chính mình vì nó quá khó để tin nhất là ở những nơi như Lam Nhiên Thành này.

- Lão không nhìn nhầm đấy chứ?? Đây là không thể nào

Niệm Trì không tin vào điều mình nghe thấy vì ngay cả ở những đại tông môn những đệ tử nổi bật nhất cũng chưa nghe thấy có người ở độ tuổi ấy có tu vi đến mức độ này.

Tứ lão nhìn nhau rồi nhìn Niệm Trì lắc đầu,

- người này mang cho ta cảm giác sắc bén đến kinh ngạc nếu đoán không hẳn là kim linh căn, khi chúng ta có ý định ngăn cản công kích thần thức của người này tới mấy người tông môn ta có cảm giác như thần thức của mình sắp bị cắt nát, người này quá nguy hiểm.

Kim lão giả nói mà nghĩ lại hoạt cảnh vẫn cảm thấy mờ hồ ứa ra trán, nếu lúc đó lão và mấy người này không dùng thì giờ này có lẽ không thể ngồi đây mà tán dóc nữa rồi

- đúng vậy, có thể xuyên qua vách ngăn cách thần thức chúng ta thiết lập ở phòng còn suýt nữa tổn thương thần thức của chúng ta hợp lại ở bên ngoài sau đó làm tổn thương mấy tên Đà chủ, cấp độ thần thức này ở mức độ nào???

- ta cảm thấy đây còn chỉ là nhắc nhở thôi! Vậy toàn lực thi thế nào?? Càng nghĩ ta thấy uống thời gian bao năm nay ah ta sợ đạo tâm mình sụp đổ mất aiii...

- chỉ có thể nói là quái vật.

Tứ lão người nói qua kẻ nói lại thôn thức đúng là trên người có người, ngoài trời lại có trời, có những điều khi gặp phải người ta mới biết mình nhỏ bé đến mức nào.

Niệm Trì đầu ngoảnh đi ngoảnh lại tai nghe không thiếu một chữ, mắt tròn xoe miệng há hốc " cái này... Cái này còn muốn người khác tu luyện nữa không???" Dọa người, tuyệt đối dọa người "

Nàng giờ tay ra hiệu mọi người dừng lại, cổ lắc đầu cho tỉnh táo và quảng cái suy nghĩ tiêu cực ra khỏi cái đầu nhỏ rồi nói:

- vừa hay các lão tới ta có chuyện xin ý kiến.

Tứ lão cười khò, không chỉ riêng nàng tứ lão chắc chắn bất kỳ kẻ nào nghe được cũng muốn đi tìm được phu khám lại nhĩ.

- tiểu thư có chuyện gì vậy?? Xin cứ nói.

- chuyện là thế này... Thế này...

Tứ lão tò mò lắng nghe từng từ là vị nhị tiểu thư nói bởi vì từ lâu lắm rồi tiểu thư mới xin ý kiến của họ, tiểu thư từ quen với kinh doanh nên bọn họ dường như ít có cơ hội biểu đạt ý kiến, đang hỷ hứng thì câu chuyện khiến họ thay đổi biểu cảm liên tục.

Câu chuyện kết thúc nhưng chưa ai mở lời, Niệm Trì nhìn tứ lão, Tứ lão như để hồn lạc trong gió ngẩn ngơ một lúc lâu. Niệm Trì lẳng lẳng uống trà mãi mới gõ bàn gọi:

- Tứ lão....

- À cái này...

- cái này...

Ngân lão áo vải vuốt chòm râu hoa râm ngẫm nghĩ nói:

- Tiểu Thư ta nghĩ tiểu thư nên đi thi hơn, dẫu sao người đã đồng ý rồi nếu không đi e rằng phật lòng người, chúng ta khó thoát khỏi thành Lam Nhiên này ah, nặng thì Khó tránh gặp Mạnh Bà.

Niệm Trì cũng cho là vậy nhưng lòng băn khoăn không nguôi.

- tiểu thư, Lão Ngân ta thấy có lẽ không nên đi quá nguy hiểm, ai biết có chuyện gì xảy ra?? Người ta nói yên tâm ko có ý đồ xấu thì sẽ là như vậy sao?? Theo ta chúng ta kéo dài thời gian rồi cho người đưa tin về tổng bộ, chờ tổng bộ điều động người tới là xong, người nay tuy cường đại quá mức nhưng ta không tin người này có thể làm gì. Vạn Niên có thể đi đến ngày hôm nay đâu phải quả hồng mềm

Niệm Trì gật đầu nhị lão nói mỗi người đều có lý của mình, nàng ngẫm nghĩ làm sao để có một biện pháp toàn vẹn mà không gây hệ lụy quá nhiều.

Nàng nhìn lão Bạch, lão Bạch hiểu ý cười nói:

- tiểu thư cứ thuận tâm ý chính mình là được, dù tiểu thư lựa chọn như thế nào chúng ta đều theo tiểu thư. Lão thái gia từng nói ah " giữa muôn vàn sự việc chỉ cần tiểu thư làm theo tâm ý của bản thân là được, đúng hay sai? Người có thể trả lời chính là bản thân tiểu thư!".

- Tâm ý của bản thân ta?

Niệm Trì lẩm nhẩm " tâm ý của ta aizzzz nửa này nửa nọ ah..."

- tiểu thư..

- hử?

Nàng bị ngắt dòng suy nghĩ bởi tiếng gọi, ngoảnh mặt nhìn thì thấy Hoài lão dường như có điều muốn nói, nàng mỉm cười nàng biết có người này có ý tốt rồi! Hoài lão là người ít nói thường trầm tư nhưng lại là người tỉ mỉ trong hành động suy nghĩ

- Lão nói đi! Hy vọng lão cho ta một bất ngờ.

Nàng nói rồi chờ đợi, tam lão cũng cười mong đợi nhìn người bạn này, Hoài Lão tay cầm quạt gãi gãi đầu mở miệng

- tiểu thư ta nghĩ người nên đi vì ba lý do.

- Oh tiếp tục, xin lão lý giải.

Niệm Trì gật đầu truy vấn.

- thứ nhất: tiểu thư là nhị tiểu thư của Vạn Niên Thương hội và là người kinh doanh một khi đã chấp nhận giao dịch thì phải hoàn thành, nói ra lời phải giữ lấy lời vì đó không chỉ là danh dự của tiểu thư mà còn là của cả thương hội.

Bốn người ngồi nghe gật đầu, niệm trì cũng tán thành hỏi:

- còn thứ hai??

- Thứ hai: vẫn là tiểu thư là nhị tiểu thư của thương hội, cũng như lão Ngân nói chúng ta không phải quả hồng mềm, sau lưng tiểu thư là cả một thương hội lớn vào hàng bậc nhất Đông vực này, người ấy có gan làm gì tiểu thư sao?? Vậy thì cứ đi thôi ngại gì??.

Bốn ngón cái đồng loạt giơ lên không hổ là quân sư quạt giấy lời nói ra sáng như đuốc giữa đêm.

- còn thứ ba: tiểu thư hay tam lão trước khi đến đây cũng đã tìm hiểu về những người được coi là cường giả ở Thành Lam Nhiên này rồi đi?? Không hề có tin tức về người này.

" gật " gật " gật " " gật " chỉ cần một cái gật đầu nhưng lúc này có hẳn bốn cái, thay lời xác nhận.

- vậy người này ở đâu ra?? Hẳn mọi người đã nghe tin chấn động từ đầu năm, cái tin toàn diệt đó chứ?? Có một tông môn mới rồi chứ??

Bốn người nhìn nhau mắt loé sáng, dường như đoán được ta nhau mỉm cười.

- haha đầu giá lưu động của chúng ta đến đâu tông tin đến đấy, không báo trước vì rất có thể ý định được thay đổi một cách đột ngột nên các cường giả nơi khác khó biết trước mà đến, vậy nói lên điều gì?? Những người này vốn dĩ đã ở Nhiên Lam từ trước nhưng không thể là tình cơ vì phần trăm này quá ít, cái thành này ta chưa nghĩ ra có cái gì để thu hút cường giả bậc này cả. Thế thì chỉ có một đáp án đó là những người còn lại trong Việt Tông mà trong lời nói ở quảng trường lần tuyên Trạch đó, và mấy tông môn lần này điều động nhân sự vì muốn áp đầu Việt Tông, điều này cũng lý giải sao ở trong đầu giá những người này lại không kiêng nể gì mấy tông môn đó. Cuối cùng ta của lão là gì chắc tiểu thư và mấy vị đã hiểu rồi đi.

Niệm Trì gật đầu cười nói:

- ý của Hoài lão là ta nên đi vì đó là con bài Đào mạng của ta đúng chứ?? Những người này tuy cường đại nhưng không tiết lộ thân phận hẳn là có điều e ngại, nên nếu ta phát tán tin này họ chính là người bất lợi nhất.

Từ lão nghe vậy nét cười trở nên tự tin hơn hẳn, Hoài lão vỗ quạt nói:

" bộp "

- đích thị. Vấn đề khó mà chẳng phải khó, cái khó là ở tâm ta cho là khó, tiểu thư vốn là người thông minh nhưng lúc này lại gặp khó sở dĩ là trong lòng còn vương điều gì?? Còn mắt lão già này đạo tâm còn khó giữ ta không nói rồi.

- người.. Lão bắt từ..

- người muốn gần xương rồi

- tên hên hoang này...

" phập "

Hoài lão vẩy chiếc quạt trong tay nhìn ba lão già băng nửa con mắt, tay ra dấu mời nói:

- ở đây không phục bơi vào??? Năm trăm hiệp xem ai sợ ai..

- người... Xoeng...

- người...xoeng...

- người... Xoeng..

Cả ba đứng dậy, pháp khí, pháp bảo triệu hồi kêu loảng xoảng. Hoài Lão cười chiếc quạt đang phe phẩy thì đầu những chiếc nan mọc lên những mũi nhọn như lưới kiếm.

Từ lão đang sẵn sàng động binh đao thì Niệm Trì đưa tay ngăn lại:

- ấy từ từ... Từ ta còn có điều muốn nói ah.

- hừ...

Tứ lão thu lại hàng ngồi xuống, Hoài lão thấy tam lão vẫn tức tối thì nhếch mép cười.

- ta giao cho cho Bạch Lan đưa vật phẩm đến giao cho vị kia, tứ lão có thể theo dõi xem có phát hiện gì không??

Niệm Trì thấy mọi người trở nên đứng đắn hơn thì mới mở lời.

Hoài lão gật đầu nhưng vẫn nói:

- tiểu thư việc này nếu mất vị kia biết sợ rằng mất lòng.

Niệm Trì uống ngụm trà cười:

- không sao, chúng ta lấy cơ kiểm tra xem người của chúng ta đã đưa đồ chưa là được.

Tứ lão gật đầu, ngồi yên vị bốn tia thần thức nhanh chóng toả ra định vị phòng thập thất theo dõi. Thời gian dần trôi qua khuôn mặt thoải mái của tứ của lão dần trở nên chăm chú.

Niệm Trì thư giãn, nhân nhả đưa tay hứng những cánh hoa rơi chờ đợi. Không quá lâu sau thì sự nhân nhả của nàng đổi thành sự tò mò khó cưỡng lại.

Bởi vì lúc này đây biểu cảm của bốn khuôn mặt thay đổi một cách kỳ dị, từ buồn cười sang kỳ quái rồi nghi hoặc đến tiếc nuối thờ dài.

- sao.. Sao... Sao...???

Nhìn vẻ mặt tứ lão Niệm Trì sao có thể ngồi yên nên dồn dập hỏi.

Bạch Lão nhìn tam lão rồi thờ dài chuyện cháu gái lão ah, lão nên mở lời rồi:

- chuyện là như vậy... Như vậy...

Bạch lão kể lại từ đầu đến cuối cuộc gặp gỡ giữa đôi bạn trẻ. Niệm Trì chăm chú lắng nghe mà miệng ngoác ra cười:

- Bạch lão... Nhà lão có bán rượu không?? Hihhi

- haha... Khắc khắc... Phụt phụt...

Tam lão đang ngi hoặc ngẫm nghĩ nghe Niệm Trì hỏi vậy mà cười nắc nẻ, ôm bụng cười.

Niệm Trì cười tươi, mấy người trong phòng đó khiến nàng hứng thú không hề nhẹ. Nhưng rất nhanh nàng nhận ra có điều không đúng.

- nếu chỉ có vậy thì tứ lão đã không diễn kịch cam lúc này ah, chuyện gì nói xem.

Bạch Lão tặc lưỡi nói:

- aizzz tuổi trẻ, chuyện của Lan nhi để nói sau. Vị này vẫn cẩn thận như trước ah, vách ngăn thần thức không thể dò xét.

Niệm Trì gật đầu, xem ra người này làm việc rất kín kẽ đây.

- vậy điều kỳ lạ nằm ở chỗ vị thiếu niên này sao?

Bạch lão gật đầu ngẫm nghĩ nói:

- đúng vậy tiểu thư, theo thiếu niên này nói thì đây là nghĩa tử của vị kia. Vốn dĩ nghe chuyện giao dịch của tiểu thư ta nghĩ những gì hắn nói trong đấu giá chỉ là nói dối nhưng mà ta lại không thể nhìn ra nông sâu của thiếu niên này.

Tam lão gật đầu thay lời xác nhận ý kiến mà Bạch lão nói, Niệm Trì nghe nhìn thấy thái độ của mọi người mở lời:

- ý nói là tu vi người này có khả năng cao là tiệm cận hoá thần rồi sao??

- đúng vậy ah, ta không thể nhìn thấu tu vi cảnh giới tu luyện, nhưng chỉ riêng lực lượng cơ thể thôi cũng đã tiệm cận nguyên anh hậu kỳ rồi.

- không thể nào riêng lực lượng cơ thể đã mạnh như vậy sao?? Người này tu luyện thể nào vậy?? Không lẽ là yêu thú??

Bạch lão lắc đầu:

- tiểu thư, lão nghĩ là không phải yêu thú vì thông thường yêu thú đúng là có sức mạnh cơ thể nổi trội ngược lại sức mạnh linh lực sẽ yếu hơn một phần. Ở thiếu niên này lão có thể nhìn rõ sức mạnh cơ thể nhưng không thể thấy được tu vi linh lực với cả không hề thấy dấu vết của pháp khí che dấu tu vi. Đây chính xác là nhân loại.

Thêm một lần nữa tam lão lặng im gật đầu trầm tư không nói, Bạch Lão hơi chút lạc lõng nói:

- còn nữa kẻ này cũng giống hết vị kia, thuần túy dọa người mà. Tiểu thư chắc hiểu điều ta muốn nói, ta nghĩ ta cần trở về địa tọa để chỉnh đốn đạo tâm đôi chút. Tiểu thư tuy vừa nãy Hoài lão nói vậy nhưng lúc tiểu thư đi nhớ sai người nói một tiếng, chuyện này chúng ta vẫn phải đi theo người.

Niệm Trì gật đầu, hết địa kích này đến địa kích khác nàng tuy còn trẻ nhưng vẫn thấy hơi ảo não, vậy tứ lão sẽ cảm thấy như thế nào?? Nàng biết chứ

- ta biết rồi! Tứ lão về nghỉ ngơi đi.

- lão cáo lui

- tiểu thư cũng nghỉ ngơi đi

...

..

Tứ lão nói rồi chẳng quay trở về phòng, Niệm Trì nhìn tứ lão rời đi thì thở dài những người này rốt cuộc là người như thế nào mà hết người này người khác đi ra đều khiến người khác khó tin đến vậy??..

- vấn đề khó chẳng phải là khó, cái khó là ở tâm cho là khó??? Tâm ta còn vương nặng sao?? Không lẽ là một câu cũng chỉ là người bình phàm ấy?? Chỉ một câu nói ấy làm rối tâm ta?? Công tử ca, người rốt cuộc là người như thế nào?? Những người bên cạnh người đều là kỳ quái như vậy còn người??? Ta thật muốn gặp người để trả lời vấn đề này đây.

Niệm Trì nghĩ lại những điều tứ lão nói từ nãy đến giờ mà lẩm bẩm, đưa tay nghịch ngợm những lá tre trong chiếc tách mà lòng đầy mong đợi.

Từng cánh mai bay trong gió nhẹ đưa, cánh xuống tóc mềm, cánh gửi mình trên mặt hồ trong những chú cá bầy màu tung tăng đùa giỡn đưa miệng thổi những cánh hoa đung đưa, mỹ nữ ngồi thảnh thơi đẹp như một bức tranh thủy mặc.

Sự tĩnh lặng chẳng thể giữ được bao lâu bởi những bước chân, Bạch Lan hót hải chạy giữa hoa viên ngoảnh đi ngoảnh lại tìm kiếm rồi giơ tay vẫy gọi:

- tiểu thư.

Niệm Trì nhìn nàng cũng trở nên tươi cười đưa tay vẫy ra hiệu nàng lại đây, Bạch Lan gật đầu nhún nhẹ chân cất mình lên không.

Bàn Ngọc được đặt trên mô đất giữa hồ, mô đất thấp hơn mặt nước chút ít, Bạch Lan hạ xuống mặt nước như có ý tứ rút đi, ngồi yên vị xuống ghế nàng vội vàng cầm tách trà uống một hơi cạn, hai tay như hai chiếc quạt, quạt vào khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn hơi hồng hào xuất mình.

Niệm Trì mỉm cười đẩy thêm tách trà nữa sang cho nàng rồi mới hỏi:

- thế nào?? Đưa đồ tận tay rồi chứ??

Bạch Lan gật đầu không nói, cầm tách trà Niệm Trì đưa cho, miệng thở mấy hơi thật dài.

- muội có vẻ say, mấy người đó mời muội uống rượu sao??

Bạch Lan xua tay nói:

- tiểu thư đồ đã đưa xong, không có... Không có... Tiểu Lan chỉ đứng ở ngoài cửa thôi.

Niệm Trì ra về nghỉ ngơi nhướng mày, khiến Bạch Lan càng xua tay phủ định, Niệm đưa tay gãi gãi cằm, tay kia gõ nhẹ xuống bàn miệng nói như tự lẩm bẩm một mình:

- chẳng lẽ nhà mấy người đó bán rượu sao?? Lại làm tiểu Lan nhà ta say đến vậy??

Bạch Lan nghe vậy tròn mắt, nhìn Niệm Trì, thấy Niệm Trì nhướng nhướng mày cười cười thì mặt như một tảng mây hồng, miệng lý nhí:

- tiểu thư.... Người biết cả rồi sao??

Niệm Trì gật đầu:

- không chỉ ta mà tứ lão cũng biết cả rồi!

- ôi không...hix hix

Bạch Lan lo lắng đảo mắt nhìn xung quanh nói:

- tiểu thư gia gia ta đâu?? Tam lão đâu??

Niệm Trì mỉm cười, Bạch Lan ở bên nàng từ nhỏ đến lớn tình thân như tỷ muội, thậm chí còn hơn thế vì tỷ muội ah chẳng phải giờ nàng đang phải đưa chen vì nó hay sao?? Đến một mức độ nào đó quyền lực hay tiền tài khiến người ta chẳng thể nghĩ quá đơn giản, dù bản thân muốn hay không nhưng vẫn phải đứng ở độ cao mà có thể giữ được mình và làm theo ý của mình.

- yên tâm, tứ lão về đã tọa rồi!

- may quá...! Gia gia ta không nói gì chứ??

- giờ gia gia ngươi còn đang lo giữ đạo tâm sức đâu mà lo chuyện nữ nhi người.

- phù....

Bạch Lan thở dài nhẹ nhõm nhưng thấy có gì đó sai sai lo lắng

- tiểu thư, gia gia ta bị thương sao??? Thương thế như nào??hix...

Bạch Lan lo lắng gặng hỏi, tay lay lay cách tay Niệm Trì, nàng chỉ còn vị gia gia này là người thân duy nhất nếu người xảy ra điều gì thì nàng không muốn sống nữa ah.

Niệm Trì nhìn Bạch Lan như sắp khóc thì vỗ tay nàng trêu đùa:

- xem kìa, xem kìa gái lớn sắp gả rồi mà mít ướt thế. Gia gia ngươi không sao chỉ là tâm trạng không tốt, đã tọa một chút là giải toát thôi!

Bạch Lan đưa tay quệt mắt thẹn thùng nói:

- gì mà gả?? Người ta sẽ ở bên tiểu thư cả đời, chết cũng thành ma ám người không buông.

" cóc"

- này, ám gì mà ám??? Có tin ta tìm nhà nam tử vừa rồi để gả ngươi luôn không???

- ai mà muốn lấy tên gốc đó chứ??? Không phải nói là đại ngốc, tên đại ngốc xấu xa.

- thế cái gì đây???

- á...

Niệm Trì nói rồi đưa tay hình chào Chop tới bộ ngực lớn của Bạch Lan, tay bóp mạnh một cái khiến Bạch Lan bắt ngờ ré lên, rồi đưa tay lên trước mặt Bạch Lan làm động tác nắn xồi thần chưởng ánh mắt kinh ngạc nói:

- thật cứng rắn...

Trên Ngực Bạch Lan hiện lên vết ngón tay hằn đỏ vết tích của bộ chưởng pháp bóp nát quả dưa hấu nhưng lúc này trên mặt là một rặng mây hồng, nàng gạt bàn tay đầy kiêu khích đang ở trước mắt mình mà nhào người xuống bàn phụng phịu hờn dỗi:

- tiểu thư xấu tính, ta không chơi với người nữa.

- thôi mà! Cho tỷ xin lỗi nà.

- không...

- tỷ xin lỗi nà.

- không..

- tỷ cho muội bóp lại nà...thế nào??

Niệm Trì trưng cặp dưa lưới ra lúc lắc, hai tay còn ép hai trái lại với nhau mắt nháy nháy.

- xí... Không, ai thêm

Bạch Lan nhìn cảm thấy hơi tức cười nhưng mặt ngoảnh đi phía khác tỏ vẻ không quan tâm.

- Oh! Căng thế?? Đang định rửa muối lát nữa đi cùng ta đến gặp mấy người đó, nếu muối đã giận vậy chắc hẳn không đi rồi! Aizzz

- hử...

Bạch Lan ngoảnh mặt lại nghi hoặc xem liệu mình nghe nhầm hay là giỡn trò gì đây.

- thế nào?? Hứng thú rồi phải không?? Có đi cùng ta hay không?

Bạch Lan chăm chú nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt này không giống giỡn à ngheng.

- thật hử, ta không tin

- thật.... Chuyện là vậy...

Niệm Trì kể lại cuộc giao dịch của mình và cuộc hẹn tại Nam Doanh, Bạch Lan chăm chú nghe gật đầu:

- vị tiền bối đó cường đại như vậy sao??

- uh, ban này muối gặp thiếu niên đó có cảm nhận được tu vi người ta hay gì đó đặc biệt không??

Niệm Trì xác nhận, hỏi lại Bạch Lan dù đã qua tứ lão nói nhưng người đối diện biết đâu có phát hiện gì thì sao.

- Ách... Ta không có phát hiện gì cả. Nhưng người đó có gì kỳ quái sao??

Bạch Lan lắc đầu, lúc đó nàng đâu có suy nghĩ được gì mà phát hiện chứ nhưng người đó cho nàng hứng thú không hề nhẹ nên tò mò hỏi.

- rất kỳ quái, tứ lão không thể nhìn thấu được tu vi của hắn, nhưng có thể xác định lực lượng cơ thể thậm chí đạt nguyên anh hậu kỳ.

Bạch Lan chăm chú lắng nghe mà mắt rực sáng

- thật vậy sao??

- thật, kỳ quái hơn là tuổi tác của hắn đoán chừng chưa tới hai mươi, gia gia ngươi cũng vì hắn mà đạo tâm bất ổn ah.

- vậy quá tốt rồi!

Bạch Lan vỗ tay tán thưởng không thôi.

"cộc"

"ui da "

- tốt gì?? Vui lắm hả??

- Ách...hì hì hì

Bạch Lan ôm đầu xuyết xoa không thôi! Rồi lại cười híp mắt nói:

- nhầm, quá kỳ quái...là quá kỳ quái

Niệm Trì nhìn cái vẻ mặt tí tòn trước mặt mình lắc đầu

- xem cái mặt muối đi, nói dối lộ liễu quá rồi! Người ta nói gái lớn khó giữ chẳng sai mà! Chắc chắc..

- tiểu thư người chỉ lớn hơn ta vài tuổi thôi đừng gia vẻ bà thím như thế, coi chừng không gả đi được đó.

Bạch Lan ướn ngực đáp trả một cách không thương tiếc.

- được rồi! Muội giỏi, thế nào?? Đi cùng ta không?

- đi tất nhiên phải đi rồi!

- đi thôi!

Niệm Trì nói rồi đứng dậy, chỉnh chỉnh quần áo ra hiệu cho Bạch Lan. Bạch Lan ngẩn người:

- đi ngay bây giờ á??

Niệm Trì đưa tay lên vỗ nhẹ lên vai, nháy mắt với Bạch Lan nói:

- đi chuẩn bị, ta muốn tắm nước hoa hồng ah, thêm một chút tinh dầu thơm... Lâu rồi chưa được nghỉ ngơi thoải mái rồi! Muội đi tắm cùng ta không??

Bạch Lan mắt sáng rực, vỗ tay thích thú:

- đi, đi, đi - à tiểu thư vừa nãy còn tính không??

- hử??? Điều gì?

Niệm Trì ngẩn người nhìn Bạch Lan nghi hoặc??

Bạch Lan đưa hai tay nâng nâng nói:

- cái này nè!

- không...

Niệm Trì nhìn hành động của Bạch Lan nói rồi, phi thân rồi đi bỏ lại Bạch Lan một mình giữa hồ.

Bạch Lan nhìn nàng rời đi mà dậm chân đuổi theo.

- tiểu thư người không thoát được đâu

...

...

Hậu hoa viên thị nữ người qua người lại, chuẩn bị nước tắm cho nhị tiểu thư, tiếng cười nói vui vẻ tăng thêm sức sống vui tươi.

Nhị nữ mái tóc buông dài, ngâm mình trong một bể nước được lát bằng cẩm thạch, mặt nước ấm được trải đầy những cánh hoa hồng thơm ngát.

Niệm Trì đưa cánh tay thon dài trắng trẻo của mình gạt những cánh hoa ngâm nghĩ nói:

- Tiểu Lan, muội thấy ta thế nào?? Ta có xinh đẹp không??

Bạch Lan vẩy nước về phía Niệm Trì cười nói:

- tiểu thư, tiểu thư rất xinh đẹp ah nhưng ta còn xinh đẹp hơn.

- vậy mà có người bảo ta chỉ là bình phàm thôi đấy hử.

- ai mà nói như vậy ah?? Ta dám chắc

Mười nam nhân đứng trước tiểu thư đều phải cúi người ah, trừ khả năng người đó không phải là nam nhân.

- nhất là lúc này....

Bạch Lan nói rồi rẽ nước tiến lại gần Niệm Trì, Niệm Trì ngẩn người không hiểu là ý gì, nhưng lúc sau nàng hiểu rồi.

Bàn tay Bạch Lan như Trạch tron lượn dưới nước nhẹ nhàng vuốt nhẹ thân thể Niệm Trì rồi dừng lại ở đôi gò bồng đảo mà xoa bóp nhẹ nhàng.

- hí hí hí Tiểu Lan đã nói người không tránh được mà!

- tiểu quý... Ta đang hỏi thật mà cứ đùa.

- á tiểu thư đừng, không phải chỗ đó... Đừng mà!

Niệm trì nói rồi sao để yên, Bạch Lan cả người xụi lơ uốn éo dưới làn nước trong veo, tiếng cười đùa như tiếng nhạc êm dịu, hương hoa thơm ngát toả đi khắp ngõ ngách.

Đêm dần buông ngoài khe cửa, Lam Nhiên thành trở nên chậm rãi hơn, nhưng đâu biết rằng giông bão sẽ đến vào một lúc nào đó, và nó toà thành rất đối bình thường này sẽ trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn đông vực hay cả tu chân giới này, Nơi mà huyền thoại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Gặp mặt

Căn phòng rộng rãi được trang hoàng bằng những màu sắc rực rỡ, chiếc đèn nhỏ toả ra mùi hương trầm phảng phất, Niệm Trì ngồi soi mình trên chiếc gương trong suốt, tay cầm chiếc khăn tắm trắng nhẹ nhàng lau đi những giọt nước còn đọng lại trên cơ thể mình.

"cộc " "cộc"

- Tiểu thư... tiểu Lan vào nhé!

Tiếng gõ cửa vang lên rồi giọng Bạch Lan vang lên, Niệm Trì không dừng tay mà nói với ra:

- muội vào đi.

"kết..." "kết..."

Bạch Lan bước vào nàng cũng đã lau khô cơ thể nhưng chỉ khoác lên một áo choàng ngủ mỏng để lộ ra toàn bộ cánh xuân sắc thiếu nữ, thường ngày mỗi khi nghỉ ngơi nhị nữ thường mặc như vậy phần vì nhị nữ ở cách biệt với bên ngoài, người được phép ra vào hậu hoa viên chỉ là những thị nữ thân thuộc. Từ lâu cũng phải đứng ngoài sân rồi đánh tiếng từ xa nên dần nó cũng đã trở thành thói quen.

- muội chưa thay đồ sao? Sau này nên sửa thói quen này ah! Lớn rồi mà cứ lồ lộ như vậy không tốt chút nào.

Niệm Trì hơi ngược mắt nhìn nói.

Bạch Lan hai tay chống nạnh mà lúc lắc người người nói:

- thế nó mới mát nha! Hừm không lẽ tiểu thư sợ bị ta câu dẫn sao???

- phi... Thân thể muội có chỗ nào ta chưa biết??? Câu dẫn gì chứ?? Nhìn nhiều sắp ngáy rồi đây.

Nhìn điệu bộ khiêu khích trước mắt khiến Niệm Trì phì cười, nói là vậy nhưng cơ thể thiếu nữ mười bảy trắng tròn, tràn đầy sức sống nàng nhìn còn thích mắt sao mà ngáy cho nổi.

- hi hi sau này muội sẽ để ý, chứ để tiểu thư thích mình thật thì muội không biết lấy cách gì từ chối tiểu thư đây.

Bạch Lan lại gần Niệm Trì cười nói nhưng đôi lông mày bắt đầu loạn động tích cực.

Niệm Trì hơi kẹp hai cánh tay mình lại phòng thủ nói:

- muội không ở phòng mặc đồ còn qua đây giỡn ta sao??

Bạch Lan cầm chiếc khăn lau khô mái tóc Niệm Trì rồi tự tin nói:

- muội phải qua chuẩn bị cho tiểu thư chứ! Tiểu thư phải thật xinh đẹp để cho vị công tử đó thấy rằng dù hần có tu vi kinh thế ra sao nhưng lời hần nói ra sai rồi!

Nhị nữ tíu ta, tíu tít sửa soạn trang phục cho nhau mà thời gian cứ chậm rãi trôi qua! Nữ nhân ah cái công việc này lúc nào cũng mất thời gian như thế cả...

Nam Doanh khách điểm, Gióng ngồi trầm ngâm nhìn bức tàn đồ mà An Nhiên đưa lúc trong phòng đấu giá, lúc này đã được ghép lại thêm một mảnh nữa, nhưng nhìn đi nhìn lại mà chẳng có gì hiểu được.

Thạch Sanh cùng những người khác thấy Gióng chú tâm như vậy cũng ghé đầu coi, nhưng chẳng được bao lâu tiểu nữ hài đã ngán ngẫm ra sánh đôi nhau chí chóe. Khải Đức nhìn cho gọi là nhưng hần chứa ghét những thứ phức tạp như vậy, nên ngồi góc bàn lấy bầu rượu uống mà mắt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ đôi khi cười một cách ngờ nghệch.

Thạch Sanh cố ghép nối đồ hình nhưng ngán ngẫm nói:

- công tử, ta thật không hiểu thứ này.

Gióng gật đầu, cái này cũng quá khó hiểu đi.

- hai mảnh này có những kí hiệu giống nhau nhưng ghép lại cũng không thể nhìn rõ điều gì, xem chừng phải đến lúc ghép đủ bốn mảnh mới hiểu được huyền cơ.

Thạch Sanh nhìn An Nhiên đang chơi đùa với Tuyết Nhi phía ngoài ngấm nghĩ nói:

- công tử, không phải chúng ta biết tung tích mảnh thứ ba sao? Đầu biết chừng... Người có muốn ta đi lấy nó về đây không??

Gióng tay thu lại hai bức tàn đồ lắc đầu:

- đã biết tung tích thì lo gì không đến tay?? Bức thứ ba này để sau này An Nhiên đến lấy là được, tâm ma thứ này không đơn giản tuy giờ đứa trẻ này còn nhỏ tâm tư đơn thuần nhưng về lâu về dài Sẽ thành trở ngại lớn ở đạo tâm. Để nó tự giải quyết đi với lại giờ tung tích bức cuối cùng chưa rõ nên không cần vội vàng

Những điều Gióng nói Thạch Sanh hần đều hiểu, con người vốn dĩ gọi là vậy bởi vì tồn tại hai mặt đối lập đó là phần con và phần người. Khi tâm ma, tham niệm dục vọng quá lớn là lúc con người mất đi bản tâm của mình, hần không hề muốn điều đó sẽ xảy ra vì con người đôi khi là sinh vật đáng sợ nhất thậm chí hơn cả quỷ thần.

- công tử, người hẹn vị tiểu thư Vạn Niên đến người nghĩ cô Nàng biết điều gì sao?

- ta nghĩ không hẳn nàng ta biết gì, mà đột nhiên ta có một suy nghĩ cần xác thực thôi! Điều này ta Sẽ nói với người sau.

- vâng, mà không phải công tử có ý với nàng ta chứ??

- có ý sao? Ta chưa nghĩ đến đoạn đó nhưng có lẽ ta sẽ cho nàng ta một sự lựa chọn về tương lai.

- sự lựa chọn cho tương lai??

- đúng vậy, cuộc sống là những sự lựa chọn không phải sao?

- ta hiểu ý công tử, ta rất tò mò nàng Sẽ lựa chọn như nào.

Hai người nhìn nhau cười, cuộc sống con người ta luôn đứng trước những lựa chọn từ đơn giản nhất cho đến những điều to lớn quan trọng có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của bản thân thậm chí là biến thiên.

Thạch Sanh dõi mắt nhìn phương xa mỉm cười:

- nói đến Tào Tháo, Tào Tháo đến. Có đôi khi thấp hươu không phải cách duy nhất để gọi quý thần.

Gióng gật đầu mở lời:

- đến rồi sao??

- đúng ah! đội hình đông đủ nhị vị thiếu nữ, Tứ lão ngoan đồng.

- vậy xem ra chúng ta phải bận rộn rồi! Hahaha.

Gióng cười nói, xem ra họ có chút không yên tâm đây. Huyền bí đôi khi khiến người ta trở nên tò mò vượt qua cát nổi sợ hãi.

Gióng ngấm nghĩ rồi cất tiếng gọi:

- Tuyết Nhi, nàng lại đây.

Gióng gọi giờ tay vẫy Tuyết Nhi, ra hiệu nàng lại gần. Tuyết Nhi đùa giỡn với An Nhiên nghe tiếng gọi liền ứng chạy lại:

- dạ! Công tử.

Nhị nữ nắm tay nhau vào phòng, An Nhiên đứng sau lưng Thạch Sanh dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn của mình đầm đầm nhẹ vào Lưng phụ thân, nháy mắt tinh nghịch với Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi sau mấy ngày nhìn thấy những điều kỳ lạ từ người công tử nhỏ tuổi này, thêm phần cũng được phụ mẫu dẫn dò nên trở nên nhu thuận hơn rất nhiều những bản thân vẫn có đôi chút ngượng ngập cất lời:

- công tử, cho gọi ta??

Gióng nhìn Tuyết Nhi gật đầu, nữ hài này mấy ngày nay tâm tính đã trở nên tốt hơn nhiều so với trước, đó là điều đáng mừng, Gióng cười nói:

- uh! Nàng có muốn xem ta làm ảo thuật không??

- có, công tử làm cho ta xem đi.

- con cũng muốn xem, sư phụ..

Tuyết Nhi mắt sáng rực gạt đầu lia lịa, An Nhiên đang thể hiện mình là đứa trẻ hiếu thuận cũng nhảy nhót, Khai Đức nghe vậy cũng dừng mắt dõi theo. Thạch Sanh nhìn bọn trẻ vui vẻ cũng cảm thấy hứng thú.

Giống cười nhẹ, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh nói:

- nàng ngồi xuống đi rồi vén váy lên.

Tuyết Nhi nghe vậy hai má ửng đỏ nhưng vì tò mò nên vẫn nghiêm chỉnh làm theo.

Những người khác dõi theo nghi hoặc không thôi, chiếc váy hồng được kéo lên đôi chút để lộ ra đôi bàn chân nhỏ xíu một bên đen như mực một bên trắng hồng mềm mại.

Giống nhìn đôi chân này vẫn hơi chút chạnh lòng như lần đầu tiên, khẽ thở dài cười nói:

- ta bắt đầu đây.

Giống nói rồi đưa tay về phía chân của Tuyết Nhi, những người khác hồi hộp dõi theo.

Chiếc chân đen của Tuyết Nhi vốn yên lặng như hiểu ý chủ nhân mà lay động như thực thể, không đợi Giống chạm đến mà như một dòng nước đen chảy ngược về phía Giống.

Dòng nước đen đến gần giống rồi toả rộng ra bao bọc Giống vào trong, nhìn Giống như một hắc đản khổng lồ và chiếc chân của Tuyết Nhi màu đã nhạt đi rất nhiều.

Tuyết Nhi cùng mọi người tò mò đi lại xung quanh hắc đản kinh ngạc, An Nhiên tò mò đưa ngón tay chạm vào nhưng không có cảm giác cứng cáp mà nó đàn hồi như thạch đen vậy.

Hắc đản hình thành, một lúc sau co rút lại hình thành từng bộ vị thân thể của một nhân loại trưởng thành, chỉ khác là từ đầu đến chân vẫn là một màu đen kịt và đầu trọc lóc không một cọng tóc.

Từng người, từng người đưa tay chạm vào thân thể trước mắt này kinh ngạc tốt độ, nhưng không thấy hắc nhân cử động.

- công tử..

- công tử...

- sư phó...

Từng tiếng gọi vang lên lên hắc nhân như tỉnh giấc người nhẹ rung, đôi mắt đang khép chặt nhẹ nhàng từ từ mở ra, nhưng không có con ngươi nó chỉ là một chiếc màn đen bên trong là hốc tối. Một lúc sau hai hoả cầu xuất hiện lơ lửng.

Giống nghe tiếng gọi mà trở nên tỉnh táo hơn, vốn dĩ điều này là điều trong dự đoán nhưng khi thực hiện nó Giống vẫn cảm thấy choáng ngợp, Giống ở trung tâm hắc nhân mà điều khiển bằng suy nghĩ.

Hắc nhân đưa tay kiểm tra các bộ vị thân thể, Giống gạt đầu vừa lòng không thôi vì đây chính là hình ảnh trước khi Giống nhận nhiệm vụ đến tu chân giới. Thân thể cao lớn, cơ bắp với tỷ lệ hài hoà chỉ khác là đen quá đi rồi, lúc này nếu đứng trong bóng tối Giống nắm chắc là hiệu quả ần thân tuyệt vời.

- sư phụ người quá đỉnh.

An Nhiên dơ ngón tay tán thưởng đôi mắt ngưỡng mộ không thôi! Những người khác cũng làm hành động tương tự gạt đầu đồng quan điểm.

Thạch Sanh dường như hiểu ý định của Giống ngấm nghĩ hỏi:

- công tử, còn tu vi, khí tức thì sao?? Giọng nói...

Hắc nhân Giống dơ đôi tay gãi gãi đầu suy nghĩ miệng mở lớn nói:

- à uh! Để xem... A giọng nói này chẳng phải của ta sao??

Giống lăm bầm ngực ngiên vì đây chính các là giọng nói lúc trước, xem ra con ngựa này trong trí nhớ của nó có lưu trữ.

- tu vi, khí tức...các người xem có cảm nhận gì không??

Giống thử phát tán tu vi và khí tức của bản thân ra rồi hỏi mọi người.

Thạch Sanh đưa thần thức đảo qua đảo lại hắc nhân rồi đưa thần thức tiến vào, ánh mắt hắc trở nên kinh ngạc lắc đầu:

- công tử ta không cảm nhận được gì cả, thần thức của ta như thể lâm vào Bóng tối. Cái này quá kì diệu rồi! Người thử công kích ta xem.

Giống gật đầu nhấc tay đâm về phía Thạch Sanh, Thạch Sanh đưa tay nắm lấy bàn tay đen ngăm ngăm nói:

- lực lượng không lớn chỉ cỡ Trúc cơ đỉnh, xem ra là lực lượng tu vi của công tử hiện giờ, đây chỉ có tác dụng như một bộ giáp.

Giống gật đầu lúc này chỉ cần vậy thôi! Nếu mà lực lượng có thể quá lớn thì Giống đâu cần tu luyện làm gì nữa

- thế thì cũng không có gì đặc biệt nhỉ??

- ta cũng thấy vậy ah

Nhị nữ nhìn nhau lắc đầu, nếu chỉ là một bộ giáp thì có gì lạ đâu ta??

Giống ngẫm nghĩ cười nói:

- có chứ đó là điểm đặc biệt là biến đổi ah.

Nhị nữ nghe vậy mắt loé sáng, Giống nhìn ánh mắt háo hức của chúng mà, thân thể bắt đầu biến đổi, từng thớ thịt hắc y như thể bùn lầy di chuyển thân thể liên tục biến đổi lúc là nam tử cao gầy, khi béo ú, lúc nhìn y hệt như Thạch sanh, Khải Đức, Tiêu Mạt...khi người già người trẻ lúc người thú.

- hoan hô... Quá đỉnh. Vậy chẳng phải thiên biến vạn hoá trong truyền thuyết sao??

Nhị nữ nhìn mà há hốc mồm tấm tắc, cái này da thịt như thật mềm dẻo nhưng chỉ tiếc là cái gì cũng đen thui và trọc lồn.

Giống gật đầu, chính xác là như vậy nhưng lại có hạn chế ah, Giống biến đổi thân thể thành nữ nhân, một thân thể đầy đà cần cong có, lồi, lồi đủ cả. Giống đưa tay lên đôi gò bồng đảo đen xoa nắn lắc đầu:

- thật mềm, chỉ tiếc là nó chỉ có thể như vậy.

Thạch Sanh nhìn hành động trước mặt mà chẳng biết nói gì, Khải Đức giương như không quan tâm quay lại uống rượu.

Nhị nữ thì mặt đỏ ửng tai chạy ra ngoài miệng thì hét thất thanh:

- công tử... Xấu xa, biến thái..

- ách... Sư phó biến thái.

- ài quá lố rồi! Xem ra cần đồ mặc

Giống nhìn nhị nữ chạy ra ngoài, cười nói.

Thạch Sanh gật đầu tìm kiếm trong giới chỉ một bộ hắc y có cát mũ trùm, giầy găng tất cả đều một màu đen tuyền đưa cho Giống.

Giống mặc đồ hoàn tất hài lòng, màu đen luôn mang lại cho người ta cảm giác huyền bí quả không sai, thậm chí cây sao trên tay Giống cũng trở thành một màu đen ah.

Giống đi đi lại đôi chút, cử động nhịp nhàng như thể người thật. Sau này nếu dùng bộ dạng này lưu lạc đúng là không tệ.

- An Nhiên...

Giống ngồi điềm nhiên cất tiếng gọi đại đệ tử nhỏ tuổi của mình.

- dạ...

An Nhiên nghe tiếng gọi liền đáp lời, nàng đứng ở ngoài ngõ đầu nhìn xem mới bước vào chờ đợi.

Giống nhìn nàng dặn dò:

- uhm giờ con với Tuyết Nhi xuống dưới đón người Vạn Niên lên đây.

- vâng..

An Nhiên vâng lời rồi chạy ra nắm tay Tuyết Nhi vui vẻ xuống cửa khách điểm chờ đợi.

Nam Doanh khách điểm nằm trên trục đường chính từ thành Bắc đến thành nam, trên đường lúc này người đi lại tấp nập, hai tiểu cô nương ngồi chỉ tỏ cười giòn không thôi.

Một chiếc xe ngựa rộng rãi được kéo bởi thớt hắc mã có một chiếc sừng bạc trên đầu, khiến người đi đường trầm trồ chỉ tỏ bàn luận, đặc biệt trên đó có ký hiệu Vạn Niên đặc thù.

Chiếc xe dừng lại trước cửa nam doanh thì người đánh xe vội nhảy xuống xe, tay cầm chiếc bực nhỏ đặt ngay trước cửa xe, tay vén rèm sang một bên.

Bạch Lan mặc một thân tử y bó sát thân thể, để lộ ra đường cong mềm mại, mái tóc đen dài búi sau, nàng bước xuống trước sau đó đứng cạnh bên đưa tay đỡ Niệm tri.

Niệm tri gật đầu, khẽ đặt tay lên bàn tay của Bạch Lan, rồi nhẹ nhàng bước xuống xe. Niệm tri hôm nay có một sự khác biệt không nhỏ, nàng một thân sắc đỏ lộ hờ nửa ngực trên trắng muốt, để lộ bờ vai nhỏ nhắn mượt mà, tóc trên đỉnh đầu búi cao được giữ bằng chiếc châm cài đầu to bản hình chiếc quạt được đính ngọc bích, phần tóc gáy buông thẳng mượt, phần tóc mái hai bên đung đưa, chiếc vòng cổ nhỏ, đôi khuyên tai đều được đính Ngọc Bích, sự kết hợp giữa đỏ và xanh khiến nàng toát lên một vẻ mỹ lệ kỳ lạ.

Khuôn mặt nhỏ thanh thoát với ngũ quan hài hoà được đánh lên chút phấn hồng, mi dài cong vút được điểm thêm chút ở đuôi mắt, đôi môi hồng nhạt như nụ hoa chớm nở, trên trán một hình vẽ nhỏ màu đỏ được vẽ lên một cách tinh tế làm tăng thêm một vẻ quý phái.

Người qua người lại trên đường trầm trồ trước vẻ khuynh thành trước mắt, thậm chí những nữ nhân đi qua cũng hướng mắt nhìn, có thán phục hâm mộ, có ghen tị... Rồi người cầu người véo, lườm nguýt nam nhân kế bên của mình.

Bạch Lan dẫn dò người đánh xe đôi chút rồi nhìn Niệm Tri gật đầu, hai người bước vào, Bạch Lan đang tính gọi tiểu nhị để hỏi han thì thấy hai tiểu nữ hài đứng trước mặt, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn hai nàng.

- hai tiểu muội muội có chuyện gì thế??

Niệm Tri mỉm cười, hơi cúi người vuốt đầu Tuyết Nhi hỏi.

An Nhiên cười tươi để lộ chiếc răng khểnh nhỏ:

- tỷ tỷ, tỷ có phải Niệm Tri Tỷ Tỷ không??

Niệm Tri gật đầu vui vẻ, hai tiểu nữ hài thật khiến người khác thích thú.

- đúng rồi!

An Nhiên hí hửng đánh mắt với tuyết nhi nói:

- thấy chưa ta đã nói mà! Mi thua rồi lát phải đấm lưng cho ta ah.

- ách. Thua thì thua, ai bảo adi lúc đấu giá giờ lại như vậy.

- đó sư phụ đã bảo: quan sát, tư duy, đánh giá ah, nhớ nhớ chưa?

- hừ lần sau ta thắng cho coi.

- ách...

- phì...

Niệm Tri có cảm giác thất bại trong lòng ah, không lẽ hình ảnh của mình trong đấu giá lại già một cách như vậy??

Bạch Lan nuốt chút phì cười hỏi An Nhiên:

- muội sao nhận ra nói tỷ nghe nào??

An Nhiên làm bộ ngái cảm nói:

- thứ nhất: từ Vạn Niên đến Sê đi từ hướng đó tới. Thứ hai: trên xe có ký hiệu Vạn Niên. Thứ ba: tuy Niệm Tri tỷ tỷ có thay đổi nhưng tỷ thì lại không có thay đổi gì ah.

Nhị nữ nhìn nhau tuy đây là những điều với người lớn nếu chú ý thì quá bình thường nhưng với hai tử thì ở độ tuổi tăng động sự chú ý đó là đáng kinh ngạc.

- đích thị, muội muội thật Thông minh. Nhưng ta nghĩ hai muội ở đây không chỉ vì cá cược còn con đi.

Niệm Tri vuốt mái tóc đỏ của An Nhiên cười hỏi.

- sư phụ dặn hai muội xuống đây đón tỷ. Tỷ tỷ mời.

An Nhiên gật đầu nói rồi ra đầu mời Niệm Trì cùng Bạch Lan lên lầu các, Niệm Trì với Bạch Lan nhìn nhau không nói rồi đi theo hai tiểu nữ hài lên lầu.

Đại sảnh lầu hai, Gióng cùng Khải Đức và Thạch Sanh ngồi uống trà chờ đợi, Thạch Sanh cười nói:

- công tử, vị tiểu thư này hôm nay rất đẹp ah xem ra nàng ta rất để ý đến lời nói của công tử ah.
- xem nếu không cho nàng câu trả lời thuyết phục thì không được ah ta cũng cảm thấy bứt rứt đây.

Niệm Trì tay cầm váy bước đi mà lòng có chút căng thẳng, trước khi bước vào Nam Doanh nàng đã thử thả thần thức xem xét nhưng không xem xét được gì, ngay cả tứ lão truyền âm tới cũng lắc đầu không ngớt.

Từ nữ lên đến lầu hai thì sảnh lúc này người ngồi đây cũng khá nhiều, nhị nữ kiều diễm xuất hiện khiến nhiều ánh mắt đổ dồn về, nhiều thiếu niên không thể kiềm lòng trước sắc đẹp muốn buông lời nhưng bị các tiền bối giữ lại.

Không ai bảo ai những người có tuổi tác liền đứng dậy chấp tay nói:

- gặp qua Niệm Trì tiểu thư, Bạch Lan cô nương.

Những thanh niên tài Tuấn nghe vậy hơi sững sốt đôi chút tuy chưa gặp mặt nhưng danh tiếng họ cũng đã nghe qua, lòng thầm thở phào ah may chưa buông lời ngheo nguyệt nếu không sảy ra chuyện gì đâu ai biết được, cũng lục tục đứng dậy chấp tay:

- gặp qua Niệm Trì tiểu thư, Bạch Lan cô nương.

Niệm Trì cùng Bạch Lan hơi nhún người đáp lễ, Niệm Trì nói vài lời khách sáo:

- gặp qua chư vị,

Điểm chủ Nam Doanh đang ngồi phía ngoài liền cúi người đi tới vui vẻ nói:

- tại hạ là điểm chủ, không biết hôm nay Tiểu thư đến Nam Doanh là dùng bữa hay tìm người, tại Hạ có thể giúp gì tiểu thư không??

Bạch Lan nhìn lão rồi đưa cho hắn mấy viên linh thạch dặn dò:

- tiểu thư nhà có hẹn bằng hữu ở đây, cũng không phiền lão bán gì nhiều, lát manh lên mấy tuần trà ngon là được. Còn nữa có hạ nhân phía ngoài lão mang cho hắn chút gì trong lúc chờ đợi là được.

Lão điểm chủ nhận linh thạch trong tay cúi người nghe dặn tí mỉ nói:

- rõ rồi, rõ rồi... Bạch cô nương yên tâm, lão mới nhập mấy lô chè Thanh hoa, lão sẽ cho người chuẩn bị.
- tốt... Lão đi đi
- vâng..

Lão điểm chủ đáp lời rồi nhanh chóng đi xuống lầu chuẩn bị đôi chút.

An Nhiên, Tuyết Nhi vốn dẫn đường nhưng thấy vậy thì dừng lại đôi chút khi thấy lão bán đi rồi, đang tính dẫn đường thì thấy Ba người Thạch Sanh đã tới gần rồi thì chạy lại:

- sự phụ, phụ thân Niệm Trì tỷ tỷ tới rồi!
- công tử, đại nhân..

Gióng nhìn hai nữ hài xoa đầu chúng noi:

- làm tốt lắm, lát ta thưởng cho, uhm ảo thuật nhé!

Nhị nữ mặt đỏ lên lắc đầu nguầy nguậy xem ra ấn tượng vừa rồi chưa phai.

Niệm Trì, Bạch Lan đang khách khí gật đầu với vài người trong sảnh nghe vậy ngoảnh lại nhìn thấy hai nữ hài đang lúi lo bên cạnh ba nam tử cao lớn, đoán chắc là người mình hẹn hôm nay.

Hai người nhìn nhau nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, bởi vì những người trước mặt này thoạt nhìn trẻ như lời tứ lão đã nói, nam tử nhìn chừng chạc này hẳn là vị tiền bối có tu vi kinh người, nam tử mình trần xăm mình, nam tử hắc y bí hiểm này hẳn là vị công tử ca kia rồi, nhưng lại không nhìn rõ tu vi, tổ hợp này đều là quái vật sao??

- Tiểu thư, vị thanh y bên trái chính là vị tiền bối là lão nói, vậy hắc y nhân này chính là vị công tử đó, chỉ là ta không thể nhìn ra được gì thần thức như bị

kéo vào lỗ đen quỹ di vậy, kỳ quái kỳ quái.

- không lẽ là người Ma vực sao??

- không rõ vì không hề thấy dấu hiệu ma khí, hoặc tu vi người này không thua kém vị tiền bối kia. Dù sao tiểu thư nên cẩn thận.

- được rồi!

Niệm Trì cùng Bạch Lão truyền âm trao đổi đôi chút rồi cắt đứt liên lạc với nhau.

Niệm Trì nhìn Bạch Lan gật đầu rồi hai người tiến về phía Gióng và Thạch Sanh rồi nhẹ nhàng hành lễ:

- tiểu nữ Niệm Trì, Bạch Lan gặp qua các vị tiền bối.

Gióng đang trêu đùa nhị nữ hải thấy hai đại nữ nhân chào hỏi vậy thì cũng khách khí cùng hai cha con Thạch Sanh chấp tay:

- không thể nghênh giá từ xa, mong tiểu thư chớ trách.

- vẫn bối nào dám, tiền bối quá lời rồi!

Tu chân giới thứ bậc dựa trên tu vi, người tu vi yếu kém hơn gọi người phía trên mình như vậy cũng là bình thường, nên Gióng cũng không phủ nhận dù sao cũng chẳng quan trọng.

Nhưng những người xung quanh nghe vậy cảm thấy kinh ngạc không thôi vì những lời của hai người không được che đậy thần thức nên họ đều nghe thấy cả, ai cũng nghi hoặc những người trẻ tuổi này là ai mà khiến vị nhị tiểu thư Van Niên trở nên khách khí như vậy?? Với địa vị của nàng tu vi nàng lại như vậy thì chẳng phải những người này có gì đó quá siêu phàm chăng??.

Gióng gờ tay điệu cười nói:

- mời nhị vị.

Nói rồi dẫn đường đưa nhị nữ về phòng, nhị nữ gật đầu đi theo sau, Niệm Trì nhìn theo bóng lưng Gióng phía trước nghi hoặc không thôi vì người này khiến nàng có cảm giác gì đó thật kì lạ.

Bạch Lan thì mắt dõi về một nơi khác, nam tử đó cầm một bầu rượu vừa đi vừa uống một cách hưởng thụ như chẳng để ý đến mọi điều xung quanh, mỗi khi sợ bị bắt gặp ánh mắt nàng đều lạnh đi mà má hơi phớt hồng.

Khải Đức không quá quan tâm về cuộc hẹn của công tử, công tử sai gì hắn chỉ cần làm tốt là được nhưng cái cuộc hẹn này khiến hắn có cảm giác là lạ, này giờ như bị ai theo dõi vậy, lạ ở chỗ không có cảm giác nguy hiểm ah, hắn ngoảnh đi ngoảnh lại nhưng không phát hiện điều gì cả.

Phòng Gióng là loại phòng lớn có một phòng khách và một phòng ngủ được ngăn ra cách biệt, Gióng chỉ vào ghế mở miệng:

- mời nhị vị cô nương ngồi. Mọi người cũng ngồi đi.

Từng người ngồi yên vị bên chiếc bàn trà lớn, thì tiểu nhị bung lên một ấm trà mới.

Gióng đưa tách trà mới, khẽ thổi nhẹ đưa tay quơ làn hơi nóng:

- trà không tệ, thanh dịu, tịnh tâm tốt.

- đại nhân quả có mắt nhìn đây chính là trà tuyết Thanh Hoa mà chúng tiểu nhân mới nhập về từ Thành Băng Thanh, mời các vị đại nhân dùng trà.

Tiểu nhị nghe vậy ra sức tán thưởng, rồi mời mọi người dùng trà, Gióng ném cho hắn một chiếc túi nhỏ:

- thưởng cho ngươi, ngươi đi xuống đi không phải đợi ở ngoài đâu.

- đa tạ đại nhân! Đa tạ đại nhân.

Tiểu nhị cảm nhận sức nặng trên tay rạng rỡ thối lui, khách sộp là điều hắn mong đợi ah, chỉ như vậy hắn mới có thể có linh thạch để tu luyện chứ nếu mong lương cũng chẳng bao nhiêu.

- tiểu thư dùng trà đi.

- vâng mời các vị đại nhân dùng trà.

Nhị nữ dùng trà nhưng không khí có chút kỳ lạ vì mọi người đều đưa ánh mắt nhìn nàng khiến nàng có chút không thích ứng có đôi chút ngượng ngập.

Gióng thấy vậy cũng nghi hoặc nhìn mọi người hỏi:

- có chuyện gì vậy??

Thạch Sanh làm một ngụm trà nhỏ ngẫm nghĩ nói:

- công tử, ta có cảm giác như đây là buổi ra mắt của cô nương gia đình nhà chồng vậy??

Những người khác gật đầu không thôi, Gióng nhìn kỹ lại thì cũng nhận ra cười nói:

- hẳn là do tiểu thư có chút giống tiểu nương tử rồi háhha.

Niệm Trì nghe vậy trở nên xấu hổ hơn ah, ban đầu nàng cũng thấy trang phục hơi sao sao nhưng nghe Tiểu Lan thuyết phục thấy ưng ưng ah.

Bạch Lan thân chợt giật nảy nảy mình suýt hô thành tiếng, nhưng thấy bàn tay của Niệm Trì đặt trên đùi mình thì hiểu ra vấn đề, kèm theo đôi mắt của Niệm Trì khiến nàng chỉ biết cười trừ.

Giống ngẫm nghĩ mở lời:

- Niệm Trì tiểu thư, về bức họa đó tiểu thư có thể nói cho ta biết vì sao tiểu thư có được nó hay không??

Niệm Trì nghe hỏi vậy thì hơi lưỡng lự chút, rồi cất tiếng:

- công tử, bức Họa đó cũng như tiểu nữ nói lúc ở đấu giá hội, tiểu nữ mua lại của một tên thất cái hai trăm linh thạch vì nghe hẳn bảo là đồ gia truyền ah, nghe nói là bí mật mà dòng họ hẳn lưu giữ từ lâu đời nhưng đến đời này hẳn tuyệt tự e rằng không thể lưu truyền cho hậu thế được nên giờ đành gửi cho người hữu duyên. Tiểu nữ nhận được nó năm mười hai tuổi ah, từ đó đến nay gần chục năm trời tiểu nữ chẳng thể tìm hiểu gì được, giờ nghĩ lại phải chăng là lúc đó tiểu nữ quá ngây thơ để người ta gạt chăng??

Mọi người chăm chú lắng nghe Niệm Trì nói vì tám tàn đồ này mang đến cho họ hứng thú không nhỏ vì nếu đúng như suy tính trước đây hẳn là bí mật không nhỏ.

- tiểu thư, hẳn có nói gia tộc gì không?? Tiểu thư nhận được nó ở nơi nào??

Niệm Trì ngẫm nghĩ hồi lâu vì chuyện cũng qua lâu rồi nên cũng không biết có nhớ rõ không.

- công tử, ta nhớ không lắm thì ta có được nó ở Băng Thành, về gia tộc tên ăn mày đó dường như là Huân Gia?? Luân gia??... Ta không nhớ lắm ah.

- Quân gia??

- Đúng đúng là Quân Gia

Giống cùng mọi người nhìn nhau, Quân gia quả nhiên là Quân gia, Giống ngẫm nghĩ" vậy tám tàn đồ cuối cùng là Đoàn gia, Đoàn gia này ở đâu?? Bức màn này liệu có lớn như mong đợi??"

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Ta chọn nàng !

Bí mật rồi một lúc nào đó sẽ được bật mí, nó như một chiếc kim được giấu trong bọc nhưng sẽ lộ ra dưới ánh sáng mặt trời, dù là nhỏ nhoi hay biến thiên thì thời điểm đến sẽ đến.

Giống không hỏi han thêm quá nhiều về tám tàn đồ, vì có những việc không cần thiết phải nói ra bởi đôi khi nó là con dao hai lưỡi có thể chĩa vào bàn tay của chính mình.

- dành cho người hữu duyên? Hay cho một chữ duyên, phải chăng ta cũng vậy? Bức tranh này thật kỳ lạ.

Giống tấm tắc, chữ duyên thật mờ mịt...

- công tử người không có kiến giải gì về bức tranh đó sao??

Niệm Trì vốn có được từ lâu và hs cũng tìm kiếm kiến giải của rất nhiều người, có lẽ ban đầu vì còn nhỏ nàng mới lấy vào tay nhưng theo thời gian sự khó lý giải càng khiến nàng trông đợi vào nó, vốn dĩ nàng cho rằng vị công tử này có biết chút phong thanh.

- người lưu lạc hay có những câu chuyện mang tính ly kỳ như: một ai đó gặp một gã khát cái và mua được một bản bí tịch rồi sau đó luyện được một thân lực lượng, nhưng đa phần đó chỉ là trò lừa đảo của phạm nhân.

Giống tay gõ nhịp trên mặt bàn gỗ nói, những chuyện như vậy không phải là hiếm có trên đời có thực có hư có thể cũng là duyên.

- haizz!! Nó cũng chẳng đáng bao nhiêu có lẽ vì bản tính tò mò nên tiểu nữ lựa chọn tin tưởng.

Niệm Trì thở ra một hơi cười nói.

Giống nhìn nàng cười mở lời:

- hahaha.. Ta nghĩ đến một câu chuyện: một lão làng chài vô tình nhặt được một chiếc lọ ngọc trôi nổi trên biển, trong đó có một bức bản đồ chỉ dẫn đến đảo giấu vàng, lão rong thuyền ra khơi vượt qua biết bao nhiêu sóng gió và cuối cùng nào có đảo giấu vàng nào, đó chỉ là trò nghịch ngợm của một đứa trẻ, nhưng lão không thất vọng vì điều đó nữa vì lão đã tìm lại được niềm khao khát biển khơi của mình.

- ý công tử là sao??

- trong cuộc sống có những việc, có những hành trình mà đôi khi kết quả không như mong muốn nhưng quá trình lại khiến ta tự hào về bản thân hay tìm được điều khác còn quan trọng hơn cái kết quả mong đợi đó.

Niệm Trì chăm chú lắng nghe cười nói:

- công tử, ta chỉ thấy là ta bị lừa thôi chứ ta không phát hiện được cái gì khác ah.

Giống đưa tay chỉ vào bản thân rồi chỉ vào Niệm Trì nói:

- tiểu thư tìm thấy ta và ta tìm thấy tiểu thư, điều này hẳn là duyên phận đi.

Niệm Trì kinh ngạc nhìn người trước mặt này, cảm giác có gì đó sai sai à nha.

- điều này có thể đúng, nhưng công tử có thể đây là duyên phận vậy công tử sẽ mang đến cho ta điều gì?? Nó sẽ lớn hơn ta mong đợi sao??

- điều đó sẽ phụ thuộc vào sự lựa chọn của tiểu thư có muốn tiếp tục duyên phận với ta hay không??

- công tử biết đấy ta là người kinh doanh, ta chỉ thực hiện giao dịch khi nhận thấy giao dịch ấy có lợi cho ta.

- ta cũng vậy, và ta cho rằng đây là giao dịch có lợi cho cả hai ta.

- công tử thành công khiến ta hứng thú rồi đấy, ta thật sự muốn biết giao dịch công tử nhắc đến là gì?

- có lẽ chúng ta nên nói chuyện riêng một lát.

- được, phụng mệnh công tử.

Giống nhìn Niệm Trì rồi nói với Thạch Sanh:

- Thạch Gia ngươi cùng với những người khác ra ngoài tiếp Tử lão một chút đi, ta cùng Niệm Trì tiểu thư đây cần nói chuyện đôi chút.

Thạch Sanh gật đầu, ra hiệu cho những người khác nói:

- vâng, công tử.

Nói rồi Thạch Sanh đứng dậy đi ra ngoài, Khải Đức cùng nhị nữ hài thấy vậy cũng đi theo.

Bạch Lan thấy mọi người rời đi thì ngập ngừng nhìn Niệm Trì, Niệm Trì thấy vậy gật đầu nói:

- tiểu Lan muội cũng ra ngoài đi, yên tâm ta nghĩ công tử không phải là người có tâm địa xấu đâu.

- vâng tiểu thư..

Bạch Lan nhận mệnh lùi ra ngoài khép cửa lại, thật lòng thì nàng cũng cảm nhận được những người này đều là người tốt và tin tưởng sẽ không sao nhưng cẩn thận vẫn hơn, tu vi chênh lệch là vấn đề lớn ah.

Thạch Sanh cùng mọi người đứng ngoài thấy Bạch Lan đã đóng cửa lại thì Thạch Sanh ngẫm nghĩ đôi chút nhìn Khải Đức nói:

- Con đưa Bạch Lan cô nương cùng các muội đi dạo phố đi, nhớ chú ý một chút đừng uống rượu nhiều, nếu muội của ngươi thiếu một cọng tóc ngươi tự biết hậu quả đi.

- khục khục...

Khải Đức nghe được đi chơi đang hí hửng nốc một ngụm rượu, rượu trôi đến nửa họng thì bị sắc mặt đỏ lựng vội giắt bầu rượu vào cặp quần nghiêm chỉnh, hần thừa biết hậu quả ah lão gia từ lại bắt hần vô rừng chém giết, Sư Bá bắt hần thử đủ mọi thứ rượu, sư huynh lại đem hần làm bia ngắm để ném ah toàn quái vật cả.

- đã rồi.

Bạch Lan nhìn điệu bộ như trẻ con mắc tội cảm thấy buồn cười nhưng ngập ngừng nói:

- tiền bối hay là thôi! Tiểu nữ đi lúc này không phải cho lắm.

- không sao, đi đi, công tử với tiểu thư bàn chuyện chắc phải mất khá lâu. Để các người ngồi nhìn mấy lão già uống trà thì không hợp lý lắm, cô nương cứ đi từ lâu để ta nói lại cho.

Bạch Lan nghĩ đến việc ngồi với tứ lão, với cả chuyện gia gia nhìn thấy khiến nàng không biết phải đối mặt sao nữa, mà đi dạo với nam nhân này cũng khiến nàng mong đợi.

- vâng, vậy tiểu nữ nhờ tiền bối vậy.

- hoan hô, được đi chơi rồi

- ta muốn ăn kẹo đường.

- được tỷ sẽ mua cho

Nhị nữ vui vẻ nhảy nhót cầm lấy tay Bạch Lan mà tíu tít, Bạch Lan cũng cười rạng rỡ phần vì nhị nữ hài rất dễ thương phần vì mọi khi đầu giá lưu động chiếm của nàng khá nhiều thời gian ít có khi thanh thoi còn phần nữa vì trái tim nàng lúc này như có mùa xuân tới.

- đi thôi!

- hihi

Bạch Lan bị nhị nữ kéo đi như sợ Thạch Sanh đổi ý, Khải Đức thấy tam nữ đã đi toan bước theo thì ngẫm nghĩ quay lại.

Thạch Sanh nhìn nhị nữ của mình vui vẻ thì cũng mỉm cười, vì dù sao nó cũng vẫn là trẻ con tuy trải qua tổn thương lớn nhưng chung quy lại không thể để nó mất đi tuổi thơ.

Thạch Sanh khẽ phát tay tạo lớp màng ngăn cách quanh phòng, ngoái lại thì thấy Khải Đức vẫn đứng lại nhìn mình.

- sao còn chưa đi??

- nghĩa phụ...

- nói đi gì mà áp úng như thiếu nữ thế???

-...người cho ta chút linh thạch được không??

Khải Đức có chút ngập ngừng, nhưng trên người hần thực sự không có một cắc nào ah, vì thường ngày thời gian chủ yếu trong rừng hần không dùng đến linh thạch nên không có cũng chẳng sao nhưng giờ ra phố mà trong người không có thì sao được?? Không lẽ muốn mua gì lại lấy tiền của Bạch Lan sao?

- ha ha ha ta quên, nam nhân ra đường không thể để cái túi rỗng, đây cầm lấy đi, còn thừa thì cứ giữ lấy mà dùng sau này ở tông môn ra ngoài săn thú thì mang đến thạch linh các mà đổi lấy chút linh thạch.

Thạch Sanh cười nói rồi vút cho Khải Đức một chiếc túi nhỏ

- đi đường nhớ chú ý một chút, giờ con không phải một mình nữa biết chưa? Phải biết chăm sóc muội muội.

- vâng, Khải Đức nhớ rồi! Người yên tâm

Khải Đức giắt Túi vào hông rồi cúi đầu đáp lời, hần có muội muội nhưng đôi lúc hần quên mất điều đó mà chỉ tập trung uống rượu ah.

- đi đi

Thạch Sanh phát tay nói, Khải Đức gật đầu vội các quay bước đi xuống lầu vì lúc này chắc tam nữ đã đi được một đoạn rồi, hần phải nhanh lên một chút mới được.

Thạch Sanh nhìn đứa con cả tính tình đơn thuần biết nghe này rất vừa lòng, đã lớn vậy rồi không chừng hần lại sắp có con dâu không chừng, ngẫm nghĩ

đôi chút chuyện hôm nay, thái độ của Bạch Lan hẳn cũng có ý với con trai hẳn rồi! Cô bé này không tệ.

Thạch Sanh hơi mỉm cười bước về phía bàn tròn góc ngoài gần hành lang, ở đó có bốn lão già đang cố tỏ ra tự nhiên nhưng mắt thì thoáng liếc về phía hắn.

Tứ lão nhìn nhau cười khỏ biết rằng người nọ đã nhận ra, liền đứng dậy tiến lại chấp tay cung kính:

- tại hạ: Bạch Hoàng Nhai

- tại hạ: Kim Hân

- tại hạ: Ngân Toàn

- tại hạ: Hoài Nhân

- Bái kiến tiền bối

Thạch Sanh điềm nhiên nhận lễ, gạt đầu giờ tay ra hiệu nói:

- không cần khách khí, ta họ Thạch, mọi người cùng ngồi đi, uống trà đàm đạo thế nào??

- cung kính không bằng tuân lệnh, Tiền bối mời..

Hoài Nhân nói rồi hạ người ra hiệu mời, Thạch Sanh gạt đầu ngồi xuống bàn.

Tứ lão nhìn nhau đôi chút rồi cũng ngồi xuống, Bạch lão gọi tiểu nhị lấy thêm tuần trà mới.

Thạch Sanh nhìn tứ lão cười nói:

- công tử với tiểu thư có chút chuyện bàn, Bạch cô nương thì ta bảo cô nương dẫn lũ trẻ nhà ta đi dạo phố rồi, ta không có nơi nào để đi qua đây quấy quả các vị đôi chút, mong chư vị thông cảm ah.

- được đàm đạo với tiền bối là vinh hạnh của chúng tiểu nhân, tiểu nhân cũng đang mong chư vị tiền bối bỏ quá cho sự xuất hiện đường đột của chúng tiểu nhân đây.

- không sao, tứ lão chỉ làm việc phải làm thôi! Ta hiểu điều đó, nào mời dùng trà

- mời tiền bối dùng trà

..

...

Khải Đức bước vội ra khỏi Nam Doanh đưa mắt tìm kiếm xung quanh, hàng người đi lại đông đúc nếu không kịp mà có chuyện gì xảy ra thì hẳn khó ăn nói với nghĩa phụ đây.

- đại ca...

Tiếng gọi khiến quay hướng nhìn, thấy nơi đó tam nữ đang vẫy tay với mình, An Nhiên vừa gọi vừa tung tăng chạy lại phía mình.

Khải Đức mỉm cười đưa tay xoa cái đầu đỏ của muội muội cười nói:

- để muội phải chờ rồi! Đại ca xin lỗi..

- hi hi đi thôi đại ca.

An Nhiên cười dục đã, Thạch Sanh gạt đầu rồi nhấc bông nàng đặt lên vai mình, tay chỉ về phía trước

- đi thôi..

- hi hi đi thôi..

An Nhiên chỉ theo cười nói, Nàng thích được đại ca cùng phụ thân công kênh như vậy vì ở trên cao nàng có thể nhìn được mọi thứ.

Bạch Lan nhìn nụ cười thuần phác trên khuôn mặt huynh muội này mà mỉm cười ngọt ngào có đôi chút ngây ngẩn.

Tuyệt Nhi cầm tay Bạch Lan lúc lắc nói:

- lan tỷ tỷ đi thôi!

- lan tỷ..

- ách.. Đi thôi!

Bạch Lan nắm tay Tuyết Nhi đi về phía Huỳnh muội Khải Đức.

Khải Đức thấy nhị nữ lại thì gật đầu, cầm tay Bạch Lan kéo đi nói:

- cùng đi thôi!

- ơ... Dạ

Bạch Lan bất ngờ đáp lời đã bị kéo đi, tâm trạng chưa kịp định hình, đôi gò má ửng hồng, cảm giác nơi bàn tay đưa lại khiến nàng thấy lạ lẫm nhưng thật ấm áp kỳ lạ.

..

...

Căn phòng rộng rãi bỗng trở nên yên ắng khi những người khác đã rời đi, Niệm Tri đứng dậy khẽ rót chén trà mới cho người huyền bí trước mặt này một cách tự nhiên nhưng trong lòng nàng có đôi chút thấp thỏm vì giờ chỉ có hai người.

- công tử, tiểu nữ gọi người là công tử được chứ??

Giống gật đầu nói:

- có gì không được chứ?? Ta đâu phải là lão quái, ta còn trẻ mà!

- vâng, không biết công tử muốn thực hiện giao dịch như nào với tiểu nữ??

Niệm Tri ứng lời tò mò về giao dịch mới này vì như trước đã nói nàng chỉ thực hiện giao dịch khi nhận thấy điều đó mang lại lợi ích thiết thực.

- tiểu thư là người Thông minh, hôm nay tiểu thư có mặt ở đây hẳn là đã biết thân phận của ta và nàng cho rằng đang nắm con bài bảo hộ của mình đứng vậy chăng??

- công tử nói không sai, theo tiểu nữ dự đoán công tử và mọi người hẳn là người của Việt Tông hơn nữa địa vị trong tông không thấp, lần này công tử bí mật đến Lam Nhiên hẳn là vì các tông môn đang có dự định đối phó với quý tông đi.

- đúng là ta là người Việt Tông, người vừa rồi là Đường chủ và phó Đường chủ còn ta đơn giản chỉ là công tử của bọn họ thôi!. Lần này ta đến đúng là thăm hỏi các tông môn đôi chút, nhưng thứ mà tiểu thư xem là con bài thì đó là vô dụng rồi! Ta không tiết lộ thân thế không phải vì lo bọn họ biết mà vì ta lười và trong mắt ta bọn họ vẫn chưa đủ cân lượng.

- công tử không phải là người đơn giản như công tử nói, công tử phai chẳng quá tự tin vào Việt Tông đi, dù rằng lực lượng lần này đến không quá mạnh nhưng phải biết rằng phía sau lưng họ là đại tông phái ah.

- đại tông, đại phái thì sao?? Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, dù sao cũng phải đối đầu thì sớm hay muộn thì cũng khác gì nhau?? Chỉ cần ta là người chủ động là được rồi!

- công tử muốn đối đầu với các tông môn này sao? Tam tông tứ môn bén rễ đã sâu thế lực không phải nông cạn, lực ần giấu không phải một Việt Tông mới thành lập có thể dễ dàng gạt bỏ được.

- ta biết điều đó, Việt Tông bây giờ khó có thể nhưng Việt Tông sau này thì có thể. Bởi ngay lúc này tam tông tứ môn cũng chưa thể dốc lực lượng cao tới để đối phó với ta bởi cái gọi là danh dự của tông thứ, đó là không dễ dàng nên ta cần sự trợ giúp của nàng.

- công tử có lẽ đã qua coi trọng tiểu nữ rồi, chẳng dẫu gì công tử tiểu nữ tuy mang tiếng là nhị tiểu thư Vạn Niên nhưng thực chất chỉ là nhị nữ của một thị nữ mà thôi! Khó có thể mang trợ giúp gì đến cho công tử.

Niệm Tri có chút cảm giác được coi trọng nhưng đây là một vấn đề không nhỏ, đối đầu với đại tông đại phái đâu phải trò đùa trẻ thơ, chưa nghĩ đến thân phận địa vị của nàng có điều động được Vạn Niên hay không, cho dù có ai dám đánh cược.

- cái ta cần là sự trợ giúp từ khả năng kinh thương của nàng chứ không phải của tài sản hay gì đó của Vạn Niên, ta cần nàng giúp ta một phần lực trong chặng đường dài này.

Giống ngẫm nghĩ mà nói, cái mà Giống nhìn thấy ở nàng đó là mặt này, Việt Tông muốn mạnh cần phải đổ vào đó một sự đầu tư lớn nhưng sự đầu tư đó từ đâu mà có? Từ bên ngoài ai sẽ dám? Cho dù dám thì cũng phải kèm theo điều kiện bắt buộc thậm chí ai biết một ngày nào đó bị cắn ngược lại một phát, Giống không muốn bị ước thúc như vậy chỉ bằng tự mình làm lấy nhưng Viên Thừa Chí tuy là người gian xảo nhưng xuất thân đạo tặc khó thành

việc lớn, Lý Thông là người có kinh nghiệm từ tiền kiếp nhưng không thể để gã lao lực quá nhiều vì gã một nắm đấm uy lực cần khai thác.

- công tử đây là đang đào chân tường ah, công tử muốn tiểu nữ vì công tử mà hiệu triệu nhưng ta dù gì cũng là một nhị tiểu thư của một thương hội hàng đầu, công tử có thể bỏ ra điều gì để đánh động ta??

- đông vực không phải là điều duy nhất ta muốn, mà là cả Tu chân giới này, Vạn Niên thương hội hàng đầu đông vực nhưng nếu nàng theo ta, ta Sẽ khiến cả tu chân giới này phải biết đến tên nàng.

- những điều công tử nói thật sự khiến tiểu nữ động tâm nhưng nó vẫn là chưa đủ, cả tu chân giới? Đông vực này là vực thuộc loại yếu nhất trong tứ vực, nếu công tử thành công thì không nói nhưng nếu thất bại mọi thứ đều đổ sông đổ biển, cuộc sống của tiểu nữ đang rất yên lành chẳng phải sao??

Niệm Trì không động tâm thì đổi lòng nhưng đây là đồ mệnh ah, không phải chỉ mệnh một người đâu, thành công thì vạn chúng tín ngưỡng thất bại thì mỗi người nhỏ một bãi nước bọt cũng thành biển sâu.

- phận nữ nhi gia tộc quyền thế sự quyết định bản thân đôi khi trở thành món hàng của quyền lợi, nàng không phải nữ nhi dòng chính, ta tự hỏi cuộc sống yên lành của nàng sẽ kéo dài được bao lâu??

- điều này.... Công tử nói không sai, nhưng ta có thể quyết định được số phận của mình.

- ta cũng mong như vậy vì ta thật sự không muốn nàng gặp bất trắc mặc dù điều đó khiến ta không thể có được nàng.

- Tiểu nữ tạ cát ngôn của công tử.

Niệm Trì nhìn hắc y nam tử trước mặt này, cảm giác huyền bí khiến nàng muốn tìm hiểu về người này, phần vì những điều tưởng chừng như hoang đường nhưng qua miệng người này lại toát ra một sự tự tin cường đại.

- công tử những lời người nói ra hôm nay không sợ ta Sẽ tiết lộ ra ngoài hay sao? Hay công tử đã có biện pháp xử lý nếu như tiểu nữ không đồng ý?

- Ta nói ra những điều này vì ta tin tưởng nàng sẽ không tiết lộ ra ngoài dù nàng không đồng ý, Thực ra mà nói nếu nàng nói cho người khác ta nghĩ cũng ít người tin đi.

Gióng gõ tay trên mặt bàn nhẹ, việc này quả thật nếu người khác biết được Gióng cũng không quá lo lắng vì một tông môn vô danh xuất hiện và nói những điều này các tông môn đó sẽ để ý sao? Họ sẽ cười và coi đó là những điều điên rồ vì cái tự tin ngạo mạn của bản thân họ khi đến cấp độ cao ai cũng sẽ có.

..

...

Sảnh tầng hai Nam Doanh người thừa thốt dần, kẻ rời đi người trở về phòng, Thạch Sanh cùng tứ lão ngồi bên hiên uống trà đàm đạo những vấn đề tu luyện.

Tứ lão từ ban đầu sự cung kính xuất phát từ tu vi của Thạch Sanh nhưng trải qua trò chuyện sự kính trọng càng trở nên thực tâm hơn vì những lý giải sâu sắc và những hiểu biết về đạo hạnh.

Thạch Sanh cũng không dấu diếm những gì mình biết bởi lẽ khi đến một tầng thứ cần thiết những điều đó nó quá là bình thường, nhưng khi chưa đến không phải ai cũng có thể lĩnh hội, hẳn giải đáp cho tứ lão cũng coi như là một chút chỉ điểm mà thôi.

- ta thấy bốn người các ngươi dừng chân tại cảnh giới hiện giờ không phải một sớm một chiều đi, sao không bước ra một bước này??

Tứ lão nhìn nhau cười khỏ, Bạch Lão chấp tay:

- tiền bối nói không sai, bốn lão già chúng tiểu nhân cùng nhau tu đạo, dừng tại cảnh giới này cũng chục năm, linh căn tuy chẳng phải hiếm lạ cũng là nhị linh nhưng một bước này thật khiến người khác không đủ tự tin.

- nguoi nói đúng, hoá thần đương nhiên là khó, chữ khó ở đây là sao để hoá, mười người được một đã là cao.

Thạch Sanh thừa nhận vì đây là một lần ranh phân chia khác biệt, bước qua được thì sẽ chính thức bước vào hàng ngũ có tiếng nói ở tu chân giới.

Tứ lão nghe Thạch Sanh nói cũng gật đầu vì đến bước này họ cũng đã thử nhưng gặp khó phải lui.

- khó nhưng không phải không thể qua, những nan đề được đặt ra Sẽ luôn có lời giải.

Tứ lão mắt sáng lên nhìn Thạch Sanh đầy mong đợi như học trò hy vọng người thầy chỉ cho mình một con đường để thoát khỏi bến mê.

Thạch Sanh cười nhẹ chỉ vào đầu mình nói:

- nhân loại khác các loại động vật khác ở cái này, đó là tư duy và suy luận nhưng dám nghĩ phải dám làm, con đường tu đạo được hình thành từ tiền nhân

và những người sau dựa trên điều đó nhưng đôi khi nó lại vô hình trở thành vật cản. các người tu luyện theo công pháp được lưu truyền lại không nhận ra rằng công pháp chỉ là vật chết người mới là sống, cùng tu một bộ công pháp có người lên đỉnh có kẻ lưng chừng. Tiên nhân có thể mở đường sao ta lại không?? Tu đạo vốn là quá trình làm quen, hoà hợp và điều khiển thiên địa, mâu chốt là sự cảm ngộ khi các người cảm ngộ thành công thì một bước này sẽ như nước chảy mây trôi mà thôi.

- đứng trước biển mới biết biển rộng, cầm lửa mới thấy bỏng rát, kiểm chỉ sắc khi ta cảm nhận từ vết thương của chính mình, đường mòn chỉ có khi ta dẫm chân lên tạo ra nó, hoà mình vào thiên địa mới hiểu được thiên địa và làm chủ được nó.

Từ lão nghe như nhập thần, từng người lạc vào những dòng suy nghĩ miên man, Thạch Sanh cười người ta thường nói trong tối ngoài sáng, đôi khi gặp khó khăn hãy nhìn mọi thứ bằng đôi mắt của người ngoài cuộc chứ đừng tự vậy khổn mình.

..

...

- tiền bối, ta... ta tự đi được

Bạch Lan bị kéo tay đi giữa phố đông, nàng có chút ngượng ngùng, đôi má phớt hồng.

Khải Đức nhìn Bạch Lan, thấy mình vẫn nắm tay nàng từ nãy đến giờ liền bỏ ra

- ách ta quên haha.. Cô nương đừng gọi ta là tiền bối, ta có chút không quen với lại ta không già đến vậy.

- ta nên gọi người như nào??

- ta tên Khải Đức, ừm gọi như nào cũng được miễn là không phải tiền bối.

Khải Đức ngẫm nghĩ nhưng thôi, gọi sao thì tùy nhưng gọi tiền bối thấy cứ sao sao vì hai người vốn cũng không chênh lệch mấy về tuổi tác cả.

- Khải ca..

- hử...

Khải Đức đang lơ đãng tưởng mình nghe nhầm thì thấy Bạch Lan nói:

- Khải ca, ta gọi như vậy được chứ??

- được, được

Hắn cảm giác gì đó rất lạ nhưng lại không biết nó là gì, vì hắn chưa từng có cảm giác này nên vô thức nhìn Bạch Lan rất chăm chú.

- Khải ca cũng đừng gọi ta là cô nương được không??

- Khải ca..

- à.. Vậy gọi là gì??

- ta tên Bạch Lan, Khải ca gọi ta là Lan nhi hay tiểu Lan là được.

Bị Khải Đức nhìn chăm chú Bạch Lan hơi căng thẳng mắt tự nhiên.

Khải Đức chỉ tay ra phía xa hỏi:

- tiểu Lan, nàng thích ăn kẹo hồ lô không??

- ần

- còn hai muội thì sao??

- coá đại mua cho muội với.

- cả muội nữa.

- được rồi! Đợi ta nhé!

Khải Đức nói rồi chạy tới chỗ người bán kẹo tay gói đầu chỉ trở, một lúc sau quay lại với một nắm kẹo hồ lô trong tay mà miệng cười vui vẻ.

Bạch Lan nhận lấy que kẹo trong tay mà suy nghĩ vẫn vơ:

- Khái ca huynh vui chứ?

- ta??

Khái Đức nghe hỏi chỉ tay vào mình ngẫm nghĩ nói:

- vui chứ, đi dạo phố như này rất thoải mái hơn nữa ta vui khi muội ấy vui.

Khái Đức nhìn An Nhiên đang cùng Thi Nguyệt tung tăng ngó này ngó kia vui vẻ, thì thoáng quay lại vẫy tay với hấn và Bạch Lan.

Bạch Lan nhìn theo hướng nhìn của Khái Đức:

- An Nhiên muội ấy hấn là vui lắm khi có đại ca như huynh.

- ta mới làm đại ca của muội vài hôm nay, không hôm nay thì đúng hơn, sau này ta sẽ dẫn muội ấy đi chơi nhiều hơn nữa khiến nàng vui vẻ nhiều hơn.

- vài hôm nay? hai người không phải huynh muội ruột sao??

Bạch Lan nghi hoặc vì thấy hai người thân thiết như vậy nàng nghĩ hấn và huynh muội ruột thịt.

Khái Đức vừa đi vừa kể lại câu chuyện gần đây của An Nhiên cho Bạch Lan nghe, Bạch Lan yên lặng đi kể bên hấn mà khoé mắt ướm lúc nào không hay.

- ta biết nhiều khi muội ấy ngồi một mình yên lặng và cảm thấy lạc lõng, những con ác mộng làm phiền mỗi đêm chẳng thể yên giấc. Ta muốn muội ấy trở nên thật vui vẻ vì ta hiểu cảm giác ấy như thế nào.

- ta cùng muội ấy có chung cảnh ngộ như vậy, nhìn gia đình và các tộc nhân chết trước mắt mình nó thật khó sỡ.

Bạch Lan khẽ lau khoé mi, nhẹ nhàng nắm bàn tay lớn của Nam nhân bên cạnh mình an ủi:

- mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi!

Khái Đức gật đầu, nắm chặt bàn tay mát lạnh trong tay mình cười nói:

- nàng nói đúng mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp, chúng ta gặp được nghĩa phụ người vừa là sư phụ của ta, gặp được công tử người mang đến cho chúng ta mục đích để tiếp tục sống tiếp.

- nghĩa phụ huynh và công tử là người tốt.

- đúng vậy, tiểu lan cũng là người tốt.

- muội ư??

- đúng vậy, có muội bên cạnh thật tốt.

Bạch Lan sững người rồi mặt như một tảng mây hồng e thẹn.

- lần sau ta với muội ấy tới Lam Nhiên nàng lại cùng chúng ta đi dạo được không??

- huynh muốn đi cùng muội sao??

- uh! Ta không biết cảm giác này là sao nhưng ta cứ muốn nó kéo dài mãi, nắm tay nàng rồi cùng cười, cùng nói chuyện vì ta thấy mọi thứ dường như đẹp hơn.

- Khái ca, nếu một ngày muội không còn ở Lam Nhiên này thì sao??

Trái tim Bạch Lan như một chú chim non nhảy nhót vì nàng cũng có một cảm giác như vậy, nàng muốn được ở bên người này, muốn giây phút này là mãi mãi. Nàng chờ đợi, chờ đợi một câu trả lời.

- nếu nàng Sẽ đi.... Ta sẽ đợi nàng ở đây, nếu nàng đi quá lâu ta sẽ đi tìm dù nàng ở bất cứ đâu.

- tại sao? Nếu công tử và nghĩa phụ không cho huynh đi thì sao?

- ta không biết là tại sao chỉ là muốn vậy thôi! Ta tin mọi người sẽ không cản ta đâu. Nàng tin ta chứ?

- muội tin...

- nàng đừng đi được không??
- muội... Muội không biết nữa..

Hai người nắm tay nhau đi trên con đường lát đá trắng, những tiếng nói cười trên phố vọng lại nhưng cả hai lặng im bởi trong lòng còn những suy tư./

..

Niệm Trì ngồi trầm tư, ngón tay thon dài khẽ mân mê tách trà ngọc trên mặt bàn, những Thông tin nàng nhận được khiến nàng rối ren.

- cuộc sống là những sự lựa chọn, ta chọn nàng và ta cũng đưa đến cho nàng sự lựa chọn, nàng không cần phải trả lời ta bây giờ, cũng đừng trả lời bây giờ, nhưng ta sẽ chờ đợi sự lựa chọn của nàng dù bất cứ khi nào.
- cảm tạ công tử, nhưng nếu cuối cùng tiểu nữ từ chối thì sao??
- nếu vậy thì ta sẽ tôn trọng ý kiến của nàng nhưng ta hy vọng chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu, hoặc cử chúng ta lại làm giao dịch khác.
- tiểu nữ có cảm giác như công tử luôn có kế hoạch cho tất cả mọi thứ vậy, công tử nắm tất cả trong tay. Không biết đó sẽ là giao dịch như thế nào??
- uhm! Ta mới mở một thương hội ở đây, nàng có thể nắm một phần lợi tức và hỗ trợ thương hội ấy đôi điều.
- đúng là một giao dịch không tệ nhưng không biết có gì để làm lung lạc tâm ý của tiểu nữ không??
- hahaha.. Cái đó thì đến lúc ấy ta sẽ nói, yên tâm tất nhiên sẽ khiến nàng động tâm, thậm chí làm của hồi môn còn được nữa là.
- ách... Hi hi công tử nói đùa rồi!
- cũng không hẳn, ta quả thật có ý nghĩ này khi nàng vừa tới đây, ta cảm giác như mình vừa rước về một tiểu nương tử vậy.
- tiểu nữ không dám... Không dám.

Niệm Trì xua tay cười nói nhưng trong lòng cảm thấy vui vẻ, vậy mà mới rồi còn nói bình phàm cơ.

- công tử trời cũng đã về khuya, có lẽ tiểu nữ xin phép để khi khác hầu chuyện công tử vậy.
- mới đây mà đã phải cách biệt, thật có chút không nỡ, ta tiễn nàng một đoạn đường.

Giống đứng dậy tiễn Niệm Trì rồi đi, Niệm Trì cũng không khách khí từ chối mà nhu thuận làm theo.

Đại Sảnh tầng hai mọi người đã trở về đông đủ, Thạch Sanh ngồi nhâm nhi tách trà, tứ lão lúc này mặt mày rạng rỡ, nhị nữ hài chơi oản tù tì rồi đuổi bắt giữa những chiếc bàn rồi cười khanh khách, Khải Đức cùng Bạch Lan đứng bên hiên nhìn ra màn đêm Lam Nhiên yên lặng.

Cánh cửa phòng mở toang, mọi người liên tục tập trở lại, Niệm Trì nhìn Bạch Lan cùng tứ lão nói:

- chúng ta về thôi!

Giống cùng mọi người tiễn đưa đến tận cửa Nam Doanh, nhị nữ lên chiếc xe

Ngựa đã đợi sẵn, tứ lão đành không rời đi.

Đến khi chiếc xe ngựa chở nhị nữ khuất khỏi tầm mắt thì Giống mới ra hiệu cho mọi người trở lại. Tuần trà tiếp theo lại được mang lên, nhị nữ hài trở về phòng nghỉ ngơi sau một ngày mệt mỏi, chỉ còn ba nam tử ngồi bên chiếc bàn chờ đợi

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Quân gia, tiểu nữ cảm ơn người !

Hậu hoa viên phân đà Vạn Niên thương hội, sáu người ngồi bên chiếc bàn đá nhìn nhau, trong lòng có những suy nghĩ sau cuộc gặp vừa rồi.

- tứ lão, nếu một ngày ta rời Vạn Niên thì sao??

Niệm Trì đặt tách trà trên tay xuống như lơ đãng hỏi,

Tứ lão nhìn Niệm Trì kinh nghi không thôi, điều gì khiến nàng có suy nghĩ như vậy, Bạch Lão suy nghĩ mà nói:

- tiểu thư, nếu một ngày quả thật như thế, chỉ cần đó là tâm ý của tiểu thư và tiểu thư có lý do để làm vậy thì ta ủng hộ tiểu thư, ta nghĩ bọn họ cũng như vậy.

- đúng vậy tiểu thư, chúng ta ở bên tiểu thư còn bé, phu nhân khi còn tại thế có ân đối với chúng ta, dù tiểu thư ở đâu chúng ta sẽ đi theo tiểu thư.

- cảm ơn tứ lão.

Niệm Trì hơi cúi đầu cảm tạ, nàng đã quen thuộc với tứ lão từ khi còn nhỏ, tứ lão vốn là hộ vệ của mẫu thân nàng, từ ngày người mất đi thì tứ lão luôn ở bên chăm sóc nàng, trong thâm tâm nàng coi tứ lão như là người thân của mình vậy.

- tiểu thư, sau khi trở về tông đường chúng ta sẽ rời khỏi tiểu thư một thời gian.

Kim lão nhìn Niệm Trì có chút không nổi nói, tam lão cũng cùng chung nỗi niềm, có lo lắng, áy náy vì từ trước giờ họ chưa từng rời đi mà không có ai ở lại bên cạnh tiểu thư cả.

Niệm Trì nghi hoặc hỏi:

- tứ lão có chuyện gì cứ nói.

- tiểu thư, nhận được sự chỉ điểm của Thạch tiên bối, chúng ta quyết định bước ra một bước này, nếu thành công thì là chuyện tốt còn không thì khó nói nhưng chúng ta quyết một lần.

- đây là chuyện tốt, tứ lão không phải suy nghĩ cho ta, lúc nào đi nói với ta một tiếng là được.

- vâng tiểu thư, tiểu thư nghỉ sớm đi

Tứ lão như thả được một gánh tâm tư, liền từ biệt rồi biến mất trong màn đêm, họ cần trở về sắp xếp lại những Thông tin nhận được từ Thạch Sanh để định hướng bước đi của mình.

Nhị nữ nhìn tứ lão rời đi, họ biết đây là quyết định của tứ lão nhưng một bước này muốn bước qua thì không phải dễ dàng, không ai biết trước được điều gì sẽ đến, chỉ có thể hy vọng tứ lão sẽ thành công mà thôi.

- Tiểu Lan..

- Tiểu thư..

- muội có chuyện gì muốn nói sao??

- ách... Muội Không có gì, tiểu thư có gì phân phó xin cứ nói.

Niệm Trì lờm lờm nhìn Bạch Lan khiến Bạch Lan trở nên ngượng ngùng không thôi.

- hử.. Rõ ràng có chuyện đâu ta

- không có... Thật sự không có...

- được rồi! Coi như vậy đi.

- tiểu thư có chuyện gì nào?? Hay tiểu thư phải lòng công tử nhà người ta rồi??

- ta không giống ai kia mới lần đầu đã sờ mó gì mà mát lạnh với rắn chắc đâu này.

- tiểu thư...người còn ghẹo nữa thì ta mặc kệ tiểu thư đấy.

Bạch Lan gãi nãy, dậm chân toan đứng dậy rồi đi, Niệm Trì cười thích thú giữ nàng lại nói:

- đừng nói chuyện thật nè.

Bạch Lan phụng phịu ngồi xuống ánh mắt nghi ngờ nhìn niệm trì.

- Tiểu lan, ta muốn muội ở lại thành Lam Nhiên này giúp ta một số việc.

- tiểu thư không muốn muội ở cạnh tiểu thư nữa sao?? Hix hix...

- không phải thế, vì chuyện này quan hệ không nhỏ nên ta phải cử người ta tin tưởng thực hiện, muội cũng thấy đấy tứ lão có việc trong người, giờ ta chút

còn có muối ah.

Niệm Trì nhìn Bạch Lan đầy tin tưởng, hai nàng lớn lên cùng nhau từ nhỏ tình thân như tỷ muội, nếu nói người mà nàng tin tưởng ở Vạn Niên thì chỉ có tứ lão với Bạch Lan mà thôi.

- tiểu thư không biết là chuyện gì??

- ta muốn muối ở lại quản lý phân đà Vạn Niên ở Lam Nhiên này.

- tiểu thư, phân đà này tiểu Lan thấy cũng không có gì khiến Tiểu thư quý trọng đi.

Bạch Lan không tin tưởng lắm, tuy nói lần đầu giá này có chút thành công nhưng phân Đà ở đây chưa đến mức phải đặt lên tầm chú trọng ah.

- muội nói đúng ta muốn nàng quản lý phân Đà này chỉ là thứ yếu, quan trọng ta muốn nàng để tâm giúp đỡ một thương hội đó là Thiên Việt thương hội và hỗ trợ Việt Tông một chút nhưng nhớ giữ bí mật đừng để người khác biết là được.

- tiểu thư, Thiên Việt Việt Tông này?? Không phải liên quan đến điều tiểu thư hỏi tứ lão chứ??

- những người chúng ta vừa gặp chính là người Việt Tông, còn Thiên Việt thương hội của họ, nếu một ngày ta thật sự phải rời Vạn Niên thì Thiên Việt có thể là nơi đặt chân của ta.

- ý tiểu thư đây có thể là đường lui của tiểu thư??

- đúng vậy

- vậy được, tiểu Lan sẽ làm tốt việc này.

Bạch Lan sáng khoái đáp ứng vì nó cũng hợp tâm ý nàng lúc này.

Sự sáng khoái của Bạch Lan khiến Niệm Trì bất ngờ vì lâu nay nếu nàng có việc gì mà không cho Bạch Lan đi cùng thì Bạch Lan sẽ làm loạn một tràng ỉnh ỏi ngay.

- không phải là ở lại Lam Nhiên đã trong ý định của muội chứ??

- ách không có ah... Muội đi nghỉ trước đây...

Bạch Lan nói rồi chẳng chạy mất hút để lại Niệm Trì ngồi một mình dờ khóc dờ cười.

- aizzz tiểu Lan đã lớn rồi! Sắp đến lúc gả đi.

Niệm Trì nhìn bóng tà áo pháp phới trên không lầm bầm, nàng lấy một lọ ngọc nhỏ cùng một chiếc ly thủy tinh trong suốt từ giới chỉ.

Nàng rót một ly đầy, một thứ nước đỏ sậm toả ra mùi vị nồng đượm, nó là một loại rượu mà nàng mua được từ một lữ khách tây vực, nghe nói đây là rượu nho được ủ từ rất lâu.

Niệm Trì ít khi uống rượu nhưng mỗi khi có tâm sự nàng làm một hai ly để giải toả, khẽ nhấp miệng một chút mà đôi má nàng đã đỏ chót ửng hồng, mắt nhìn xa xăm lầm bầm:

- phận nữ nhi gia tộc quyền thế sự quyết định bản thân đôi khi trở thành món hàng của quyền lợi, nàng không phải nữ nhi dòng chính, ta tự hỏi cuộc sống yên lành của nàng sẽ kéo dài được bao lâu??

- công tử ca, người là ai và là người như thế nào?? Ta không biết thứ mà ta gọi là yên lành đó sẽ là bao lâu? Nếu ta chọn người, người sẽ mang lại cho ta bình yên hay là một giông bão khác??

- công tử ca, người thật sự sẽ chờ ta chứ?? Dù là bao lâu người vẫn còn muốn ta không??

- công tử ca, thật sự lúc ấy ta cũng thấy mình như một tiểu nương tử vậy, nhưng người có thể làm tướng công của tiểu nương tử ấy không??

- công tử ca...

- công tử...

- công... Từ...

Tiếng lầm bầm dứt dần, nàng nhào người trên chiếc bàn đá, không rõ nàng uống bao nhiêu nhưng lúc này chai ngọc cùng chiếc ly nằm lẫn lóc trên bàn, từng giọt rượu rơi xuống mặt nước dưới chân khiến mặt nước tạo ra những vòng tròn nhỏ.

Mặt trăng lên cao toả ra ánh sáng nhẹ dịu, từng cơn gió nhẹ khiến tà áo nàng đung đưa, trên mái tóc đen huyền những cánh hoa mai nhẹ nhàng hạ xuống

như sợ làm tỉnh giấc mỹ nhân.

Ở một góc khuất xa trong hậu hoa viên, năm người xuất hiện, thì ra tứ lão và Bạch Lan chưa từng rời đi mà dõi theo Niệm Trì.

- tiểu thư như vậy thật khiến người ta thương tâm mà.

- chúng ta đều rời đi hết sau này thật có chút lòng không yên.

- càng như vậy thì càng phải đi, một bước này phải bước như vậy mới có thể bảo vệ tiểu thư, nhất định phải thành công.

Tứ lão nhìn nhau nói nhỏ, Hoài lão nắm chặt chiếc quạt sắt trong tay nói rồi đằng không bay đi, Kim lão Ngân Lão thấy vậy cũng nói gót rời đi.

Bạch Lão nhìn Bạch Lan dặn dò:

- việc tiểu thư giao phó, con hãy làm thật tốt, nhớ chú tâm mà làm nếu không làm được...hừ thì không chỉ con mà người đó ta cũng không để yên đâu.

- gia gia.. Người đó gì mà người đó?

- hừm ta là gia gia ngươi, ta hiểu ngươi quá mà.

- hừ chuyện đơn giản, Bạch Lan con đã ra tay việc đâu sẽ vào đó.

- xạo chó,

- xỉ..

- để tiểu thư nghỉ ngơi lúc rời con đưa tiểu thư về phòng đi, sương đêm bắt đầu nặng rồi!

- vâng gia gia.

- ừm ta đi đây.

Bạch lão nói rồi toan rời đi thì bị bang tay Bạch Lan giữ lại.

- gia gia, người nhất định phải trở về với tiểu Lan, đừng để tiểu Lan một mình được không?

Bạch lão quay lại thấy bang tay Bạch Lan nắm chặt tà áo mình, từng ngón tay ửng đỏ, cảnh tượng này đã quá quen thuộc với lão, bàn tay nhỏ nhắn của tiểu nữ hài ngày nào giữ lão lại mỗi lúc lão phải đi xa.

Lão nhìn khuôn mặt đã trưởng thành và trở nên thật xinh đẹp của đứa cháu mình, lão khẽ đưa tay xoa đầu mà nói:

- nhất định ta sẽ trở về, ta còn phải nhìn con lấy về cho ta một đứa cháu rể và một đàn cháu nữa.

- ần... Lúc đó người Sẽ phải vất vả đấy

Bạch Lan gật đầu nói.

- hahaha...

Bạch Lão cười rồi đáp không mà rời đi, Bạch Lan nhìn đến khi khuất tầm mắt mới thờ dài trở lại chăm sóc cho Niệm Trì.

..

...

Nam Doanh khách điểm sảnh tầng hai khách nhân đã trở về nghỉ ngơi, ba nam tử vẫn chờ đợi phu phụ Tiêu Mạt cùng Xuân Mai trở về.

Giống vẫn giữ thân hình hắc nhân áo chàm vì cảm thấy nó không tệ, sau này dùng để lưu lạc rất ổn thoả nhưng có lẽ sau này nên tạo hình thành một bộ giáp có lẽ hợp lý hơn.

Thạch Sanh ngồi làm một ngụm trà mới, ngắm nghĩ những điều Giống vừa kể về cuộc nói chuyện với Niệm Trì.

- công tử, người có nghĩ nàng ta sẽ đồng ý không?

- ta cũng không biết, nhưng nếu nàng đồng ý thì đó là chuyện tốt.

Đã là chuyện tốt thì tất nhiên đáng mong đợi, Nhưng lại không hề muốn điều gì bất Trắc xảy ra với nữ nhân này.

Thạch Sanh gật đầu, ý định của công tử hấn cũng rõ ràng. Việt Tông lúc này cần một nguồn tài lực lớn nhưng thay vì cầu trợ từ bên ngoài thì tự thân vẫn tốt hơn, cái Việt Tông cần là một người chuyên tâm về mặt này và Niệm Trì là nhân tuyển tốt.

Khải Đức từ khi trở về trở nên trầm lặng hơn không hề uống rượu như mọi khi, biểu hiện của hấn khó mà thoát khỏi tầm mắt của Gióng và Thạch Sanh.

Gióng cười nói:

- Khải Đức, ngươi có chuyện gì sao??

Thạch Sanh cũng cười nhìn Khải Đức chờ đợi câu trả lời của hấn.

- công tử, ta thấy nữ nhân như là yêu thú vậy, một loại yêu thú trên mình độc được.

Khải Đức nhìn ra màn đêm suy ngẫm mà nói.

- hahaha

- " cóc " ngươi có lý giải tốt đấy haha..

Hai người cười không thôi, Thạch Sanh cốc đầu đứa con này mà cười, nếu để nữ nhân nghe được những điều này chắc hấn phải ăn đòn.

- Nói vậy ngươi đang bị trúng độc rồi đi, với cơ thể ngươi thì loại độc này hết thuốc chữa rồi!

- ách nguy hiểm vậy? Ta sẽ chết sao??

- đúng ah, ngươi sẽ chết trong hạnh phúc hoặc trong cảm giác thiên đạo vạn quả hay vạn mã phanh thây.

Gióng cười đùa, Thạch Sanh thì lắc đầu nhìn Khải Đức hỏi:

- có chuyện gì nói tường tận xem nào??

- chuyện là..... Cảm giác đó là sao??

Khải Đức kể lại mọi chuyện cho hai người rồi nghi hoặc mà hỏi,

Gióng và Thạch Sanh chăm chú nghe Khải Đức kể xong mà nhìn nhau rồi nhìn Khải Đức, có cảm giác muốn đem thằng này đi chôn, cảm giác gì? Không biết cảm giác gì mà lại nói những điều văn hoa như vậy?? Tiến triển nhảy vọt hả đốt cháy giai đoạn sao?? Giờ này con gái nhà người ta chắc mắt ăn mắt ngủ vì người rồi mà ngươi còn cho rằng con người ta giống yêu thú ah.

- công tử, nghĩa phụ, cảm giác đó là sao?? Đừng nhìn nữa ta ngại...ui za..

" cóc " " rầm " " rầm "

Gióng cầm sáo tre không kiềm lòng mà gõ đầu hấn một cái, Thạch Sanh còn khoa trương hơn cầm rìu phang hấn vào đầu Khải Đức làm cho chiếc ghế ngồi tan tành, Khải Đức thì nằm trên sàn mà suýt xoa.

- dậy đi, nhiều đó chưa thấm thía gì đâu.

- dạ...

Nghe Thạch Sanh nói Khải Đức bò dậy với lấy chiếc ghế khác về ngồi, khoanh tay trên bàn ngay ngắn mà mắt lăm lét nhìn hai người trước mặt nhưng khi bắt gặp ánh mắt đối lại thì cúi gầm mặt xuống tránh né.

- cái cảm giác này không ai nói cho biết sao?? ngươi có cha mẹ chứ?? Làm sao cha mẹ ngươi sinh ra ngươi??

Gióng hỏi hấn một tràng mà chỉ nhận được những cái gật lắc đầu.

- nói đi.

- không đánh nữa chứ??

Khải Đức ngước mặt lên hỏi, đến khi nhận được xác nhận mới mở lời:

- cái cảm giác này ta chưa từng nghe nói đến, cha mẹ tất nhiên là có rồi không lẽ ta từ gốc cây chui ra?? Cha ta là một dũng sĩ cường đại ah, mẫu thân cũng là người mạnh mẽ, hai người được người cao tuổi cho vào một hang căn nhà rồi cho đốt mấy đóm lửa lớn xung quanh từ đêm hôm trước đến mờ sáng hôm sau thì từ đó chín tháng mười ngày sau ta ra đời. Thường ngày trước khi đi ngủ họ đều ăn một loại quả gì đó nghe nói là truyền thống lâu đời và đó là cách những đứa trẻ xuất hiện.

Hai người nghe Khải Đức tường thuật lại mà có chút không biết nói gì, cái truyền thống này rất đơn giản trực tiếp ah.

Khải Đức cảm thấy bầu không khí hơi là lạ, hai tay hắn ôm đầu mà phòng bị, tuy rằng vừa rồi không quá đau nhưng cảm giác bị đánh rất không thích.

Giống nhìn Khải Đức rồi đưa tay trên bàn, từ bàn tay Giống trời lên thành hai hình nhân trần trụi nhưng có những dấu hiệu phân biệt nam nữ rõ ràng rồi hai hình nhân này nhảy lên bàn đi đi lại lại.

- đây là nam nhân và nữ nhân, người biết rồi chứ??

Khải Đức gật đầu chăm chú nhìn theo hình nhân sinh động trên mặt bàn.

- hai người này có thể là xa lạ cũng có thể là thân quen nhưng không thể là cùng cha mẹ, hai người này gặp nhau và cùng có một cảm giác hướng về người kia, đây là cảm giác mà người đang hỏi, cảm giác này người ta gọi là yêu.

Giống vừa nói, hình nhân vừa hành động nắm tay, hôn rồi nhớ nhưng giận hờn đủ kiểu, thậm chí xong có trái tim nhỏ ở ngực hai hình nhân đập như muốn rời khỏi lồng ngực.

- yêu...

Khải Đức lăm lăm cười ngờ nghệch, Giống thấy vậy cũng cười lại đưa tay ra, một linh lực từ tay Giống đúc kết như một hạt giống màu xanh rồi Giống nói tiếp:

- cảm giác này nó như một hạt giống tâm hồn, nếu hai người cùng chăm sóc và duy trì và thúc đẩy nó hạt giống sẽ nảy mầm và trưởng thành rồi đơm hoa kết quả và khai chi tán diệp.

Hạt giống một linh theo lời nói mà nảy mầm hình thành cây rồi cây lớn lên xuất hiện những bông hoa rồi quả màu đỏ bằng hoạt linh lực, một linh lực lại hình thành xung quanh cây đó những cây nhỏ hơn, rất sinh động.

- nhưng nếu yêu thương không đủ nó sẽ theo chiều hướng ngược lại,

Cái cây bằng một linh lực từng chiếc cành lá gãy rụng rồi biến mất, hạt giống màu xanh tan vỡ thành từng mảnh nhỏ rồi biến mất.

- yêu có thể khiến người ta hạnh phúc cũng có thể khiến người ta đau khổ nhưng đó là một cảm giác khó tránh.

Thạch Sanh nhìn cả quá trình rồi nhìn Khải Đức nói.

- người hiểu chứ??

Khải Đức gật đầu suy nghĩ rồi nói:

- công tử, làm sao để đó là một tình yêu tốt khiến cả hai hạnh phúc??

- hãy làm người ấy vui suy nghĩ cho người ấy trước khi làm điều đó cho mình.

Giống nói rồi gợn tay hướng về hai hình nhân nhỏ, chúng hiểu ý nhảy vào lòng bàn tay Giống rồi biến mất.

Khải Đức cảm bầu rượu làm một ngụm lớn hỏi:

- nàng ấy hỏi ta: nếu một ngày nào đó nàng rời khỏi Lam Nhiên thành...

Thạch Sanh vỗ vai hắn nói:

- nếu có ngày như vậy, con phải suy nghĩ thật kỹ xem tình cảm con và nàng ta dành cho nhau như thế nào? Rồi tự đưa ra phương án cho bản thân mình, có những việc tự bản thân nên thực hiện mới tốt.

- nhưng con đã hứa là Sẽ đi theo công tử ah, con là nắm đấm của công tử.

- nếu vậy phải chờ xem con có khiến công tử hài lòng không??

Khải Đức nghe vậy liền nhìn về phía Giống dò xét, Giống cười nói:

- hahaha ta là người rất khó tính đấy, nếu ta không hài lòng kết quả Sẽ không nhẹ nhàng đâu. Còn nếu tốt người không cần đi tìm mà ta có thể bắt nàng về cho người..

- ách không cần, ta tự làm là được. Công tử yên tâm ta sẽ khiến công tử hài lòng, ta là Khải Đức da dày thịt béo, thân như gỗ rừng già tâm như đá ngàn năm.. Bala bala..

" cốp " " rầm " " rầm "

Khải Đức xỏ một chuỗi tràng giang đại hải và rồi lại thêm một lần đo sần nhưng khác là hắn không cần ai nói mà bật dậy cười vui vẻ chạy đi lấy một ấm trà mới.

Thạch Sanh nhìn ngoài màn đêm cười nói:

- công tử, họ trở về rồi!

Giống gật đầu, không phải đợi quá lâu từng bóng người nhẹ nhàng đáp xuống hiên tầng hai, nhưng trong mắt lại có sự kinh nghi không nhỏ cả ba nhìn nhau rồi nhìn Thạch Sanh.

Thạch Sanh cười không nói, Giống tháo mũ trùm xuống để lộ ra cáo đầu hắc y nhân cười nói:

- các ngươi đã trở lại, thế nào tạo hình mới của bản công tử được chứ?? Hahaha.

Giống nói rồi thanh âm thay đổi thành thanh âm nguyên bản, khiến ba người mắt tròn mắt dẹt phải đến một lúc sau mới định hình cúi đầu:

- công tử, quá kỳ diệu

- công tử, ta không có gì để nói

- công tử, rất soái chỉ tội quá đen.

Mỗi người một câu mà vẫn nhìn chăm chú, Xuân Mai tiến lại ngó nhìn bên này bên kia, từ trên xuống dưới.

- nàng muốn sờ thử không??

- ần...

Được sự đồng ta Xuân Mai gật đầu, tay sờ mó khuôn mặt, ngực bụng, hành động này khiến Thu Mai phải quay mặt đi mặc dù biết không phải người thật nhưng thấy nó vẫn cứ sao sao.

Xuân mai sờ bụng rồi vô ý liếc nhìn xuống thấp hơn:

- công tử, mọi thứ như thật vậy, không biết bên dưới thế nào??

- ừm, ta không để ý chắc cũng như thật, co duỗi tự nhiên, muốn nhỏ hoá nhỏ tùy theo suy nghĩ của ta.

Giống ngắt nghỉ nói, nhưng theo dòng suy nghĩ mà phần dưới hạ bộ thay đổi lớn nhỏ, lúc thấy lớn quá mức tưởng tượng. Xuân Mai như đờ người đi vì lúc này tư thế nàng đang quỳ xuống bên cạnh Giống hai tay vẫn còn để trên bụng, vật thể lạ như chiếc chùy cứng sắp phá tan lớp y phục xuất hiện trước mắt nàng, nó hơi chạm vào tay nàng khiến nàng vô thức cảm nhận được độ cứng và mềm kỳ lạ.

Mấy nam nhân thì không biết nói gì hơn là im lặng, Thu Mai tuy đã quay mặt đi nhưng vành tai và gáy đỏ rực rỡ như thiếu nữ đôi mươi lần đầu thấy kỳ quan, hẳn nhiên thần thức là thủ phạm giờ trò.

Một sự im ắng lan toả nhưng nó chẳng được khá lâu mà bị phá bởi thanh âm quen thuộc:

- á sư phụ biến thái...

- siêu cấp biến thái...

Thì ra nhị nữ hài nghe tiếng mọi người về đã ra ngoài và khung cảnh mờ ám không thể lọt khỏi mắt nhị nữ.

Nhị nữ chạy tới úp mặt vào lòng Thu Mai mà không dám nhìn nữa.

Tiếng nhị nữ như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ yên lặng làm phá vỡ đi khung cảnh, Giống đang trong dòng suy nghĩ nghe vậy nhìn xuống:

- ách, quá nhạy bén rồi! Nhỏ lại, nhỏ lại.

Giống hơi giật mình, điệu bộ như võ học gia điều khí ra lệnh, và nó thu nhỏ lại dần, nhưng như một đứa trẻ thù dai bỗng vùng lên mạnh mẽ, nó trôi hẳn lên.

Xuân Mai vốn dĩ đã định tâm tình đang trên đà thu tay lại thì vật thể ấy trôi lên chuẩn xác nằm giữa lòng bàn tay nàng, như phản xạ tự nhiên nàng nắm bàn tay lại rồi giật mình ngã ngửa ra sau:

"á...."

Những người khác mắt tròn tròn không thôi, nhị nữ vội đưa đôi bàn tay nhỏ che mắt lại nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có những kẻ hở của sự tò mò trẻ thơ,

Thu Mai mắt tròn xoe không chớp, Khải Đức vừa bung ầm chề lên suốt nửa giạt mình làm roi.

Giống có cái cảm giác dở khóc dở cười, cái đồ vật Thông linh này còn biết đùa giỡn chủ nhân:

- con hàng này, có dừng lại không thì bảo?? Tao mang mày đi rèn bây giờ chứ.

Hiểu ý chui sắt lúc lắc rồi hạ xuống như không có gì mới xuất hiện, Giống phui phui lớp y phục, nhìn thấy Xuân Mai vẫn ngồi chống tay xuống sàn liền giơ tay nói:

- ách, đồ vật bất trị nổi loạn ta xin lỗi, nàng không sao chứ??

Xuân Mai đặt tay mình lên tay Giống, nàng đứng dậy phui quần áo, phụng phịu nói:

- công tử nên quản tốt đồ dùng của mình đi. Gì đâu mà cả người lẫn đồ đều dọa người.

- haha..

- haha..

....

...

Tiếng cười đùa vui vẻ trước thái độ của Xuân Mai, vì nó cũng là sự thật, mọi thứ xung quanh vị công tử này đều rất kỳ quái dọa người.

Giống cũng cười vui vẻ một chút rồi nói:

- chúng ta vào phòng nói chuyện.

- vâng công tử.

Mọi người gật đầu theo chân Giống vào phòng, tuy vừa rồi có vết ồn ào nhưng khi mọi việc bắt đầu trở nên kỳ quái Sanh cũng đã cách trở thần thức của người nên không có ảnh hưởng đến nhiều người nhưng bàn chuyện ở trong phòng cảm giác vẫn yên tâm hơn.

Mọi người ngồi quay quần bên chiếc bàn lớn, An Nhiên tỉ mỉ châm từng tác trà mới còn tỏa hương nghi ngút rồi mới trở về ngồi giữa Thạch Sanh với Giống, Giống đợi mọi người uống trà xong mới cất lời:

- có tin tức gì mới không??

Những người khác cũng nhìn về phía ba người Tiêu Mạt chờ đợi.

Tiêu Mạt chấp tay thưa:

- công tử, hẳn là sắp tới là cuộc tỷ thí giữa tam tông tứ môn phân đà và các tông môn Lam Nhiên đi.

Thấy Giống và mọi người gật đầu, Tiêu Mạt lại tiếp lời:

- lần tỷ thí này nghe nói là không giống mọi năm diễn ra ở quảng trường mà thay đổi thể thức thành dạng sinh tồn ở Nguyên Thọ sơn phía Bắc thành Lam Nhiên.

Giống nghe vậy ngẫm nghĩ đây là phương pháp tốt nhưng có liên quan gì? Chẳng lẽ:

- ý người là bọn chúng sẽ di chuyển tới Nguyên Thọ sơn để tiến hành thí luyện, và đồ vật cũng được chuyển đi vào lúc đó.

- đúng vậy công tử, điều khác dự kiến ban đầu là vì đi tới nơi thí luyện nên các tông môn sẽ cùng khởi hành.

Vốn dĩ tưởng chừng riêng lẻ thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhưng giờ đi theo đoàn đội độ khó cũng trở nên tăng cao.

- quả thật là ngoài dự kiến, nhưng cũng không phải không sử lý được. Vì ngoài chúng ta còn con những người khác có chung ý định.

Giống tự tin bởi vì theo quan sát thì ít nhất hắc y nhân nam tử ở buổi đấu giá Sẽ tham gia vào trò chơi này.

Ba người Tiêu Mạt nhìn nhau cười khỏ, Xuân Mai nói:

- công tử, sợ rằng đó không phải điều ngoài ý muốn duy nhất.

- hử? Còn gì nữa

- theo tin loan ra từ mấy tông môn này, lần thí luyện này có thể có bán thần hoặc thậm chí hoá thần tới dự.

- cái gì....???

Giống hơi bất ngờ về thông tin này, vì hai cảnh giới này là một phạm trù khác ah, tiểu cảnh giới lực lượng mạnh có thể nhưng đại cảnh giới thì là xương khó gặm nổi.

- từ Lam Nhiên đến Nguyên Thọ bao nhiêu ngày thời gian?? Bọn chúng bao giờ khởi hành??

- công tử, từ đây đến Nguyên Thọ ước tính vào khoảng bốn đến năm ngày thời gian, sáng mai bọn chúng sẽ khởi hành.

- bốn đến năm ngày...

Giống suy ngẫm tính toán, có cái thủ cấp độ vượt dự đoán dù chỉ là khả năng đi nữa thì phải chu toàn một chút.

- từ lúc rời đầu giá có người nào rời đi không?

Tiêu Mạt ngẫm nghĩ nói:

- cũng có vài người rời đi nhưng, ta phát hiện xác của chúng cách cổng thành một hai canh giờ.

- tốt, xem ra những kẻ kia là kẻ biết ngi, sáng sớm mai chúng ta sẽ theo người tông môn từ cửa Bắc thời điểm ra tay từ ngày thứ hai đến ngày thứ tứ, phù hợp nhất là ngày thứ ba để tránh viện trợ của chúng Nguyên Thọ son, giờ thì mọi người đi nghỉ đi.

- vâng công tử

Từng người đáp lời rồi trở về phòng D. mình nghỉ ngơi, Xuân Mai hơi ngập ngừng nửa muốn nửa không nhưng Giống lắc đầu nàng mới trở nên dứt khoát rời đi.

..

...

Cửa Bắc mới sáng sớm người đã qua lại tấp nập, tiếng chào mời gọi nhau huyền ảo, hàng người ra khỏi thành xếp thành một hàng dài chờ đợi đưa thẻ bài thân phận.

Giống ngồi trên lầu ba một trà quán cách đó không xa mà thông thả thưởng trà buổi sớm, những người ngồi kế bên là Phụ tử Thạch Sanh và vợ chồng Tiêu Mạt còn nhị nữ hải cùng Xuân Mai đã được Giống đưa vào Tiểu bảo thiên tháp, khi biết được việc này thì hai người thêm một lần nữa kinh ngạc không thôi và cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Năm người ngồi uống trà vừa hàn huyên đôi chút, Phù Tang thành qua lời kể của Tiêu Mạt khiến Giống và phụ tử Thạch Sanh kinh ngạc không ít, một toà thành tu luyện the hai trường phái chiến binh và sát thủ cũng là đôi thủ truyền kiếp, còn kinh ngạc hơn là đôi phụ phụ trước mặt này lại thuộc hai trường phái đối lập ấy.

Cuộc hàn huyên bất chợt dừng lại vì thần thức của ba người nguyên anh kỳ đều đã bắt sóng được mục tiêu, Thạch Sanh nói:

- công tử người tới rồi! Chỉ là còn có người của Vạn Niên.

- ô hôm nay nàng cũng rời đi sao??

Giống có chút ngạc nhiên nhưng dù sao biết trước nàng sẽ phải đi, nhưng Khải Đức trở nên lo lắng hẳn đứng dậy ra hiên dõi mắt tìm kiếm rồi đôi mắt trở nên say mê.

Giống cũng đứng ra xem, còn ba người Thạch Sanh chỉ ngồi mát buông thần thức vì xuất hiện quá nhiều dễ gây chú ý.

Đoàn người phía dưới cứ đi càng về phía cổng thành đôi mắt Khải Đức càng hiện lên vẻ lo lắng, Giống cười nói:

- đừng lo, nếu nàng là người của ngươi thì dù ở đâu nàng vẫn là của ngươi.

- vâng, công tử.

Khải Đức nghe vậy gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn đượm trong đáy mắt vì không biết bao giờ mới có thể gặp lại nàng.

Niệm Trì, Tử lão và Bạch Lan dẫn đầu đoàn người các tông môn vừa đi vừa khách khí nói chuyện, vốn dĩ nàng không muốn kinh động nhưng nửa đường gặp mặt nên đành phải xuống xe thể hiện đôi chút.

Chiếc xe ngựa dừng trước cổng thành, Niệm Trì hơi dừng lễ với người các tông môn rồi bịn rịn sụt sướt tý muối Bạch Lan của mình rồi mới bước lên xe, chiếc xe lăn bánh khi gần bước qua cửa thành nàng xén chiếc rèm sau đưa mắt tìm kiếm vì lúc này trong đầu nàng văng vẳng một câu nói:

" nơi đây, có người chờ nàng "

Nàng dỗi mắt tìm kiếm nhưng không thấy hắc y áo trùm, mà chỉ thấy một hắc giáp tướng quân cao lớn và một chiếc phi phong huyết đỏ phấp phới trong gió trên lầu cao, người ấy đưa tay vẫy chào nàng.

Niệm Trì vô thức mỉm cười vẫy tay lại cho đến khi đã khuất hình, tấm rèm mới buông xuống, dòng nước mắt mới ướt đẫm khoé mi cong, nàng lăm bắm một mình:

" Quân gia, tiểu nữ cảm ơn người "

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Theo đuôi !

Đoàn người các tông môn từ biệt Niệm Trì rồi mới khách khí chấp tay với Hoắc Kỳ vài câu rồi mời hẳn tới quan khán thí luyện tại Nguyên Thọ sơn rồi mới lục tục rời đi.

Giống đứng trên lầu cao nhìn thấy vậy vỗ vai Khải Đức nói:

- ta đã nói rồi! Chỉ cần của người sẽ là của người, đi thôi! Nàng còn ở đây ngày sau người sẽ lại gặp.

- vâng, mời công tử.

Khải Đức cười tươi cúi người đưa tay mời Giống đi trước, Thạch Sanh cùng phu phụ Tiêu Mạt cũng đứng dậy đi theo phía sau không quên vút một mẫu linh thạch xuống mặt bàn trước khi đi.

Giống cùng mọi người điềm nhiên bước tới cổng thành, Hoắc Kỳ vì vừa nhận được truyền âm liền tiến tới chấp tay:

- quân gia, người muốn rời thành??

Giống gật đầu hơi chấp tay với Hoắc Kỳ mà nói:

- Hoắc thành chủ, bản tướng có chút sự vụ trong người nên phải gấp rút rời thành, hi vọng thành chủ hể mặt một chút ah.

- đó là tất nhiên, mời quân gia.

Hoắc Kỳ nói rồi phát tay ra hiệu cho binh sĩ kiểm tra nhường đường, chúng binh sĩ hiểu ý nhắc nhở những người khác không được lộn xộn để Năm người Giống đi qua.

Giống gật đầu với Hoắc Kỳ rồi thi thoảng chấp tay với mấy binh sĩ một cách tự nhiên, chúng binh sĩ chấp tay cung kính hồi lễ những người dân thậm chí có người muốn đập đầu hành lễ vì ở tu chân giới ngoài tu sĩ với đạo hạnh cao cường thì những tướng quân này tu vi có lẽ không bằng nhưng chính là người đầu tiên xông vào và đổ máu trong trận chiến với thú triều yêu thú.

Điều này Giống cũng không nghĩ đến chỉ là, hôm qua trải qua suy nghĩ thấy hắc nhân quá mức đơn điệu nên mới ảo hoá thành bộ dạng này, không ngờ lại mang đến hiệu quả hiện tại nhưng phải nói là vì món đồ này đã mô phỏng khí tức của Giống trong trận chiến với giặc Ân ở tiền kiếp rất sống động cảm giác sát khí nồng đậm kết hợp với thân hình cao lớn mang tới sự rùng động.

Qua khỏi cổng thành là một khoảng không trang ngập một màu xanh, cảm giác khiến người ta thấy thật thoải mái so với thành thị phiền não, Ba người Thạch Sanh thả thần thức tìm kiếm rồi chỉ thay về một hướng Thạch Sanh nói:

- công tử, bọn họ đi hướng này.

- tốt đi thôi

Giống gật đầu đôi cánh sau lưng xoè ra, đôi cánh không phải cánh trắng viền hồng như mọi khi mà lúc này đã được phủ một lớp đen nhánh huyền bí, Giống cất mình lên không trung, đôi cánh quạt nhẹ nhàng phía sau chiếc phi phong tung bay.

Ba người Thạch Sanh nhìn nhau rồi đứng không lại gần Giống, Giống gật đầu nói:

- đi thôi!

- áy công tử... Còn ta... Ta không biết bay ah.

- ách... Hèn chi này giờ thấy thiếu thiếu.

Mọi người nhìn xuống phía dưới thấy Khải Đức đang nhảy nhót tay hua hua gọi, khiến mọi người nhìn nhau cười thì ra còn thiếu người.

Giống truyền âm xuống dưới, ném kèm theo chiếc giới chỉ:

- người vào tập bay đi, có gì không hiểu thì hỏi Xuân Mai, bảo nàng tranh thịt đột phá nguyên anh.

- vâng, công tử.

Đội Khải Đức dứt lời Giống đã thu hấn vào tiểu tháp, Giống quên mất chưa cho hấn luyện hoá vũ sĩ đấu giá được hôm qua, mấy ngày ở trong tháp hấn cũng đủ dùng với hấn còn Xuân Mai có lẽ sau việc ngoài này cũng có thể phá quan.

- đi thôi!

Giống nói rồi cùng mọi người phá không đuổi theo đám người các tông môn phía trước.

Vì theo đuổi nên Giống cũng không phân phải quá sát chỉ cần ngoài tầm thần thức của bọn chúng và trong tầm thần thức của Thạch Sanh là được vì vốn dĩ Thạch Sanh có thần thức mạnh hơn Nguyên anh hậu kỳ rất nhiều, về điểm này Giống không thấy làm kỳ vì đám người Lý Thông cũng có thần thức siêu việt so với cùng cấp có lẽ đó một chút bồi thường cho việc cảnh giới bị hạ xuống.

Thời gian cứ trôi dần qua, việc theo đuổi vốn dĩ thật nhàm chán, Giống theo bay được nửa ngày thì linh lực trong cơ thể cũng đã cạn liền thu hắc sắc tiểu cầu lại để trở về bản thể rồi ngồi vắt vẻo trên vai Thạch Sanh thì thoảng chỉ trở nói chuyện phiếm.

Đám người tông môn trư thì nghỉ ngơi đôi chút rồi lại tiếp tục đi, theo đuổi một ngày trời thì cũng đến, người tu luyện tuy có thể bỏ qua sự khác biệt đêm ngày và sức chịu hơn hẳn thường nhân nhưng trải qua một ngày dài đi đường cũng cần nghỉ ngơi để hồi phục nguyên khí vì ở nơi thâm lâm này duy trì nguyên khí là điều thường thức đối với người tu đạo.

Giống cùng mọi người cũng tranh thủ nghỉ ngơi, Tiêu Mạt đi kiếm một chút củi về nhóm thành một đám lửa to, Thạch Sanh đi vào rừng một lúc sau xách về một con Trư yêu béo tròn và một nắm lá mắc mật lớn trên tay.

Thạch Sanh xử lý nhanh gọn con Trư yêu lấy một thanh sắt dài sau đó nhét nắm lá mắc mật vào bụng nó rồi khâu lại mới bắc lên trên than hồng vừa được khêu ra từ đám lửa.

Giống cười nhìn trư yêu nói:

- rất lâu rồi ta mới được ăn món này đây.

- hahaha ta cũng vậy công tử.

Thạch Sanh ngồi quay lưng nghe vậy cười nói, những món ăn dân dã này hấn cũng đã lâu mới dùng vì người tu đạo đến cảnh giới nào đó những thức ăn này đã không còn quá chú trọng.

Mùi thơm dần được toả ra khi da trư yêu trở nên đỏ hồng, từng giọt mỡ rơi xuống lớp than vang những tiếng xì xèo mang theo hương vị hấp dẫn, Thu Mai bị hương vị hấp dẫn mỡ lời:

- công tử, món này là món gì??

Giống khẽ hít hà mùi vị cổ hương cười nói:

- đây là một món ăn của phàm nhân, tên gọi không có gì đặc biệt, người ta gọi là Trư quay, điểm hấp dẫn của món này chính là nắm lá xanh có tên gọi là mắc mật này, lá này tự thân mang hương vị thơm đặc trưng. Trư yêu được làm sạch bên ngoài, phía trong bỏ hết lục phủ ngũ tạng rồi đem nắm lá rửa sạch và nhét vào bụng Trư yêu rồi khâu kín lại không sau đó bắc lên than hồng quay đều tay, sức nóng của than làm cho lá xanh trong bụng trư yêu trải qua thời gian hương thơm dần ngấm vào thịt. Bên ngoài, lớp da Trư yêu được thoa một lớp dung dịch dầu mỡ và mật ong để tạo sự thơm giòn, sau khi quay xong ta đem về chặt thành miếng lớn khi đó có thể thấy một miếng thịt có ba tầng với ba màu khác nhau, màu vàng của da, màu trắng của mỡ và màu xám của thịt, ba màu sắc này phối hợp tạo nên sự đẹp mắt, khi cắn miếng thịt này đưa đến cho người ta nhiều tư vị đầu tiên khi cắn ta cảm nhận được độ giòn sau lớp mỡ bắn ra trong miệng rồi sự dai của thịt nạc vượt lên trên tất cả là hương vị. Chắc chắn phải nói là rất ngon.

- haha nghe công tử nói mà ta thấy bụng sôi trào rồi đây này

- ta cũng muốn thử một miếng để biết hương vị mà công tử nói đến.

- haha đảm bảo là một lần ăn để lại ấn tượng

Giống cười nói rồi ngấm nghĩ đôi chút phát tay nhị nữ hài xuất hiện với vẻ ngạc nhiên quanh, sau khi định hình tung tăng vui vẻ,

- mẫu thân, phụ thân

Thị Nguyệt chạy tới nhào vào lòng Thu Mai mà thút thít nỉ non, mấy ngày trong tiểu thất khiến nàng nhớ hai người không thôi.

An Nhiên cũng chạy tới ôm trằm lấy Thạch Sanh cười vui vẻ, rồi nhận lấy miếng bì Trư yêu thơm giòn mà cắn thích thú nhảy nhót tung tăng xung quanh, Thị Nguyệt thấy vậy quyết nước mắt chạy tới.

Nhị nữ mỗi người cầm một miếng bì Trư vàng trên tay, nhảy nhót véo von vui vẻ, mọi người nhìn hai đứa trẻ như vậy cũng cảm thấy vui lây cười nói.

Giống đưa thân thức vào trong tầng một theo dõi mà không phải tầng hai vì tầng hai Lý Thông và những người khác đang bế quan Giống không muốn gây ảnh hưởng, còn tầng một từ lần đưa đám tiểu tử Thạch gia trang vào giống chưa hề ghé qua, những đứa trẻ đứa khoanh chân đã toạ đứa so quền đầu cước chăm chú nhìn chúng mà Giống thấy nặng lòng:

"tầm tuổi này có lẽ phải vui đùa chạy nhảy mới đúng, xem sau này trở về phải đưa chúng ra cho thoải mái chứ ở trong này không khéo hỏng cả một thế hệ"

Một góc cách biệt phía trong Xuân Mai khoanh chân đã toạ, xung quanh thân nàng linh khí ba động xem ra khoảng cách phá quan không còn xa.

"ái chà, cái này chính xác là gà tập bay ah"

Một góc khác Khai Đức ngất ngưỡng trên không mặt đỏ bừng, tóc tai thì rũ rượi hẳn là có nhiều lần hạ cánh không an toàn ah, Giống ngẫm nghĩ rồi mỉm cười.

"vui" "rầm" "xoạt" "xoạt"

Mọi người đang cười nói vui vẻ nhìn nhị nữ thì mắt tròn vì thấy Khai Đức bỗng dung xuất hiện lao thẳng vào gốc cây, cú va chạm có vẻ không nhẹ vì phi cầm trên cây bay toán loạn và hẳn nằm im lìm.

Từng người nhìn Giống mà phải gợn ngón tay cái, cú đâm của năm, An Nhiên lại gần Khai Đức, thấy trên thân cây xuất hiện một vong lốm, nàng cảm một chiếc que chọc vào người hẳn lo lắng.

- đại ca...đại ca.. Huỳnh không sao chứ??

- đại ca...

- đừng chọc ta nghe thấy rồi.. Ui za.. Chắc

Khai Đức chống tay xuống mặt đất mà xuyt xoa, An Nhiên thấy vậy nén cười đỡ hẳn dậy rồi đi lại để hẳn ngồi bên đồng lửa, Khai Đức nhặt những chiếc lá dính trên người, trên đầu miệng lầu bầu:

- công tử, người không thể báo trước ah?? May chỉ là cây nếu là cái khác mạng Khai Đức đã xong rồi!

Giống cười nhìn hẳn rồi ném chiếc bì trư trong tay qua nói:

- này coi như đền bù

Khai Đức bắt lấy trong tay gửi gửi:

- Oh thơm quá!

Hắn nhai ngấu nghiến xem ra mấy ngày nay không ăn được mấy, hẳn lúc này mới nhìn quanh thấy con Trư yêu vàng sẫm trên than hồng tỏa hương thơm ngát mà thiếu chút nữa nhỏ dãi.

Giống nhìn hẳn nói:

- hôm nay nếu ngươi không bay được thì đừng hòng sơ mũi được gì.

- ách... Công tử, cái này...hix..

- không được sao?

- ca này khó... Cho ta ăn lấy sức trước được không?

- ngươi vừa ăn rồi còn gì??

- nhiều đó không đủ ah.

Khai Đức mặt cầu xin năn nỉ, phía bên kia Thạch Sanh nhắc Trư yêu gác ra một hòn đá tiến lại nói:

- công tử, đồ ăn chín rồi! Một lát nữa là ăn được.

- ừm..

Giống gật đầu đánh mắt về phía Khải Đức ra hiệu cho Thạch Sanh, Thạch Sanh hiểu ý nhưng Khải Đức nói:

- người đi theo ta.

- đi ăn sao nghĩa phụ?

- không ta dạy người bay.

- ách ăn trước được không??

- không, công tử đã nói rồi! Người mà không bay được thì quên cái suy nghĩ ấy đi.

Thạch Sanh nói rồi quay đi qua bãi đất trống, Khải Đức nhìn theo rồi lại nhìn Giống:

- công tử...

- đi đi... Chậm chân coi chừng ăn đòn, ta không có nhiều thời gian đâu.

Khải Đức mặt mày ỉu xiu đi tới chỗ Thạch Sanh mà mắt vẫn liếc con Trư yêu bên cạnh mà nuốt nước miếng.

Giống vẫy tay với nhị nữ hài vẫn đang nghịch ngợm nói:

- An Nhiên lại đây..

- ừ đầu, con xem huynh ấy mấy ngày hôm nay đến chán rồi!

- lại đây.

- ừ..

- lại ngay đây.

An Nhiên phụng phịu dậm chân dây nây tiến lại, Thu Mai cũng vẫy Thi Nguyệt lại gần, nàng biết công tử suy nghĩ của mình và đây cũng là cơ hội của Thi Nguyệt.

- ngồi xuống đây.

Giống chỉ xuống chỗ ngồi bên cạnh mà nói.

- sư phụ...

Giống nhìn An Nhiên không nói mà chỉ tay xuống chỗ ngồi, An Nhiên thấy vậy ngoan ngoan ngồi xuống.

Đội An Nhiên ngồi ngay ngắn Giống mới cất lời:

- ta đã nói rồi: suy luận, tư duy và đánh giá. Người đã nhìn hấn mấy ngày rồi người đã hiểu được vì sao hấn chưa bay được không?

An Nhiên lắc đầu, Thi Nguyệt ngồi sát bên cũng lắc đầu

- vậy nên ta mới bảo người xem hấn, xem nghĩa phụ người dạy hấn như thế nào và hiểu vì sao hấn chưa thể bay, sau này cũng vậy người không thể vì người chưa thể lý giải mà liền bỏ qua nó, hay vì những điều đó người nghĩ không cần và không liên quan đến mình mà mặc kệ được. Người phải bỏ qua cách suy nghĩ đó bởi những điều người bỏ qua đôi khi rất quan trọng mà từ đó người có thể rút ra được kinh nghiệm để áp dụng về sau này khi mà người gặp phải điều tương tự.

- vâng, An Nhiên nhớ rồi!

An Nhiên là nữ hài thông minh, Thi Nguyệt cũng chẳng khác, nhị nữ trở nên theo dõi chăm chú hơn nhìn về hai nam tử cao lớn đáng đứng ngoài kia mà chờ đợi.

Trên khoảng đất trống, Thạch Sanh cảm cái que dài chấp tay sau lưng đứng đối diện Khải Đức nói:

- người giang cánh ra.

Khải Đức nghe lời đôi cánh phía sau bật ra.

"phật" "phật"

- giang rộng ra, đều nhau

Khải Đức giang căng đôi cánh ra, Thạch Sanh cầm gậy đập vào vai hắn

"bốp"

- đều chưa?? Cảm nhận hãy cảm nhận, ngươi đã làm nó nhận chủ giờ nó như một bộ phận thân thể ngươi, dùng suy của ngươi, mắt nhìn cảm giác mà điều khiển nó như ngươi điều khiển đôi tay của ngươi.

Khải Đức chăm chú lắng nghe, đôi tay cũng cử động theo, từ đó cố căn chỉnh đôi cánh phía sau.

- tốt làm lại

- hử??

"bốp"

- thu vào mở ra như thế này.

Thạch Sanh lại đập cho hắn một phát, rồi sau lưng đôi cánh của hắn bung ra làm hướng dẫn.

Khải Đức nhìn suy nghĩ rồi làm theo chăm chú, đôi cánh trở nên đều đặn hơn hành động của hắn trở nên thanh thoát hơn.

- nhanh nữa, kết hợp nghiêng trái phải, một bên.. Hai bên...co.. Duỗi..

Thạch Sanh vừa nói vừa hướng dẫn một lúc sau gật đầu

- giờ đập cánh, cũng như thế nhớ phải đều, giống như ngươi đang chạy vậy nếu một bên ngươi không đều ngươi có thể bị ngã.

Hai nam tử cao lớn đứng đối diện nhau sau lưng đôi cánh ra sức đập, khiến khói bụi lá cây bay phấp phới bụi mù, Tiêu Mạt khe đưa tay tạo nên lớp màn chắn để không ảnh hưởng đến tầm nhìn của nhị nữ.

- tốt giờ là xuất phát, ngươi hắn đã nhìn thấy phi cảm nhiều lần rồi đi. Vì ngươi không có linh lực nên hiện giờ ngươi sẽ như thể phi cảm, thực chất mà nói dù có linh lực hay không thì về cơ bản nguyên lý cũng giống nhau.

Khải Đức chăm chú nghe gật đầu, phi cảm hắn nhìn thấy nhiều giờ nghe nói vậy hắn cũng có chút mừng rỡ.

- thân hơi chúc về phía trước, chân làm bàn đạp đẩy người lên cao, cánh giang rộng.

"rầm" "ngoạm ngoạp"

Khải Đức vừa bật lên đã ngã chới với, khi đứng lên vẫn còn dính chút cỏ xanh trên mép.

- làm lại, phải nhớ lúc xuất phát cần sự kết hợp giữa sức bật của chân và vỗ cánh mạnh và đều.

Khải Đức gật đầu tập đi tập lại nhiều lần mới thành công nhưng vẫn còn chập chới,

Thạch Sanh bay theo hướng dẫn tỷ mỉ từ cách dừng lại trên không, lúc đổi hướng lúc bay lên bay xuống, khi hạ cánh lúc ngược xuôi, thì thoảng không vừa lòng quấy cho hắn vài cái, có lần khiến hắn rơi từ trên cao xuống làm thành lỗ hình người trên nền đất, thấy hắn đã ổn hơn thì mới thì mới hạ xuống.

Khải Đức thích thú chao lượn trên không một hồi lâu mới hạ xuống, đầu tóc rối bời trên thân có mấy vết bầm, nhưng mặt tươi rói, tiến về chỗ cười nói:

- công tử, ta không phục mệnh ah.

- tốt vậy thì ăn thôi!

Giống gật đầu, Thạch Sanh mang lên đồ ăn lên, Khải Đức cầm hắn một chiếc đùi nguyên mà gặm, một tay cầm bầu rượu vừa ăn vừa uống.

- nhìn ngươi kia, như vạn năm không ăn vậy.

- hahaha..

Mọi người nhìn Khải Đức bật cười vì lúc này trong hắn chật vật như một gã khát cái, chiếc quần xộc xệch đầu tóc vẫn dính những cành lá, trên thân những vết bầm vết xước lớn nhỏ.

Đêm dần khuya Bữa ăn giữa rừng diễn ra vui vẻ, tiếng cười vang vọng rồi cũng qua, mọi người ngồi quây quần bên đóm lửa đỏ, Gióng cầm que củi nhỏ gạt những hòn than hồng nói với An Nhiên:

- lúc này ta bảo người theo dõi Khải Đức, hãy ghi nhớ và suy nghĩ vì từ đó người sẽ rút ra kinh nghiệm để vận dụng về sau.

Nhị nữ hài gật đầu, Khải Đức vừa ăn no xong cầm bầu rượu ngắt ngưỡng bị Thạch vỗ đầu cũng chăm chú lắng nghe.

- sở dĩ ban đầu hán không thể bay vì hán không hiểu, hiểu về sự cân bằng và kỹ xảo nên không thể vận dụng, sự cân bằng có thể nói là sự cân bằng tạo nên cái gọi là hoàn hảo.

Gióng cầm một cái que xuống đất rồi đặt một cành cây dài ngang qua và để lên cành cây đó những hòn đá lớn nhỏ khác nhau mà cành cây đó vẫn không bị đổ xuống nói.

Mọi người theo dõi gật đầu, Gióng tiếp lời:

- vạn vật trong thiên địa đều cần sự cân bằng này, như trời đất, nước lửa, nam nữ, con người có hai tay, hai chân cũng vậy... Trong tu luyện cũng vậy cần có sự cân bằng hấp thụ, tu luyện là thiết yếu nhưng đừng quá chú trọng mà quên hưởng thụ cuộc sống vì tu luyện muốn thăng tiến cần sự cảm ngộ về vạn vật.

- Xuất phát là đều quyết định quá trình và kết quả, người cũng sắp đến độ tuổi tu luyện những cảnh giới đầu tiên này cũng thể coi là sự Xuất phát của người, đó xúc tích lực lượng và sự cân bằng, thời điểm này kỳ nhất là sự vội vàng.

- về kỹ xảo, như khi Khải Đức bay đó người có thể đó là mượn thể lựa thể, thể đất, thể phong, địa hình,... Những thứ tưởng chừng như nhỏ bé nhưng sau này trên con đường vấn đạo các người có thể vận dụng để tránh khỏi hiểm nguy.

- vâng sự phụ.

An Nhiên gật đầu nhớ kỹ, Gióng nhìn nàng hài lòng, hỏa linh thể hỏa linh như nào nếu đi đến cuối cùng Sẽ là một nhân vật lợi hại.

Để nhị nữ chơi đùa ngoài trời cho thoải mái, khi trời về khuya Gióng đưa nhị nữ trở lại tiểu tháp để nghỉ ngơi, dù sao cũng đang ở sâm lâm đề hai nàng ở ngoài không quá tiện.

Phụ phụ Tiêu Mạt khoanh chân đá toạ vì lúc này ngoài phạm vi thần thức của hai người nên Gióng cũng bảo họ nghỉ ngơi, Khải Đức thì khòì nói hán nằm lăn quay dưới nền cỏ dường như mơ một giấc mơ đẹp khiến hán thi thoảng cười khanh khách.

Thạch Sanh lấy thêm chút củi khô thả vào Đống lửa để chúng khỏi lụi tàn, nhìn Gióng:

- công tử người không nghỉ ngơi sao??

- lát nữa đi, bên kia có gì mới không??

Thạch Sanh ngồi xuống bên cạnh nói:

- không có gì mới, bọn chúng đang nghỉ ngơi thôi!

- uhm, vậy còn mấy thể lực theo đuôi đó??

- như công tử dự đoán, tán tu hợp tác với nhau người dẫn đầu là Thao Sáng xem ra hán có uy vọng không nhỏ. Hắc y nhân nam tử quả thực là yêu thú ah, đôi lão nhân gia nữa là ba thể lực.

Thạch Sanh đảo thần thức ngẫm nghĩ mà nói.

Gióng gật đầu mọi thứ không quá sai biệt, điều bất ngờ là đôi vợ chồng già này cũng tham gia trò chơi này.

- tu vi của Hắc y nhân đó với vợ chồng đó thế nào?? Hắc y nhân đó người có nhìn ra được bản thể không?

- công tử, hắc y nhân này tu vi bán thần, hán cùng mấy người chúng ta thấy ở đầu giả nếu ta không nhầm là Tượng yêu. Còn hai vợ chồng này dường như có bệnh tại thân, ta cảm giác như tu vi của họ đang có chiều hướng giảm đi, người chồng là bán thần, vợ thì Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong.

- Tượng yêu bán thần vậy thì lực chiến có thể tiệm cận Hoá Thần rồi! Tượng yêu này hán là đám ở Vạn Tượng sâm lâm mà người ta nói đến.

- Tu vi bị rút mà vẫn là bán thần?? Xem ra cảnh giới trước kia không thấp, dù cảnh giới có giảm nhưng kinh nghiệm không thể xem thường.

- Thạch Sanh nhớ lưu ý bọn họ một chút, cẩn thận thì đường sáng sủa.

- vâng, công tử

Thạch Sanh gật đầu nói, nhưng ngẫm nghĩ hỏi:

- công tử, người không nghĩ đến việc thu phục bọn họ sao?

Những người này đều là kẻ không tề nếu có thể vì công tử mà hiệu triệu thì việc các tông môn thăm hỏi lần này không phải vừa hay sao??

Giống cười:

- người tu đạo thì đạo tâm đâu dễ lung lay, nhất là cường giả tự có cái cao ngạo của mình, nhưng muốn thu phục cách nhanh nhất là đánh, đánh cho phục rồi mới trao mật ngọt, nhưng không phải bạ ai cũng được, nuôi ong tay áo hậu quả khó lường. Nếu có duyên sẽ chung thuyền, việc thu phục cứ để sau hãy liệu.

- việc đánh công tử cứ để ta, công tử không biết chúng ta sẽ sắm vai nào?? Lại là người mở đầu sao??

- bộ ngựa bắt ve chim sẽ phía sau, nhưng chim sẽ chưa phải là kẻ cuối cùng của chuỗi đi săn thú vị này, sau chim sẽ sẽ là hùng ưng và hùng ưng làm sao tránh khỏi được mũi tên người thợ săn?

- haha vậy chúng ta chỉ cần toạ sơn quan hổ đấu, bắc nước hứng chim trời.

- chỉ cần vậy thôi! Hahaha.

Hai người nói cười vui vẻ, khiến Khái Đức có lẽ bị giật mình mà ngẩng đầu ngó nghiêng ngờ ngạc rồi lại chẳng mấy chốc tiếng kéo cửa của hắn lại trở nên đều đặn, Giống nói thêm đôi ba câu rồi cũng khoanh chân đã toạ, Thạch Sanh lấy ra một tấm mền mỏng đắp cho Khái Đức, tiện tay nhặt mấy thứ lộn xộn dính trên tóc hắn cười lẩm bầm:

"nuông tử, nàng nhìn đứa con của chúng ta này, nó rất giống ta ngày trước phải không??"

Thạch Sanh ngồi một mình bên Đống lửa hồng, hắn nhớ một người phương xa mà không biết bao giờ mới có thể gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Tán tu vs tông phái

Trời khuya nơi thâm lâm luôn đem lại cảm giác tịch tịch, tiếng côn trùng rả rích đâu đó là ánh mắt ma mị của những loài thú đi săn đêm sau một ngày nghỉ ngơi.

Đêm nay đã là đêm thứ hai từ lúc rời thành Lam Nhiên, theo tính toán có thể đêm nay có người sẽ hành động, bởi cái tin tức chưa rõ thực hư phía Nguyên Thọ sơn khiến người ta không thể không đề phòng.

Năm người Giống đứng trên cành của một cây đại thụ cao lớn có tán lá rậm rạp, Thạch Sanh tạo nên lớp màng chắn ngăn cách để tránh người khác nhận ra.

Thạch Sanh dõi mắt nhìn đám người tông môn đang đã toạ bên lửa trại hỏi:

- công tử, ta nghĩ hẳn là Thao Sảng và Tán tu sẽ mở màn ah, những người tông môn này hẳn cũng phát hiện rồi!

Vì để tránh bị nhận biết nên chỉ Thạch Sanh có thần thức cường đại mới theo dõi được chi tiết hơn.

Giống gật đầu, song phương cảnh giới không sai biệt nhận ra nhau cũng không phải điều lạ:

- tương quan lực lượng thế nào?

- công tử, Tán tu lực lượng không tệ hơn mười mấy nguyên anh hậu kỳ, trung kỳ tiền kỳ hơn ba mươi nhưng xem ra vẫn thiếu so với người tông môn, e rằng khó.

- tông môn tưởng đông ngoài mặt đồng khí tương liên nhưng bên trong đấu đá là chuyện thường thấy, có xuất lực hay không ai mà biết được, tán tu muốn ra tay hẳn nhiên có chuẩn bị phía sau.

Giống ra hiệu mọi người chú ý rồi yên lặng theo dõi kì biến.

Người các tông môn ngồi đã toạ xung quanh một Đống lửa lớn đỏ rực, hơn năm mươi người giữa một thung lũng rộng rãi, Hiểu Ân Đà chủ Bách Hoa Tông nói nhỏ:

- Hoàng Phủ, những người kia xem ra không nhận được nữa rồi!
- Hiểu Ân người nghĩ sao về trận này??
- không dễ cũng chẳng khó, vấn đề là người đến có chuẩn bị, dám ra tay ắt có lý do.
- đúng vậy ah! Người muốn đánh thì ta khó chạy chi bằng đánh một trận.
- tốt.

Hoàng Phủ lão nhân cũng có chút ngán ngẫm, vừa được bổ nhiệm làm Đà chủ phân đà Lam Nhiên lại vừa hay kiếm được đồ nhưng lúc này lại chiến một trận, nếu thắng uy vọng ở nơi này tăng cao sau này dễ sống còn nếu thua hắt hết đường về ah.

- nếu đã tới thì xuất hiện đi.

Hoàng Phủ mở mắt nói Lớn về phía bìa rừng lớn tiếng nói, những người xung quanh mở mắt nhìn theo.

Âm thanh không quá lớn nhưng vang vọng, như đáp lại lời của Hoàng Phủ những tiếng bước chân đạp trên lá cây xào xạc, từng bóng người xuất hiện thành một vòng cung bao đám người Hoàng Phủ lại.

Hoàng Phủ nhìn những người vừa tới này, liền chống tay đứng dậy những người khác nhìn nhau rồi nối tiếp nhau đứng dậy theo sau, người đứng đầu các tông môn khác tiến lại gần đứng lên hàng đầu tiên ngay cạnh hắn.

- các người là ai??

Hoàng Phủ một thân thanh y tóc hoa râm, mắt vẫn không đổi hướng nhìn nói.

Nơi hướng nhìn ấy tách ra một con đường tối, Thao Sảng thân hắc y tóc buông dài đã bạc quá nửa tay hắn chấp sao lung vẫn đang xoay đôi hoả nhãn từ từ bước ra, bên cạnh là nữ nhân phía sau là gần hai mươi người.

- người tới từ phương xa.

Thao Sảng đứng đối diện với những người Hoàng Phủ cười nói, từ miệng hắn luồng khí phả ra như một luồng sương giá.

- không biết các người tới đây làm gì??
- ở đây không ai còn là trẻ con, đừng nói câu vô bổ, đưa đồ ra ta mở một con đường.
- các người đang phạm sai lầm lớn rồi! Tam tông tứ môn không phải thứ mà các người có thể đùa giỡn đâu.
- đùa giỡn sao?? Ta không đùa, đại tông đại phái thì cũng là người. Từ xưa đến nay vốn dĩ đã đối lập thì có gì không thể phạm.

Thao Sảng cười nói, tán tu với tông môn từ trước đến giờ ưa thích gì nhau, với tông môn tán tu là những kẻ du thủ du thực, với tán tu tông môn chỉ là chìm trong lòng kín.

Hoàng Phủ nhìn những kẻ khác nói:

- các người suy nghĩ đi, kẻ nào rời khỏi đây ta trả một ngàn linh thạch.
- haha... Một ngàn linh thạch?? Dụ khi lão tử sao?? Chôn các người rồi không phải có tất cả tiền?? Phải không anh em.
- hahaha... Chôn nó
- khặc khặc...
- chôn nó rồi đi nhất phẩm đường uống rượu.

Phương Xuân mái tóc đỏ quần tím cười như nghe thấy chuyện hài nói lớn với những người xung quanh, đáp lại hắn là những tiếng reo hò.

- hừ! Không biết sống chết, lên giết hết bọn vô pháp vô thiên này.
- giết...

Hoàng Phủ phát tay nói, người tông môn kẻ xuất phi kiếm người phóng linh lực lao về phía tán tu.

Thao Sảng phát tay không nói, Phương Xuân gạt đầu hai tay xuất hiện đại trụ người chúi hẳn về trước hét:

- lên... Giết cho lão tử..

- giết....

- aaaaaa....

Tán tu như thú săn được thả xích gào thét xông vào trận chiến, Phương Xuân tả xung hữu đột đại truy mang theo kim quang bỏ về phía một lão giật Triều Nguyên, Bạch Tiểu Quân cánh hạc sau lưng thoát ẩn thoát hiện trên không thủy kiếm trong tay từng giọt máu chảy dài, Ngô Quảng song quyền bọc sắt quyền kinh khiến không khí chấn động cười cười rồi cũng tìm người mà chiến.

Nữ tử cạnh bên Thao Sáng nhìn Hiểu Ân tiên kiếm bay lượn, gật đầu nói:

- biểu ca, ta đi huynh cẩn thận một chút.

- Uyển Thanh, muội cũng vậy.

Uyển Thanh gật đầu cười chân đạp không mà đi, Thao Sáng nhìn nàng đôi chút cũng cười, hần bước từng bước về phía trước khí tức quanh thân đầy lên mạnh mẽ.

- Hoàng Phủ tới đây.

Theo từng bước chân Thao Sáng cỏ cây dưới chân bị hỏa diễm đốt cháy nhưng chưa kịp lui tàn thì đã bị một lớp băng tuyết băng lại, hỏa diễm trên thân hần toả ra ngọn lửa nóng được bao quanh bởi sắc xanh.

Hoàng Phủ nghe tiếng gọi liền bỏ đối thủ lại nhìn lại, mắt hần kinh nghi không thôi khi dị trạng của Thao Sáng nhưng không nói nhiều hần giờ tay chiếc phi kiếm xoay nhanh rồi theo chỉ tay của hần mà lao về phía Thao Sáng.

Thao Sáng cười lạnh, bàn tay đưa lên đón lấy mũi kiếm nhưng mũi kiếm cách lòng bang tay hần thì dừng lại không thể nhúc nhích thêm một chút nào.

Từ bang tay thao sáng hỏa diễm xuất hiện bao quanh tiên kiếm rồi sắc xanh từ đầu ngọn lửa đóng băng tiên kiếm lại, tiên kiếm như không chịu trận rung động giữ dội từng lớp băng bao quanh vết nứt xuất hiện rồi nổ bung ra, phi kiếm bị hất tung quay trở lại bên người Hoàng phủ.

Thao Sáng đang chậm rãi đi tới bất ngờ tăng tốc, sau lưng đôi cánh xanh hỏa diễm bật tung trên lưng, cả người như một mũi tên lao về phía Hoàng phủ.

Hoàng Phủ cả người lơ lửng trên không, từ trong người từng thanh phi kiếm như phá thân hần ra ra rồi lơ lửng xoay trên không sau lưng hần, phi kiếm như một con lũ bay nhanh tới.

Thao Sáng cười lạnh bàn tay lại giờ lên một vòng lửa lớn thành như một lỗ xoáy nuốt toàn bộ phi kiếm đang tới, phi kiếm biến mất trong vòng lửa, bàn tay Thao Sáng hỏa quyền công tới Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ chấp tay một đại tiên kiếm xuất hiện trước mặt, chấn hỏa quyền trước mặt, đại kiếm vỡ tan nhưng hỏa quyền hư thoát khiến cả hai người bị hất tung về sau.

Thao Sáng chân cày xuống đất thành một vết dài mới dừng lại, mái tóc thêm vài sợi bạc khí lạnh khi thờ lại nhiều thêm, Hoàng Phủ vẻ mặt trắng đẫm hồng lớp y phục nơi cháy đen chỗ phủ một lớp băng lạnh.

Cuộc chiến xung quanh khốc liệt khiết cây cối đổ sập nằm ngổn ngang, mặt đất đầy những hố to nhỏ, đầu đó xác người không nguyên vẹn, Uyển Thanh nhuyền kiếm trong tay dính dòng tiên huyết, y phục vài nơi có những vết cắt để lộ làn da trắng muốt, đối diện là Hiểu Ân chiếc phát trần trắng bị cắt quá nửa trở nên xác xơ, cánh tay buông lỏng tái mét.

phương Xuân cả người đầy máu những vết hằn say mà đấu với hai tu sĩ, Bạch Tiểu Quân khoe miệng nhếch tia giao hoạt lúc chỗ này lúc khác với chiếc quạt trong tay làm loạn trận tuyến.

Giống ngồi trên đại thụ nhìn trận chiến phía xa mà đôi chút cảm thán, cấp độ chiến đấu như vậy khác xa so với phạm trần, đủ nhiệt huyết đủ sôi trào.

- các ngươi nghĩ ai sẽ thắng??

Giống cười nhìn mọi người, tay chỉ phía xa mà hỏi.

Khải Đức uống hớp rượu chăm chú nhìn nói:

- công tử, người tông môn hần là thắng đi số lượng đông hơn mà.

"bộp"

Thạch Sanh vỗ đầu hần một phát mới mở miệng:

- ta nghĩ hần là tán tu..

- không, tông môn thắng

"bóp"

Khải Đức lại bị cốc đầu, hai tay ôm đầu không nói nữa.

- tán tu sẽ thắng, tông môn trận tuyến đã loạn, thua vì thiếu đồng tâm, chẳng mấy chốc có người bỏ cuộc để tìm đường sống, nhân loại là vậy ai sẽ chấp nhận thua thiệt vì việc không phải của mình?

Bốn người gạt đầu công nhận điều này tiếp tục theo dõi diễn biến phía dưới, như dự đoán trận thế tu sĩ tông môn yếu dần những muốn rời đi sao dễ dàng?? Thường ngày tông môn chen ép tán tu, và tán tu từ đâu mà có?? Một phần xuất phát tranh chấp của các tông môn hoặc từ chính các tông môn mà ra, tán tu không ít người mang oán niệm với tông môn thì sao dễ dàng buông tay.

Muốn đi không được đánh thì chỉ là giương ép, máu chốt các cuộc chiến lớn nhỏ luôn nằm ở sự thành bại của người dẫn cuộc.

Hiếu Ân tay chống vào một cổ thụ thở hổn hển mà trên khoé miệng còn vương huyết hồng. Uyển Thanh kiểm chống đỡ một phần lực cho đôi chân mà đưa tay nói:

- đưa giới chỉ cho ta, ta cho ngươi một con đường sống.

Hiếu Ân cười nhẹ gỡ giới chỉ trong tay ném qua cười nói:

- cô nương còn trẻ mà công phu không tồi, có muốn đầu nhập Bách Hoa ta không?? Ta tin cô sẽ có một vị trí xứng đáng.

- ta không cần, tông môn sao?? Những người như các ngươi ta không muốn đánh đồng, các ngươi tự cho mình cao thượng sát phạt nơi tay?? Haha... Tông môn giới lắm sao??

Uyển Thanh nắm trong tay chiếc giới chỉ, khinh miệt nhìn Hiếu Ân mà chế giễu, Hiếu Ân cũng cười nhưng đầy chua xót.

Bạch Tiểu Quân nhìn mấy giới chỉ dính máu trong tay mình đầu gạt gù cất vào giới chỉ của mình rồi nhìn quanh tìm kiếm con mồi mới.

Phượng Xuân thở dốc trong vòng vây mấy tên kiếm sĩ, bộ râu quai nón dài vì máu huyết mà bết lại nhưng đáy mắt từng tia huyết đỏ chẳng chịt.

Ngô Quảng thiết quyền đâm nát đầu một tu sĩ như một quả dưa hấu, mắt nhìn đám đông hét lớn:

- đến đây...

Dưới ánh trăng mờ, phi kiếm linh lực bay đầy trời, tiếng hò hét lời van xin, tiên huyết như tàn tích còn sót lại của pháo hoa bay đầy trời, thảm cỏ xanh như được gắn kết lại bởi thứ dịch nhầy nhụa.

Thao Sảng lùi lại sau một lần va chạm, mái tóc lại bạc thêm và những nếp nhăn trên da thịt, từ đuôi mắt khí lạnh theo gió mà kéo dài ra sau đầy ma mị.

Hoàng Phủ chống trường kiếm để giương dậy cơ thể, trên cơ thể lúc này y phục đã tả tơi có những vết thương bốc khói còn nghi ngút, nơi thì tái mét hoại tử, hần nhìn người phía trước người này quá mạnh đây là lần đầu tiên hần gặp người quái dị như này và cũng là lần đầu tiên hần chịu thiệt thòi từ một người cùng cấp, âm thanh từ cuộc chiến khiến hần cười nhưng tiếng cười mang nét thê lương.

- ngươi là Thao Sảng đúng không?? Ngươi rất được, có lẽ ngươi là kẻ đầu tiên khiến ta phải dốc sức như vậy. Tới đi cho ta thấy ngươi còn cái gì??

Hoàng Phủ thân đứng thẳng như một thanh kiếm, tay đánh phát chỉ linh lực từ trong cơ thể tuôn ra hình thành trên đầu hần một thanh đại thủy kiếm, miệng quát lớn:

- kiếm trăm trường không...

Đại thủy kiếm chém như xé rách hư không chém tới Thao Sảng.

Thao Sảng nhìn thanh Đại thủy kiếm mà thân thể lơ lửng trên không trung băng hoá hai thứ đối nghịch vờn quanh thân hội tụ về quyền đầu, hần thu quyền đầu rồi đâm mạnh về phía trước mà hét:

- Diễm băng quyền...

Diễm Băng quyền, trong hoà có băng trong quyền có quyền, quyền kinh rồi thân càng đi càng lớn, quyền kiếm gặp nhau, Thủy kiếm bị diễm quyền làm cho tiêu thất thành làn khói trắng, băng quyền mang theo lạnh giá đâm xuyên vào trong cơ thể Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ như một chiếc lá nhẹ nhàng bay đập vào đại thụ phía sau, trên ngực hần một dấu quyền đầu lõm xuống da thịt như băng xương dần phủ, trên khoé môi giọt tiên huyết chảy ra nhưng chưa kịp rơi xuống đã thánh huyết băng.

Chấn động mạnh khiến mọi ánh mắt hướng về, người tông môn buông kiếm, tán tu reo hò dồn chúng lại một góc.

Thao Sảng từ trên không hạ xuống mà thân thể hơi chênh choáng, hần phút chốc dường như già thêm chục tuổi, Uyển Thanh vội tới đỡ hần xoè bàn tay nói:

- biểu ca, đồ đến tay rồi.

Thao Sảng đưa thay vuốt sợi tóc mai vương lên đôi má còn dính máu hồng của nàng cười:

- muội vất vả rồi!

Sợi tóc ấy đã ướt sương lạnh, nhưng Uyển Thanh lắc đầu.

Tiểu Quân xuất hiện bên xác Hoàng Phủ lúc này đã trở thành băng điều

"rắc" hần bẻ ngón tay đeo giới chỉ của Hoàng Phủ mà quay về phía mọi người giờ tay nói:

- chiến thắng...

- hahaha...

- aizzz bọn này yếu quá!

- lão tử chưa đã nghiền.

Chúng nhân hò hét chửi bới ồn ào, Tiểu Quân bay về phía Thao Sảng đưa giới chỉ ho hần gạt đầu, Phương Xuân, Ngô Quảng chỉ vỗ vai hần cười.

Thao Sảng nhìn tất cả nói:

- cảm tạ các huynh đệ, chúng ta trở về thôi! Đêm nay Thao Sảng ta mời các huynh đệ uống rượu.

Chúng nhân nghe vậy cười tươi đáp lời, không khách khí tới chỗ tu sĩ tông môn lột đồ dọn dẹp để trở về, tu sĩ tông môn chán nản vứt giới chỉ ra.

Bạch Tiểu Quân nhìn đám người này hỏi Thao Sảng:

- đám người này giờ tính sao??

Thao Sảng nhìn họ lắc đầu:

- thôi bỏ đi, lấy đồ là được rồi chậm trễ sinh kỳ biến đi thôi.

Đám người tán tu dọn dẹp đồ đạc, xử lý các huynh đệ tử trận xấu số để trở về mai táng rồi người đã tọa hồi chút linh lực dùng đan dược...

- công tử, đứng như người đoán ah đám người này không tệ, chúng ta nên ra tay không?

Khải Đức hứng khởi xoa đôi tay mà dò hỏi.

Giống nhìn vẻ háo hức của hần cười nói:

- chưa, có người đến trước rồi!

Thao Sảng nhìn mọi người đã hồi phục chút ít, hần đứng dậy nói:

- huynh đệ chúng ta trở về thôi!

Từng người, từng người nghe lời đứng dậy rời đi, Uyển Thanh đưa tay đỡ tay Thao Sảng, hần cười nói:

- ta vẫn ổn, muội đừng lo.

Uyển Thanh nghe vậy nhưng lắc đầu, Thao Sảng cũng không từ chối nữa mà theo mọi người rời đi bỏ lại sau lưng bãi tàn tích và những người tông môn còn sót lại đang ngồi đã tọa để hồi phục chút nguyên khí.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Bá Nhan, Mộng Tuyền

Tán tu bá vai bá cổ nhau rồi đi, cười đùa vui vẻ sau một trận đánh lớn nhưng mới đi được vài bước chân cả đám đã khựng lại vì phía trước xuất hiện dị trạng..

Một lão giả đẩy chiếc xe lăn nhỏ, trên xe là một bà lão gầy gò, cả hai một thân bạch y tóc trắng như cước bay trong gió, bà lão tay đan một bộ áo tang, lão giả miệng ngâm nga thê lương:

- người... Nói với ta cùng đi mãi mãi... Nhưng đó là bao xa... Đại đạo chưa thấy mà hoàng tuyền trước mặt...tóc thêm bạc hồng trần đã bỏ được chưa??..

Thao Sảng cùng mấy người bên cạnh nhìn nhau nghi hoặc không thôi, thanh âm tới người cũng đã gần nhưng họ lại không phát hiện được từ trước, người này không phải thường nhân.

Thao Sảng bước ra phía trước, tán tu rẽ cho hắn một lối đi, Uyển Thanh lúc này thôi diu mà tay để ở trên eo nơi thanh nhuyễn kiếm cuộn quanh, nàng đi theo sát hắn, ba người Phương Xuân gật đầu với nhau rồi nháy mắt với những tu sĩ cường đại khác.

Như vừa vặn Thao Sảng đặt bước chân lên đầu hàng, thì lão giả cùng chiếc xe lăn cũng hạ xuống đối diện với Thao Sảng.

Bà lão đưa đoạn áo đang đan giờ nói:

- Bá Nhan như vậy đã đủ dày chưa?? Ta nghe nói đường hoàng tuyền lạnh lắm.

Lão giả tên Bá Nhan nhẹ nhàng vỗ vai bà cười nói:

- có bà ở bên, có nơi nào được coi là lạnh??

- già rồi! Miệng lưỡi vẫn còn dẻo lắm.

- đúng ah, già rồi! Đi một đoạn đường mà lưng ta sắp rã rồi.

Như hai vợ chồng già mà tình cảm vẫn còn son sắc, nhưng giữa không gian này khiến nó như một dấu hỏi trong đầu những người khác.

Một sự im lặng không hề nhẹ, tán tu nhìn cặp đôi trước mắt không nói một lời nhưng trong lòng dâng lên sự căng thẳng vì bất chợt họ đã xem hai người người người già bình thường.

Thao Sảng cúi đầu chấp tay hỏi:

- Bái kiến nhị vị tiền bối.

- à chút nữa thì quên.

Bá Nhan đang âu yếm vỗ vai an ủi bà lão thì như ngớ người.

- lão có lời chào mấy vị đạo hữu.

Lão nhìn về phía những người Thao Sảng cười nói kết hợp với vẻ ngoài tiên phong đạo cốt bình dị, như thể tiền nhân trong chuyện kể cho tiểu hài.

- không biết nhị vị tiền bối, cản đường chúng ta có việc gì chăng??

Thao Sảng khách khí hỏi tuy trong lòng đã đoán ra, nhưng hai người trước mặt này khiến hắn có cảm giác không muốn va chạm.

- vị tiểu hữu này, ta muốn lấy một món đồ đang trên người tiểu hữu.

- không biết tiền bối muốn vật gì??

- ta muốn một viên Hồi Nhục Đan, tiểu hữu hẳn đã có trong tay, với bệnh tình tiểu hữu hẳn cũng không cần nhiều.

- việc này...

- tiểu hữu yên tâm, ta đồng ý bỏ tiền tuy nhiên lão hủ gần đất xa trời, tiền tài chỉ có thể bỏ ra nửa giá mà thôi!

- nếu vẫn bối không đồng ý??

- vậy thì lão già ta chỉ đành liều cái thân già này thôi! Món đồ này rất quan trọng với ta. Mong tiểu hữu việc to hoá nhỏ, việc nhỏ hoá hư.

Bá Nhan thân thiện giải bày khiến Thao Sảng có đôi điều băn khoăn, đúng như lão nói việc của hắn đúng là không cần nhiều vì đan dược dùng viên đầu

tiền là có công dụng lớn nhất còn các viên khác về sau công dụng giảm dần thậm chí không có công hiệu, thậm chí Hồi Nhục Đan này có hiệu quả như hần mong muốn không? Nhưng đây là lấy mạng ra đánh cược ah.

Phương Xuân cùng Tiểu Quân, Ngô Quảng nhìn nhau gật đầu, Phương Xuân nháy mắt với mấy tên khác rồi bước ra nói:

- lão nhân gia, người nói cũng quá nhẹ nhàng đi, một nửa giá? Không nhỏ những đây là mạng của các huynh đệ ta lấy về, lão nhân gia người nên tránh đường thì hơn.

- điều vị tiểu hữu nói ta hiểu, những việc đó ta cũng đã thấy, ta cũng đã nói ta bắt buộc phải có nên hy vọng các vị mở lòng.

- đó là không thể, lên..

Phương Xuân lắc đầu nói, tay xuất đại chủy bát người về phía trước, Ngô Quảng thiết quyền loé kim quang sát phía sau, vài người khác như hiểu ý mà phi kiếm linh lực xuất tràng, Bạch Tiểu Quân thân thể như hư thoát biến mất.

- chậm đã...

Thao Sáng giờ tay nói nhưng đã chậm đành lắc đầu, sờ đi hần bắn khoắn vì hần cho rằng Bá Nhan ra mặt ắt có tự tin nhưng lúc này quá muộn rồi, hần đành theo dõi tu vi Bá Nhan rồi tính.

Bá Nhan thấy hành động của tán tu mà thờ dài, tuy trong dự liệu nhưng thật sự tránh được động thủ thì tốt hơn quá nhiều, bà lão ngược nhìn Bá Nhan khẽ nói:

- người cẩn thận ah..

Bá Nhan cười gật đầu, lão tung người lên cao thủy cầu xuất hiện nơi tay là một màu xanh trong hiền hoà, lão tung thủy cầu về đám người, thủy cầu nổ tung thành những giọt nước bắn vào những người tán tu.

Giọt nước mang nhìn như bình dị nhưng mang theo uy lực đáng kinh ngạc, người bị giọt nước bắn trúng người bị xuyên thủng thành lỗ huyết trên người mà thân thể bắn về sau vài bước mới dừng lại, Phương Xuân Ngô Quảng đưa vũ khí lên chắn kịp vũ khí bị đâm lõm một lỗ sâu, chân đạp sâu trên nền đất.

Cả đám nhìn nhau kinh ngạc sợ hãi, nhưng hần nhiên người trước mặt không hạ sát khí vì vết thương đều không phải trí mạng, Thao Sáng kịp thời dựng lên tường lửa ngăn chặn tuy chặn thành công nhưng tường lửa yếu đi thấy rõ.

Trong đầu những tán tu xuất hiện suy nghĩ người này họ khó có thể chạm, Bá Nhan nhìn mọi người mà hy vọng sự chấn nhiếp mang lại hiệu quả.

Bá Nhan vốn không muốn quá tay hy vọng người thấy khó mà lui, nhưng lão chợt quay người lại lo lắng.

Sự lo lắng đó từ sự biến mất của một người mà lão đã quên mất, đó là Tiểu Quân, Tiểu Quân biến mất từ ngay khi chuyện bắt đầu nhưng mục tiêu Không phải Bá Nhan mà là bạn đồng hành của lão, Tiểu Quân muốn dùng đó làm sự uy hiếp.

Bạch Tiểu Quân thân thể bí mật xuất hiện trước lão bà, chiếc quạt sắt nơi tay sắc bén hướng đến chiếc cổ nhăn nheo muốn đặt xuống nhưng hần đã làm.

Chiếc quạt sắt đen bị que đan chắn lại không thể tiến lên một chút, một que khác đã đâm thủng bàn tay hần, hần muốn lui lại nhưng thân thể lại chẳng chút nhúc nhích.

- Mộng Tuyền..

Bá Nhan phi thân rơi xuống miệng gọi lão bà, khi thấy bà đã ngăn được mới đáp xuống.

- nàng không sao chứ??

- ta không sao.

Mộng Tuyền mỉm cười nhưng giọt tiên huyết xuất hiện nơi khoé môi, tiên huyết màu đen nóng kỳ dị.

Bá Nhan vội vàng muốn lau đi nhưng bị ngăn lại, Mộng Tuyền lắc đầu lấy bàn tay nhăn nheo của mình tự lau nói:

- không có gì đáng ngại người đừng lo.

Bá Nhan gật đầu, ánh mắt nhìn Tiểu Quân hần những tia đỏ li ti, lão tay hoá trào thủy linh lực bao quanh chộp phía đầu Tiểu Quân.

- khoan, tiền bối..

- hừ các người chạm tới giới hạn của ta rồi!

Thảo Sáng thấy vậy vội vàng liền cất lời ngăn lại, Bá Nhan nói vậy tay vẫn thành trào chụp lấy đầu Tiểu Quân nhưng không phát lực thêm, ánh mắt lão

nhìn Thao Sáng

Thấy lão chưa vội xuất thủ mà còn nhìn mình thì Thao Sáng nhẹ thở hơi trong lòng mà nói:

- tiền bối hạ nhẹ đồ đao, giao dịch này ta nhận, ta sẽ giao người một viên, còn hai trăm năm mươi vạn linh thạch hy vọng tiền bối giữ lời vì ta còn phải có chút bồi dưỡng cho huynh đệ của mình.

- Thao huynh...

- Thao huynh..:

Chúng nhân nghe vậy định mở lời thì Thao Sáng giơ tay ngăn lại nói:

- không cần nói nữa ý ta đã quyết.

Thao Sáng nói rồi tay xuất hiện lọ Ngọc ném về phía Bá Nhan, Bá Nhan bắt lấy trong tay đưa lên mũi gãi gật đầu.

Bá Nhan thả tay khỏi đầu của Tiểu Quân, ném cho hắn chiếc giới chỉ nói:

- tốt, một lời đã định, cầm lấy, người đi đi.

Bạch Tiểu Quân nhận lấy giới chỉ, nhìn hai người cúi đầu bay trở về chỗ Thao Sáng.

- Thao Sáng... Ta..

- không cần nói nữa, người dùng đan dược đi.

Thao Sáng ngăn Tiểu Quân, bảo hắn dùng đan dược trị thương, Tiểu Quân áy náy nghe lời đã tọa tại chỗ nhanh chóng phục dụng đan dược.

Bá Nhan trở lại đứng sau Mộng Tuyền đang toan rời đi thì tiếng Thao Sáng vừa vẳng vang lên:

- tiền bối, ta còn một điều kiện nữa.

Bá Nhan dừng chân nhìn lại nghi hoặc:

- đồ đã tới tay, giờ nói điều kiện không quá hợp lý ah.

Thao Sáng hơi cười chấp tay nói:

- nói điều kiện thì quả là không hợp lý, nói chính xác hơn thì vẫn bối muốn tiền bối chỉ giáo đôi chút.

- chỉ giáo sao??

- đúng, vẫn bối muốn lĩnh giáo cao chiêu của người, vẫn bối muốn biết khoảng cách bao xa.

Thao Sáng nói rồi nhìn Bá Nhan mong đợi, hắn muốn biết lực lượng bán thân mạnh ra sao và hắn còn bao xa để tới đó.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Thao Sáng, Bá Nhan hơi ngại vì hắn cũng đã nhìn ra Thao Sáng có vấn đề không nhỏ:

- bán thân tuy chỉ là một nửa bước chân nhưng cũng là một sự cách biệt, người thật sự muốn thử sao? Thân thể người..

- tiền bối yên tâm! Ta có đan dược nơi tay ah, không đáng lo.

- đúng vậy nhii?? Tốt mời...

- mời tiền bối...

Đám tán tu nhìn nhau rồi lùi ra xa nhìn hai người chờ đợi, bán thân là cảnh giới long phượng từng lần ở Lam Nhiên này, để thấy họ ra tay một lần không dễ.

Hai người lơ lửng trên không đối diện nhau khách khí nói đôi lời, Linh lực trong quán quanh cơ thể đầy rực rỡ.

Thao Sáng ngọn lửa hai màu đối lập sinh động, Bá Nhan thấy vậy gật đầu:

- hoả diễm, Băng hàn, sự đối lập khiến cho tiểu hữu có sự bốc phát cường đại, nhưng càng cường đại thì số mệnh tiểu hữu càng khó giữ.

- tiền bối nói đúng, nó cho ta tất cả nhưng cũng lấy đi của ta tất cả.

- lấy một chiêu làm giới hạn, tiểu hữu hãy thi triển một chiêu mạnh nhất của mình, ta sẽ cho tiểu hữu điều tiểu hữu muốn.
- mong tiền bối chỉ giáo...
- tới đi..

Thao Sánh hóa điểm từ thân lan rộng, một hư ảnh hình người cao lớn được tụ bằng linh lực xuất hiện phía sau lưng hắn, hư ảnh tung quyền đâm mạnh về phía Bá Nhan, quyền đầu mang hơi ấm nóng rực và sự lạnh lẽo đối lập.

Bá Nhan thấy vậy gạt đầu, thủy linh lực theo sự điều động của lão chuyển động nhanh quanh thân hình thành một đầu thủy long to lớn không kém, Thủy Long vờn không ngừng đầu khiêu nguyệt rồi lao về phía hư ảnh đang tới gần.

Thủy Long há miệng nuốt quyền đầu của hư ảnh cự nhân khiến hỏa diễm bị dập tắt và băng tan dần, trào Thủy long chộp vào người hư ảnh dùng sức xé tan hư ảnh, hư ảnh một tay chụp lấy cổ thủy long để phản công lại nhưng chẳng mấy chốc hư ảnh đã bị tách đôi mà tiêu tán.

Thao Sánh hơi lùi về sau khoé miệng tràn tiền huyết, da dẻ trắng bệch và tóc tai đã như cước nhưng hắn mỉm cười,

- cảm tạ tiền bối!
- ngươi rất không tệ, hi vọng nếu lần sau gặp ngươi chính ta có thể sáng khoái đánh một trận.

Bá Nhan nhìn hắn đánh giá nói, nếu hắn không làm người này mới vào nguyên anh hậu kỳ không lâu nhưng lực chiến không tệ đã tới ngưỡng đỉnh phong.

- hahaha... Nếu vậy thì còn mong gì hơn.
- hahaha... Tuổi trẻ thật khiến người ta hâm mộ.

Hai người nhìn nhau cười nói, tiếng cười vang vọng tới tai những tán tu còn đang đắm chìm trong sùng sốt, khiến họ như sự tỉnh khỏi giấc mê.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Người quen cũ

Người đến sau cường hơn người trước, sự kết thúc bằng máu và sự kết thúc bằng nụ cười, người với người luôn là những mối quan hệ phức tạp.

- hahaha ta đã nghĩ diễn biến phải nhiệt huyết hơn đây.

Thao Sánh và Bá Nhan nhìn nhau cười nói vui vẻ thì bị ngắt quãng bởi tiếng nói cười vọng từ trong rừng ra.

Thanh âm quen thuộc vì mới đây thôi ấn tượng người này gây ra tại đấu giá hội là chỉ thua vị tiền bối thần bí áp đảo chúng nhân kia mà thôi! Người này dám công khai đối đầu với các tông môn, một là địa vị hai là tu vi hoặc cả hai đều không phải chuyện đùa.

Từ sự ngông cuồng trước đến việc không hề đấu giá và cuối cùng lại xuất hiện ở đây ý đồ đã quá rõ rồi! Người này không dễ đối phó đâu.

Những người tham gia đấu giá hội nhìn nhau không ai nói gì nhưng dường như đều hiểu ý nhau tro nên giới bị mà chờ đợi sự xuất hiện của người này.

Từ cánh rừng rập rập bốn người như tách khỏi màn đêm hiện ra, vẫn là thân hắc y bí ẩn bao trùm như trước

- nhị ca, ta thấy cực hứng quá đi, bọn người này lại khiến ta mất thời gian hơn chút rồi!
- tam đại gia, người không cần mất hứng, chỉ là chút thời gian thôi! Lúc đồ đến tay người sẽ vui vẻ lại khắc khắc...

Hắc y nhân đứng cuối cười nói như thể chẳng xem trọng những người trước mắt này cho lắm, khí tức hắn khiến người khác có cảm giác âm hiểm.

- lão Hắc nói cũng đúng ah, cái đó vẫn quan trọng hơn cả.

Hắc y nam từ vở vai lão tam mà nói, lão tam gạt đầu không nói.

Phía bên tán tu Bá Nhan vô hình chung đứng về phe Thao Sánh cùng đối đầu nhưng về phía bốn người hắc y nhân, Uyển Thanh rời Thao Sánh đứng về phía sau lưng Mộng Tuyền, Bá Nha hơi gạt đầu với nàng vì có người ở bên Mộng Tuyền lão có thể rảnh tay đánh một trận, đồ đến tay lão không muốn buông chút nào.

Thấy đám người trở nên căng thẳng tâm trạng sẵn sàng liều mình, Hắc y nam từ cười nói:

- ây za, mới rồi còn đối đầu giờ đã là đồng minh rồi! Không vội, không vội đều là người quen cũ cả hàn huyên chút đi.

- nhị ca, tiểu tử Thao Sảng cùng đám tán tu này coi như biết đi nhưng đôi chim già này ta quả không có ấn tượng ah.

- nam tài tử, nữ phong lưu. Tiên lâu bán nghệ chẳng bán thân, khách đến vì mộ ta theo vì tài. Nhớ ra chưa??

- nam tài tử, nữ phong lưu... Bá Nhan, Mộng Tuyền... Ách Là hai người này sao??? mỹ nhân ah, mỹ nhân của ta xuống cấp vậy... Bá Nhan hay cho một Bá Nhan ta muốn giết ngươi.

Hắc y nhân lăm bằm, nhìn bà lão có nghi hoặc có tiếc nuối, đau thương. Hắn chỉ tay về Bá Nhan mà nghiêng răng hận không thể ngay lập tức bằm vằm hắn ra.

Thao Sảng và đám tán tu ngăn người, không nghĩ tới hai có danh tiếng lớn như vậy nhưng họ quả thật không ấn tượng, mà lúc này dường như có chuyện quan trọng hơn ah, chuyện không nhỏ.

Bá Nhan không nghĩ tới nơi này còn có người nhận ra mình, hơn nữa dường như có khúc mắc, cái cảm giác đám đông nhìn về mình với ánh mắt ám muội khiến hắn luống cuống xua tay.

- vị đạo hữu này phải chăng có chút hiểu lầm??? Ta không biết ngươi ah.

Hắc y không nói nhưng khí tức quanh thân tản phát như đang tức xích sẵn sàng.

Bà lão tay đan áo ánh mắt nghi hoặc nhìn hắc y nhân hồi lâu dòng kí ức như hiện về, ngày đó cái ngày Bá Nhan nắm tay nàng rời khỏi Thanh Khâu một nam tử đứng trên một bức tường thành ngăn lại truy binh cho hai người, nàng còn nhớ rõ nam tử ấy, thổ linh lực đáng cao người ấy đứng trên đó chỉ tay về phía hai người:

" aizz mỹ nhân, mỹ nhân của ta....Bá Nhan hay cho một Bá Nhan, nếu nàng ấy không được vui ngươi sẽ biết tay ta,"

Người ấy quay lại nhìn về đám đông, trên tường cao áo choàng tung bay, mái tóc dài như đùa vui trong gió mà hét dài:

" lũ tạp chủng, dám động đến mỹ nhân của ta, đến đây...Hôm nay Tam gia dạy các ngươi."

Ánh mắt nghi hoặc dần được thay bằng nụ cười, nhưng lệ rơi trên khoé mi, mặc kệ nó lăn dài nơi gò má đầy những nếp nhăn, miệng nàng lăm bằm tiếng lớn dần:

- huynh là... Huynh là.. Tiểu Tam.. Tiểu Tam gia.. Tiểu Tam gia.

Bá Nhan nhìn Mộng Tuyền rồi nhìn Hắc Y nhân kinh ngạc:

- ngươi là Tượng Tam??

Hắc y nhân bỏ chiếc mũ trùm xuống để lộ khuôn mặt góc cạnh, nhìn Mộng Tuyền nói:

- nàng vẫn còn nhận ra ta..

- thật sự là huynh Tiểu Tam..

- Tiểu Tam gia là muội tự nguyện, huynh đừng trách Bá Nhan.

- hôm nay muội không ngăn được ta đâu, ta muốn xù đẹp hắn.

Tiểu Tam nhìn Mộng Tuyền ngăn lại vì hắn biết nàng nói gì ah, " muội tự nguyện" cái câu này hắn chưa từng quên vào một đêm mùa đông dưới những bông Tuyết lạnh nàng bỏ lại một câu như vậy hắn thấy lòng hắn lạnh hơn cả ngoài trời.

Bá Nhan cười khò trong lòng nhìn Tiểu Tam mà nói:

- Tiểu Tam, là ta không giữ lời, ta có lỗi với ngươi, ngươi tới đi.

Nói rồi trên thân lão thủy linh lực cũng cuộn trào khác biệt hẳn so với vừa rồi đối luyện với Thao Sảng, Tiểu Tam cũng không hề yếu thế thổ linh lực bao quanh cánh tay bắt người lao tới mà hết:

- Bá Nhan tới đây..

- Tiểu Tam..

Hai người lao vào nhau trên không trung, thủy thổ linh lực va chạm mạnh vào nhau rồi nổ rộ, mỗi người bị hất văng về một phía, ổn trụ thân thể trên

không chẳng ai nói một lời lại tiếp, thân thể trên không di chuyển như hai luồng sáng xanh nâu, như thể nét vẽ của họa sư trên nền trời khi cách biệt lúc lại tụ điểm rồi tản.

Thao Sảng cùng đám tán tu ngược nhìn không dứt, Thao Sảng lẩm bẩm:

- chuyện này...

Hắc y nam tử cùng ba người Hắc y nhân khác cũng dõi theo cử động trên không trung, chuyện khúc mắc này vương lòng Tiểu Tam đã lâu họ cũng đã biết, chỉ hy vọng nút thắt trong lòng hắn được dỡ bỏ.

Hắc y nam tử rời ánh mắt nhìn vì biết việc Tiểu Tam hắn không nên can dự vào, hắn nhìn Thao Sảng:

- Thao Sảng, ngươi sống lâu như vậy thật ngoài dự liệu của ta, lần này ngươi tìm đan dược này hẳn để chữa trị ah.

- tiền bối, điều này người...

Thao Sảng nghe vậy nghi hoặc nhìn Hắc Y nam tử vì hắn không có ấn tượng gì về người này.

Hắc Y nam tử thấy vẻ nghi hoặc trong mắt thì bỏ mũ trùm ra nói:

- cũng gần hai mươi năm rồi, tiểu tử ngươi không nhận ra cũng bình thường, Tứ muội muội cũng nên ra mặt ah.

Hắc y nhân bên cạnh nghe vậy cũng bỏ mũ trùm ra để lộ khuôn mặt hài hoà, quốc sắc thiên hương, da dẻ hồng hào đôi môi đỏ mọng.

Thao Sảng nhìn hai người mà thân thể hơi run rẩy vội quỳ xuống:

- nhị các chủ, tỷ tỷ... Không tứ các chủ..

Những người khác nghi hoặc vì hành động của Thao Sảng càng trở nên hiếu kỳ thân phận của những người này hơn.

- tiểu tử đã lâu không gặp, tỷ tỷ... Thanh tỷ Cứ gọi vậy cũng không sao, đứng dậy đi.

Tượng Thanh nhìn hắn quỳ trên mặt đất phẩy tay ra hiệu cho hắn đứng dậy, Thao Sảng đứng dậy ngay ngắn.

- nhị các chủ, ta cũng chỉ hi vọng Đan dược có chút hiệu quả thôi, các vị các chủ lần này tới đây hẳn cũng vì điều này??

Hắc y nam tử gật đầu nhìn hắn mà nói:

- uhm, ta cũng mang hy vọng nó có thể giúp đại ca ta đôi điều.

Thao Sảng chấp tay:

- đại các chủ, không biết hiện giờ ra sao??

Thao Sảng nhớ tới hình dáng to lớn đó, hình ảnh ấy như che kín bầu trời, hắn chưa từng quên.

- đại ca nhờ tu vi cường đại áp chế thương thế, nhưng về lâu về dài đó không phải biện pháp tốt.

Tượng Thanh nói mà trong mắt mang vẻ u buồn nhẹ nhàng, từ nhỏ nàng luôn quanh quẩn bên đại ca nhưng từ khi ấy đại ca luôn bế quan khóa chế, đã lâu nàng không gặp hắn có chút nhớ nhung.

- Thao Sảng, đồ ngươi đã đến tay không biết có thể hay không cho ta một phần??

Tượng Thanh nhìn Thao Sảng mong đợi, nếu có thể vậy thì tốt hơn, nàng thật sự cần đến nó.

- không được tại sao phải thế chứ??

Không đợi Thao Sảng trả lời, Uyển Thanh đã mở miệng chối từ.

- ngươi là ai?? Ngươi có thể thay lời hắn, lời này có tính không?

- ta là Uyển Thanh, hắn là Biểu ca ta đương nhiên tính.

- nếu vậy ta chỉ có thể cướp..

- thử xem..

Nhị nữ người tới câu, qua lại không ai nhường một bước, Thao Sảng giờ tay ngăn Uyển Thanh lại:

- Uyên Thanh không được vô lễ.

- sao chứ?? Chúng ta vất vả như vậy mới có được, chia cho Mộng Tuyền tiền bồi một viên rồi còn cho nữa sao??

- muội im.

- huynh...

- muội nhớ ta đã nói rồi chứ?? Cái mạng nhỏ này ta nhặt được về là nhờ chư vị các chủ là nhờ đại các chủ, giờ cho dù ta có ra sao cái ân này ta vẫn phải trả, muội hiểu chứ??

- huynh...ân

Uyên Thanh vốn mất ướn lưng trông vì lần đầu tiên bị Thao Sảng nặng lời nhưng khi nghe hắn nói vậy nàng hiểu vì câu chuyện cũ đó nàng đã nhiều lần được nghe.

- Thanh tỷ đừng trách muội ấy, chỉ là muội ấy lo cho ta mà thôi!

- người đã có một muội tử tốt, còn ý người thì sao??

- Thanh tỷ, vốn dĩ lần này đồ tới tay ta chính là muốn đưa tới cho đại các chủ, giờ Thanh tỷ và nhị các chủ đã ở đây xin nhờ gửi tới đại các chủ một câu: Thao Sảng ta tạ ơn người."

Thao Sảng nói rồi đưa giới chỉ tận tay cho Tượng Thanh, Tượng Thanh gạt đầu đưa thần thức vào giới chỉ nói:

- người đã có lòng như vậy ta đành xấu hổ nhận lấy, nhưng ta chỉ cần một viên thôi.

Tượng Thanh nói rồi lấy từ giới chỉ ra một lọ Ngọc rồi trả giới chỉ lại cho hắn.

- điều này Thanh tỷ.

- Đan được một viên là đủ rồi! Thêm nữa cũng chỉ là thù hoa trên gấm mà thôi! Cầm lấy đi.

- Được, còn đây là viên Hoá Thần đan, xin Thanh tỷ đừng từ chối.

Thao Sảng nghe vậy cũng không từ chối nữa nhưng lại đưa thêm viên Hoá Thần đan, Tượng Thanh nhìn hắn gạt đầu nhận lấy.

- nhị ca..

Tượng Thanh đưa đồ cho Hắc y nam tử muốn nói nhưng thôi, Hắc Y nam tử nhìn đồ trong tay thờ dài

- ta hiểu muội muốn nói gì, yên tâm mục đích đã tới tay, ta còn có thể làm sao?? Ta không muốn bị muội làm phiền cả ngày đây này.

Phương Xuân và những người khác không có ý kiến gì khác vì họ hiểu con người Thao Sảng, mọi người nhìn chăm chú lên cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn phía trên.

Bá Nhan với Tiểu Tam y phục đã trở nên tàn tạ, những vết thương chồng chéo nhau. Chẳng bao lâu cổ Bá Nhan đã nằm trong tay Tiểu Tam

- Tiểu Tam ta thua rồi! Huynh ra tay đi, chỉ mong huynh sau khi nàng phục dụng đan dược hãy chăm sóc nàng thật tốt, nói với nàng ta xin lỗi đã không đem lại cho nàng hạnh phúc như ta đã hứa.

Tiểu Tam nhìn hắn mà tức giận trong lòng hắn vui đi quá nửa vì hắn cũng đã nhận ra thể trạng Bá Nhan không ổn.

- nói, vì sao hai người lại thành ra như thế này??

- sau khi huynh truy cản truy binh, ta và nàng ấy ẩn cư tại thâm lâm nhưng trời phụ lòng người ta chọn sai chỗ rồi.

- chỗ nào??

- đầm sương bạc.

- thẳng đàn.. Ta thật muốn giết người.

Tiểu Tam muốn giết hắn ngay lúc này, cánh tay hơi ra sức, sát khí đập dềnh.

- Tiểu Tam, huynh đừng như vậy... Là muội nguyện ý, huynh vì muội được không??

Tiểu Tam nhìn xuống phía dưới nơi âm thanh ấy phát ra, nét gìa nua ốm yếu khiến hấn quặn lòng, hấn thả bàn tay nhìn Bá Nhan

- người tự mình làm việc đó đi, nếu ta ra tay lúc này nàng sẽ hận ta cả đời ah, aizzz đối xử với nàng thật tốt, nếu có lần sau ta tuyệt không nương tay đâu.

Tiểu Tam nói rồi quay lại đứng cạnh Hắc y nhân nam tử:

- nhị ca..

- tốt rồi! Đồ đã đến tay. Đi thôi

- vâng,

Tiểu Tam gật đầu, hấn không hề quay nhìn Mộng Tuyền thêm một lần nào nữa, Bá Nhan hạ xuống sau lưng nàng không nói, Mộng Tuyền nhìn Tiểu Tam muốn nói gì nhưng không thể thốt lên lời vì nàng luôn cảm thấy có lỗi với nam nhân này.

- đi thôi!

Hắc y nam tử, nói rồi quay người về phái sâm lâm, hai huynh muội Tiểu Tam cũng quay theo, hắc y nhân còn lại ngáp ngừng nói:

- nhị các chủ còn những người này??

- bỏ đi

- ách vậy những người tông môn??

- tùy người, nhanh lên là được.

- vâng..

Hắc y nhân nhận lệnh mà, tiến về phía những người tông môn sót lại, tán tu không một ai ngăn cản vì đó là việc không cần, nhưng thanh âm vang tới người tông môn nó như là hồi chuông báo tử, từng người gượng dậy nhưng sức lực chưa hồi được mấy làm sao có thể làm gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ra mặt

Hắc y nhân bước từng bước chân rồi thân thể như làn khói đen giữa màn đêm, bàn tay hấn hoá trào sắc bén, những người tông môn tụ tập lại với nhau cảnh giác nhìn quanh.

Hiếu Ân đứng chắn trước những tu sĩ phân Đà mình, cây phát trần trắng nắm chặt trong tay, nét mặt đã đỡ hơn một chút nhưng vẻ suy yếu vẫn còn vương.

Khoé mắt nghi hoặc nàng đưa chưởng về phía trước, thân hình nàng rung động, phía trước mặt nàng hắc y nhân hiện ra một cánh rõ ràng, trên đôi môi nàng tiên huyết chảy dài, cả thân thể như chiếc lá khô bắn ngược về phía sau.

- Đà chủ người không sao chứ??

- khục khục...

Hiếu Ân được người đỡ dậy, ho khan lắc đầu, mặt nàng thêm phần tái nhợt đi.

Hắc y nhân thấy bộ dạng Hiếu Ân nhếch miệng cười nhẹ

- vẫn còn sức phản kháng cơ ah? Tốt ta cho người đi đầu tiên.

Hắc y nhân nói rồi, thân thể di động nhanh về phía Hiếu Ân nhưng khi gần chạm mặt nàng thì ánh mắt hấn trở nên nghi hoặc, bước chân hấn dừng hấn trên mặt đất hình thành vết dài rồi nhanh chân đẩy người lộn về sau.

Một chiếc rìu cỡ lớn ngay khi Hắc y nhân vừa lộn ra sau cắm xuống mặt đất khiến mặt đất lõm xuống một khoảng rộng, mọi người nhìn cảnh tượng đầy nghi hoặc và rung động không nhẹ trước sức nặng của chiếc rìu này.

"vèo" "phật" "phật"

- ái chà lại thế rồi!

Thanh âm tiếp theo khiến mọi người dời sự chú ý lên không trung, đó là một hán tử cao lớn thân thể trần đang phi đến chính xác hơn là như một viên văn thạch rơi xuống từ trên cao, trên đà rơi may thay là hắn kịp triệu hồi cặp vũ sí nếu không e rằng lại thành một lỗ hình người yên vị dưới nền đất.

Khải Đức vỗ cánh để ổn trụ thân thể trên không rồi từ từ hạ xuống miệng nói lớn:

- Đất này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn giết người phải trả tiền ah.

Khải Đức chấp tay đứng chắn trước những người tông môn, mắt nhìn về phía đám đông tán tu trước mặt chấp tay sau lưng, sự xuất hiện của hắn khiến những người khác im lặng, từng ánh mắt nhìn nhận đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Hiếu Ân hơi cúi người đa tạ

- cảm tạ đại nhân cứu mạng.

- cảm tạ đại nhân.

Những người khác thấy biểu hiện của Hiếu Ân thì cũng đồng loạt cúi đầu tạ ơn không thôi, Khải Đức khoát tay với đám người tông môn

- không cần cảm tạ ta, điều nên làm mà thôi!

Hắc y nam tử vốn đã cùng đệ đệ và muội muội hơi ẩn mình trong sâm lâm thấy sự việc xảy ra thì quay lại, ba người lách mình ra phía trước đám đông, Thao Sáng, Bá Nhan nhìn nhau gật đầu rồi cũng tiến lên theo, đám đông tán tu không ai bảo ai tự động lùi ra nhường chỗ cho họ.

Hắc y nhân mắt nhìn chăm chú về Khải Đức mới xuất hiện, hắc y nam tử tới gần thì cúi đầu:

- các chủ...

Hắc y nam tử gạt đầu đưa mắt đánh giá Khải Đức, hắn nghi hoặc không thôi vì hắn không thể nhìn nhận được tu vi của người này ra sao nhưng thanh âm này khiến hắn có chút ngờ:

- ngươi là ai?? hình như ta biết ngươi??

Khải Đức nhìn Hắc y nam tử cười nói:

- à mới gặp trên đầu giá không phải sao?? không lẽ không nhận ra giọng ta?

- ngươi là người ở phòng đó?

- đúng vậy.

-...

Hắc y nam tử nghe vậy hơi trầm tư, những người khác có cảm giác lo lắng nảy sinh trong lòng vì sự rung động khi đầu giá vẫn chưa phai nhạt chút nào, mọi biến động đều từ phòng đó mà tới, người tông môn nhìn nhau có chút thờ dãi nhẹ nhõm, họ có hi vọng giữ mạng nhỏ rồi.

- Ngươi muốn ngăn chúng ta giết chúng??

Hắc y nam tử tay chỉ vào đám người tông môn mà hỏi Khải Đức, Khải Đức gạt đầu xác nhận:

- đúng vậy, có ta ở đây các ngươi nên bỏ ý định đó đi.

- chỉ bằng một mình ngươi?

- vậy là đủ rồi!

- tốt, lão hắc lên.

Hắc y nam tử ra hiệu cho hắc y nhân nói, hắn muốn lão hắc lên thử xem tu vi của Khải Đức ra sao, thêm nữa hắn nghi hoặc vì Khải Đức xuất hiện một mình vậy những người khác đâu? phòng ấy không chỉ có một người đâu.

- vâng, các chủ.

Lão Hắc nhận mệnh đáp, thân thể bắn mạnh về phía Khải Đức bàn tay lão hóa trảo như muốn chộp lấy bộ ngực của Khải Đức, nhưng Khải Đức vẫn điềm nhiên chấp tay như không khiến người tông môn thấy vậy trở nên lo lắng, Hiếu Ân nhanh miệng nhắc nhở:

- đại nhân cẩn thận.

Hiếu Ân cũng thấy lo lắng không nhỏ, vì đây là con đường sống duy nhất của nàng và những người khác ở đây nhưng nàng cũng có chút tò mò vì nhìn vẻ ngoài của người này thì dường như vẫn còn trẻ, người này thật sự có thể giúp họ sao??

Khải Đức điềm nhiên nhìn bóng đen đến ngày càng gần, cái cảm giác này cảm giác Lão Hắc đem lại khiến hắn có chút quen thuộc cái cảm giác này hắn gặp trong thâm lâm không ít lần lắm lắm "yêu thú sao?? đối thủ mạnh về tốc độ.. công tử nói lấy tinh chế động đầu óc lạnh lùng tinh tại, căn cơ (gốc rễ) ổn định, thân thể thả lỏng nhưng vững vàng, nội khí trầm xuống dưới. Khi đầu óc lạnh lùng tinh tại mới có thể phán đoán chuẩn xác lực của đối phương, lớn hay nhỏ, phương hướng đến như thế nào, tức là có thể nghe kinh một cách chính xác, có lợi cho việc phát huy kỹ thuật và chiến thuật. Căn cơ ổn định mới khiến cho đối phương không có cơ hội lợi dụng, cơ thể bị đẩy mà không động."

"Lấy chậm thắng nhanh lấy chậm "ức chế nhanh" và "bất nhanh phải dừng lại", nhưng không thể hiểu là chậm thắng nhanh, "đối phương bất động ta cũng bất động. Nhưng đối phương chỉ hơi động là ta động trước". Như thế sẽ làm được nguyên tắc "đi sau đến trước". Do đối phương hơi động là ta đã động trước, đến đích trước, nên lúc nào cũng chiếm được cơ hội trước đối phương, giành được quyền chủ động không chế đối phương, khiến họ luôn bị ta khống chế."

Khải Đức nhớ lại nhưng điều công tử nói dạy mỗi khi hắn đối luyện với sư huynh lúc hắn hất chân vật với mấy cú hẩy bụng béo đầy rượu thịt đó mỉm cười, hắn lấy chân làm điểm tựa bật nhanh người về phía trước quyền đầu của hắn vung nhanh dứt khoát về phía trước chính xác vào giữa lòng bàn tay của Lão Hắc trước khi trào của lão hình thành thể công hoàn chỉnh.

Lão Hắc bị bất ngờ xương cánh tay của hắn chấn động như bị dồn lực lớn thân thể lão bị đẩy lùi về phía sau, hai chân cày xuống đất thành hai rãnh kéo dài về vị trí đứng ban đầu, Hắc y nam tử đưa tay đặt sau lưng lão mới khiến thể lùi của hắn bị trấn trụ, Lão gật đầu ôm cánh tay cảm tạ;

- cảm tạ các chủ.

- người không sao chứ?

- ta không sao nhưng lực lượng người này rất mạnh

- cẩn thận một chút.

- vâng.

Lão Hắc cảm tạ rồi lại tiến lên phía trước, lão không tiến vào luôn mà dừng lại ngắm nghía, hắn ngẩng đầu miệng phát ra nhưng tiếng gầm gừ lớn dần rằng nanh và lớp lông lá xuất hiện trên mặt lão, thân thể bành trướng khiến bộ y phục bị rách từng mảnh nhỏ, người hắn được một lớp lông đen bao phủ, nhìn kĩ trên thân có những đốm tử chi to lớn, Lão vồn đi vồn lại nhìn Khải Đức.

Khải Đức nhìn sự biến đổi thân thể trước mắt này, hai tay vung vẩy rồi nắm thành quyền đầu cười nói:

- quả nhiên yêu thú, Hắc yêu báo.. tốt tới đi.

Lão Hắc không trả lời mà thân thể trùng xuống bước chân nhẹ nhàng đạp lên mặt đất như đang rình mồi.

- nhị ca, ta không nhìn ra được tu vi người này, như thế hắn định chỉ dùng nhục thân để đối chiến với Lão Hắc vậy.

- ta cũng không nhìn ra, kẻ này không tầm thường.

Hắc y nam tử gật đầu nói rồi chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt này, người này là nhân loại hắn khẳng định điều đó nhưng thân thể biến thái quá đi một quyền đẩy lui Lão Hắc, nếu ai cũng vậy thì chẳng phải yêu thú hết đường sống sao??

Đám người Thao Sảng cùng Bá Nhan cũng kinh ngạc không thôi, Thao Sảng ngắm nghía nói:

- Tiểu Quân, Phương Xuân hai người xem xét tình hình rồi trợ giúp đôi chút đi.

Hai người gật đầu rồi chăm chú theo dõi, Tiểu Quân quạt trên tay phe phẩy rồi thân thể biến mất giữa màn đêm, Phương Xuân đại chùy trong tay luôn ở trong tư thế sẵn sàng.

Lão Hắc rình rập một hồi hai chân sau đạp mạnh xuống đất tạo thành hai vết chân lớn, thân hình to lớn bắn về phía Khải Đức, Khải Đức cũng bắn người trên không lao tới mà đón đỡ, hai cánh lắc mình trên không tránh trào của Lão Hắc, quyền đầu đâm mạnh vào bả vai của Lão khiến Lão thân thể bay đi một đoạn mới định trụ lại được, Lão lắc người thân thể to lớn như biến thành một làn khói đen di chuyển với tốc độ nhanh hơn hẳn lúc ở hình dạng nhân loại cặp trào huy động tạo nên những lồng cuồng phong sắc bén tấn công lúc góc này khi góc kia vào người Khải Đức.

Khải Đức đôi cánh đập liên tục tránh né rồi công vào thân thể đen xì to lớn này nhưng đôi lúc cũng bị ăn đòn không nhẹ, trên thân thể vết cào lớn nhỏ huyết dịch khiến người khác nhìn thấy mà ghê sợ, nhiều lần hắn bị văng xuống đất thành những vũng đất trũng hình người nhưng lại đứng dậy phui đất hào hứng.

Từng người nhìn nhau mà mắt to tròn "người này còn là người sao??" Lão Hắc thân thể đã thấm mệt, lão đảo mắt nhìn Khải Đức ngán ngẩm ăn đòn này giờ cả người lão như từ nhưng lão không phục ah bị một nhân loại coi như mộc nhân mà đánh đấm lão không nuốt trôi được cục tức này, Lão lao vào

hùng hổ khiến cây cối đổ rạp, trên mặt đất những vết chân lớn lún sâu.

Khải Đức tránh thoát cú vỗ nhanh nện bật người lên cao ngồi lên cổ Lão Hắc, hai chân hắn kẹp cổ lão quyền đầu thì liên tục giã vào cái đầu đen, Lão Hắc ngung nguẩy nhảy nhót đưng tới đưng lui khắp nơi hòng hắt Khải Đức xuống, Khải Đức nào buông tha quyền đầu túi bụi đầm huyết nhục bắn tung tóe văng ra khắp nơi làm ướt cả một vùng, từng quyền mạnh mẽ đầu lão Hắc lồm xướng lão đau đớn miêng thê lương, mắt đỏ ngầu nhưng thân thể lão yếu dần rồi từ từ gục xuống không nhúc nhích, Khải Đức có chút chật vật đứng dậy, trên người những vết cào chổng chéo nhau cả người hắn dính đầy máu tươi, hắn đưa tay quyết máu trên mặt nhưng miêng thì cười hắc hắc.

Trận vật lộn khiến người khác trở mắt nhìn, cái này không quá quen thuộc ở tu sĩ ah, nó giống như trẻ con đánh lộn thì hơn nhưng mức độ này thảm liệt hơn ghê rợn hơn.

Khải Đức chống tay xuống cán rìu này giờ vẫn đang cắm xuống đất thờ dốc, hắn lấy bầu rượu bên hông uống một hơi dài còn đồ cả lên nửa mặt cười nói:

- hắc hắc sáng khoái... đủ nghiền. hắc hắc...

Người tông môn nhẹ nhõm trong lòng, người này đủ mạnh mẽ. nhưng sự nhẹ nhõm rất nhanh lại trở thành lo lắng.

Phương Xuân đứng cạnh Thao Sảng đằng không bật mạnh mà tới, cặp đại trùy trong tay còn vương máu tươi như muốn lấy mạng Khải Đức, Tiểu Quân thân hình xuất hiện cách Khải Đức không xa nhưng rồi lại biến mất, Khải Đức như chẳng quan tâm chuyện xung quanh mà cười khà khà khoái chí.

người khác nhìn lại ngỡ như gặp một tên cực phẩm, mạng sống đang treo ngược sợi dây mà vẫn đứng vững nhưng Khải Đức thì khác hắn biết rằng hắn sẽ an toàn bởi sự sống chết của hắn không phải những người ở đây có thể quyết định được vì sự quyết định ở đây nằm trong tay người khác.

Phương Xuân cảm giác chỉ một tích tắc nữa thôi đại trùy của hắn có thể chạm đến đầu Khải Đức thì một thanh kiếm dài đỡ lại đại trùy của hắn giữa không trung, đó là một nữ nhân thân mang giáp trụ, mũ trụ mặt trước có hình một đại bàng, eo mang một thanh đoản kiếm và một chiếc võ kiếm được trạm khắc hình thù hoa mai, hắn khó có thể nhích vũ khí thêm một chút nào, nàng ta cười nhẹ nói:

- lực đạo không tệ nhưng thiếu linh hoạt, mạng tiểu đệ của ta ngươi không lấy được rồi!

Người đến là Thu Mai, nàng một thân giáp đen được kết nối bởi những sợi dây kết màu đỏ, đi đôi guốc mộc trắng, nàng đỡ cây chùy lớn mà tựa như không nhìn Phương Xuân cười.

Tiểu Quân nhìn thấy Phương Xuân bị chặn lại thì kinh ngạc nhưng vẫn chú tâm đến hoạt động của mình, chiếc quạt trong tay hắn mọc ra những mũi kiếm nhọn hướng Khải Đức mà tới, miêng hắn nhếch lên đắc ý.

- ây gu.. huynh còn không ra ta chết thật cho coi.

Khải Đức thấy chiếc quạt sắt mà những chiếc nan mọc đầy mũi nhọn, mà giả bộ sững sờ nói vào hư không.

- hắc hắc.. huynh đệ đùa rồi! ta chưa nghĩ được cái này giết được ngươi đâu này.

Một thanh âm đáp lại nhưng người thì đã vô hình vô ảnh xuất hiện ngay sát mặt Tiểu Quân, Tiểu Quân giật mình vì người này một thân hắc y bó sát chỉ lộ mỗi đôi mắt, một đôi mắt sắc lạnh ngay trước mặt hắn, tay hắn cầm quạt duỗi thẳng trên đôi vai người này, người này xuất hiện từ lúc nào?? lưỡi kiếm sắc lạnh trên cổ hắn khiến hắn rùng mình, hắn vô thức bước lại đằng sau một cách nhanh nhất có thể nhưng, người này lại như hình với bóng không rời lưỡi kiếm vẫn như dính vào da cổ hắn.

- thân pháp không tệ nhưng cần luyện thêm

Tiểu Mạt có chút thương thức mà nói, thân pháp người này đúng là có chút không tệ nhưng so với hắn vẫn kém một đường.

Sự xuất hiện của hai người khiến những người khác kinh ngạc nhưng điều kinh ngạc hơn là hai người này lại dễ dàng chế trụ Phương Xuân và Tiểu Quân như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Ra mặt(2)

Màn đêm tĩnh lặng, sự xuất hiện của những người mới tới mang đến sự rung động không nhỏ với những đang ở nơi đây.

- hừ..

Bá Nhan hừ lạnh, lão tung thủy chương lớn về phía Khải Đức, vốn nghĩ vậy là xong nhưng ngoài ý muốn của lão là Khải Đức vẫn bình chân như vại, nhìn

Tiêu Mạt với Thu Mai mà nháy mắt.

- Đây là lúc đi chơi đấy à? thẳng ngực này.

Tiếng nói vừa dứt một kim nhận lớn xé gió mà tới cắt đôi thủy chương làm hai, như chẳng dừng lại kim nhận còn tiến thẳng về phía hai người Bá Nhan.

Bá Nhan đang vỗ vai Mộ Dung Tuyền cười nói thì bị bất ngờ khiến lão ngó người vội vàng ngăn lại nhưng ngăn lại rồi lão bất ngờ không thôi, rõ ràng sau khi va chạm với thủy chương của mình mà vẫn còn uy lực lớn như vậy.

Hắc y nam tử nhìn kim nhận đến từ xa mà dự đoán lực lượng nhưng nó lại khiến nét mặt hắn có sự nghi hoặc không nhẹ, người đến không đơn giản.

Thanh âm vừa dứt Thạch Sanh và Thánh Gióng hạ từ trên cao xuống đứng ngay cạnh Khải Đức, Thạch Sanh không quên vỗ đầu gã một cái.

- hề hề..

Khải Đức gãi đầu cười, phu phụ Tiêu Mạt thấy hai người xuất hiện thì bỏ qua đối thủ quay lại đứng cạnh chờ đợi.

Lão Hắc chột vật đứng dậy rồi hóa thành hình người trở lại bên cạnh hắc y nam tử mà đợi lệnh tiếp theo, hắc y nam tử nhìn gã nói:

- lão Hắc ngươi phục dụng đan dược đi.

- vâng.

Đáp lời lão khoanh chân ngồi hồi phục lại khí lực đã mất, Phương Xuân cùng Tiểu Quân thấy đối thủ lùi đi thì cũng quay lại vị trí.

Đám người nhìn chăm chú năm người mới đến này mà đánh giá, nếu nói Khải Đức là người phòng ấy thì những người này hẳn cũng vậy, vị tiền bối kia cũng ở đây sao??

Thánh Gióng một thân giáp đen, chiếc phi phong trong gió lay động, đứng ở giữa năm người, nhìn đám người trước mắt mở miệng nói:

- những người tông môn này cho họ một con đường sống thế nào??

Đám tán tu nhìn nhau rồi nhìn về nhị các chủ Vạn Tượng các vì lúc này họ mặc định như vậy vì tu vi cũng như địa vị của hắn có trọng lượng nhất bên phía mình.

Hắc y nam tử nghe hỏi vậy, ngẫm nghĩ thận trọng vì trong năm người này thì có đến ba người hẳn không thể nhìn thấu tu vi sâu cạn.

- tại sao phải như vậy? giết đi không phải tốt hơn sao?

- họ cũng chỉ là người thua cuộc mà thôi! lúc này cũng chẳng mang lại khó khăn cho các ngươi. giết cũng chẳng ích gì chỉ bằng hạ nhẹ đồ đao, tích chút công đức đi.

- chúng có thể tiết lộ thân phận của chúng ta ah.

- khi các ngươi đến đây hẳn cũng đã chấp nhận thân phận bị bại lộ rồi đi?? hơn nữa Lam Nhiên này thân phận các ngươi ta nghĩ hẳn không quá khó để xác minh.

- quả là như vậy, nhưng giết đi cũng có thể tranh thủ chút thời gian.

Hắc y nam tử vừa nói vừa dùng thần thức đánh giá nhưng hắn nghi hoặc không thôi vì hắn chẳng tìm hiểu được gì, thần thức như chìm vào khoảng không màu đen.

Gióng tùy ý để thần thức của hắc y nam tử đảo qua mình

- nhưng những người này ta bảo trụ rồi!

- các vị nghĩ có thể ngăn cản tất cả chúng ta sao??

- như ta đã nói từ trước, ta cùng với tiền bối các tông môn này có chút nhận biết, việc này ta phải quản rồi.

Những người tông môn còn lại nghe vậy mặt mày tươi sáng hẳn lên, tuy nghe nói trên đầu giả nhưng lúc này họ càng khẳng định điều này. từng người cúi đầu hướng Gióng tạ ơn.

- cảm tạ tiền bối...

- cảm tạ tiền bối...

Gióng gật đầu coi như đáp lại, hơi nhìn Hiểu Ân đang yếu ớt dựa vào đồng môn hỏi:

- ngươi không sao chứ??

- dạ, vẫn bói không sao.. tạ ơn tiền bói.

Hiếu Ân nghe vậy lúng túng, đứng thẳng rồi hỏi hạ người đáp tạ. nhưng nàng có sự nghi hoặc sao giữa những người khác, người này lại hỏi nàng??

- vậy thì tốt! Bách Hoa tông vốn dĩ ta có lời hẹn đến một lần nhưng tạm thời chưa thể đi.

- tiền bói...người nói vậy là???

- ta có hẹn với hai cô nhân, đã gần năm chưa gặp lại quả có chút tưởng niệm.

- không biết cô nhân tiền bói nhắc đến là ai??

- có nói ngươi cũng không biết được, nhưng nếu có thể khi nào ngươi trở về tông môn có thể giúp ta gửi một lời nhắn.

Hiếu Ân đoán chắc rằng đó là vị tiền bói nội môn nào đó, nàng không biết cũng là điều hiển nhiên vì địa vị nàng ở nội môn không có gì đặc biệt nhưng gửi một lời nhắn chắc hẳn không vấn đề gì.

- vâng, xin tiền bói cứ nói...

- hãy đảm bảo mọi người trong tông môn đều có thể biết:

" Trúc vẫn xanh giữa đại ngàn mây biếc,

Giữa bách hoa không ai sánh bằng nàng

Lời đã hứa thì ta sẽ không quên,

ta sẽ gặp lại vào ngày mà hoa nở. "

Hiếu Ân lẩm nhẩm nhớ kĩ rồi cúi đầu:

- vẫn bói nhớ kĩ.

Giống gật đầu, quay lại nhìn hắc y nhân nói:

- thế nào??

- ta có một câu hỏi: chư vị hẳn đã đến đây từ trước, nếu đã là người có quen biết với những người này sao không ra mặt từ trước mà giờ lại muốn giữ mạng những người này??

- mỗi người đều có sự lựa chọn của bản thân và phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình. trước họ lựa chọn chiến đấu thì cái kết quả đó nên nhận có trách thì nên trách thường ngày không chịu tu luyện đi, nhưng lúc này đã thua cuộc và lựa chọn được sống vậy thì ta nên quân rồi! với lại làm người không nên quá tuyệt tình đúng không?

- ta không phải là người ah...

- À ngươi là Tượng thú... nhắc đến Tượng thú ta cũng có quen biết một con ah, cũng rất lâu rồi không có gặp nhưng có lẽ một thời gian nữa gặp lại.

- không biết đó là ai?? cảnh giới gì??

- một con tượng cửu ngà, thân như vách sắt thành đồng, bước chân rung chuyển đại địa...cảnh giới cũng chỉ là Hóa Thần hậu kỳ mà thôi.

- cửu ngà, Hóa Thần hậu kỳ??? không thể nào..

Hắc y nam tử kinh ngạc không thôi, cửu ngà điều này chỉ có trong truyền thuyết của Tượng thú nhưng chỉ có Tượng thú cao tầng mới biết được, sao nhân loại có thể biết??

- nhị ca... điều này..

- nhị ca..

Hai huynh muội Tiểu tam nhìn hắc y nam tử cũng trở nên kinh ngạc, Tượng cửu ngà họ cũng nhìn thấy bức thạch điêu trong tế đàn và nghe đại ca giảng giải qua.

- người đó đang ở đâu? đồng vực hầu như Tượng thú ta đều nhận biết chẳng lẽ yêu vực??

- điều này ta không thể nói ah, chỉ có thể nói thời gian tới sẽ ở đông vực này, cụ thể Lam Nhiên thành.

Giống úp mở nói vì thấy hắn có hứng thú không nhỏ với vấn đề này, xem huyết mạch vẫn luôn là vấn đề khiến người ta xem trọng và voi chín gà vốn thuộc loại hiếm dù ở bất cứ không gian nào.

- đông vực hơn nữa còn là Lam Nhiên?? Tại sao??

- vì một lời hiệu triệu...

- lời hiệu triệu?? Đó là gì??

- đúng lời vì lời hiệu triệu, nhưng đó là bí mật, nếu một ngày ngươi cần phải biết thì hắn sẽ tới tìm ngươi.

Hắc y nhân nửa tin nửa ngờ nghi hoặc dò xét nhìn năm người trước mặt, Hắc giáp nhân hắn không thấy được gì nhưng những người khác khiến hắn tin phần nào, ba người thì kinh ngạc sau đó biểu hiện tin tưởng, người nam từ bên cạnh thì mỉm cười có chút tường niệm.

- vị đại nhân này người biết rõ như vậy là vì sao??

- bởi chúng ta cùng hắn có chung mục đích và cũng vì lời hiệu triệu đó.

- nếu quả thật như vậy, xin nhờ đại nhân chuyển một lời: Vạn Tượng các luôn mở rộng cửa đón Tượng vương.

- Tượng vương?? Xem ra tên này có thân phận không nhỏ, tốt lời này ta sẽ chuyển lại, nhưng ngươi phải chăng nên tỏ chút thành ý??

- tốt, mạng những người này ta giao lại cho đại nhân.

Hắc y nhân sáng khoái đáp ứng tha mạng cho những người tông môn, vì mạng những người này với hắn không quá quan trọng so với tin tức hắn nhận được, tin tức này nếu như đại ca hắn biết cũng sẽ coi trọng vì nó có giá nghĩa không nhỏ với Tượng đàn.

Những người khác qua cuộc trao đổi giữa hai người, cảm thấy rung động không nhỏ vì họ nhận thấy trong đó có những thông tin có thể oanh động người khác.

- đại nhân, nhưng người nói như vậy không phải những người này càng phải giết sao??

- không quá cần thiết, lời thề thiên đạo không phải rất hữu hiệu sao??

Giống cười nói, với tu sĩ lời thề thiên đạo nếu đã nói thì phải giữ lời không thì ngũ lôi oanh đỉnh, hồn phi phách tán nên không phải ai cũng dễ dàng nói ra.

Hắc y nam tử nghe vậy gật đầu, đây là biện pháp không tệ nếu ngươi không thề ngươi sẽ chết và nếu nói ra ngươi cũng sẽ chết, sống chết vẫn luôn là vấn đề đáng lưu tâm với bất cứ ai.

Những người tông môn nghe vậy rung mình càng cảm thấy băn khoăn khi tất cả những người ở đây nhìn về phía mình, Giống nhưng những người này nói:

- các ngươi hẳn cũng phải có lời bẩm lại tông môn, tốt nhất thì chuyện ta nói với hắn các ngươi không nói ra là được. Ngươi thấy sao??

- y lời đại nhân đi, ta không có ý kiến, những người này cũng vậy.

Hắc y nam tử nói nhìn mấy người Thao Sáng bên cạnh, Thao Sáng cùng tán tu nhìn nhau gật đầu.

Ánh mắt lại được chuyển về người tông môn, có hăm dọa có đặc ý chờ đợi, người tông môn nhìn nhau, Hiểu Ân nhìn Giống rồi gơ tay lên lập lời thề:

- ta Phạm Hiểu Ân, hôm nay tại đây lập lời thề thiên đạo, Sẽ không tiết lộ cuộc nói chuyện đã nghe thấy nếu phạm lời thề sẽ hồn phi phách tán vạn kiếp không thể siêu sinh.

Nàng vừa cất lời linh khí trên đầu như một mảng đen vẩn vù, nét mặt nàng vốn trắng bệch giờ thêm phần tái nhợt, khoé môi dòng tiên huyết chảy ra, thân thể lay động như sắp ngã.

Những người tông môn khác thấy nàng như vậy thì thở dài, lúc này còn có lựa chọn khác sao?? Từng người nối tiếp nhau lập lời thề khiến khoảng không trên đầu họ thành một mảng đen như giông bão tới.

- các ngươi đi đi, hãy nhớ những điều không cần thiết phải nói ra nếu không chưa cần thiên đạo ra tay, ta không ngại tiễn các ngươi một đoạn đường.

Người tông môn dật đầu nhau rồi đi đầy thảm bại, Hiểu Ân cùng người Bách Hoa tông hướng Giống hạ người cáo biệt rồi theo chân những người khác mà rời đi.

- còn những người này thì sao công tử??

Khải Đức chỉ tay về đám tán tu hỏi

- ách..

...

...

Tán tu nhìn nhau giật thót, mới vừa rồi còn há hê nhưng người tông môn nhưng giờ lại tới mình rồi, lời thể thiên đạo không phải đồ chơi đâu.

Giống khoát tay nhìn những người này cười nói:

- điều này thì không cần, ta có thể tin tưởng các ngươi đúng không??

- ách bọn ta nói ra hẳn không ai tin đi..

Hắc y nam tử nghe vậy mà nói, giờ bọn hắn coi như đồng lõa đi đều là kẹt thù của tông môn nói ra thì mấy ai tin..

- tốt giờ nên vào chuyện chính tới nay rồi.

Hai bên nhìn nhau, vấn đề chính cũng đến, nó mới là điều quan trọng lúc này, Khải Đức cũng trở nên nghiêm chỉnh hơn, phụ phụ Tiêu Mạt nhìn nhau gật đầu điều chỉnh tâm thế.

Không gian sâm lâm tĩnh lặng, Thánh Gió chống chiếc gậy tre đen tuyền xuống nền đất đánh giá những người trước mắt này, trong lòng ngầm nghĩ những người này không tệ nhưng muốn họ vì mình hiệu triệu xem ra phải phí một chút tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gió Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Bo5 : Sự lựa chọn !

Khoảng không gian như trầm lắng lại, mọi người chờ đợi nhìn Giống, hình tượng của Giống hiện tại mang cho người khác cảm giác kỳ bí, chẳng thể nhìn rõ nhân thân nhưng hơi thở toát ra cảm giác hào hùng, thiết huyết của một đấng tướng xa trường.

Giống thân cao lớn đứng thẳng, hai tay chống xuống chiếc gậy tre đen, chiếc gậy giống như một chiếc quyền trượng có hình đầu rồng có hai mắt như đốm lửa sáng rực, Giống điềm nhiên nói:

- chuyện ta nói là gì thì các ngươi cũng hiểu phần nào, đều là người lớn cả vòng vo không phải cách làm của quân tử, ta cần Hồi Nhục đan, Hoá Thần đan, ai sẵn sàng đưa ra đây??

Quá trực tiếp đi, dù ai cũng nghĩ đến nhưng nói thẳng như vậy không phải ép người ép cả hột lựu sao??

- vị đại nhân này, Hồi Nhục đan này chúng ta khó bỏ, vì nó liên quan đến sinh tử, còn Hoá Thần đan tầm quan trọng của nó đối với tu sĩ không nhỏ nhưng nếu đại nhân có thể bỏ giá hợp lý thì không phải không được. Còn nếu ép quá ta sợ rằng cuối cùng chẳng thuộc về ai.

Bá Nhan nghe vậy từ tốn nói, nhưng cũng không quên xuất một chút uy hiếp, có lẽ hắn vẫn hơi có khúc mắc với những người này vì hắn nhận ra Giống có ý đẩy giá lên cao không thì hắn đã có thể thuận ý mua được mà không phải có mặt ở đây.

Những người khác gật đầu đồng ý với bá nhan, Hắc y nam tử cùng Thao Sảng không nói hẳn nhiên cũng đồng quan điểm, Hồi Nhục Đan có quan hệ rất lớn tới mục đích tới đây, làm sao ai dễ buông.

Giống nhìn Bá Nha, nhìn thái độ của người khác thì cười lạnh:

- haha Bá Nhan ngươi đang đe dọa ta sao?? Ép quá thì chẳng thuộc về ai?? Có thể đúng nhưng nói với các ngươi một điều nếu kết cục như ngươi nói, ta dám cá ta có thể cho các ngươi đi nghỉ dưỡng tập thể ở dưới hoàng tuyền.

- chúng ta đồng người như vậy, nếu đánh chưa biết phần thắng về ai đâu, nếu kéo dài không khéo người tông môn kêu gọi cứu viện trở về thì chẳng ai lợi cả.

Hắc y nam tử hơi bước chân ra nhìn Giống nói, tuy chưa rõ thực hư thực lực đối phương ra sao hay vì tin tức vừa được biết hắn có chút tôn trọng nhưng bảo tự tay dâng bảo bối là không thể nào, đó là tôn nghiêm của tu sĩ.

- đúng vậy..

- chưa biết mèo nào thắng mẩu nào đâu..

-..

-...

Đám đông tán tu người câu người nối tiếp xông vào, cả tối đánh giết vất vả giờ lại tay trắng sao chịu thiệt, huynh đệ tỷ muội nằm xuống còn chưa kịp lạnh đây này.

- hừ vậy sao??

Giống thấy vậy hừ lạnh, đưa tay ra hiệu về phía những người phía trước.

Đám đông thấy vậy đang xông vào trở nên im ắng, cẩn thận nhưng trở tay không kịp là một luồng thần thức đè nặng lên vai khiến thân thể họ như trùng xuống.

Thần thức này là Thạch Sanh buông ra theo chỉ thị của Giống, ở đây tu vi một số người không yếu có thể không kiềm chế được lâu nhưng đình trụ giây lát thì không quá khó.

Tiêu Mạt ngay khi thấy Thạch Sanh ra tay thì thân thể hắn biến mất thành một luồng khói đen, đám người tán tu sau đôi chút bị khống chế thì từng người lấy lại sự khống chế thân thể của mình, đáy mắt hiện lên chút sợ hãi không nhỏ.

Tiêu Mạt như bóng ma xuất hiện trở lại bên cạnh Giống. Thạch Sanh thấy vậy cũng thu hồi thần thức trở lại, Giống gật đầu với hai người.

Mấy người Hắc y nhân, Bá Nhan nhìn nhau cũng nhận thấy sự rung động trong mắt đối phương, cường độ thần thức này vượt khỏi phạm trù bán thần rồi tuy khống chế nhiều người phải phân chia lực nhưng với tu sĩ chỉ vài thời thần thôi nó nói lên quá nhiều.

- các ngươi có thể nói vừa rồi là bất ngờ, ta xuất kỳ bất ý nhưng các ngươi có thể thấy trên cổ các ngươi hẳn có gì đi.

Từng người đưa thần thức kiểm tra phần cổ của mình, sự sợ hãi dường như đẩy lên cao độ vì họ thấy trên cổ mình có một vết đỏ, nó không phải máu mà dường như chỉ là một kí hiệu được vẽ lên nhưng như vậy là đủ nói lên điều gì.

- cho dù không phải bất ngờ thì thế nào?? Tiêu khách khanh nếu bình thường ngươi làm được gì??

Giống như có như không hỏi Tiêu Mạt phía bên cạnh.

Từng ánh mắt nhìn hắc y nhân Tiêu Mạt cảnh giác cao độ, thì ra người này nguy hiểm hơn bọn họ tưởng nhiều.

Tiêu Mạt nghe vậy nhìn đám đông ngẫm nghĩ, hơi thở phả ra sát khí nhẹ nhàng mà tự tin nói:

- đại nhân, cho ta ba thời thần nguyên anh hậu kỳ trở xuống có thể nghỉ ngơi, nguyên anh hậu kỳ thời gian gấp đôi, bán thần năm mươi năm mươi chỉ là thời gian không xác định.

- tốt.

Như một giọt nước tràn ly, sự nguy hiểm khiến có những người vô ý đứng sát lại nhau hơn, cảnh giác vô cùng kẻ địch trong tối luôn khiến người khác phải lo lắng, từ trước đến nay người ta thường ít đặc tội với sát thủ chính là vì vậy, nó như một con dao luôn kề kề trên cổ.

- đó là cái kết ta không muốn ah, các ngươi tu đạo không dễ dàng mà ta lại chẳng muốn làm kẻ tuyệt tình.

- đại nhân, Bá Nhan ta có chút lỗi lầm, ta nhận sai nhưng quả thật Hoá Thần đan ta có thể bỏ nhưng Hồi Nhục Đan này nếu ta bỏ thì cũng chỉ chết mà thôi!

Bá Nhan hơi hành lễ nói, nhưng Hồi Nhục đan này hắn không muốn bỏ đây.

Mộng Tuyền nắm chặt bàn tay Bá Nhan mặt hơi hoen ướm, nàng biết hẳn vì nàng nhưng nếu buông bỏ ít nhân còn một người sống:

- Bá Nhan hay là bỏ đi. Thời gian ta không còn nhiều chúng ta vui vẻ là được rồi!

- ta không đành lòng, ta thật không đành lòng, ta chưa đưa nàng đi hết những nơi đẹp nhất đông vực này..

- Bá Nhan...

Thao Sảng tay nắm chặt Lọ Ngọc nơi tay vừa được triệu hồi từ giới chỉ, Uyển Thanh cùng ba người Phương Xuân nhìn hẩn lắc đầu:

- Huynh đệ không được..

- huynh đệ..

- Biểu ca, bọn ta ngăn họ lại huynh cầm chúng đi.

- đứng đầu huynh đệ.. Coi như ta đền ơn đệ.

- không, ý ta đã quyết, huynh đệ đã vì Thao Sảng ta mà vất vả rồi! Ta không thể phiền mọi người thêm được.

--

Huynh đệ hắc y nam tử nhìn nhau thờ dài, họ muốn giúp đỡ đại ca phần nào nhưng tình thế hiện tại khó mà được.

Bầu không khí âm đạm, khiến Gióng và năm người nhìn nhau có chút không biết nói sau, phụ phụ Tiêu Mạt lòng Âu nấy nhìn Những người này, họ muốn chữa cho nhi nữ nhưng nếu điều đó khiến người khác thương tâm thì thật khó nghĩ.

- Haizz nhìn các người tự dung ta thấy mình trở nên xấu xa ah, ta biết các người muốn dùng Hồi Nhục đan để làm gì, nhưng các người quá đề cao nó rồi!

Lời Gióng nói như phá vỡ đi bầu không khí surót mướt.

- đại nhân ý người là...?

Hắc y nam tử nghi hoặc nhìn Gióng, ngập ngừng chờ đợi câu trả lời.

- Hồi Nhục đan, như tên gọi là phục hồi nhục thân nhưng nó không phải vạn năng ah, các người người thì nội phủ băng toái, người thì độc phát thân vong, một Hồi Nhục đan chỉ như muối bỏ biển mà thôi, coi như cũng chỉ kéo dài thêm chút hơi tàn, kéo sự đau khổ thêm chút thời gian, thử hỏi đáng sao??

- đó không phải cách chữa trị mà chỉ là cách tự hại bản thân và làm khổ người bên cạnh mà thôi!

Từng ánh mắt nhìn vào đan dược nơi tay mình âm đạm, điều này không phải không nghĩ tới mà là tự dối mình, nhưng con người ta vốn cần một lý do để mù quáng.

- đại nhân, nhưng ta còn có thể làm sao chứ?? Làm sao ta có thể nhìn nàng như vậy?? Nếu ta có thể đổi mạng này cho nàng vài ngày thì ta đây cũng đành lòng.

- Bá Nhan...

Gióng lắc đầu nói:

- hai người các người, độc ngấm thân đã lâu tuy có tu vi chống trụ nhưng cũng chẳng còn bao lâu, Mộng Tuyền người cốt tủy gãy vụn vì vậy tùy nhiên độc sợ rằng... Còn Bá Nhan người cảnh giới càng giảm độc phát càng mạnh thêm phần người vận dụng linh lực vừa rồi e rằng bạo phát không xa.

- Thao Sảng người tuy hoá hệ linh căn, thêm hoá hồ nhân nhưng giờ chỉ là đèn trước gió mà thôi, lục phủ ngũ tạng băng hoá, vận dụng linh lực càng nhiều ngày trở thành Băng điều không xa.

- còn đại ca người vì là yêu thú thân thể cường hãn tu vi cao cường nhưng cũng chẳng thể tránh khỏi kết cục.

Gióng như một thần y nói ra một loạt tình trạng cơ thể mấy người, khiến họ lo lắng không thôi, nhưng không hiểu sao họ thấy tia hy vọng.

- đại nhân, người đã nắm rõ như vậy phải chăng có thể chỉ ra một con đường sáng??

Hắc y nam tử hành lễ mà hỏi, vấn đề này vây khốn hắn đã lâu nhưng vẫn không thể giải.

- cách không phải không có...

- xin đại nhân giải mê

- xin đại nhân..

- xin đại nhân..

Gióng hơi lấp lửng, khiến từng người chấp tay cúi đầu cầu xin chờ đợi.

- băng hoá, cần phải làm tan băng nhưng lại không thể khiến tổn hại nặng thêm, cần một băng linh căn đủ cường đại làm việc đó, nhưng con người tồn tại còn dựa vào sinh cơ nên cần có Mộc hệ tinh thuần bồi dưỡng mà thành. Độc hủ?? Dĩ độc trị độc, nhưng độc phải đồng hệ mới vẹn toàn, thêm Mộc tinh thuần lấy lại tiên cơ.

Từng ánh mắt trở nên sáng suốt như thức tỉnh từ trong mộng mị nhưng rồi khe khẽ thờ dài, biết cách giải nhưng muốn giải không hề dễ dàng, đơn hệ linh

căn, biến dị linh căn đâu phải dễ kiếm hơn nữa tu vi không quá kém?

- các ngươi đang lo lắng??? Đúng là không dễ kiếm, vừa hay nó lại trong tầm tay của ta.

Giống nói rồi giờ lòng bàn tay ra, một linh lực xanh tinh thuần vờn quanh hình thành một quả cầu đẹp đẽ.

Một quả cầu linh lực đẹp đẽ hấp dẫn từng ánh mắt nhìn, lần đầu tiên họ thấy một linh lực một cách tinh thuần như vậy, Hắc y nam tử chấp tay:

- đại nhân đây là một linh căn?? Vậy những linh căn khác?? Đại nhân cũng trong tầm tay người sao??

- Bằng linh căn, Độc linh căn. Bán thân tu vi hẳn có thể giải câu đố của các ngươi đi.

Người nhìn người như không tin vào tai mình, nhưng đồng loạt quỳ xuống:

- cầu xin đại nhân cứu mạng..

- cầu xin đại nhân cứu mạng..

...

...

- ta có thể cứu, nhưng sao ta phải cứu??? Ta không phải thánh nhân.. À dù cho ta là thánh nhân nhưng thánh nhân cũng phải có lý do mà hành sự, số mệnh không phải thứ muốn thay đổi là được mà đó phải là sự đánh đổi hợp lý. Ta chỉ đưa cho các ngươi sự lựa chọn, còn các ngươi lựa chọn như nào không phải việc của ta..nếu lựa chọn hãy tới Việt Tông tìm ta.

- Việt Tông..

- Việt Tông..

Từng tiếng lẩm bẩm trong miệng nhưng thâm tâm thầm nhớ kỹ danh tự này, danh tự này gần đây lan truyền không ít.

- vốn dĩ ta muốn lấy một viên Hồi Nhục đan, một Hoá Thần đan nhưng lại mất thời gian nói chuyện với các ngươi, giờ bảo các ngươi phải bỏ ra thì e rằng các ngươi không bằng lòng, ta có một kiến nghị như này...

Giống nhìn mọi người nói.

- xin đại nhân cứ nói.

- tốt, như này đi bên ta có năm người, các ngươi chọn ra năm người, chúng ta đánh năm trận lấy ba thắng làm kết quả. bên nào chạm ba bên ấy thắng, nếu ta thắng đó ta muốn các ngươi phải đưa cho ta, còn ai đưa ra các ngươi tự bàn bạc.

Mấy người Hắc y nam tử cùng tán tu nhìn nhau kinh ngạc, vị đại nhân này tuy rõ ràng có thể dùng lực mà ép người những vẫn cư xử công bằng, phong độ này không phải người thường có thể có được.

- còn bên ta thua, thì coi như ta vô duyên với thứ ta muốn.

- tốt

- tốt

- tốt

- vậy các ngươi chọn người đi.

Từng tiếng sáng khoải đáp lại rồi tụ tập lại trao đổi, Giống nhìn phụ phụ Tiêu Mạt có hơi căng thẳng thì nói:

- có phải các ngươi nghi hoặc vì sao ta có thể lấy lực mà dành nhưng lại làm ra như vậy??

- công tử...

Tiêu Mạt ngập ngừng không nói, quả là hẳn có chút suy nghĩ như vậy nhưng công tử hẳn nhiên có suy nghĩ riêng nên hẳn không muốn làm khó người.

- ta muốn giúp người nhưng điều đó đồng nghĩa với việc một trong số những người trước mặt này sẽ chịu tổn thương nói thẳng ra mất mạng. nếu ta dùng lực lấy đó về cũng được thôi nhưng sau này nó sẽ là vết nứt trong tâm linh của các ngươi. Nhưng ta đưa ra giải pháp này để các ngươi dùng chính sức mình một cách công bằng nhất để các tự tay mình đạt được điều các ngươi muốn kết quả tốt thì các ngươi sẽ không phải nặng lòng vì họ, còn ngược lại thì ít nhất các ngươi cũng cố gắng.

- đa tạ công tử thành toàn. Chúng ta lựa chọn theo ý công tử.

Phu phụ Tiêu Mạt cúi người hành đại lễ mà cảm tạ, công tử cho họ lựa chọn mà còn nghĩ cho họ như vậy, họ phải cố gắng đạt được bằng sức mình.

Giống nhìn hai người gật đầu nhưng không có ngăn lại, Giống chỉ đưa ra sự lựa chọn và họ sẽ phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn đó vì sự lựa chọn đó đôi khi hệ quả nó kéo dài không chỉ vài phút giây mà thậm chí theo họ suốt chặng đường sau này

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Bo5 : Rúng động và cơ hội

Ba người Thao Sảng, Bá Nhan cùng hắc y nam tử trao đổi đôi chút quyết định đội hình chiến đấu, tuy chưa rõ thực hư lực lượng đối diện nhưng gặp chiến mà chạy là điều không ai muốn, đó là tôn nghiêm.

Sự lựa chọn cường đại nhất có thể vừa tăng khả năng chiến thắng vừa là sự tôn trọng bản thân và đối thủ. đây là cơ hội của họ dù là Giống nói ra phương pháp cứu chữa nhưng cũng chỉ là lời nói, thực hư ra sao chưa rõ nhưng Hồi Nhục đan này vẫn là con bài bảo mệnh.

Trao đổi một lúc thì cũng kết thúc, năm người bước ra là Hắc y nam tử, Tượng tam, Tượng Thanh, Bá Nhan, Thao Sảng. Đây là những người cường đại bên họ lúc này.

Hắc y nam tử tiến lên trước chấp tay:

- đại nhân đã chuẩn bị xong.
- tốt, ngươi cứ cử người ra rồi ta cho người đối, còn lại lùi ra ngoài.
- được.

Giống gật đầu nói rồi lùi ra phía bìa rừng, những người khác thấy vậy cũng lùi lại để lộ một khoảng rộng, địa điểm người tông môn lựa chọn nghỉ ngơi vốn là một thung lũng địa hình khá đẹp.

Giống lựa chọn một mô đất cao để tiện quan sát, đưa mắt nhìn Khải Đức hỏi:

- ngươi còn đánh đấm được không??

Khải Đức mới rời vật lộn với lão Hắc vết thương trên người trông chéo, sau khi phục dụng Liệu Thương đan thêm nữa thân thể hẳn sức phục hồi rất đáng nể, hẳn ngồi bệt xuống đất nốc rượu như không, nghe vậy cười vỗ ngực:

- công tử, ta còn đánh được vài trăm hiệp nữa, ta là tay đấm của công tử ah.

Giống gật đầu, tên này càng đánh càng hăng càng mạnh, thân thể rất tốt:

- tốt, lần thể hiện vừa rồi không tệ, ngươi có lợi thế về thân thể nhưng cần uyển chuyển hơn, ngách kháng đôi lúc không cần thiết nên tránh thì hơn, nhớ lúc tập bay ta nói chứ??

Khải Đức nghe dặn ngắt nghỉ hồi lâu, Giống gật đầu hẳn tuy đầu óc đơn giản nhưng chịu khó tiếp thu thì sẽ còn phát triển được, tay đấm này khiến Giống khá hài lòng.

- công tử, người định đánh thật sao??... Ta nghĩ hay là thôi đi.

Tiêu Mạt nhìn Giống bắn khoả nói, Giống tuy không phải người thường nhưng chênh lệch tu vi là cái khó có thể san lấp, nếu Giống có vấn đề gì Tiêu Mạt hẳn thật không biết đối diện ra sao.

- đánh dĩ nhiên đánh, nhưng ta có cách của ta, các ngươi lo lắng sao? Nếu các ngươi thắng thì ta đâu cần phải ra đứng chứ??

Bốn người Thạch Sanh nhìn nhau gật đầu, xem ra phải cố gắng hơn tốt nhất thắng hết để Giống khỏi phải ra sân.

Hắc y nam tử nhìn mấy người xung quanh rồi đằng không bay ra đứng ở trung tâm, hẳn chấp tay cúi đầu về phía Giống rồi tay xuất hiện song giản trắng ngà chờ đợi.

Giống nhìn Thạch Sanh ra hiệu:

- Thạch Sanh ngơoi ra đi.

- vàng.

Thạch Sanh nhận lệnh rồi đi, hần nhẹ nhàng lơ lửng trên không cách Hắc y nam tử một khoảng xa, Hắc y nam tử chấp tay nói:

- vẫn bối, Tượng Thạch mong tiền bối chỉ giáo.

- tốt, tới đi buông tay mà đánh.

Thạch Sanh đáp lời ra hiệu mời, nhưng hần vẫn chấp tay bình tĩnh nhìn Tượng Thạch.

Tượng Thạch khí tức thổ linh lực đẩy lên cuồng nhiệt, thân như đạn pháo bắn tới, Thạch Sanh đưa tay ra một kim cung xuất hiện nơi tay thân bay ngược về phía sau đưa tay kéo dây cung một mũi kim tiễn xuất hiện tùy thời có thể phóng đi.

Từng ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động trên không trung, tuy chưa giao thủ nhưng khí tràng rạo rực, khí tức quanh thân Tượng Thạch khác biệt so với Bá Nhan lúc trước, còn kim tiễn khiến người tự nhủ bản thân liệu tránh được không.

Giống mỉm cười nhìn Thạch Sanh trên không nói với Khải Đức:

- nếu phải dùng một câu nói về nghĩa phụ ngơoi thì có thể nói hần là người toàn vẹn. trường chiến, cận chiến, tâm tính, võ học, âm luật đều tường. chỉ là hần là người tốt đôi khi tốt đến người khác phát bực nhưng có thể nói hần là thợ săn đẳng cấp.

Ba người Khải Đức nghe vậy chăm chú nhìn theo, họ chưa từng nhìn thấy vị cường giả bên cạnh công tử ra tay, một người có thể khiến công tử khen ngợi như vậy liệu có gì đặc biệt??

Thạch Sanh yên lặng trên không, tay buông dây cung, kim tiễn như xé gió mà đi, Tượng Thạch lách người né tránh kim tiễn, khi dùng song giản đánh bật đi những không làm giảm tốc độ bắn của Thạch Sanh nhưng tốc độ của hần lại giảm vì tốc độ bắn của Thạch Sanh lại tăng lên.

Thạch Sanh vừa biến đổi phương vị vừa bắn tiễn, số tiễn tăng dần một tiễn, hai tiễn ba tiễn ngũ tiễn, tiễn khi bay thẳng lúc như lẩn trốn rồi bất ngờ đâm tới Tượng Thạch.

Tượng Thạch vất vả chống đỡ, hần bị đẩy về vị trí ban đầu, trên người quần áo bị kim tiễn cắt vài nơi, trên gò má một vết xước kéo dài còn đang nhỏ huyết.

- ta tới đây. Bán Nguyệt Trâm..

Thạch Sanh cất kim cung đi, thay vào đó là một chiếc phù tằm trung sắc bén, hần nói lớn rồi bắn người về phía Tượng Thạch.

Tượng Thạch nghe vậy điều chỉnh tâm thái, khí tức đẩy lên mức sung mãn nhất song giản giao nhau hướng về hướng đại kim nhận đang lao tới.

Đại Kim nhận va chạm với linh lực tạo lực khiến hần bị đẩy lùi xuống phía dưới, kim phù va chạm vào song giản làm toé ra những tia lửa mặt, Tượng Thạch như thiên thạch bị ném mạnh xuống mặt đất.

Mặt đất lớp cỏ xanh bị dập nát, hai chân Tượng Thạch kéo thành rãnh sâu hơn chục thước hần ngăn được lực đẩy cường đại đó, hần nhìn bóng người trên không mà chiến ý hưng hực, " người này rất mạnh, lần đầu tiên ta đánh với người như vậy " hần hét lớn:

- tiền bối, ta lại tới.. A a a...

Tượng Thạch giang rộng đôi tay mà hét lớn, thổ linh lực như bộc phát đất đá xung quanh rung động như đang run rẩy, từng viên từng viên bay lên lơ lửng vòng quanh hần, cả người hần cũng xoay nhanh, đất đá cuộn trào thành một vòi rồng màu nâu.

- long phá trường không.,

Tượng Thạch cảm giận hướng về phía trước, người hần như một mũi khoan lớn, Thổ long ngẩng đầu khiêu thiên rồi lao về phía Thạch Sanh.

Thạch Sanh nhìn con Thổ Long đầy gai góc đang phá không mát đến mỉm cười:

- tới tốt.

Thạch Sanh hai tay ra dấu nhân trước người Kim linh lực từ thân thể được đẩy ra đan xen nhau tạo thành hư ảnh một chiếc chuông lớn màu vàng trên nó là hình ảnh những cánh chim lạc tung cánh, chiếc thuyền độc mộc và những hoạt động của nhân loại sinh động bao lấy Thạch Sanh vào trung tâm.

Thạch Sanh lẩm bẩm:

- Đại Việt trường tồn, Chung Quy Điền bảo hộ nhân sinh, Kim chung tráo.

Một Kim Chung tỏa sắc vàng rực rỡ, Thổ Long vằn mây phá trời. Cảnh tượng khiến những đôi mắt ngơ ngàng, Thổ Long đâm mạnh vào Kim Chung,

Thổ long dần vỡ vụn đất đá vung vãi khắp nơi nhưng Kim chỉ hơi lay động.

Song giản đánh vào Kim chung nhưng không một tiếng vang, Tượng Thạch bật người về sau kinh ngạc.

- La hán chùa tây phương, tỉnh giấc thiên khung tái... La Hán Kim Thân thành.

Kim Chung tách rời tạo thành hư ảnh kim thân to lớn bao lấy người Thạch Sanh, Thạch Sanh tung quyền đâm hướng về Tượng Thạch, hư ảnh quyền đầu lớn như nghiền nát hư không mà tới.

Tượng Thạch song giản Đan chéo đón đỡ nhưng hấn đánh giá sai uy lực của nó.

"hộc"

Một búng huyết đỏ bắn ra, hấn như cánh điều đứt dây roi thẳng từ trên không xuống, tạo thành một vùng trống rộng mà nằm yên lặng.

Thạch Sanh thu hồi kim thân hạ xuống nhìn Tượng Thạch nói:

- đứng dậy đi nhiều đó chưa đủ với Tượng Yêu ngươi, tuy ngươi còn chưa đủ để so với gã Tượng vương đó nhưng lực phòng ngự cũng thuộc loại đặc thù trong yêu thú.

- haizz phòng ngự của ta kém xa Tượng Vương nhiều, tiền bối nói như vậy hấn đã cùng với Tượng Vương đo qua, ta thật hi vọng được gặp người một lần.

Tượng Thạch hai tay chống người mắt dầy có ảo não, nhưng có hy vọng về người được gọi là Tượng Vương ấy.

- ta nghĩ hấn cũng sẽ rất vui về khi gặp đồng loại cường đại giống như các ngươi, nếu không chúng ta bị hấn phiền chết mất. Tới cho ta xem chân thân của ngươi nào.

Thạch Sanh mỉm cười có hơi chút tường niệm về cái tên rắc rối thích nổi loạn ấy.

- như tiền bối mong muốn.

Tượng Thạch dứt lời, người hơi khom lại thân thể bành trướng theo tốc độ khủng khiếp, bộ y phục rách nát, những ánh mắt xung quanh dõi theo đầy kinh ngạc, đây là lần đầu tiên thấy được chân thân của người đứng thứ hai Vạn Tượng các.

Chẳng bao lâu sau thân hình to lớn đã hiện hữu, nó như một ngọn núi với tứ chi to lớn, hai tai như chiếc quạt được phóng to đang vung vẩy, đôi mắt đen tuyền và toàn thân là lớp lông dài mượt, đôi ngà cong dài.

Thạch Sanh đánh giá chân thân Tượng Thạch cười nói:

- so với hấn ngươi nhiều lông hơn. Tới đi.

Tượng Thạch hai chân nhấc lên cao, chiếc vòi cong lên kêu dài rồi nhấc tám thân nặng nề chạy tới, từng bước chân khiến mặt đất rung động, nơi hấn đi qua để lại dấu chân lớn lún sâu.

Nhìn qua cảm giác nặng nề nhưng tốc độ lại không hề chậm, chẳng mấy chốc đã tới trước Thạch Sanh, chiếc chân lớn giơ cao mà đâm mạnh xuống đỉnh đầu Thạch Sanh.

Thạch Sanh giơ hai tay lên đỡ, thân hình hấn như trùng xuống, hai chân chôn chặt dưới đất một khoảnh thì dừng lại

- lực lượng không tệ đâu.

Thạch Sanh dừng dư chấn lại, hai tay vẫn đỡ chân Tượng Thạch, hấn nhấc chân mình ra khỏi chỗ lún nói rồi dùng lực hất Tượng Thạch khiến cả người Tượng Thạch lùi về sau.

Tượng Thạch ổn định thân hình lại tiếp tục chạy tới, chiếc vòi dài quất mạnh vào mạng sườn Thạch Sanh, Thạch Sanh liền kẹp chiếc vòi vào nách, hai tay ôm chặt lấy rồi dùng sức quay người khiến Tượng Thạch mất trụ.

Thạch Sanh quay Tượng Thạch mấy vòng trên không khiến cô cây ngã nghiêng, tiếng gió vù vù phát ra.

"vù " "vù" "vút " "vù" "rầm"

Quay cơ sở vòng Thạch Sanh buông tay, Tượng Thạch như bao cát bị ném ra xa sát ngay trước mặt đám Tiểu Tam,

- nhị ca..

- nhị ca...

- nhị các chủ..

Mọi người lo lắng to nhỏ, Tượng Thanh lão đảo gượng dậy lắc đầu, đôi tai vung vẩy hất chút đất đá vương bên trong ra nói:

- ta không sao.

Tượng Thanh đang tính tới tiếp thì, trước mắt hần lúc này Thạch Sanh, Thạch Sanh đang lơ lửng ngay trên đỉnh đầu hần, quyền đầu giang mạnh xuống.

" không xong, quá nhanh quá nguy hiểm "

Tượng Thạch lăm bắm nhưng không kịp gì phản kháng, kinh phong từ quyền đầu khiến lớp lông đai trên người hần bị thổi ngược về sau, hai tròng mắt dạt như muốn chảy nước, thậm chí y phục của những người đứng sau cũng phải lay động.

Quyền đầu dừng ngay trước mi tâm hần, Thạch Sanh hạ người xuống đứng đối diện Tượng Thạch nói:

- thế nào?? Tiếp chứ??

Tượng Thạch tỉnh táo lại, hoá nhân hình, bộ y phục nhanh chóng được khoác lên người, hần chấp tay nói:

- tiền bối quá mạnh, ta nhận thua. Cảm tạ tiền bối nương tay.

- người rất khá.

Thạch Sanh gạt đầu rồi chẳng không trở về, Tượng Thạch nhìn theo trong đầu hần đầy những nghi vấn " những người này rốt cuộc là ai? Sao lại xuất hiện ở Lam Nhiên thành này?? Thật sự vì lời hiệu triệu gì đó sao?? Tượng Vương không lẽ thật xuất hiện?? Đông vực muốn dậy sóng sao?? Không được ta phải nhanh chóng nói lại với đại ca, có thể đây là lúc Tượng tộc chúng ta trở lại rồi!"

Mấy người phía sau lúc này mới hoàn hồn, thấy Tượng Thạch vẫn đứng yên như tượng gỗ, Tượng Thanh tiến lại gần cầm tay rung gọi:

- nhị ca... Nhị ca.. Huynh không sao chứ??

Tượng Thạch tỉnh táo lại, nhìn khuôn mặt lo lắng của muội muội nói:

- ta không sao.

Tượng Thạch được Tượng Thanh dìu lại phía hai người Tiểu Tam, hai người lúc này cũng trở nên lo lắng.

- ta không sao, tiền bối ấy đã nương tay nhiều.

- nhị ca hay là thôi đi, bảo hai người Thao Sảng ra đồ là được.

Tiểu Tam như đã quyết định mà nói.

Tượng Thạch lắc đầu:

- không vẫn phải đánh, vị đại nhân này làm việc hần có lý của người, thắng thua không quan trọng các người phải đánh thật nhiệt vào, nếu cuối cùng dâng lên đồ cũng không sao.

Ba người Tiểu Tam nhìn nhau, không hiểu sao lại phải như vậy, nghi hoặc nhìn Tượng Thạch.

- nhị ca lời này là sao??

- đúng vậy nhị các chủ, nếu thua đã đành nhưng cuối cùng vẫn dâng lên mà còn phải đánh nhiệt??

Từng người truy vấn, ý nghĩa của đàn được này không nhỏ, đại các chủ là biểu tượng của Vạn Tượng các, chừa được ngày nào hay ngày đấy.

- những người này cường đại như vậy, nếu như muốn cướp thì chúng ta ngăn được sao? Ta nghĩ hơn hần là muốn chiêu dụ chúng ta? Những người này cùng Việt Tông gì đó hần có quan hệ, một tông môn nhỏ lại có lực lượng như vậy lại cùng xuất hiện? Sao lại nói cho chúng ta biết về Tượng Vương? Thông tin này từ khi xuất đạo đến nay ta chưa từng thấy ai biết được. Ta đoán chắc hần là không giả ngay cả các chừa trị cho đại ca cũng rất hợp lý, nếu là Tượng Vương đến thật và đại ca chừa trị thành công thì đây là cơ hội lớn của Vạn Tượng các ta.

Theo từng lời nói của Tượng Thạch, ba người Tiểu Tam trầm tư, suy nghĩ ánh mắt dần càng trở nên sáng rõ gạt đầu không thôi!

- nhị ca giờ làm sao??

Tượng Thanh được giải mê hoặc, đây là chuyện tốt nhưng nàng vẫn băn khoăn về việc đánh đấm này.

- như ta nói, đánh hết mình đi những người này không phải hồng mềm, đừng hạ sát thủ là được. Ta còn phải nhanh chóng trở về bàn bạc với đại ca.

Mấy huynh đệ nhìn nhau gật đầu, đây không phải chuyện đơn giản, nó liên quan đến tộc đàn và Vạn Tượng các.

Thao Sảng cùng Bá Nhan thấy mấy người nói chuyện nhưng không hề để tâm đến cách âm nên cũng theo dõi được trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng và cũng nghĩ đến mình nên hành động ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Bo5: Nhấn giả, người sống trong bóng tối

Sự rung động về lực lượng của Thạch Sanh khiến người khác ngỡ ngàng không thôi, trường chiến cận chiến, pháp lực thân thể đều cường đại.

Phu phụ Tiêu Mạt nhìn Thạch Sanh không biết nói gì cho phải, những có thể chắc một điều những người bên cạnh tiểu công tử đều là quái nhân.

- công tử..

- tốt, làm không tệ người nghĩ thực lực của mình nằm ở đâu??

Điều này khiến Gióng tò mò không ít, vì phân chia lực lượng ở tu chân này Gióng không quá rõ ràng.

- điều này khó, có thể ta cần cạo sát với hoá thân một lần.

Thạch Sanh cũng hơi mờ mịt, Tượng Thạch là bán thần nhưng đối chiến với hắc Thạch Sanh không cảm thấy khó khăn nên Thạch cũng khó định hình lực chiến của mình ở tại chỗ nào.

Gióng cũng gật đầu đó là biện pháp không tệ, biết ở nơi nào thì mới biết nên làm thế nào.

Thấy người xuất chiến tiếp theo đã ra tràng, là Bá Nhan Gióng nhìn mọi người hỏi:

- ai muốn ra đây??

- công tử để Tiêu Mạt đi, nữ nhân đó hẳn phù hợp với Thu Mai, Bá Nhan này pháp lực không yếu Khai Đức đi ra Sẽ bắt lợi.

Thạch Sanh nhìn Bá Nhan bạch y tung bay, người này nếu không bệnh nơi thân thì chưa hẳn đã thua Tiểu Tam lúc trước hơn nữa là kẻ có kinh nghiệm Khai Đức chỉ là tay mơ.

- Tiêu Mạt người thấy thế nào??

Gióng cũng đồng ý với quan điểm của Thạch Sanh, để nam nhân đánh với nữ nhân thì quát vương tay vương chân, Khai Đức đấu với kẻ lời đời e rằng chịu thiệt.

- công tử để ta.

- đi đi

- vâng..

- phu quân cẩn thận.

Tiêu Mạt chấp tay với Gióng nhận mệnh, hơi gật đầu với Thu Mai mà nhẹ nhàng đáp không đi.

Bá Nhan vừa ra được một chút, những điều mà Tượng Thạch nói cũng khiến hắn suy nghĩ ít nhiều, độc hủ trên thân thể hắn và Mộng Tuyền chuyển biến ngày càng xấu đi hắn biết. nhưng vị đại nhân này khả năng cao có thể chữa trị, vậy hắn phải đánh đổi điều gì? Hắn không có thể lực như Vạn Tượng, hắn phải làm gì???

Tiêu Mạt đối diện Bá Nhan, hai người thăm đánh giá lẫn nhau, Bá Nhan thân trong hiểm cảnh nhưng vẫn có cảnh giới vậy và sự quan tâm với Mộng Tuyền khiến Tiêu Mạt thương thức. Với Bá Nhan, biểu hiện lúc mới xuất hiện của Tiêu Mạt lại khiến hắn trở nên thận trọng vì trên cổ hắn vẫn có chút vết mờ mà Tiêu Mạt gây ra.

- xin tiền bôi chỉ giáo..

Tiêu Mạt hơi chấp tay mà nói, hắn dành cho Bá Nhan một sự tôn trọng, một phần vì tuổi tác phần vì Bá Nhan là người có tình.

- tiền bối không dám nhận, thân phận dựa trên tu vi, đạo hữu mời..

- mời...

Bá Nhan khách sáo ra hiệu mời, ở tu chân giới này thân phận địa vị dựa trên tu vi mà thành nhưng đứng trước hệ sát thủ hay kẻ độc hành cái khuôn phép ấy không quá ép buộc, phải biết rằng kẻ độc hành đủ cường đại ngay cả tông môn cũng hạn chế đặc tội quá tuyệt không thì mang hoạ quần thân. Còn sát thủ như một lưỡi dao luôn sẵn sàng đâm ra từ bóng tối nó là chiếc máy chém luôn có thể rơi xuống đầu bất cứ lúc nào.

Tiêu Mạt rút hai đoản kiếm trên vai, thân thể hơi lay động đậm nhạt, như hình phản chiếu trên mặt nước khi bị một hòn đá rơi xuống đầy quỹ dị.

Bá Nhan linh kiếm xanh tuyền trong tay, thủy linh lực vờn quanh thân như một màn nước trong vắt, mắt dõi theo Từng cử chỉ của Tiêu Mạt.

Tiêu Mạt tay xuất hiện một nắm phi tiêu, hất ném về phía Bá Nhan, trên thân phi tiêu hoạ điểm bao phủ, chúng như có linh hồn thay đổi mọi phương vị, lúc ẩn lúc hiện mà công tới Bá Nhan.

Bá Nhan gấp nguy không loạn, Thủy Vân Kiếm trong tay vũ động, những giọt nước bắn tung toé hất văng phi tiêu, còn những phi tiêu khác hất sử dụng thân pháp xảo diệu tránh khỏi.

Tiêu Mạt thân pháp hư ảo xuất hiện quanh thân Bá Nhan, phi tiêu như vô tận mà phóng. Bá Nhan lưu thủy kiếm pháp uyển chuyển phòng ngự không chút lơ là.

Bá Nhan chợt thấy sát khí phía sau bèn gỡ kiếm đỡ, vừa kịp đỡ lại đòn của bất ngờ của Tiêu Mạt, hất đạp chân lùi lại sau chém phía Tiêu Mạt một kiếm.

" xoẹt "

Tiếng kiếm chém vào thân thể nhưng hấn kinh ngạc nhìn trên lưỡi kiếm không hề thấy dấu vết của huyết dịch, đưa mắt nhìn lại thì chỉ thấy một miếng gỗ lơ lửng trên không.

" xoẹt" " xoẹt" " xoẹt"

Lại nữa, lại nữa thêm những miếng gỗ, từ sự kinh ngạc hấn chuyển sang kinh hãi nói:

- người là nhân giả?? Nhân giả Phù Tang??

Thanh âm không lớn nhưng vang vọng, rơi vào tai những người phía dưới khiến từng người thình lạng vì xưa nay người ta thường truyền nhau rằng " nhân giả, người sống trong bóng tối. Vua sát thủ"

- coi như có hiểu biết..

Tiêu Mạt đáp lời nhưng thân thể lại xuất hiện ở một phương vị khác hẳn, song đoản kiếm hoá điểm nóng rực chém tới Bá Nhan, Bá Nhan đỡ được nhưng Tiêu Mạt đã tiêu thất.

Không thành công Tiêu Mạt thân thể trở lại vị trí ban đầu, thân thể thẳng tắp lơ lửng đứt kiếm lại sau lưng, hai bàn tay ngón trỏ và ngón giữa thẳng rồi ép vào ngực theo phương vị trên dưới lâm bảm:

- phân thân bí thuật.

Đứt lờ từng thân ảnh y hệt Tiêu Mạt hiện ra vây quanh lấy Bá Nhan, Bá Nhan đánh giá những thân ảnh này đầy nghi hoặc vì chúng đều mang hơi thở của Tiêu Mạt, ngay cả tu vi cũng không quá sai biệt.

Không chỉ Bá Nhan mà những người đang theo dõi cũng bất ngờ đầy nghi hoặc, hắc y nam tử trầm ngâm, Khải Đức mắt tròn mắt dẹt lâm bảm:

- đâu là thật đâu là giả? Công tử...

Giống theo dõi hai người trên không, tuy Tiêu Mạt cũng nói về cách chiến đấu đặc thù nhưng vẫn có chút kinh ngạc, không hồ là sát thủ, nghe Khải Đức hỏi thì cười nói:

- giả giả thật thật, trong thật có giả, trong giả có thật, nhưng gì nhìn thấy chưa hẳn đã là thật mà lại có thể là thật..

- ách..

Khải Đức lắc đầu nguầy nguậy, càng nghe càng loạn, mọi người nhìn hấn cười, Thu Mai nhìn Giống nghĩ rằng hấn Giống đã nhìn ra.

Bá Nhan thận trọng đẩy linh lực sung mãn, phân thân của Tiêu Mạt từ từ rút song kiếm ra, trên thân kiếm hoạ điểm bao phủ rồi nhanh như chớp từng người lao tới Bá Nhan rồi người đối diện đối diện lại lao tới tấn công bá Nhan rồi thể vào chỗ đứng của người vừa rồi.

Từng đôi cùng xuất phát rồi vừa vận đứng vào chỗ của người kia, Bá Nhan nhanh nhẹn uyển chuyển tránh né đỡ đòn nhưng vô hình chung hắn không hề xê dịch vị trí ban đầu quá nhiều vì hắn vừa hơi di chuyển thì lại bị người khác ép trở lại.

- thì ra là vậy...

Tượng Thạch lăm lăm, vì hắn nhìn ra quỹ tích này không phải ngẫu nhiên, trên không mỗi khi Phân thân Tiêu Mạt di chuyển xuất hiện những đường kẻ đỏ.

Những người khác cũng đã nhận ra điều này, đều lo lắng không thôi, Mộng Tuyền que đan trên tay dừng lại lăm lăm.

- không xong...

Nàng toan nói lớn cảnh tỉnh Bá Nhan nhưng chợt có một bàn tay nóng rực đặt lên má nàng, đó chẳng phải Tiêu Mạt sao? Hắn tới đây từ lúc nào? Que Đan trong tay nàng đâm thẳng vào ngực Tiêu Mạt, mắt tiêu hiện lên ý cười, que đan đâm vào ngực nhưng đó chỉ là tàn ảnh.

- hừ Phu quân.. Trở về ta tính sổ với ngươi..

Thu Mai bên kia hẳn nhiên đã thấy động tác của Tiêu Mạt, nàng dậm chân hừ lạnh.

Hành động của Tiêu Mạt khiến người khác bất ngờ không thôi nhưng chưa kịp làm ra phản ứng thì thân ảnh Tiêu Mạt đã trống rỗng xuất hiện trên không.

Dường như cảm nhận thấy ánh mắt giận dữ quen thuộc phía dưới, hắn gãi gãi đầu, khi phân thân cuối cùng đã dừng lại.

Bá Nhan y phục trên người thêm nhiều vết cắt, bị hoả diễm đánh phải còn hơi bốc khói nghi ngút, nhưng dường như hắn cũng đã nhận ra hắn đang đứng trong một vòng tròn lớn đầy những đường kẻ đỏ, hắn muốn thoát ra nhưng dường như thân thể xung quanh bị định trụ lại vậy.

Tiêu Mạt lơ lửng trên không cười nói:

- trận thành.

Hai tay Tiêu Mạt hoả diễm bao phủ hắn vẽ ra một vòng tròn lửa trước mặt rồi hai tay làm dấu pháp chỉ trở về trước ngực, các phân thân làm theo không một sai sót.

Hai ngón tay Tiêu Mạt chỉ lên trời hé lớn:

- Giới hoả xuyên vân trận... Lên..

Phân thân đồng loạt giơ tay lên, thân thể hoả diễm bùng phát phóng thẳng lên trời, tạo thành một trụ lửa lớn bao quanh lấy Bá Nhan.

Bá Nhan nhìn vòng lửa nóng rực xung quanh, những đường kẻ đỏ như những hoả nhận phóng lên, Bá Nhan thậm chí nghĩ rằng nếu bản thân hắn không làm gì sợ rằng bị chém như heo quay.

Thủy linh lực cường đại từ trong cơ thể trào ra như đập xả lũ cuối mùa, Bá Nhan Thủy Vân kiếm nơi tay thân thể uyển chuyển múa theo quỹ tích vòng tròn, thủy linh lực cường đại như một xoáy nước hình thành ngày càng lớn, Bá Nhan tung người lên cao hết lớn:

- Đại hải xuất Thanh Long.

Thủy linh lực bao quanh Bá Nhan hoá Thành một con Thanh long khổng lồ, Thanh Long như điên cuồng đâm vào màn lửa hết chỗ này rồi chỗ kia, Thanh Long theo từng cú va chạm nhạt dần nhưng hoả trụ cũng bớt hỏa hậu.

Hoả trụ nhạt dần, Thanh Long ngẩng đầu rít gào dùng lực phá tan pháp trận, khiến hoả diễm bắn tung ra xung quanh, Thanh Long tiêu thất Bá Nhan hạ dần xuống trên thân hơi nước bốc lên nghi ngút, mặt hắn đỏ au hơi thở từ miệng như một làn sương trắng.

- liệt hoả thiêu tâm chương.

Tiêu Mạt vô thanh vô tứ xuất hiện trước Bá Nhan, bàn tay hoả diễm nồng đậm ra chương, Bá Nhan bị bắt ngờ nhưng vẫn kịp thời ra chương cản lại.

- Lưu thủy chương.

Hai chương chạm nhau, thủy hoả đối nghịch, hai người bị đẩy lùi về sau, Tiêu Mạt lùi lại xa hơn nhưng Bá Nhan khí tức nhộn nhạo tiên huyết trong miệng học ra ướm cả ngực áo.

Tiêu Mạt thân thể ảo diệu biến mất xuất hiện trước người Bá Nhan, Bá Nhan xuất kiếm giữa chừng nhưng khựng lại vì lúc này trước mắt hắn là một khuôn mặt quen thuộc, hắn lắp bắp nói:

- mộng tuyền.... Sao muội..

- Bá Nhan..

Khuôn mặt Mộng Tuyền thanh xuân mỹ lệ, mỉm cười nhưng thanh kiếm trên tay đặt lên cổ Bá Nhan.

- Bá Nhan.. Xin lỗi, nhưng ngươi thua rồi!

Hắc y mộng tuyền đưa tay lên mặt, không mặt xinh đẹp biến mất lộ ra khuôn mặt bị khăn đen của Tiêu Mạt.

- ta thua...

Bá Nhan cười khò gạt thanh kiếm trên cổ ra nói, lúc này trong đầu hắn vẫn vương hình ảnh đó, mỹ nhân ngày đó như hoa như ngọc nhưng chính hắn đã khiến nàng thay đổi, nàng vì hắn mà thay đổi.

- vẫn chưa muộn, đại nhân nhà ta có thể để ngươi bù đắp lại cho nàng tất cả.

Tiêu Mạt nhìn Bá Nhan, thấy hắn lòng mang mất mát liền thu kiếm lại nói.

- đa tạ đạo hữu..

Bá Nhan hành lễ cảm tạ, lòng nhẹ nhõm hơn quay người đi không trở lại nơi có ánh mắt lo lắng đang nhìn hắn.

Tiêu Mạt nhìn thấy hai người Bá Nhan vui vẻ thì hơi cười nhưng nghĩ gì đó hắn hơi gãi đầu, quay người trở lại hắn phải đau đầu rồi vì mỗi khi dùng chiêu này hắn luôn gặp phải, ở một nơi lúc này cũng đang có một người chờ đợi hắn với ánh mắt thay sự lo lắng bằng sự khó chịu không nhỏ.

..

...

- Thu Mai... Ta biết lỗi rồi!

- hừ lại đi sờ mặt người khác?? Sướng không? Thích không? Già không tha trẻ không thương hả?? Bỏ ra đừng động vào lão nương.

- đừng giận mà..., nương tử ah.

.....

"Phật điện, một sắc vàng sang trọng kì bí, Phật tổ với khuôn mặt to hơn cả mặt Trư Bát Giới, ông ngồi trên chiếc đài sen lớn đầu đầu đánh giá hai con khi đang chỉ chơé khuya tay múa chân.

- Phật Tổ, lão Tôn là thật.. Hắn là giả.

- lão Tôn mới là thật... Con khi chết tiết dám giả dạng lão Tôn... Hừ

- mày là giả... Lão tôn muốn giết người.

- mày mới giả... Có tin một bồng bán Đại Thánh đập chết ngươi không???

- mày giòi mày vào đề..

- mày vào đề tao sợ mày ah?

- mày vào đề..

..

...

Hai canh giờ sau;

- mày vào đề..

- mày vào trước đề...

- đêch... Lão Tôn không đi nữa.

- lão Tôn cho ngươi đi thỉnh kinh, Lão tôn về núi.

- ngoáp.... Adi phì phò... Nghiệt súc còn không mau hiện nguyên hình?? Đến từ đâu về nơi đó, ngã Phật từ bi..

- Phật Tổ, ông nhầm hàng rồi! Ta mới là Lão Tôn.

Thanh âm còn vang lại nhưng thân thể đã hoá hư vô, Phật điện trở nên im ắng sau thời gian náo động. Ở một nơi nào đó là tiếng cười nhạt: Lão Tôn không muốn thành kinh."

- Lão Tôn Không Muốn Thành Kinh -

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Bo5: Nhục thân đối chiến

Hết sự kinh động này đến sự kinh động khác, Thạch Sanh mang đến cho người ta cảm giác lực lượng tuyệt đối, Tiêu Mạt thì mang lại sự biến ảo và nguy hiểm của nhân giả.

Những mối chi là hai trận đầu, nên khiến mọi người trông đợi hơn liệu có sự kinh động nào nữa không??

Khải Đức đứng dậy phui phui mắt quần cười nói:

- ta có chút không chờ đợi được nữa, công tử lần này tới lượt ta được không??

- nếu đã muốn vậy đi đi.

Giống thấy hấn nộ nóng như vậy thì cũng không ngăn cản phẩy tay cho phép hấn đi.

Khải Đức được cho phép bèn giắt chiếc rìu lên lưng, vũ khí xuất hiện phía sau hấn hơi chùng chân cả người bắn mạnh lên không trung, để lại hai vết chân lún sâu dưới mặt đất.

Hấn dừng lại nơi trung tâm, đôi cánh phe phẩy khiến thân thể cao lớn lơ lửng, lấy bầu rượu nơi hông mà nhắm nháp, mắt nhìn về phía Tấn tu chờ đợi.

Tượng Thạch cùng mấy người Bá Nhan nhìn nhau đang tính toán người nào xuất tràng thì đã thấy Khải Đức đứng chờ, Tiểu Tam nhìn đáng vẻ Khải Đức thì cười cười nói:

- nhị ca, chứ vị lần này để ta đi.

- được đệ đi đi, cần trọng một chút.

Tượng Thạch đồng ý, lúc trước phong cách cuồng dã của Khải Đức hấn cũng đã thấy, ở đây còn Tiểu Tam Tượng Thanh với Thao Sảng nhưng Tiểu Tam cũng đúng là người phù hợp.

Tiểu Tam hơi gật đầu với mọi người rồi quay người đằng không tới chỗ Khải Đức, Tiểu Tam hơi chấp tay:

- Tượng Tam mong huynh đài chỉ giáo.

Khải Đức thấy người đến là Tiểu Tam tới thì hơi thở phào, hấn còn đang nghĩ nếu người xuất hiện là Tượng Thanh thì hấn đánh sao?? Hấn chưa từng đánh nữ nhân ah. Hấn ném bình rượu lại phía Tiểu Tam nói:

- dám uống chứ? Cho nóng người.

Tiểu Tam bất ngờ nhưng vẫn đưa tay bắt lấy, hơi rượu xộc lên mũi khiến hấn hít hà "quả là hảo tửu"

- có gì không dám..?

Nói rồi hấn nốc một hơi dài, rượu chảy qua cuống họng khiến hấn cảm giác như bỏng cháy, men rượu hấn để mê ngây ngất, loại rượu này mới đầu mạnh nhưng về sau nhẹ dịu, thân thể hấn như được tăng thêm phần sinh lực nhẹ nhõm. Hấn cầm bầu rượu trong tay có chút không muốn rời, nhưng cười ném lại cho Khải Đức nói:

- hảo tửu, quả nhiên hảo tửu, huynh đệ thật biết thưởng.

- nếu ngươi thắng, ta tặng ngươi một bầu.

- tốt, vậy ta phải thắng rồi!

Tiểu Tam cười nói, Khai Đức khiến hắn hơi có thiện cảm, như thể huynh đệ lâu ngày gặp lại luận bàn, hắn đẩy khí tức lên hùng hục.

- khoan...

Khai Đức thấy Tiểu Tam bắt đầu nghiêm túc thì gờ tay ra dấu dừng lại, Tiểu Tam nghi hoặc nhưng cũng hợp tác.

- không biết có chuyện gì??

- Khai Đức ta bình sinh chuộng vũ lực, sớm được nghĩa phụ hết lòng khen Tạng tộc nổi tiếng phong ngự, lực lượng mạnh, luôn muốn Thợ giáo một phen nhưng tiếc rằng Tạng tiên bối chưa trở lại nên khắc khoải không thôi! Nay gặp huynh đại không biết có thể cho ta tận mục sở thị chăng??

Khai Đức nhìn Tiểu Tam với ánh mắt mong đợi, lời nói như khẩn thiết xen lẫn tiếc hận.

Những người khác nghe không có gì, có chăng thì thấy đó cũng là điều bình thường nhưng tới tai bốn người Giống thì có cảm giác muốn gõ đầu hắn, đây rõ ràng là người mà làm như quang minh chính đại. Nhưng nghĩ đến nó là phương án không tệ đối với Khai Đức lúc này.

Tiểu Tam trầm ngâm nhìn Khai Đức nói:

- không biết ý huynh đệ là sao?

- nhục thân chi chiến

- nhục thân chi chiến??

- đúng một trận thống khoái..

- tốt...

Tiểu Tam hào sảng đáp lời, hắn dùng tay kéo rách bộ hắc y trên người, để lộ bộ cơ bắp cuộn cuộn rắn chắc, hai tay quyền đầu nắm chặt đầm vào nhau, hơi vận mình phát ra những tiếng xương cốt cọ sát.

Khai Đức thấy vậy mỉm cười, nhấc chiếc rìu sau lưng ném xuống đất, hơi xoay cổ tay nói:

- ta tới đây..

Nói rồi Khai Đức đập mạnh hai cánh bản mạnh tới, quyền đầu đơn giản giáng về phía Tiểu Tam. Tiểu Tam thu tay lại không cầu kỳ quyền đầu cũng đâm thẳng vào quyền của Khai Đức đang tới.

Hai người bắn ngược ra sau, Tiểu Tam lùi vài bước, nhưng Khai Đức cánh hơi chệch choảng lao đảo lùi xa hơn mới cân đối lại được.

Tiểu Tam thấy vậy hơi suy nghĩ " người này thân thể thật mạnh, nhưng không hề dùng một chút linh lực nào, chỉ dùng vũ sí để duy trì trên không, trong khi đó ta lại dùng linh lực đằng không..." Hắn thấy mình hơi chiếm lợi thế hơn đối phương nên xấu hổ nói:

- chúng ta xuống dưới đấu tiếp.

Nói rồi hắn bay người hạ xuống đất, Khai Đức thấy vậy cũng không ý kiến gì liền theo sau mà xuống.

Hai người đối diện nhau đối phương ổn định tư thế mới lao vào nhau, quyền cước mang theo lực lượng cường đại khiến cỏ cây ngã nghiêng.

Khạo Đức càng đánh càng hăng say, Tiểu Tam thì kinh ngạc vì dường như thấy đối thủ dường như càng mạnh thêm khiến hắn cũng bị kích thích tự tôn, đòn thế càng trở nên ác liệt.

Tiểu Tam chiêu thức quyền cước bài bản hẳn nhiên cũng có nghiên cứu qua. nhưng Khai Đức chiêu thức đơn giản trực tiếp bù lại có lẽ vì sinh tồn trong thâm lâm nên phản ứng nhanh nhẹn đón đỡ, trả đòn không kém.

Cuộc chiến tương như là giang hồ phạm nhân đối quyết nhưng mức độ thảm liệt hơn nhiều, cây cối đại thụ bị va đập đổ sập, mặt đất những Vũng đất bị nén xuống thành những chiếc ao nhỏ.

Thứ người ta thấy kinh ngạc là thân thể Khai Đức đạt đến mức độ phá vỡ so sánh thường niên giữa nhân loại và yêu thú.

Giống nhìn đối chiến phía xa nói với Thạch Sanh:

- trở về lựa chọn mấy bộ quyền thuật, cước pháp mà dạy cho hắn, hắn lực lượng mạnh phản ứng tốt nhưng phân phối phát lực không hợp lý. Nếu tu chân không hợp thì chọn của phạm nhân, võ học phạm nhân những nếu luyện đến mức đẳng phong tạo cực cũng không thua kém tu chân đâu.

Thạch Sanh theo dõi này giờ cũng nhận ra nhiều điều, và suy nghĩ xem nên làm sao để kích phát tiềm lực của Khai Đức, nghe Giống nói vậy thì gật đầu.

- công tử nói đúng, võ học phạm nhân là quá trình tích lũy trải nghiệm của con người với thiên nhiên cơ thể, gọi là phạm nhưng bắt tất đã phạm, ta cũng

đã có vài phương án chỉ không biết tâm tính hắn có theo được không.

- tâm tính bẩm sinh đã là hình nhưng không hẳn tu luyện không thể thành. tu thân, tu tâm, có tu mới thành.

Khải Đức chống tay xuống đất đứng thẳng người dậy hơi phúi lớp bụi, một lần nữa hắn dính một cước của Tiểu Tam khiến hắn phải sấp mặt.

Tiểu Tam trên thân có những vết bầm lớn nhỏ hẳn nhiên cũng đã hứng chịu cơ sở đồn, Thấy Khải Đức trở lại thì cười khở tên này đánh mãi không chịu nằm ah, yêu nghiệt.

- Thiên tang cước..

Tiểu Tam bật người cao lên không cước như riu lớn mang kinh phong bỏ xuống đầu Khải Đức, Khải Đức đưa tay lên đỡ ngang đầu.

Thân thể Khải Đức hơi trùng xuống, cơ bắp trên người như chộn trộn phình to lên, hắn đứng thẳng người chân đã cao hông muốn đá vào chân của Tiểu Tam.

Tiểu Tam thu chân lại bật người về phía sau, rồi lại tiếp tục tiến đến:

- Thập diện toàn ảnh cước.

Tiểu Tam di chuyển nhanh xung quanh Khải Đức, cước pháp hư ảo xuất hiện liên miên dồn dập. Khải Đức nhớ lại điều Gióng dạy " lấy chậm chế nhanh" nhưng thân thể vẫn in vô số vết chân. Trông hắn lúc này vô cùng chật vật.

Khải Đức tay đỡ chân chống, nhưng mắt không loạn hắn rất chăm chú, chợt hắn nhíu mày cười nói:

- bắt được rồi!

Khải Đức tay nắm chặt chân Tiểu Tam, Tiểu Tam giật mình rung rảng lấy kia đạp Khải Đức hông rút chân ra, Khải Đức bắt nốt chân kia nói lớn:

- gỡ gao liên hoàn chương.

Khải Đức nói rồi hai tay cầm hai chân của Tiểu Tam đập liên tiếp xuống đất, mặt đất trùng ngày càng sâu, Tiểu Tam học máu làm ướt đầm cả nền cỏ xanh.

Khải Đức đập một hồi mới buông tay, hắn ngồi cả lên người Tiểu Tam quyền đầu giáng xuống, Tiểu Tam cố vùng người đứng dậy nhưng bị hai chân Khải Đức như kìm giữ chặt lại.

Tiểu Tam mặt dính quyền đầu mà sung vêu lên đầu óc trống rỗng quay cuồng, hắn giãy dụa lật người úp mặt xuống đất. Khải Đức chưa buông tay quyền đầu như nước chảy mây trôi giáng xuống lưng rồi đầu.

Khải Đức đấm một hồi nhưng chợt dừng lại vì hắn thấy có điều lạ, Toàn thân Tiểu Mạt rung rung, cơ bắp dường như bành trướng như được bơm khí.

- không xong..

Khải Đức chưa kịp rời thân Tiểu Tam thì đã bị bắn rùi về sau, hắn loạn đĩnh trụ thân hình lại thì ngay vị trí vừa rồi một con Tượng thú lớn gầm gừ nhìn hắn với đôi mắt đỏ ngầu.

- ách.. Nó điên rồi!

Khải Đức lảo lảo, yêu thú mà điên lên ghê gớm hơn rất nhiều.

Không đợi Khải Đức hoàn hồn Tượng thú Tiểu Tam toàn lực xông đến, đôi ngà lớn nhọn hoắt húc vào Khải Đức, Khải Đức lúc này mới hoàn hồn, thân như cột lau trong gió tránh những đòn đâm nguy hiểm.

Khải Đức đôi cánh sau lưng bật rộng, chân đạp đất đẩy người lên cao hông trở lại trời xanh.

" phập" " phập" "phập"

Hắn vỗ cánh mạnh trên không nhưng thân thể không chút lay động, khi nhìn lại thì thấy thân dưới của mình bị chiếc vôi lớn quấn chặt lại.

- ách chết ta rồi!

Tượng thú Tiểu Tam, chiếc vôi cuốn lấy Khải Đức quật hết bên này bên kia, quật lên đại thụ khiến chúng đổ sập, mặt Khải Đức tái mét, huyết dịch tưới cả cây.

" vù " " rầm"

Khải Đức bị ném văng đi, thân thể hắn tiếp đất kéo thành một răng lớn trên nền đất.

Nằm yên lặng một lúc hắn mới lồm cồm bò dậy rửa thầm " đây đơn giản là trả thù ah, điền điền cái...."

- vẫn chưa đủ sao??

Khải Đức ngẩng đầu lên thì đã thấy Tượng thú Tiểu Tam ngay trước mặt, liền lằm bằm nhưng hắn có cảm giác thân thể không nghe theo hắn nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tượng Thú Tiểu Tam hai chân trước nhấc lên đầu ngẩng cao, chiều vòi cong hắn lên trái kêu một tràng dài, chân như chày gỗ nện thẳng xuống đầu Khải Đức.

Khải Đức gượng đưa hai tay lên đỡ đòn, chân Tượng thú giáng hết cước này cước khác, Khải Đức dùng sức mà chặn nhưng thân thể hắn ngày càng trầm xuống.

Một lúc sau thân thể Khải Đức từ dưới nách trở xuống đã chôn sâu dưới đất, Tượng thú Tiểu Tam cũng đã ngừng công kích, đội mắt đỏ ngầu trở lại bình thường, hắn hoá lại nhân hình nhìn thăm trạng của Khải Đức cười

" hắc hắc"

Hắn lao đảo ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, Khải Đức hai tay toát lực trên nền đất, đầu lúc lắc thờ phỉ phò nhìn Tiểu Tam nằm trên đất mà lằm bằm

- này này... Đưa ta ra đi... Đây tỉnh lại đề..

Khải Đức không thấy tiếng đáp lại thì chán nản, nhưng hắn hết sức rồi chỉ còn cách đợi người đến kéo ra thôi, hơi thở hắn phỉ phò khiến cỏ cây ngả nghiêng. Mái tóc đôi gài như một nhúm cỏ lay động.

Giống nhìn thăm trạng của hai người, cười cười cũng muốn để cho Khải Đức chịu khổ một chút, hình ảnh một người còn sống nhăn răng bị chôn cứng dưới đất rất không tề, một lúc sau Giống mới bảo Thạch Sanh:

- trận này coi như hoà, ra đưa hắn về đi.

Thạch Sanh gật đầu dề dề không mà đi, hắn nắm tóc Khải Đức mà lôi lên như nhổ cà rốt rồi cứ như thế cầm trở về, Khải Đức thì mắt nhắm nhiên đôi khi hơi nhăn nhó giống như gặp ác mộng.

" Giữa thiên khung một làn khói vàng bao quanh một viên nguyên anh, bên trong nguyên anh là một chú khỉ con đang ngồi khoanh chân lằm bằm

- ta không thể về hoa quả sơn được, cứ để con khỉ đó đi lấy kinh lão tôn đi làm người cho đỡ bị phát hiện.

Nói rồi làn khói như trống rỗng biến mất không thấy tăm hơi đâu cả.

Đông thổ đại Đường.. Thành Đông kinh.. Thanh xuân lâu.

Căn phòng lộng lẫy được chăng những dải lụa hồng phấp phới, giữa phòng là một chiếc bồn nước tắm rải đầy hoa hồng vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Khắp nơi trên sàn nhà là từng lớp y phục rải rác, nào dài nào ngắn nào trái trảo trảo rồi chíp chíp rải thành một đường dẫn đến chiếc giường đã buông rèm nhưng đang giao động kịch liệt nhìn như có lúc cả bốn chân giường hắn đã nhấc hẳn lên không.

Phía bên trong rèm một thiếp nữ như đang ngồi trên bạch bông chuyển động chậm dần rồi dừng hẳn, nàng đưa ngón tay thon dài khe lau nhưng giọt mồ hôi trên trán nhìn xuống dưới nói:

- lại thêm một người nữa, những kẻ trang hoa này dương khí chẳng đáng bao nhiêu nhưng ra bên ngoài thì quá lộ liễu.

Nàng toan đứng dậy nhưng lại cảm thấy điều khác thường, có một luồng dương khí chập chờn lớn dần.

Phía dưới một nam tử hai tay bị chói hai bên giường, miệng mỉm cười nhưng đôi mắt nhắm nhiều lúc này chỉ còn da bọc xương bỗng như thể chiếc túi da bò được đổ thêm nước cả người bật cong như hình chữ V mắt thao láo nhìn nàng.

Nàng ngó người người toan bật ra sau nhưng cơ thể nàng như có một chiếc đinh định trụ lại từ phía trong, một bàn tay chộp lại phía ngực nàng cùng với một âm thanh như đùa:

- đồng tử hái đào tiên...

- tiểu Bạch Thỏ đi đâu thế?? Không phải nàng muốn dương khí sao?? Thứ Lão tôn không thiếu nhất chính là nguyên khí ah.

- nào nào dài dài ra.

Chiếc giường lại trở nên như có linh trí hay đang nhảy múa cầu mưa màng bội thu, tiếng thút thút tiếng rên rĩ, tiếng cầu xin đầy mê mẩn nhưng ở nơi đây nó lại

là quá bình thường.

Ngoài trời từng hạt mưa nhẹ rơi trên ngói mới đầu đó tiếng nữ nhi khiến lòng người mềm nhũn:

- tôn gia, cầu người tha cho tiểu Bạch, tiểu Bạch bạo thể mà chết mất hu hu...

- Tôn gia, người nhẹ nhàng với Tiểu Bạch một chút..

- Tôn gia..

- Tôn...Tôn... gia...

____Tôn Không Muốn Thịnh Kinh____

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Bo5: mạng người là của ta

Khải Đức nằm như một đồng bụi nhùi nhưng từ mắt thường có thể thấy thân thể hắn đang hồi phục một cách nhanh chóng, các vết bầm tím trên cơ thể tan dần, da dẻ trở nên gần như bình thường nhưng vẫn mê một hắc nhiên trận chiến vừa rồi khá căng thẳng khiến tâm linh có chút mệt mỏi.

Bên kia Tiểu Tam cũng đã được Lão Hắc công trở về cho phục dụng liệu thương đan, Tượng Thạch kiểm tra qua người tam đệ của mình cũng trở nên yên tâm vì hắn không có gì đáng ngại cả.

Tượng Thanh vuốt sợi tóc bết trên trán Tiểu Tam, nàng mỉm cười nàng biết bao nhiêu năm qua, Tam huynh của nàng lòng không yên nhưng hôm nay huynh ấy đã cười trong lúc đối chiến này.

- nhị ca, lần này tới ta đi.

- uh, muội nhớ cẩn thận.

Tượng Thạch nhìn nàng gật đầu, nhắc nhở đôi chút nhưng cũng không nói gì nhiều vì từ trước đến nay chỉ cần điều nàng muốn mấy huynh đệ hắn không ai ngăn cản cả.

Tượng Thanh đằng không trên không trung lơ lửng, hắc y trong gió phấp phới, mái tóc đen dài lay động trong ánh trăng mờ huyền ảo. Dáng dấp nàng khá cao, bộ y phục vừa vặn được thắt gọn ở nơi eo làm nổi bật lên bộ ngực cao và vòng cong đầy đặn kết hợp với khuôn mặt thanh thoát khiến đám tán tu dõi theo có chút thương thức.

Tiêu Mạt hơi liếc nhìn đã rúm người lại vì bị néo ở bên hông, Thu Mai liếc nhìn hắn nói:

- muốn ra đánh không??

- ách... Không không, chỉ là đánh giả thuận tuý thôi..

- hừ...

Thu Mai néo thêm cái nữa mới bỏ qua hắn, nàng bước lên trước Gióng cúi người nói:

- công tử, nàng này để ta đối phó đi.

- có tự tin không??

Gióng nhìn Thu Mai, thấy nàng lúc này khác với thường ngày, ở trên người nàng khiến người khác có cảm giác điềm tĩnh đến lạ, còn có thêm sự sắc bén.

- ta sẽ thắng.

- đi đi.

Thu Mai nhận mệnh mà đi, Tiêu Mạt nhìn nàng chăm chú.

Thu Mai đằng không đối diện với Tượng Thanh, Thu mai mặc một chiếc áo trắng phía ngoài là lớp giáp che phần ngực và bụng, eo được cột một sợi dây màu đỏ được tết như búi tóc và cài một chiếc nạm nạ quý đỏ. Bên cánh tay là hai miếng giáp kéo dài từ bắp tay xuống đến khuỷu, cổ tay cũng được bao

lại bằng một đoạn giáp, trên hông nàng giắt hai thanh kiếm một dài một ngắn.

Tượng Thanh đánh giá Thu Mai đôi chút, nàng chấp tay nói:

- tiểu nữ Tượng Thanh, xin sư tỷ chỉ giáo.

- Thanh cô nương, mời...

Thu Mai hơi cúi đầu nói, tay đặt trên cán kiếm bên hông vào thế đợi.

Tượng Thanh thấy vậy gật đầu, trên tay xuất hiện một Nhuyễn Tiên dài, nó là những đoạn trụ dài được nối với nhau bằng những vòng tròn, một đầu là tay cầm một đầu là như một mũi thương.

Tiên xuất ra uốn lượn bay, phụng vũ, uy lực mạnh mẽ mà công tới Thu Mai, Thu Mai thân pháp nhẹ nhàng uyển như một cách hoa trong gió xào diệu biến ảo trên không trung tránh đòn, tay nàng vẫn nắm chuôi kiếm bên hông.

- trăm không hoá.

Thu Mai tay rút kiếm nhanh chém về phía Tượng Thanh một hoả nhận lớn. Tượng Thanh đưa đoạn tiên lên đỡ, thân, nàng uyển chuyển di chuyển thân pháp vừa điều khiển ngách tiên tấn công vừa phòng thủ.

Ngách tiên lên công về thủ nhịp nhàng, công như mãng xà xuất động về thủ nhanh chóng gọn gàng, công thủ xa gần, khi quán quật, trối, vẩy, đập, chém biến hoá liên tục.

Thu Mai thân pháp uyển chuyển trên không, khi công kích mãnh liệt lúc phòng thủ kín kẽ rồi phản đòn hiểm hóc bằng những nhát chém hoả nhận vào những bộ vị yếu hại trên người Tượng Thanh như hông, đầu, cuống họng nhưng khó mà vượt qua phòng thủ của Tượng Thanh.

"keng"

Trong giây phút suy tư tìm đối sách, mũi tiên đâm vào mũ trụ của Thu Mai, khiến nàng hơi ngã người về sau, mũ trụ rơi khỏi đầu khiến mái tóc nàng tung bay trong gió.

Thu Mai lùi người lại nhìn Tượng Thanh, Tượng Thanh thấy vậy cũng hơi khựng lại.

Thu Mai cuốn lại mái tóc của mình thành cuộn sau đầu, rồi lấy đoản kiếm trên hông thay trâm cài giữ lại, nàng lấy chiếc mặt nạ quý đưa lên mặt, chiếc mặt nạ màu đỏ không che được cả mặt mắt chỉ che được miệng mũi nhưng có điểm nhấn là cặp răng nanh dài nhọn hoắt quý dị.

Tượng Thanh chờ đợi Thu Mai làm xong tất cả, nhưng nàng cảm thấy Thu Mai như một người khác biệt, cảm giác thêm một phần huyết sắc nguy hiểm.

Thu Mai thân lơ lửng trên điểm cao, từ thân người nàng hoả diễm mang viền đen phát ra đậm đặc, mặt trăng phía sau nàng như biến thành màu huyết hồng mị hoặc.

Tay đưa tới nói cán kiếm cả bàn tay nàng và cây kiếm như bị hoả diễm bao phủ, nàng rút kiếm ra với một tốc độ kinh ngạc chém liên tiếp xuống:

- Thiên khung toàn huyết trăm.

Hoả nhận như vô tận loạn sát như xé gió, khiến bầu trời trở nên nóng rực, hoả nhận công tới Tượng Thanh liên miên.

Tượng Thanh Ngách tiên như đại xà cuộn mình, thành từng vòng tròn xung quanh mình đánh bật những hoả nhận đang tới nhưng chéo áo của nàng cũng xuất hiện những vết cắt nóng rực để lộ làn da thiếu nữ mềm mại.

Ngách tiên phòng thủ thấy thế liền chuyển sang công, mũi tiên thế mạnh như tiễn rời cung. Thu Mai thân thể hơi lay chuyển nhưng mảnh giáp bên bả vai bị đánh bật đi cùng với mảnh y phục trắng, trên vai nàng là một hình xăm sóng biển phủ kín tay.

- nhát kích xuyên tâm.

Chẳng màng tới bả vai mình, nàng và kiếm như một mũi tiễn lao xuống từ trên không.

Tượng Thanh tay khiến ngách tiên trở lại, chúng cuộn tròn thành một chiếc khiên tròn chắn lấy chiêu thức hung hiểm ấy.

Sự liên kết của Ngách tiên dường như vì sự bén nhọn từ kiếm pháp làm cho tan rã, trên tiên đã có đôi chỗ xuất hiện những vết nứt.

Mũi Kiếm chỉ thẳng tới cổ họng Tượng Thanh, Tượng Thanh chân đạp nhẹ hư không, cả người cấp tốc bay lùi nhanh về sau, Thu Mai như không bỏ mà theo.

Tượng Thanh vừa lùi về sau ánh mắt hơi loé, Ngách Tiên như chiếc bầy rập hồng hướng tới cuốn Thu Mai, Thu Mai thu kiếm lại cả người bắn ngược trở lại tránh khỏi bầy rập.

Thu Mai tra lại kiếm vào vỏ, quanh xuất hiện hư ảnh ba đầu sáu tay, đều đưa tay vào chuôi kiếm, kiếm chém ra tạo thành vòng xoáy như mũi hoả khoan.

- loa toàn toả sát kiếm.

Hoả diễm như phá tan không gian mà đi.

Tượng Thanh thân thể di chuyển Ngạch tiên, Ngạch tiên di chuyển nhịp nhàng, thủy linh lực theo sự chuyển động của ngạch tiên một vòng xoáy nước lớn hướng hỏa khoan đang tới.

Vòng xoáy thủy linh lực, bị hỏa khoan đốt cháy hơi nước bốc lên nghi ngút, Ngạch tiên bị đứt đoạn mà bắn tung. Tượng Thanh tay ra pháp chi, hư ảnh Tượng hình hiển hoá, từ chiếc vòi của hư ảnh bắn ra một cột nước lớn bắn mạnh đẩy lùi mũi khoan.

Thấy mũi khoan sắp bị tiêu tán, Thu Mai tay Hua kiếm tạo thành một tường lửa chặn ngay lại trước khi cột nước lớn ập tới.

Tượng Thanh thân hoá tàn ảnh, hai chiếc chủy thủ xuất nơi tay, một chiếc nàng ném mạnh về phía Thu Mai, chủy thủ xuyên phá tường lửa, Thu Mai nhanh nhẹn đưa kiếm gạt đi.

Nhưng Tượng Thanh đã áp sát, chiếc chủy thủ nơi tay dùng cách mi tâm của Thu Mai một chiếc lá.

- tỷ tỷ.. Người bắt cần rồi!

- ta thua, bắt cần hay không không ý nghĩa.

Thu Mai đáp lời, thay tra kiếm vào vỏ, khí tức rút đi mất hút, lúc này nàng như thể một người bình thường chỉ là thân thể trên không mà thôi.

Thu Mai nói rồi quay người đằng không trở về, Tượng Thanh thấy đối phương dứt khoát như vậy thì cũng không nói gì, vừa rồi nàng thắng vì nàng đánh lừa người và nhanh chóng chớp thời cơ nhưng nếu thật sinh tử chiến nàng không rõ dù nàng hiện thân có thắng được hay không.

Thu Mai hạ người xuống đứng trước mặt Gióng không nói, nàng phủ một lớp vải trắng quỳ xuống, tay rút đoản kiếm trên đầu xuống đặt ngay ngắn ở trước mặt mình rồi gỡ bỏ giáp trụ trên người đặt ra bên cạnh.

Gióng và Thạch Sanh nhìn nhau nhưng không ai hiểu ta nàng là gì. Tiêu Mạt nhìn dáng vẻ nàng từ lúc trở về tới giờ, thấy biểu hiện nàng lúc này, hấn lại gần kéo tay nàng đứng dậy quát:

- không được, nàng đứng lên cho ta, nàng không được làm thế..

Hai người Gióng bất ngờ vì thái độ khản trương của Tiêu Mạt, Khải Đức đang mỉm cười giương như mơ gặp Tiểu Bạch nghe tiếng quát mà bật dậy nghi hoặc.

- chàng bỏ ra, ta đã quyết, từ nay chàng thoải mái đi sờ mặt nữ nhân rồi.

Thu Mai dâng tay Tiêu Mạt ra, nhất quyết không chịu đứng dậy, Tiêu Mạt lắc đầu:

- ta không muốn, nếu nàng cần ta chặt bàn tay này cho nàng. Thu Mai ta cần, nhi nữ cần nàng.

Tiêu Mạt rút đoản kiếm đặt nơi bàn tay năn nỉ nói.

Tiếng động bên này khiến rất cả đám tán tu nhìn sang, không ai hiểu chuyện gì nhưng chăm chú theo dõi.

Thu Mai nhìn Tiêu Mạt kiên quyết nói:

- chàng biết mà, chàng hiểu ta mà...hãy chăm sóc cho con chúng ta thật tốt.

Tiêu mạt, cổ tay bị lưỡi kiếm hằn sâu từng giọt tiên huyết chảy ra nhưng hấn không đau đớn, thấy ánh mắt kiên nghị của Thu Mai khiến hấn đau lòng.

" keng"

- được, nàng đi thanh thân, cứu tuyền gấp lại.

Tiêu Mạt ném đoản kiếm xuống đất, bỏ lại rồi quay người đi hướng khác, hai bàn tay hấn nắm chặt nhưng run rẩy.

- Thu Mai chuyện là sao??

Thu Mai dập đầu xuống đất rồi ngẩng lên, hai bàn tay nắm lại thành quyền đầu chống xuống đất, đầu hơi cúi xuống nói:

- từ khi còn rất nhỏ, khi mới bắt đầu con đường này, thứ mà những người như chúng ta được dạy đầu tiên không phải cách dùng kiếm kết liễu kẻ thù mà là cách kết liễu bản thân khi thất trận hay khi chủ nhân vẫn lạc.

- chủ nhân... Thu Mai thua rồi! Thu Mai nguyện lấy cái chết tạ tội cho sai lầm của mình.

Thu Mai dứt lời nàng coi bỏ y phục của mình xuống, bộ ngực được băng kín bởi lớp vải trắng những không thể che đi vẻ đầy đặn của nó. Hai tay nàng cân trọng nạng đoản kiếm lên rồi xoay hướng mũi kiếm vào bụng mình.

- khoan...

" rằm"

Mọi người nàng chìm vào thinh lặng vì những lời nói và hành động của nàng thì có người cất lời ngăn lại, chiếc riu lớn rơi xuống ngay cạnh nàng.

Khải Đức nghe vậy giờ quỳ ngay xuống trước cây riu của mình nhìn Thu Mai nói:

- đại tỷ, đường hoàng tuyên cô đơn, người đi trước ta sẽ theo sau.

Khải Đức nói rồi đập đầu với Gióng và Thạch Sanh.

- tốt. Có đệ đi cùng không tệ chút nào.

Thu Mai hai tay nắm chặt chuôi kiếm mà giờ cao, khoe miệng mỉm cười, tuy không có tiếng nhạc chẳng có những cánh hoa anh đào bay trong gió nhưng lòng nàng bình yên đến lạ.

Tiêu Mạt đứng yên lặng như hào mình vào trong màn đêm, từng ánh mắt dõi theo lòng có khắc khoải, những người như vậy thử hỏi tu chân giới có mấy người? Nơi người ta đánh giết theo đuổi cái gọi là trường sinh??

Đoàn kiếm như loé sáng dưới ánh trăng mờ ảo, bờ vai gầy nhưng trở nên lớn hơn.

- pháp

Nhưng chẳng có tiên huyết bắn ra nền vải trắng mà là một chiếc quyền trượng đen tuyền cắm ngay trước mặt Thu Mai ngăn đường đi của đoàn kiếm.

- ta dường như không phải chủ nhân của ngươi.

Gióng nhìn Thu Mai mà nói.

- chủ nhân, chủ nhân có thể chọn hạ nhân cũng như hạ nhân cũng có thể chọn người chủ nhân mà bản thân muốn đi theo. Chủ nhân có ân với Thu Mai với cả gia đình Thu Mai, Thu Mai lựa chọn đời đời kiếp đi theo người, Thu Mai khiến người thất vọng, Thu Mai chỉ có cái mạng này.

Thu Mai cúi đầu nói, từ giây phút đầu tiên nàng đã có suy nghĩ này, phần vì từ trước đã được dạy dỗ phần vì Gióng đã giúp đỡ nhiều.

- nếu ngươi đã coi ta là chủ nhân, vậy ngươi ta nhận nhưng nếu đã vậy thì mạng của ngươi thuộc về ta mà không phải một ai khác, cũng không còn là của chính ngươi. Ngươi chỉ được chết khi cho ta phép, cho dù bất kỳ hoàn cảnh nào cũng vậy ngươi phải sống để chuộc lại lỗi lầm mình mắc phải, mạng của ngươi đối với ta nó chỉ có giá trị khi ngươi còn sống, cái xác thì ta không cần. Làm người của ta nên nhớ một điều ngươi có thể thua nhưng không được gục ngã mà hãy đứng dậy cho ta thấy ngươi có thể làm tốt hơn, người thua ta Sẽ không vui nhưng nếu ngươi chết thì đó là không tôn trọng người chủ nhân như ta.

- chủ nhân... Ta

- đứng dậy..

- vâng.

Thu Mai vâng lời đứng dậy lùi ra sau lưng Gióng, nàng chấp tay mà đứng. Gióng nhìn Tiêu Mạt vẫn đứng yên lặng phía ngoài nói:

- ngươi còn đứng đó làm gì?? Lấy đồ cho vợ ngươi mặc đi, để chừng hừng thê mà được ah??

- dạ. Tạ ơn chủ nhân..

Tiêu Mạt thu gom mấy thứ đồ của Thu Mai vứt trên nền đất, tạ ơn Gióng rồi trở lại loay hoay muốn mặc cho Thu Mai, nhưng Thu Mai lờm cái liền nghiêm chỉnh đứng một bên phía sau lưng Gióng.

Khải Đức thấy vậy thì cười cười toan đứng dậy thì Gióng đã bước tới nhổ cây trượng đập hấn mấy phát.

" bóp" " bóp"

- còn ngươi cứ quỳ đấy, cho đến khi nào ta cho đứng dậy thì thôi! Xem ra trở về nghĩa phụ ngươi phải huấn luyện tử tế ngươi, nếu không được ngay cả hấn và ngươi do chính tay ta luyện.

Giống nói rồi cảm quyền trọng đi thẳng, để lại Khải Đức ngây ngốc như gà mắc tóc quỳ ôm đầu, mắt nhìn Thạch Sanh cầu cứu nhưng đáp lại ánh mắt của hắn là ánh mắt đáng sợ của Thạch Sanh.

Thạch Sanh còn nhớ như in cuộc huấn luyện ngày xưa mà Thiên Lôì đánh cho hắn nhưng nghe Thiên Lôì nói đó chỉ là giản lược phương pháp của Thần Vương thôi ah, cảm giác ấy hắn không muốn phải gặp lại bất kỳ lần nào nữa đâu, xem ra trở về phải cho Tên này vào khuôn khổ không thì người sắp mặt lại là Thạch Sanh hắn.

"Nơi sa mạc bóng cháy, khoảng không như bị hơi nóng làm cho bóng rất đến độ run rẩy.

Thánh Tôn nằm trên chiếc xe buồng rèm trắng đầu gối lên chiếc đùi trắng mềm mại của Tiểu Bạch, miệng hứng những quả nho chín mọng từ tay nàng, phía trước tứ đại Bạch Hổ ì ạch kéo xe.

- Tiểu Bạch đây là đâu??

- Thánh Tôn, phía trước hai mươi dặm chính là hoả diệm sơn.

- Hoả Diệm sơn??

- vâng chính là Hoả Diệm sơn.

- haha tốt cho một cái Hoả Diệm sơn.

Thánh Tôn cười khoái chí khiến cho Tiểu Bạch có chút nghi hoặc " Hoả diệm sơn nóng nực như vậy có gì tốt chứ??"

Tiểu Bạch không biết nhưng trog đầu Thánh Tôn lúc này hiện lên hình bóng một mỹ nhân xinh đẹp tay cầm chiếc quạt nhỏ đã khiến hắn một phen vất vả.

Hoả Diệm sơn, một ngôi nhà nhỏ đơn sơ một Thiếu nữ một tay ôm một nắm cỏ, tay kia dắt tay một thằng nhóc đầu ba chỏm tóc mặc một chiếc yếm đỏ đứng trước một con Trâu có tứ đồng và chiếc sừng gãy, mũi bị sổ khuyên buộc vào gốc cây.

- Nguru ca ah, ta với hài nhi lại đến thăm chàng, nơi này để kiểm chút cỏ cho chàng cũng thật không dễ dàng, chàng nói đúng không??

- Nguru ca, người ăn nhiều một chút nhìn người đạo này gầy lắm đấy, sắp thành thịt bò khô đến nơi rồi!

- Nguru ca, chàng nói gì đi?? Thiết Phiến thấy mệt mỏi quá!

- nghe ọ... Phi phi

- thôi chàng ăn đi ta về.

Nữ tử tên Thiết Phiến nhìn không biết nói gì hơn, bấy lâu nay mỗi lần đến đây chỉ có nàng độc thoại và nhận lại chỉ như vậy, Nàng dắt tay hài tử rồi đi, gió cát làm tà áo nàng tung bay, nét xuân thì của mỹ phụ một con ẩn hiện, trên mái tóc chiếc quạt nhỏ xanh lam tôn thêm cho nàng vẻ kiêu sa.

Tứ đồng Nguru nhìn theo mắt rờ một hàng lệ đỏ, Một chiếc xa giá mỹ lệ dừng lại, một nam nhân giấy dính thủy châu bước xuống tiến lại gần, hắn ngồi sôm lấy chiếc khăn tay lau đi hàng lệ của Nó miệng Thủ thi:

- Nguru ca, huynh số khổ dẫn đến nàng cũng khổ, thôi huynh chịu khó ở lại mà tu đạo, về phần nàng ta sẽ bù đắp thay huynh.

Xá giá rồi đi theo hướng trong gió cát để lại một Nguru Vương lòng lộn kêu gào thảm thiết ở phía sau."

__ Lão Tôn Không Muốn Thịnh Kinh __

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Bo5: Ta đứng cho người đánh

Thân hắc giáp cao lớn, Gióng cầm chiếc quyền trọng trong tay, chân bước từng bước ra giữa trung tâm. Phi phong không gió mà lay động, khí tức ngày xưa phảng phất, khí tức của một người áp cả chúng sinh.

Gióng dừng lại tay chống xuống chiếc quyền trọng, mắt nhìn về hướng tán tu chờ đợi. Từng ánh mắt cũng theo dõi từng bước tiến của Gióng, nhưng bước tiến nhẹ nhàng như thường nhân tản bộ, chỉ là khí tức phát ra khiến người khác cảm thấy run sợ, cái khí tức này từ đâu mà có??

Thao Sáng hơi gật đầu với những người khác cũng bước chân ra, bọn họ chọn ra năm người thì bốn người đã chiến đấu rồi chỉ còn mình hắn, hắn không muốn đành không ra trong khi người ấy chỉ đi bộ.

Hắn bước từng bước nhưng trong lòng có muôn vàn suy nghĩ nhưng cũng lắm phần hiếu kỳ, vị đại nhân này khí độ phi phàm đối nhân xử thế khác với thường nhân vậy tu vi Sẽ ra sao? Tu vi như thế nào mà khiến những cường nhân thuận lòng quy phục?.

- là người sao?? Người sắp băng hoá rồi nếu còn sử dụng linh lực quá nhiều khó mà nói, người đang đùa đùa với chính bản thân người.

Giống đánh giá thân thể Thao Sáng, Thao Sáng khác biệt rất nhiều so với trước, lang da nhăn nheo nhợt nhạt, thậm chí trên khuôn mặt có lớp băng mỏng, hơi thở như một làn sương lạnh.

Thao Sáng chấp tay:

- đại nhân, nếu đã biết sớm muộn sẽ chết thì sớm hay muộn cũng đã sao? Nếu vì vậy canh cánh trong lòng, sợ trước sợ sau thì chẳng phải uổng sống ở đời? Thà rằng buông tay mà sống, sống thật nhiệt đề khi chết có thể mỉm cười.

- người nói đúng, sống cho sao ra sống để không uổng đã sống. Sống thật đặc sắc để khi chết có thể làm ma vui vẻ, những điều này khiến ta nhớ đến một câu " khi ta sinh ra, mọi người cười ta khóc. hãy sống sao cho khi ta chết đi rồi, mọi người khóc ta cười."

- " khi ta sinh ra, mọi người cười ta khóc. Hãy sống sao cho khi ta chết đi rồi, mọi người khóc ta cười."

Thao Sáng lăm lăm lại câu nói này, nhưng người khác cũng lăm lăm nhắc lại rồi trầm ngâm.

- người biết không con đường của người chỉ mới vừa bắt đầu, tu chân dài đằng đẵng, nguyên anh hoá thần cũng chỉ là một bước nhỏ, người ta thường nói trên người có người ngoài trời lại thấy trời cao khác, liệu người đã sống đủ nhiệt? Đó đã gọi là nhiệt? Người nên sống thật lâu để thấy rằng sự sống này thật vi diệu biết chừng nào.

- đại nhân, vậy còn người??

- ta ư?? Ta vẫn chưa thấy quá nhiệt, tu chân giới này chỉ là vị diện thấp nhất làm sao đủ để thấy nhiệt.

- vị diện thấp nhất sao??

Thao Sáng ngắt người hỏi lại đầy nghi hoặc.

- người từng ăn kẹo hồ lô chứ? Như khi người cầm thẳng thanh kẹo đó lên thì viên đầu tiên đó Sẽ là tu chân giới còn mấy viên khác ở ngoài kia.

Giống nói rồi chỉ tay thẳng lên trời, mọi người nhìn theo hướng tay Giống.

- như tu chân giới có phân chia tầng lớp tu sĩ, thế giới cũng vậy nhưng để thấy được điều đó người phải sống thật lâu, hoặc có thể không cần như vậy nếu ta đưa người đi.

Những điều Giống nói khiến người khác kinh nghi nhưng không hiểu sao lại khiến họ tin tưởng và càng thêm thấy Giống rất huyền bí.

Giống thấy mọi người trầm lắng như vậy cười nói:

- không nói chuyện này nữa, không khéo khiến đạo tâm xụp đổ thì không hay, nào chúng ta bắt đầu thôi!

- Thao Sáng xin đại nhân chỉ giáo.

Thao Sáng cũng hỏi lại tinh thần, nghe vậy liền chấp tay thêm phần cung kính.

Giống ngẫm nghĩ xem nên đánh thế nào ah, tu vi hiện tại hơi thiếu hụt, Giống nhìn hắc giáp trên người mình rồi nói:

- thế này đi, ta đứng cho người đánh nếu người không thể làm gì ta thì người thua.

- chuyện này... Đại nhân người chắc là muốn như vậy chứ??

Thao Sáng khí tức đã được đẩy lên, hơi nóng toa ra hùng hực nhưng ngập ngừng nhìn Giống hỏi, hắn băn khoăn ah lẽ như sao hắn khó mà tiếp nhận được.

Những người khác nghe vậy thì bất ngờ đứng yên cho một nguyên anh hậu kỳ đánh? Cái này nếu luận cảnh giới thì phải chênh lệch lớn nếu không thì phải có phong ngự như thế nào? Không lẽ trong mắt người nguyên anh không đáng nhắc đến?

- còn sao nữa cứ đến thôi! Ta không lo, người không cần nhọc tâm.

Giống đáp lời, thân đứng thẳng tắp nhưng khiến người khác ngược vọng vì lúc này dường như trong lòng người khác Giống trở nên to lớn khác thường.

- vậy đại nhân, ta đắc tội rồi.

Thao Sảng cất lời khi thể đẩy lên cuộn cuộn, hoà linh lực xen lẫn bạch sắc khiến hấn như vừa bước ra từ một phòng xông hơi.

- hoá phần thiên quyền

Thao sảng bay người mà tới quyền đầu hoá điểm bao phủ, đắm vào ngực Gióng.

Gióng hứng trọn quyền này, ngực hơi lõm xuống bị bao phủ một lớp băng mỏng, cả người bắn về phía sau một khoảng xa mới dừng lại.

Sau lưng Gióng, Hắc sắc vũ sí mở rộng, Gióng bay trở lại đứng trước Thao Sảng, đưa tay phui lớp băng trên ngực, vết lõm trôi lên trở lại bình thường như chưa có gì xảy ra.

- không tệ, tiếp nào.

Ngây ngốc, toàn trường trở nên lặng thinh. Có thể quyền vừa rồi chưa phải toàn lực nhưng không hề thấy Gióng vận dụng linh lực, nếu nói hắc giáp là pháp khí thì cũng cần phải có linh lực cheo chống, đằng này không hề có dấu hiệu linh lực gì cả.

- Thiên lý bài điểm chương.

Thao Sảng ra chương pháp, hư ảnh hoá chương lớn xuất hiện đầy rẫy xung quanh Thao Sảng như vô tận đánh về phía Gióng.

Gióng hắc sí sau lưng trườn lên phía trước như một lớp tường chắn hoá chương lại, hoá chương in lên đôi cánh những vết tay băng như chẳng bao lâu đã hoá thành làn sương trắng, Gióng hơi lùi bước về sau nhưng không quá xa vì hoà lực đã bị hắc xí tiêu đi phần nhiều.

Hắc sí vẫn nguyên vẹn như ban đầu, Gióng đây là lần đầu dùng cặp sí có từ lúc trúc cơ nên không nghĩ rằng nó cũng không đơn giản.

Sờ dĩ Gióng vẫn bình yên là nhờ hắc sí, hắc giáp còn một phần là lớp lân giáp hoàng kim nơi thân, món quà huyết mạch này khiến gióng như được bao bọc trước cường lực.

Hắc sí bung ra, Gióng nhìn Thao Sảng vẩy tay ra hiệu nói:

- tiếp tục đi.

Thao Sảng ngây người nhìn kết quả đòn công kích vừa rồi, nghe Gióng nói vậy, hoá điểm nơi tay hoá đao mà chém tới:

- hoá trăm thiên hà.

Hoà nhận sắc bén mang theo hơi thở nóng như thể chém rách hư không, từng hoà nhận liên miên mà đi.

Trên thân hắc giáp đầy những vết cắt nóng rực vương đầy hoá điểm rồi lại băng hoá lại, Gióng bị hất người xuống đất, hoà nhận chém trên nền đất những rãnh dài, cây cỏ cháy xém rồi trở nên đóng băng, nơi Gióng nằm sương giá bốc lên nghi ngút như thể đó là một suối nước nóng.

Mọi người nhìn vào làn sương chờ đợi, nhưng một hồi chưa thấy động tĩnh gì, trở nên nghi hoặc lo lắng thì từ màn sương ấy hắc giáp cao lớn quen thuộc bước ra.

Những vết cắt trên hắc giáp vốn đã bị băng hoá lại nhưng phía trong đó xuất hiện những dấu hiệu hoá điểm, băng bị hoá điểm này làm tan chảy, theo từng bước chân của Gióng những vết cắt dần liền lại một cách hoàn hảo.

- đại nhân, tiếp theo ta muốn dùng đòn tối cường của ta, nếu kết quả không thay đổi thì ta không đánh nữa, đánh với đại nhân ta có cảm giác đạo tâm của mình sụp đổ mất thôi.

- được tới nào.

Thao Sảng linh lực đẩy lên mức cực đại mà hấn có thể, hoà linh lực băng khí bốc lên ngàn ngút hoà quyền với nhau tạo thành hư ảnh người khổng lồ băng hoá, hư ảnh tay nắm thành quyền đầu.

- hư thần song linh quyền.

Quyền đầu lớn mang hai linh vực trái ngược mà tới, kèm theo kinh phong mạnh mẽ.

Gióng đánh giá quyền đầu đang tới, bàn tay giơ ra phía trước, bàn tay Gióng từng ngón tay hoá điểm bốc lên như đóm lửa bếp củi nhỏ lay động, Gióng lăm bầm:

- Thiên Văn hoá, cho ta thấy ngươi có thể làm gì??

Thiên Văn hoá, tương truyền ngày trước khi những món đồ Gióng yêu cầu Hùng Vương rèn thành, được mang lên đàn tế trời để báo cáo thương thiên thì một hoá cầu lớn phá thiên mà tới đánh thẳng vào ngực sắt, khi Gióng tới tu chân này nó chỉ còn là một đóm lửa nhỏ.

Một bàn tay đón lại một đại quyền đầu, thân thể Gióng bị đẩy lùi dần lại, phía sau lưng phi phong bay phấp phới. Thiên văn hoá nơi tay Gióng như một đĩa trẻ hầu ăn cần nuốt hoá quyền đầu to lớn khiến hư ảnh mờ dần mà nó lớn dần lên, hư ảnh từ quyền đầu nhạt dần rồi cả hư ảnh người khổng lồ bằng hoá như biến thành lồng hoá lưu bị Thiên Văn hoá hút vào bản thân.

Thao Sảng thấy vậy liền sợ hãi ngắt liên hệ với hư ảnh, nhưng dường như hơi chậm trễ miệng hốc ra huyết dịch, thân thể lão đạo không vững mái tóc bạc như cước và làn da nhăn nheo với những lớp màn băng.

- biểu ca...

- Thao Sảng..

- tiểu tử...

Mọi người thấy vậy lo lắng, gọi nhưng không thể tiến tới vì hai người chưa ai nói chấm dứt chiến đấu.

Gióng lúc này toàn thân hoá điểm bao phủ, nó giống như với Thao Sảng vừa rồi hoá xen lẫn băng giá, Gióng bất ngờ không thôi thì ra Thiên Văn hoá còn có thể cần nuốt.

Thu hồi hoá điểm, Gióng đành không tới đứng trước Thao Sảng. Thao Sảng cố định trụ cơ thể hành lễ mà nói:

- đại nhân, Thao Sảng cam bái hạ phong.

Dứt lời hần như thoát lực đổ xuống, Gióng thấy vậy hơi ngồi xuống, cho hần ngồi khoanh chân xuống đất rồi Gióng khoanh chân ngồi phía sau, tay đưa vận pháp mộc linh lực như một mảng xanh tươi bao quanh người Gióng, theo tay Gióng đặt trên lưng Thao Sảng mà tiến vào người Thao Sảng.

Đám đông từ xa thấy vậy, đập không bay tới vây quanh lấy hai người, Uyển Thanh ngập ngừng toan chạy tới gần:

- biểu ca...

Nhưng nào vừa cất bước thì cảm thấy như có một vách ngăn cản nằng lại, Thạch Sanh cất lời:

- yên lặng đi, chớ làm đại nhân nhà ta phân tâm kéo lát nữa các người chỉ có thể khiêng xác hần về.

Thì ra đó là vách ngăn do Thạch Sanh tạo nên để những người khác làm ảnh hưởng đến Gióng, vì lúc này nếu Gióng bị ảnh hưởng có thể bị phản phệ dẫn tới nội thương.

Những người khác nghe vậy, tuy lòng còn lo lắng nhưng đều lùi bước về sau im lặng mà nhìn.

Mộc linh lực như một nguồn sinh cơ cường đại, cỏ cây xung quanh nơi hai người ngồi đều trở nên xanh tươi rập rập, hiện trạng rơi vào mắt người nhìn đều cảm thấy thần kỳ, Bá Nhan Tượng Thạch nhìn nhau đều thấy sâu trong kheo sự huân hỉ này sinh.

Thao Sảng da thịt trở nên căng hơn và trở nên hồng hào hơn trước, mái tóc bạc đã lốm đốm sắc đen, mắt hần hơi động đậy rồi từ từ mở ra, cảm nhận thấy sự thay đổi trong cơ thể mình, cảm nhận thấy sự hiện diện của luồng mộc linh lực tới từ phía sau, trong lòng hần có chút gì đó không rõ.

Gióng thấy Thao Sảng đã qua thời điểm nguy hiểm liền thu tay lại, mộc linh lực trong cơ thể Gióng cũng không còn nhiều cũng cần thời gian phục hồi nữa.

Gióng tay chống quyền trượng mà đứng dậy. Thao Sảng thấy vậy cung đứng dậy hướng Gióng dùng đại lễ mà nói:

- Thao Sảng tạ ơn đại nhân ra tay cứu giúp.

- không có gì, lần này cũng do ta sợ hãi mà ra. Coi như ta chuộc lỗi với người.

- không giám, đại nhân đó là khi giao tranh khó tránh khỏi. Đại nhân kéo ta lại khi ta đã bước nửa bước vào quỷ môn quan, đó khác chi là ơn tái tạo.

Thao Sảng lắc đầu người cúi càng sâu hơn tỏ vẻ cảm kích, những người khác thấy vẻ sức sống trở lại trên người Thao Sảng mà trở nên ngây ngốc mất nhưng Gióng càng trở nên tôn kính phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Quy định là tới từ nắm tay

Những người xung quanh nhưng Gióng, có nhiều cảm nghĩ nhưng chung quy có thể nói rằng Gióng chong mắt những người này được khoác lên vẻ thần bí cường đại. Tất cả chấp tay lại nói:

- ra mắt đại nhân

- không cần đa lễ, trước lạ sau quen, sau hôm nay cũng như nhận thức.

Gióng khoát tay khách khí, nhưng cung không ngăn họ hành lễ mà thân nhiên nhận như lẽ thường.

Thao Sánh lấy từ gói chỉ ra hai bình Ngọc, cung kính đưa cho Gióng:

- đại nhân, đây là đồ người muốn, xin người hãy nhận lấy.

- tốt, vậy ta không khách khí nữa.

Gióng đưa tay nhận lấy, dù sao đây cũng là điều đã nhắc trước, lấy của ai thì cũng như nhau.

Phu phụ Tiêu Mạt nhìn mục đích đến tay thì lòng nhẹ nhõm hơn, có nó Thi Nguyệt có thể trở lại như một nữ hài bình thường rồi.

Bá Nhan hơi ngập ngừng nhưng Mộng Tuyền vỗ nhẹ tay hân hỉ cười, Bá Nhan gật đầu với nàng rồi hơi tiến lên đưa bình ngọc cho Gióng:

- đại nhân..

- đại nhân...

Tượng Thạch cũng dứt khoát đưa đồ của mình lên, nhưng Gióng lắc đầu khiến hai người nghi hoặc.

- ban đầu ta có nói, ta chỉ cần mỗi thứ một viên. Những thứ này hai người các ngươi cứ giữ lấy, trở về suy nghĩ thật kỹ dùng hay không dùng là do các ngươi.

Gióng thấy bọn họ nghi hoặc thậm chí có chút lo lắng thì cười nói.

Hai người nhìn nhau thấy vậy cũng không tiện năn nỉ, dù sao có những người lời đã nói ra dù bọn họ có nói gì thì cũng không thể thay đổi được.

- giờ mọi việc đã xong, ai về nhà nấy, ở đây lâu e rằng người tông môn sẽ đến thì lại thêm chuyện.

Gióng khoát tay với mọi người, toan quay đi, Bá Nhan hơi ngập ngừng:

- đại nhân...

- trở về đi, lựa chọn là ở các ngươi, nếu cần tìm ta thì đến Việt Tông là được. Đi đi.

Bá Nhan, Mộng Tuyền hành lễ rồi quay người chẳng không mất đi. Huỳnh đệ Tượng Thạch cũng dứt khoát chuyển thân biến mất vào sâm lâm.

- còn các ngươi cũng trở về đi, đông người như vậy đừng đi tập trung, phân tán mà về.

Gióng nhìn đám tán tu vẫn có ta định trở về thì cũng bảo họ trở về.

- đại nhân, xin người cho Thao Sánh đi theo người.

Thao Sánh quỳ một gối chấp tay nói, ánh mắt nhìn Gióng đầy mong đợi.

- vì sao?? Nếu vì thân thể ngươi thì nhìn vào đồ vật ngươi đã đưa ta thì có thời gian tới Việt Tông ta Sẽ chữa cho ngươi.

Gióng nhìn Thao Sánh quỳ trước mặt mình mắt gặng hỏi, ý định Gióng vốn cũng như thế, nếu hắn đã đưa đồ cho Gióng muốn thì Gióng chữa bệnh cho hắn thì cũng là lẽ đương nhiên.

- biểu ca...

- Thao huynh đệ..

- huynh đệ...

Những tán tu khác, mắt người Phương Xuân, Uyển Thanh cũng có ta định góp lời khuyên hắn nhưng lời chưa nói thì Thao Sánh đã dơ tay ngăn lại:

- chur vị huynh đệ, ý Thao Sánh ta đã quyết chur vị đừng bận lòng, thời gian qua huynh đệ đã giúp ta rất nhiều, phần ân tình này ta giữ, nhất định có một ngày ta sẽ trả.

Thao Sảng lớn tiếng nói với tất cả mọi người, những ánh mắt nhìn hắn có chút không nỡ nhưng biết rằng khó mà thay đổi được ý của hắn. Thao Sảng lại nói tiếp.

- đại nhân, sinh tử suy ra cũng là thứ yếu, ta muốn được trải nghiệm thứ nhiệt mà người nói để không uống một kiếp này, ta muốn được theo chân người vượt mọi giới, muốn được đứng trên đỉnh cao nhất mà chỉ tay nói với hậu nhân rằng ta đã từng sống như thế.

Từng lời Thao Sảng nói như vang vọng khắp không gian, nó vào tai những người khác như ngọn lửa rót xuống mặt dầu bình lặng, khiến nhiệt huyết trong lòng người như thể bùng cháy.

- người tin vào những điều ta nói sao?? Con đường đó Sẽ rất dài, nguy hiểm trùng trùng, có thể chưa đi đến cuối con đường thì đã đạo tử thân vong.

Giống cười nói, cái con đường này vốn dĩ khi mới bắt đầu Giống cũng xác định nó không một chút dễ dàng, thành công hay không chỉ có dẫn thân mới biết.

- đại nhân, ta tin và ta đặt cược số phận xuất ta, nếu một ngày ta không thể đi đến cuối con đường thì chỉ trách bản thân ta cố gắng chưa đủ, nhưng ta tuyệt không hối hận vì lựa chọn của mình hôm nay.

Thao Sảng kiên định mà nói, hắn không muốn chứ như hiện tại mát chờ chết, dầu bây giờ Giống có chữa bệnh cho hắn nhưng sau đó thì sao? Khi hắn biết những thứ ngoài kia rung động như vậy sao hắn có thể nói mình đã sống một cách hết mình khi thân chỉ trong một cái ao làng.

- người đã quyết thì ta cũng không cản nhưng nếu đã muốn theo ta, thì một ngày nào đó bước chân người quá chậm thì đừng mong đợi ta sẽ chờ người. Đừng dậm đi.

Giống nhìn hắn nói đôi lời rồi ra hiệu cho hắn đứng dậy, tuy Thao Sảng không tặc nhưng cho dù là tuyệt đỉnh ư người kiêu ngạo ra sao nhưng đừng mong ta nhận được sự coi trọng, sự coi trọng đôi khi chính là làm hại mà thôi.

- tạ ơn đại nhân thu lưu.

Thao Sảng dập đầu vài cái rồi mới nghiêm chỉnh đứng dậy lùi sang một bên sau lưng Giống.

Đám tán tu nhìn nhau, có những người gật đầu rồi cũng quỳ xuống đồng thanh mà nói:

- xin đại nhân thu lưu.

Giống nhìn những người này, những người ở đây không tặc, tu vi cũng tư nguyên anh trở lên còn đều là những kẻ từng vào sinh ra tử.

- các người đã muốn thì ta không cản, tu vi các người không tặc nhưng nếu muốn có vị trí trong trận thế của ta, các người còn cần cố gắng nhiều. Và những thói quen mà các người năm giữ cũng có thể bị thay đổi.

- đa tạ đại nhân.

Những người này nghe vậy cũng hiểu, họ là người mới muốn được trọng dụng thì sao có thể, còn nếu theo tổ chức đương nhiên có nhiều thứ Sẽ phải thay đổi đầu thế giống như tán tu được.

- còn các người thì sao??

Giống nhìn mấy người Phương Xuân, Uyển Thanh cùng phân nửa những người khác vẫn đứng khi những người này đã quỳ xuống.

- đại nhân, người rất cường đại và những lời người nói cung khiến ta sục sôi nhưng vào tông môn ư?? Ta không muốn điều đó.

Phương Xuân chấp tay mà nói, nhưng khi nhắc đến tông môn dường như có chút mất bình tĩnh, những người khác không có ý kiến hẳn nhiên cũng cùng một suy nghĩ.

- dường như các người với tông môn có khúc mắc không nhẹ. Không biết đó là sao??

- đại nhân chuyện này là...

- ta không hỏi người.

- vâng, đại nhân.

Thao Sảng tiến lại định nói nhưng Giống giơ tay cản lại, Giống muốn nghe từ chính những người này nói ra lý do vì sao??

- đại nhân, Uyển Thanh không muốn vào tông môn, với Uyển Thanh tông môn là kẻ thù, vì tranh chấp một mỏ quặng giữa các Tông môn mà cả thôn trang của Uyển Thanh bị tận diệt.

Uyển Thanh lạnh nhạt nói, lời lẽ dửng dưng nhưng trong đáy mắt có sự xót xa nhàn nhạt.

- ta vốn trước kia cũng là đệ tử đại tông phái nhưng bị người đồ oan giết hại đồng môn, hắc hắc chúng không chịu nghe lời ta giải thích, chẳng những truy sát ta mà cả gia đình ta bị cắt đầu treo ngoài thành chịu sỉ vả, người ta không tin ta chỉ vì người đồ tội cho ta lại là cháu trại đại trưởng lão??

- nữ nhân của ta bị cướp ah...bị hấp trước mặt ta..

- tông chủ của ta thích nam nhân nha... Ta không muốn bị thông nhưng...

- ta ư?? Những vết sẹo trên thân ta này chỉ vì ta lỡ nhẫn chết một con kỳ nhông thôi.

- ta...

- ta...

- ta... Ta thích tông chủ của ta, năng cũng có tình cảm với ta nhưng nhờ vậy của quý của ta giờ không dùng được rồi!

Từng người, từng người nói ra những câu chuyện của mình, có cay hận có tiếc nuối có thù ghét, nhốn nháo đầu đó có giọt lệ tràn, đầu đó những tiếng thở than.

Giống nhìn tất cả, nghe tất cả mà thờ dài nói:

- các ngươi nên tự trách mình thì hơn, trách bản thân không đủ cường đại. Đây là tu chân giới nơi người ta nói đạo lý bằng quyền đầu, tay ai to người đó lớn, nơi người ta đập bằng lên thân các của người khác để kiếm cái lợi cho mình. Con người ta khi sinh ra vốn tính lương thiện thiện ác vốn dĩ do cuộc sống mà nên, để bảo vệ bản thân đôi khi không chỉ ác với người mà còn chính với bản thân mình. Các ngươi có khúc mắc với tông môn nhưng đâu phải ai trong đó cũng là kẻ xấu? Thế gian này dù ở bất kỳ đâu cũng đều có người xấu kẻ thiện, các ngươi có thù với tông môn nhưng các ngươi đã làm gì để thay đổi nó? Các ngươi cam chịu và ở đó mà trách móc? Và nhìn những người khác lại tiếp tục chịu những cái các ngươi phải chịu??. Quy định ở đây là có từ nắm tay, tay ai lớn thì quy định từ đó mà ra. Thay vì trách móc sao không trở thành người cho ra quy định để những người khác làm theo và trừng phạt những kẻ xấu đó??

Những người này im lặng lắng nghe Giống nói, thanh âm như chiếc chùy sắt gõ từng nhát vào tim, họ căm thù nhưng lại chọn chạy trốn vì cường lực, họ muốn báo thù nhưng kẻ địch lại quá mạnh, không phải họ không muốn nhưng họ có thể sao??

- thật là mất tâm trạng, thôi các ngươi trở về đi. Thao Sáng và những người khác cũng trở về đi có gì thu xếp hay giải quyết thì giải quyết, xong xuôi thì đến tìm ta.

- vâng đại nhân.

Thao Sáng chấp tay đáp lời, Giống gật đầu rồi quay đi, bốn người Thạch Sanh thấy vậy cũng nói gót theo sau. Để lại đám tán tu còn đang trầm ngâm

- công tử, chúng ta đi đâu đây? Trở lại Lam Nhiên hay về tông môn? Hay đến Nguyên Thọ đại náo một phen.

Khảo Đức đôi vũ sĩ quát phần phạt, tay cầm bầu rượu xóc xóc rượu trong đó cũng chẳng còn nhiều hần cần bổ sung thêm nhiên liệu, nếu chọn trong đó thì hần muốn trở lại Lam Nhiên, Tiêu Bạch khiến hần có chút nhớ nhung.

- Nguyên Thọ lời đồn không biết đúng hay sai nhưng ta không muốn kiểm chứng, dù sao sớm muộn người tông môn cũng điều tra việc hôm nay về Lam Nhiên không thoát đáng, tốt hơn vẫn là về tông làm ra chút chuẩn bị vẫn hơn.

Giống đáp lời, tay xuất hiện bình Ngọc chứa Hồi Nhục đan đưa cho Tiêu Mạt nói:

- cầm lấy, ta có kiến nghị các ngươi cũng theo chúng ta về, đợi khi gió lặng thì tính sau, dù sao Hồi Nhục đan này công dụng thực hư chưa rõ, biết đâu ta có thể trợ giúp điều gì.

Phụ phụ Tiêu Mạt nhìn bình ngọc vui vẻ cầm lấy xem xét, Tiêu Mạt hơi cúi đầu:

- tạ ơn chủ nhân, nhưng chúng ta sợ Sẽ đem phiền phức tới cho chủ nhân...

Hai người nhìn nhau, băn khoăn như thể dấu điểm điều gì.

- các ngươi đã nhận ta làm chủ, thì lời ta là mệnh lệnh, phiền phức ư?? Thứ đó ta chưa từng sợ qua, người khác muốn động đến người của ta thì trước hết phải hỏi qua ta trước.

Giống nhìn hai người, ngoài bị truy nã hần là còn lý do khác khiến những người này lo lắng, nhưng Giống cũng không quan tâm lắm. nước đến đất chặn, binh tới tướng ngăn, có gì đáng lo?? Tất cả cũng chỉ là bước đệm cho con đường đã chọn thêm chút màu sắc mà thôi!

- đại nhân...

- đại nhân...

- thôi không nói nữa, cứ vậy mà làm

Giống khoát tay ngăn lại, mà gia tăng cước độ, hai người Tiêu Mạt nhìn nhau gật đầu rồi theo sát phía sau. Thạch Sanh thấy Khải Đức dường như còn đang mơ mộng điều gì, liền đá đít hần mấy cái mới vỗ cánh đi, Khải Đức hơi chao đảo thân hình nhưng cười hắc hắc La lồi theo sau.

Một đêm dài cứ thế trôi qua, có những sự kết thúc và có những thứ mới bắt đầu. Con đường đi đến đâu? Xa đến đâu? Và như thế nào? Đều là do sự chọn lựa, đúng hay sai? Người có thể tự trách móc bản thân chỉ có thể là bản thân chứ không phải ai khác ngoài bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Trở lại Việt Tông

Việt Tông chủ sơn mây trắng phủ mờ, từng tia nắng xuyên qua những đám mây như những cột sáng với những hình thù kỳ quái, đầu đó từng tiếng cười đùa, bóng thiếu nam, thiếu nữ đi lại.

Một gã béo thân thể trần vác trên vai một chiếc trống lớn bằng đồng, lật đật bước tới cổng chủ sơn.

- Ngô Ngạn đại nhân người lên núi?? Đây là cái gì thế??

Người gác cổng chấp tay nhìn hần nghi hoặc nhưng cái trống này, trên nó có những hình thù kỳ lạ nhìn kĩ thì là những cánh chim, những hình hoạ nhân loại sinh hoạt thường ngày ở giữa là một mặt trời với những vệt nắng.

- ta nghe nói là trống đồng, trước khi xuống núi, Thạch đường chủ sai làm. A lên đây.

- vâng, mời đại nhân..

Ngô Ngạn gật đầu hần bước từng bước ngắt ngưỡng lên núi, chủ sơn Việt Tông thì từ trước đến nay tuy không có quy định nhưng không một ai phi hành lên đó thường chỉ đi bộ trừ khi có việc khẩn thiết.

Ngô Ngạn một hồi lâu mới lên đến đỉnh, hần đặt chiếc trống xuống một đài cao mới dựng không lâu, dùng lực xoay chuyển cho vừa vặn hần xoa bụng nhìn thành quả của mình lăm bắm:

- không tệ, không tệ..

- quá thật không tệ.

- ừ, đúng là không tệ... Hừ

Ngô Ngạn gật đầu nhưng sau đó chuyển qua kinh hỷ, ở đây lúc hần tới không thấy ai cả nhưng giọng nói này rất quen thuộc, hần dỗi mắt quay lại hừ không phía sau cười hành lễ:

- công tử, sư thúc các người đã trở lại.

Năm bóng người từ xa bay tới, nhẹ nhàng hạ xuống sân đá, Giống nhìn Ngô Ngạn gật đầu:

- được rồi! Mấy ngày này vất vả cho người.

Ngô Ngạn cười hắc hắc xoa tay như phủ nhận, đưa tay ra hiệu mời nói:

- công tử người muốn thử không??

Giống nhìn chiếc trống được phồng theo chiếc trống đồng đồng sơn này, tuy chưa thể nói là chuẩn nhưng cũng có hơi hướng.

- Thạch Sanh thử trống.

- vâng, công tử.

Thạch Sanh cúi người nhận mệnh, tiến lên trước, bảo Ngô Ngạn đặt hai cái đùi đầu bọc vải trắng lên trống.

Hần bỏ chiếc áo trên người để lộ thân trần cơ cuộn với hình xăm trống đồng trên ngực vòng ra tới tận vai, ngang ngực khắc một dòng chữ " nghĩa dĩ quyền khu, hình vu báo quốc.",

Thạch Sanh đứng trước trống mà hành đại lễ rồi sau đó đi quanh trống vừa đi vừa bái trời, té đất hết một vòng rồi một vòng ngược lại, hần đứng trước

trống cúi người cầm hai chiếc dùi lớn dơ cao, cột ánh sáng lớn trên trời như vén mây chiếu thẳng xuống người hắn.

Mọi người dõi theo từng cử chỉ của hắn không rời, tuy không hiểu lắm nhưng có vẻ trang trọng, Gióng hơi trầm tư lẩm bẫm:

" trống lên xua tan mây mù, đón ánh dương,

lòng nam nhi hùng hực ngóng tứ phương,

dựng nước một thừa thời hồng hoang ấy,

Nguyện giữ đời đời, muôn kiếp sau ".

Gióng dứt lời quỳ sụp xuống đất đập đầu, mấy người Ngô Ngạn thấy vậy tuy không hiểu nhưng nhất cử làm theo.

Thạch Sanh miệng cũng lẩm bẫm dứt lời, dùi trống trong tay gõ xuống khi nhanh khi chậm, lúc bình lặng nhẹ nhàng, khi dồn dập hùng hực khí thế. Một hồi rồi lại một hồi, hai rồi ba hồi.

Tiếng trống văng vẳng lan toả khắp Việt Tông, dù ai đang làm gì đều dừng lại dõi mắt nhìn về chủ sơn mà ngưỡng vọng, thanh âm này lần đầu họ nghe thấy nhưng khiến lòng họ rạo rức khác thường.

Thạch Sanh gõ một hồi mới chậm rãi dừng lại, đặt dùi nghiêm cúi người rồi mới lui lại. Gióng lúc này mới đứng dậy phui quần áo nói:

- người ra Thông cáo đi.

- vâng, công tử.

Thạch Sanh nhận lời, mặc lại y phục chỉnh tề, uy nghiêm cất lời:

- toàn thể Việt Tông nghe đây mà nhớ kỹ, nhất hồi báo năm mới, nhị hồi từ chấp sự trở lên về nghị sự trên chủ sơn, tam hồi triệu tập toàn thể tông môn, tứ hồi... Một chữ "Chiến".

- tứ hồi... Một chữ "chiến"

- tứ hồi..

Thanh âm như khắc sâu vào từng tâm trí, người người lẩm nhẩm trong miệng hướng chủ sơn mà hành lễ.

- tốt, một chữ chiến.

Thanh Hà bạch y từ tốn bước ra từ hậu viện, hai bên là nhị nữ một thanh một tú, nàng dừng trước mấy người Gióng nói.

- Minh nhi đã trở về.

- mẫu thân hi hi...

Gióng thấy Thanh Hà liền tiến tới cầm tay nàng vung vẩy cười.

- tham kiến phu nhân

- tham kiến phu nhân.

Hai cha con Thạch Sanh, Ngô Ngạn chấp tay hành lễ chào hỏi, Thanh Hà khoát tay khách khí:

- không cần đa lễ như vậy.

Thanh Hà phát tay với mấy người nhưng ánh mắt đánh giá phu phụ Tiêu Mạt, nàng thấy hai người này tu vị không tệ nhưng lạ mặt.

Phu phụ Tiêu Mạt nhìn nhau, quỳ xuống đồng thanh nói:

- tiểu nhân, Thu Mai

- tiểu Nhân, Tiêu Mạt

- tham kiến phu nhân.

- chuyện đây là....

Thanh Hà nghi hoặc, nếu bình thường chỉ hành lễ đơn giản nhưng hành đại lễ như vậy không thể tùy tiện mà nhân, khiến nàng càng thêm bối rối hơi tránh

người.

Nhận thấy Thanh Hà không có ý nhận, Thu Mai nói:

- phu nhân, chúng ta là thị vệ của chủ nhân, lễ này xin người nhận lấy.
- chủ nhân các người là...?
- chủ nhân họ là con, được rồi các người đứng lên đi, lần sau không cần khoa trương như vậy.

Giống đáp lời rồi nói hai người Tiêu Mạt đứng dậy.

- mẫu thân, người qua đây ta kể người nghe.
- uh! Mẫu thân rất tò mò, mình mình gặp chuyện gì đấy.

Giống nắm tay Thanh Hà kéo lại ngồi nơi bàn đá dưới gốc liễu, Thanh Hà cười nói vui vẻ. Thạch Sanh mấy người thấy vậy cũng đi theo sau.

Bàn đá không có nhiều ghế nên cũng chỉ mẫu từ Giống, Thạch Sanh, Ngô Ngạn ngồi xuống, mấy người phân biệt mà đứng phía sau.

- chuyện là...

Giống từ tốn thuật lại từ đầu chí cuối từ lúc gặp An Nhiên tới khi đoạt được đan dược mát trở về, bốn người Thanh Hà kinh ngạc mới có mắt ngày mà cũng lắng chuyện sảy ra phết.

Thanh Hà trầm ngâm nhìn Giống nói:

- ý con muốn ta chữa trị cho Thao Sảng đó với đại các chủ Vạn Tượng đó sao??
- vâng, người nghĩ có thể thành công không??
- gặp mới biết được, tình trạng băng thương ra sao?? Nếu không quá khả năng của ta thì không vấn đề, thêm có khả năng hồi phục tự thân thì tỷ lệ thành công cũng khá. Còn độc thương con tính sao?
- độc thương thì phải chờ Tiểu Thanh rồi! Hy vọng nàng ta trở lại mang chút kinh hỷ.
- uhm đành vậy. À sư diệt của ta đâu?? Minh Minh khiến ta có cảm giác ta rất già đi đấy.
- vâng,

Giống đáp lời, tâm niệm vừa chuyển, Xuân Mai cùng nhị nữ với đám hài tử trống rỗng xuất hiện giữa sân, cả đám ngẩn ngơ đánh giá xung quanh nghi hoặc.

Xuân Mai nhanh chóng bình ổn cúi người hành lễ:

- tham kiến phu nhân, công tử.
- tốt lắm đã hoàn toàn luyện hoá xong

Xuân Mai nói rồi trở lại đứng phía Sau Giống, nhị nữ cùng lũ hài tử Thạch gia trang vẫn chưa hoàn hồn.

Thạch Sanh nhắc nhẹ:

- An Nhiên còn không mau Bái kiến? Đây mà mẫu thân của công tử.
- Thi Nguyệt cũng mau Bái kiến đi, đây là mẫu thân chủ nhân.

Thu Mai cũng nhắc Thi Nguyệt hành lễ.

Nhị nữ nghe vậy nghi hoặc nhìn trưởng bối lấp bắp:

- mẫu thân sư phụ...
- mẫu thân chủ nhân...
- còn không nhanh lên..
- ách...

Nhị nữ quỳ sụp xuống đất dập đầu:

- đồ tôn báỉ kiến...sur bà..
- tiểu nữ Bái kiến...
- tiểu nhân....
- gọi là phu nhân hay thái thượng trưởng lão là được.. Ta chưa già đến thế.

Thanh Hà khoát tay nhắc nhở, gì mà sur bà... Nàng mới gần tam tuần tóc bạc trắng, nhưng gọi vậy chẳng phải quá già sao?

- đồ tôn/tiểu nữ/ tiểu nhân Bái kiến phu nhân/ Thái thượng trưởng lão.
- tốt đứng dậy đi.

Thanh Hà nhìn nhị nữ hài thích thú, hơi dùng linh lực nâng nhị nữ dậy nói:

- Ngô Ngạn, ngươi đưa các hài tử này xuống núi thu xếp ổn thoả, tìm đường phù hợp mà đưa vào.
- vâng, phu nhân.

Ngô Ngạn nhận mệnh mà đi, hấn ra hiệu cho những hài tử khác theo mình xuống núi, trước hết Trắc thí linh lực lại rồi xem cho tham gia vào Đường sơn nào.

- con là An Nhiên hử?? Còn con là Thi Nguyệt?? Lại đây.
- vâng, phu nhân.

Nhị nữ vâng lời rón rén bước lại cạnh Thanh Hà, Thanh Hà vuốt ve mái tóc đỏ của An Nhiên, chuyện nhị nữ nàng cũng đã tường, tuổi còn nhỏ như vậy đã phải chịu khổ khiến nàng có chút thương cảm nói:

- sau này hai con cứ xem đây là nhà của mình, có chuyện gì ta sẽ làm chủ cho hai con.
- ta ơn phu nhân hi hi..
- hi hi..
- Minh nhi con nghỉ ngơi chút, lúc nào muốn chữa trị trị cho Thi Nguyệt thì qua chỗ ta tìm. Hai con qua chỗ ta chơi nhé!
- dạ..

Nhị nữ vui vẻ đáp lời, Gióng gật đầu đáp ứng, dù sao thì cũng cần điều chỉnh trạng thái đôi chút mới nên bắt đầu.

- hửm... Công tử chủ sơn chuẩn bị có mưa sao??

Khải Đức ngẩng cổ uống rượu nhưng nhìn trời kinh ngạc hỏi.

Mọi người nghe vậy cũng nhìn lên, thấy mây đen khắp nơi tụ lại ngay trên đỉnh đầu, hơn nữa còn những tia sét trắng xoá như len lỏi giữa những đám mây vàng, nhưng rõ ràng bên ngoài trời vẫn nắng cơ mà.

- cái này không giống mưa lắm, như thể thiên kiếp vậy.

Thạch Sanh nhìn lên trời suy ngẫm mà nói, sao có chuyện trời chuyển thể mưa đúng một chỗ trong khi ngoài kia nắng nhẹ nhàng??

- Thạch đường chủ nói đúng, cái này giống thiên kiếp hơn nhưng chủ sơn làm gì có mấy đệ tử??

Thanh Hà đánh giá phía trên nói, chủ sơn vốn không có đệ tử nếu có thì cũng chỉ có Bình nhi, kim nhi đệ tử của nàng giờ thêm An Nhi đồ tôn nữa mà thôi.

Gióng nhìn trời nghe vậy, như nhớ ra điều gì nhìn Xuân Mai hỏi:

- nàng luyện hoá đan dược chưa độ kiếp sao??
- ta.. Luyện hoá trong tháp được vài ngày rồi chưa có dấu hiệu độ kiếp, nhưng ta tu luyện lại cảm thấy không có tiến triển gì thêm cả.

Mọi người hướng Xuân Mai nhìn, đúng là tu vi Xuân Mai đang ở trạng thái bão hoà tu luyện không tăng tiến thêm là phải. Gióng như nghĩ ra điều gì nói

lớn:

- còn đứng đất làm gì?? Đây hẳn là ngũ cửu thiên kiếp của ngươi, định phá chủ sơn của ta sao?? Thạch Sanh ném nạng ta ngoài độ kiếp.

- vâng.

" vù "

Thạch Sanh đáp lời đứng dậy nắm đai lưng Xuân Mai ném mạnh lên không.

- ách ngươi ném thật sao??

Giống ngán người, mọi người nhìn Thạch Sanh như quái vật không biết thương tiếc nữ nhân ah.

Xuân Mai loay hoay trên không phía xa lật người lại, khoa chân múa tay hò hét:

- Thạch đường chủ, ngươi muốn hại chết ta sao??

" oanh" " ầm"

Thiên kiếp đầu tiên đánh xuống, khiến tóc nàng xoắn tít, mặt đen lại miệng thở ra làn khói trắng.

" không được, độ kiếp trên không lão nương không chơi"

Xuân Mai tìm bãi đất trống gần đất mà đáp xuống, thiên kiếp như kẻ bám đuôi theo sát ngay trên đầu.

Đình chủ sơn, Thạch Sanh thấy mọi người nhìn mình thì cười:

- đó là cách nhanh nhất ah, thiên kiếp đánh xuống lúc nào thì ai biết được.

- tốt, tốt quả thật rất nhanh. Ngươi đi theo nạng ta cảnh giới đi khi nào xong thì về.

Giống nói rồi đứng dậy bước vào đại điện, phu phụ tiêu mặt cười nhìn Thạch Sanh rồi nhanh chân bước theo.

- hai con theo ta nào...

Thanh Hà dắt nhị nữ dễ thương mới đến này vào hậu viên, Kim Liên, Bình Nhi, che miệng cười cũng theo sau.

- nghĩa phụ, ta đi tìm sư huynh lấy chút rượu đây, gặp người sau.

Khải Đức đứng dậy chạy xuống núi bỏ lại một câu đã mất hút.

Thạch Sanh còn một mình ngồi, thấy mọi người rời đi hết thì gãi đầu, đập chân bắn người lên không về hướng mình vừa ném Xuân Mai đi " aizz hi vọng nạng ta không sao đi, thật là muốn ngã lưng một chút quá! Ở đâu nhỉ??"

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Vô đề

Xuân mai đối kiếp trở về, bộ y phục trên người xộc xệch đầy những vết cháy đen, tóc tai như một nắm búi nhũn, mặt như gấu trúc vừa đi vừa chửi rủa.

Thạch Sanh nằm vắt vẻo trên cây cao thấy nàng đã độ kiếp xong thì thân thể chợt loé biến mất trong rừng cây.

Giống ngồi trong đại điện, đọc lướt qua mấy báo cáo để trên mặt bàn, nghe Thạch Sanh trở về báo cáo thì gật đầu thờ phào, thiên kiếp dù sao cũng là thiên kiếp phải tự mình trải qua người khác khó mà giúp đỡ được.

- hai ngươi về nghỉ ngơi đi, không cần phải ở cạnh ta mọi lúc vậy. Đây không phải thời chiến, tối nay hãy bắt đầu chữa trị cho Thi Nguyệt.

- vâng, chủ nhân.

Thu Mai tay đặt trên chuôi kiếm cúi đầu đáp lời, Tiêu Mạt hơi lộ mặt đáp lời lui ra ngoài. Nhìn hai người rời đi, Thu Mai thì điềm nhiên đường hoàng, Tiêu Mạt thì hừ hừ thật thật, quả là đối nghịch như ánh sáng và bóng tối.

Chú sơn vẫn yên ắng mỗi lúc về đêm, đầu đó tiếng côn trùng rả rịch, Phu phụ Tiêu Mạt đứng trước cửa căn phòng nhỏ không một ai nói gì chỉ im lặng chờ đợi.

Trong phòng chiếc đèn bàn mờ lay lắt, Thi Nguyệt cột mái tóc lên cao cài qua đó một chiếc trâm hoa tuyết nhỏ, nàng mặc trang phục như mọi khi một chiếc áo Trắng, và một chiếc váy đen rộng.

Nàng ngồi hơi chồm nơi mép giường, bỏ chiếc gối mộc dưới chân rồi xếp gọn nơi đầu giường, khẽ đưa tay cười chiếc tất trắng ở chân nàng nhẹ nhàng tiến tới ngồi khoanh chân lại trước Gióng, nhưng hai má hơi phớt hồng.

Gióng đang nhắm mắt dưỡng thần, mở mắt tay đẩy bình Ngọc lên cho nàng nói:

- nàng sẵn sàng rồi chứ?? Uống nó vào, bình tâm tĩnh khí, mọi thứ để ta lo, cố gắng chịu một chút biết không??, mạnh mẽ lên.

- vâng, chủ nhân.

Thi Nguyệt đổ viên đan được ra tay rồi đưa vào miệng, nàng nhắm mắt yên lặng.

Gióng hua tay điều khí, một linh lực nhẹ nhàng truyền vào người Thi Nguyệt, vì Thi Nguyệt chưa bước vào tu luyện nên Gióng phải điều khiển được lực trong cơ thể nàng hướng về chân nàng.

Nơi chiếc chân tròn lẳn, da thịt nhúc nhích rồi như thể nụ hoa đến mùa nở rộ, lớp da trắng xuất hiện từng vết nứt nhướm huyết rồi bung ra từng cánh, để lộ lớp thịt và cơ nhục đỏ hồng, ống xương trắng ngà.

Máu chảy ướt thấm chiếc mền trắng, lớp da thịt ấy từ từ nhòe ra được bao quanh bởi khí lưu xanh vàng, trên trán Thi Nguyệt ướt đầm mồ hôi, nước da trở nên nhợt nhạt, bờ môi nhỏ mím chặt nàng cố gắng nhưng bờ vai gầy nhẹ run.

Gióng cảm nhận được giao động của trên cơ thể nàng, một linh lực hiền dịu xoa tan đi những đớn đau nàng chịu, gióng nhẹ nhàng mở lời cất giọng để đánh lạc hướng tâm trí nàng:

- ta kể cho ngươi một câu chuyện nhé! Ngươi phải chú ý, nếu ta hỏi lại mà nàng không trả lời được ta sẽ phạt.

- Ngày xưa có một phú ông tự cho mình có tính nhân nại, ít ai bì kịp. Phú ông có một cô con gái nhan sắc xinh đẹp. Ngày con gái đến tuổi lấy chồng, phú ông cho yết bảng ở cổng nói rằng hễ ai làm cho lão nổi nóng hoặc giận dữ thì lão sẽ gả ngay con gái cho người đó....

Gióng vừa điều khiển linh lực và được lực trong cơ thể Thi Nguyệt vừa kể câu chuyện cười, dường như có hiệu lực hay vì nàng sợ Gióng phạt nhưng nét mặt nàng chăm chú, cảm giác trên khuôn mặt trở nên thư thái hơn rất nhiều tuy những khi xương cốt phát triển khoẻ mạnh vẫn đôi chút nhăn nhó.

Thời gian dần trôi đi, phía bên ngoài trời đã dần khuya, bóng đêm yên ả, những chiếc lá cây rụng đưa trong gió, Thu Mai mới đầu lòng lo lắng không yên nhắm nhồm nhưng lúc này lấy tay che đi miệng đang mỉm cười.

- nàng cười vẫn rất đẹp đấy.

Tiêu Mạt nhìn nương tử mình cười thì như ngây ngốc nói.

- chàng không thấy câu chuyện rất thú vị sao??

Thu Mai tay che miệng nói nhỏ.

- ta thấy nó phi lý thì đúng hơn, làm sao nữ nhi thích mất câu chuyện này nhỉ?

Tiêu Mạt gập dài mà nói, câu chuyện này giả sử trở lại hai mươi năm trước có thể khiến cười lê lét nhưng hiện tại thấy chẳng cảm xúc, hẳn không hiểu sao nữ nhân vẫn thích cho được.

- hừ, chàng thì có bao giờ hiểu được nữ nhân. Ta không hiểu sao ta lại lấy chàng?? Ta nghĩ ta chọn sai rồi..!

Thu Mai lờm hẩn, ngán ngẩm nói.

- bây giờ chọn lại vẫn được đấy. Nàng vẫn tươi chán đi.

- ừm, ta có thay đổi gì chứ?? Nghe nói có một vị đường chủ rất Tuấn mĩ, tóc bạch kim ah, thân thủ phi phàm. Nghe Xuân Mai nói dường như tên là Hắc Tuyên thì phải, vẫn còn phong không lại còn cánh tay đặc lực của chủ nhân. Ta thấy so với vị đại nhân ấy chàng thu thiệt quá nhiều.

Thu Mai dường như bắn khoả, nhắc đến Hắc Tuyên đôi mắt long lanh tiếc nuối như hận chẳng thể gặp sớm hơn.

- này không phải chứ?? Ta đây cũng thuộc loại anh Tuấn tiêu sái đấy.

- anh Tuấn tiêu sái, biến thái thích sờ mặt nữ nhân.

- ách đừng giận chuyện đó nữa được không??

Tiểu Mạt gãi đầu gãi tai, cái hũ dấm chua nhà hắn lại muốn phát tác rồi, hắn chấp tay xua xua cái đầu nhận lỗi.

- biết lỗi chưa??

- biết rồi nương tử ah..nàng đừng giận nữa được không??

- giận chàng, ta ở với ai??

- hử..

- nàng đùa ta..

Câu chuyện dần về cuối, bàn chân nàng cũng dần thành hình, làn da mềm mại trắng nõn, những ngón chân nhỏ múp míp cũng đã trở lại, Gióng điều khiển mộc linh lực truyền sinh lực, điều khiển máu huyết qua lại tuần hoàn, khi cảm thấy đã hoàn toàn khôi phục thì dừng lại.

Chiếc mền trắng đã ố màu vì huyết dịch, bàn chân Thi Nguyệt có chút huyết dịch còn vương. Gióng thu tay lại nói:

- hoàn thành rồi! Nàng thử cử động chân xem nào.

Thi Nguyệt mở mắt mơ màng, nghe vậy nhìn chân mình, gật đầu:

- ừm

Nàng nhẹ nhàng cử cử đồng từng ngón chân, nó cử động như bình thường, thậm chí nàng có thể cảm nhận được sự co duỗi của da thịt, cảm nhận được không khí xung quanh, nàng mỉm cười nhưng từng dòng lệ chảy dài trên má bầu, hai bàn tay nắm chặt chiếc mền.

- nàng nên nghỉ ngơi chút, mới phục hồi không nên cử động mạnh, ta nghĩ tốt nhất giờ ngủ thật ngon rồi sáng mai dậy muốn làm gì hãy làm.

Gióng rời giường nhìn nàng nói.

- vâng, tiểu nữ biết rồi thưa chủ nhân.

- vậy thì tốt, khuya rồi ta cũng nên trở về.

- chủ nhân..

Thấy Gióng sắp quay người rời đi, Thi Nguyệt ngập ngừng nói.

- có chuyện gì thế??

- chủ nhân, cuối cùng hai người đó thế nào??

- tất nhiên là cái kết có hậu, tình yêu mà, nó là thứ có sức mạnh ghê gớm khó có gì có thể cản lại được.

Gióng cười nhìn nàng nói, rồi quay người bước ra ngoài, Gióng đẩy cánh cửa bước ra nhìn phụ Tiểu Mạt nói:

- dọn dẹp một chút rồi cho nàng đi ngủ đi, mới hồi phục tinh dưỡng là tốt hơn cả mai vận động sau.

- tạ ơn chủ nhân.

- nhờ có hồi nhục đan cả, ta cũng không giúp được nhiều, ta về nghỉ đây, các người cũng nghỉ ngơi đi.

- cung tiễn đại nhân.

Hai người cúi đầu tiễn đưa Gióng, Gióng gật đầu rồi rời đi.

Thu Mai tiến lại ôm Thi Nguyệt vào lòng nức nở, vui mừng thấy chiếc mền ướt đầm vì máu mà lòng xót xa không thôi, Thi Nguyệt cười khẽ đưa tay lau dòng lệ trên mắt mẫu thân cười nói:

- giờ Thi Nguyệt cảm thấy rất tốt mẫu thân đừng khóc

- uh uh.. Tại mẫu thân vui..

- để ta tắm rửa cho Thi Nguyệt nhé! Thay một chiếc mền mới thật đẹp.

- ần..

Tiêu Mạt nhìn tấm mền ướt đầm hẳn nhiên quá trình đau đớn cỡ nào, nhưng nãy giờ hần hần không thấy Thi Nguyệt kêu đau đớn, hẳn nhiên Gióng bỏ ra sức rất nhiều.

- nàng lo cho Thi Nguyệt nhé! Ta ra ngoài một chút.

- chàng đi đâu thế??

Thu Mai nghi hoặc hỏi, trời đã khuya rồi còn việc gì mà ra ngoài??

Tiêu Mạt xoa đầu Thi Nguyệt nói:

- ta đưa công tử về phòng, công tử hẳn cũng đã mệt.

- được chàng đi đi, là ta thất trách quá!

Thu Mai nghe vậy tinh tế suy nghĩ, mới rồi do lo lắng vui mừng mà nàng quên hỏi thăm người.

Tiêu Mạt gật đầu bước nhanh khỏi phòng hướng Gióng đi mà vội vàng. Thu Mai nhìn theo rồi thu dọn cho Thi Nguyệt, lòng nàng trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Phòng của gia đình Tiêu Mạt ở dãy ngang phía đông, cách phòng Gióng không quá xa, nhưng Gióng Vừa mới tiêu hao linh lực nên ra ngoài sân ngồi đôi chút để tiện hồi linh lực, dù sao cảm giác tu luyện ngoài trời vẫn tốt cho cảm ngộ hơn là ở trong phòng.

Gióng ngồi khoanh chân trên chiếc ghế dưới một gốc đại thụ lớn, khe khẽ luồng khí trong lành có vương ít hơi sương, Gióng mỉm cười lầm bầm nói:

- mộc tìm đại ngàn, thủy ra đại hải, hoá dưới vực sâu, kim trong mỏ. Muốn tu thì phải hoà hợp, muốn hợp thì phải tìm. Nhân sinh là những cuộc hành trình để tìm kiếm điều hoà hợp.

- ta nói đúng không Tiêu Mạt??

Gióng nhìn sang bên cạnh mà hỏi. Tiêu Mạt hiện ra gật đầu:

- chủ nhân nói chí phải, điều quan trọng nhất vẫn là sự hoà hợp, nếu gượng ép thì đôi khi lại đi ngược lại vấn đề.

- đúng vậy. Thuận tâm ý, thuận tự Nhiên ắt thành đạo. Ngươi trở về đi những giây phút như bây giờ ngươi nên ở bên cạnh gia đình mình mới phải.

- chủ nhân...

- ta không sao chỉ là hơi tiêu hao linh lực, thực ra tiêu hao là chuyện tốt, có đi mới có lại, không bỏ cũ sao có mới.

- thực ra ta cũng có chuyện muốn nói với chủ nhân...

Tiêu Mạt hơi ngập ngừng nói, hẳn vì lo lắng cho Gióng không giả nhưng hẳn cũng có điều muốn nói.

Gióng nhìn hẳn hơi chút suy nghĩ nói:

- có phải ngươi muốn đi??

- chủ nhân, một ngày mãi là chủ nhân, thân là thị vệ cho người nhưng phụ phụ tiểu nhân phải rời đi một thời gian, kính mong chủ nhân thứ tội.

Tiêu Mạt quỳ xuống, dập đầu nói, hẳn là thị vệ của chủ nhân đáng lý ra là phải ở bên chủ nhân, nhưng chưa ở được ngày nào hẳn đã phải rời đi. Đây là trái với những điều hẳn được dạy từ trước.

- nếu ngươi có việc nhất thiết phải làm thì cứ đi thôi! Xong việc nhớ trở về là được. Nếu cần trợ giúp từ ta thì nói với ta là được, như ta đã nói các ngươi đã là người của ta thì mạng các ngươi chỉ thuộc về ta, ta cho các ngươi chết thì mới được chết hiểu không?? Đi đi

- chủ nhân, phụ phụ tiểu nhân chắc chắn sẽ trở lại.

- uh! Đi đi.

Tiêu Mạt dập đầu mấy lần, Gióng khoát tay với hẳn rồi chìm vào trong tu luyện. Tiêu Mạt cúi người lùi lại, nhìn Gióng một lúc mới rời đi.

Gióng ngồi khoanh chân đã tọa, những giọt sương đêm ngày càng nặng hạt nhưng chẳng một giọt nào làm ướt vai áo, chúng đã hoá thành khói trắng trước khi tới nơi, linh lực đất trời như dòng nước rù nhau vui vẻ mà tiến vào người Gióng.

Đêm dần trôi, ánh trăng khi tỏ khi mờ, thân hình bé nhỏ giữa không gian rộng lớn, nhưng như thể hoà hợp làm một.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Bát yêu trở lại

Việt Tông sáng sớm hơi chút nao động, Ngô Ngạn, Xuân Mai tổ chức trắc thí linh lực của mấy hài tử Thạch gia rồi chiếu theo kết quả mà phân phối tới các sơn.

Thị Nguyệt, An Nhiên dắt tay Thu Mai tung tăng đi theo vừa tham quan vừa nghịch ngợm vui vẻ, Thị Nguyệt đã trở lại bình thường nên phu phụ Tiêu Mạt trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Giống đứng trên khoảng sân chủ sơn, mắt nhìn bao quát cả sơn môn

- bao giờ các người đi??
- chủ nhân, sau chuyện của Việt tông sắp tới chúng tiểu nhân sẽ đi.
- ừm, cũng tốt
- chủ nhân, người không muốn biết vì sao sao?
- nếu người muốn cho ta biết, ta Sẽ nghe.

Tiêu Mạt nhìn Giống suy ngẫm nhưng vẫn quyết định không nói, Giống thấy vậy cũng không cố để tìm hiểu làm gì, đã dùng thì không nên nghi ngờ, nếu nghi ngờ thì ngay từ lúc bắt đầu dùng dùng.

- hử... Đây là??

Giống lắc đầu, vì trong tiềm thức có chút rung động.

- chủ nhân có chuyện gì sao?

Tiêu Mạt hơi nghi hoặc hỏi.

- có chuyện vui.

Giống cười nói, vì tìm ra nguyên do thì ra là ở tháp bảo thiên, Giống phất tay, tháp bảo thiên từ trong người Giống bay ra xoay một vòng trên không trung rồi hoá lớn rơi xuống sân, khiến mặt sân rung nhẹ.

Tiêu Mạt được nghe kể về tiểu tháp này khi Thị Nguyệt được đưa vào đó nhưng giờ thấy tận mắt thì vẫn khiến hắn ngạc nhiên không thôi, tiểu tháp cổ xưa nó dường như khiến không gian bao quanh của nó trở nên rối loạn.

- các người ra đi.

Giống nói chờ đợi, bát yêu bế quan cũng một thời gian rồi nay có dấu hiệu đã xong, hắn nhiên đã hấp thụ xong, Giống khá tò mò là họ có gì thay đổi không.

Tiêu Mạt không rõ Giống nói tới ai, nhưng thấy Giống có sự mong đợi như vậy thì cũng trở nên hiếu kỳ.

Từ Tiểu Bảo thiên tháp, cánh cửa tầng hai chợt loé, bát yêu từng người bước ra, dẫn đầu là Lý Thông với thân kim y sau là Hắc Tuyên hắc y quen thuộc, Tiểu Thanh thanh y uyển chuyển, sát phía sau là ngũ yêu Thức Hiên sơn.

Giống đánh giá từng người, từ khí tức trạng thái đều có phần nồng hậu hơn trước xem ra thu lợi không ít. Tiêu Mạt cũng đánh giá mấy người này, hắn cảm thấy kinh hãi vì hơn nửa số người trong đó hắn không nhìn ra được chân thực tu vi, đặc biệt hơn khi đôi mắt của bạch phát hắc y nam tử lướt qua hắn cảm giác như mình trần trụi " nam tử tóc bạc này không lẽ là người Thu Mai nhắc đến?? Đường chủ Sát Đường..."

Bát yêu đánh giá xung quanh đôi chút, mọi thứ không khác biệt so với trước, tuy biết thời gian trong ngoài khác biệt nhưng vẫn có chút cảm khái, bát yêu thấy phía trước một thân ảnh quen thuộc đang mỉm cười nhìn mình thì cung kính hành lễ:

- công tử...
- công tử...

- tốt, trở về là tốt, nào lại đây cho ta thấy các ngươi có gì??

Giống gật đầu, nói rồi cất bước tới ghế đá, mấy người nhìn nhau bước sát theo sau.

Giống ngồi nhìn từng người, rồi hướng Lý Thông hỏi:

- ngươi báo cáo sơ qua tình hình đi.

Lý Thông vẫn một thân hình to béo, người khoác một chiếc áo choàng hồ để lộ cái bụng béo, cổ đeo chiếc vòng vàng lớn, nghe hỏi liền cúi người bẩm:

- công tử, các phương diện đều có chuyển biến đáng kể, ba người chúng ta cùng Đường Tam đã đặt chân vào Bán Thần, những người khác đã tới Nguyên Anh hậu kỳ, hơn nữa huyết mạch cũng tăng cao một tầng.

Thất yêu nghe vậy cũng mỉm cười, cảnh giới đột phá nhưng thay đổi phẩm chất huyết mạch càng đáng nói hơn, yêu thú có huyết mạch cao tu luyện càng tốt hơn.

- oh! Cảnh giới đề thăng không tệ, quan trọng là huyết mạch thay đổi, không biết là có gì khác lạ không??

Giống nghe vậy gật đầu, sự biến đổi của họ khiến Giống hài lòng vì nó phù hợp với hoàn cảnh bây giờ, dù sao sắp tới cũng có cuộc viếng thăm của các tông môn.

- công tử... À mà vị đạo hữu này là...?

Lý Thông đánh giá Tiêu Mạt hỏi, những người khác cũng nhìn theo, sự hiện diện của Tiêu Mạt họ cũng để bọn họ nghi hoặc từ lúc đầu.

- người mình cả, không sao đâu. Các người làm quen chút đi, đây là Tiêu Mạt người mới, còn Tiêu Mạt đây mấy đường chủ vừa mới kết thúc bế quan.

Giống cười hơi giới thiệu một chút, Tiêu Mạt nghe vậy thì hướng mấy người trước mặt hành lễ:

- tại hạ Tiêu Mạt ra mắt các vị đường chủ đại nhân.

- thì ra người một nhà, rảnh rồi làm vài chén để thân lại càng thân thể nào??

- tất nhiên, tại Hạ sẵn sàng phụng bồi ah..

- ta là...

- ta là...

...

Hai bên chào hỏi qua lại, đánh giá lẫn nhau, thấy cảnh giới đối phương không sai biệt nên đều khách khách khí khi.

- đại ca... Ngươi trở lại rồi!

Thanh âm từ xa vang lại, rồi hai bóng người từ xa bay tới hạ xuống sân trước đại sảnh nghị sự đường.

- đại bá...hắc hắc..điệt nhi đang không biết kiếm rượu ở đâu đây, Rượu Ngô huynh có chút không phù hợp.

Người tới là phụ tử Thạch Sanh, Khải cười nói.

- hahaha.. Thạch đệ, diệt nhi ngươi nói vậy không sai ah, ngươi phải uống rượu của ta mới tốt, xem nào ừm xem chừng phải cho ngươi rượu mạnh hơn.

Lý Thông thấy hai người cũng vui vẻ mà nói.

- công tử...

- công tử..

Thạch Sanh, Khải Đức sau khi cười nói chào hỏi mấy người thì hành lễ với Giống.

- uh! Ta đang định xem bọn họ có gì thay đổi, vừa hay các ngươi tới cùng xem luôn.

- vâng, công tử.

Thạch Sanh đáp lời, ngồi xuống bên cạnh Giống, Khải Đức đứng sau lưng hắn cũng hứng thú không ít.

- công tử, phu nhân cùng những người khác cũng tới rồi.

- vậy chờ mọi người tới luôn thể.

Thạch Sanh cười nói, Gióng gặt đầu việc này cũng không tránh khỏi, bát yêu vừa bế quan đột phá xong khi tức giận phát không lạ sao được.

Hậu hoa viên, Thanh Hà nhìn nhị nữ đệ tử đối luyện trong sân, thi thoảng chỉ dậm đôi chút, nhị nữ không tệ khiến nàng khá hài lòng.

- ồ, khí tức này... Mới mấy ngày họ mạnh lên không ít.

Thanh Hà hướng thân thức ra phía ngoài, những khí tức cường hãn vừa xuất hiện khiến nàng chú ý, phát hiện là bọn người Lý Thông thì khiến nàng kinh ngạc.

- hôm nay tới đây thôi!

- sư phụ sao vậy??

- Lý Đường chủ và mấy vị đường chủ khác đã trở lại, chúng ta ra gặp gỡ chút.

- vâng, sư phụ.

Nhị nữ vâng lời dừng lại, mỗi bên tả hữu theo Thanh Hà bước ra ngoài...

Khu vực dành cho những đệ tử, Ngô Ngạn, Xuân Mai sau khi Trắc thí những hài tử Thạch Gia liền điều phối chúng đến các đường sơn phù hợp.

- Thu Mai tỷ, không ngờ Thi Nguyệt lại là biến dị Phong linh căn, sau này ắt thành cường giả một phương ah.

Xuân Mai cười nói, qua Trắc thí vừa rồi thì ngoài An Nhiên hoá linh căn đã được dự trù từ trước thì Thi Nguyệt khiến mọi người kinh hãi nhất ah, đương thời biến dị linh căn hiếm gặp ai cũng biết.

- cường giả hay không ta cũng không mong lắm, ta chỉ mong nó có cuộc sống bình an vui vẻ là được.

- bình an vui vẻ, muốn được vậy cũng cần có lực lượng mạnh, phong linh căn...nếu Hắc đường chủ biết được hẳn phải rất kinh hỷ.

Xuân Mai, ngẫm nghĩ nàng cũng từng mong có một cuộc sống như vậy nhưng ở tu chân giới này nó không đơn giản như vậy nhất là với thân nữ nhi, nàng thờ dài nhắc đến phong linh căn khiến nàng nhớ đến Việt Tông cũng có một người như vậy.

- muội nói tới Hắc Tuyên đại nhân đó sao??

Thu Mai nghi hoặc việc nhi nữ của mình sao lại liên quan tới vị đại nhân này, khiến nàng thêm phần tò mò với người này.

- đúng, Hắc Tuyên đại nhân là một trong những vị đại nhân đi theo công tử đầu tiên, hơn nữa đại nhân lại là cường giả biến dị phong linh căn ah.

Xuân Mai tấm tắc không thôi, người ta nói đơn, dị linh căn hiếm gặp nhưng ở cạnh công tử nó lại trở nên không quá hiếm như vậy.

- phong linh căn biến dị?? Không ngờ lại như vậy...

Thu Mai nghe vậy cũng có cảm giác kinh ngạc, những người bên cạnh chủ nhân đều khiến người khác có cảm giác nhận thức của mình bị sai lệch.

- hử... Đây là...

Hai người nghi hoặc nhìn về phía chủ sơn, nơi đó phát ra những khí tức cường đại.

- Thi nhi con ở lại đây, mẫu thân có việc phải đi.

- dạ...

Thu Mai dặn dò Thi Nguyệt, toan nhanh chóng trở về chủ sơn, người tới thù hay bạn nàng không biết nhưng nàng phải ở cạnh chủ nhân lúc này.

- gượng đã, Thu tỷ không cần lo lắng, đó là các vị đường chủ, hẳn là họ mới kết thúc bế quan.

Ngô Ngạn ngăn lại nàng nói, khí tức mới xuất hiện này tuy có phần lạ lẫm nhưng cũng có điểm quen thuộc.

- hẳn là vậy, chúng ta cũng trở lại gặp các vị đại nhân chút.

Xuân Mai giao phó các việc còn lại cho chấp sự, nhìn hai người nói.

Chủ sơn, Gióng nói lại sơ qua những chuyện xảy ra khi bát yêu bế quan khiến họ ngạc nhiên, không ngờ mấy ngày qua có nhiều chuyện xảy ra như vậy.

- Minh Minh..

- mẫu thân..

Thanh Hà bước tới cười gọi, Gióng vẫy tay đáp lời. Thanh Hà ngồi xuống bên cạnh xoa đầu Gióng nhìn mấy người Lý Thông nói:

- Lý Đường chủ các vị đã trở lại, xem chừng lần này các vị ai cũng có thu hoạch không nhỏ.

- Bái kiến phu nhân

-..

-...

- phu nhân, lần này quả thật chúng ta có chút thu hoạch hahaha....

Mọi người vẫn an Thu Mai đôi chút, Lý Thông cười nói vui vẻ, tu đạo đằng đằng bước thêm một bước trời xanh biển rộng.

- sư phụ, lão nhân gia người đã về ah... Ta mới xuất một lò tửu mới, đang lo thiếu người kiểm định đấy.

Người chưa tới tiếng đã tới, Ngô Ngạn ngắt ngừng mặt đỏ gay xuất hiện, phía sau hắn là nhị nữ cùng hai nữ hài.

- sư phụ, các vị đại nhân tốt..

- các vị đại nhân tốt...

-...

- cái đó để sau đi, Oh đây phải chăng là cháu gái của ta?? Lại đây đại bá xem nào..

- ách...

- An Nhiên muội tới đi, đó là sư phụ Ngô ca cũng là đại ca của nghĩa phụ muội ah.

Ngô Ngạn vỗ vai An Nhiên cười nói, có thêm một vị muội muội khiến hắn cũng trở nên vui vẻ vì từ trước tới nay hắn lưu lạc một mình nên cái cảm giác gia đình hắn ngỡ đã quên.

An Nhiên gật đầu tiến lên phía trước, Thi Nguyệt thấy vậy che miệng cười nhưng thấy Tiêu Mạt ra hiệu cũng ù dột theo sau.

- An Nhiên ra mắt đại bá và các vị đại nhân..

- Tiểu nữ Thi Nguyệt gặp qua các vị đại nhân.

Nhị nữ nhu lệ, lễ phép hành lễ. Tám người cũng có phần thích thú nhìn hai tiểu nữ hài dễ thương, một người trong đó lại là đệ tử của công tử con gái của Thạch Sanh, địa vị không thường ah.

- tốt

- tốt

- tốt, lần sau nhớ gọi ta là sư mẫu..

- ta cũng là sư mẫu ah...

- ách... Nhị vị sư mẫu hảo.

- này chưa gì đã bắt chẹt cháu gái ta??? Muốn là sư mẫu thì phải có quà gấp mặt đúng không An Nhi??

- quà tất nhiên sẽ có...

- hi hi hi...

- ha ha ha...

Tiếng cười đùa rộn ràng, khắp sân lớn, chủ sơn có thêm tiểu nữ hài khiến nhiều người vui vẻ.

- Hắc huynh, ta có tin tốt cho huynh này.

Xuân Mai, nhìn Hắc Tuyên nháy mắt nói. Hắc Tuyên thường này ít nói lạnh tanh, nhưng lúc này cũng cười vui vẻ đùa:

- có tin gì vậy, Tiểu Mai?? Không lẽ ta cũng có cháu gái tới ha ha ha..
- cũng không sau biệt lắm, đảm bảo huynh đủ kinh hỷ...
- chuyện gì???
- Tiểu nữ hài Thi Nguyệt này chính là biến dị phong linh căn ah.
- cái gì...?

Hắc Tuyên nhìn chăm chú Thi Nguyệt, thân ảnh hắc như một con gió biến mất, vòng quanh thân của Thi Nguyệt tàn ảnh của hắc như thực thể nhìn Thi Nguyệt chăm chú.

Thi Nguyệt nhìn mấy hư ảnh giống nhau như đúc kính ngạc, Tiểu Mạt nhìn thấy có chút ngỡ ngàng vì đó không phải như thật phân thân của hắc mà đó chỉ đơn giản là tàn ảnh động lại do sự dịch chuyển quá nhanh.

Những người khác nghe Thi Nguyệt là biến dị linh căn cũng trở nên bất ngờ, khi không lại xuất hiện, phong linh căn loại linh căn mức độ không thường thấy ở tu chân này.

- tốt, một phong linh căn, hài tử có muốn làm đệ tử của Hắc Tuyên ta không?? Làm chủ nhân của phong trong thiên địa này.
- ách chuyện này...

Thi Nguyệt có chút ngập ngừng, Hắc Tuyên cả người trôi trên không gian như một chiếc lá, phiêu du xung quanh cô bé, thanh âm như uyển chuyển.

- Thi nhi, còn không Bái sư??

Thu Mai nhẹ giọng nhắc nhở nhi nữ của mình, ở tu chân này ngàn đạo không bằng một hợp, trăm sông nhưng chỉ một lối về tu đạo dù rằng đều đích đến nhưng người hướng dẫn phù hợp không phải dễ kiếm.

Thi Nguyệt nghe mẫu thân nhắc nhở, lại nhận cái gật đầu từ Tiểu Mạt, Thi Nguyệt tiến tới nhận tách trà từ tay mẫu thân, tiến tới trước Hắc Tuyên liền quỳ xuống dập đầu bái:

- Tiểu nữ Thi Nguyệt, cầu người nhận làm đệ tử, nguyện hết lòng tu đạo, hiếu kính người như phụ mẫu thân sinh.
- tốt tốt... Ta nhận...

Hắc Tuyên vui vẻ nhận tách trà từ đôi bàn tay nhỏ mà uống cạn, miệng không ngừng cười.

- chúc mừng Hắc gia ah, nhận được cai đồ
- chúc mừng Hắc gia...
- chúc mừng người...
- phải ăn mừng ah...

Từng người chúc tụng rôm rả, Hắc Tuyên đắc ý cười đáp lễ, Tiểu Mạt Thu Mai cũng chấp tay nói đôi lời gửi gắm nhi nữ, Gióng cười cười cũng cảm thấy vui thay tu đạo một đường Gióng hy vọng những người bên cạnh có được sự vui vẻ vì nó một phần nào sẽ vui đi gánh nặng trên vai.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Huyết mạch biến dị

Từng khuôn mặt rạng rỡ vì những tin vui quần thân, một mảnh rộn ràng nơi sân chủ sơn, nhị nữ ôm trong lòng những món quà gấp mặt tuy hơi chật vật nhưng đầy thích thú.

Lý Thông đường chủ Kim đường thấy hai nàng luôn tay nhận quà liền cấp cho nhị nữ hai chiếc giới chỉ xinh xắn tiện làm đồ chứa luôn, hắc cũng là người ra tay rộng rãi nhất vì hắc nắm chia bảo khổ ah.

- được rồi! Tôi đây là dừng ah, vào việc chính thôi.

Giống thấy mọi người đã làm đầy đủ thủ tục xong thì ra hiệu cho tất cả dừng lại, Giống rất hiếu kỳ những người này có thay đổi gì so với ban đầu.

- công tử, để từng người thể hiện vậy. Ta đầu tiên đi.

Lý Thông nói rồi người hơi cúi xuống, thân thể bành trướng đến mức độ kinh khủng, chẳng mấy chốc vẫn như mọi khi một con bọ hung lớn với những chiếc sừng nhọn hoắt, chỉ có khác biệt là nó không còn một màu hắc huyền như trước mà là một màu vàng sáng loáng.

- ách, ta chẳng thấy gì thay đổi cả...

Giống nhìn con bọ hung trước mặt lắc đầu.

Mấy người khác cũng nghi hoặc không thôi! Đâu có gì khác biệt đâu chứ?? Lý Thông thấy biểu cảm của mọi người thì miệng lớn mấp máy:

- công tử, ta đổi màu rồi!

- ách... Chỉ đổi màu thôi hử??

- còn kích thước lớn hơn...

- không có gì khác nữa sao??

- ah, lực lượng tăng hơn nhiều mà.

- chắc cũng tạm tạm.

Giống lắc đầu, mọi người cũng không thấy gì khác thường, một con bọ hung màu vàng vậy thôi!

- còn thể này thì sao??

Lý Thông dứt lời thân thể biến đổi, cả người hấn được trở lại nhân hình nhưng được phủ một lớp kim giáp, mũ trụ có hai cái sừng cong dài, tay cầm kim đao cong vút.

- phụt...

- phụt..

- khặc khặc..

- cái này còn được...

Giống đưa ngón cái nhưng có cảm giác hơi tức cười vì bộ kim giáp kết hợp với thân hình đồ sộ của Lý Thông nhất là hai cái sừng nó hơi đặc thù.

Thạch Sanh cùng những người khác nén cười nhưng khiến nét mặt trở nên cổ quái, còn hai gã bọ rươi khoa trương phụt rươi trong miệng ra quay người đi khục khặc.

- công tử, tới ta ah.

Hắc Tuyên thân hoá bản thể khiến phong sát cuộn cuộn, một thân hắc ung đầu bạc nhưng thân dưới một màu đen tuyền, khác biệt là hai chi trước là chân ung chân sau như thể báo đen, tổng thể như là sự kết hợp phi cảm và dã thú.

Toàn thân hấn khí tức nguy hiểm cường đại, sự sắc bén tốc độ sức bật. Những ánh mắt kinh ngạc nhìn hấn vì trước giờ chưa từng thấy loại yêu thú như này.

- công tử, tới ta.

Tiểu Thanh hoá bản thể, một con mãng xà lớn màu xanh tuyền, toàn thân lớp lân giáp cứng rắn, nhưng nhìn chung không có gì khác biệt, như hiểu ý mọi người Tiểu Thanh cái đầu lắc lư nhẹ, từ cái đầu lại từng cái đầu khác xuất hiện giống hệt nhau, chín cái lưỡi trong miệng trong miệng thò ra thụt vào yêu dị.

Sự biến đổi của Tiểu Thanh khiến mọi người kinh động, vì những cái đầu đó không phải hư ảnh cũng chẳng phải phân thân mà lại là thực thể.

- công tử chưa hết đâu.

Tiểu Thanh cất lời thu hồi bản thể hoá nhân hình, từ thân nàng tám Tiểu Thanh bước ra, giống nhau y hệt từ y phục thân thể tới nét cười.

- đây là... Quái lạ đều là Tiểu Thanh chỉ là tu vi hình như yếu hơn chút, xem chừng là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong.

Thanh Hà ngạc nhiên thốt nên lời, dưới thần thức của nàng có thể thấy được tu vi của mấy Tiểu Thanh này, mấy người khác cũng kinh ngạc gật đầu.

- phu nhân nói đúng chúng đều là Tiểu Thanh, cùng chung suy nghĩ, chỉ có điều nếu ở hình thái nhân loại như vậy thì tu vi Tiểu Thanh Sẽ giảm xuống một đại cấp độ nhưng bù lại đồng nghĩa Tiểu Thanh giờ có cừu mạng ah.

Tiểu Thanh hứng chí nói, tám thân hình che miệng cười, thân thể uyển chuyển mỗi người một dáng điệu khác nhau.

- đặc sắc ah... Vậy chẳng phải giờ ta có chín Tiểu Thanh, không tôi, không tôi.

Giống chập lười, nhân sinh thế gian thật nhiều điều lạ lắm, huyết mạch biến dị mang đến cho người ta nhiều thần thức xa.

- đúng vậy ah... Công tử, nếu khi nào người thấy chán nản thì gọi Tiểu Thanh ah, tuy cảnh giới không quá cao khi đánh đấm nhưng phòng the, chuyện mây mưa rất thú vị đây.

- ách... Ta sẽ suy nghĩ sau...

Giống hơi ngáp ngừng ah, chín người này nếu thật như vậy không còn là mây mưa nữa mát thành bão lũ rồi, những người khác hơi lắc đầu đẩy đi suy nghĩ trong đầu, nữ nhân hơi có chút ngưng ngừng ah.

- công tử, Tiểu Kim bản thể không có gì thay đổi nhiều chỉ là lực lượng tăng cao, phòng ngự và các phương diện khác được cường hoá thêm, chỉ là Tiểu Kim có thêm một chút thay đổi.

Tiểu Kim e lệ nói, nàng có chút không muốn hoá bản thể với nàng bản thể có chút không hợp lắm.

- Tiểu Kim có chút thay đổi gì thế??

Giống cùng mọi người nghi hoặc, nhưng Tiểu Kim chờ đợi.

Tiểu Kim chỉ vào trên trán của mình, giờ mọi người mới chú ý trên trán nàng nó một vết rách nhỏ như thể một vết thương nhỏ, bao quanh vết rách có những hình màu đỏ như cánh hoa, nhìn tổng thể đó là một bông hoa khiến cho Tiểu Kim có thêm một phần quyến rũ.

- công tử, ở đây Tiểu Kim có thêm một con mắt, đoán chừng khi Tiểu Kim vận dụng nó sẽ phát ra một đòn cực mạnh nhưng Tiểu Kim sẽ bị thoát lực ah.

- tốt sau này nàng ít vận dụng nó, để làm bài tẩy cuối cùng đi..

- công tử người thất vọng sao??

- sao nàng nói vậy??

- ta không có cừu thân như Thanh tỷ ah..

- ách... Ta chỉ cần một Tiểu Kim là đủ rồi! Thêm nhiều có chút loạn.

- thật chứ??

- thật.

- hi hi...

Giống có chút hết nói với mấy nữ nhân này rồi! Lần nào cũng vậy không kiêng nể gì cả.

- công tử, tôi lão ngưu ah.

Đường Tam thân Ngưu lớn xuất hiện, toàn thân hoá điểm bao phủ hùng hực, đôi mắt kim sắc bén nhọn, khí tức mệnh môn cuộn cuộn.

- khí tức này rất mạnh ah, sợ rằng hơn cả Tượng Thạch chúng ta từng gặp đó công tử.

Thạch Sanh cảm nhận khí tức Đường Tam đem lại, so sánh với bản thể của Tượng Thạch khi trước chênh lệch hơn hẳn.

- đúng vậy, nhưng không biết là đến điểm nào.

Giống gật đầu, cái cảm giác này Giống cũng cảm nhận được một chút.

- Minh Minh, nếu ta đoán không lầm Đường Tam đã đạt đến Bán Thần đỉnh phong, thêm chút thời gian ổn định tâm tình hẳn độ kiếp hoá thần đã không xa.

Thanh Hà có chút ngẫm nghĩ nói, mấy cảnh giới này khi trước ở tông môn nàng cũng đã gặp qua ở các trưởng bối nên có chút rõ ràng.

- đây là chuyện tốt, nói vậy chẳng phải Việt Tông sắp có một cường giả Hoá Thần hàng thật giá thật sao hahaha...

Giống húng chí, tuy nói lực chiến Thạch Sanh vượt ngưỡng và đứng trong phạm trù hoá thần, bọn Lý Thông cũng có thể cầm cự nhưng còn cách xa, nếu Đường Tam hoá thần thì còn gì tốt hơn.

- không phải con có viên Hoá Thần đan, sau lần này đưa cho hắn đột phá, dù sao Đường Tam hoá thần là chuyện tốt nhất là khi Việt Tông lại ở sâu trong Vạn Tượng sơn mạch này.

Thanh Hà đưa ra gợi ý, từ trước tới nay yêu thú với nhân loại ít chung đường, nhưng giờ nếu Đường Tam hoá thần thì là chuyện khác, yêu thú theo yêu thú vẫn dễ khiến chúng tiếp nhận hơn.

- phu nhân nói đúng, công tử hoá thần đan này với ta và bọn Lý Thông không quá cần thiết, chỉ cần thời gian tới thì nó như nước chảy mây trôi mà thôi! Cấp cho Đường Tam là hợp lý lúc này.

Thạch Sanh cũng tiếp lời, Ba người Lý Thông nhìn nhau cũng gật đầu, bọn họ cũng chỉ xem như làm lại từ đầu nên việc cảnh giới này cũng không quá để tâm.

- mẫu thân, vậy còn người???

Giống có chút băn khoăn, vì Giống cũng có ý đưa đan dược cho mẫu thân từ trước, với lại biến dị linh căn nếu đột phá thì không phải những người cùng cảnh giới có thể so sánh.

- ta thì... Không phải còn chữa trị cho bọn Thao Sảng sao?? Nếu ta tính không nhầm, việc đó có thể giúp ta phá tan cảnh giới này.

Thanh Hà có chút mong đợi vào việc chữa trị đó vì nghe qua thì người gây ra có thể là biến dị băng linh căn hơn nữa cảnh giới không nhỏ, nó có thể đưa tới cho nàng những cảm ngộ cần thiết.

- nếu người nói vậy thì quyết như vậy đi. Đường Tam đợi sau chuyện lần này ngươi nên chuyên tâm một chút.

- vâng, Đường Tam cảm tạ công tử, phu nhân và các vị đại nhân.

Đường Tam nghe vậy hứng khởi, liên tục cảm tạ không thôi, từ yêu Thức Hiền nhìn lão đại với đôi mắt ước ao, chúc mừng lão.

- các ngươi không cần ước ao, nếu một ngày các ngươi cần đột phá thì cũng nhận điều tương tự.

Nhìn chúng thú ước ao như vậy Giống cũng cắt lời, dù sao cũng không thể thiên vị người này mà bỏ người kia, tránh để lại băn khoăn trong lòng.

- vâng công tử..

-...

Từ yêu đáp lời, tuy công tử nói vậy nhưng đâu ai dám đòi hỏi, có được ngày hôm nay nếu như so với trước kia họ cũng đã mãn nguyện ah.

- công tử tới ta..

Cường Hùng chấp tay thân thể vắn cao lớn, lớp da thịt như cuồng trướng, lông lá một màu nâu dài óng, hai chiếc răng nanh sắc nhọn, điều kì lạ là từ thân hắn chiếc bụng như nở bung ra hai bên sườn hình thành sáu cánh tay lớn, chúng hoạt động một cách riêng biệt, khi quyền lúc trào...

- Bát Tí Cồng Hùng. Không tệ, thêm một đôi tay thêm phần lực lượng, ngươi trở về tìm thêm vũ khí vận dụng thuần thục, ừm tìm thêm vài bộ quyền pháp, sau này đối chiến mang tính bất ngờ.. Đối thủ của ngươi nếu tự dung thấy một đôi tay tự dung từ đâu đâm tới hẳn phải tức mà chết ah.

- rõ, công tử.

Cường Hùng nhận mệnh đáp lời, có thêm mấy cánh tay mới này hẳn có thể làm nhiều việc một lúc ah.

Mọi người đánh giá cũng phải, giả dụ đang đánh nhau mà bất chợt đối phương lòi thêm tay ra tấn công bất chợt thì xem chừng lành ít dữ nhiều rồi.

- công tử, phiền ta.

Ngân Lang thân hình không kém cạnh không còn ngân sắc như trước mà lúc này đã thành một Hắc Lang, phía trán có hiện một hình bán nguyệt vàng.

- công tử, ta thì nếu như về đêm thân thể có khả năng ẩn thân vào bóng tối ah, uhm đêm trăng tròn có thêm hiệu quả cường hoá về nhiều phương diện.

Ngân Lang miệng mấp máy nói, hiệu quả cường hoá này hẳn chưa rõ ràng lắm nhưng theo thông tin hắn nhận được thì lúc đó hẳn mạnh hơn hiện tại rất nhiều.

- tốt, từ nay người chuyển sang bên Sát Đường có lẽ phù hợp hơn.

Giống suy ngẫm hiệu quả ẩn thân, cuồng hoá cũng không tệ, nếu vận dụng hợp lý sẽ đem lại hiệu quả, đây rất phù hợp với sát thủ đây.

- vâng, công tử.. Hắc Đường chủ hy vọng sau này người chiếu cố nhiều hơn.

- uhm! Bên ta đang thiếu nhân tài, có thêm người ta có như hồ thêm cánh nha.

Ngân Lang vâng lệnh, Hắc Tuyên cũng hào sảng vui vẻ, sát đường hiện tại cũng không nhiều, giờ có thêm Ngân Lang là điều tốt, chứ như hiện giờ những người dưới tay hắn khiến hắn chưa hài lòng lắm.

- uhm! thêm cả Tiêu Mạt nữa sau này cũng thuộc biên chế Sát Đường, nhưng có lẽ sắp tới hắn chưa thể hoạt động được.

- vâng, công tử..

Hắc Tuyên nghe vậy đáp lời, nhân tuyển này hắn rất hài lòng vì qua những điều hắn vừa được nghe kể lại, thì người chuyên môn về sát thủ vào Sát Đường thì còn gì hơn tuy không rõ sao chưa thể hoạt động nhưng hắn công tử đã có sắp xếp.

Tiêu Mạt hơi cúi đầu nhưng không nói gì, hắn biết công tử đây là giữ chỗ cho hắn lúc trở về nhưng đây là điều khó nói vì hắn chưa biết tương lai sẽ ra sao.

- hử, hình như còn ai nữa mà??

Giống nói đôi lời rồi giải đầu, Giống thấy thấy thiếu thiếu.

- ách công tử còn ta...

- ha ha ha...

- khúc khích...

- khặc khặc...

Bạch Trư hơi ngần ngừ nửa muốn nửa không, nhưng thất yêu ai nấy cười khúc khặc nhìn hắn.

Ý tứ của bát yêu khiến mọi người càng tò mò hơn, Giống thấy vậy ngại hoặc nói:

- có gì khó khăn à?? Biến thân cho ta xem.

- vâng công tử.

Bạch Trư vâng lời nhưng mặt mày đỏ như gấc.

" bùm"

- ái ối..

Bạch Trư hoá bản thể, một thân hồng hào múp míp, tròn lẳn, cái đuôi xoắn tít, cặp má phúng phính chạy xệ điểm nổi bật có lẽ chỉ là cặp nanh dài nếu không chừng thì hắn chỉ giống một con heo nhà phóng to, hắn loạng choạng rồi ngồi phệt xuống đất xuyết xoa.

Hắn chẳng thay đổi gì ah, chỉ là từ màu trắng chuyển đổi thành màu hồng, vốn dĩ hắn là trư yêu biến dị màu trắng giờ biến dị thêm lần thành màu hồng.

- công tử, ta đổi màu và thêm phần da dày thịt béo, còn lại có gì mới ta cũng chưa rõ.

Những ánh mắt nhìn hắn đầy khác lạ, từng nụ cười nở trên môi, hắn nếu mà thu nhỏ thân hình lại chạy loanh quanh, chắc ai cũng tưởng là Việt Tông nuôi trư để thịt ah.

- ha ha ha...chưa rõ rồi sẽ rõ, ít nhất giờ hiệu quả đánh lừa rất tốt, nói như nào nhỉ?? " giả trư ăn thịt hổ " không tệ, không tệ. Trở về tìm hiểu bản thân đi, biết đâu lại là kinh hỷ bất ngờ.

- rõ, công tử.

Giống cười nhìn hắn, nhưng mọi biến đổi đều có công dụng của nó, có lẽ chưa đến lúc biết được mà thôi.

- hồng trư đừng buồn.. Haha

- hi hi..

- nhìn người rất ưa mắt đấy.. Hắc hắc..

- trông rất ngọt...

Người thêm người bớt, mỗi người một câu vui vẻ, Bạch Trư mặt đỏ tía tai, hắc không rõ sao mọi người thay đổi lệch trời chỉ riêng hắc rất bình phàm ah, không phải nói là quá bình phàm.

Giống hài lòng nhìn bát yêu, sự tăng tiến biến đổi của họ khiến Việt Tông tăng thêm phần lực lượng, bước đầu như vậy rất không tệ, sóng to gió lớn ư?? Tôi đi xem ai sợ ư?? Tôi đi chỉ như vậy mới khiến ta trở nên mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chúng ta tới Việt Tông

Sau cuộc chiến về sự phân chia Huyết Nhục đan, vụ cướp đoạt này đã trở thành đề tài bàn tán xôn xao. khắp nơi đây đó tiếng nghị luận về thân phận những người đó.

Nơi xảy ra cuộc chiến, những bóng người phát phơ lơ lửng trên không trung quan sát.

- Nghiêm Huynh thấy sao??

Lão giả thanh y nhìn quanh quay người hỏi một tráng hán thân đeo một thanh đại kiếm lớn.

- Lâm Đường chủ, từ xa động linh lực còn sót lại có thể thấy có những người tu vi không tệ nhưng chiến trường ta thấy không quá kinh hãi.

- ý huynh là...

- ngoài cuộc chiến đấu giữa tán tu và tông môn thì sau đó có giao tranh nhưng hắc chỉ là cá thể mà không phải đại chiến.

- vậy có thể là chúng đã thỏa thuận hoặc vì lực lượng kết cuối cùng quá mạnh.

- đúng vậy.

- còn Lãnh huynh thấy sao??

Lâm lão giả đánh mắt hỏi hắc y bên cạnh.

- hắc là có người ta cần tìm, nhưng không rõ người hắc đi theo là ai?? Ta rất hiếu kỳ đó là thế lực nào.

Hắc y nhân họ Lãnh thanh âm quái khí trả lời.

Nghiêm tráng hán mắt loé sát khí, hắc biết người Họ Lãnh nhắc đến là ai vì lần này hắc tới cũng vì người này.

- Tiêu Mạt... Rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại, lúc đó chính là tử kỳ của người.

Lâm lão giả suy ngẫm, hai người này nếu kéo theo được thì không tệ, lão nhếch miệng nói:

- hai vị nhân huynh, ta chợt nghĩ đến một nơi khả năng cao là gặp được Tiêu Mạt này..

Hai người nghe vậy nhìn Lâm lão nói:

- có gì Lâm Đường chủ cứ nói.

- mời Lâm Đường chủ.

- không dấu gì hai vị nhân huynh, lần này ta tới đây ngoài vì chủ trì cuộc thí luyện của tứ tông môn Lam Nhiên còn vì là đối phó với một tân tấn Tông Môn.

Lâm lão giả, nói ra ý định chính của mình để kéo hai người, dù sao lúc này có thêm bạn đồng hành cũng bớt phần nào, nếu sai thì cũng chẳng sao.

- tân tấn tông môn??

- đúng vậy, đây là một thế lực mới xuất hiện ở Lam Nhiên tên là Việt Tông, lần trước tham gia tuyển sinh tân đệ tử. nhưng điều đáng nói là các Đường chủ tam tông tứ môn đều bị diệt sát bởi yêu thú còn bọn họ vẫn nguyên vẹn, hơn nữa trong tuyển sinh không hề coi trọng danh tự các tông môn chúng ta, nghe nói qua đường như chúng tự phụ lực lượng tông môn chúng rất cường đại, ta nghĩ nếu đó không phải tự phụ thì chuyện lần này phải chăng do chúng gây nên??? Người Tiêu Mạt bám đuôi phải chăng là chúng???

Hai người nghe Lâm lão nói vậy trầm ngâm, từ những điều không hợp lý lại cảm thấy khả năng không phải là không thể.

- tốt vậy ta theo Đường chủ tới Việt Tông một chuyến.

- tốt... Ngày đó gặp lại.

Nói rồi hai người mỗi người một hướng mất hút, Lâm lão nhìn theo cười nhẹ phát tay với vài người phía sau trở lại Nguyên Thọ sơn.

..

Hoài Xương sơn, băng tuyết phủ trắng sơn phong, thi thoảng từng cơn gió mang theo hơi lạnh thấu xương. Thao Sảng đứng chấp tay trên cao nhìn tuyết trắng nói:

- Uyển Thanh, muội đừng khuyên nữa, ý ta đã quyết tuy đại nhân ấy có thể chữa trị cho ta mà không yêu cầu ta về dưới trướng, nhưng ân huệ này ta không trả thì không phải là ta nữa. Hơn nữa đại nhân không phải thường nhân, chẳng đường nhiệt huyết ấy ta muốn góp một phần.

- biểu ca...

Uyển Thanh muốn nói điều gì nhưng lại thôi! Nàng quay người xuống núi, ba người Phương Xuân đi theo sau nàng bỏ lại Thao Sảng phía sau.

- Uyển Thanh, chúng ta nên làm sao??

Tiểu Quân phe phẩy chiếc quạt trên tay mặc dù vẫn đang trong gió tuyết.

- Tiểu Quân, huynh nghĩ sao về những người đó??

Uyển Thanh trầm ngâm không đáp mà hỏi lại, những điều khi trước nàng nghe vẫn văng vẳng trong tai nàng lúc này.

- những người đó rất mạnh, rất kỳ quái...

Tiểu Quân ngẫm nghĩ mà tầm tắc, hần không biết nói sao cho phải vì lần đầu hần gặp những người như vậy.

- quy tắc là tới từ nắm tay??? Một ngày nào đó nắm tay ta có thể tạo nên quy tắc đó không?? Ta muốn nắm giữ quy tắc đó, họ phải chăng có thể giúp ta làm điều đó??

Uyển Thanh vừa đi vừa lẩm bẩm, ba người Tiểu Quân nghe vậy cũng lâm vào trầm tư, điều người ấy nói bọn họ vẫn nhớ nhưng điều đó có thể chăng???

- tam vị đại ca... Uyển Thanh muốn đánh cuộc.

- muội muốn sao??

Phương Xuân nghe vậy mà hỏi, Uyển Thanh cũng như muội muội của bọn họ, nàng là người thông tuệ nên nhiều khi ý kiến của nàng khiến họ cân nhắc.

- muội muốn theo Biểu ca tới Việt Tông.

- chuyện này...

Ba người nghe vậy ngi hoặc, ai cũng biết khúc mắc của Uyển Thanh với tông môn không hề nhỏ nhưng giờ nàng nói vậy thì hơi kỳ.

- muội muốn đánh cuộc, muội sẽ tới Việt Tông nhưng nếu một ngày muội thấy điều người ấy nói là không thể muội sẽ rời đi, không những vậy muội sẽ phá hủy Việt Tông này.

Uyển Thanh nắm lấy bông tuyết trên bàn tay lạnh nhạt nói.

- tốt, nếu muội đã đánh cuộc, chúng ta đổ cuộc theo muội, chúng ta tới Việt Tông.

Bốn huynh muội nhìn nhau gật đầu, lấy bản thân ra đánh cuộc nhưng đáy mắt có hy vọng, hy vọng mình đổ thắng ván này.

..

Bạch Dương khách điểm, vốn dĩ được gọi như vậy vì phía trước có một hàng Bạch Dương rậm rạp, mọi người khách nhân ở đây nhìn nơi lan can có chút cười mà ước ao.

Nơi lan can có đôi phụ phụ bạch phát, bình yên gần dị lão giả đứng dựa lan can, tay cầm bình rượu ngắm trăng miệng ngâm những lời thơ, bà lão tay đan thì thoảng mỉm cười hiền hậu mỗi khi có câu thú vị.

- Mộng Tuyền, sao nàng không phục dụng đan dược đó??

Bá Nhan dừng ngâm thơ ngồi xuống, đặt tay lên bàn tay nhăn nheo của Mộng Tuyền khẽ hỏi.

- Bá Nhan, huynh cũng thấy rồi đó vị đại nhân đó có nói người có thể chữa được cho chúng ta, ta lúc này không cần thiết phải dùng đan dược ấy.

Mộng Tuyền nắm tay Bá Nhan, mắt nhìn xa xăm cất lời.

- nhưng dù sao uống vào vẫn hơn, bệnh của nàng ngày càng nặng với lại liệu đại nhân ấy có chữa cho chúng ta không?? Ta không có thể lực như Vạn Tượng cũng chẳng giống tân tu?

Bá Nhan bần khoản nói, người có thể chữa nhưng xưa nay nào có ai làm không cho người?? Chữa bệnh phải trả tiền cũng giống như lấy vợ phải có nhà mặt tiền ah.

- Bá Nhan, người ấy đã nói chúng ta suy nghĩ rồi tới đó tìm người thì hẳn người đã có ý giúp ta. Dù ta không có gì nhưng đâu hẳn phải bắt tất?? Đôi khi là duyên số.

Mộng Tuyền ngẫm nghĩ cười, có duyên mới gặp có nợ mới yêu, tu mười kiếp mới chung thuyền, mọi cuộc gặp gỡ dưới vòm trời này đều mang ý nghĩa của nó.

- Bá Nhan, đừng nghĩ điều gì đến sẽ đến. Không phải họ sắp có chuyện quán thân sao?? Chẳng phục dụng đan dược lấy lại chút sức lực góp chút chuyện tay chân coi như một phần thiện ý. Nếu người chữa cho thì trọn kiếp này theo hầu thì đã sao?? Người ấy đâu phải thường nhân?? Và ta cũng thấy mỗi một khi phải lưu lạc như này rồi ah.

Mộng Tuyền ngẫm nghĩ thiệt hơn, nàng muốn sống một đời bình dị nhưng trải qua nhiều điều nàng nhận ra rằng nó không quá thực tế, tu chân giới có nơi nào bình yên?? Có chăng đó chỉ là chút bình yên trước cơn bão lớn.

- ta nghe muội, tới nay ta sẽ phục dụng đan dược rồi sớm mai chúng ta đi sớm, hy vọng sẽ kịp làm chút gì đó. Nói đi nói lại người như vậy đi theo ta nghĩ cũng không uổng.

Bá Nhan đáp lời cười nói, hẳn cũng nhận ra những điều Mộng Tuyền nói nhưng bắt lâu nay hẳn tự dối mình, nhưng giờ hẳn không muốn vậy nữa hẳn không muốn một lần nữa khiến nữ nhân của hẳn bị tổn thương.

..

Vạn Tượng son mạch, nơi chìm sâu dưới những tán cỏ thụ xanh rợp, một dãy lầu các lớn nguy nga. Tượng Thạch bước vào đại điện ngẫm nghĩ rồi quay ra nói:

- hai người về nghỉ ngơi đi, ta đi gặp đại ca nói chuyện.

- vâng nhị ca.

Tượng Tam, Tượng Thanh đáp lời. Dù muốn theo nhưng hơn chục năm nay nay, đại ca bề quan ổn định thương thế bọn họ không được phép gặp. Người được phép duy nhất chỉ có nhị ca mặc thôi.

Tượng Thạch bước ra ngoài đi sâu vào trong mật viên, nơi cấm địa của Vạn Tượng.

- nhị các chủ... Đại các chủ có lệnh thời gian này người không muốn gặp ai.

Người canh giữ mật viên chấp tay hành lễ nói lại với Tượng Thạch.

- lần này ta có chuyện trọng yếu liên quan tới Tượng tộc ta, có thể đây là cơ hội lớn tới truyền thừa về sau.

- chuyện này... Nhị các chủ nhưng đây là lệnh.

Người canh giữ ngập ngừng nhưng vẫn kiên quyết giữ lệnh đã nhận. Tượng Thạch có chút bần khoản vì những lúc có lệnh như vậy thì là thời điểm đại ca hẳn đang gặp vấn đề. Nhưng hẳn không muốn chậm trễ liền lớn tiếng nói:

- đại ca... Ta biết huynh nghe được ta... Ta có chuyện cần bàn với huynh..

Tượng Thạch nói rồi chờ đợi, việc này trọng đại nên hẳn phải hỏi qua ý kiến đại ca.

- đại ca...

- nhị đệ.. Khục khục...Nếu chuyện không quá quan trọng đệ có thể tự quyết một mình..
- đại ca... Chuyện này liên quan tới bức tượng trên tể đàn đó... Cũng tới việc chữa trị cho huynh.
- hử... Chuyện này... Được rồi đệ vào đi.
- vâng.

Tượng Thạch vâng lời tiến vào mật viên, đi theo một lối nhỏ cỏ cây đã phủ kín, hần đứng trước một cánh cửa đá lớn, hần hơi dừng lại đặt tay lên cánh cửa lớn hơi dùng sức đẩy vào.

Xuất hiện trước mắt hần là một lối đi kéo thẳng xuống phía dưới đất sâu như một hang động tối thui, hần bước từng bước xuống, mỗi bước chân hần lại thấy thêm một phần buốt lạnh, trên vách lối đi là những tảng băng giá.

Hần bước dần xuống dưới khí lạnh càng lớn, cuối con đường là một khoảnh bằng rộng nhưng được phủ kín băng đá khắp nơi.

Tượng Thạch hơi đánh giá xung quanh, mức độ băng giá so với lần trước hần tới lớn hơn rất nhiều.

- đệ tới rồi!
- vâng..

Tượng Thạch đáp lại tiến lại khoanh chân ngồi đối diện một tượng băng lớn, lòng hơi thôn thức.

- đại ca, huynh vẫn ổn chứ???
- như thế nào là ổn? Ta cũng không biết nữa?? Đệ nói có chuyện muốn nói? Là chuyện gì thế??

Thanh âm từ tượng băng phát ra có chút chán trường..

- đại ca, huynh còn nhớ về câu chuyện Tượng Vương mà huynh kể cho chúng ta không??
- huynh nói rằng câu chuyện đó chỉ chúng ta biết nhưng ta phát hiện ra rằng đó là sai rồi!!
- đệ nói vậy là sao??

Tượng băng nghi hoặc, câu chuyện đó ngày trước hần được cha kể lại, và nói rằng đó là truyền thuyết lưu truyền trong Tượng tộc chỉ cao tầng Tượng tộc mới biết được và không hề lưu truyền ra ngoài, lâu nay hần đi khắp nơi nhưng cũng không thấy ai nói tới điều này.

- đại ca, lần này đệ cùng tam đệ, tứ muội ra ngoài vốn kiếm Hồi Nhục đan về cho huynh, ngoài ta muốn gặp chuyện này..
- Hồi Nhục đan?? Đan được không tể nhưng đối với ta không quá hữu dụng, các đệ có ý vậy người làm đại ca như ta cũng cảm thấy ấm lòng.

Tượng Băng cảm khái, những đứa em nhỏ ngày trước đã lớn nhưng hần lại không thể gặp được, không thể nghe lời cha dặn chăm sóc các em từ tể.

- đại ca...
- không sao... Đệ nói các đệ gặp chuyện??
- vâng, đệ gặp một giới kỳ lạ không là những người kỳ lạ thì đúng hơn.
- Oh! Nói rõ đi..
- đại ca, một người thân không dùng linh lực nhưng có thể dùng nhục thân lưỡng bại câu thương với tam đệ..
- nhân loại tu thể muôn hình vạn trạng đều ấy lạ nhưng không phải không có.
- vâng, một người tu vi bán thần nhưng lực chiến thần thức tới ngưỡng hoá thần hậu kỳ.
- người này đúng là kỳ nhân vượt đại cảnh giới như vậy phải nói là tuyệt phẩm, xưa nay nhân loại những người như vậy ta chưa từng gặp.

Tượng băng ngẫm nghĩ nói, bán thần với hoá thần có một lần ranh lớn nhưng người có thể khiến lực lượng chạm ngưỡng cách xa như vậy hần chưa từng gặp.

- đại ca, người còn nhớ Thao Sáng chứ??
- Thao Sáng tiểu tử này có liên quan sao??

- Thao Sáng này đã Nguyên Anh hậu kỳ bằng hòa xen lẫn uy lực cường đại trong cùng cấp.
- uh! Đó là điều dễ hiểu đối nghịch linh lực bạo phát uy lực cường đại
- vâng, có một Hắc giáp nhân không dùng linh lực đứng yên để cho Thao Sáng công kích mà bản thân không một chút hề hấn gì cuối cùng hút sạch đi bằng hoá linh lực của Thao Sáng vào thân mà không sao cả.
- người này, rất thần bí ah?? Người đệ muốn nói đến là người này sao??
- vâng, thậm chí khi Thao Sáng sắp bước một chân hoàng tuyền, người này đã kéo hấn lại bằng cách truyền Mộc linh lực tiếp sinh lực cho hấn, người ấy nói rằng có thể chữa tận gốc bằng cách dùng băng linh căn hút đi di chứng và dùng mộc hệ tinh thuần tiếp thêm sinh lực.
- đúng là cách hoàn chỉnh. Nhưng băng linh căn đông vục khó kiếm ah.
- người ấy nói, người ấy có băng linh căn kề thân.
- Oh! Vậy quả thật như vậy thì ta nên gặp một lần, trả đại giới không thành vấn đề.
- vâng, ban đầu đệ cũng có ta định như vậy nhưng dường như người này không quá chú trọng điều đó, có vẻ như...
- sao vậy?
- người ấy muốn thu phục lòng người..
- hừ chuyện ấy không thể... dù ta chết cũng không thể hiệu triệu vì một nhân loại.

Tiếng hừ lạnh từ tượng băng phát ra, dường như với nhân loại khúc mắc không nhỏ, hoặc xưa nay yêu thú cấp độ cao khó mà bị nhân loại sai sử.

- vấn đề này liên quan tới chuyện mà đệ nhắc đến ban đầu, chuyện Tượng Vương người ấy nói rằng có quen biết một Tượng thú cửu ngà " thân như vách sắt thành đồng, tứ trụ rung chuyển đại địa "

- Tượng thú cửu ngà??? " thân như vách sắt thành đồng, tứ trụ rung chuyển đại địa"??? Còn nói gì nữa không???

Tượng băng hơi rung động, Tượng thú cửu ngà là vị Tượng vương trong truyền thuyết Tượng tộc từ xa xưa độ chân thực không ai rõ nhưng cũng không lưu truyền ra bên ngoài sao nhân loại lại biết được???

- đại ca, người ấy nói rằng không lâu nữa Tượng vương sẽ xuất hiện ở Lam Nhiên này, Tượng Vương và những người ấy xuất hiện ở Lam Nhiên này vì một lời Hiệu triệu.

Tượng Thạch nhớ lại từng chi tiết kể rành rọt cho tượng băng nghe.

- Tượng vương sẽ tới đây?? Vì một lời hiệu triệu?? Người ấy ở đâu?
- vâng, nam tử vượt ngưỡng Hoá thần trung kỳ với người ấy dường như đều biết Tượng Vương hơn nữa quan hệ dường như không cạn, Họ là người Việt Tông.
- Việt Tông... Dường như có chút quen thuộc.
- đại ca trước đệ có báo về một lượng yêu thú di chuyển tới tông môn Việt Tông này, dường như chúng theo lời sai sử của họ.
- ra vậy... Tuy số lượng không nhiều tu vi cũng không cao nhưng yêu thú mà lại theo nhân loại hấn có điểm khác thường.

Tượng băng ngẫm nghĩ, quả là lần trước nhị đệ có nhắc tới với hấn nhưng hấn không quá để ý chỉ nghĩ rằng đó là sự trùng hợp mà thôi! Nhưng giờ nghĩ lại hấn có sự lạ.

- đại ca, chúng ta nên làm gì??
- chúng ta tới Việt Tông.. Đệ lùi lại chút.
- vâng.

Tượng Thạch nghe lời đứng dậy lùi ra xa phía sau.

" cách" " cách" " cách" " rầm"

Tượng băng rung động dữ dội trên thân xuất hiện từng vết nứt, những vết nứt lớn dần kéo dài rồi nổ tung, những mảnh băng đa bắn tứ tung như những mũi băng thương cắm khắp vách.

Một lão già xuất hiện trên thân có những vết nứt đã băng hoá, làn da nhăn nheo gầy xẹp, tóc tai đã trắng xoá nhìn Tượng Thạch cười nói:

- đã lâu đệ mới thấy ta, cảm giác tệ lắm phải không??

Tượng Thạch nhìn lão trước mắt này, mắt hơi ướt lệ..

- đại ca, người khổ cực rồi!

- haizz! Đưa ta đan dược đây, rồi đệ trở về phân phó hạ nhân chút, mai đệ với ta tới Việt Tông coi sao.

- vâng.

Tượng Thạch đưa lọ ngọc chưa Hồi Nhục đan cho Đại ca rồi vội vàng rời đi.

Tượng Băng nhìn theo nhị đệ lắm lắm nói:

- người khổ cực là đệ mới đúng, Tượng Vương nếu quả thực là người tới Tượng tộc ta lại một lần nữa cất tiếng rồi!

Tượng Băng uống đan dược rồi mắt nhắm nghiền, thân thể thêm chút da thịt, mái tóc điểm thêm chút sắc. Vạn Tượng các Tượng Thạch phân phó nhân sự, huynh muội Tiểu Tam vui vẻ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Hội tụ Hắc Mặc

Chủ sơn gió lộng, Gióng một thân Hắc giáp phi phong pháp phối, tay cầm quyền trượng, đứng thẳng đôi mắt khắp nơi Việt Tông, ngay sát bên cạnh là Thạch Sanh thân Kim giáp chỉnh tề.

- công tử, theo tin báo lại người các tông môn chắc hẳn nửa ngày nữa sẽ tới.

Thạch Sanh chấp tay nói, sáng sớm nay Yêu Đường báo lại là có dấu vết của những người tông môn, mới rồi cũng đã nhận được tin chính xác.

- nửa ngày, chúng ta cũng nên xuất phát tiếp đón họ ah. Dù sao Việt Tông cũng không nên bị xáo trộn, xây dựng lại cũng mất chút thời gian.

Gióng ngẫm nghĩ mà nói, mới xây không lâu hủy đi thì tiếc, chọn nơi khác làm chiến trường cho đỡ làm hỏng cảnh quan vừa buông tay mà đánh.

- vâng, công tử phía trước không xa có một mảnh bình nguyên rộng rãi, ta thấy hay là chọn nó đi.

- bình nguyên Hắc Mặc đó sao?? Ý không tệ. Người đánh trống khởi hành đi.

Bình Nguyên Hắc Mặc cách Việt Tông hơn mười dặm, sở dĩ có tên như vậy như vậy vì nơi ấy nền đất có một màu đen kỳ lạ.

Thạch Sanh nhận lời tiến lại chiếc Trống nơi góc sân, từng hồi trống đục đã hào hùng vang vọng khắp các ngõ ngách tông môn. Từng người mất hướng về chủ sơn, chỉnh trang lại y phục.

Tiếng trống vừa dứt Gióng đang không mà đi.

- đi thôi!

Thạch Sanh thu trống lại rồi phi hành sát theo sau, từng bóng người nối đuôi đạp không mà nối theo sau. Phía dưới mặt đất những tân đệ tử hay những người chưa đủ khả năng phi hành, theo hướng dẫn của chấp sự mà đi theo thành hàng như mảnh xà xuất động.

Bình Nguyên Hắc Mặc rộng rãi, Gióng từ trên không tìm kiếm một nơi cao ráo phù hợp.

- chọn chỗ này đi.

Gióng nói rồi dẫn đầu hạ xuống, từng người thấy vậy hạ sát phía sau.

Gióng lấy từ trong giới chỉ ra hai bảo tọa đặt xuống đất hướng Thanh Hà nói:

- thái thượng trưởng lão mời ngồi.

- Tông chủ mời!

Thanh Hà gạt đầu ra hiệu mời lại, trên mặt nàng nét cười nhẹ nhẹ, sở dĩ nàng gọi nhi tử là Tông Chủ là vì trước cũng đã bàn bạc qua khi Gióng dùng hình tượng Hắc giáp sẽ lấy thân phận làm Tông chủ Việt Tông. Vì Việt Tông cần một Tông chủ để đối ngoại, có thể mang tính chấn nhiếp và tăng phần huyền bí.

Gióng cũng không nói nhiều hơn thân nhiên ngồi xuống, phát tay ra hiệu cho mấy người Thạch Sanh:

- các người cũng ngồi đi, chờ mấy người tông môn đến có lẽ cũng một khoảng thời gian nữa, đứng chờ hẵn có chút mời.

Mấy người nhìn nhau rồi từng người lấy từ trong giới chỉ ra ghế mà ngồi, vừa vặn xếp thành một hàng ngang dài. Gióng ở trung tâm, bên trái là Ngũ yêu Thức Hiền, bên Phải là Thanh Hà cùng bốn người Thạch Sanh.

Phía sau lưng hàng ghế là mấy người, Khai Đức, An Nhiên... Thuộc hạng đệ tử đứng ngay sau trường bối của bình. Sau nữa là tới hàng ngũ chấp sự, cuối cùng mới tới các sơn đường đệ tử.

- Tông chủ, không biết người có sắp xếp gì cho cuộc gặp gỡ này không??

Thanh Hà ngẫm nghĩ hồi, đây là giao tranh đầu tiên từ lúc thành lập Việt Tông cũng chính thức là lời nói đầu tiên của Việt Tông ah.

Gióng có lòng có hơi chút không quen khi nghe mẫu thân gọi mình như vậy nhưng đã nói trước như vậy rồi và mẫu thân có vẻ kiên quyết nên Gióng đành chịu.

- thái thượng trưởng lão, thực ra mà nói thì ta cũng không có sắp xếp gì. Trước hết lực lượng của các tông môn tới lần này không quá mạnh, thôi thì "nước đến đất ngăn, bình tới tướng đỡ." Thắng thua do cường giả quyết định. Việt Tông mới thành lập không lâu, đệ tử cũng chỉ mới bước đầu, lần này coi như cho họ tới học hỏi để thấy sự khốc liệt của tu chân giới, trở về rồi lấy đó làm động lực tu luyện.

Thanh Hà gạt đầu, Việt Tông cao tăng tuy mạnh nhưng đệ tử chỉ là mới nhập môn, chiến cuộc phụ thuộc vào cường giả đó là điểm khác biệt giữa nhân loại bình thường và giới tu luyện.

- Đường Tam, bên yêu đường đã có sắp xếp rồi chứ??

- Tông chủ, theo chỉ lệnh của người. Ta đã bố trí một vòng yêu thú phía ngoài phòng trường hợp dị biến. Hắc Mặc này nếu có người đi không dấu được ánh mắt của ta.

Đường Tam tự tin nói, yêu đường của hắc yêu thú đông đảo, sau khi tới Việt tông cũng đã thu phục các yêu thú xung quanh đây. Tuy lực lượng không quá lớn nhưng tác dụng thăm thính, ngăn chặn coi như được.

- tốt, người tông môn nếu đã tới thì chúng chỉ được rời đi khi ta cho phép mà thôi!

- rõ, thưa Tông chủ.

Đường Tam nhận mệnh phân phó cho mấy người phía sau, đó là mấy yêu thú vừa kết anh không lâu do có lượng tài nguyên từ Việt Tông. Chúng Vâng lời rồi biết mất vào sâm lâm.

- Xuân Mai, lúc chiến đấu nàng ở lại bảo vệ cho đệ tử. Đề phòng người tông môn nhắm vào chúng.

Gióng phân phó cho Xuân Mai việc nàng phải làm. Xuân Mai ngập ngừng nói:

- tông chủ... Ta cũng muốn đánh ah.

- Xuân Mai, những đệ tử này là tương lai của Việt Tông, đây là việc quan trọng nàng hiểu chứ??

Gióng nhìn nàng nói, lúc này không phải là lúc nữ nhi tình trường Gióng không chấp nhận tính khí nữ nhân. Tân đệ tử này Gióng không muốn có vấn đề gì xảy ra.

Xuân Mai nghe vậy biết công tử không cho nàng cơ hội ah, nhõng nhẽo phải chọn thời điểm nếu không người thiệt là nàng ah.

- vâng, Tông chủ.

Xuân Mai cúi đầu nhận mệnh tuy lòng có hơi chút tiếc nuối, tròng cảnh máu huyết như vậy đã lâu không trải qua. Nàng cũng muốn thử chút uy lực nguyên anh của bản thân.

- Báo...

Một hộ vệ từ xa chạy lại, miệng nói lớn tiến tới quỳ trước mặt Gióng.

- có chuyện gì?? Nói đi.

Giống phát tay ra hiệu cho người hộ vệ.

- bẩm Tông chủ, người Trúc gia trang tới.
- tốt, cho họ vào.
- rõ.

Hộ vệ nhận lệnh, đứng dậy mà bay đi. Một lúc sau một đoàn người bay lại, dẫn đầu là Trúc Thanh phía sau là Trương Phi, Quan Vũ cùng mấy tráng hán.

Giống đánh giá mấy người này đôi chút, ba người Trúc Thanh cũng đã là Nguyên Anh sơ kỳ, xem ra lợi tức từ mỏ Hoả linh thạch đã trợ giúp ít nhiều.

- Trúc huynh đã lâu không gặp.

Thanh Hà thấy Trúc Thanh lòng có đôi chút hoài niệm cất lời.

- Thanh Hà tiên tử vẫn khoẻ.. Ngoại môn trưởng lão Trúc Thanh Gặp qua chư vị đại nhân.
- gặp qua chư vị đại nhân..

Trúc Thanh hành lễ với Thanh Hà rồi hành lễ với mấy người khác, đa phần mấy người ở đây hẳn đã gặp qua và cũng nhận thức tu vi cường đại của họ.

Hai người Quan Vũ cùng các tráng hán khác cũng đồng loạt cúi người hành lễ, Trúc gia trang giờ cũng đã là một phần của Việt Tông nên lễ lạt tất nhiên phải có.

- Trúc trưởng lão tu vi lại có phần tăng tiến, hôm nay có thể tới xuất một phần lực quả là đáng quý.

Giống gật đầu nhìn Trúc Thanh và người Trúc gia nói.

Trúc Thanh nghi hoặc, hắc giáp nhân này hẳn chưa từng gặp qua nhưng ngồi ở đây hẳn địa vị không thường nên hẳn không dám chậm trễ

- không dám, thân là ngoại môn trưởng lão đây là Việc nên làm..
- Trúc huynh, vị này là Tông chủ của chính ta ah.

Thanh Hà giới thiệu chút cho Trúc Thanh, nhưng trong lòng có chút nén cười đều là người quen cả, nếu Trúc Thanh biết người trước mặt là Minh Minh chắc hẳn cũng đôi phần khó xử.

- Trúc Thanh gặp qua Tông Chủ.

Trúc Thanh nghe vậy thì kinh ngạc, Tông Chủ Việt Tông từ trước được phủ nên lớp màn huyền bí, không nghĩ tới lần này sẽ gặp.

- năng trở lại Việt Tông một chút, có dịp hàn huyên sau. Các người vào chỗ đi, uhm lát người cùng Xuân Mai bảo vệ tốt đệ tử là được.

Giống ngẫm nghĩ mà điều phối, Trúc gia có ba Nguyên Anh sơ kỳ với mấy tráng hán tu vi kết đan, để họ bảo vệ đệ tử cũng coi như an toàn nếu tham gia chiến đấu không tránh khỏi tổn thất đi.

- rõ, Tông chủ.

Trúc Thanh nhận mệnh cáo lui, hẳn cùng những người khác phân bố mà đứng trước hàng của tân đệ tử làm thành một bức tường phòng tránh.

- Tông chủ, người nghĩ mấy người Thao Sảng có tới không?

Chuyện mấy người Giống gặp được, mấy người cũng đã tường nhưng Lý Thông nghi hoặc hỏi.

- tới hay không?? Là do bọn họ quyết định nha! Ta không quyết được.

Giống cười nói, cái khó đoán nhất trong thiên hạ đó là lòng người, cái khó hơn nữa chính là lòng dạ nữ nhân.

- nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới. Tông chủ họ tới rồi ah, Oh tất cả đều tới người Vạn Tượng lực lượng rất mạnh, hẳn là đại các chủ rồi.

Thạch Sanh thần thức phát hiện được sự xuất hiện của đám người Thao Sảng liền cất lời.

Q người khác nghe vậy, thần thức cũng đảo ra tìm kiếm, nét mặt cũng trở nên chăm chú đánh giá người mà Thạch Sanh nói.

- Hẳn là Hoá Thần sơ kỳ, nhưng thân mang thương tật, nếu toàn thịnh e rằng cảnh giới có thể cao hơn.

Thanh Hà kinh ngạc đánh giá, không hổ là người đứng đầu Vạn Tượng các, hỏi sao mấy thành trì xung quanh có chút kiêng nể. Người này nếu thương tật không trên thân, dường như là trung kỳ thậm chí hậu kỳ không chừng.

Mọi người nghe Thanh Hà nói có chút kinh ngạc thì ra tên các chủ này lợi hại thế, Gióng không có ta nghĩ gì nhiều vì đó không quá dự liệu của Gióng.

- yêu thú càng cường đại, tự tôn càng lớn. Người này xem ra khó thương thuyết.

Thanh Hà cùng những người khác gật đầu, tu sĩ ai cũng vậy đâu chỉ mỗi yêu, vấn đề là người và thú vốn đối nghịch.

Tượng Thạch cùng đại ca đang phi hành mà tới địa điểm Việt Tông theo hắc được biết thì đó là địa điểm cũ của Lục Lâm Bang.

- hướng này..

- vâng...

Hắc y lão giả ngẫm nghĩ chút rồi chỉ hướng khác, thần thức hắc đã phát hiện người ở Hắc Mặc, vừa phi hành hắc càng cảm thấy kinh ngạc. Những người Việt Tông này đứng như nhị đệ nói họ rất mạnh, sự hiện diện của hắc dường như họ đã biết vì thần thức đảo qua đảo lại, có mấy tia thần thức rất cường.

Hai phía khác Thao Sảng, Bá Nhan cũng đổi hướng tới Hắc Mặc, lòng mang kinh nghi trước lực lượng của Việt Tông.

Không quá lâu sau, ba nhóm người theo ba hướng khác nhau đã xuất hiện trước tầm mắt của Gióng, khi đến trước một khoảnh thì hạ thân xuống, cả ba nhìn nhau rồi tiến về phía Gióng chấp tay hành lễ.

- Ba Nhan, Mộng Tuyền gặp lại đại nhân. Các vị khỏe

- Thao Sảng, Uyển Thanh...

- tại hạ Tượng Bá Khanh cùng nhị đệ Tượng Thạch gặp qua đại nhân, chư vị hảo.

Bá Khanh lòng tuy kinh nghi, nhưng khi thần thức không thấy được điều gì từ Hắc giáp nhân này hắc cũng không dám lơ đãng ah. Khí tức ngũ yêu khiến hắc có chút kỳ quái.

- tốt, đợi xong việc sẽ hàn huyên sau. Ta sắp có việc riêng ah.

- vâng, chúng ta hy vọng giúp chút sức cho đại nhân.

Ba người chấp tay mà nói, lúc này cũng không phải khi làm việc khác, giải quyết xong việc trước mắt rồi nói sau không muộn.

- các người tạm thời ẩn mình đi, nên mang đến cho người các tông

Môn chút kinh hỷ.

Gióng nhìn mấy người Bá Nhan ngẫm nghĩ nói, người Tông Môn không biết những người này ở đây, bất ngờ hiệu quả không tệ.

- được, đoán là ý hay nhưng không biết đại nhân có chắc về việc chữa trị cho chúng ta không??

Mấy người toan quay vào sầm lăm ẩn mình, nghe Bá Khanh nói vậy cũng dừng lại hắc nhiên cũng có chung ý nghĩ nhưng không tiện mở lời mà thôi.

- hừ..người đây là đang nghi ngờ lời nói của Tông chủ sao??

Thạch Sanh hừ lạnh, khí tức cường đại đẩy ra cuộn cuộn, đám người Lý Thông thấy vậy nhìn nhau khí tức kéo lên khiến không gian xáo trộn, y phục không gió mà bay phấp phới.

Đám người tán tu hơi lùi bước về sau sợ hãi, Bá Khanh người hơi chao đảo nhưng không di chuyển mấy trước người hắc hình thành lớp màng thổ linh lực nhưng có dấu hiệu tản mát, hắc chấp tay nói:

- các vị đạo hữu có chút hiểu lầm ah, Bá Khanh không có ta nghi ngờ nhưng việc quan hệ trọng đại, ta chỉ muốn có chút gì đó an lòng.

- dừng lại đi, làm vậy ra thể thống gì.

Gióng giơ tay ra hiệu cho đám Thạch Sanh thu hồi khí thế của mình lại, rồi nhìn Bá Khanh nói:

- Bá Khanh, đã nói như vậy nếu ta không có gì hỏi đáp chẳng phải phụ lòng Bá Khanh sao??

- mong đại nhân thứ lỗi.

Bá Khanh áy náy nói.

- Thái thượng trưởng lão, người xem chút có vấn đề gì không??

Giống hướng Thanh Hà hỏi ý kiến nàng, Bá Khanh thấy vậy cũng dò mắt, không lẽ đây là Băng linh căn đã nói tới?

- Tông chủ khách khí rồi! Chút việc này có gì đâu.

Thanh Hà cười cười, nói rồi đưa tay hướng về hướng Bá Khanh, Bá Khanh cảm thấy thân thể hơi có chút hơi lạ nên hơi lùi sau, linh lực muốn phòng ngự.

- buông long đi, ta không hại ngươi đâu.

Thanh Hà nhìn hẩn như vậy lạnh nhạt nói.

Bá Khanh nghe vậy áy náy người muốn giúp mình mát mình chống lại, không phải hẩn vừa cầu sao?? Hẩn thở ra một hơi buông lỏng toàn thân.

Từ thân thể hẩn, băng khí bốc ra như làn sương trắng, chúng hướng tới như có sự kêu gọi nào đó rồi tiến vào tay của Thanh Hà như chưa từng xuất hiện.

Những người khác kinh ngạc nhìn theo, vì mỗi khi băng khí được hút đi, biểu hiện thư thái xuất hiện trên khuôn mặt Bá Khanh, có chút khởi sắc.

Thanh Hà dừng lại, nàng chỉ cần thể hiện một chút, nếu làm quá dẫn đến cáo trộn linh lực, phía trước còn có chuyện phải làm ah. Nàng cảm nhận băng khí trên người Bá Khanh nói:

- người gây ra băng ám trên người ngươi, ta nghĩ phải chăng là cường giả Luyện Hư??

Bá Khanh chấp tay với nàng thêm phần cung kính, hẩn cảm thấy được băng khí trong thân thể mình giảm đi một chút.

- Tiên tử, đúng như người dự đoán hẩn chính là Luyện Hư cường giả. Không biết Tiên tử có thể dứt điểm căn nguyên không? Dù bỏ ra đại giá Bá Khanh cũng chấp nhận.

- Luyện Hư hơi khó khăn, nhưng hẩn không vấn đề, chỉ là hơi mất thời gian, sau này ngươi ở lại Việt Tông một thời gian đi, ta không tiện đi Vạn Tượng các ngươi.

Luyện Hư kỳ, với nàng quả có chút khó, nhưng theo thời gian mỗi ngày một chút, theo tu vi nàng tăng lên hẩn có thể, nhưng nàng cũng muốn kéo dài thời gian dù sao có hẩn Hoá Thân cường giả ở tại Việt Tông, nếu Việt Tông có việc hẩn không thể khoanh tay mà nhìn.

Bá Khanh ngẫm nghĩ đôi chút, hẩn là bệnh nhân ah phải theo sắp xếp của thầy thuốc, việc ở lại hẩn cũng không tránh được, lấy người đi càng không thể lực đối phương không đơn giản hẩn không chắc làm được hơn nữa liên đới tới việc Tượng vương, hẩn nghĩ mình không nên làm khác.

- được, ta nghe lời Tiên tử, sau này ta quấy quạ Việt Tông một phen vậy.

- nếu đã có câu trả lời thích đáng thì các ngươi lui đi, việc còn lại sau sẽ tường.

Giống phát tay với đám người ra hiệu mà nói.

Mắt người Bá Khanh nhìn nhau gật đầu, hành lễ với Giống rồi lui đi, những việc vừa rồi khiến trong lòng có thêm niềm tin và một phần nhẹ nhõm nếu giờ còn dây dưa thêm mất lòng thì coi như bỏ sông bỏ biển ah, mệnh của mình nằm trong tay người, cầu người không hết ai nỡ buông xuôi. Từng người biến mất vào trong sâm lâm yên lặng chờ đợi những điều sẽ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Đây là muốn chết mà !

Hắc Mặc bình nguyên yên ả, nắng chói hạ không quá gay gắt, từng con gió nhẹ đưa khiến lá cỏ xào xạc. Các tân đệ tử nhỏ giọng bàn luận, mắt nhìn hàng ghế cường giả ao ước.

Giống tay nắm quyền trượng hơi ngả lưng tựa ghế, phải chăng đến quá sớm?? Chờ đợi có chút lâu đi nên tiện thể phân phó hành động mới cho mấy người, tuy Việt Tông mới lập chưa có quá nhiều việc nhưng lại cần phải làm nhiều thứ để nó phát triển hơn.

- Tông chủ, người các tông môn sắp tới rồi!

Thạch Sanh nhò có thần thức cường đại mỉm cười nói lại, xem ra chờ đợi bao giờ cũng là điều khiến lòng người khó chịu.

- có chút chậm trễ như thể tản bộ xem hoa, dù sao tới là tốt không tới coi như ta uống công chờ.

Giống gât đầu nói, những người khác cũng gât đầu, mất công tới rồi không công mà về, cục tâm tình này khó mà giải khuây được.

Thạch Sanh nói sơ qua tình hình những người tông môn một lượt về nhân số lực lượng vì mấy người khác không tiện dùng thần thức kiểm tra để tránh bại lộ thực hư lực lượng bên mình.

- Tông chủ, nhân số đối phương không tệ ah. Hoá Thần ba người, Bán Thần sáu người, Nguyên Anh hơn trăm, Kết Đan một ngàn, Trúc Có ngót nghét hai ngàn.

Người người nghe vậy tấm tắc, số lượng khác với nhận định ban đầu nhiều lắm ah. Nếu Việt Tông ban đầu gặp phải thì khó tránh một chút thua thiệt.

- xem ra lời đồn không sai, thí luyện lần này của tứ tông môn có khách đến thăm.

Giống có chút thờ phào, may mắn lần đó sau khi gặp mặt bọn Tượng Thạch không hứng chí nào một phen Thí Luyện.

Phía trong thâm lâm, Bá Khanh ra dấu mọi người yên lặng hẩn tạo một lớp màng chắn cường đại che đầy khí tức của hẩn và bọn Thao Sảng rồi nói lại y nguyên nhân số người tông môn mà Thạch Sanh vừa nói cho chúng nhân.

- đại ca, đây là ba Hoá Thần ah, huynh nghĩ có khó đối phó ra sao?

Tượng Thạch ngẫm nghĩ hỏi, những người khác cũng hướng Bá Khanh chờ đợi câu trả lời, bọn họ không muốn vừa tới chưa làm ăn được gì đã toàn diệt đầu. Hoá Thần với Nguyên anh là vấn đề lớn ah, không phải lấy số đông có thể san lấp được.

Bá Khanh tính toán nói:

- ta đối phó một tên, Nam tử kim giáp đó đối phó một, còn Nguưu yêu đó đã là bán thần đỉnh phong đối phó một tên không vấn đề. Số nguyên anh còn lại giao cho các người được chứ??

Từng người gât đầu, ánh mắt hấp háy nóng rực, tràng cảnh đồ sộ này không phải dễ gặp, nhất là những người đang có hiềm khích với tông môn nếu không phải cần giữ bí mật chắc đã xông sáo mà ra.

- vậy còn bán thần thì sao??

Bá Nhan có chút suy nghĩ hướng hẩn Bá Khanh.

- bán thần không đáng lo, bất kỳ ai trong mười người đó đều đối phó được, thật ra mà nói nếu không có chúng ta Việt Tông cũng không thua chỉ là khó tránh có người ngã xuống mà thôi!

Bá Khanh khẳng định mà nói, vì cảm giác những người này mang đến cho hẩn rất kỳ lạ, đặc biệt những yêu thú này nếu hẩn không nhầm thì đều thuộc đẳng cấp thần thú thậm chí có ba người còn là thần thú trung cấp hơn nữa bản thể hẩn không quá rõ ràng nhưng trong hơi thở mang cảm giác cổ xưa.

Nghe vậy những ánh mắt nhìn nhau đều thấy sự khiếp sợ của đối phương, những người này đều mạnh mẽ vậy sao??

Không chỉ Bá Nhan và đám tán tu xôn xao, mà ở một nơi khác náo nhiệt không kém nhưng lại vì lý do khác đó là tranh đoạt đối phù cho mình.

- tên vác đại kiếm đề cho ta đi. Ta thích mấy tên bạo lực như vậy.

Thạch Sanh ngẫm nghĩ nói, gã này có vẻ hợp với hẩn.

- không đề ta đi, ta muốn xem kiếm hẩn cứng hay kim giáp của ta cứng hơn.

"cong " " cong"

Lý Thông tranh đoạt, dường như hẩn rất tin tưởng vào bộ kim giáp của mình, ngón tay gõ vào ngực mấy tiếng thích thú.

- lão đại, người ta là hoá thần đó biết không?? Kim giáp của huynh thêm bụng mỡ chắc gì đỡ nổi, phải biết hẩn tu kiếm, kiếm đó hiểu không?? Vương giả bình khí đó muốn bị cắt cứ việc.

Thạch Sanh nhìn kim giáp trên thân béo núc của Lý Thông lắc đầu, yêu thú phòng ngự hơn hẩn nhân loại cùng cấp nhưng Hoá Thần thì sự chênh lệch quá lớn, so phòng ngự với Hoá Thần dùng kiếm khác gì đồ mạng.

Lý Thông nghe vậy, tay đang ngõ nhịp dừng lại ngẫm nghĩ có chút chột dạ.

- vậy thì đề hắc y kia cho ta, kiếm đúng là có chút khó chơi. Hẩn mà vẽ trên người ta mấy hình thì không đẹp lắm.

- lão đại, tên đó khinh thân tựa có vẻ nhanh nhẹn dường như thân pháp không kém đâu, huynh liệu có xoay sở được không??

Thạch Sanh cười ẩn ý nhìn Lý Thông nói.

- ha ha ha...

- khục khục...

Mấy người cười cười, tưởng tượng cảnh một con bọ hung chậm chạp bị một con gà vờn quanh rất thú vị đấy.

- hừ.. Vậy ta chọn lão giả, hừ lại bảo không được đi.

Lý Thông hơi nóng mặt hừ lạnh nói, nhưng nghĩ cũng phải hấn về phương diện phòng ngự sức lực có chút mạnh nhưng khoản thân pháp có chút không cân xứng, đánh với mấy tên mạnh về tốc độ thì chẳng phải giống một nhân cho người khá đánh sao???

- không được ah, Lý đại nhân thân pháp ta không cao hơn người, phòng ngự lại yếu hơn người, nếu ta đấu với hắc y là không được, người chịu khó đi.

Đường Tam năn nỉ mà nói, hấn cũng không quá tự tin với tốc độ của mình, cảm thấy đối đầu với hắc y nhân không tốt lắm.

- ách vậy ta nhường người.

Lý Thông lỡ nói chọn mấy Hoá Thần rồi nên không tiện tiếp tục tranh đoạt lắm.

- hắc y đề ta đi, ta muốn thử xem tốc độ của hấn ra sao.

Hắc Tuyên nghe nói hắc y có kinh thân không tệ nên có chút hiếu kỳ, hấn rất tự tin về phương diện tốc độ của bản thân.

- uh ha! Đề Hắc Tuyên người đối phó còn gì bằng, làm gì có kẻ nào so được tốc độ với người.

Lý Thông mất sáng, nói về tốc độ Hắc Tuyên chắc thắng rồi, ngần nhĩ rồi lại hướng Đường Tam.

- Quyết vậy đi, Hắc Tuyên với hắc y, còn lão giả đề ta, Đường Tam người chịu khó vậy.

- cái này... Lý Đường chủ...

Đường Tam ngập ngừng, hấn muốn đánh với Hoá Thần một phen ah nhưng thấy Lý Thông lắc lắc đầu nên chỉ gập ngừng.

- các người quên còn Bá Khanh sao?? đề Bá Khanh đối chiến một người, một người đề Thạch Sanh đi, dù sao người ta cũng là Hoá Thần các người tuy là yêu thú bán thần phòng ngự cường đại nhưng vẫn có chênh lệch lớn, một người còn lại thì Đường Tam người cảm chân là được đừng quá cậy mạnh.

- rõ, công tử.

Thạch Sanh với Đường Tam nhận mệnh, Hai người Lý Thông hơi ỉu xiu nhưng đã là lệnh thì tất có lý do.

- chủ nhân, ta có chuyện muốn nói.

Tiêu Mạt đứng sau lưng Gióng mờ lờ.

Gióng có chút bất ngờ không lẽ hấn cũng muốn đánh sao nên hỏi lại:

- chuyện gì thế?? Không phải người cũng muốn đánh đấy chứ??

- đó là Hoá Thần, Tiêu Mạt chưa tự tin tới mức đó. Tiêu Mạt sợ rằng mình mang đến rắc rối cho mọi người rồi!

Tiêu Mạt cười khổ nói, vì thông qua miêu tả của Thạch Sanh về mấy Hoá Thần này dường như là đến vì hấn.

- lời này là sao??

- Chủ nhân, nếu ta đoán không lầm, tráng hấn thân mang đại kiếm hấn là Nghiêm Hành nhị phó thành chủ Tru Hoang, còn Hắc y nhân đó là Lãnh Tiêu Thần người Âm Ảnh Lâu, bọn họ hấn vì tru sát ta mà tới.

Tiêu Mạt có chút áy náy chỉ ra thân phận hai Hoá Thần này, hai người truy sát hấn cũng một thời gian, không nghĩ tới lần này lại kéo tới tận đây, nếu Việt Tông vì hấn mà bị liên lụy thì hấn thật khó nghĩ.

Gióng cùng mọi người nghe Tiêu Mạt nói ra danh tính người sắp tới thì hơi trầm ngâm, thì ta người tới vì lý do này.

- thực ra, chúng tới vì người thì dù lúc này người rồi đi chưa chắc chúng đã tin, nếu ta bảo không có người ở đây thì cũng vậy. hai người này tới hấn là có người lôi kéo, đã lôi kéo được thì người lôi kéo đã có sẵn lý do để bọn chúng ra tay với chúng ta.

Gióng ngần ngừ, vậy người lôi kéo hai người này tới hấn là lão giả còn lại, giờ sự tồn tại của Tiêu Mạt không còn quan trọng nữa rồi.

- với lại giờ ngươi là người Việt Tông ah, kẻ thù của ngươi là của ngươi cũng là của Việt Tông, kẻ nào dám vào địa phận Việt Tông mà muốn truy sát người của Việt Tông?? Đùa sao?? Đây là muốn chết mà.

Trên người Gióng sát khí nhàn nhạt toát ra, chuyện cười ah muốn giết người của ta trong nhà ta?? Để người làm vậy cái mặt này chỉ trang trí sao??

- đúng vậy Lão Tiêu, chuyện này chúng ta quản chắc rồi! Ngươi không cần phải suy nghĩ, mấy tên này ngại sống lâu thì cho chúng đi sớm.

- hừ... Tiêu huynh không cần lo, có Hắc Tuyên ta ở đây ngươi yên tâm không vấn đề gì...

- Lão Tiêu...

- Lão Tiêu...

Từng người tỏ thái độ hướng Tiêu Mạt mà nói, chuyện lý do này nọ giờ không còn quan trọng nữa, động tới người Việt Tông thì chính là tự viết vào sổ sinh tử của mình rồi! Nhất là đang ở chỗ này.

Phu phụ Tiêu Mạt cảm động hành lễ với mọi người, bắt đầu nay cả gia đình rong ruổi khắp nơi giờ được bảo vệ như vậy thâm tâm cảm thấy ấm lòng.

- Tiêu Mạt, Âm Ảnh Lâu này là tổ chức như thế nào??

Gióng có chút hiếu kỳ với Âm Ảnh Lâu này, hướng Tiêu Mạt hỏi.

- Tông chủ, Âm Ảnh Lâu là một sát thủ lâu có tiếng ở Phù Tang, chuyên nhận nhiệm vụ giết người đoạt mạng, dù bất kỳ ai tán tu hay tam tông tứ môn, dù cảnh giới là gì chỉ cần đưa ra giá đủ hấp dẫn Âm Ảnh lâu đều chấp nhận.

- cường đại vậy sao?? Dù là ai, dù cảnh giới gì đều có thể chấp nhận.

- vâng Tông chủ. Hay là Tiêu Mạt nên rời đi thì vẫn tốt hơn.

Tiêu Mạt cũng cảm thấy khó nghĩ, hẳn không đành lòng đẩy những người ở đây vào thế khó xử.

Những người khác kinh ngạc về mức cường đại của Thông tin này, sát thủ nếu muốn nhận đơn hàng thì chỉ khi cảm thấy có khả năng thực hiện, nói vậy thì cũng phải có cảnh giới tương ứng.

Gióng có chút nghiêng ngả, Âm Ảnh lâu này cường đại ngoài sức tưởng tượng đấy, phải xử lý cho ổn thỏa ít nhất là trước khi Việt Tông có đủ sức mạnh.

- không cần, dù bất kỳ thế lực nào cũng không thay đổi ý ta đã quyết, người này phải giết nhưng phải giết một cách không ai biết.

- Tông chủ, người này để ta đối phó đi. Đối phó với sát thủ nên để dành cho sát thủ, dù sao ta là Đường chủ sát đường ah đối phó với một sát thủ cũng hợp lý, với cả những người như vậy tu sĩ bình thường không dễ đối phó đâu.

Hắc Tuyên mắt lóe sát khí sắc bén, dù đối phương hơn hẳn về cảnh giới còn là sát thủ nhưng cũng không hề e ngại, dù sao đối phó với người như vậy cần phải có người am hiểu.

- Tông chủ, ta sẽ cùng Hắc đường chủ đối phó với hắn, ta giờ là Phó đường chủ nha.

Tiêu Mạt chấp tay mà nói, hẳn cũng đồng quan điểm với Hắc Tuyên và hẳn cũng không muốn đứng ngoài việc của mình.

- được, lát nữa khi bắt đầu chiến đấu các ngươi kéo hắn đi chỗ khác, xử lý gọn ngẽ vào đừng để một ai biết, nhưng nhớ cẩn thận.

- rõ, Tông chủ.

Gióng gật đầu, có hai người Hắc Tuyên ra tay thì vẫn tốt hơn dù sao chuyện này liên hệ trọng đại nên vẫn phải cẩn thận.

- hai người các ngươi dùng cái này đi.

Tiểu Thanh nói tay vứt tới một Lọ Ngọc, Hắc Tuyên bắt lấy vào tay toan mở ra hỏi:

- đây là cái gì??

- đây là độc dược ah, cẩn thận một chút, dù là ngươi dính phải cũng có thể lên đường đấy.

Tiểu Thanh cười nói, độc dược này là tự thân nàng xuất ra ah, có thể nói cực độc chưa hẳn có thuốc chữa vì biến dị thân thể của nàng hẳn không có mấy người giống.

Hắc Tuyên nhìn lọ ngọc trong tay ngắm nghía rồi đưa cho Tiêu Mạt, hẳn không ưa dụng độc cho lắm nên cũng không muốn dùng.

- Thạch Sanh, còn kẻ Nghiêm Hành này ngươi xử lý.

- Tông chủ, có nên giết không??

Thạch Sanh chấp tay hỏi, người này cũng là kẻ truy sát Tiêu Mạt, có hay chẳng nên diệt một thể, Tru Hoang thành hản cũng không cần phải quá cố kỵ.

- Hừ, giết thì không cần nhưng chăm sóc hản tử tế cho ta, Tru Hoang... Tru Hoang... Cái tên này khiến ta có chút không thích.

- Tru Hoang... Tru Hoang...

-..

-...

Mọi người ngần ngại lăm lăm nhưng không hiểu ý Gióng là gì. nhưng bốn người Thạch Sanh lăm lăm trong miệng một lúc thì mắt loé sáng, cái tên Tru Hoang này đúng là có chút khúc mắc không nhỏ đâu.

- Tông chủ yên tâm, người này để ta.

Thạch Sanh chấp tay nhận mệnh, trong lòng có chút mong đợi.

Gióng gật đầu, hai Hoá Thần đã phân phó, người còn lại là lão giả cứ để cho Bá Khanh đi, hản dù người mang ám tạt nhưng tu vi vẫn là Hoá Thần sơ kỳ, đối phó hản không đáng ngại, Tượng thú Hoá Thần không phải hồng mềm đâu.

Phân phó xong xuôi, người tông môn đã tới phía xa trong tầm mắt có thể thấy, người người phi hành như một đám mây đầy màu sắc trên nền trời xanh thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Muốn đánh thì tới

Nhìn những bóng người đằng không mà tới, đông đúc trên nền trời, những đệ tử trẻ tuổi trở nên háo hức, giờ phút chiến đấu sắp bắt đầu tuy chúng không tham vào tràng diện này nhưng đây là lần đầu tiên bộ nhớ nhỏ xíu của chúng được chứng kiến.

Người tông môn hơi dừng lại đôi chút như đánh giá tình hình rồi tiến lại gần hơn mới dừng hản, Lâm lão giả đứng đầu đám người hai bên lão là Nghiêm Hành, Lãnh Tiêu Thần.

Lâm lão hơi đánh giá những người phía dưới, tuy có chút cường đại so với tông môn thành nhỏ bình thường nhưng chưa đủ khiến hản coi trọng

- các ngươi là người Việt Tông??

Lão hơi tiến lên trước cất lời hỏi, đánh về cao cao tại thượng.

- ngươi ngu từ trứng mà ra hay do tu luyện công pháp mà thành?? Có thể hỏi câu gì mà ta có hứng trả lời được không?

Gióng hai tay chống quyền trượng nhìn lão giả mà nói, không lẽ bao nhiêu người rảnh rỗi ra đây ngồi ngắm cảnh, hay tán tỉnh nhau??

- hừ, quả như lời đồn đại, kiểu ngạo không coi ai ra gì!

Lâm lão giả hừ lạnh phát tay, một hỏa nhận lớn bắn thẳng về phía gióng, hỏa nhận nóng rực xé gió mà tới.

Gióng điềm nhiên ngồi nói:

- ta kiêu ngạo so với các tông môn các ngươi cũng chẳng là gì, một Hoá Thần nhỏ nhoi, hản cũng chỉ là đường chủ ngoại môn mà coi mình là trời sao?? Ngươi nghĩ ngươi là ai??

Thanh Hà khẽ đưa tay một tường băng dựng lên trước người Gióng chắn hỏa nhận lại, hỏa nhận hoá thành sương trắng, băng tường cung theo đó mà tiêu tan.

Ba người Lâm lão linh ngạc nhìn qua Thanh Hà, thì ra là biến dị băng linh căn hiếm thấy, tu vi dương như đã bán thần, người này nếu tồn tại ở tông môn chắc hẳn là chủ điểm trọng bồi.

- nghe nói các ngươi ở tuyến Trạch đệ tử chen ép người Tam tông tứ môn ta, dùng lời lẽ mê hoặc hải tử hòng chiếm lợi về mình??

Lâm lão cười nhạt, hưng sư vấn tội, dù sao hắn cũng cần một lý do để động thủ, trách để người khác nói hắn làm xằng làm bậy, tông môn luôn miệng cái gì là danh môn chính phái ah.

- thế nào là chen ép?? Đó là cạnh tranh, thể hiện bản thân để thu hút đệ tử, các ngươi cũng có thể làm vậy ai nói gì đâu?? Hay là vì các ngươi coi đệ tử là rom rác, họ cần các ngươi chứ không phải các ngươi cần họ?? Không có họ các ngươi còn là tông môn sao?? Còn lời lẽ mê hoặc? Ta chỉ nói lời họ muốn nghe, cần nghe cho họ hy vọng mà ta có thể khiến họ đạt được, hơn nữa họ là hải tử nhưng không đồng nghĩa là họ ngu mà có thể dùng lời lẽ để lừa dối ah. tuyến Trạch đệ tử là chế độ công bằng, đệ tử muốn nhập ai đều do bản thân đệ tử, các ngươi không thu được thì nên xem lại mình vì mình không tốt hay ra sao? chứ đừng nên đổ lỗi vì này vì kia cho thất bại của mình.

Giống cười suy nghĩ gì vậy?? Ta chen ép người? Thì sao nào? Ngươi không đủ lực lượng, nằm im như mèo bệnh, giờ bày đặt làm như oan uổng??

- hừ việc này coi như thôi! Vậy còn việc người tông môn toàn diệt chỉ có Việt Tông các ngươi không hao tổn?? Không những vậy lại Xuất hiện như anh hùng của Lam Nhiên??

Lâm lão lạnh nhạt nói, lời đồn đãi cho rằng người Việt Tông đứng sau tràng diện ấy hắn cũng nghe qua, nó không hẳn là không có cơ sở, Việt Tông chính là cơ sở ah.

- à chuyện này sao?? Ngươi nên tự hỏi người của ngươi, ta quên họ đều chết cả rồi!

Giống như ngăn người cười nói với Lâm lão.

- các ngươi thừa nhận việc này do các ngươi gây ra chứ???

Lâm lão chỉ tay nhếch miệng cười.

- nói đến chuyện này kẻ cũng đáng tiếc, nhưng chung quy cũng do các ngươi tự tin thái quá vào bản thân, xông vào địa bàn yêu thú hòng lấy bảo vật, bị phát hiện rồi bị diệt sát nha, liên quan gì đến chúng ta???. Vì sao Việt Tông không tồn tại ah, vì chúng ta không biết có bảo vật ở Thức Hiên sơn, tông môn các ngươi cũng không rủ rê gì cả nên chỉ nghỉ ngơi trong thành nha, còn chúng ta góp phần ngăn chặn yêu thú công Lam Nhiên đó là việc thiên kinh địa nghĩa, dù bất cứ ai có năng lực đều nên làm, hay ngươi muốn vì sai lầm của các ngươi mà Việt Tông chúng ta cùng tu sĩ Lam Nhiên này toàn diệt thì mới hợp tình hợp lý??

Giống nói hợp tình hợp lý khiến mọi người nghiêng ngả, xôn xao chỉ trở về Lâm lão bàn luận xoi mói.

- hừ...đúng là miệng lưỡi không xương.

Lâm lão có chút nóng mặt hừ lạnh, nói đi nói lại hắn lại bị ném một cú.

- miệng lưỡi đúng là không xương, ngươi có thể tự kiểm tra miệng lưỡi của ngươi. Đó là chân lý nha! Cái lý có chân dù ngươi dùng lực ép nhưng lý có thể chạy ah.

- cái chết đó do yêu thú gây ra, nhưng không phải ở đây có yêu thú sao???

Lâm lão hướng mắt về phía ngũ yêu Thú Hiên ẩn ý nói.

- đúng họ là yêu thú, ở Tu chân giới này yêu thú với nhân loại tuy đối nghịch nhưng không phải không thể chung đường, ở tông môn các ngươi hẳn cũng có yêu thú đi.

Họ là yêu thú thì nói lên điều gì chứ?? Tông môn có yêu thú là việc bình thường, thậm chí nhiều tông môn chuyên thu phục yêu thú, ngự thú.

- hình như bản thể chúng không sai biệt với yêu thú công thành đó.

- cái này ngươi cứ gọi người ra kiểm chứng là được ah, tu vi bản thể là cái khó mà thay đổi được.

Giống gật đầu nói, đó là thường thức cơ bản, thời gian ngày đó tới giờ chưa quá lâu.

Lâm lão cười ra hiệu cho mấy người phía sau bước lên, một người là Hoắc Kỳ một người là một lão giả nguyên anh thành Lam Nhiên.

- Hoắc thành chủ, Tiêu Bắc hai người các ngươi kiểm chứng cho ta.

- vâng, tiền bối. Lần công thành đó do bốn yêu thú dẫn đầu, khí tức hình dáng tu vi ta đều nhớ rõ cả.

Hoắc Kỳ chấp tay tự tin trình bày, mắt đảo hướng mấy người Việt Tông thấy vẻ tự tin trên từng khuôn mặt thì hắn thở phào xem ra việc này không ngoài dự liệu, nên hắn không lo lắng.

- thì ra là Hoắc thành chủ, Hoắc huynh là người xoa mặt tại trường hôm đó, có Huynh ra mặt kiểm chứng thì bản Tông chủ yên tâm rồi.

Giống thờ phào tin tưởng, Hoắc Kỳ nhìn Giống lòng có chút kinh nghi nhưng ra vẻ quang lâm chấp tay nói:

- gặp qua Tông chủ đại nhân, Tông chủ quá lời, Hoắc Kỳ chỉ làm đúng chức trách của mình để đảm bảo đúng người đúng tội, không hiềm nghi người vô tội ah.

- chỉ cần như vậy, xưa nay Hoắc Huynh là người như nào Lam Nhiên đều biết, Hoắc huynh cứ thẳng tay mà làm, để tránh người khác nói Việt Tông ta nọ kia.

- các người phối hợp với Hoắc Thành chủ chút, Tránh để người khác nói ra nói vào ah.

Giống đưa tay ra hiệu nói với bọn người Đường Tam, như thế đây chỉ là chuyện thường nhật.

- rõ, Tông chủ.

Ngũ yêu nhận mệnh, dứt lời cả năm đứng dậy thân thể ảo hoá, bản thể to lớn lồ lộ, khí tức cuồng bạo rít gào.

Từng ánh mắt chú mục vào năm yêu thú cường đại xông vào, chỉ trở về từ hình thức mà nói, ngũ đại yêu thú có chút kỳ lạ, huynh đệ Tượng Bá Khanh đứng trong thâm lâm kinh ngạc vì khí tức yêu thú này.

- Hoắc Kỳ người thấy thế nào?? Có phải bọn chúng không??

Lâm lão kinh nghi dò hỏi Hoắc Kỳ, ngũ yêu này tuy mạnh nhưng không khiến hắn quá đáng ngại dù sao cũng chỉ là bán thân mà thôi!

- tiền bối, chúng loại phù hợp nhưng Tu vi và bản thể không giống

Hoắc Kỳ đánh giá ngũ yêu, tuy vẫn là năm loại yêu thú đó nhưng mọi thứ lại khác biệt hoàn toàn.

- ý là sao??

- tiền bối, đúng là có ngũ yêu nhưng đây là Kim Đồng Hoả Ngưu, Lang thì là Ngân Lang chứ không phải Hắc Lang, Bạch Trư nhưng đây lại là Hồng Trư, Đại hùng này trên bụng không hề có dị trạng như vậy, Kim Thiềm cũng có chút không giống. Hơn nữa tu vi những con lúc trước chỉ là trung kỳ mạnh nhất là hậu kỳ chứ không cường đại như này, mới trải qua một tháng thời gian tu vi không thể thăng tiến như vậy, với lại bản thể khác biệt. Ta nghĩ không thể là những người này.

Hoắc Kỳ kinh ngạc không hiểu sao ngũ đại yêu thú này lại có thay đổi lệch trời như vậy, hơi thở cũng trở nên khác lạ so với trước đây hẳn gặp.

- người chắc chứ??

- tiền bối, tiểu nhân có thể chứng thực điều Hoắc thành chủ nói, tuy là đồng loại nhưng ngũ yêu trước với ngũ yêu này lại khác biệt lặt trời, hẳn là không phải người chúng ta cần tìm

Tiêu Bắc chấp tay đồng quan điểm với Hoắc Kỳ, sự thật trước mắt này hẳn không dám nói khác đi, dù sao mấy người Lâm lão cũng chỉ là người nơi khác, hẳn sống ở Lam Nhiên hậu nhân đông đảo, nếu đắc tội Việt Tông thì không còn đường lui.

Lâm lão nghe vậy ngẫm nghĩ không thôi, nhưng hắn không thể chịu như vậy.

- ngũ yêu đồng loại là được rồi! Tu vi bản thể có thể thay đổi nếu như có ý ah.

- người loè người sao?? Yêu thú muôn loài rộng lớn, hình thể vạn trạng chia theo các tộc khác nhau so với nhân loại không kém bao nhiêu, thường thức cơ bản người không rõ sao?? Nếu không ta không biết sao người có thể tu luyện tới cảnh giới bây giờ, tu vi bản thể có thể thay đổi??? Cho cả tam tông tứ môn người xem có làm được không??

Giống chế diễu, chỉ tay về phía Lâm lão.

Tu vi còn có thể, huyết mạch là thứ có thể dễ dàng thay đổi sao?? Rau cải tưới thêm linh lực thì cũng chỉ là rau cải mà thôi.

- ha ha...

- nói gì vậy??? Cho hắn con gà xem tam tông tứ môn có thể biến thành phụng không??

- hẳn nghĩ mình là đáng tạo hoá sao??

- người tam tông tứ môn đều tự phụ như vậy sao???

Ngũ yêu hoá lại nhân hình, cười nhìn hắn chỉ trích, đám đông đệ tử cười chế diễu, có kẻ thờ phào trước mình định chọn tông môn như vậy sao?? Giờ nhìn lại có chút đánh giá quá cao đi.

Lâm lão đầu muốn bốc khói, da mặt hơi đỏ, lần đầu tiên hần nhận chỉ trích như vậy.

- vậy ngươi giải thích việc Hồi Nhục đàn như nào??

- Hồi Nhục Đàn?? Có gì phải giải thích sao?? Trên đầu giá hội tuy có chút khúc mắc nhưng chỉ là trao đổi nhẹ. còn ở sâm lâm ta chưa từng động tới người Tông môn nào, thậm chí ta còn cứu mạng họ ah, nếu cứu các ngươi là sai thì ta thành thật xin lỗi rồi!

- ngươi muốn cứu sao không cứu sớm hơn??

- ta là nhân loại không phải thánh nhân, không thể nào cứu hết tất cả người trong thiên hạ, những việc như vậy chắc phải chờ đến đại tông, đại phái các ngươi rồi!

Đùa sao?? Gì mà chỉ trích người khác cứu mình với chẳng sớm hay muộn? Đó không phải trách nhiệm của ta, mạng sống của ngươi ngươi phải chịu trách nhiệm chứ?

Lâm lão không biết nên nói gì vì từ đầu tới giờ lão luôn rơi vào thế bí, hần hướng Nghiêm Hành nói:

- Nghiêm huynh đã rõ rồi chứ? Việt Tông cũng đã công nhận việc có mặt tại đó, hần là đồng bọn với Tiêu Mạt.

Hai người Nghiêm Hành, Tiêu Thần nhìn nhau tuy giờ thấy Lâm lão này hơi chán ghét nhưng về điều này hần nói có lý, trong việc đó Việt Tông với Tiêu Mạt hần nhiên đứng về một chiến tuyến.

Nghiêm Hành hơi chấp tay hướng Gióng, vì theo quan sát của hần người trước mặt này không đơn giản chỉ riêng việc hần không nhìn rõ nông sâu cũng khiến hần thận trọng.

- vị Tông chủ đại nhân này, Tại Hạ Nghiêm Hành phó thành chủ Tru Hoang có lẽ.

Gióng đánh giá người này, cũng hơi chấp tay đáp lại, người đã có lễ mình trả lại cũng là lễ đương nhiên.

- Nghiêm phó thành chủ hữu lễ, không biết phó thành chủ lặn lội đường xa mà tới có gì dặn dò??

- không dám, lần này tại hạ tới tìm người, thời gian khác sẽ tới Bái phòng quý tông sau.

Nghiêm Hành khách khí nói, lực lượng đối phương không kém, hần không hy vọng kéo rắc rối nơi thân khi chưa rõ thực hư việc Tiêu Mạt.

- theo nhiều người có mặt ở hiện trường, tại hạ cũng xem xét qua, lúc đó ở bên cạnh Tông chủ đại nhân có một hắc y nhân giả, không biết người đó hiện tại ở đâu??

- ngươi hỏi người tên Tiêu Mạt đó?? Chúng ta chỉ là bè nước gặp nhau, thời điểm đó cùng chung mục đích nên bắt tay làm việc, giờ hần đâu ta cũng không rõ vì đường ai nấy đi ah.

Gióng không phủ nhận việc Tiêu Mạt xuất hiện bên cạnh mình dù sao việc đó cũng nhiều người có thể xác nhận.

- Nghiêm huynh, nếu đã bắt tay thì tất nhận thức, ai biết hần nói đúng hay không?? Biết đâu Tiêu Mạt này vẫn đang lẩn khuất trong đám người này.

Lâm lão nghe vậy nói chen vào, cục diện hiện tại lão không thể để nó quá suôn sẻ.

- Nghiêm huynh, ta thấy cũng có lý. Tiêu Mạt người này ta theo đã lâu, hư hư thực thực kiểm tra mới biết được. Để sống hần lần này thì lần khác khó mà tìm thấy manh mối.

Tiêu Thần ngẫm nghĩ mà nói, lần này Tiêu Mạt ra tay mới lộ ra manh mối thân phận, nếu bình thường muốn tìm một nhân giả khó như mò cát đãi vàng.

Nghiêm Hành cũng hiểu lý lẽ này, từ Tru Hoang hần theo dấu Tiêu Mạt không dễ gì.

- Tông chủ đại nhân, thứ lỗi ta không thể tin lời nói này chi bằng..

- chi bằng làm sao??

- chi bằng để ta tra xét mọi người ở đây một phen.

- nếu ở đây không có, ngươi phải chăng muốn tới Việt Tông ta tra xét một lượt??

Gióng giọng điệu không vui mà hỏi lại, Nghiêm Hành không trả lời nhưng hần nhiên không phải không có ý này.

- hừ hay là Việt Tông các ngươi không dám cho tra xét??

Lâm lão cười thầm trong lòng, xem ra việc đã thành.

- tra xét hay cho một cái tra xét, nếu giờ ta dẫn người tới tam tông tứ môn người tra xét người thấy thế nào??

- tất nhiên là không được, uy nghiêm tam tông tứ môn chúng ta là thứ các người không thể phạm

Lâm lão dương dương tự đắc nói, ở đông vực này người dám làm như vậy chưa có thể ah, tam tông tứ môn uy danh đã từ lâu.

- các người có uy nghiêm của các người, chẳng lẽ ta không có?? Việc tra xét là không thể, ta đã nói tin hay không thì tùy.

Giống ngắn gọn dứt khoát, tra xét ư?? Ta không thể để đám lông nhông vào chạy loạn trong nhà ta được.

- hừ thức thời mới là trang tuấn kiệt, đúng là không biết sống chết.

Lâm lão đắc ý nói.

- người có biết người nói quá nhiều không?? Người chỉ là tên hề nhảy nhót mà thôi!. Muốn đánh thì tới, đông dài rất mất thời gian.

- người....

Lâm lão ức chế hận không thể xông vào cho hả giận một hồi.

Hai bên biết đại chiến sắp tới, khí tức hùng hậu toả ra tứ phương, Gióng ngồi yên nhìn đám người trước mặt. cuộc chiến này là khởi đầu của Việt Tông, con đường này đã được chủ định sẽ không dễ dàng, nhân từ đôi lúc không phải là cách tốt nhất mà phải dùng vũ lực trước rồi mới xem xét nên nhân từ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Trống trận khởi

Khí tứ ngàn ngút từ từng cơ thể bốc ra, nhưng chưa một ai bắt đầu, ánh mắt gườm gườm nhìn nhau chỉ chờ người khởi đầu.

"vút"

"pắc"

Tiêu Thần hai ngón tay nhanh nhẹn cặp lấy một phi tiêu bay tới, trên đó cuốn một mảnh giấy, hẩn nghi hoặc lướt quanh những người tông môn nhưng không phát hiện ra ai khả nghi, mà hướng phi tiêu này rõ ràng tới từ một hướng khác.

"hai mươi dặm phía đông, núi Tản Tinh. ta chờ người, nhớ đi một mình. Tiêu Mạt "

Hắn mở mảnh giấy ra đọc, ánh mắt hơi loé, Khẽ chấp tay với hai người Nghiêm Hành nói:

- Nghiêm huynh, ta ra ngoài gặp một bằng hữu. Gặp lại hai người sau.

- Lãnh huynh...

Tiêu Thần nói rồi hướng đông mà phóng đi để lại hai người Nghiêm Hành nhìn nhau, Lâm lão gọi với lại nhưng không kịp.

Nghiêm Hành suy ngẫm toan đuổi theo nhưng một kim nhận cắt chéo qua trước người hắn.

- phó thành chủ đi đâu mà vội thế??

Thạch Sanh cất lời, trên tay kim phủ sắc bén cười nhìn hắn.

Nghiêm Hành nhìn hướng Thạch Sanh không nói nhưng biết hắn chuyện này là do người Việt Tông làm ra, tách Tiêu Thần ra vì một sát thủ đúng là có chút phức tạp.

Giống chống quyền trượng đứng dậy, khiến mọi người ngạc nhiên không thôi, khẽ phát tay chiếc quyền trượng biến mất nói:

- để ta đánh trống cho các người.

Mấy người không hiểu nhưng Thạch Sanh lấy từ giới chỉ ra chiếc trống đồng đặt lên phía trước.

Giống hơi làm tư thế vái rồi tiến tới cầm hai chiếc dùi lớn, ngẩng đầu hít một hơi dài, tay cầm dùi trống đánh xuống, miệng ngâm nga:

" trống lên xua tan mây mù, đón ánh dương,

lòng nam nhi hùng hực ngóng tứ phương,

dựng nước một thừa thời hồng hoang ấy,

Nguyện giữ đời đời, muôn kiếp sau

...

..."

Hắc Tuyên mỉm cười đứng dậy gật đầu với mọi người, cúi đầu chấp tay phía giống, đám người tông môn còn đang bất ngờ trước hành động của Giống thì thấy Hắc Tuyên chuyển mình liền cảnh giới, nhưng Hắc Tuyên không phải tới phía chúng mà hướng theo phương Tiêu Thần mà rời đi.

- haha..ta đi trước...

- ta cũng tới...

- ta nữa...

Từng người rời ghế cười nói, rồi y như Hắc Tuyên đều cúi đầu chấp tay hướng Giống rồi lựa chọn đối thủ của mình mà phi tới.

Chúng chấp sự đồng loạt hành lễ rồi cũng xông vào vòng chiến, tân đệ tử từng người dõng ánh mắt lên thiên khung, miệng lầm bầm ngâm nga theo thanh âm của Tông chủ.

Tiếng Trống đồng khi êm ả, lúc dồn dập khi hào hùng rực cháy, thân Hắc giáp như không hề mỏi mệt, phi phong nhảy múa tung bay trên con gió pháp phối.

Thanh âm của Giống như lời thúc dục, kêu gọi như ngọn lửa nhen nhóm rồi bùng cháy trong thâm tâm mỗi người, không ai hiểu vì sao nhưng dường như nó là một hồi ức cổ.

Những chiếc ghế đã trống vì người đã đi, Thanh Hà hướng mắt nhìn nhi tử mỉm cười rồi thân thể lẫn vào tìm kiếm đối thủ của mình.

Trong thâm lâm phía xa, Đám tán tu nhìn chiến đấu đã bắt đầu thì ánh mắt đỏ rực, tròng diện trước mắt tiếng trống vắng vắng, Thanh âm như tiếng thúc dục khiến lòng sục sôi.

- đại ca...

Tượng Thạch nói nhỏ, mọi người hướng Bá Khanh chờ đợi vì ở đây hẳn là người có tiếng nói.

Bá Khanh hơi thất thần nghe vậy tỉnh táo lại cười phát tay nói:

- đi... Đánh một trận thống khoái nào..

Nói rồi hần phá không như tên bắn nhanh ra khỏi thâm lâm, xem ra hần cũng bị kích thích không ít.

Chúng nhân nhìn theo, nói đi là đi luôn tên này cũng thuộc loại máu chiến nha, từng ánh mắt nhìn nhau cười:

- lên giết hết...

- ta trước...

- đầu má, thằng nào ngấm chân ta...

- xem ai giết nhiều hơn..

- tông môn chết tiết... Lão tử tới đây..

- Mông Tuyên... Bá huynh đi trước...

Cả đám xôn xao ồn ào ủa ra khỏi thâm lâm, như đã phải chờ đợi quá lâu cũng như sợ mất phần, ánh mắt nhốn nhác tìm kiếm con mồi của mình.

Bá Nhan dặn dò Mông Tuyên chút rồi cũng rời đi, Mông Tuyên vẫy tay chào ngẫm nghĩ chút hướng mắt tới Giống và chiếc trống kỳ quái đó.

Nàng dường không thấp mà tới, phía trên không tu sĩ bay lượn, linh lực đủ màu sắc, kinh phong toán loạn, y phục bay pháp phối, nàng như một bà lão

nhân nhả dạo bước, thi thoảng có vài đòn lạc tới nàng phát tay hoá giải.

Nàng dừng trước chiếc trống rồi mỉm cười hành lễ với Gióng rồi quay hướng về chiến trường, tay vẫn đan giờ chiếc khăn thi thoảng phát lên những dòng linh lực từ xa tới.

Gióng hơi gật đầu với Mộng Tuyền rồi say sưa gõ khúc trống trận của mình, phía trước Mộng Tuyền, Thu Mai thủ hộ, phía sau là Trúc Thanh cùng các tráng hán chăm chú, phía cuối là những đệ tử ánh mắt chăm chú nhìn thiên không, miệng ngâm nga câu hát.

Hắc Mặc thiên không, màu sắc linh lực như những vết mực của Hoạ sư trên nền xanh, tu sĩ bay qua bay lại, kẻ phi thân người rơi xuống đại địa.

Thạch Sanh tay cầm kim phủ, linh lực chói sáng va chạm với Nghiêm Hành rồi lại bắn ngược lại, Nghiêm Hành hoành kiếm thêm phần kinh ngạc về lực chiến của Thạch Sanh vì sau mỗi lần giao tranh thì người ăn thiệt thòi là hắn.

Bá Khanh có phần nhẹ nhõm, tuy hiện tại tu vi của hắn bị giảm xuống ngang cấp với Lâm lão nhưng muốn chiến thắng cũng phải mất một khoảng thời gian.

Thanh Hà khoảng không xung quanh nàng dường như là một không gian cách biệt với bên ngoài, bên nàng là những bông tuyết rơi bên ngoài lại là những tia nắng.

Lý Thông tay cầm đao đối đầu với một gã bán thân, mỗi khi trên thân kim giáp có vết xước nhỏ hắn lại nổi xung chộp gã bán thân sợ tới xanh mặt mềo.

Đường Tam hoá thân nóng rực đối phía với một tên bán thân, Trọng Thạch cũng chiếm một gã làm của riêng, Bá Nhan đối chiến với một bán thân đồng hệ.

Một tên bán thân khác đang dây dưa với Tiểu Thanh, nhưng đâu đó nơi chiến trường của Nguyên anh kỳ có tám thân ảnh nhi nữ yếu điệu tung hoành.

Ngô Ngạn với Khai Đức hăng say đối chiến tay vẫn lăm lăm bầu rượu, mặt ửng đỏ thi thoảng nấc cụt phả ra toàn mùi rượu. Cường Hùng có lẽ là người rảnh rang nhất ah, đánh với ai một chút là lại từ đâu đó một cánh tay cầm dao găm lại xiên thịt. Tiểu Quân thân thể biến ảo chém chỗ nọ chỗ kia rồi mất hút, Thao Sảng băng hoá quỷ động trong vòng vây hai gác nguyên anh hậu kỳ nhưng cũng không thấy khổ sở mấy.

Chiến trường Nguyên Anh náo nhiệt vì quân số của tông môn rất nhiều nhưng phía Việt Tông đều là quái nhân nên sự chênh lệch được bù đắp như không.

Khu vực kết đan vì nhân số kết đan của Việt Tông chủ yếu là từ Ngũ Lang trại và Lục Lâm bang, sau này có do phân phối tài nguyên nhưng cũng không có nhiều, do tán tu tới kéo thêm các cấp nên cũng ổn thoả.

Hai mươi dặm phía đông Hắc Mặc, núi Tân Tinh sở dĩ có tên gọi như vậy vì ở đây có những khối thạch lớn nhìn như thủy tinh. Ở đây lại là một tràng cảnh đối nghịch với Hắc Mặc.

Tiêu Thần đứng trên một khối thạch cao nhìn ngó xung quanh, hắn tới theo lời mời nhưng đợi một lúc không thấy ai. Bỗng khí tức từ xa kéo tới, hắn ngược nhìn nhận ra bạch phát hắc y này chính là người mới rồi còn ngồi trên ghế ở Hắc Mặc.

- người là người hẹn ta tới đây?? Tiêu Mạt đâu?

Tiêu Thần đánh giá Hắc Tuyên, nhận thấy thân pháp người này kinh nhân tuy kém gã một cảnh giới nhưng thân pháp này với gã không hề sai biệt.

- người hẹn ngươi chính là Tiêu Mạt, nhưng ngươi muốn giết người của ta nên ta tất phải có mặt ah.

Hắc Tuyên cũng đặt chân trên khối thạch khác nhìn Tiêu Thần trả lời.

- Tiêu Mạt là người của ngươi?? Ngươi là ai? Không lẽ là tàn dư hậu đảng Phiêu Tuyết lâu??

Tiêu Thần trầm ngâm, nếu người này là người Phiêu Tuyết lâu vậy những người Việt Tông có liên quan không?? Phiêu Tuyết lâu còn những ai?

Hắc Tuyên nghi hoặc trong lòng, Phiêu Tuyết lâu này là tổ chức tiền thân của Tiêu Mạt sao? Xem ra thân thể tân phó đường chủ này không nhỏ, nghi hoặc vậy nhưng hắn vẫn không tỏ ra mặt mà ý tứ nói:

- nói vậy ngươi chính là người Âm Ảnh lâu rồi! Đuổi cùng diệt tận phong cách vẫn không đổi ah. Thân làm đường chủ của Tiêu Mạt hôm nay ta cho ngươi biết cảm giác Âm Ảnh ra sao??

Nắm chặt thanh kiếm bên hông, những điều Hắc Tuyên nói khiến Tiêu Thần có nhiều suy nghĩ, nếu Việt Tông có liên quan tới Phiêu Tuyết thì hôm nay sợ rằng hắn lành ít giữ nhiều rồi!

- Tiêu Mạt đâu?

Tiêu Thần có suy nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi đây trước khi dị biến xảy ra nhưng ít nhất hắn phải giết được Tiêu Mạt, vì Tiêu Mạt là nhiệm vụ của hắn lần này, còn dư đảng Phiêu Tuyết hắn phải bắt hết rồi mới hành sự.

- Tiêu Thần, một thời gian rồi mới gặp ngươi, không nghĩ tới ngươi lại nhận cái đầu này của ta.

Tiêu Mạt như từ một khối thạch bước ra, không nhanh không chậm nói, hẳn biết có người Âm Ảnh theo mình nhưng người này là Tiêu Thần, khi phát hiện là hắn, Tiêu Mạt có chút sững sốt.

- Tiêu Mạt Thiếu gia, quả có chút lâu không gặp.

Tiêu Thần mắt loé sát khí cười nói.

- chữ thiếu gia này ta không nhận nữa rồi, Lãnh Tiêu Thần ha ha ha.. Xem ra cái tên đó phù hợp hơn Tiêu Thần rất nhiều.

Tiêu Mạt khinh miệt mà nói, Tiêu Thần này vốn là người Tiêu gia hẳn nhưng cuối cùng lại phản trắc, cắn ngược một cú đau.

- tên ta vẫn còn một chữ Tiêu, vì ta với Tiêu gia vẫn còn một chút hoài niệm ah. Tiêu Mạt nắm tay lớn đó là đạo lý, Tiêu gia hết thời rồi hắc hắc hắc...

Dấu sao vẫn là nhà, dù phản trắc nhưng hẳn vẫn là người họ Tiêu, hẳn giữ chữ Tiêu để nhắc hẳn điều đó, nhắc hẳn vì sao hẳn muốn họ Tiêu biến mất.

- Tiêu gia còn ta, còn ta thì còn Tiêu gia.

Tiêu Mạt sát khí lồng lộng, người bạn thừa nhỏ của hắn đây sao? Vì người này mà hắn mất đi tất cả, phải phiêu bạt tứ xứ?

- ta biết điều đó nên ta mới nhận cái đầu của ngươi, ta muốn kết thúc đi huyết mạch Tiêu gia cuối cùng này.

Tiêu Thần nói rồi thân ảnh nhanh như chớp rút kiếm mà phóng tới Tiêu Mạt. Nhưng có người không hề thua kém, hai tay người này là mười mũi kiếm

Sắc nhọn vừa vụn chắn lấy đường kiếm của hắn.

Hắc Tuyên chặn kiếm lại trước khi nó kịp chạm tới tiêu mạt, sợi tóc trắng bay phát phơ trên khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sắc lạnh cười nói:

- Tiêu Mạt, chúng ta phải nhanh lên ah, nơi này có chút xa, ta còn muốn trở lại nghe tiếng trống trận của Tông chủ.

- rõ rồi! Đường chủ đại nhân.

Tiêu Mạt đáp lời thân thể hư ảo mà biến mất, rồi xuất hiện ở nơi khác trên tay là một ông tiêu thổi về phía Tiêu Thần, Tiêu Thần vội vã bật người ra sau tránh né.

Hắc Mặc Bình Nguyên, ở một góc nào đó ẩn trong thâm lâm, Hiểu Ân vén chiếc cành cây nhìn trăng diện thâm thiết, nét mặt nàng so với vào hôm trước đã ổn định hơn rất nhiều.

- Trần đường chủ, chúng ta thật sự không tham gia sao??

Một nữ nhân theo dõi phía ngoài hướng Hiểu Ân đo hỏi.

- không, cục diện này người Tông Môn khoa thắng được, dù sao người ta cũng từng cứu mạng chúng ta, việc này tam tông tứ môn tham gia vào vốn đã không hợp tình hợp lý rồi. Hơn nữa người này lại có giao tình với trưởng bối trong tông ta nghĩ cao tăng cũng không trách phạt gì chúng ta.

Mấy nữ nhân nghe vậy gật đầu cho là phải, nhưng càng thêm tò mò trưởng bối trong tông môn là ai.

- đường chủ ngươi nghĩ trưởng bối có thể là ai đây??

- ta không rõ nhưng chỉ biết lời nhắn người này gửi lại thì quan hệ đương như không cạnh giống như...giống như thơ tình thì đúng hơn.

Những cặp mắt nhìn nhau sững sốt ah, chuyện nam nữ ở Bách Hoa tông không phải chuyện nhỏ đâu.

Bách Hoa Tông, một đình viện nhỏ, nhị nữ xinh xắn tuổi mười ba mười bốn đang ngồi ngắm những cánh đào rơi trong gió nhẹ:

- ách xì..

- hi hi... Trúc Linh có ai nhớ nhưng ngươi rồi!

- hừ hơn hẳn nói xấu thì đúng hơn.

- ách xì..

- ngươi cũng vậy kìa, Từ Văn không phải có nhớ ngươi đấy chứ?? Cảnh Kiên chẳng??

- ta mà biết Tên chết bầm nào thì ta giết...

- kể cả là phu quân cũng giết sao??

- ta không nói vậy, phu quân có nhớ chết ta cũng được.

- chàng không biết có nhớ tới chúng ta không nhỉ??

- ta nhớ chàng..

- ta cũng vậy ah..

..

...

" trông lên xua tan mây mù, đón ánh dương, ách xì..

lòng nam nhi hùng hực ngóng tứ phương,

dựng nước một thừa thời hồng hoang ấy,

Nguyện giữ đời đời, muôn kiếp sau. Ách xì..."

- không biết giai nhân phương nào nói xấu bản nam thần ah..

Giống muốn hất xì chảy cả nước mắt, không biết ai đang nói gì mình, nếu biết được là ai thật sự muốn xì và cho một trận quá, đang giờ phút cao hứng lại ném đá đại hội thể này không thể bỏ qua được.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Diên cuồng

Hắc Mặc, mặt đất những nơi lún thành hố sâu, những nơi các vết cắt kéo dài. đầu đó người nằm thoi thóp trên mình huyết dịch chảy dài nhuộm màu cỏ xanh, có người mím cười nhìn trời xanh như hình bóng cổ nhân đã xa đang vẫy chào.

Tiếng trống đồng vang vọng khắp ngõ ngách, tiếng ca ngâm như vọng lại từ viễn cổ. Hắc giáp tướng quân phi phong bay trong chiều gió lộng, đôi tay như chẳng nghĩ khúc hùng ca.

Mặt đất trước mặt Gióng có những nơi bị giày xéo, dấu vết linh lực vẫn còn vương chưa tắt, nơi thiên không thi thoảng có người chú ý tới nơi này hay vô ý nhưng không thể nào ngắt đi cảm hứng của Gióng.

Những khúc ca tưởng chừng như bất tận, chuyện từ thừa khai sơ lập địa tiếng rống thần khiêu động cả non sông, nam nhi huyết lệ nơi xa trường viễn xứ máu trộn bùn non vẫn nộ mỗi hồng, mỹ phụ chờ chồng hoá đá với thiên thu...

Lời ca vẫn vang, người vẫn chiến. Có người hiểu cũng có người không, nhưng lại khiến nhiệt huyết rạo rực, mắt hoả hồng quyền đầu thêm sắc bén.

Thạch Sanh những ký ức như hiện khiến sát khí mênh mông, những gót ngựa đạp lên xác dân việt, tiếng trẻ thơ bơ vơ trong đêm lạnh thấu xương, có đôi lúc hắn muốn giết hết tất cả những kẻ mang đã tâm ấy nhưng lại tự hỏi nếu làm vậy bao nhà tan cửa nát?? Chẳng phải ta lại cũng giống họ sao??

- ta rất muốn giết ngươi.

Thạch Sanh, gằn giọng mà nói như thể gặp kẻ thù sống còn.

Nghiêm Hành càng đánh càng cảm thấy sợ hãi, người này quá cường đại vượt lẽ thường, nhưng cái cảm giác lúc này khiến hắn cảm thấy tâm linh run rẩy, mình có đắc tội thật nhưng không đến nỗi phải vậy ah.

- vị đạo....hử này, ta không cần tra xét nữa, chắc chắn Tiêu Mạt không có ở đây. Ta xin cáo từ nha!

Nghiêm Hành lắp bắp nói rồi toan gấp rút rời đi nhưng thần hình Thạch Sanh đã chắn trước hắn, Kim phủ giờ cao sắc vàng chói loà như thể nhất nhật quán thể bỏ mạnh về phía hắn.

" hự"

Nghiêm Hành vội giơ đại kiếm chắn trước người nhưng vẫn bị đẩy lùi về sau. Trên người hắn một vết chém đứt đoạn một vết sẹo mờ di huyết hồng.

- giờ muốn đi thì đã quá muộn rồi!

Thạch Sanh một thân kim giáp, tay Kim phủ sáng loáng, phía sau lưng đôi cánh trắng viền hồng mở tung. Ánh mặt trời chiếu rọi khiến hắn như một thượng vị thần muốn phán quyết chúng sinh.

- ta là phó thành chủ Tru Hoang, ngươi giết ta là muốn đối địch với Tru Hoang, dù Việt Tông ngươi cường đại nhưng chưa đủ để hứng chịu lửa giận Tru Hoang ta.

Nghiêm Hành cắn răng nói, hắn tới với thân phận Tru Hoang, ở đây ai cũng đã biết, Lam Nhiên so với Tru Hoang một trời một vực ngươi dám làm gì ta??

- Tru Hoang thì mặc Tru Hoang nhưng mạng ngươi ta quản chắc rồi!

Thạch Sanh cười nhạt, thân thể tốc độ tăng cường hơn hắn, hắn như những tia sáng vàng thẳng tắp công tới Nghiêm Hành.

Hình ảnh thượng vị hư ảo của Thạch Sanh khiến cả chiến trường như chững lại, từng ánh mắt đổ dồn mà nhìn sững sờ.

Bá Khanh mắt không chớp, hơi thở trên thân Thạch Sanh khiến tâm linh hắn vốn như mặt nước phẳng lặng bất chợt hòn đá nhỏ ghé thăm khiến từng dòng lăn tăn.

Đôi mắt hiện ra những vạch nhỏ li ti, khí tức trở nên cuồng bạo, hắn ngừng đầu rít gào. ngay sau đó là bọn người Lý Thông Tiểu Thanh cùng Ngũ yêu và những yêu thú xung quanh Hắc Mặc như thể lời chào mừng.

" Gào....gào..."

" hú...hú..."

" gầm.. "

" Quéc quéc... "

" Goát goát..."

..

...

(WTH...? Mặc Khuê ta chịu chẳng mô tả được mấy ngôn ngữ yêu cầm, tẩu thú này. Huynh đệ tỷ muội Thông cảm)

Thanh âm như hỗn độn nhưng như thể hoà hợp, dứt lời tất cả như được uống thuốc tăng lực điên cuồng đánh đập đối thủ của mình.

Hai gã bọm Khải Đức nhìn nhau, Ngô Ngạn lấy ra một thùng rượu lớn như thể cái bồn nước tắm của nữ nhân ném cho Khải Đức.

Khải Đức ngừng cổ uống một hơi lớn rồi ném lại cho Ngô Ngạn, hắn hơi xóc lại đại quân nói:

- đại ca, xem ai hạ được nhiều hơn.

- tốt... Ừc ực ực... Giải tán đám đông.

" bùm"

Ngô Ngạn gạt đầu, uống một hơi dài rồi ném thùng rượu lớn vào đám Nguyên anh các Tông môn, khiến mấy người đó bị hất tung xung quanh.

- đầu.. Huynh chơi xấu..

Khải Đức về mặt xám xịt nói rồi, đập mạnh vũ sĩ mà lao đi, hắn không chấp nhận thua cuộc quá sớm như vậy.

Thanh Hà với Thao Sáng bá Nhan cùng đám tán tu không rõ vì sao chuyển biến náo nhiệt như vậy nhưng người ta đã như vậy mình không thể không theo.

Trái Ngược lại với vẻ hùng hổ của Việt Tông là vẻ mặt xám ngoét của các tông môn, từng người thầm kêu khổ trong lòng nhưng không thể làm gì khác chỉ còn cách hết mình chống đỡ lại công kích mà thôi!

Chiến đấu trở nên báo nhiệt vô cùng, Gióng thấy vậy trống đánh càng thêm lực.

Trở lại Tán Tinh sơn, Cũng là một cảnh hoang tàn, cây cối bị cắt đứt đổ rạp xuống, những cột đá đầy những vết chém lớn nhỏ có những cái đã trở thành

bột phấn.

Tiêu Thần đẩy thân người đứng thẳng, hấn vừa rồi bị lực đòn đánh của Hắc Tuyên mà đập người vào cột thạch, lớp hắc y của hấn đã không còn nguyên vẹn như trước mà đã xuất hiện những vết rách chằng chéo.

Tiêu Mạt đứng trên chiếc cột thạch đã bị chém mất một nửa, hấn đưa tay khẽ lau dòng huyết chảy nơi khoe miệng, mắt nhìn Tiêu Thần thăm nghĩ xem ra Lãnh gia ban thưởng cho Tiêu Thần không ít.

Hắc Tuyên y phục cũng có vết tích chiến đấu, dù sao tu vi đối phương cũng không phải hạng gà mờ mà lại là một sát thủ. Nếu không có Tiêu Mạt ở đây có lẽ Hắc Tuyên hấn phải khó khăn hơn nhiều.

Hắc y tung bay thân thể Hắc Tuyên hơi loé nhưng chợt dừng lại, hấn nghi hoặc nhìn về hướng Hắc Mặc. Hấn khẽ ngẩng đầu cất một tràng ung khiếu, đôi cánh sau lưng hấn mở bung ra đập mạnh khiến đất đá dung chuyển, thân thể hấn biến mất như những vết mực đen được phát ra.

Tiêu Mạt thấy vậy không nghĩ nhiều, xem ra Hắc Tuyên đã xuất thêm lực. Hấn thân thể trở nên hư ảo rồi biến mất như chưa từng xuất hiện vậy.

Tiêu Thần đứng giữa trung tâm những vết đen do Hắc Tuyên tạo ra, kiếp pháp tinh diệu cùng thân pháp ảo diệu chống đỡ vừa phòng tránh ám sát của Tiêu Mạt.

- bát phương kiếp phá vân.

Kiểm pháp xoay chuyển tạo ra tám hư ảnh xung quanh Tiêu Thần rồi theo lời hấn mà bắn ra xung quanh.

Hắc Tuyên thân thể di chuyển tránh đòn mà bay ngược về sau.

- thập diện xuyên sát nhân.

Hắc Tuyên lại di chuyển tạo thành hư ảnh khắp nơi, kiểm nơi tay hướng Tiêu Thần đâm tới.

Tiêu Mạt từ trên không cũng đâm thẳng mà lao xuống.

"phập... Phập.. Phập "

Tiếng kiếm đâm nhưng không phải đâm trúng Tiêu Thần, mà là đâm vào một khúc gỗ có dán một tấm bùa với những hình vẽ kì quái.

Tiêu Thần thân xuất hiện ở một nơi khác, thì ra hấn đã nhanh trí dùng thể thân thuật mà thoát khỏi đòn bùa vây của hai người Hắc Tuyên. Nhưng hấn hơi nhăn mày vì trên vai hấn nhói đau, hấn đưa tay lên thì ra nơi đó cắm một thanh sắt nhỏ.

"keng.. Keng"

Tiêu Thần nhỏ thanh sắt ra, vứt nó đi, Thanh sắt cỡ một gang tay dính huyết dịch quá nửa.

Hoá ra Tiêu Mạt lúc rơi từ trên không xuống, một cánh tay khác của hấn khởi động cơ quan ám khí tấn công, Tiêu Mạt nhìn Tiêu Thần nói:

- thay mặt đối đào, thể thân thuật của ngươi cũng không thay đổi nhiều lắm.

- hừ ta nhất thời sơ ý mà thôi. Phân thân thuật, bách hoa đào sát.

Tiêu Thần hừ lạnh thân thể biến mất, rồi xuất hiện bốn Tiêu Thần vây quanh Tiêu Mạt vào giữa, bốn phân thân này vung tay phóng phi tiêu hướng tới Tiêu Mạt.

"phập... Phập... Phập...."

Cũng y hệt như trước, phi tiêu cắm chỉ chút vào một khúc gỗ như Chiêu Tiêu Thần mới sử dụng, chỉ khác là trên khúc gỗ ngoài lá bùa còn vẽ một khuôn mặt lẽ lười.

Tiêu Mạt hiện ra một góc cười nói:

- có thể tu vi ngươi cao hơn ta nhưng nhãn thuật ngươi còn kém ta một đường.

- nếu, nếu Tiêu Tấn chịu truyền thụ cho ta thì giờ này ngươi có thể nói như vậy sao?? Đích hệ mới truyền thụ hahaha.. Ta cho hấn tận hệ luôn.

Tiêu Thần mắt loé sát khí cười lớn cuồng ngạo.

- cái đó không quan trọng, quan trọng là khả năng, ngươi là người không phù hợp, một kẻ giết hại chủ nhân của mình thì đã nói lên điều đó.

Tiêu Mạt lắc đầu, một nhần giả nếu nếu làm hại chủ nhân của mình thì không có danh dự của một nhần giả. Những người như vậy dù ở đâu thử hỏi ai sẽ coi trọng??

- những kẻ như vậy chỉ đáng tử mã phanh thây, dóc xương về cánh mà thôi!

Hắc Tuyên góp lời, bình sinh hắn ghét nhất những kẻ như vậy, chúng đáng phải chịu tội cho hành động phản phúc này.

- ha ha ha... Danh dự của nhân giả?? Trước quyền đầu danh dự chỉ thứ vứt đi.

Tiêu Thần cười khinh miệt, danh dự ư? Đứng trước lực lượng nó có thể làm gì?? Danh dự không nuôi sống bản thân, chỉ cần ta mạnh thì cái danh dự này không cần cũng được.

- ngươi không hiểu được thứ ngươi vốn không có, trước khi trách người hãy tự nhìn bản thân mình đi.

Hắc Tuyên lắc đầu, người này không chống thì chảy cũng lạc vào ma đạo, ham muốn che đậy đi lý trí, phản người ngày càng thu hẹp ah.

- thập tự phong sát.

Hắc Tuyên chém từng phong nhận hình bán nguyệt với tốc độ cường đại, chúng đan xen thành hình thập giá mà đi.

- Hoả thần phiêu nhiên chương.

Hư ảnh hoá chương lớn của Tiêu Mạt theo sau phong nhận của Hắc Tuyên mà công về phía Tiêu Thần.

Tiêu Thần tay đan thành những tư thế kỳ quái, trước mặt hư ảnh kiếm tạo thành đồ hình.

- loạn vũ trường không.

Hư ảnh kiếm pháp xoay tròn chắn hết sát thương từ phong nhận và chương pháp, thân thể hắn bị đẩy lùi về phía sau một quãng làm phá vỡ những cột đá lớn.

Hoạt chương nóng rực nổ tung, phía trong nó phi tiêu bị nung đỏ bắn xuyên qua đồ hình kiếm của Tiêu Thần.

"phập" "phập"...

"hự..."

"phụt"

Ngực Tiêu Thần hai chiếc phi tiêu cắm vào thân thể, còn bốc lên khói nghi ngút, hắn phun ra một búng máu tươi, miệng thở hổn hển nhìn hai người phía trước.

Hắc Tuyên bay tới đặt kiếm dí sát cổ Tiêu Thần, Tiêu Mạt thân thể hiển hoá ngay sát bên ngăn lại:

- đường chủ, người này để ta xử lý được không??

Hắc Tuyên nhìn Tiêu Thần rồi nhìn Tiêu Mạt ngẫm nghĩ một chút, dù sao khúc mắc giữa hai người vẫn nên Tiêu Mạt tự giải quyết vẫn tốt hơn, nhưng vẫn phải đề phòng chút.

"xoẹt..."

"á...."

Hắc Tuyên chém đứt một cách tay Tiêu Thần, khiến Tiêu thần ôm lấy đầu la thảm thiết không thôi, huyết dịch chảy xuống ướt hết cả nền đá trắng.

- ngươi xử lý đi ta về trước, xong việc nhớ trở lại.

Hắc Tuyên nói rồi, chẳng không về hướng Hắc Mặc bỏ lại hai người ở lại.

Tiêu Thần điểm mấy huyết trên tay khiến huyết dịch ngừng chảy, Tiêu Mạt không nói cúi xuống nhặt cánh tay dưới đất hơi phui chút cát rồi đứng lên nói lại vào tay hắn rồi lấy vải buộc chặt lại.

Tiêu Thần cũng không ngăn cản lại mà cười, trong miệng hắn huyết dịch nhóp nhép trông rất ghê sợ.

- hắc hắc... Buộc lại để làm gì?? Coi như phế rồi! Ngươi ra tay đi.. Cho ta thống khoái.

- ta nhớ chúng ta từng khác thế này...

Tiêu Mạt lẩm bẩm, nhớ lại những chuyện hồi còn nhỏ, hai người cùng nhau vui đùa chạy nhảy. cùng nhau trải qua những ngày gian khổ huấn luyện, có thể chết bất kỳ lúc nào trong huấn luyện đó nhưng rồi vẫn mỉm cười ngồi ăn cơm vui đùa bên những kẻ nằm xuống. Nói cho cùng vẫn là đồng tộc vẫn là

huynh đệ nhưng từ lúc nào đã trở thành kẻ thù?

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Ta có nên giết các ngươi không ?

Tần Tinh sơn, một đồng đồ nát. Các thạch trụ ngã nghiêng, bỗng trở nên yên ắng. Hai người như chìm vào trong hồi ức của mình.

Phù Tang thành, Trần Phong Nhai, Nhị Tiêu Song Sát cái tên dường như ai cũng biết đến. Là cặp đôi được lọt vào hàng ngũ nhân giả triển vọng trên Nhân bảng Phù Tang.

- Tiêu Thần, ta tự hỏi Tiêu gia đối với ngươi không bạc, sao ngươi lại làm ra cơ sự này???

Tiêu Mạt nhìn hần nghi hoặc, người đời nói hần vì vinh hoa phú quý mà phản chủ cầu vinh, Tiêu Mạt không muốn tin nhưng Lãnh gia đột phá mọi phòng tuyến Tiêu Thị sau đó hần được tin Tiêu Thần gia nhập Lãnh gia làm chấp sự.

- đúng chính ta đã làm, chính ta đã chỉ ra con đường vào trấn, ta đã ở đó nhìn huyết mạch Tiêu gia rơi rụng...hắc hắc...

Tiêu Thần cười nói, như lúc này mọi thứ trước đó đang hiện ra trong mắt hần.

- vì sao?? Vì sao?..,

" bóp..." " rầm!"...

- vì sao ngươi có thể làm như vậy?? Ta hỏi tại sao?

Tiêu Mạt đôi mắt đỏ ngầu, hần túm lấy cổ áo Tiêu Thần, quyền đầu giáng vào khuôn mặt cười phía trước mà gắng hỏi những điều lòng hần băn khoăn lâu nay.

Tiêu Thần không chống trả, cũng chẳng tránh né, điềm nhiên nhận quyền khiến thân thể hần bắn ngược về sau đập mạnh vào thạch trụ.

Hần lao đảo đứng dậy lau đi dòng huyết khẩu nói:

- từ trước tới giờ chúng ta luôn ganh đua nhau, tu vi cũng chẳng chênh lệch nhưng Thụy Vy nói rằng ta không phải nhân giả đích thực, ngươi nhớ chứ cái ngày mưa ấy...

Tiêu Mạt gật đầu, cái ngày mưa đông đó một thiếu niên quý trong mưa, hần cũng ở đó hần cầm một chiếc ô che cho thiếu niên ấy và khuyên Thiếu niên ấy trở về, Chiếc ô của trong tay hần bị gạt phăng đi.

- đó là ngày ta nhận ra rằng, dù ta có cố gắng như thế nào ta cũng chỉ là thằng con của một người hầu gái. Ta đã say, một lần duy nhất ta đã say, ta trở về nhà thì Lãnh gia đã ở đó, vì có lẽ trong cơn say tiết lộ điều gì đó. Nhưng nếu lựa chọn giữa chỉ lối dẫn tới Tiêu gia hay để mẫu thân và đứa em mới mười hai tuổi bị vài chục tráng hần quần cho tã??? Lựa chọn của ta ngươi hần đã rõ ràng rồi!

Tiêu Thần cười cười, đó là sự lựa chọn ah, hần phải lựa chọn, hần đúng hay sai thì cũng đã lựa chọn rồi.

Tiêu Mạt nhìn hần trầm ngâm, không nghĩ tới sau chuyện này lại có lý do như vậy. nếu hần lâm vào hoàn cảnh đó, nếu đó là Thu Mai với Thi Nguyệt thì hần nên lựa chọn thế nào??

- Tiêu Thần, ngay cả khi biết người dẫn lối Lãnh gia là ngươi nhưng phụ thân ta đã nói rằng người có lỗi với ngươi. Ngươi biết không năm đó người vốn chờ ngươi tỉnh tâm lại mới truyền thụ cho ngươi, người nói với ta rằng: ta và ngươi là tương lai của Tiêu gia.

Tiêu Mạt hồi tưởng lại, từng lời phụ thân nói trước khi xuôi tay cười khổ. Tương lai còn không? Khi mọi thứ chỉ còn đồng đồ nát.

Tiêu Thần thân thể lao đảo, khoe mi có chút ướt nhoè trộn lẫn huyết dịch nhớp nháp.

- Tiêu Mạt, ngươi giết ta đi... Cuộc sống này ta thấy mệt mỏi quá! Có đôi khi ta tự hỏi nếu ta không được sinh ra thật tốt biết bao, đó sẽ là hạnh phúc cho những người khác.

- không, ngươi đi đi... Ta giờ không có hứng thú với mạng của ngươi, điều ta quan tâm là Lãnh gia. Ngươi đã thất bại, ta nghĩ mạng ngươi sớm muộn cũng sẽ rớt.

Sau khi biết lý do, Tiêu Mạt không muốn xuống tay với hần nữa. Điều hần muốn là người đứng sau tất cả những chuyện này, Lãnh Kiến Phong.

- Lãnh gia sẽ không buông tha ngươi đâu, cả Việt Tông này cũng sẽ liên đới mà thôi!

- Người Lãnh gia tới một người ta giết một người, đến mười người ta giết cả mười. Động đến Việt Tông, ta nhỏ cả Lãnh gia.

Tiêu Mạt sát khi đen như mực vẽ, y phục không gió mà bay phấp phới. Hắn nói rồi thân thể biến mất trong không gian, Tiêu Thần nhìn theo cười nói:

- đệ vẫn không thay đổi, Tiêu Mạt ta xin lỗi đệ. Gia chủ ah, hoàng tuyền lạnh lẽo Tiêu Thần xong việc sẽ sớm đến tạ tội.

Tiêu Thần mất lớp áo khác lạ, lăm bằm cười một mình từ từ bước vào sâm lâm để lại Tán Tinh sơn với một đồng lộn xộn.

- haizz... Đồi là bể khổ, con người chỉ là đang vùng vẫy giữa cái bể chết tiệt.

Hắc Tuyên ngồi vắt vẻo trên cành cây lớn nhìn hai huynh đệ này rồi đi, hắc thờ dài lắc đầu. Vốn dĩ hắn nói đã đi nhưng là dành thời gian riêng cho hai người vì hắn không muốn can thiệp vào mối bùng bong này.

Hắc Mặc bình nguyên, chiến cuộc dần nghiêng về một phía, người các tông môn chỉ cố gắng chống đỡ trông đợi sự phân định của cao tầng mà thôi.

Thâm tâm tự vẫn phải chăng quyết định có mặt ở đây là quá sai lầm, người Việt Tông quá cương mãnh không hợp lẽ thường.

Thạch Sanh tay nắm chặt cổ Nghiêm Hành giờ lên cao, nhìn hắn mà nói:

- ta có nên giết ngươi không??

Nghiêm Hành mặt tái mét, hơi thở yếu ớt dập dề, toàn thân hắn y phục rách rưới, sẹo rách chồng chéo có huyết dịch còn đang chảy, ngực có một vết phù chém lộ xương trắng.

Hai tay hắn yếu ớt muốn gờ bàn tay như gọng kìm của Thạch Sanh nhưng không thể, hắn muốn nói gì đó nhưng miệng mấp máy không ra tiếng chỉ có xuất hiện những bong bóng nhỏ màu đỏ.

Nơi khác Lâm lão nằm co giật trong một bãi bầy nhảy dưới nền đất đen, Bá Khanh đứng trên không nhìn lão lắc đầu.

Ngay sát Lâm lão không xa là những băng điều hình nhân đang toả ra sương trắng, xung quanh có những mảnh băng mang theo từng miếng thân thể có lẽ là bị rơi xuống nên đã vỡ tan.

Lý Thông tay cầm Thanh đao đã nhuộm máu, đối thủ của hắn giờ như chiếc lá rơi xuống lùm cây gai phía xa.

Nhìn Thảm cảnh của cao tầng, tu sĩ Tông môn nhìn nhau chẳng ai nói gì tứ phương tám hướng muốn rồi đi, nhưng hai người Khai Đức và tán tu chặn lại ép xuống nền đất Hắc Mặc.

Có người yên lặng lẫn mình vào sâm lâm nhưng lại lùi người quay lại vì trong sâm lâm ánh mắt yêu thú sắc bén chặn lại, cả đám túm tụm lại với nhau chờ đợi phán quyết về sinh mạng của mình.

Giống thấy chiến đấu đã kết thúc, thao tác tay chậm dần... Chậm dần rồi mới kết thúc, khẽ phui tay ra hiệu cho Trúc Thanh nói:

- đi kêu người áp giải chúng lại đây.

- rõ, Tông chủ.

Trúc Thanh chấp tay rồi phi hành tới đám người Thạch Sanh chuyển lời của Tông chủ.

Chẳng bao lâu sau Thạch Sanh cầm cổ Nghiêm Hành đã trở lại phía sau là người các Tông Môn rũ rượi bị áp giải theo sau.

Giống ngồi trên ghế ra hiệu cho bọn Thạch Sanh ngồi xuống mới nhìn những người tông môn còn lại này nói:

- các ngươi biết ta đang nghĩ gì không??

Đám người Tông môn bị tán tu ép cho quỳ xuống, còn mình thì đứng quây xung quanh nhìn cười hả hê. Hai nhóm người nghe Giống nói vậy thì nghi hoặc lắc đầu.

Giống cười chỉ đám tán tu lắc đầu nói:

- ta đang hỏi, mấy người này không phải hỏi các ngươi ah.

Tán tu nhìn nhau cười nhưng cũng tò mò vị Tông chủ này muốn nói gì với những kẻ thua cuộc này.

Nghiêm Hành yếu ớt chấp tay:

- Tông chủ đại nhân nói vậy là sao?? Người là người thắng cuộc không lẽ muốn chế điều chúng ta một phen??

Giống nhìn hần lác đầu:

- chế điều ư?? Ta không có hứng với điều đó, ta chỉ đang nghĩ có nên giết hết các ngươi không??

Người các tông môn nhìn nhau lo sợ, Lâm lão đã lấy lại hơi chút sức lực nói:

- muốn chém muốn giết thì tới đi, đừng nói nhiều. Người Tam tông tứ môn ta sao phải sợ??? Các ngươi hãy chờ sự trừng phạt đi.

Lâm lão tỏ ra ương ngạnh lắm liệt nhưng vẫn lờ cái mắc tông môn ra hồng đe dọa đối phương.

- ngươi vẫn thích nói nhiều như trước, ngươi ngu từ... À thôi! Tam tông tứ môn đúng là rất cường đại nhưng ngươi nghĩ ta đã chấp nhận cuộc chiến này thì ta có e sợ lời đe dọa của ngươi sao??

Từng người nhìn nhau sợ hãi, cộng rom cứu mạng cuối cùng vô hiệu thì còn gì có thể níu mạng lại nhân gian???

- ở đây hẳn có người đã được ta cứu lần trước, nhưng vẫn quyết định đấu với ta lần này?? Ta không hiểu các ngươi nghĩ gì?? Tự cho mình tài giỏi?? Hay nghĩ tông môn các ngươi quá coi trọng mình?? Nói thẳng ra ta thấy các ngươi rất ngu. À ta nói không chế điều nhĩ?? Quên mất đấy.

- uhm, ta quyết định cho các ngươi đi. Ta không muốn giết người như các ngươi.

Giống không nhanh không chậm nói ra quyết định của mình.

- Tông chủ, điều này không nên ah.

Đường Tam chấp tay mà nói, đây là thật hổ về rừng ah, biết đâu một ngày bị cắn đau.

- đúng vậy Tông chủ, phải báo thù cho các huynh đệ đã chết...

- báo thù...

- báo thù...

-....

Tán Tu ồn ã phản đối quyết định này hi vọng Giống suy nghĩ lại.

Giống gơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại nói:

- oan oan tương báo bao giờ mới dừng?? Giết các ngươi hay không thì ta với các tông môn thì kết quả vẫn vậy đã đối địch. Nhưng giết các ngươi ah rồi vợ con các ngươi sẽ ra sao?? Giết các ngươi thì dường như ta sẽ trở nên giống các ngươi, ta không muốn vậy ah. Còn các ngươi có quay trở lại đây với cái gọi là báo thù không?? Đối với tông môn các ngươi thì các ngươi cũng chỉ là kiến hôi, các ngươi đã thất bại tông môn còn cần các ngươi sao??..

- còn ngươi Nghiêm Hành muốn vào nhà người làm loạn nên xem mình có khả năng hay không?? Tru Hoang dù có cường đại nhưng ở đây là Việt Tông của ta.

- các ngươi đi đi...

Giống hét lời phát tay ra hiệu cho tán tu mở ra một con đường cho chúng nhân rời đi. Tán tu nhìn nhau nhưng vẫn mở ra con đường vì quyết định đã ra không phải có thể phản đối được nữa.

Đám người dất dúi nhau không nói rời đi, qua những cái chỉ tay tiếng xô xao trào phúng lẫn kinh miệt. Khi người cúi cùng đã đi qua bóng hình dần khuất xa Hắc Mặc.

Giống nhìn những người bên mình trầm ngâm nói:

- các ngươi có phải có nghi vấn về quyết định của ta?? Oan oan tương báo một cái vòng luẩn quẩn, thêm một mạng người nằm xuống hệ lụy không dứt mà càng tăng thêm. Tha được người thì tha đừng nên lún quá sâu vào giết chóc, họ có quay lại thì sao? Một lần thua thì vẫn là kẻ thua cuộc. Tu đạo gắn liền với Tu tâm, tâm thanh tịnh vạn đạo chỉ là thời gian.

Mọi người, trầm ngâm suy nghĩ những điều Giống nói. Có kẻ mù mờ nhưng cũng có người sáng sủa hiểu lý hiểu lẽ.

- uhm! Đưa người bị thương trở lại chữa trị, người nằm xuống thì nên bù đắp gia đình, con cháu có tố chất thì nên thu nhận vào làm đệ tử, nếu không có khả năng tu đạo thì thu xếp công việc phù hợp để người biết đường còn yên lòng.

- rồi, Tông chủ.

Tất cả nhận mệnh, người thu dọn tàn tích, kẻ chữa trị sơ cứu người bị thương, người thi tranh thủ phục dụng đan dược để hồi phục nguyên khí, tân đệ tử xôn xao bàn luận rồi quay trở người theo chỉ dẫn trở về tông môn trước khi trời tối.

Giống nhìn những gì còn lại trên Hắc Mặc có điều ngẫm nghĩ, tuy nói tha được thì tha nhưng có những người Sẽ trở lại dù có tha thứ bao nhiêu lần đi nữa, điều nên làm là phải trở nên thật cường đại để những kẻ có dụng tâm hèn mọn như vậy tự biết khó mà lui.

Mọi việc đã xấp xong, hai người Hắc Tuyên cũng đã trở lại hội họp với chúng nhân. Giống ra hiệu cho mọi người trở về tôn vì còn rất nhiều việc cần phải làm, cần phải sắp xếp cho hợp lý mà cũng cần phải ăn mừng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Người đến, người đi

Việt Tông về đêm ánh đèn lấp lánh, tiếng cười nói rộn ràng, câu chúc tụng làm quen khiến một mảng tâm như náo động.

Giống tham gia cùng mọi người một lúc thì triệu tập cao tăng về chủ sơn họp bàn, dù sao người mới đến cần có những phân phó nhất định, việc chữa trị cho mấy người Thao Sáng cũng cần thu xếp.

Giống ngồi trên chủ vị ngồi ngay bên cạnh là Thanh Hà, Phía dưới Thạch Sanh cùng mấy người Lý Thông phân biệt ngồi hai bên, An Nhiên và những người thuộc lớp đệ tử đứng ngay sau trường bối của mình.

Đứng ở trung tâm là phu phụ Tiêu Mạt và Tán tu cùng với Vạn Tượng Các, những người mới đến này mong đợi nhìn Giống chờ đợi sự sắp xếp với mình.

Giống ngồi trên cao nhìn những con người này mà suy ngẫm, mấy người này không tệ nhưng tu vi cao tính thường cao ngạo, sắp xếp như thế nào cũng là một vấn đề:

- mấy người các ngươi dường như ban đầu không có ý định tới đây? Không biết lần này tới là vì gì??

Đưa mắt nhìn Uyển Thanh và đám Phương Xuân hỏi, Giống nhớ lúc trước bọn họ tỏ ra khúc mắc không ít.

- Tông chủ, những lời người nói lúc trước không sai, quy định vì nắm tay mà có, nắm tay chúng ta nhỏ nên phải chịu theo quy định của người khác. những năm qua ngoài âm ức ghét bỏ, trở mắt nhìn mọi việc diễn ra mà không thể làm gì cả quả thật có chút uống phỉ. Tông chủ người có thể giúp chúng ta không? Cho chúng ta lực lượng giúp chúng ta trở nên mạnh mẽ? Quyền đầu chúng ta không thể nhưng quyền đầu của người có thể vậy hãy để chúng ta góp mặt vào quy định của người đặt ra.

Uyển Thanh hành lễ mà nói, nàng biết đơn thương độc mã ngay cả có những tán tu khác khó có thể làm được những việc như thế, vốn dĩ trước còn có chút ngại ngùng nhưng sau khi tới Việt Tông nàng cảm nhận được rằng đây là việc Việt Tông có thể làm được vì có vị Tông Chủ này.

- tại sao ta phải giúp các ngươi?? Nếu ta có thể đặt ra quy định, dĩ nhiên ta có thể khiến nó vận hành. Nhưng đó là một quá trình dài và dường như ta sẽ phải đối địch với tất cả tu chân giới này để làm điều đó ah.

Muốn tạo ra quy định và thực hiện quy định đó, tự thân phải cường đại đến mức mà người khác phải chịu áp bởi quy định mà mình đặt ra, đó chính là phải đứng trên đủ cao.

Uyển Thanh cùng mấy người Phương Xuân nhìn nhau, đối đầu với cả tu chân giới cái này không phải chuyện đùa, dường như suy nghĩ của họ quá thiếu sót rồi.

- Tông chủ, điều này... Chúng ta không muốn đặt người vào thế khó, ta biết ước vọng đó quá xa vời, ta chỉ muốn những người nhỏ yếu có thêm động lực trên con đường tu đạo này.

Uyển Thanh ngập ngừng, nàng muốn góp chút sức lực, muốn tu sĩ nhỏ đơn bạc có một nơi có thể cất tiếng nói thay họ trước sự bất công của tu chân giới này.

Giống nhìn nàng trầm ngâm nói:

- tu chân giới khắc nghiệt, người ta tranh dành nhau để ước vọng vắn đạo, cầu trường sinh lực lượng, nếu không muốn nói nó là thế giới mà người ta dẫm đạp lên nhau mà đi, các ngươi có ý tốt nhưng phải biết rằng việc này quá khó khăn.

- Tông chủ...

- Nhưng...thế gian cần có đạo lý, nhân loại vốn là một giống loại gọi là người nhưng từ nhân ở đây còn là nhân nghĩa, nhân đạo và nhân tính, vắn đạo là ước vọng nhưng không thể vì đó mà mất đi nhân tính làm những điều thương thiên hại lý, trời đất không dung.

- ta có thể đặt ra quy định, nhưng các người muốn góp phần thì sức mạnh của các người còn chưa đủ, muốn ta giúp các người trở nên mạnh mẽ?? Ta không phải là thần ah, phẩy tay ban sức mạnh, muốn mạnh phải tự thân cố gắng muốn mạnh hơn càng nhiều người thì sự cố gắng của các người phải càng nhiều. muốn người khác làm theo quy định thì các người phải đặt mình vào quy định đó, thấm nhuần quy định đó, tâm phải hướng theo nó phải hiểu nó. Các người có thể làm vậy không??

Giống nhìn mấy người tán tu mà gặng hỏi, muốn làm điều gì đó thì trước hết bản thân phải đủ mạnh, muốn người khác làm theo thì bản thân phải làm trước.

- được, xin Tông chủ thu nhận.

- xin Tông chủ Thu nhận.

...

...

Bốn người Uyển Thanh đồng thanh quỳ xuống cầu xin gia nhập.

Giống gật đầu nhìn họ, rồi nhìn Thao Sảng nói:

- vậy đi, giờ ta lập Chấp Pháp Đường do Thao Sảng làm đường chủ, còn những người khác cũng thuộc về đường đó nếu không muốn thì có thể chuyển sang các đường khác.

Thao Sảng cũng quỳ xuống nhận mệnh tạ ơn:

- tạ ơn Tông chủ trọng dụng.

- tạ ơn Tông chủ.

Bốn người cũng theo đó mà tạ ơn, tuy làm việc dưới trướng ai cũng được miễn là mục tiêu không đổi nhưng dù sao Thao Sảng làm Đường chủ thì đối với họ cũng đã quen thuộc.

- Chấp Pháp Đường, chịu trách nhiệm chấp pháp xử lý các hành vi trái pháp và trừng trị theo pháp, nhưng các người phải là người hiểu và tuân pháp, không thiên vị mà chỉ công vô tư, có đầu óc phán đoán tỉ mỉ, tâm trong sáng để không khiến người khác bị oan uổng, phải hiểu rằng người chấp pháp mà sai pháp sẽ bị trừng trị còn nặng hơn rất nhiều.

- rõ, Tông chủ.

- tốt đứng dậy đi, mai tự kiểm son phong phù hợp rồi bàn bạc những việc Chấp Pháp Đường nên làm rồi báo lại chủ sơn, chúng ta sẽ tìm hiểu kỹ hơn.

Giống phất tay nói, bước đầu chỉ là ý tưởng, muốn kiện toàn cần có thời gian, điều chỉnh phù hợp với tu chân giới nhưng phải thấu tình đạt lý.

- rõ, Tông chủ.

Năm người Thao Sảng đáp lời, theo nhau mà đứng dậy, nhìn nhau gật đầu không nói vì lúc này bàn bạc thì không phù hợp, họ cần phải trở về thông báo cho những người khác và cũng như sắp xếp nhân sự phù hợp.

Giống nhìn Bá Nhan và Mộng Tuyền cười nói:

- vậy còn hai người các người??

Bá Nhan chấp tay hành lễ mà nói:

- Tông chủ, hai ta thế lực đơn bạc, xưa nay lưu đặng khắp nơi nên cũng chẳng ước vọng điều gì, nhưng giờ cũng xin Tông chủ thu nhận tuyệt sẽ không bao giờ hai lòng.

- Tông chủ, Mộng Tuyền phận nữ nhi chỉ giỏi đàn ca sáo nhị, Người cứ tự tiện phân phó là được. Mộng Tuyền chỉ có thể nói nếu Người nhận Mộng Tuyền thì Mộng Tuyền sống là người Việt Tông chết là người Việt Tông.

Mộng Tuyền cúi đầu nói, ánh mắt kiên quyết.

Giống thấy vậy gật đầu, nhưng hai người này nhang vân đã hạc, nam tài tử nữ phong lưu, sắp xếp như nào đây? Tách ra không đành ah.

- thế này đi, hai người các người làm người quản lý Nhiệm Vụ Đường, chuyên tạo ra nhiệm vụ điều chỉnh nhiệm vụ sao cho phù hợp và phân thưởng nhiệm vụ phù hợp với từng cấp độ đệ tử tu sĩ, dù sao thì ngoài phân phát tài nguyên tu luyện thường kì thì cũng cần cho đệ tử tu sĩ rèn luyện, thu nhập.

- Mộng Tuyền người thì quản thêm hoạt động lễ của Tông môn, uhm nếu có ý tưởng kinh thương có thể góp ý với Kim Đường.

- rõ, Tông chủ.

Bá Nhan, Mộng Tuyền nhìn nhau rồi hướng Gióng hành lễ, việc quản lý vận hành một Đường quả là không quá phù hợp nhưng nhiệm vụ đường này cảm thấy không vấn đề.

- còn ngươi, Bá Khanh các chủ??

Gióng hướng Bá Khanh mà hỏi, Gióng biết người này không dễ quy thuận nhưng ắt sẽ có phản ứng.

Bá Khanh chấp tay:

- Tông chủ, Vạn Tượng Các thành lập đã bao đời nay xin thứ lỗi, chuyện quy phục không phải Bá Khanh có thể quyết được. chỉ là sau này Vạn Tượng Các nguyện cùng Việt Tông đồng khí tương liên, cùng tiến cùng thoái.

- chủ ý không tệ, cứ vậy tiến hành thôi! Có người bạn như Vạn Tượng khiến Việt Tông ta an lành không ít.

Gióng gật đầu, phương án Bá Khanh đưa ra không tệ, ít nhất vào lúc này sẽ tránh cho Việt Tông gây chú ý với bên ngoài quá mức cần thiết vì nếu Vạn Tượng mà quy phục thì các đại tông môn sẽ chú ý Việt Tông nhiều hơn.

Bá Khanh hơi bất ngờ khi Gióng khẳng khái như vậy, nhưng hắn không có ý kiến thêm vì quả thật tuy hắn làm đại các chủ nhưng hắn không thể ép người Vạn Tượng theo nhân loại được.

Việc phân phối nhân sự mới coi như tạm ổn, Gióng nhìn những người này biết mục tiêu trước mắt của họ nên cười nói:

- còn việc chữa trị ám tật trên người các ngươi thì các ngươi nghỉ ngơi vài ngày để điều chỉnh tâm thái. Thao Sảng và Bá Khanh sẽ do Thái thượng trưởng lão Thanh Hà chữa trị nhưng ta kiến nghị trước hết do Thao Sảng thương tật có phần nhẹ hơn và tu vi trường lão cũng cần làm quen với mức độ băng hoá này, Hai người các ngươi không có ý kiến gì chứ??

Bá Khanh Thao Sảng nhìn nhau, Thao Sảng ngập ngừng:

- Tông chủ chuyện này...

- theo như lời Tông chủ vậy, Tiên tử cũng cần nắm bắt băng hoá nếu chữa trị cho Bá Khanh trước thì e rằng không khéo Sẽ gây tổn hại cho Tiên Tử, với lại Bá Khanh cũng cần trở về thu xếp một chút rồi mới trở lại ngay được.

Bá Khanh chấp tay đồng ý, đây là cơ hội của hắn nhưng hắn cũng cần chú ý tới sự an nguy của Thanh Hà vì giờ chỉ có nàng có thể trị cho hắn, hắn cũng muốn về thông báo việc kết minh cho toàn các và bảo họ chú ý đến hành động của các tông môn và Tru Hoang.

- còn Bá Nhan, Mộng Tuyền sẽ do Tiểu Thanh ngươi quản được chứ??

Gióng hướng Tiểu Thanh mà hỏi, Tiểu Thanh gật đầu:

- Tông chủ yên tâm, gì chứ độc cứ để ta. Chỉ là Mộng Tuyền sương sống đã gãy e là dù tán độc nhưng sương sống ta không quản được ah.

- à đây đúng là nan đề ah.

Gióng gật đầu, sương sống của Mộng Tuyền khó mà lành lại được ah.

- Thanh đường chủ, nếu có thêm hồi nhục đan thì sao??

Bá Nhan nói rồi lật tay xuất hiện lọ Bạch Ngọc chứa hồi nhục đan mà hắn tới tay lúc trước.

Mộng Tuyền nhìn lọ ngọc hiểu rằng hắn không hề phục dụng như trước hắn đã nói, nàng biết rằng hắn đã suy tính tới vấn đề này từ trước.

- nếu có đan dược này thì không hẳn là vấn đề, việc chữa trị cho bốn người các ngươi ta sẽ phụ trợ một linh lực song song để phục hồi sức đề kháng trong cơ thể các ngươi cũng như tái tạo lại nội tạng hư hại quá trình không phải một sớm một chiều nên các ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Bốn người Thao sảng, Bá Khanh chấp tay nói:

- rõ, Tông chủ.

- tốt, giờ các ngươi về chuẩn bị đi.

Gióng nói rồi phát tay ra hiệu cho chúng nhân lui đi.

Mấy người nhìn nhau rồi hành lễ rồi đi, nơi ở tạm thời của họ cũng được người Việt Tông tạm thời thu xếp ổn thoả.

Cả sảnh đường rộng lớn chỉ còn gia đình Tiêu Mạt còn đứng ở giữa, Gióng nhìn họ thở dài nói:

- các ngươi đã quyết định rồi sao?
- chủ nhân..
- chủ nhân...
- chủ nhân...

Ba người quỳ xuống thấp giọng hành lễ, những người ngồi đây ánh mắt kinh nghi nhưng Gióng thì hiểu ba người muốn nói chuyện gì, Hắc Tuyên cũng thở dài một hơi hân đã đoán ra được chuyện gì.

- Chủ nhân, sáng mai Tiêu Mạt cùng gia đình sẽ rời đi một thời gian, xin chủ nhân cho phép.

Tiêu Mạt cất lời, Thu Mai cùng Thi Nguyệt yên lặng không thôi.

- đứng dậy đi, ta đã nói rồi ngươi còn nhớ chứ?? xong việc nhớ trở về là được, mạng các ngươi thuộc về ta đừng quên.
- rõ, Tông chủ.

Ba người đáp lời đứng dậy, Hắc Tuyên trầm ngâm nói:

- đồ nhi, lại đây.
- sư phụ....

Thi Nguyệt thút thít lại trước mặt Hắc Tuyên muốn quỳ xụp xuống nhưng Hắc Tuyên dùng linh lực nâng nàng dậy nói:

- con không phải hành lễ, sự lựa chọn là của con ta tôn trọng điều đó, cái hành lễ này ta sẽ nhận khi con trở lại.

Hắc Tuyên xoa đầu đệ tử nhỏ tuổi của mình, nhưng hân không có định khuyên nàng suy nghĩ lại vì sự lựa chọn lúc này có thể ảnh hưởng đến con đường sau này của nàng.

- ta chưa dạy được gì cho con, sau này con phải tự thúc dục bản thân chăm chỉ, nếu trở lại ta mà không vừa lòng thì coi chừng ta đánh đòn. Đây là hai cuốn bí tịch ta tặng con, một là Bách Biến Thanh Phong, một là Phong Hành đạp thiên bộ, con nhớ giữ gìn cẩn thận tu luyện thật tốt vào đừng để người làm sư phụ như ta mất mặt.
- sư phụ, Thi nhi nhớ rồi...! Thi nhi sẽ không phụ lòng người...

Thi Nguyệt thút thít gật đầu nói, một ngày làm thầy cả đời làm cha, tuy chưa được bao lâu nhưng nàng cảm nhận được sư phụ với nàng rất tốt.

Cả nghị sự đường lâm vào yên ắng, sự chia ly này khiến có chút ngậm ngùi, Gióng phát tay nói:

- thôi tất cả mọi người về nghỉ ngơi đi trời đã khuya rồi!

Mọi người hành lễ rồi đi, Sảnh đường trở lại khung cảnh vắng vẻ, Gióng trầm ngâm bước ra sân trước nhìn những ánh đèn phía dưới chủ sơn, đầu đó vẫn có tiếng cười nói dường như cuộc ăn mừng vẫn còn dư âm, nhưng ngày mai sẽ có người rời đi.

- công tử, người có điều nghĩ ngợi sao??

Gióng nghe tiếng hỏi mỉm cười:

- Tiểu Kim, ta nghĩ nàng đã đi rồi!

Tiểu Kim bạch y giản dị phiêu thoát lại gần, tà áo tung bay nhẹ nhẹ. Có chút thẹn nói:

- đã lâu không ở cạnh người nên...
- nên sao??? Kim muội??

Tiểu Kim hơi ngập ngừng thì một thanh âm vang lại, sau đó là một mỹ nữ thanh y tiến tới nháy mắt trêu đùa.

- Thanh Tỷ chẳng phải cũng giống ta sao??
- hi hi..

Nhị nữ xuất hiện khiến một mảng oanh yến, Gióng cười nói:

- Tiểu Thanh nằng nịu cho ta một khúc được chứ??

- được, ta chiều công tử.

Tiểu Thanh cười mỉ hoặc thân thể uyển chuyển quay lại giữa sân, Gióng thu hồi hắc giáp lại ngồi ghế đá chờ đợi.

- để ta đàn cho tỷ.

Kim Thiềm lấy ra một chiếc đàn tam thập lục đặt lên bàn, hơi chỉnh chút dây đàn rồi từng thanh âm nhẹ nhàng vang lên, Tiểu Thanh thân như chiếc lá bay múa trong gió nhẹ uyển chuyển theo từng nhịp đàn dưới ánh trăng mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Sau trận chiến

Chú sơn Việt Tông sáng sớm khi trên cành lá vẫn còn đọng sương đêm, gia đình Tiêu Mạt chấp tay hành lễ trước đại điện.

- Thi nhi chúng ta đi thôi!

Tiêu Mạt xuất ra phi kiếm, nói với nhi nữ còn đang dỗi mắt vào đại điện, Thu Mai đành không chờ đợi.

- phụ thân..., chúng ta sẽ trở lại chứ??

Thi Nguyệt hơi chút ngập ngừng, nàng có không nỡ rời xa nơi này, ở đây có bạn nàng có sư phụ và chủ nhân nữa.

- có chứ! Chúng ta sẽ trở lại, còn phải phục vụ chủ nhân nữa. Đi thôi!

- vâng.

Thi Nguyệt vâng lời nhảy bước lên phi kiếm, theo phụ mẫu rồi đi nhưng mắt thi thoảng vẫn ngước về chú sơn như muốn ghi nhớ lại quang cảnh nơi này.

Bóng dáng ba người khuất dần nơi phương xa, thì có bóng người bước ra sân mà nhìn theo lẩm bẩm:

- đồ nhi, ngươi nhất định phải trở lại ah, sư phụ có nhiều thứ muốn dạy cho ngươi...

Người này là Hắc Tuyên vẫn với bộ hắc y quen thuộc, hắc tiếu cười nhưng nếu người ở lại mà tâm không yên thì khó mà tu hành, chỉ bằng để người rời đi.

- ngươi lo lắng sao??

Hắc Tuyên nghe tiếng hỏi phía sau liền gật đầu trả lời:

- công tử, ta quả thật có lo lắng, chuyến đi này của họ không dễ dàng gì. Thi Nguyệt còn quá nhỏ, nếu lớn hơn chút có lẽ ta sẽ yên tâm hơn.

- vậy sao không giữ nàng lại??

Gióng đứng bên cạnh Hắc Tuyên nhìn theo hướng họ rời đi mà hỏi.

- công tử, tách con trẻ ra khỏi phụ mẫu là điều khiến người ta đau lòng, nên thuận tâm ý của chúng thì hẳn tốt cho hình thành tâm tính hơn, nếu nàng không thể trở lại thì xem rằng đó là ý trời thôi! Âm Ảnh lâu... Ta nhớ kĩ cái tên này, nếu nàng không thể trở lại thì ta sẽ san bằng nó.

Hắc Tuyên trầm ngâm nói, có thể gặp lại cũng có thể không nhưng nếu giữ nàng lại có thể nàng sẽ không bao giờ gặp lại phụ mẫu của mình.

- chỉ là một Lâu các mà thôi! San bằng thì san bằng.

Gióng cảm nhận được sát khí từ trên người Hắc Tuyên thì gật đầu nói, xem ra Hắc Tuyên xem trọng người đệ tử này không ít.

- ngươi cử người theo dõi động tĩnh người phân Đà các tông môn đi, cả Tứ thế lực thành Lam Nhiên nữa.

- vâng, công tử.

Hắc Tuyên nhận lệnh rồi đi, thân pháp tinh diệu như một làn gió thoảng phảng phất.

Giống trầm ngâm nghĩ ngợi, người nhân từ nhưng kẻ nhận sự nhân từ của người không phải ai cũng mang ơn, đôi khi có kẻ sẽ tìm cách quay lại để làm hại người, dù sao vẫn cần có sự chuẩn bị vẫn tốt hơn là bị động trước bất ngờ.

Son môn Việt Tông một mảng xôn xao, vì thông báo về hai đường mới và các chính sách quy định mới, khiến đệ tử hào hứng không thôi, vì những điều này đều có lợi với tu đạo của họ.

Chấp Pháp đường và Nhiệm Vụ đường lựa chọn hai sơn phong làm địa điểm rồi tuyển chọn nhân sự phù hợp với công tác của mình, đệ tử, chấp sự xếp một hàng dài tham gia vì đây cũng có trong danh sách được thưởng của nhiệm vụ bằng mới ra.

Thu Mai bên cạnh đó cũng lựa chọn những người có khả năng kỹ nghệ, lễ nhạc cho công tác bản thân được giao phó, cũng tìm người có thể giao phó lại trong thời gian nàng chữa trị.

Bá Khanh cùng nhị đệ Tượng Thạch sau khi cáo biệt Giống thì cũng nhanh chóng trở lại Vạn Tượng các để thông báo cho tộc đàn về việc Kết minh và Bá Khanh phải vắng mặt một thời gian.

Thành Lam Nhiên tin tức về sự thất bại của đội ngũ tông môn trước Việt Tông trở thành đề tài bàn tán của chúng nhân nhưng vì biết chuyện liên đới không nhỏ nên chỉ thấp giọng bàn luận.

Vạn Niên Thương hội, phân Đà thành Lam Nhiên, Bạch Lan tay cầm báo cáo hạ nhân đem tới trầm ngâm:

- Việt Tông quả không đơn giản như tiểu thư nói, Thiên Việt thương hội này nếu tiểu thư đã chọn làm đường lui thì ta nên làm gì đó trước khi quá muộn.

Bạch Lan nói rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng, nàng có nơi cần đến.

- Bạch Đà chủ, người muốn ra ngoài?? có cần ta gọi xe không??

Lão bản thấy Bạch Lan từ trên lầu đi xuống liền hỏi, tuy Bạch Lan còn trẻ nhưng đã theo tiểu thư từ lâu và là thân tín nên lão không cật tuổi tác mà lo là.

- Không cần, ta ra ngoài dạo phố chút, có gì Kha lão cứ quyết định là được.

- được, Đà chủ đi thong thả.

Bạch Lan lắc đầu, dặn dò Kha lão đôi chút, thường thì phân đà cũng không có chuyện gì qua đặc biệt nên lão bản cũng có thể tự quyết rồi báo lại sau.

Bạch Lan đi đường chính ngắm nghía phố phường một phen rồi lách vào ngõ nhỏ lấy trong gói chỉ ra một chiếc áo trùm kín đáo khoác lên mình.

Thiên Việt thương hội nằm trên đại lộ thành nam, danh tiếng gần đây cũng có đôi chút khôi sắc do tài nguyên từ Hoà Linh Thạch từ Trúc gia gửi tới cũng như nhiệm vụ thu thập tài nguyên của đệ tử.

Thừa Chí lắng nghe một hộ vệ kể lại tình hình từ tông truyền lại mà tầm tắc không thôi:

- việc này hẳn trở thành đề tài bàn tán một thời gian, Đường chủ có lệnh việc thương hội vẫn không thay đổi thêm nữa cử người theo dõi nhất động nhất tĩnh của các phương thế lực.

- Thiết Nam, người cho người đi tìm hiểu đi, đừng lo là mà cũng đừng quá lộ liễu.

- vâng, đại nhân.

Thừa Chí ngẫm nghĩ ra chỉ lệnh cho gã Hộ vệ trước mặt, Thiết Nam nhận lệnh rồi đi.

Thiết Nam là một đội trưởng Lục Lâm trước đây giờ theo phân phó làm đội trưởng đội hộ vệ bảo an cho thương hội và liên lạc với tông môn, hẳn nghe lời dặn của Thừa chí bước ra cửa nói nhỏ với người gác cổng đôi lời rồi ra hiệu cho hắn rời đi.

- xin hỏi, đại chương quỹ có ở bên trong??

Hắn hơi đánh giá thanh âm vừa tới này nhìn lại thấy một nữ nhân mặc áo trùm, hẳn ngẫm nghĩ hỏi:

- không biết vị tiểu thư này muốn tìm đại chương quỹ chúng ta có chuyện gì??

Bạch Lan vốn dĩ muốn vào trong hội nhưng thấy người vừa ra này có lẽ có thân phận ở đây nên hỏi vậy.

- ta tới theo lời một vị công tử, có lời nhắn muốn truyền.

Thiết Nam mắt hơi lơ, người đến theo lời công tử?? Hắn chỉ biết một vị công tử thôi, hơi háng giọng vào trong với một thị nữ nói:

- Ngọc Tiên, đưa khách nhân lên lầu.

- vâng, đại nhân.

- mời quan khách..

Thị nữ nghe vậy đáp lời chạy tới ân cần mời Bạch Lan đi theo mình, những khách nhân lên lầu đa phần là khách của chương quỹ nên nàng không chút chậm trễ.

Bạch Lan gật đầu đi theo, nàng hơi chút đánh giá quầy hàng Thiên Việt, chủng loại vật phẩm đa dạng nhưng cũng không có gì quá trân quý.

- đại chương quỹ có khách muốn gặp.

Ngọc Tiên đưa Bạch Lan lên tới nơi thì gõ cửa cất lời.

Thừa Chí đang ngồi suy tính lại thông tin mới nhận được nghe vậy nghi hoặc, Thiên Việt thành lập không lâu mới làm ăn không lớn nên đại chương quỹ như hân cũng có ít khách tìm đến.

- mời vào đi.

- dạ.

Ngọc Tiên đẩy cửa vào rồi mời Bạch Lan vào trong mới khéo cửa cáo lui.

Hai người đánh giá lẫn nhau trong căn phòng, Thừa Chí có thể nhận thấy tu vi nữ nhân trước mặt này nhưng khiến hân kinh ngạc là tuổi tác không lớn và hân cũng không có ấn tượng gì.

Bạch Lan thì cảm thấy trên người to béo trước mặt tuy đáng về ục ịch như chương quỹ thường có nhưng trên người có thêm phần gian xảo, đôi chút huyết sát nhân nhạ.

- không biết quan khách muốn gặp ta là có chuyện gì chỉ giáo??

Thừa Chí khẽ rót tách trà mới đẩy cho người trước mặt dò hỏi.

- Viên chương quỹ không cần khách khí, chỉ giáo thì ta không dám, chỉ là muốn hợp tác đôi chút.

Bạch Lan gỡ mũ trùm xuống, đưa tay nhận tách trà mở lời.

Thừa chí nhìn dung mạo của nữ nhân này, đầu óc lập tức xoay chuyển, khuôn mặt này hân đã từng thấy cách đây không lâu.

- thì ra là Bạch Lan tiểu thư, mấy khi rông đến nhà tôm, Thiên Việt chúng ta chỉ la thương hội nhỏ không biết Vạn Niên vì sao lại muốn hợp tác với chúng ta??

Càng nhận ra đối phương càng khiến hân trở nên nghi hoặc, không tự dung lại có chuyện thị rụng xuống miệng mèo như vậy.

Nhận ra sự nghi hoặc của Thừa Chí, Bạch Lan đoán chắc chuyện sau đầu giá còn chưa nắm rõ.

- chuyện ta cũng không quá rõ ràng, nhưng chỉ biết là tiểu thư nhà ta cùng với công tử, tiểu thư nói ta ra sức giúp Thiên Việt.

- ra là có chuyện này.. Đây là chuyện tốt, không tiểu thư muốn hợp tác ra sao??

Thừa Chí gật gù, điều này chứng tỏ cho sự xuất hiện của nàng ở đây, không biết công tử đã làm gì nhưng đây quả nhiên là một cơ hội lớn.

- ta đang tính bang bạc với chương quỹ đây...

- đây phải chăng là cháu dâu tương lai của ta?? Tên Khải Đức này xem ra có con mắt nhìn ah... Tốt tốt...

Bạch Lan đang cất lời bàn bạc thì tiếng vọng từ ngoài cửa khiến nàng ngập ngừng, gì mà Khải Đức?? Gì mà cháu dâu??

Thừa Chí thấy người tới thì hơi ngỡ ngàng đứng dậy hành lễ:

- Đường... À đại nhân người mới đến.

Bạch Lan quay nhìn người mới tới, người này thân Kim y, cơ thể có phần lớn hơn Thừa Chí, người này nhìn nàng cười thích thú khiến nàng có chút bối rối.

- cô nương có thể gọi ta là đại bá ah, nếu gọi theo Khải Đức, còn không thì gọi là Đường chủ cũng được.

Lý Thông phát tay ra hiệu cho Thừa Chí khỏi khách khí, cười nói với Bạch Lan.

Bạch Lan mặt hơi đỏ ngáp ngừng hành lễ như lần đầu ra mắt nhà trai:

- Tiểu Lan, ra mắt đại bá.

- hắc hắc... Tốt mới có cháu trai giờ lại thêm cháu dâu quả không tệ.

Lý Thông vỗ bụng đen đét, vui vẻ đánh giá tiểu cô nương trước mặt gật gù, khiến Bạch Lan thêm phần luống cuống.

- Đường chủ đại nhân, ta mới nhận được tin tức từ trong tông truyền tới, không nghĩ đến người lại đích thân ra mặt.

Thừa Chí nhanh nhẹn rót trà cho Lý Thông vừa nói đôi lời.

- à uh! Ta quên nhắc người về chuyện Vạn Niên với lại cũng có chút tò mò Người Khai Đức hay nhắc tới.

- ra vậy, chuyện Vạn Niên tới khiến Thừa Chí có chút bất ngờ.

- uhm! Người cũng ở lại bàn bạc luôn sau này nhớ hợp tác chặt chẽ nhưng đừng lộ phong thanh ra ngoài, tốt nhất là đừng để người khác biết việc Vạn Niên với Thiên Việt cùng Việt Tông có liên hệ với nhau.

- vâng, đại nhân.

Lý Thông dạo dò Thừa Chí đôi chút bảo hấn ở lại cùng họp bàn, vì thân phận Của hấn ở Việt Tông đã nhiều người biết sau này Thừa Chí phải thay hấn ra mặt hành sự.

- ta gọi cô nương là Tiểu Lan được chứ??

- vâng..

Bạch Lan nhu thuận đáp lời, phần vì nàng quát thật có ý với Khai Đức, phần vì tu vi Lý Thông khiến nàng có áp lực, người này khiến nàng có cảm giác mạnh hơn gia gia nàng và tam lão rất nhiều, thậm chí cảm giác so với Thạch gia trước không quá sai biệt.

- trước tiên đây là giới chỉ gần đây chúng ta mới thu nhận được, Tiểu Lan hấn là biết từ đâu mất có, Thiên Việt ra mặt không quá phù hợp, không biết Vạn Niên có xử lý được không??

Lý Thông lấy từ giới chỉ ra một nắm giới chỉ to nhỏ màu sắc lẫn lộn để lên mặt bàn, những giới chỉ này từ cuộc chiến vừa rồi và tán tu lần tranh đoạt trước hiển lại, hấn đã lọc ra đồ vật cần cho vào kho phần còn lại tính đem ra tiêu thụ nhưng Thiên Việt chưa đủ sức để chống lại sức ép từ tông môn ah, vừa hay lại có Vạn Niên.

Bạch Lan nhìn những giới chỉ trên bàn gật đầu nói:

- chuyện này thì không có gì khó khăn, Tiểu Lan sẽ định giá rồi đưa linh thạch tới cho đại bá, còn việc tiêu thụ chúng coi như sẽ do Vạn Niên phụ trách.

- tốt.. Vậy chuyện này coi như xong. Giờ chúng ta bàn chuyện khác.

- vâng..

Ba người ngồi quanh chiếc bàn tròn, bàn luận phương án hợp tác cụ thể, ngoài trời thời gian dần trôi qua, phở lên đèn càng trở nên náo nhiệt.

Đại sảnh thành chủ Lâm Nhiên lúc này cũng đang có một cuộc họp khác, Hoắc Kỳ ngồi lên chủ vị dù sao đây vẫn là địa nang của hấn. phía dưới là ba người Lâm Lão, Nghiêm Hành với Lãnh Tiêu Thần cùng với những Đà chủ tông môn và người Tứ tông môn.

- hừ, việc này ta không thể bỏ qua được, cái nhục này không trả không làm người.

Lâm lão gằn giọng, sát khí đầy con mắt.

- đúng vậy... Đây là không để tất cả chúng ta vào mắt ah.

Một tông môn trong tứ tông cất lời hưởng ứng, nhưng tất cả lại trầm nhâm suy ngẫm.

- các người sao vậy?? Sợ hãi rồi sao?? Đây không phải là tự làm mất mặt tông môn mình sao??

- Lâm Đà chủ chuyện này...

- haizzz...

- còn phải hỏi sao?? Họ đang lo lắng về chức Đà chủ của bản thân, đâu như người một thân một mình không tổn thất nhân sự lại không phải địa bàn quản hạt của người nên không cần lo lắng?? Suy cho cùng người khơi mào đều là người, mọi chứng cứ người đưa ra đều vô dụng, người đẩy những

người ở đây vào đường cụt đều là người cả, người còn tư cách chất vấn người khác ở đây sao??

- người... Tiêu Thần người..

Lâm lão nét mặt nhăn nhó đỏ tái, muốn nói nhưng ngập ngừng vì hần đang cố nén tránh nộ hỏa công tâm.

Từng ánh mắt nhìn về Lâm lão đầy ý tứ, Tiêu Thần nói không sai tất cả đều vì hần mà tới cả, Nghiêm Hành cũng chán nản nhìn Lâm lão lắc đầu.

- Tiêu tiên bối không biết người có kiến nghị gì giúp chúng ta giải cục này không??

Hiếu Ân suy ngẫm mà hỏi, từ những điều Tiêu Thần nói năng nhận ra hần hần có biện pháp không giống như Lâm lão.

Tiêu Thần lộ vẻ trầm ngâm nói:

- ta thấy những người nằm xuống phần nửa chỉ là người không quá quan trọng, hầu như các đà chủ đều nguyên vẹn, nếu sự việc này các người báo cáo lên trên một là chịu tội thất trách dẫn đến hi sinh tính mạng tu sĩ một cách vô vọng hơn nữa thêm tội hành động can quấy không báo lệnh trên, nhẹ thì cách chức đuổi khỏi tông môn, hai là chết. Ta nghĩ thôi thì ngâm bồ hòn làm ngọc, xem như gió thoảng tính mạng người chết cứ đổ cho yêu thú tác oai tác quái là được, nhiều quá thì báo dần dần.

Từng người gật đầu không thôi, đó đúng là cách hợp lý, yêu thú yêu thú Vạn Tượng các không phải sao?? Chức Đà chủ tuy không lớn nhưng để đạt được nó họ cũng phải bỏ đại giá ah.

- vậy việc tuyển đệ tử thì sao??

- tuyển đệ tử?? Đệ tử đâu phải lúc nào cũng thu được giống nhau? Nhất là nơi khi họ cò gáy này?? Hiểu chứ?.

Mấy Đà chủ nhìn nhau cười, quả là người trong cuộc rồi người ngoài sáng trí thu đệ tử đâu có chỉ tiêu cụ thể gì đâu? Việc này cứ dẫu nhem đi chẳng phải xong sao??

Nghiêm Hành không quan tâm với mấy việc của các tông môn, dù sao cũng không phải chuyện của hần nhưng hần ngẫm nghĩ nhìn Tiêu Thần hỏi:

- Tiêu huynh, không biết lúc đó huynh đi đâu??

- ta đi gặp Tiêu Mạt, hần đã gửi tin nhắn cho ta yêu cầu ta đi một mình.

Tiêu Thần nói rồi đưa mảnh giấy Tiêu Mạt đưa hần ném qua cho Nghiêm Hành.

Nghiêm Hành giờ giấy ra đọc rồi vo tròn lại nói:

- nói vậy là thương tật của huynh đúng là do Tiêu Mạt và người của Việt Tông gây ra?? Người Việt tông đó quả đúng là đuổi theo huynh??

- người đó đúng là đuổi theo ta, nhưng đã bị ta cắt đuôi từ sớm, thương tật này là do Tiêu Mạt ra tay, Tiêu Mạt và người Việt Tông chưa chắc đã liên quan tới nhau.

Tiêu Thần sát khí cuộn cuộn như hồi tưởng lại mà nói.

Nghiêm Hành sừng sốt nghi hoặc hỏi lại:

- mình Tiêu Mạt gây ra?? Hần ta lợi hại vậy sao?? Huynh chắc chắn không vậy??

- Nghiêm Huynh đánh giá thấp Tiêu Mạt rồi! Hần đầu sao từng đứng trước ta trên nhẫn bằng Phù Tang, lại là truyền nhân duy nhất của Phiêu Tuyết lâu cường đại, hần có thể hạ thủ trong thành chủ Tru Hoang mà toàn vẹn rồi đi đó. Còn chuyện Việt Tông, huynh cũng rõ tên đó là yêu thú phi hành, hơn nữa nếu quả thật chúng liên hệ với nhau mạng ta còn được tới giờ sao??

Những người khác kinh ngạc sợ hãi nhìn Tiêu Thần, dù sao từng là đệ tử đại phái Phiêu Tuyết lâu này cũng đã nghe phong thanh, nhẫn bằng cũng từng có ấn tượng, không ngờ Tiêu Mạt này lại có thân phận như vậy.

- hừ ai biết được người nói thật giả?? Biết đâu người đóng kịch lừa người?? Những lời người nói chẳng phải đang bênh vực Việt Tông sao?

Lâm lão chỉ tay hướng Tiêu Thần công kích, lời hần nói khiến người khác cũng không phải không cảm thấy có lý.

- hahaha... Người đường đường là đà chủ thành lớn mà nói lời như hài tử...cả Phù Tang ai không biết ta là người diệt cả Tiêu tộc nhà hần?? Không tin có thể đi mà hỏi. Người nhìn đi người biết đây là gì không?? Cánh tay đầu cái quan trọng nhất của nhẫn giả....

Tiêu Thần cười như điên nói, giờ cánh tay cứng ngoắc tím tái lên mà hỏi.

Từng ánh mắt đổ về cánh tay Tiêu Thần lắc đầu, với tu sĩ bình thường mất đi cánh tay là mất đi một phần lực lượng với nhẫn giả càng thêm phần bất tiện, Lâm lão sợ rằng thêm một lần sai nữa rồi!

- thật thật, giả giả chỉ lòng ngươi biết, trừ khi ngươi theo chúng ta tới Việt Tông lần nữa..

- hừ, ngươi lại muốn ta bán nốt cái mạng này cho ngươi vì mấy lời lẽ rẻ mạt này sao??

"vù" "xoẹt"

- ngươi....

Tiêu Thần hừ lạnh thân hình biến mất hiện sau lưng Lâm lão, thanh kiếm đặt lên cổ lão cửa một lần sâu, huyết dịch từ trong cổ Lâm lão phun ra như người ta chọc phải đường nước ngầm.

Lâm lão tay ôm chặt cổ, mắt tròn ngược muốn nói gì đó nhưng chưa dứt lời đã tận hơi gục xuống vũng máu, trước sự ngỡ ngàng của chúng nhân.

Tất cả đứng dậy bình khí nơi tay cảnh giới, Tiêu Thần thu kiếm vào vỏ nhìn chúng nhân nói:

- con mẹ nó! Không hiểu sao thằng ngu này tu luyện được Hoá Thần, lại được làm Đà chủ?? Các ngươi cứ nói hần là do ta giết là được.

Tiêu Thần nói rồi thân hư thoát biến mất khỏi đại sảnh, để lại những người khác nhìn theo kinh sợ, nhẩn giả ah tuy thương tích trên người nhưng vẫn là kẻ đáng sợ, có trách thì trách mình ngu thôi! Từng người nhìn cái xác của Lâm lão lác đầu rồi quay người hành lễ với nhau rồi đi.

Hoắc Kỳ ngồi một mình nhìn Lâm lão lúc này chỉ còn là cái xác không hồn, đây là Hoá Thần ah cứ vậy mà nằm xuống, khiến hắn càng cảm thấy khiếp sợ hơn cả là mọi việc đều vì Việt Tông mà có, cũng thờ dài nhẹ nhõm vì lựa chọn ban đầu của mình.

- người đâu?? Dọn dẹp Lâm Đà chủ lại đóng hộp kèm một bức thư Lâm Đà chủ chọc giận nhẩn giả Âm Ảnh lâu nên bị Lãnh Tiêu Thần giết hại.

- rõ thừa thành chủ.

Hạ nhân chạy vào nhìn thi thể Lâm lão mà gật đầu nhanh chóng dọn dẹp, một lão giả trải giấy trên bàn mài mực mà viết lại nguyên văn. Hoắc Kỳ trầm ngâm, việc hôm nay hắn phải nhanh chóng báo lại cho vị Tông chủ kia biết mới được.

Thành Lam Nhiên về đêm, đâu đó nơi từ lâu người tra vẫn truyền nhau về một Việt Tông, tân tấn tông môn đối chọi lại với cuộc tấn công của tứ tông môn và phân đà tam tông tứ môn, chẳng mấy chốc Việt Tông đã là tông môn có danh vọng bậc nhất nơi Lam Nhiên này.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Một năm lại qua đi

Một con chim ưng cấp độ ánh chừng trúc cơ kỳ, bay vòng qua vòng lại trên chủ sơn, cất tiếng vang vọng chờ đợi.

Giống nhìn lên thương khung cầm chiếc sáo nhỏ khe thổi dài, chim ưng nghe tiếng vội đáp xuống chiếc bàn đá. Giống tiến lại ngồi vút cho nó mẫu linh thạch nhỏ rồi gỡ lá thư dưới chân nó.

- ngươi đi đi.

- gru..gru..

Chim ưng gật đầu đáp hiểu ý vỗ cánh mà tiến tới trời cao.

Giống mở thư ra đọc, đây là thư mà Hoắc Kỳ gửi tới kể lại chuyện ở đại sảnh thành chủ, hành động của Tiêu Thần khiến Giống suy ngẫm ít nhiều, chuyện giữa Tiêu Mạt và Tiêu Thần Giống đã được Hắc Tuyên kể lại. hành động này Tiêu Thần dường như thể hiện chút thái độ nhưng dù sao nếu người các tông môn làm theo lời Tiêu Thần đầu nhẹ Việt Tông và chuyện Lâm lão bị hần giết đã đẩy sự chú ta đi hướng khác, đây là chuyện tốt với Việt Tông ít nhất có thể có chút thời gian chuẩn bị.

Việt Tông lúc này là một mảnh hào hứng tu luyện, người mới nhanh chóng hoà nhập, nhiệm vụ đường đưa ra các nhiệm vụ lớn nhỏ phù hợp với các cấp độ tu vi, từ làm việc lật vật trong tông tới thu thập nguyên liệu linh thảo hay giết yêu thú để nhận thưởng làm tài nguyên tu luyện.

Sự cạnh tranh hình thành nhưng không gây tranh chấp quá độ vì có những quy định được đặt ra rõ ràng và đội ngũ chấp pháp vận hành, theo quy củ rõ ràng nên mọi người đều nghiêm chỉnh chấp hành.

Những điều chỉnh mới thúc đẩy tốc độ tu luyện của đệ tử, đệ tử nội môn theo đó mà tăng lên, đệ tử ngoại môn càng thêm hăng say tu luyện và làm nhiệm vụ để nhận thưởng để cải thiện tu vi, ngay cả hàng ngũ chấp sự cũng trở nên hưng khởi vì ngoài tài nguyên được phân phát định kỳ còn có thể kiếm được

thêm nhờ nhiệm vụ.

Việc chữa trị của mấy người Thao Sảng cũng bắt đầu tiến hành, việc này được tiến hành xen kẽ giữa việc chữa trị và phục hồi để tăng sức đề kháng của họ.

Năm tháng sau đó Thao Sảng hoàn toàn bình phục, sự lão hoá biến mất thay vào đó là một nam tử hai bảy tuổi tuần tú, tu vi cũng tiến vào bán thần, hoá linh lực trong cơ thể do ảnh hưởng của Băng hoá nên xuất hiện dị biến mang tính âm hàn.

Thanh Hà dường như có thu hoạch không nhỏ sau khi chữa trị cho Thao Sảng liền tiến vào tầng hai tiểu Báo Thiên Tháp bế quan một tháng thời gian sau trở lại thành công độ kiếp Hoá Thần.

Cùng thời gian đó Mộng Tuyền cũng dứt điểm độc trong cơ thể, cơ thể nhờ hồi phục Đan đã đi lại bình thường, trở lại hình dáng mỹ nhân một thời, tu vi khôi phục lại bán thần đỉnh phong khiến Bá Nhan, Tượng Thạch ngắm nhìn thẩn thố không thôi.

Đường Tam vào Báo Thiên tháp phục dụng Hoa Thần đan cũng trở lại và thành công bước lên Hoá Thần, vài ngày sau đó Thạch Sanh cũng bình đàm mà trải qua độ kiếp trở thành Hoá Thần thứ ba của Việt Tông.

Lại tiếp bốn tháng sau, Bá Nhan bước ra khỏi mật thất cười dài với vẻ anh tuấn tiêu sái, hần trở lại với tu vi Hoá Thần sơ kỳ trước khi bị độc hủ hành hạ, tuy tu vi không có tiến triển khác nhưng đã là một hồi hảo hức.

Tiểu Thanh sau khi hoàn thành tiêu trừ độc cho hai người Bá Nhan, Mộng Tuyền thì cũng nhất cử phá tan ngăn cách cảnh giới mà đứng vào hàng ngũ cường giả Hoá Thần của Việt Tông.

Hơn hai tháng tiếp theo Bá Khanh cũng dứt điểm thành công Băng hoá trong cơ thể trở lại Hoá Thần đỉnh phong, khiến Tượng Thanh sốt mướt một hồi. Thanh Hà thì tiến vào mật thất bế quan vì năng theo đó mà tới Hoá Thần sơ kỳ đỉnh phong tuy cảm ngộ đủ nhưng cũng cần điều chỉnh tâm thái.

Giống do quá trình Mộc linh lực cạn kiệt rồi thu nạp, tu vi cũng tiến lên một tiểu cảnh giới, trở thành Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ, khiến Giống càng trở nên mong đợi tới kết đan để mở thêm tầng thứ ba tháp Báo Thiên vì Đam San chính xác là chính phạt giả ah.

Khắp Việt Tông là một mảng tiến triển không nhỏ, Ngô Ngạn trở thành Nguyên Anh hậu kỳ, Khải Đức tiếp nhận cực hạn huấn luyện và dường như ngày ngày ngấm mình trong đủ loại rượu của Lý Thông, An Nhiên thấy người người tu luyện nên cũng trở nên chăm chú trở đột phá Luyện Khí tầng sáu.

Thiên Việt thương hội nhờ có hỗ trợ của Bạch Lan và hai thường hội Lý gia cùng Phan gia đã trở thành thượng hội thuộc hành ngũ đứng đầu ở Lam Nhiên thành, đem lại nguồn tài nguyên cho Việt Tông.

Lam Nhiên thành đông đúc người qua lại, ánh đèn sáng rực các hàng quán, đâu đó tiếng gọi mời xôn xao, một đại nam tử nắm tay thiếu nữ dung mạo như hoa như nguyệt, tay chỉ trở đó đây cười đùa.

- Tiểu Lan, nghĩa phụ ta nói sắp tới chúng ta sẽ tổ chức một đại lễ kéo dài vài ngày tên là Tết Nguyên Đán..

- Tết Nguyên Đán?? Đó là cái gì?

Bạch Lan nghi hoặc hỏi lại, danh tự này nàng không biết vì hình như Tu Chân Giới không có hoạt động này, thường thì kết thúc một năm không xoa gi đặc sắc chỉ xem nó là điều bình thường để tính tuổi mà thôi.

Thì ra hai người chính là Khải Đức và Bạch Lan, Khải Đức mỗi dịp luân chuyển tài nguyên qua lại đều dành lấy mà đi, sự xuất hiện của hần không khiến người khác chú ý quá nhiều vì khi tới hần nhảy nhua như khát cái nhưng những lúc đi gặp Bạch Lan lại quần áo chỉnh trang như hai người hoàn toàn khác biệt.

- nghĩa phụ nói đây là đại lễ lớn ở cổ hương của người, là thời điểm người thân sum vầy gặp lại sau một năm xa cách, người ta sẽ làm các món ăn ngon, tổ chức các hoạt động ca múa nhạc, trò chơi lễ hội, các đệ tử chấp sự cũng được nghỉ ngơi xả hơi về thăm nhà hay rời tông môn.

Khải Đức hào hứng nói, hần cũng là lần đầu tiên biết tới, đây là những điều nghĩa phụ nói và thông cáo cũng được dán ở tông môn, Mộng Tuyền tỷ tỷ cũng đang gấp rút chuẩn bị, này tới thành đây cũng là thông tin hần phải truyền tải tới Thiên Việt.

- ồ, nghe rất là thú vị nhưng sao chàng lại nói với ta?? Nó không liên quan tới ta nha!

Bạch Lan nghe kể cũng trở nên hứng thú nhưng không hiểu Khải Đức nói với mình để làm gì??

- nghĩa phụ còn nói Tết Nguyên Đán là của tất cả mọi người, là khoảnh khắc gia đình sum họp, nên ta nghĩ rừ nàng tới nàng chẳng phải người thân của ta sao?? Với cả nghĩa phụ với đại bá cũng nói vậy ah.

Khải Đức ngẫm nghĩ mà nói, khi hần nhắc tới điều này trưởng bối cũng trêu đùa nhưng không hề có ta phản đối.

- hừ.. Ai là người thân với chàng?? Gì mà sum họp???

Bạch Lan nghe vậy thẹn thùng, ngưng ngây đi trước bỏ lại Khải Đức phía sau.

Khải Đức thấy vậy đuổi theo tường nàng giận mà năn nỉ.

- nàng không đến thì thôi, đừng giận ah.

- ai bảo không đến?? Ta đi mua quà, đến tay không sao được??

Khải Đức nghe vậy vui vẻ nắm tay nàng, Bạch Lan ngó nghiêng xung quanh thì thoáng hỏi Khải Đức về sở thích của mọi người khác như thế nào.

Việt Tông trên dưới là một mảng nhộn nhịp, đèn kết hoa giăng khắp nơi, người người hoá hức vì đây là một đại lễ lớn, thêm vào đó họ có thể tự do mây ngày này có thể ở lại tông môn, có thể về thăm gia đình và còn được thưởng thêm.

Giống bày một hương án lớn dưới quảng trường giữa, một bia đá khắc một chữ Việt khổng lồ được trạm khắc Long Lạc vờn mây trời.

Thạch Sanh, Khải Đức cùng nam nhân khác lửa đàn Trư yêu, kẻ quái luôn miệng" ta hoá kiếp cho ngươi ah", ánh dao sáng loáng tiếng yêu thú kêu vang động.

Lý Thông cùng đệ tử khuôn ra những vò rượu lớn bày ra các bang được bày ở quảng trường lớn, Bạch Lan đã tới từ sớm dưới sự hướng dẫn của Xuân Mai và Tiểu Thanh cũng xắn tay vào làm lụng tuy chỉ là mấy món ăn phẩm nhưng đông đúc như vậy cũng khiến lòng cảm thấy vui vẻ.

Giống ngồi nhìn tất cả, cảm thấy không khí quen thuộc hơn rất nhiều, không lâu sau người Thiên Việt đã trở lại, thêm cả người Lý gia Phan gia cũng tới hẳn nhiên hai vị sư muội của Giống đã báo lại cho gia đình, Giống khách khí tiếp đón trò chuyện rồi giải thích cận kề khiến hai gia chủ tâm tắc một môi trường như vậy thì hai người xem như có lựa chọn tốt, xem ra Việt Tông cường đại vượt lẽ nhận thức, trở về phải truyền đạt lại cho gia tộc liệt Việt Tông vào lựa chọn hàng đầu.

Công tác chuẩn bị cũng mất nguyên ngày, đến chập tối đồ ăn thức uống đã hoàn tất, mọi người tắm rửa sạch sẽ tề tựu về quảng trường trung tâm.

Một mâm thức ăn lớn với đầy đủ các món, một mâm ngũ quả chỉnh tề được đặt trên bàn trái lớp thảm nhung, trước hương án. Giống thân hắc giáp đứng nghiêm chỉnh nhận ba nén hương từ tay Tiểu Thanh hơi cái mấy lần cất lời:

- Thiên Linh linh địa linh linh, chư thần thập phương, chúng tiên hiền minh, tổ tiên hiền linh quy tụ thiên vận, ta Thánh Giống nay cùng toàn thể Việt Tông tại đây có chút thành kính, cầu cho Việt Tông năm mới càng trở nên cường đại hơn, người người an lành, tâm trí vững lòng...

Giống nói rồi, tam vái thấp hương vào lư lớn, chúng nhân tuy mờ mịt nhưng cũng làm theo, từng người xếp hàng thấp hương nói đôi lời cầu chúc.

Tiếp sau thời gian ăn uống vui vẻ náo nhiệt, rộn một góc trời từng người chúc tụng nhau, tân đệ tử được cho phép cũng trở nên hào hứng, cũng phần vì có yêu thú yêu đường cảnh giới vòng ngoài nên người người có dịp thành thoi.

Sau ăn uống là khoảng thời gian ca kỹ, Mãn múa lân sư mới mẻ tuy mới tập nhưng với thân thể vũ kỹ không khiến quá khó khăn, Mộng Tuyền cất giọng ca nổi tiếng một thời kết hợp với vũ điệu thân thể uyển chuyển khiến chúng nhân hồ hết si mê, nữ đệ tử với màn múa lụa nhịp nhàng nụ cười trên môi như hoa nở thẹn thùng, Kim Thiềm tiếng đàn như vọng lại từ rừng sâu....

Giống đoán chừng thời gian, đợi hoạt động kết thúc mới bước lên đài cao nhìn tất cả cất lời, thanh âm như vang vọng khắp sơn tông:

- một năm qua, cũng là năm đầu tiên Việt Tông ta thành lập, mọi thứ chỉ là bước đầu tuy cần thời gian lâu dài để trở nên hoàn thiện nhưng bước đầu có những thành công như: tại tuyển trách đệ tử thu nhận được những đệ tử đầu tiên, sau đó có sự gia nhập của các thành viên mới, các người bạn mới và trên hết là tất cả đã có sự tiến bộ về mọi mặt. Đó là điều đáng mừng nhưng từ đó chúng ta có thể thấy những điều cần thay đổi và cố gắng phát huy để năm sau lại thành công hơn, Việt Tông càng trở nên cường đại hơn. Lời cuối cùng ta xin gửi lời chúc tới toàn thể đệ tử chấp sự cũng như trên dưới Việt Tông và gia đình tất cả mọi người một năm mới thành công và phát triển... Chúc mừng năm mới!

" cong" " cong" " cong"....

Giống vừa dứt lời Thạch Sanh đứng bên trống đồng gõ một hồi trống dài báo hiệu năm mới.

" bùm" " Bùm" " bùm"....

Trên thiên khung Việt Tông pháo hoa từ khắp bốn phía bắn lên nở thành những hình thù đẹp đẽ với các màu sắc sặc sỡ, chúng nhân vui vẻ cười nói chỉ trỏ lên nền trời, một trái pháo hoa lớn nở thành một chiếc Việt thật lớn, từng tiếng tấc tắc gập gù, đệ tử thì hua tay múa chân bàn luận.

Giống nhìn từng khuôn mặt rạng rỡ thì cũng vui vẻ, đáp lại lời chúc tụng từ những người khác.

- Tông chủ, có đôi khi ta nghĩ nên bỏ những ngày này đi nhưng lại cảm thấy những ngày lại khiến ta cảm thấy thật vui vẻ..

Lý Thông vỗ bụng nhìn nền trời, uống một hơi rượu cười nói.

- thời gian là thứ luôn trôi qua! Mọi thứ Sẽ thay đổi và phát triển, ta cần tiếp thu cái mới nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc ta phải xóa bỏ đi cái cũ, tồn tại ắt có lý do, những thứ được bao đời gây dựng đó là di sản để truyền đạt tới hậu thế, đó là nét đẹp tâm linh, dù ở đâu tại thời điểm nào ta luôn muốn duy trì nó, ở tu chân giới vàng như vậy tu đạo là một quá trình đằng đằng và quá ư là tẻ nhạt không phải vậy sao???

Giống cũng cười nói, chân lộ mũi đến một cấp độ nào đó chỉ một cái chớp mắt đã là trăm năm, một lần bế quan cũng là những năm tháng dài, đối với những tân đệ tử nhỏ tuổi này Giống muốn tạo cho chúng những hồi ức vui vẻ chứ không phải chỉ là tu luyện, tu đạo cũng cần tu tâm người ta ra sức tu luyện nhưng đến một ngày mới nhận ra rằng tâm mới là thứ khiến người ta có thể đứng ở đỉnh cao.

- Tông chủ nói đúng, tâm thư tái mọi thứ xuôi. Tông chủ, chúc mừng năm mới!!

- Tông chủ, chúc mừng năm mới!!

-...

-....

- tốt chúc mừng năm mới!!

Thạch Sanh gạt đầu, cầm bát rượu đưa ra nói, mọi người khác cũng vui vẻ đưa lên từng người cười nói. Giống cũng cười đưa bát lên nói lớn.

Chúng nhân xung quanh cũng hào hứng cùng rôm rả, mọi người chèn chèn đến tận khuya, Trước khi kết thúc Giống và các đường chủ tổ chức phát lì xì cho các đệ tử nhỏ tuổi, đệ tử có chút bối ngỡ nhưng mắt rực sáng vì đó là linh thạch ah, Khai Đức cũng dắt tay Bạch Lan vào nhận gây ra một tràng cười lớn vì hân đứng vào hàng đệ tử thì quá nổi trội đi.

Bàn đá chủ sơn, Thanh Hà đưa cho Giống viên linh thạch được phủ lớp vải đỏ cười nói:

- Minh Minh của con nè! Chúc mừng năm mới.

- hi hi... Đa tạ mẫu thân.

Giống cười hai tay nhận lấy miệng nhanh nhẩu đa tạ. Thanh Hà xoa đầu nhi tử, đứa trẻ này chỉ có những lúc ở bên nàng mới trở lại cảm giác quen thuộc.

- Minh Minh...

- mẫu thân người có chuyện gì muốn nói sao??

Giống nhận thấy sự khác lạ từ mẫu thân nên nghi hoặc hỏi.

- người muốn tìm phụ thân sao??

- Vốn dĩ ta muốn đợi một thời gian chắc vài năm nữa khi ta đột phá Hoá Thần và con cũng đã đủ lớn nhưng giờ ta đã Hoá Thần rồi với tu vi của con hiện tại và Việt Tông nếu hoạt động cẩn thận cũng Sẽ không vấn đề gì quá lớn, còn cha con một thân một mình lại ám tặc trên người nơi Ma Vực ta thật không yên lòng. Minh Minh để con lại một mình thể này....

Thanh Hà Ngâm ngùi, mắt ngọc khẽ hoen lệ, đưa tay ôm nhi tử vào lòng, nàng băn khoăn không nỡ nàng muốn tìm phu quân nhưng cũng không muốn rời xa nhi tử của mình.

Giống lòng cũng trở nên sóng cuộn, lần này đi mà vực biết khi nào gặp lại, nơi ấy hung hiểm nhưng cảm thấy lòng mẫu thân đầy mâu thuẫn như vậy khiến Giống đau lòng, Giống biết nếu giữ lại thì mẫu thân Sẽ ở lại lòng người không yên, Giống đưa tay nhỏ khẽ lau đi dòng lệ trên mắt mẫu thân nói:

- mẫu thân người cứ đi đi, Minh Minh còn có mọi người ở đây hài nhi sẽ không sao đâu, chỉ là hài nhi sẽ rất nhớ người, người phải cẩn thận, phải trở về với Ta.

- Minh Minh ngoan, nhất định mẫu thân sẽ trở về sẽ mang thật nhiều quà cho Minh Minh...

Thanh Hà áp tay vào bàn tay nhỏ đang đặt trên má mình gạt đầu nói.

- mẫu thân, người mang theo cái này đi.

Giống lấy ra một hắc giới chỉ đưa cho Thanh Hà nói, đây là từ viên cầu sắt mà ngựa sắt cuộn thành, hắc giáp Giống dùng có hiệu quả lưu trữ khí tức, Giống hy vọng nó giúp ích cho mẫu thân, vì muốn vào mà vực thì cần phải nguy trang khí tức.

- đây là??

- mẫu thân, người đeo giới chỉ này vào, tới ma vực nó sẽ mô phỏng ma khí giúp người phần nào..

Giống giải thích đôi chút, đây chỉ là dự đoán của Giống nhưng Giống hy vọng nó có thể làm được. Thanh Hà kinh ngạc nhưng giới chỉ trong tay, nàng biết hắc giáp và ngựa sắt nhưng giới chỉ nhỏ này có thể làm được vậy sao??

Hắc chỉ như hiểu được ý của Giống cũng như sự nghi hoặc của Thanh Hà liền biến thành dòng nước đen bay tới ngón tay Thanh Hà hình thành một chiếc giới chỉ nổi lên hình chiếc đầu lâu đen hai mắt như hai đốm lửa đỏ miêng thì ngoắc miêng cười.

Hai mẫu tử ngồi bên nhau ngắm khung cảnh Việt Tông vẫn đang sáng đèn, hai người trò chuyện hồi lâu, mặc cho sương đêm ướt vai áo, Gió úp mặt vào lòng mẫu thân khẽ tham lam hít thật sâu như thể muốn ghi nhớ mùi hương êm dịu. Thanh Hà vỗ nhẹ lưng nhỏ cất tiếng ru nhẹ nhàng lòng thầm suy tư nếu có ngày trở lại chắc hẳn nhi tử nàng đã lớn, không còn nghe những bài hát này nữa và nàng cũng không thể ôm trọn vào lòng như lúc này, giả như giây phút này có thể dừng lại để nàng làm trọn là một người mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Thanh Hà rời đi

Không khí lễ hội bao trùm Việt Tông, tiếng cười đùa vui vẻ, các trò chơi kỳ lạ thu hút sự hiếu kỳ của những đệ tử nhỏ tuổi. như kéo co, ném còn, xích đu lớn, đẩy gậy, đấu vật, nhảy bao bố, bịt mắt đánh trống... Nhưng hẳn nhiên người chơi không dùng linh lực.

Khải Đức với Bạch Lan cũng hoà chung với không khí, Khải Đức tham gia đủ loại trò hầu như đều thắng về phương diện sức lực nhưng về phần đoán kết hợp hẳn lại là khuôn mặt ê chề, Bạch Lan thì lại đối nghịch với hẳn nhưng có lẽ nàng thích chơi xích đu hơn bởi vì có thể chơi hai người, cảm giác đối mặt với Khải Đức trên khoảng không có gì đó rất đặc biệt.

An Nhiên vốn dĩ hôm nay cũng cùng nhị vị sư thẩm chơi đùa nhưng vật ba người hôm nay phải theo trưởng bối đi tế mộ, vốn có chút ỉu xìu nhưng biết được là mộ phụ thân sư phụ ah, lại về nơi nhà cũ của sư phụ nên khiến nàng hiếu kỳ.

Gióng đứng trên băng kiếm của Thanh Hà, An Nhiên đứng trên pháp khí kim tiên của Kim Thiềm, nhị nữ Kim Bình tự thân phi hành khi linh lực cạn kiệt lại đã tọa bên cạnh Kim Thiềm, nói đến thì pháp bảo của Kim Thiềm là một đồng kim tiên vũ khí cũng là một xâu kim tiên dài rất đặc thù.

Không mất quá nhiều thời gian nhưng cũng phải tới đêm muộn, Gió mới về tới nhà cũ, ngôi nhà vẫn vẻ đơn sơ như lúc rời đi nhưng chẳng hề có vết thời gian vì có lẽ người trong gia trang cũng qua lại dọn dẹp.

Tam nữ hài hứng thú tìm hiểu căn nhà rồi nhanh chóng ngáp ngáp dài, tuy đã bước đạo lộ quy luật tự nhiên dần bị phai mờ nhưng bản năng con người vẫn còn và đôi khi người ta giữ nó. vì nhà không có quá nhiều phòng nên Kim Thiềm cùng tam nữ hài ngủ ở đây nhà của Xuân Mai trước đây, Gió ngủ với mẫu thân, mấy ngày này Gió hay quanh quẩn bên người, Kim Thiềm cũng hiểu điều này nên cũng không như mọi khi tìm Gió mà bầu bạn.

Không khí Trúc gia trang vẫn như trước, vẫn một vẻ êm đềm yên ả, những rừng trúc động sương sớm đọng đưa, Gió luyện bài quyền sáng như trước màu sắc tam loại linh lực hoán đổi nhịp nhàng, sau đó không lâu mọi người cũng trở dậy dọn dẹp đôi chút.

Thanh Hà lau dọn hương án, khẽ đưa tay vuốt ve nửa đoạn huyết đao trầm tư, Kim Thiềm dọn ra một mâm cơm đạm bạc, An Nhiên luôn miệng hỏi Thanh Hà chuyện lúc trước của Gió, đặc biệt chuyện nhị nữ Trúc Linh Tử Vân khiến nàng hiếu kỳ không thôi.

Gióng theo Mẫu thân đi thăm hỏi mấy gia đình xung quanh, nhưng người trong trang biết hai người trở lại đều vui vẻ tiếp đón, riêng việc qua lại cũng mất nguyên một buổi sáng, Gió lại bị một phen ôm nựng và thử nghiệm đủ các bầu nhiệt huyết đủ mọi lứa tuổi trong gia trang.

Đầu chiều thì đi ra mộ huyết sâu phía sau trúc gia, ngôi mộ đã lấm tấm cỏ xanh, lá trúc khô vương đầy khắp nơi, mọi người quyết dọn bầy mâm cỗ, giới thiệu mấy thành viên mới, tam nữ đệ tử kính cẩn phục lấy một hồi.

Đêm vắng lặng, tiếng gió xôn xao vờn quanh những rừng trúc xanh, Gió ngồi trong lòng mẫu thân, ngắm cảnh tượng thân thuộc xung quanh.

- mẫu thân, mai người rời đi sao??

Gióng cất giọng nhỏ hỏi, mấy ngày này tuy luôn bên cạnh nhưng nghĩ đến sắp phải rời xa trong lòng có chút ngại.

- uhm! Sáng mai mẫu thân sẽ đi, Minh Minh ở lại nhớ chăm chỉ tu luyện đó, lúc ta trở lại mà biết được con lười biếng thì ta đánh đòn đó.

Thanh Hà khẽ thơm nhẹ mái tóc non tơ của nhi tử, dặn dò có đôi chút đùa giỡn nhưng khoẻ mắt có đôi chút ướt nhoè.

- Minh Minh Sẽ không lười biếng đâu, lúc gặp lại có lẽ ta đã trở thành cường giả một phương rồi ah, mẫu thân sẽ bắt ngờ cho xem.

Tuy nhi tử tuổi còn nhỏ nhưng nàng tin tưởng điều đó, những thời gian qua nó luôn mang đến cho nàng những bất ngờ chỉ tiếc rằng nàng không tận mắt thấy được và không thể là bến đỗ để nó về nghỉ ngơi những lúc mệt mỏi.

- hừ, có là cường giả hay không thì làm việc xấu ta vẫn đánh đòn con.

- hi hi, ta tin lão gia tử có mặt Sẽ không cho phép đâu...

- xì, hẳn ta cũng đánh, ai bảo đi lâu như vậy không trở về.

- mẫu thân rất cuồng bạo ah.

Mẫu tử đùa giỡn vui vẻ nhưng trong lòng chỉ là đang giấu nỗi niềm mà thôi, Gióng ngẫm nghĩ hỏi:

- mẫu thân, người thật sự không muốn Minh Minh cứ mấy người đi theo phụ giúp sao?? Ma vực nghe đồn rất nguy hiểm ah.

- không cần đâu, đi nhiều người quá gây chú ý, ta không hưng sư động chúng, một người sẽ dễ dàng hoà lẫn hơn, tuy nguy hiểm nhưng lần này chỉ đi tìm người chứ không phải chém giết nên thêm nhiều người càng dễ vương rắc rối không cần thiết.

Thanh Hà nghe vậy trầm ngâm trả lời, tuy ý là vậy nhưng Việt Tông mới thành lập và nguy hiểm tiềm ẩn rất lớn, nếu để người theo mình thì nhân sự bên cạnh nhi tử sẽ bớt đi, với năng sự an toàn của nhi tử còn quan trọng hơn bản thân nàng rất nhiều.

Gióng thấy mẫu thân kiên quyết vậy cũng không muốn ép nài vì vấn đề này cũng đã nói qua rồi, mọi người cũng đồng ý nhưng mẫu thân phủ quyết nhiều lần.

- mẫu thân trong giới chỉ lần trước, Minh Minh đã để một số linh thạch để người dùng trên đường, và vài thứ linh tinh nữa.

- ân, mẫu thân biết rồi! Ta ru con ngủ nhé!

- vâng.

Thanh Hà cười, để Gióng gối đầu lên đùi mình, một tay nâng cằm chiếc quạt nan quạt nhẹ, tay kia khẽ vuốt ve mái tóc nhi tử, miệng khẽ cất những lời du dương.

Tiếng lá cây xào xạc như khúc nhạc đệm giữa đêm làm nền cho tiếng hát của nàng, màn đêm dần buông trong thính lặng như muốn dành không gian yên ả cho mẫu tử trước khi rời xa.

Thanh Hà dậy từ sớm khẽ kéo chiếc mền đắp cho nhi tử, đặt một nụ hôn nhẹ lên vàng trán nhỏ, nàng nhìn hồi lâu như muốn ghi nhớ khuôn mặt trẻ thơ ấy.

- Minh Minh, mẫu thân xin lỗi con, mẫu thân nhất định sẽ trở lại.

Nàng khẽ thì thầm, lau đi dòng lệ trên má rồi dứt khoát vén màn bước ra ngoài, đưa tay kéo lấy bộ bạch y mặc lên người rồi đi.

Gióng mở mắt hồ nhìn theo hình dáng người gần khuất xa lắm lắm:

- mẫu thân, Minh Minh đợi người trở về, nếu không ta sẽ lật tung cả ma vực đưa người trở về. Nếu người có mệnh hệ gì ta cho cả ma vực theo bồi tháng người thì đã sao??

Dứt lời từ trong thân hình nhỏ bé toát lên sự kiên định, sát khí nồng đậm khiến mọi thứ trong căn phòng nhỏ lay động, Kim Thiềm cảm nhận được điều này khiến nội tâm nàng rung động không thôi, lần đầu tiên nàng thấy công tử như vậy.

Thanh Hà một mạch phi hành rồi đi, một thì nghỉ ngơi điều tức rồi lại tiếp tục, phi hành mất ba tháng trời thì mới tới một trấn nhỏ ven biển trực thuộc Cổ thành Thanh Khâu.

Nàng đứng nhìn biển rộng hồi lâu, biển cả mênh mông khiến nàng khiến mình trở nên thật nhỏ bé, cái cảm giác này lần đó cũng khiến nàng rung động nhưng khác nhau khi ấy nàng có phụ quân bên cạnh còn giờ chỉ có một mình nàng.

Khẽ quay lại nhìn hướng Lam Nhiên, nơi cột nhục nhỏ nhoi, dòng lệ như những đường chỉ kéo dài trên khuôn mặt mỹ lệ, khẽ thì thầm ngậm ngùi:

- Minh Minh... Mẫu thân đi đây.

Dứt lời nàng triệu ra một pháp khí phi hành xuống mặt biển, nàng bước lên, pháp khí rẽ nước mà đi, gió biển lồng lộng khiến tà áo nàng lay động, mái tóc bạc trắng tung bay, đâu đó có những giọt lệ long lanh được ánh nắng chiếu qua như những giọt ngọc châu.

Gióng đứng trên sân chủ sơn thu mọi thứ xung quanh vào tầm mắt, mấy ngày nay Gióng trở nên trầm tư hơn rất nhiều, mọi người hiểu rằng Thanh Hà đã rời đi nên để Gióng một mình.

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy mất mát thiếu vắng hơn, Gióng nhìn phương xa lắm lắm:

- mẫu thân, người đã đi rồi sao??

Dứt lời Gióng hướng nơi xa hành đại lễ dập đầu rồi mới đứng dậy, thân hình nhỏ bé hiện lên vẻ cô đơn lạc lõng.

Kim Thiềm từ trong đại điện tiến lại, khẽ khoác cho Gióng chiếc áo mỏng nói:

- công tử, trời vẫn còn lạnh người nên giữ gìn, phụ nhân nhất định sẽ trở về, công tử đừng lo lắng.

- nàng nói đúng, người nhất định sẽ trở lại, ta sẽ giữ lời với người, thù của người nhất định ta sẽ trả.

Giống gât đầu nói, Giống nhớ câu chuyện ngày trước người từng kể, có kẻ gọi là Hải Thần biển tây là nỗi canh cánh trong lòng người.

Kim Thiềm yên lặng đứng cạnh bên, nàng không biết thù mà công tử nhắc đến là gì nhưng nàng không để tâm chuyện đó, chỉ cần công tử muốn dù là bất cứ ai nàng sẽ diệt kẻ đó.

Biển khơi bao la, đây biển động từ thời tiết đến thủy quái, Thanh Hà ngồi điều tức trên pháp khí, nằm ngay sát bên nàng là một con vua biển lớn đã tận hơi.

Nàng không nhớ đã là ngày thứ bao nhiêu và con vua biển này là con thứ mấy nàng giết nhưng linh thạch dự trữ trong giới chỉ của mình cũng đã cạn kiệt.

Nàng đưa thần thức vào chiếc hắc giới chỉ mà nhi tử đưa cho mình, đôi mắt nàng tròn xoe vì trong giới chỉ đó là cả một căn phòng linh thạch, chúng được xếp chất chồng lên nhau và phân biệt từ hạ, trung, thượng thậm chí nàng thấy có những viên linh thạch toả ra linh lực cường đại hẳn nhiên là linh thạch cực phẩm.

- Minh Minh, không phải con vét cả Việt tông đưa ta đây chứ??

Thanh Hà cười khỏ, số linh thạch này không nhỏ so với một Việt tông mới thành lập không lâu, nàng biết Thiên Việt thương hội nhưng để có số lượng linh thạch này không dễ.

- ách xì..

Giống hắt hơi mấy cái liền trong sảnh nghị trên chủ sơn, phía dưới là đám người đường chủ phó đường chủ các đường.

- ách xì... Lý Thông người vừa nghĩ xấu cho ta phải không??

- không có, không có ah công tử.

Lý Thông xua tay nói, hẳn làm sao nghĩ xấu cho công tử được, tuy công tử gần như vét cạn túi hắn nhưng hẳn hiểu đó là điều nên làm dù công tử không mở lời hẳn vẫn sẽ đưa cho phu nhân như vậy, chỉ có điều là từ đại phú hào rút xuống khiến hắn tâm trạng mất cân bằng ah.

- hừ... Được rồi! Linh thạch đó kiểm sau lại đây, không cho đi sao kiểm về.

- vâng công tử,

- sắp đến ngày tuyển trạch đệ tử tiếp theo, uhm lần này nhường bọn tông một chút, con giun xéo lắm cũng quằn ah.

- rõ tông chủ.

Mọi người đứng dậy chấp tay nhận mệnh, tuyển trạch tân đệ tử hàng năm lại tới, khúc mắc giữa mắt tông môn với Việt Tông còn đó, không biết lần này có gì dị biến không.

Thiên khung mây đen kéo về, sấm chớp như những đường kẻ ngoằn ngoèo, Thanh Hà vuốt ve hắc giới chỉ trong tay lẩm bẩm:

- bão lớn, xem chừng ta không thể ở trên mặt biển được nữa.

Nàng lấy mấy viên linh thạch bỏ vào trong pháp khí phi hành toan, điều khiển nó tiến xuống lòng đại dương thì chợt nàng phát hiện sự xuất hiện lạ.

- đó là.... Hải tặc...

Phía xa một chiến thuyền đang dập dềnh trên những con sóng lớn, chiến thuyền hình một con cự kình đang cười, phía trên cột buồm lớn là lá cờ đen có hình đầu lâu có bộ râu trắng cong dài và xương chéo.

Dường như người trên chiến tuyến đó cũng đã nhận ra nàng, dàn pháo hướng về phía nàng, tiếp sau những tiếng nổ lớn, từng trái đạn pháo mang theo theo linh lực đầy màu sắc phá không tìm tới.

Nàng phát tay, nước biển bắn tung lên hoá thành những mũi băng tiễn, những băng tiễn này đâm thẳng vào đạn pháo biến chúng thành những quả cầu băng rơi xuống biển. một bóng người từ chiến thuyền đang không lao tới, cánh tay mang theo hoá diễm nồng đậm, tay hoá quyền hét lớn:

- hoá quyền...

Mắt nhìn hoá quyền bùng cháy giữa trời đen, Thanh Hà không chậm trễ linh lực trong thân cuộn trào, con sóng lớn kề bên hoá thành một đại Băng Long hướng hoá quyền mà đón.

Băng hoá đan xen tạo thành một vụ nổ lớn trên không khiến hai người bị đẩy lùi về sau, con bão đổ ập xuống như ngăn cách cuộc chiến vừa mới bắt đầu này, những chiếc vòi rồng lớn xuất hiện khiến mặt biển sôi trào.

Thanh Hà và pháp khí như một chiếc lá nhỏ lênh đênh, chiến thuyền quay đầu trở lại nhanh chóng biến mất khỏi tầm bão:

- đội trưởng, người không sao chưa??

Một gã thủy thủ đưa tay đỡ thanh niên mặc quần ngắn đầu đội chiếc mũ rộng vành hỏi:

- không sao, đối phương tu vi không tệ, một mình giữa biển khơi hơn nửa cái pháp khí nhìn rất có tiền, đáng tiếc...

Thanh niên cười nói, nhìn phía người vừa giao tranh với mình có chút tiếc nuối, nhưng lắc đầu bảo lớn như vậy với tu vi này khó mà qua nổi, dù qua được thì bên kia là ma vực đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Ta họ Thánh !

Lam Nhiên thành từ sáng sớm các cửa thành đã đông nghịt người xếp hàng để tiến vào, đây có lẽ là những người ở gần cũng có thể là những người ở xa mới tới để đưa hậu bối tham gia vào tuyển chọn đệ tử duy nhất trong năm.

Trong thành lúc này người qua lại cũng đông đúc hơn hẳn mọi khi vì đã có người tới thành chờ đợi từ mấy hôm trước để phòng trên đường đi có thể gặp chuyện quán thân.

Có những người không phải đem hậu bối tới để tuyển trạch, mà chỉ đến để tham gia náo nhiệt, đôi khi là cá cược kiếm chút lời. nhưng ai cũng hiểu kỳ những chuyện lan truyền gần đây, khúc mắc giữa Việt Tông và các phân đà tông môn liệu tuyển trạch lần này có gì khác biệt??

Việt Tông trở thành đề tài bàn tán ở các tửu lâu, tuy qua lần tuyển trạch trước cũng đã thể hiện uy phong nhưng so với lần này là một sự khác biệt, Việt Tông này đứng vững trước sự liên minh của các phân đà khiến người ta thực sự phải đánh giá lại.

Ngoài việc đó người ta còn bàn tán về hai bức truy nã mới của Thiên Kiếm tông, một bức truy nã lão giả tóc bạc với tội danh giết đã chủ mới ở Lam Nhiên, một bức truy nã nhũ nữ quang nhiên giết đã chủ Hoá Thần Tru Hoang tại phủ thành chủ, khiến người ta tấm tắc không thôi, Thành Lam Nhiên gần đây xảy ra quá nhiều chuyện những nhân vật đỉnh tiêm bị hạ sát liên tục.

Hoắc Kỳ bận bịu mấy ngày về việc quản lý trị an thành Lam Nhiên, vì khối lượng khắp nơi đổ về ngày này quá nhiều, tuy nói đây là cơ hội không nhỏ nhưng nó cũng kèm theo rắc rối và hần cần xử lý để có thể diện trước đông đảo người tới tuyển trạch đệ tử.

Hôm nay hần ra cổng thành từ sớm để tiện chỉ đạo bộ hạ, cũng như đón tiếp người các phương tới tuyển trạch theo như báo trước thì ngày hôm nay lát ngày chính tổ chức tuyển chọn, hần có cảm giác áp lực lớn vì khúc mắc giữa Việt Tông với các tông môn, tuy rằng trước bọn họ có vẻ chấp nhận ý kiến của Tiêu Thần nhưng không biết thế nào mà lần.

- Hoắc Thành chủ..

- Hoắc huynh..

- chư vị hảo...

Nói tới người, thì người đã đến, người các phân đà hành lễ chào hỏi Hoắc Kỳ, hần đáp lễ lại từng người hầu như là người quen thuộc nhưng cũng có người mới được bổ nhiệm tới.

- Hoắc huynh người Việt Tông không biết đến chưa??

Hiếu Ân như vô ý mà hỏi, những người khác cũng đổ dồn nhìn về phía Nàng.

- Hiếu Ân đường chủ có vẻ rất quan tâm vấn đề này ah.

Tân đà chủ cười ý nhị hỏi Hiếu Ân, mắt không quên quét qua thân thể nàng một phen, tuy Hiếu Ân tuổi hơn ba mươi nhưng nét xuân xanh vẫn còn khiến người nức nở.

Hiếu Ân có chút chán ghét trong lòng với kẻ này, hần là tân đà chủ của Thiên Kiếm tông mới tới được vài tháng, tu vi cũng cường đại nhưng dường như nhân phẩm Thiên Kiếm ai cũng giống nhau.

- ta chỉ là không mong muốn như lần trước, họ tới sau cùng và làm náo loạn thôi!

- phải vậy chăng??

- hừ...

Hiếu Ân hừ lạnh cắt đứt nói chuyện, nhìn Hoắc Kỳ chờ đợi câu trả lời, những người khác hiếu kỳ quả thật lần trước Việt Tông gây náo động không nhỏ nâng tay trên của họ không ít đệ tử.

Hoắc Kỳ cười khỏ, thấy mọi người nhìn mình thì mở miệng nói:

- ta chưa gặp người Việt Tông.

Câu trả lời của Hắc Kỳ khiến mọi người cảm giác ủ dột, không phải Việt Tông này lại giờ trò cũ chứ???

Hoắc Kỳ toan dẫn mọi người vào thành thì có tiếng gọi tới, tiếng gọi khiến tất cả quay lại dõi theo vì người vừa nhắc cũng đã tới.

- Hoắc huynh đệ...

Giống vẫn thân hắc giáp quen thuộc, theo sát hai bên là nhị nữ Tiểu Thanh Kim Thiềm, phía sau là Thạch Sanh lý Thông cùng với hai người Khải Đức Ngô Ngạn, cuối cùng là hàng dài chấp sự đệ tử.

Giống và mấy người dẫn đầu thân hình to lớn nổi bật giữa đám đông người vào thành, thấy mấy người Hoắc Kỳ đang nói chuyện Giống liền cắt lời gọi còn vẫy tay thân thiện.

Khê vượt qua hàng người đứng đợi kiểm duyệt, Giống dẫn người Việt Tông tiến lại phía Hoắc Kỳ. hàng người thấy vậy cũng nép lại nhường đường vì ngoài ngoại hình ấn tượng họ thấy một tầm đại kỳ thù chữ Việt lớn.

Hoắc Kỳ và người tông môn hơi lùi lại như thể lâm vào thế phòng ngự, Hoắc Kỳ chấp tay hành lễ khi Giống vẫn còn xa lớn tiếng nói:

- thì ra Việt Tông Tông chủ, tại hạ và các vị Đà chủ còn đang nhắc tới ngài.

Giống dừng lại trước Hoắc Kỳ và những người khác, hơi chấp tay cười nói:

- gặp lại thành chủ và chư vị ah! Thật vinh hạnh khi được mọi người nhắc đến nhưng không biết vì chuyện gì??.

Thạch Sanh và những người khác thấy vậy cũng hơi chấp tay, dù sao đây cũng ở cổng thành phải giữ hình tượng với chúng nhân ah, có rất nhiều hài tử hẳn là cũng đến tham gia tuyển trạch đó.

Nhưng người tông môn khách khí chấp tay đáp lại nhưng trong lòng một mảng sợ, khí tức mấy người này so với trước kia khiến họ càng mờ mịt.

Tân Đà chủ lần đầu tiên đối mặt với người Việt Tông, tuy nghe kể đã nhiều nhưng gặp mặt càng khiến hắn kinh ngạc hơn, đặc biệt nhị nữ như hút đi ánh mắt của hắn.

- hừ, cẩn thận ánh mắt của ngươi đi, không thì đừng trách ta không nể mặt..

Tiểu Thanh hừ lạnh khí tức hùng hậu đẩy ra, ánh mắt kẻ này khiến nàng khó chịu, Kim Thiềm khí tức cũng dập dềnh hẳn nhiên đồng quan điểm.

Tân Đà chủ cùng những người khác cảm thấy lạnh buốt sống lưng, lùi lại đằng sau khí tức này khiến họ rung động, đây là hoá thân cường giả ah, từng người thâm nhập tên đà chủ Thiên Kiếm tông vô số lần.

- tiểu nhân đắc tội, xin tiền bối tha thứ...

Hắn vội cúi người tạ tội, hắn không muốn vừa mới đương nhiệm chưa lâu, đã phải tới nơi hoàng tuyền lạnh lẽo. Lúc này dù hắn là đà chủ nhưng trước lực lượng hắn chỉ là kiến hôi mà thôi.

- Thanh tiên tử bớt giận, đây là Nghiêm Bá tân đà chủ của Thiên Kiếm tông mới bổ nhiệm chưa lâu nên còn nhiều sai sót.

Hoắc Kỳ mở lời khuyên giải, đây là địa bàn của hắn ah, hắn phải ra mặt không thì mặt mũi thành chủ không biết đâu, sau này nói ai còn nghe nữa.

- trách hai nàng khiến người chú ý thôi! Nam nhân ai mà không ưa thích cái đẹp..

Giống cười nói, khiến nhị nữ có chút thoáng hồng trên nét mặt, khí tức thu lại ngoan ngoãn e thẹn.

- đúng vậy... Đúng vậy... Tông chủ, các vị đà chủ sắp tới giờ bắt đầu, mời...

Hoắc Kỳ gật đầu liên tục ra dấu tay ra hiệu cho chúng hạ rồi mời Giống và mọi người vào trong.

Giống không khách khí bước đi trước, vừa đi vừa hỏi han Hoắc Kỳ tình hình Lam Nhiên, người Tông môn đi ngay bên cạnh nhưng vô hình chung cách Giống và người Việt Tông một khoảng.

- Hiểu Ân Đà chủ không biết việc ta nhờ thế nào rồi???

Giống luôn miệng cười nói với Hoắc Kỳ nhưng ngấm ngấm ngoảnh lại hỏi Hiểu Ân chuyện lần trước.

Hiểu Ân đang lững thững trò chuyện với mấy người khác, nghe vậy liền chấp tay:

- đại nhân..

- ta họ Thánh, không cần dùng kính ngữ quá nhiều.

- Thánh tiên bối, lời nhắn của tiên bối ta đã chuyển cáo lại trong tông, còn việc trưởng bối mà người nhắc tới đã nhận được chưa?? Hiểu Ân cũng không rõ ràng

- vậy là được rồi! Khổ nhọc cho đà chủ.

- tiên bối khách khí, chút việc đây không là gì...

Giống gật đầu đôi chút cảm tạ, Hiểu Ân xua xua tay mà nói, những người khác không lạ vì lời nhắn ấy lúc đó họ cũng có chút rõ ràng, người này có quen biết với trưởng bối trong các tông môn, việc ấy không quá lạ nhưng điều khiến họ băn khoăn lúc này là tu vi người Việt Tông cường đại hơn họ tưởng tượng.

Hoắc Kỳ dẫn mọi người tới quảng trường trung tâm nơi diễn ra tuyển trạch, hàng dài người nép sát hai bên nhường lối lớn cho họ bước qua, giữa quảng trường lớn Hoắc Kỳ vẫn chưa sắp xếp bàn ghế vì đề phòng chuyện như lần trước xảy ra.

Giống thấy vậy hỏi han, nghe Hoắc Kỳ nói là đợi các phương tu tập đông đủ mới sắp xếp, Giống hơi truyền âm cho Hoắc Kỳ.

Hoắc Kỳ hiểu ý liền cáo lui đi sắp xếp, một lúc sau mười hai chiếc bàn được sắp xếp theo hình vòng cung ngăn nắp bao lại một nửa vòng quảng trường, Giống vừa lòng chọn một vị trí bất kỳ mà ngồi xuống, những tông môn nhìn nhau tự tìm bàn mà ngồi.

Đại kỳ thù chữ Việt được cắm lên trước bàn, bay phấp phới trong gió sớm, người tới tuyển trạch đứng xếp thành hàng dài mà chờ đợi tới lượt mình, phía bên ngoài những cái chỉ trở tiếng nói xôn xao thậm chí đầu đó có cả cuộc xem phương nào thành công trong lần tuyển trạch này.

Bách Hoa tông, trăm hoa đua nở sông nước hiền hoà, nữ đệ tử khoe sắc qua lại tiếng cười nói như tiếng nhạc hiền hoà.

Trong đại điện, cao tăng Bách Hoa tụ tập, Tông Chủ Bách Hoa cầm trong tay mảnh giấy nhỏ mới được truyền tới hỏi:

- các vị thấy chuyện này thế nào????

- Tông chủ, chuyện này ta nghĩ hay là thôi đi.

- không, Tông chủ người này dù sao cũng cứu mạng đệ tử bản tông, đây cũng chỉ là lời nhắn nhỏ công bố cũng chẳng sao cả, tu vi thể lực thần bí nếu không công bố trưởng bối cao tăng biết được thì không hay cho lắm.

- tông chủ đúng vậy ah, có ân phải trả dù sao cũng chỉ là một lời nhắn mà thôi!

- được rồi! Người đầu đưa lời nhắn dán lên bảng thông báo cho ta.

- rõ tông chủ.

Không lâu sau Bảng Thông báo lớn ở trung tâm Bách Hoa, một dòng chữ được viết lên:

" Lời nhắn từ Lam Nhiên Thành:

Trúc vẫn xanh giữa đại ngàn mây biếc,

Giữa bách hoa không ai sánh bằng nàng

Lời đã hứa thì ta sẽ không quên,

ta sẽ gặp lại vào ngày mà hoa nở. "

Lời nhắn này khiến người người tò mò không thôi, lần đầu tiên trên bảng thông báo có việc này xảy ra, ai cũng tò mò đó là gửi cho ai.

Trong Bách Hoa cũng có nhiều nữ đệ tử tới từ Lam Nhiên những cũng băn khoăn không thôi, ai gửi lời này tới?? Ai đủ địa vị để những lời này hiện hữu trên bảng này??

Nhị nữ đang đi trên tới sảnh nhiệm vụ để kiểm nhiệm vụ tu luyện, thấy nhiều người tập trung bên bảng thông báo lại xôn xao nhắc tới Lam Nhiên thì hiểu

kỳ xán lại.

" Trúc vẫn xanh giữa đại ngàn mây biếc,

Giữa bách hoa không ai sánh bằng nàng

Lời đã hứa thì ta sẽ không quên,

ta sẽ gặp lại vào ngày mà hoa nở. "

- Trúc tỷ...

- Từ Vân... Muội cũng nghĩ giống ta chứ??

- Ân...

Nhị nữ nhìn nhau thấy đôi mắt nhoè lệ, họ tới Bách Hoa cũng đã bước sang năm thứ ba, những năm qua mãi mê tu luyện những trong lòng tự hỏi phương xa người có nhớ ta không???

Lời nhắn khiến họ nhớ lại đêm trăng năm đó, lời nói của chính mình như còn văng vẳng bên tai, hơi ấm từ bàn tay nhỏ sưởi ấm trên bầu ngực thiếu nữ:

" từ giờ phút này Thiếp là người của chàng"

- người vẫn còn nhớ...

Diệp Từ Vân lẩm bẩm nắm chặt tay ngọc thon dài, Trúc Linh gạt đầu lau khoé mắt, những đệ tử khác xôn xao bàn luận rồi cũng rời đi, nhị nữ bồi hồi lẩm nhẩm nhớ kỹ bài thơ này hồi lâu mới mỉm cười dắt tay nhau rời đi, trong lòng có một niềm vui không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Hắc tử tử

Sóng biển rì rào, từng con sóng vỗ mạnh đập vào những triền đá lớn rồi bắn ra tung toé, bầu trời là những màu xám xịt không hề có chút ánh sáng mặt trời chiếu rọi.

- gia gia, Tiểu Xán bắt được con cua lớn nè.

Giọng một tiểu nữ hài cất lên trong trẻo xen lẫn niềm vui nho nhỏ, một cánh tay màu xanh cầm con cua lớn lấp lo sau một tảng đá, nàng vung vẩy tay thích thú cười toe toét.

Tiếng bước chân nhẹ chạy lại phía trong, thân hình tiểu nữ hài lộ rõ ràng, toan thân nhỏ bé được phủ một lớp da xanh có những đường vân kì dị, nàng có một đôi tai nhọn và phía sau là một chiếc đuôi cong dài có hình như tên nhọn.

- Tiểu Xán là giỏi nhất...

Phía xa một lão đầu với bộ dạng y hệt nhưng lưng đã hơi còng xuống, lão lấy tay xoa đầu Tiểu Xán đầy khen ngợi.

Tiểu Xán vui vẻ bỏ chiến lợi phẩm của mình vào giỏ của lão đầu, rồi nhảy chân sáo khắp bờ biển, để tìm kiếm những con tiếp theo.

Lão đầu nhìn theo khuôn mặt nhăn nheo nở nụ cười, lão đưa tay mò nắm những lớp rong rêu trôi dạt vào bờ tìm kiếm, những chẳng mấy chốc một thanh âm thất thanh vọng lại khiến lão lo lắng.

- á á á....

- gì thế Tiểu Xán...?

Lão há há há chạy lại hướng thanh âm phát ra, lớn giọng hỏi nhưng không thấy câu trả lời.

Lão tiến lại thì thấy Tiểu Xán ngồi co ro ép người vào tảng đá lớn, thân run rẩy sợ hãi lắm lắm.

- gia gia... Có người chết..

Lão đầu theo chỉ tay của Tiểu Xán thì thấy một bạch y nhân, thân thể đang dập dềnh trong nước, có những lớp rong rêu lớn dính trên người.

- để ta xem.

- ần.

Tiểu Xán gạt đầu trốn sau lưng Lão đầu, Lão đầu tiến lại gạt đi lớp rong biển dính trên người thì thể trước mặt này, lão dùng sức kéo lại trên mặt cát.

Lão lật ngược thì thể lại, khiến lão kinh ngạc đây là một nữ nhân xinh đẹp có một nước da đen tuyền, vớ đôi tai nhọn hoắt và mái tóc trắng dài mượt, lão đưa tay lên mũi nâng cảm nhận thấy hơi thở yếu ớt nhẹ nhẽ thì thở phào nói:

- người này còn sống, chắc bị cơn bão bữa trước đánh trôi về đây.

Tiểu Xán lộ mặt thơ ngây nhìn, nghe bão vậy thì tự tin hơn đi loanh quanh đánh giá, thậm chí đưa mũi hửi hửi mái tóc trắng, khí tức rất giống nàng nhưng có thêm chút vị biển mặn.

Lão đầu không ngăn cản Tiểu Xán vì Hắc nhân nằm trước mặt này đã trọng thương mà lâm vào hôn mê, đâu có gì nguy hiểm nữa, lão ngẫm nghĩ rồi nói:

- con ở lại trông chừng, ta đi kiểm thử gì đó để khiêng người này về.

- vâng gia gia..

Tiểu Xán gạt đầu đáp lời vẫn thích thú đánh giá, đưa tay nhỏ động chạm khắp người lạ.

Lão đầu đi một hồi thì lui về một lớp vỏ cây lớn, rồi hai ông cháu lật Hắc nhân này lên rồi kéo rời đi, Tiểu Xán tíu tít theo sau vui vẻ.

Hai người kéo hắc nhân bị thương đi sâu vào đất liền, xuyên qua những hàng dừa lớn và những rừng cây rậm rạp, chẳng bao lâu thì hiện hữu trước mặt là một thôn trấn nhỏ, có những hài tử chạy đuổi bắt vui đùa, và những thiếu phụ lão gia tử đang phơi phóng thùy ngư...

Mọi người thấy ông cháu Tiểu Xán trở lại thì chào hỏi, những thấy phía sau kéo theo một người khác thì xúm xít lại hỏi:

- Lão Kha, hắc nhân này là ai thế??

- nhìn rất giống chúng ta những nước da thật khác...

Lão đầu tường thuật lại sự việc phát hiện cho mọi người, rồi lão gạt đầu chào mọi người trở về nhà, những người khác bàn luận xôn xao một lúc rồi lại ai vào việc người nấy.

Nhà lão Kha là một ngôi nhà nhỏ cuối thôn, có một khoảng sân nhỏ bày bừa những thứ lộn xộn, lão dùng chân đá những thứ vương vãi nói:

- Tiểu Xán, con vào dọn dẹp chiếc giường phòng trong đi.

- vâng...

Tiểu Xán vâng lời chạy vào trong dọn dẹp đôi chút, nhà có hai phòng một phòng khách và một phòng ngủ, người này bị thương nên không thể để ngoài được.

Hai người đặt hắc nhân nằm trên giường, rồi thở phào nhẹ nhõm. Lão Kha nhìn Hắc Nhân ngẫm nghĩ nói:

- con kiểm bộ y phục thay cho người này đi, y phục bị ướt cả rồi!

- ần.

Lão nói rồi bước ra ngoài, dù sao người ta cũng là nữ nhân, lão ở lại không hợp lý lắm. Tiểu Xán lục lọi trong chiếc hộp gỗ trong phòng kiểm bộ y phục thoải mái một chút để thay thế bộ bạch y đã ướt và rách của Hắc nhân.

Thời gian gần trôi qua chẳng mấy chốc đã được nửa năm, cuộc sống hai ông cháu họ Kha vẫn diễn ra bình lặng, tuy trong nhà có thêm Hắc nhân, nhưng mãi chưa tỉnh lại, lão Kha đã thử kiểm tra nhưng thân thể hắc nhân không một vết sẹo, nội phủ thì kì quái là lão chẳng thể kiểm tra được, nếu không phải hơi thở càng ngày càng đều đặn thì lão đã nghĩ tới chuyện đem chôn.

- Tiểu Xán, con vào phòng lấy cho ông tắm mền, trời lạnh hơn rồi!

Lão Kha cùng Tiểu Xán nằm trên chiếc giường nơi phòng khách khẽ xoay người nói với đứa cháu, thời tiết bắt đầu sang đông tắm thân già nua bắt đầu thấy xe lạnh.

- dạ....

Tiểu Xán tụt người khỏi giường bước vào trong phòng, tiến lại chiếc tủ kéo lấy chiếc chăn dày hơn, hơi đưa mắt nhìn Hắc nhân nằm trên giường nhưng

nàng không chú ý lắm, mấy tháng rồi sự hiếu kỳ cũng đã giảm đi.

- a...a... Đây là đâu???

Tiểu Xán đang ôm chần bước ra ngoài thì có tiếng nghi hoặc khiến Tiểu Xán ngỡ mình nghe nhầm, chân đứng chững lại đưa mắt nhìn hướng thanh âm phát ra rồi gọi lớn:

- gia gia..... Hắc nhân tinh lại rồi!!!

Hắc Nhân lúc này mới chú ý tới Tiểu Xán, nhìn nữ hài với ánh mắt mờ mịt, Tiểu Xán thì nhảy nhót vòng quanh nhìn Hắc Nhân.

Lão Kha nghe tiếng gọi phía trong liền rời giường tiến vào, nhưng Hắc Nhân lúc này đã ngồi dậy, mờ mịt nhìn khắp phòng.

- cô nương, đã tỉnh rồi sao?? Ta tưởng cô không định thức dậy nữa chứ??

Hắc nhân nhìn Lão Kha trầm tư như cố nhớ ra người trước mặt này là ai?? Nhưng càng cố nhớ nàng có cảm giác đầu đau nhói.

- ông là ai?? Đây là đâu? Sao ta lại ở đây??

Hai ông cháu nhìn nhau kinh ngạc nhìn Hắc nhân, không lẽ mất trí nhớ rồi không nhớ gì nữa sao??

- ta là Lão Kha, còn nó là cháu nội ta Tiểu Xán. Cô nương không nhớ gì sao??

Hắc nhân lắc đầu, lăm bắm tên hai người cảm giác không có ấn tượng gì cả, liền ôm đầu có cảm giác mắt mờ đi điều gì đó, khoé mắt hai dòng lệ ướt chảy dài.

- chúng ta, tìm thấy cô nương bất tỉnh ngoài bờ biển, tới nay cũng được nửa năm rồi!

Lão Kha thấy nàng như vậy lòng có chút ngậm ngùi, một người ngày nào đó tỉnh dậy nhận ra mình như lạc vào khoảng không, đầu óc trống rỗng sẽ đau khổ như thế nào chứ??

- cô nương, mới khỏe lại không cần vội vã, cứ nghỉ ngơi cho khoẻ hẳn rồi sẽ nhớ lại thôi! Tạm thời cô cứ xem đây như nhà của mình vậy.

- đúng đó, Hắc tỷ tỷ

Lão Kha cười nói khuyên nhủ, Tiểu Xán cũng gật đầu đồng ý với quyết định của Gia Gia mình.

- ân, cảm ơn Kha lão, cả Tiểu Xán nữa.

Hắc nhân gật đầu cảm tạ hai người, khẽ đưa tay yếu ớt xoa đầu Tiểu Xán, không hiểu sao Tiểu Xán khiến Hắc nhân có cảm giác ưa thích.

- Tiểu Xán, theo gia gia ra ngoài để Hắc tỷ tỷ nghỉ ngơi đi.

- vâng Gia Gia...

Tiểu Xán vâng lời, vẫy tay với Hắc tỷ tỷ rồi ôm chần theo Gia Gia ra ngoài. Hắc nhân vẫy tay lại rồi kéo chần nằm xuống, mắt nhìn qua khung cửa sổ im lặng.

Những ngày sau đó ngôi, nhà nhỏ có thêm tiếng cười rộn rã, sự xuất hiện của Hắc nhân như đem lại sức sống cho ngôi nhà, Tiểu Xán suốt ngày quanh quẩn bên cạnh Hắc nhân luôn miệng gọi Hắc tỷ tỷ rồi hướng dẫn Hắc nhân những công việc ông cháu nó vẫn làm thường ngày.

Lão Kha thấy vậy mỉm cười, Hắc Nhân tuy không nhớ ra thêm gì nhưng là người thân thiện dường như không phải người xấu nên lão cũng yên tâm để nàng ở lại trong nhà mình.

Hắc nhân cười đùa với Tiểu Xán, nghe lời hướng dẫn của Tiểu Xán mà ngày càng thuần thục các công việc thường ngày của gia đình lão Kha cũng như thôn dân nơi đây.

Người thôn dân mới đầu nghi hoặc nhưng nghe lão Kha nhắc lại là người lão cứu không lâu trước đây, khi biết tình trạng của Hắc nhân thì trở nên thương cảm, ai cũng niềm biết coi nàng như là thành viên của thôn trấn.

Tuy với nước da đen khác biệt và mái tóc trắng, nhưng Hắc nhân có khuôn mặt hài hoà ngũ quan tinh xảo cũng như vóc người đầy đặn hoàn mỹ khiến nam nhân trẻ tuổi ưa thích và theo đuổi không thôi nhưng đều ngậm ngùi vì Hắc nhân cự người gần gũi.

- Hắc tỷ tỷ... Hà nương sáng nay vừa tới nhà tính làm mối tỷ cho Hiên Nam huynh đó.

Tiểu Xán tay gạt lớp rong biển vương trên chiếc vỏ bẫy cá cười nói.

- vậy sao??

- Hiền Nam huynh rất mạnh ah, ở trong đội săn thú mấy lần về đều mang quà tới cho Gia Gia và Tiểu Xán nữa đó.

Tiểu Xán thấy Hắc nhân không đề ta lăm liền giới thiệu về Hiền Nam, hòng gây hứng thú.

- không phải Tiểu Xán nhận hối lộ của người ta rồi giờ muốn bán tỷ sao??

Hắc nhân luôn tay kiểm tra vó rồi cười hỏi Tiểu Xán, Hắc nhân đã nhận gì đó từ người nên giờ mới nói tốt ah.

- hi hi.. không có, Tiểu Xán chỉ nói vậy thôi!

Tiểu Xán cười lắc đầu, rồi chạy tới chỗ khác không nói thêm nữa. Hắc nhân nhìn theo mỉm cười, nàng không biết mấy chuyện này đã bao lần rồi nhưng nàng đều từ chối, nàng biết mọi người có ý tốt nhưng thâm tâm nàng không chấp nhận.

Màn đêm buông xuống, gió biển rì rào mang theo vị mặn chát, Hắc nhân ngồi trên mỏm đá nơi mà lão Kha nói rằng nơi nàng được tìm thấy. Từ khi tỉnh lại tới giờ đêm nào nàng cũng ra đây ngồi để dõi mắt về phương xa, nàng không nhớ được gì chỉ là cảm giác nơi đó có điều gì nàng đã quên, một điều rất quan trọng với nàng.

Gió khiến vạt áo nàng cùng mái tóc trắng tung bay, nàng khẽ thở dài rồi cuộc nàng đã quên điều gì?? Mà khiến lòng nàng buồn đến vậy? Để khoe mắt ướt mềm.

- Hắc cô nương..

Tiếng gọi phía sau khiến nàng khẽ giật mình, đưa tay lau dòng lệ.

- Kha lão, người chưa ngủ sao??

Người tới là Lão Kha, lão mới tiếp Hà nương ah, biết Hắc nhân ở đây liền qua trò chuyện.

- Hà nương vừa mới rời đi, vốn có ta định đợi cô nương về nhưng thấy đã khuya nên mới thôi!

- Kha lão, lần sau cứ nói là ta không có ý tiếp nhận ai cả là được ah,

- ta đã nói nhiều lần rồi! Nhưng không đáp được ta người tới...haizzzz

Lão cũng thấy rất phiền phức về mấy chuyện này nhưng Hắc nhân xinh đẹp như vậy, ở nàng có gì đó khác so với thôn nữ bình thường khiến người khác chú mục cũng phải thôi.

- Kha lão phía xa kia là địa phương nào??

Hắc nhân chỉ tay về hướng nhìn của mình mà hỏi.

Lão Kha nhìn theo ngẫm nghĩ nhìn theo ra ngoài khơi xa mắt chuẩn đoán nói:

- phía đó là đại dương rộng lớn gọi là Đông hải, vượt qua Đông hải là Đông vực.

- Đông vực sao?? Đó là nơi như nào?

Hắc nhân hiểu kỳ hỏi lại, vì cái danh tự này dường như với nàng không qua xa lạ.

- ta cũng không quá rõ ràng, nghe nói đó là nơi nhân loại sinh sống, đó đều nghe đồn đãi vì chưa có ai vượt qua vùng biển này vì thường hay xảy ra bão lớn và nhân loại và ma tộc chúng ta vốn đối nghịch.

Lão Kha kể lại những điều hắn biết từ trong lời truyền lưu bất lâu nay, chứ lão cũng chưa một lần kiểm định.

- chưa từng có ai vượt qua nó?? Nhân loại là như thế nào??

- nhân loại ra sao ta không rõ ràng, đúng là chưa có ai từ ma vực vượt qua nó nhưng người ta đồn ra rằng Tông chủ Quỷ Tông hiện giờ chính là người từ bên ngoài tới và cũng chính là nhân loại.

- nhân loại có thể ở đây và còn làm tông chủ sao??

- người này là ma tu hơn nữa tu vi cường đại đứng đầu ma tộc, nghe nói là truyền nhân ma đế.

Lão Kha có chút tấm tắc, người lão nhắc đến hầu như cả ma tộc này ai cũng biết vì sự cường đại và một mối tình khắc cốt ghi tâm.

- cô nương nghĩ sớm đi, mai đội săn thú trở về có thể thay ta tới được chứ??

- được, lão cứ để ta.

Lão Kha gật đầu bước quay trở về nhà, Hắc nhân yên lặng ngẫm nghĩ những điều lão nói hồi lâu, "nếu nơi đó là nơi của nhân loại thì sao trong lòng có cảm giác đứt từng khúc ruột vậy?? Ta là ma tộc ah... Rốt cuộc ta đã quên điều gì?? Ai nói cho ta biết được không?? Ta đau quá!"

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Khí áp toàn trường

Người người nhìn sự phân bố vị trí các tông môn tuyển trạch có chút kinh ngạc, bởi nó không giống như những lần trước mà được sắp xếp một cách công bằng.

Hoắc Kỳ thành chủ Lam Nhiên ngồi ở vị trí trung tâm, mười hai phương thế lực phân đều ra hai phía trái phải, Hiểu Ân không biết vô ý hay cố tình mà cũng chọn ngồi ngay sát Việt Tông, tứ Tông môn thành Lam Nhiên ngẫm nghĩ rồi cũng chọn ngồi bên phía Việt Tông.

Đội mọi người yên vị đầu vào đây Hoắc Kỳ mới hướng các phương thế lực gật đầu đứng dậy nói:

- Như Thông lệ hàng năm, cứ đến ngày này là kỳ tuyển trạch đề cử của các tông môn, để tìm ra những đệ tử tân tú để tiến hành bồi dưỡng tại các tông môn, đây là cơ hội của tân đệ tử cũng như gia đình và Thành Lam Nhiên ta.

- Quy tắc cũng không có gì thay đổi, tuyển trạch được chia làm ba phần đó là: một, người đến tuyển trạch sẽ trắc thí linh căn. Hai, là trắc thí lực chiến với khôi lỗi. Ba, là hướng tông phái mình muốn gia nhập mà tới.

Đám đông gật đầu, phương pháp quả đúng không có gì thay đổi so với mấy lần trước đây, linh căn tuy đã được trắc thí từ nhỏ nhưng lực chiến để xác định thêm tư chất khả năng của mỗi người, đôi khi giống linh căn nhưng tư chất chưa hẳn giống nhau.

Hoắc Kỳ hơi dừng lại đợi cho mọi người có chút yên lặng mới nói tiếp:

- sau đây trước khi bắt đầu, xin mời các vị đại diện tông môn nói đôi lời.

Mười hai thế lực nhìn nhau ra dấu mời người kia, đám đông im lặng chờ đợi những người đại diện này, những thiếu nam thiếu nữ mong chờ ánh mắt hướng tới những tông môn mà mình chọn lựa.

- Kiếm xưa nay vốn là vương giả trong binh khí, không ngoa khi nói rằng ở Đông vực này Thiên Kiếm tông ta là thánh địa của kiếm, nếu các người gia nhập tông ta sẽ được các kiếm sư cường đại bồi dưỡng được học những kiếm phổ cao siêu...

- Bách Hoa Tông xưa nay chỉ nhận nữ nhân, gia nhập Bách Hoa các người sẽ không phải chịu sự khinh thị của nam nhân, không bị nam nhân làm phiền đến tu luyện và bảo vệ các người khỏi bàn tay dơ bẩn của những kẻ có đầu óc đen tối.

- tông ta...

-....

-....

Từng người đại diện các tông môn đứng dậy có đôi lời chiêu dụ, những tiếng vỗ tay hào hứng đặc biệt với tam tông tứ môn còn tứ tông thành Lam Nhiên thì bớt nhiệt hơn.

Dường như vẫn còn thiếu sót, từng ánh mắt đổ dồn về phía Việt Tông, người trog Việt Tông thì đổ ánh mắt về phía Gióng chờ đợi nhưng một hồi không thấy động tĩnh gì.

Hoắc Kỳ thấy vậy đành mở lời:

- Thánh Tông chủ, không biết quý tông có điều gì muốn nói không??

Gióng nghi hoặc nhìn Hoắc Kỳ, lúc này mới để ý có nhiều ánh mắt hướng về mình:

- hử??? Lời này là..

- Tông chủ... Các tông môn khác phát biểu hết rồi ah.

Lý Thông ghé đầu lại nói vào tai Gióng.

- vậy thì chúng ta cũng phải nói thôi còn chờ đợi gì nữa??

Giống nghi hoặc nói lại, chuyện này là tất nhiên ah người đã nói rồi thì ta cũng phải nói cho có phần chứ??

Lý Thông cảm thấy hàm hàm hồ hồ:

- Tông chủ ah, người là có thân phận cao nhất ở đây, người nói mới hợp lý nha! Người chưa cho phép chúng ta sao giám vượt mặt??

- ách... Có chút quên! Haha..

Giống cười nói, một chút lơ đãng Giống quên mất mình xuất hiện với tư cách dẫn đội, dù sao lần đầu tiên hắn xuất hiện ở Lam Nhiên với thân phận tông chủ, lại trong dịp tuyển trạch này đúng là cũng nên có đôi lời.

Giống chống tay xuống mặt bàn đứng dậy, thân hắc giáp cao lớn uy vũ mang đến cho người khác cảm giác ngưỡng vọng, Giống tư tổn cất lời:

- bản Tông chủ đang suy nghĩ xem nên nói cái gì đây?? Những điều tốt đẹp dường như các vị đã chủ ở đây đều nói hết rồi ah!! Nói quá lại sợ người khác chê trách ta dùng lời mị hoặc chúng nhân.

- haha...

- hắc hắc...

- hihi...

Tùng tiếng cười trong đám đông dồn dập khiến một mảng xôn xao, tích truyện các tông môn công Việt Tông có nhắc tới việc Việt Tông dùng lời lẽ mị hoặc tán dụ từ cũng đã lan truyền khắp nơi.

- nhưng nói thì vẫn phải nói ah! Uhm... Việt Tông ta thẳng thắn mà nói nếu so về nông sâu không thể bì kịp các tông phái lớn, nhưng ta chỉ tuyển trạch duy nhất ở Lam Nhiên đệ tử không quá nhiều nên ta có thể đảm bảo tài nguyên cho đệ tử không kém bất kỳ tông phái nào, quan trọng là vì đóng trú trên Lam Nhiên nên các đệ tử có thể trở về nhà bất cứ lúc nào khi cần, đặc biệt không hạn chế tình cảm trai gái nha! Tình cảm là thứ không nên kiềm chế và đó cũng là một loại tu luyện tâm chí... Nói chung là ta rất hoan nghênh chư vị về với Tông của ta.

Giống cười nói, rồi chấp tay các phía khiến từng người nghệt mặt, vị tông chủ này có vẻ dễ dãi ah, không hạn chế tình cảm nam nữ?? Đây vốn dĩ là điều gây phiền phức đó.

- Thánh Tông chủ, sao người không dùng diện mạo thật trước chúng nhân?? Phải chăng người có điều gì che dấu hay có chút không tôn trọng tất cả những người có mặt tại đây??

Giống dứt lời toan ngồi xuống vị trí của mình chờ đợi tuyển trạch bắt đầu thì nghe tiếng hỏi thì chợt dừng lại, đưa mắt về hướng người hỏi.

- không biết vị này là ai???

Giống biết hắn là Nghiêm Bá nhưng vờ như không biết, một tên chân ướt chân ráo muốn lấy tiếng sao??

- ách... Tại hạ Nghiêm Bá đương nhiệm đã chủ Thiên Kiếm Tông, dường như Hoắc thành chủ đã nói qua tên tại hạ, không lẽ Tông chủ tuổi đã cao không nhớ rõ??

Nghiêm Bá nắm quạt giấy trong tay, cười nói.

Đám đông cảm thấy nghi hoặc không thôi, vì trước công thành Nghiêm Bá có hành vi không tốt đã bị khiển trách nhưng bây giờ lại ngang nhiên cạnh khoé???

Giống cười nói:

- haha... Dường như đúng là Hoắc huynh đệ có nhắc đến tên ngươi nhưng ta không để tâm lắm. bản tông chủ cũng không rảnh nhớ tên tiểu miêu, tiểu cầu gì đó.

- hắc hắc..

- haha...Tông chủ nói phải

- hi hi...

Khảo Đức, Ngô Ngạn cười lớn, nhị nữ cũng che miệng cười, mấy người Lý Thông điềm nhiên vì chẳng phải rõ ràng sao?? Một tên đã chủ nhỏ nhoi dù là của Tông phái lớn thì đã sao??

Đám đông xôn xao, nét mặt đầy màu sắc như cổ nén lòng, đã chủ trong mắt người khác cao cao tại thượng nhưng người Tông chủ này lại được so sánh

miêu cầu??

Nghiêm Bá chỉ tay mặt đồ bưng

- người....

- đừng tưởng đã chủ đã là lớn... Hay người nghĩ rằng nơi này đông người ta không dám làm gì người??? Muốn người khác cho bản thân mặt mũi thì nên biết tự mà dưỡng da. Một cọng rom đừng nghĩ mình là thùng gạo, mạng nhỏ cổ giữ mới có ngày thành đạo.

- còn việc ta dùng chân diện mục hay không đó là sở thích của ta, ta không yêu cầu các người chấp nhận mà cũng không quan tâm các người chấp nhận hay không. Việc ta có tôn trọng các người hay không?? Người xưa nói rồi đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, mặt người cũng chỉ là một lớp da ai biết che dấu bên trong là sự xấu xa nào?? Các người là ai? Đã làm gì? Mà yêu cầu ta tôn trọng các người? Ở tu chân giới này tôn trọng dựa trên thực lực, thực lực các người đủ sao??

"rầm"

Giống nói một tràng chống mạnh tay xuống bàn, khí tức từ thân thể toả ra mệnh môn cuộn cuộn.

Từng bước chân lùi lại đằng sau, mặt mày sợ hãi trước cỗ khí tức cường đại đến bất ngờ này, mười hai thể lực trở nên lo lắng, Nghiêm Bá mặt tái nhợt, vì khí tức này mạnh gấp mấy lần khí tức của Tiểu Thanh lúc ở trước cổng thành.

Vốn dĩ hấn cả gan như vậy vì không chứng kiến được tu vi trên người Giống lúc đầu và cũng muốn ôm hi vọng lấy danh ở Lam Nhiên này, nhưng khí tức này quá cường đại rồi.

Thạch Sanh và những người Việt Tông khác cũng kinh ngạc không ít, đám đệ tử trong tông háo hức không thôi vì lần đầu cảm nhận được lực lượng của Tông chủ.

Thạch Sanh ngẫm nghĩ nói:

- Tông chủ, người lại sắp trở lại Luyện Hư?? Đây chỉ là chuyện nhỏ đừng làm mất tâm tình.

Lời Thạch Sanh như chiếc kim nhỏ thả xuống mặt nước tĩnh khiến những làn sóng lăn tăn, Luyện Hư?? Không phải đột phá mà chỉ là trở lại vậy đâu mới là cảnh giới sau cùng?? Không lẽ người này bị thương chưa hồi phục hoàn toàn.

- Thạch gia nói phải, chỉ là chuyện nhỏ, mong Tông chủ bỏ quá! Hoắc Kỳ chúc mừng tiền bối tu vi lại khôi phục.

- Hiểu Ân chúc mừng tiền bối...

-...

-...

Hoắc Kỳ chấp tay hành lễ mà khuyên giải chúc mừng, Hiểu Ân và mấy người khác cũng theo đó mà buông lời, sự cường đại vượt quá lẽ nhận biết của họ, Việt Tông không hợp lẽ thường.

- hừ... Nề mặt Thành chủ và các vị đã chủ lần này, nhưng nếu có lần sau không quản người là ai?? Ngày mà ta rong ruổi Đông vực này, cao tăng tông môn các người cũng phải nể ta một phép, một đã chủ nhỏ nhoi dù lúc này một ngón tay ta cũng đủ diệt.

Giống dứt lời ngồi xuống khí tức rút mất như chưa từng xuất hiện, Giống cười thâm trong lòng khí tức này là do Hắc giáp bất chúc Hoá Thần điện phong của Trọng Bá Khanh lúc dứt điểm băng hoá trong thân thể, lúc này vừa hay tạo hiệu ứng trấn áp tâm tư của chúng nhân.

Mười hai thể lực khác nhìn nhau, nhìn hướng Nghiêm Bá thêm phần chán nản, nhưng chuyện hôm nay cũng khiến cho họ có lý do báo lại với tông môn về việc tuyển trạch đệ tử, từng người chấp tay hướng Giống cúi đầu mới ngồi xuống.

Nghiêm Bá mặt tái nhợt, cũng hơi chấp tay ngồi xuống yên lặng.

Hoắc Kỳ đứng trên bục cao thấy tất cả đã trở lại bình thường thì cũng thầm thở phào cất lời:

- ta xin tuyên bố tuyển trạch đệ tử thường niên bắt đầu.

Dứt lời hấn trở lại bàn mình ngồi, khẽ đánh mắt về hướng Việt Tông lòng nhiều suy ngẫm.

Tiếng tuyên bố bắt đầu của Hoắc Kỳ như tiếng chuông khiến đám đông trên quảng trường bưng tỉnh lại, hàng đệ tử từng người từng người tiến vào ánh mắt nhìn hướng Việt Tông trở nên hứng khởi.

Người đứng ngoài theo dõi, xôn xao rôm rả, lần đầu tiên cảm thụ khí tức cường đại như vậy, khiến lòng người càng trở nên cuồng nhiệt.

Giống dặn dò những người khác theo dõi sát tuyển trạch để không lỡ mất điều gì, ngoài linh căn thì tư chất quyết định tới chặng đường tu chân ngoài ra

tính cách... Cũng là điều cần phải rõ ràng.

Từng nam thanh nữ tú vào tràng thể hiện sôi nổi báo nhiệt, vì đây là cơ hội để tìm một bến đỗ cho tương lai tu đạo sau này của bản thân dài hay ngắn. thân nhân khán giả bên ngoài thì chỉ trò đàm luận không thôi, mỗi khi có thể hiện suất xác thì là những tràng pháo tay rôm rả.

Giống thân trong hắc giáp hơi gấp dài, dạn dờ mọi người đôi câu mà ngủ say lúc nào không biết, tiếng gáy nhỏ nhỏ đều đều, nhưng bên ngoài Hắc giáp vẫn ngồi ngay ngắn đặt tay lên quyền trượng không đổi.

Thời gian dần trôi về cuối ngày, hết người tuyển trạch này lại tới người khác, hàng người cũng vội dần theo thời gian, các đệ tử trải qua hai bước đầu đứng tập trung theo hàng ngũ chờ đợi những người khác xong xuôi để bước vào sự lựa chọn cuối cùng, ánh mắt đảo qua đảo lại qua những chiếc bàn nhưng đa phần đều dừng lại Việt Tông một hồi, có kẻ nắm chặt tay kiên định, người thì lắc đầu thở dài tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Tuyển trạch đệ tử

Quảng trường Lam Nhiên náo động hết một ngày trời, từ hơn năm nghìn người tham gia tuyển trạch loại gần ba nghìn người do không đủ tiêu chuẩn, tiêu chuẩn như không đạt cấp độ phù hợp với lứa tuổi hay trong khi thí luyện ngang cấp độ.

Khỏi lỗi ngang cấp độ nhưng nếu so về lực chiến với nhân loại vẫn cách một khoảng, nhất về ứng biến hai vận dụng linh lực chỉ hơn chút về phòng ngự mà thôi, nói là vậy nhưng phòng ngự không quá mạnh nếu tinh ý vẫn có thể tìm ra điểm yếu.

Vòng ba bắt đầu, thí sinh tự động tiến tới phía tông môn mà mình lựa chọn ứng tuyển, ở vòng này vẫn có thể có người bị loại do không phù hợp yêu cầu của tông môn nhưng vẫn có thể ứng tuyển vào tông môn khác, còn nếu như tất cả các tông môn đều không chọn người thì coi như người xui xẻo đi.

Hơn hai ngàn đệ tử đứng giữa trung tâm quảng trường, theo hướng tông môn mà nổi thành hàng riêng, chờ đợi tới lượt mình.

Hàng đệ tử hướng tới bàn của Việt Tông có hơn nửa nhân số, nhưng vẫn chưa có sự nhúc nhích chân, người nhìn nhau vì thấy đã có đệ tử đứng trước bàn mà chưa có dấu hiệu bắt đầu.

- Tông chủ... Tông chủ... Bắt đầu thôi!

Thạch Sanh cất tiếng gọi không thấy đáp lời, đưa tay khẽ rung gọi lớn tiếng.

Hắc giáp vẫn im lìm, khiến từng ánh mắt ngạc nhiên đổ dồn về, bắt đầu xuất hiện tiếng xôn xao to nhỏ đàm luận.

- ah...nhất thời có chút cảm ngộ tu luyện nên nhập định đôi chút! Nào bắt đầu thôi!

Giống đang ngủ say nghe tiếng gọi mới choàng tỉnh dậy, thấy tứ phương nhìn mình, trước mặt là một tiểu thiếu nữ đang bặm môi nhưng bờ vai run run như nén cười, có vẻ năng chờ đã một thời gian.

- đệ tử tên gì?? Người ở đâu??

Kim Thiềm tay cầm bảng đánh giá đưa cho Giống, rồi tay cầm bút nhìn thiếu nữ hỏi.

- dạ đệ tử tên Phan Hiểu Hiểu, Phan Thị Thanh Khâu.

Kim Thiềm ra soát một lượt danh sách trên bàn gập đầu nói:

- Tông chủ, là nhị linh căn Mộc Thổ, mười hai tuổi luyện khí tầng chín đỉnh phong.

Hiệu Hiểu e thẹn gập đầu tỏ ý chính là mình, nàng hướng Giống chờ đợi quyết định cuối cùng, nàng tới theo phân phó gia tộc nhưng một phần vì cảm thấy dù sao có người quen vẫn tốt.

Giống nhìn lướt qua đánh giá thể hiện của Hiểu Hiểu này gập đầu nói:

- rất không tệ, sau này có lẽ nên chủ tu Hệ Mộc, Phan thị này là...?

Hiệu Hiểu tiếp lời:

- Tông chủ, tiểu nữ người Phan thị thương hội.

- Sư huynh, Hiểu Hiểu là em họ ta.

Kim Liên hơi ghé tai Gióng nói nhỏ, việc người trong thương hội đưa hậu bối trong nhà tới tuyển trạch nàng cũng biết sơ qua.

Gióng gật đầu nói:

- ra vậy, thế thì ta lại càng phải khát khe hơn.

- sư huynh, Tông chủ..

Nhị nữ thấp thỏm, trở nên lo lắng không biết khát khe hơn ý là sao???

Gióng nhìn vào bảng đánh giá trong tay, xem ra Phan Thị cùng Lý gia đã tỏ thái độ như vậy hơn nữa chất lượng nhân tuyển không tệ.

- uhm...nhị linh căn mười hai tuổi?? Xem ra tu luyện còn xao nhãng, thời gian thực chiến có hơi dài một chút..

- ách... Dạ

Hiểu Hiểu lo lắng, không lẽ lần này yêu cầu quá cao??như nàng trong tộc đã được gọi là thiên tài ah.

- cười một cái xem nào??

- hi hi..

- xoay một vòng...

...

Hiểu Hiểu nghi hoặc nhưng răm rắp làm theo rồi yên lặng chờ đợi.

Gióng gật đầu nói:

- được rồi! Sau này nhớ chuyên tâm tu luyện đừng để lãng phí tư chất của mình, chăm chút thực chiến vào tuy đây chỉ là thí luyện nhưng nếu sau này đối diện kẻ địch thực chiến mới giúp ngươi bảo vệ bản thân.

Hiểu Hiểu ngáp ngừng:

- Tông chủ vậy là??

- ngươi được chọn, nếu ngươi không muốn có thể rời đi.

- ách...không, thất nhiên không.

Hiểu Hiểu xua tay nói rồi, bước ra phía sau hàng đệ tử Việt Tông.

- người tiếp theo...

Kim Thiêm ra hiệu cho người khác nói.

Không đợi hỏi tên từng người đã tiến lại báo danh tính, địa chỉ rõ ràng không quên nở nụ cười trên mặt, xoay người đôi vòng.

Gióng nhận xét đôi lời rồi đưa ra quyết định, cũng không từ chối ai cả vì hầu như trải qua tuyển trạch đều đã đủ điều kiện, thiếu sót có thể bồi dưỡng sau dù sao tu luyện tại địa phương khó tránh khỏi.

- tránh ra, để ta lên trước...

Phía dưới có một thiếu niên cố gắng lách người hành trước mà tiến lại, thậm chí xô ngã mất người nhỏ bé hơn.

- Hoắc Xiêu, nội thành Lam Nhiên..

Thiếu Niên đứng trước bàn báo danh nói.

- ngươi là người Thành chủ???

- vâng...

Gióng nhìn tên Hoắc Xiêu trong danh sách hỏi, trên đây ghi về hắn không tệ, xem ra Hoắc Kỳ có đầu tư đôi chút, Gióng nhìn hắn nói:

- ta cho người hai lựa chọn, một là người trở lại vị trí cũ chờ đợi đến lượt, hai là có thể sang nơi khác báo danh.

- Tông chủ, ta là nhị linh căn ah hơn nữa đã thành công trúc cơ...

Hoắc Xiêu có đôi chút kháng nghị ah, hẳn tôi theo gợi ý của Hoắc Kỳ nhưng hẳn cũng muốn gia nhập Việt Tông vì sự cường đại hẳn cảm nhận được.

- người không tệ, nhưng người có biết đề tới đây người đã xô ngã biết bao nhiêu người?? Những người đó sau này đều là đồng môn của người hơn nữa đã xếp hàng thì phải chờ đến lượt chen lấn xô đẩy là không được, đây là quy củ hiểu không?? Đã là quy củ thì không phân biệt ai với ai, tất cả đều phải chấp hành.

Giống từ tốn khiển trách Hoắc Xiêu, khiến hẳn bối rối không thôi, những người khác có ý định rục rịch cũng trở nên nghiêm túc lại ngay ngắn xếp hàng đợi đến lượt mình.

Hoắc Xiêu chấp tay nhận lỗi:

- Tông chủ, đệ tử biết lỗi.

- tốt, tuổi trẻ sai lầm là khó tránh khỏi đó mới gọi là tuổi trẻ nhưng phải biết bản thân sai ở đâu và phải sửa như thế nào?? Quay trở lại hàng, xin lỗi mấy người bị người xô ngã đi.

Giống nói phát tay ra hiệu cho Hoắc Xiêu rời đi.

- Dạ.

Hoắc Xiêu chấp tay cúi đầu rồi quay người trở lại, trên đường thi thoảng dừng lại hướng vài người nói đôi lời xin lỗi, hẳn đứng vào đúng vị trí ban đầu của mình trở nên nghiêm túc hơn.

Quang cảnh giữa Việt Tông với nơi khác trở nên khác biệt, không có cảnh chen lấn xô đẩy nữa, trường bối của đệ tử đứng phía ngoài gập gù không thôi! Những lời dạy dỗ đệ tử của Giống họ đều nghe rõ ràng, tự nhủ xem ra lựa chọn đúng đắn.

Giống thấy vậy cũng hài lòng, trẻ nhỏ dễ dạy đôi khi đi kèm quyền uy, giảng giải lý lẽ thậm chí hiệu quả hơn rất nhiều.

- người tiếp theo...

- báo danh tính..

Kim Thiềm ngược nhìn hải tử trước mặt, trước mặt nàng là hải tử nhỏ thó ăn mặc có phần rách rưới, mặt mũi có phần nhem nhuốc, nàng có chút không ấn tượng vì mấy vòng trước dường như không thấy qua.

- tiểu nhân tên Chấn Phong, nội thành Lam Nhiên.

Kim Thiềm đưa tay rà soát danh sách vài lần nhưng không thấy đâu lắc đầu nói:

- người không có tên trong danh sách?? Là người trà trộn vào đúng không??

- tiền bối, cho ta một cơ hội được không?? Là ta sai nhưng xin cho ta một cơ hội thôi!

Hải tử xoa xoa tay cầu xin, thậm chí quỳ xuống dập đầu, hành động và thanh âm thu hút nhiều ánh mắt nhìn về, việc có người trà trộn vào hàng ngũ không phải điều qua xa lạ.

- chuyện này....

Kim Thiềm có chút khó xử, vì thông tin hầu như không có, dưới thần thức nàng thì hải tử này dường như chưa có tu luyện làm sao mắt tuyển trạch??

- đây là lỗi của ta, xin chừa vị bỏ quá! Người đâu đưa ra ngoài..

Hoắc Kỳ đứng dậy hướng Việt Tông cúi đầu nhận lỗi, rồi phát tay ra hiệu cho người phụ trách bảo an tiến lại mang Chấn Phong ra ngoài.

Chấn Phong bị ai người kéo lê ra ngoài nhưng hai tay vẫn liên tục xoa lại với nhau buông lời cầu xin, một đám người tách ra với trang phục y hệt ủa vào quỳ xuống dập đầu cầu xin:

- xin Tông chủ cho một cơ hội...

- cầu xin Tông chủ..

- Tông chủ...

Đám người lớn nhỏ đều có, luôn miệng cầu xin, đám đông xung quanh bàn tán xôn xao, nhiều người nhận ra đây là đám khát cái lưu lạc trong thành lâu

nay.

Giống nhìn đám người này suy tư, dù ở giới nào nhân sinh vẫn chia tầng lớp rõ ràng, Giống vỗ bàn nói:

- được rồi! Dừng lại đi.

Tu sĩ bảo an nghe vậy hơi hướng Hoắc Kỳ hỏi ý, Hoắc Kỳ gật đầu thì mới buông tay.

Chấn Phong quỳ gối dập đầu xuống nền đá, trên trán xuất hiện những vết huyết dịch vương chút bụi đất.

- lại đây... Để ta xem ngươi có gì?? Còn những hài tử này cũng nối vào hàng đi.

Giống đưa tay ra dấu gọi hần trở lại, cũng bảo luôn mấy hài tử trẻ tuổi khác trong nhóm này xếp vào cuối hàng đệ tử.

Hành động của Giống khiến những người khác bất ngờ nhưng đa phần chiếm thêm phần thiện cảm vì không có mấy màn trấn áp máu huyết như trước đây.

Đám người khát cái vui mừng dục mấy hài tử tiến vào hàng, thậm chí có người ở ngoài lách người chạy biến đi kêu gọi những người khác tới.

Chấn Phong đứng dậy tạ ơn tiến lại bàn cúi đầu, Giống nhìn gã Thiếu niên này cảm giác hần có đôi mắt trong trẻo, Khuôn mặt hơi bần ah nhưng tổng thể không tệ, Giống mở lời nói:

- nhìn ngươi hần chưa từng tu luyện, trắc thí linh căn cũng chưa lần nào???

- vâng thưa tông chủ.

Chấn Phong xấu hổ gãi đầu trả lời, tiểu khát cái như hần làm sao có điều kiện tu luyện với chat Trắc thí đây??

- Lý Đường chủ mang trắc linh cầu ra đây.

Lý Thông gật đầu lấy trong giới chỉ ra viên cầu trắc thí đặt lên bàn.

Giống chỉ tay vào hướng Chấn Phong nói:

- đặt tay lên nó, thả lỏng người đừng suy nghĩ gì là được.

- vâng.

Chấn Phong gật đầu rón rén bước lại, đặt tay theo lời dặn, mắt nhắm nhiên nhưng thân thể có chút run rẩy hần nhiên có sự lo lắng không ít.

Việc trắc thí của Chấn Phong cũng khiến người khác chăm chú nhìn vào Thạch cầu Trắc thí.

Viên Trắc thí cầu có màu trắng sau khi Chấn Phong đặt tay lên vẫn không có gì thay đổi, từng cái lắc đầu tỏ ra tiếc nuối cho cậu bé thì bất ngờ chuyển màu.

Viên cầu xuất hiện hai màu sắc đỏ vàng đan xen nhau cuộn tròn sinh động.

- là kim hỏa linh căn??? Không ngờ lại là nhị linh căn???

- tiện tay vớ không ngờ lại nhị linh. Tiếc là tuổi hơi lớn một chút.

...

...

...

Tiếng đàm luận không ngớt, nhưng cũng có tiếc nuối vì hần đã lỡ mất vào năm tu luyện rồi, Chấn Phong nghe tiếng ồn ào hé mắt nhìn viên cầu mừng rỡ kích động.

- rất mừng đúng không?? Nhị linh dưới nhất linh được coi là thiên tài??

- tiểu nhân không dám..

Giống nhìn thẳng vào mắt Chấn Phong nói khiến Chấn Phong đè nén sự kích động lại ngáp ngừng.

- ngươi tuổi tác cũng đã mười một mười hai, tầm tuổi đó người khác cũng đã trúc cơ, kẻ thiên tài thực sự có lẽ đã thêm vài tiểu cảnh. Ngươi nghĩ ta nên chọn ngươi hay không??

Giống gõ tay theo nhịp xuống mặt bàn, thanh âm lọt tai Chấn Phong như tiếng trống trận khiến tim hấn bắt nhịp đập nhanh hơn, hấn vội vàng quỳ xuống:

- cầu xin Tông chủ thu nhận, tiểu nhân chậm chân nhưng hứa sẽ cố gắng nhiều gấp hai, gấp ba thậm chí gấp mười lần người khác... Cầu xin Tông chủ..

Giống cảm nhận được sự kiên định trong đôi mắt còn thơ ngây, cùng với sự mong chờ khẩn thiết liền gật đầu nói:

- ta tạm thời nhận ngươi, nhưng nếu ngươi không thể làm được thì ta sẽ trục xuất ngươi, nên biết rằng tuổi càng cao tu luyện càng khó, những bước đầu chú trọng trầm ổn vững vàng.

- tạ ơn Tông chủ, đệ tử sẽ cố gắng.

- tốt về hàng đi.

Giống ra hiệu cho Chấn Phong lui đi, trong lòng cũng khá trông chờ, hấn đã mất bốn năm tu luyện có theo kịp không đó là vấn đề không nhỏ, cố gắng đây nhanh nhưng căn cơ phải vững chắc mới có thể đi xa.

Hàng dài đệ tử được tiếp nối bởi những tiểu khất cái mang theo những nụ cười kèm theo là sự đố kỵ của những thế lực khác nhưng họ không thể thay đổi được quy định của tông môn là thế, dù lúc này có thay đổi thì Việt Tông có lẽ vẫn là sự lựa chọn của những khất cái này.

Các phương thế lực hoàn thành chấp tay cáo biệt mà rời đi, Hoắc Kỳ vốn muốn ở lại nhưng thấy hàng người bên Việt Tông còn quá nhiều nên cũng đánh tiếng mà đi không quên gọi Hoắc Xiêu trở lại phủ thành chủ đôi chút.

Trời dần buông màn, người xem cũng vẫn hơn trước, Giống phân phó chấp sự thông báo những đệ tử đã xong có thể trở về hội tụ thân nhân trước ngày hội tông, còn những người chưa xong thì tiếp tục tiến hành theo trình tự.

Phía cuối hàng lại được nối vào bởi những người đến muộn hay vì gia cảnh mà chưa đủ tuổi cũng tham gia tuyển chọn, Giống nhìn trời cũng đã muộn đành cất lời Thông báo:

- tuyển Trạch hôm nay kết thúc tại đây, mấy ngày Việt Tông ta vẫn trú tại Lam Nhiên, người nào muốn báo danh cứ tới thông báo là được... Ừm tuổi từ 15 trở xuống là được.

Lời Thông báo kết thúc của Giống khiến nhiều người tiếc nuối nhưng nghe thấy mấy ngày sau vẫn còn tiếp tục và độ tuổi không hạn chế quá nhiều khiến một mảng sôi trào, tiếng hô Việt Tông vang một góc trời, tiếng bước chân chạy trở về loan tin mới.

Giống nhìn đám đông hào hứng thì trong lòng cũng có chút vui vẻ, có đôi khi hành động nhỏ mang lại ý nghĩa lớn, có những người có thể thay đổi số phận bởi một ai đó, Giống phân phó mọi người dọn dẹp rồi mới cùng trở về.

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ khiến Giống cũng có chút nhẹ nhõm, thời gian Giống ở lại Lam Nhiên cũng khá nhiều vì sắp tới có đấu giá của Vạn Niên, Giống muốn tìm hiểu tin tức Niệm Trì đôi chút cũng như giải ao làng sắp tới của tứ tông, cho đệ tử quấy đạp một phen cũng tốt, hi vọng trong mấy ngày tới tuyển thêm được chút đệ tử vừa ý.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Giống Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Tin về Niệm Trì

Lam Nhiên thành sáng sớm người người qua lại rộn rã, phía trước cổng Nam Doanh đã đám đông hải tặc, nam thanh nữ thú cùng với thân nhân đứng chờ thành hàng dài, nhưng theo hiểu biết từ hôm trước về quy củ nên ai cũng nghiêm chỉnh, không có cảnh xáo trộn nhốn nháo.

Giống nhìn xuống từ lan can tầng hai, hơi lắc đầu người tới nhiều khá phức tạp nhưng nói lại với lão bản Nam Doanh thì lão lại hi vọng Giống cứ phóng tay mà sử dụng ah.

Có lẽ lão đầu muốn kiếm thêm miếng ah, vì lúc này các bản trong Nam Doanh cũng đầy chỗ toàn người tới xem náo nhiệt, thậm chí phía dưới rìa đường lão cũng xếp thêm bang ghế cho khách kia.

Có thể thấy lời thông báo hôm trước khiến nhiều người để tâm, hải tặc bắt đầu trác thí năm tám tuổi và khoảng thời gian trước khi tông môn tiến hành tuyển chọn thì đều được gia tộc hoặc trưởng bối cho tu dưỡng công pháp hoặc tài nguyên nhưng nếu so với tông môn thì chất lượng kém hơn nhiều và chi phí cũng khá phiến toái, nếu được nhận vào tông môn thì hấn nhiên tốc độ tu luyện sẽ tốt hơn, nhưng tông môn đâu phải nhà trẻ để quản lý lóc nhóc này.

Chưa kể đến có điều kiện thì người nghèo hơn cũng khó có thể trợ giúp hải tặc được gì mà hầu hết đều tự tu luyện là chủ yếu, giờ Việt Tông ra cử động này vừa hay giúp họ bớt gánh nặng vừa cho hải tặc môi trường phát triển tốt.

Nhưng nói đi nói lại, có người vui thì cũng có người buồn, đặc biệt là những người của tông môn khác, vì hành động này khiến cho lần tuyển chọn sau ngày càng ít đi nhiều hoặc giả đến một ngày thậm chí khó mà tuyển đệ tử ở nơi này.

Trong một trà quán trước đó không xa bảy người đại diện bảy thế lực nhìn vào dòng người nối dài trước Nam Doanh lắc đầu ngán ngẩm.

- chư vị có ý kiến gì về chuyện này??

Nghiêm Bá cầm chiếc quạt giấy trong tay vỗ vỗ hướng những người khác hỏi ta kiến.

- có ý kiến gì được?? Ta thấy dưới mái hiên đương nhiên phải cúi đầu. Người ta là Luyện Hư giả thậm chí còn cao hơn, một phát tay thôi cũng đủ chết cả đám, việc này cứ báo cáo cao tăng là như những gì thấy được ah, ta tin cao tăng cũng hiểu thôi! Đắc tội với Luyện Hư cường giả khi chưa biết nông sâu của đối phương cao tăng chắc chắn không cho phép đâu.

Hiếu Ân ngày càng trở nên kinh ngạc trước lực lượng của Việt Tông, mỗi lần xuất hiện càng cường đại hơn trước, hơn nữa dấu hỏi về quan hệ của vị Tông chủ này với cao tăng Bách Hoá khiến nàng không nghĩ mình nên mạnh động.

Mấy người khác cũng gật đầu, việc đến nước này thì việc tuyển trạch đệ tử cứ báo lại vậy thôi, đối phương quá cường đại còn họ chỉ là đà chủ Nguyên Anh, tông môn cũng trách cứ được gì??

Nghiêm Bá nắm chặt quạt trong tay nhìn Hiếu Ân, hẳn mới được bổ nhiệm nhưng chưa làm được gì vậy chẳng phải quá mất mặt sao???

- Hiếu Ân nói như vậy phải chăng là vì Tông chủ Việt Tông có sâu cạm với Bách Hoa???

- hừ... Lời ta nói ai ở đây cũng rõ ràng, có vẻ trừ người ra?? Người thích thì cứ đánh đu mạng nhỏ trước mặt người ta đi, ta không quản nhưng muốn kéo theo ta thì đừng mơ... Chư vị Hiếu Ân cáo từ rồi! Ta phải chuẩn bị đưa đệ tử về rồi chuyển cáo tông môn một phen, không rảnh ở đây nghe lời hươu vượn... Gặp lại.

Hiếu Ân hừ nhẹ nhìn Nghiêm Bá nói đôi lời rồi chấp tay với mấy người đi thẳng xuống lầu.

Nghiêm Bá có chút nóng mặt, chỉ tay hướng Hiếu Ân quát không nói nên lời, mấy người khác nhìn hẳn ngán ngẩm lắc đầu rồi cũng lục tục chấp tay cáo từ mà rời đi, ở lại cũng chẳng ý nghĩa gì chỉ thêm chán nản mà thôi.

Giống cùng mấy người Thạch Sanh ngồi trên lầu hai, Kim Thiềm được cử xuống tầng một yêu cầu những thân nhân đệ tử rời đi để tránh ồn ào rồi nàng ngồi dưới lầu ra hiệu cho từng người tiến vào.

Từng đệ tử tiến vào rồi rón rén bước lên lầu, tại đây sẽ dưới sự quan sát của Giống mà Trắc thí linh căn, người này xong thì lại bước ra để người khác tiến vào trắc thí.

Những người xem náo nhiệt không hề biết kết quả vì Giống đã bày cấm chế nguyên cả lầu hai nên chỉ đoán mò từ thần thái của mấy hài tử này khi bước xuống lầu, có đứa khóc sụt sùi có đứa vui vẻ nhảy chân sáo ôm trâm lấy thân nhân ngoài phố.

Cuộc tuyển chọn khiến gần như cả toà thành Lam Nhiên náo động, vì hầu như hài tử cả thành đều tập trung lại đây, nếu như thông tin này ra sớm có lẽ Lam Nhiên đã tràn ngập người tới từ các nơi xa bên ngoài rồi!

Giống đành phải dán thông báo vì nếu cứ tiếp diễn như vậy thì mấy ngày này người Việt Tông không thể yên ổn ở thành Lam Nhiên này mất.

Một tấm bảng được dựng lên trước Nam Doanh ghi đôi dòng:

" Việt Tông sẽ tiếp tục tuyển sinh vào bất kỳ ngày nào từ độ tuổi tám đến mười hai tại bản tông, xin mời chư vị vui lòng tiến đến bản Tông."

Thông báo vừa ra mới khiến người tìm đến rồi đi, nhưng trong lòng thầm nhớ kỹ lộ trình tới Việt Tông, thậm chí lão Bản Nam Doanh còn bán bản đồ chỉ dẫn tỉ mỉ.

- lão đầu tử, người cũng quá biết cách làm ăn đi à nha!

Giống thành thói uống trà bên lan can nhìn lão bản đang cười tươi không ngớt nói.

- Tông chủ đề cao rồi! Đây cũng là nhờ ơn ngài nhiều

Lão bản cười nói đợi Giống uống xong lại nhanh nhẹn châm thêm trà, lão lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc lệnh bài hoàng kim đẩy về phía Giống.

Giống nhận lấy nhìn chiếc lệnh bài có khắc một chữ Nam này hỏi:

- đây là...

- Tông chủ, đây là lệnh bài dành cho khách quen của bản điểm. nó là loại cao nhất, nếu Tông chủ cầm nó đi khắp Đông vực này thì chỉ cần vào Nam Doanh khách điểm Sẽ có những ưu đãi đặc biệt.

Lão bản hào hứng chỉ dẫn, trong tay hần loại lệnh bài này cũng chỉ có vài cái mà thôi! Nếu phát ra ngoài hần phải báo cáo lại cao tăng, nhưng dựa vào con mắt lão trước mấy sự kiện gần đây, lão cảm nhận được sự cường đại của người trước mắt này, hơn nữa mấy ngày qua hần kiếm được khá nhiều bằng cả năm là ít.

Giống cầm lệnh bài trong tay cũng không quá để tâm vì khách điểm không phải lúc nào cũng ở mà tùy tiện kiếm chỗ mà ở cũng không tốn bao nhiêu hầu bao, Giống cười hỏi cho có:

- đa tạ lão rồi! Không biết có ưu đãi gì nhiều???

- Tông chủ, có vẻ người không để tâm lắm tới lệnh bài này nhưng ta có thể bật mí rằng người nhầm rồi!

Lão bản vuốt chòm râu dài trên khuôn mặt béo núc cười ý tứ nói.

Giống nghe gã nói vậy thì có chút hứng thú hỏi:

- mời lão chỉ giáo ah.

- Tông chủ, biết nơi đâu người ta dễ tìm kiếm thông tin nhất không?? Đó là trên bàn nhậu hắc hắc..đó là lúc người ta nói thật nhất, tuy nói là nhiều thông tin có thể thất thiệt nhưng đó cũng là một phần của sự thật.

- ý lão là, ngoài là Khách Điểm, Nam Doanh còn là nơi cung cấp thông tin??

- đúng đong. Chính xác, thông tin là thứ con người ta luôn phải cập nhật, mà với lệnh bài này Tông chủ có thể tiếp xúc với những thông tin cao cấp và được giảm phần trăm giá cả.

Lão bản vỗ bồng hứng chí, thông tin mà cường giả cần đôi khi chỉ một chút manh mối cũng là một khối tài sản lớn, tuy nói là giảm giá nhưng cũng chỉ là một cọng lông so với một thân lông lá, và người như lão cũng được chia lợi tức ít nhiều.

- quả nhiên đồ tốt, ta phải cảm tạ lão rồi!

Giống có chút vui vẻ cất lệnh bài đi mà hơi chấp tay với lão.

- Tông chủ khách khí rồi! Mời Tông chủ dùng trà.

- mời lão...

Hai người khách khí mời nhau, Giống khá hài lòng vì có một nơi để tìm kiếm thông tin đúng là không tệ vì sự hiểu biết của Giống về tu chân giới này không quá nhiều.

Giống trò chuyện với lão bản hồi lâu rồi làm như vô ý hỏi:

- sắp tới là đấu giá của Vạn Niên có lẽ lại là dịp lão kiếm thêm khoản nhỉ??

- đấu giá của Vạn Niên thực ra chỉ người có tiền mới để tâm, chứ người tầng dưới cũng không quá hứng thú nên kiếm cũng không được bao.

Lão bản lắc đầu, kiếm được cũng không nhiều vì lượng người không quá nhiều, tuy người có tu vi sẽ ở phòng cao cấp những thời gian cũng chỉ đôi ba ngày mà thôi.

Giống hứng thú hỏi:

- kể cũng phải, không biết lão có biết thông tin gì về vật phẩm đấu giá lần này và người dẫn đội là ai không??

Lão bản nhìn Giống cười nói:

- Tông chủ đang tính moi móc thông tin từ ta sao???

- haha... Biết về lão thì đúng là ta muốn moi xem trong bụng mỡ của lão có thứ gì đáng giá đây??

Giống cười cười, quả là có như vậy ah nếu người nắm giữ bí mật thì càng khiến người khác muốn biết đó là những gì.

- coi như chào hàng đi, nhưng lần sau ta sẽ lấy phí ah.

Giống gạt đầu ra dấu mời.

- mời lão...

Lão bản cười nhưn mây nói:

- hắc hắc...thực ra cũng chẳng có gì để nói, vì Vạn Niên đầu giá gì thì ngày tới Lam Nhiên họ mới bàn bạc dựa trên nhu cầu của địa phương mới quyết định.

Giống đưa ngón tay xua xua trước mặt lão:

- lão đùa ta sao?? Thông tin này mà lấy tiền thì không bao giờ nhé!

- người dẫn đội lần này là người thân cận của nhị tiểu thư Vạn gia, nhị tiểu thư này mới trở thành hội trưởng không lâu ah.

Lão gật đầu trả lời ý thứ hai trong câu hỏi của Giống.

Đây cũng là điều Giống quan tâm, vì Bạch Lan cũng không có thông tin gì mới về Niệm Trì cả.

- Oh! Ta còn tưởng vẫn là Tam tiểu thư cơ đấy??

- nói đi nói lại thì nếu nói về kinh thương thì đúng là Tam tiểu thư Vạn gia hơn hẳn nhị tiểu thư nhưng đáng tiếc thân phận vẫn là thân phận..

Lão bản cũng tấm tắc, Tam tiểu thư này bản lĩnh kinh thương vào loại có tiếng trên thương trường nhưng cuối cùng vẫn lỡ ghé hội trưởng này.

- thân phận đúng là điều quyết định nhiều thứ, nhưng ta vẫn thấy Tam tiểu thư dẫn đội lưu động có chút phù hợp, sao lại thay đổi người khác vậy??

Giống trầm ngâm, không tranh đoạt thành công chức hội trưởng, giờ ngay cả dẫn đội cũng không đảm nhiệm phải chăng là đã có vấn đề gì???

Lão bản cũng trầm ngâm theo nói:

- tranh đoạt quyền lợi trong gia tộc xưa nay đều vậy, người thắng lợi sẽ tước bỏ quyền lợi của người đối nghịch để giữ vững vị trí của mình.

Giống gật đầu, điều này không lạ. chìm chết bẻ cung, hết thú săn xẻ thịt chó, muốn lên cao thì phải đạp người khác xuống.

- vậy Tam tiểu thư hiện tại ra sao??

- nghe nói bị quản thúc tại gia, rồi tìm người phù hợp để gả đi để kiếm lợi ích cho Thương hội, đương như là một vị đệ tử trọng tâm của Thiên Kiếm Tông, nhưng Tam tiểu thư lấy có đề tang nãi nãi mà tri hoãn. Aizzz

Lão bản thở dài, một vị tiểu thư tài sắc mà cứ như vậy mà lụi tàn khiến lão cũng có chút tiếc nuối, nghe nói Tên đệ tử nàng ta được gả lại có xú danh ah.

- haizzzz! Hồng nhan bạc phận...

Giống cũng thở dài không thôi! Dẫu biết trước sẽ như vậy nhưng khi gặp lại là một mảng não nề.

- Tông chủ ngồi chơi, ta xuống dưới có chút việc đây.

Lão bản gật đầu cho là phải, lão khẽ phì cười đứng dậy nói rồi rồi đi xuống lầu.

Giống gật đầu không nói coi như đáp ứng.

Lầu cao gió lộng, trời về khuya. Giống yên lặng ngồi bên hiên nhìn màn đêm, cũng chính nơi này ngày trước Thiếu nữ như hoa như ngọc một thân áo đỏ môi hồng, nụ cười như hoa thẹn nguyệt nhường, hình ảnh nàng như còn phảng phất đâu đây với làn hương nhẹ dịu.

" haizz Niệm Trì, giao dịch của chúng ta còn đó. Nàng chưa thể buông tay đâu."

" rắc" " rắc"

Giống lăm bầm, bóp vỡ tách trà trong tay lúc nào không không hay. Khẽ phì những mảnh vỡ trên tay xuống sàn gỗ, Giống tiến ra hiên giang rộng đôi cánh tay nhìn trời đêm với những ánh sao lấp lánh nó như xếp lại thành hình ảnh một khuôn mặt thiếu nữ tuổi đôi mươi rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Vạn Niên phương xa

Màn đêm buông trên mọi nẻo đường, đâu đó tiếng người gõ mõ đi lại thanh âm quanh quẩn trong mọi góc ngách, từng cơn gió vi vu cuốn bay những

chiếc lá rơi rớt trên mặt đường.

" đêm thanh gió mát, cẩn thận củi lửa..."

" đêm thanh gió mát, cẩn thận củi lửa..."

" cong" " cong" " cong"....

Một ngôi nhà lớn được bao quanh bởi chiếc tường đá cao, cách một đoạn cheo chiếc đèn trắng báo hiệu tang gia, trước cánh cửa gỗ lớn chiếc hoành phi treo dài lụa trắng dài phất phơ trong gió đêm hiu quạnh.

Trong sảnh lớn, một chiếc quan tài ngọc thạch được phủ lớp khăn trắng, phía trên đầu quan là hương án còn nghi ngút khói toả, chiếc linh bài mộc thụ còn vương chút hương son.

Sảnh rộng rãi, chẳng đầy lụa trắng dài đung đưa, thiếu nữ cô lẻ một thân tang phục, nàng quỳ gối yên lặng bỏ từng nắm tiền âm xuống thau lửa mà nước mắt chảy dài nơi gò má.

- nãi nãi...

- nãi nãi...

- người lại bỏ Tiểu Trì một mình rồi!

- hức hức... Tiểu Trì nhớ người...

Thanh âm của nàng dứt quãng bởi tiếng nước nổ không thôi, người yêu thương nàng nhất đã bỏ nàng đi rồi, từ nhỏ đến lớn chỉ có người là nơi nàng hướng về, giữa những cay nghiệt chỉ có người khiến nàng thấy bình yên, nhưng tất cả không còn nữa rồi.

- nãi nãi... Người nói người sẽ luôn bên Tiểu Trì mà!! Muốn nhìn Tiểu Trì gả cho người mình thương, được bế trong lòng những hình hài bé nhỏ mà!!! Người quên rồi sao???

- nãi nãi... Người nói muốn gặp Quân gia? Muốn gặp Quân gia của Tiểu Trì mà... Hu hu hu...

- hức hức... Người biết không?? Quân gia nói sẽ luôn chờ đợi Tiểu Trì như nãi nãi nói sẽ đợi Tiểu Trì về nãi nãi người lại bỏ Tiểu Trì mà đi.

Nàng khóc nức nở, bàn tay với những ngón thon dài cào lên mặt đá vẫn còn vương huyết nhầy, nàng gục xuống nền ngọc lạnh buốt, thân hình run rẩy nhẹ rồi lịm đi.

Từ trong quan tài bạch ngọc một làn khói trắng bay ra tụ thành một hình ảnh lão thái bà mờ ảo lay lắt, bà nhìn Niệm Trì âu yếm, khẽ ngồi xuống đưa tay xoa đầu nàng như ngày trước nhưng tay bà chẳng thể chạm nổi, khẽ lẩm bẩm:

" Tiểu Trì, ta xin lỗi không thể ở lại với con lâu hơn, ta xin lỗi vì chưa được quân gia của con, ta xin lỗi vì đã không giữ lời hứa của mình..."

Nói rồi thân hình hư ảo biến mất như làn sương tiến vào chiếc tiêu nhỏ treo bên hông Niệm Trì, không gian trở nên yên ắng như thể thân hình đó chưa từng xuất hiện.

Trời dần sáng, hương sương còn lay lắt, Vạn gia người tập nập để chuẩn bị đưa lão thái thái về an nghỉ cùng tổ tiên, Vạn Tú Quỳnh nhị tiểu thư Vạn gia giờ là tân tần hội trưởng dẫn đội khiêng quan tiền vào đại sảnh.

Nàng đỡ Niệm Trì dậy nói:

- tam muội đến lúc rồi!

- ần..

Niệm Trì chỉnh đốn lại tang phục gật đầu, nhưng hơi tách khỏi sự diu dờ của Tú Quỳnh.

Tú Quỳnh hơi nhìn nàng nhưng không nói gì, phất tay ra hiệu với đội ngũ bắt đầu vào khiêng, phía ngoài sân tiếng kèn chống bắt đầu nổi lên theo sau là tiếng gào khóc của thân nhân.

Niệm Trì dẫn đầu đoàn đi trước, bên cạnh là một tì nữ ôm một tráp tiền âm. nàng vừa đi tay cầm khăn trắng lau nước mắt, tay kia cầm xấp tiền âm tung lên trời.

Phía sau một đoàn là linh cữu và đoàn người tang phục, hàng dài lụa trắng tung bay, không khí tang tóc bao trùm lên bầu không khí Vạn Niên thành, người dân tụ tập hai bên đường người đeo khăn tang, kẻ tay cầm cúc trắng ném xuống lòng đường, người quỳ lạy nước mắt nhìn linh cữu đi qua rồi nới đuôi vào hàng đưa tiễn thành một hàng dài dằng dặc.

Vạn Niên có ngày hôm nay là từ một đêm tuyết lạnh, mỹ phụ lập lời thề trước mộ trượng phu vực dậy một gia tộc đã lụi tàn, người đã trở thành truyền kỳ

trong giới kinh thương giờ ra đi hưởng thọ hai trăm linh chín trong niềm tiếc thương.

Tuy chỉ là người vợ lẽ nhưng bà được an táng trong khu đặc thù của mộ địa gia tộc, linh vị được đặt ngang hàng với trượng phu được ghi thêm dòng chữ "

"người gây dựng lại Vạn gia "

An táng hoàn tất từng người ra về, Niệm Trì vẫn phục quỳ trước nấm mộ lớn đốt hàng mã, trời bất chợt những cơn mưa lay lắt, bùn đất bắn lên bộ tang phục trắng, nàng đưa tay vuốt ve dòng chữ trên tấm bia mộ cẩm thạch nói:

- nãi nãi...nếu Tiểu Trì rồi Vạn niên người có trách con không???

- người đi rồi! Vạn niên chẳng ai chờ đón con cả... Nãi nãi con xin lỗi!

Nàng dập đầu trước tạ lỗi rồi bước chân quay trở về trong làn mưa lạnh.

Một góc nào đó trong thâm lâm Tú Quỳnh cầm chiếc ô, đưa mắt nhìn theo lác đầu.

- tiểu thư...

- trông coi tam tiểu thư cẩn thận.

- rõ.

Hậu hoa viên, Vạn gia.Niệm Trì ngồi bên bàn đá, trước mặt là chiếc bình ngọc vào chiếc ly nhỏ đã được đổ thêm rượu sau lần trước.

Cánh hoa bay phất phơ trong gió nhẹ, mặt hồ nhỏ từng gợn sóng lăn tăn.

- quân gia, ta thật không nghĩ đến điều người nói lại đến nhanh vậy...

- quân gia, ta tự hỏi người là ai?? Có điều gì mà người không biết không??

Nàng tự rót, lăm bầm đưa ly môi trước mặt có đặt chiếc ly khác nói như thể ở đó có người mà nàng nhớ đến.

" cách" " cách"

Tiếng bước chân từ xa vọng lại khiến nàng quay lại nhìn, khẽ gật đầu thay lời chào.

- tam muội, trời khuya rồi nên nghỉ sớm.

Tú Quỳnh bước tới ngồi xuống đối diện với Niệm Trì nói.

- nhị tỷ, không biết tới gặp ta có chuyện gì không??

Niệm Trì rót rượu vào ly của Tú Quỳnh, nhìn nàng hỏi.

- rượu tây vực thật là thơm, muội thật có nhã hứng đấy.

Khẽ lắc đầu Niệm Trì nháp chút trên môi mềm:

- nhã hứng gì đâu? Lòng chỉ có chút náo nề thôi!

- người Thiên Kiếm tới đánh lời, không biết ý muội thế nào??

Tú Quỳnh cũng khẽ nháp cất lời.

- nhị tỷ, ta cũng đã nói rồi! Đợi đoạn tang Thái gia, ba năm sau hãy nói tới chuyện đó.

Niệm Trì đáp lời, chuyện này cũng không phải nàng chưa từng nói tới, nàng muốn sau khi làm trọn chữ hiếu mới suy tính những chuyện khác sau.

- được, ta nghe muội, ta sẽ chuyển cáo lại họ như vậy.

Tú Quỳnh gật đầu đứng dậy toan rời đi, thì chợt dừng lại bởi Niệm Trì hỏi:

- nhị tỷ, nếu là thì sao??

- nếu là ta?? Phận nữ nhi sinh ra trong Vạn gia, ta có thể làm khác sao?? Điều này cao tăng đã bàn bạc ta cũng không thể làm khác được, trừ khi muội đưa ra chìa khoá nội thất của Thái gia.

Tú Quỳnh thở dài, có những chuyện không phải muốn là được, nếu không phải Niệm Trì thì cũng sẽ là nàng.

- chìa khoá nội thất? Muội thật không biết nó ở đâu, Thái gia chưa từng cho muội thấy ah.

- muội nghỉ sớm đi.

Tú Quỳnh nói rồi! Quay người bước đi bỏ lại Niệm Trì ngồi một mình.

- haizz chìa khoá nội phủ?? Nãi nãi rốt cuộc trong đó có gì vậy??

Niệm Trì nhìn trời đêm thờ dài, đương thời nãi nãi từng nói bảo vật khắp đồng vực này vô số nhưng thứ với người thứ coi là bảo vật chỉ có một, người để trong nội thất của mình.

Nhiều lần nàng hỏi nhưng người nếu im lặng nói rằng đến một lúc nào đó nàng sẽ hiểu và đối với mọi người đó cũng là bảo vật ai cũng muốn truy cầu.

Thứ bảo vật người nói dẫn lên lòng ham muốn của người khác không thôi, nhưng chẳng một ai biết nó là thứ gì vì mật thất của người được cường giết phong bế cẩn mật, nghe nói muốn vào cần có chiếc chìa khoá bí mật.

- tiểu thư...

- tìm được gì không??

Tú Quỳnh đi đến góc quanh hành lang thì một bóng đen chợt xuất hiện ngay sát cạnh bên, nàng giật đầu hỏi hần.

- tiểu nhân đã tìm khắp phòng nhưng chẳng thấy gì khả nghi cả.

Hắc y nhân bấm bảo, hần vừa từ phòng Niệm Trì mà tới theo lệnh nhưng hần chẳng thấy thứ gì đáng chú ý cả.

- ở Vạn Niên người thái gia quan tâm nhất là nàng, nàng không có thì ở đâu?? Giới chỉ đã giao trên người cũng không có gì??? Thái gia người rốt cuộc giấu ở đâu??

Tú Quỳnh ngán ngẩm không thôi! Từ khi Thái gia tạ thế nàng hầu như lật từng thước đất Vạn Niên mà chẳng thấy một chút manh mối nào cả.

- người tới Thiên Kiếm chuyển cáo, việc hôn lễ ba năm sau hãy nói.

- tiểu thư việc này e là...

- cứ nói rằng ta cần có thời gian theo dõi là được.

- vâng..

Hắc y nhân nhận mệnh biến mất trong bóng đêm, Tú Quỳnh hướng mắt nhìn về phía Niệm Trì đang ngồi một chút rồi cũng rời đi.

- ba năm, nãi nãi... Tiểu Trì sẽ làm bạn với người ba năm nữa, đợi khi tứ lão trở về Tiểu Trì sẽ rời đi.

- nãi nãi... Nếu có kiếp sau Tiểu Trì sẽ chăm sóc người tốt hơn..

Niệm Trì thủ thi, gò má hơi hóp đã ửng hồng, chiếc ly ngọc trong tay đổ xuống nàng ngực người xuống bàn chìm vào trong giấc ngủ, làn gió nhẹ khiến mái tóc nàng khẽ lay, nơi bờ mi những giọt lệ ướt lán môi nhỏ mím chặt như thể gặp những giấc mơ buồn.

Phiên hương son, những cây cỏ thụ giăng đầy dây leo chằng chịt, đâu đó những yêu hầu nhảy nhót vui đùa. Trước một động khẩu một chiếc rẽ đại thụ bị xẻ ngang thành chiếc bàn trà, tứ lão đầu ngồi nhìn nhau, Bạch lão mới từ trần nhỏ trở về mang theo thông tin về Niệm Trì liền đánh tiếng với tam lão bề quan cách đó không xa để trở về nghị sự.

- Thái gia tạ thế?? Đây là tổn thất không nhỏ với Vạn Niên, tuy đã một thời gian người không tham gia nhưng lời nói của người có ảnh hưởng rất lớn, hiện tại dù mấy lão bất tử có ra mặt cũng thua một khoảng lớn.

Bạch Lão khẽ thờ dài, lão ở Vạn gia hơn hai chục năm nay cũng tiếp xúc với Thái gia đôi lần tiếng nói của bà thậm chí khiến các thương hội lớn khác cũng phải nhún nhường đôi phần.

- đáng tiếc ta không thể tới tiễn đưa người! Khôi ân tình xưa khó mà trả hết.

Hoài lão, hương phượng xa mà vãi dài ngâm ngùi không thôi, người đưa cánh tay kéo hần khỏi bùn lầy nhơ nhớp, khỏi hận thù xưa nay không còn nữa.

Tứ lão thờ dài, ở đây ai cũng từng mang ân của người ấy, mà một lòng kính trọng không phải xuất phát từ tu vi cường đại mà là xử thế, nữ nhân với lòng bao dung đẹp đẽ.

- Niệm Trì có lẽ là người đang đau khổ nhất lúc này, nó đã yêu thương Thái gia rất nhiều..

- ần.. Vạn gia cũng chỉ có Thái gia là quan tâm tới tam tiểu thư mà thôi!

Ngân lão gật đầu, lão còn nhớ lúc Niệm Trì còn nhỏ bị mọi người khinh bạc đều trốn trong lòng Thái gia mà thút thít, sau này lớn lên để tránh khỏi thị phi theo đoàn lưu động lưu bát, những khi trở về cũng chỉ quanh quẩn bên chân người.

Kim lão vuốt chiếc quạt sắt trong tay ngẫm nghĩ nói:

- Niệm Trì muốn kéo dài thời gian hôn sự thêm ba năm hẳn có kế hoạch gì đó, giờ người dưới tay khó mà điều động người khác, hẳn là có chút cò quạnh.

Hoài lão gật đầu:

- chúng ta hẳn phải nhanh trở về, ba năm sau dù có đột phá hay không cũng phải về, tiểu thư có mệnh hệ nào lão thật không có mặt mũi nhìn lão Thái gia.

- tốt, ai xong trước không cần đợi cứ trở về, ba năm ai không về đừng có kêu huynh gọi đệ.

- tốt.. Ai không về làm tiểu cầu..

- tốt... Ta muốn xem kẻ nào không về.

Từ lão vỗ tay nhau mà nói, rồi tam phương đành không mà đi về động khẩu của mình.

Bạch lão nhìn mấy lão rồi đi, khê thờ dài hi vọng Niệm Trì có thể bảo trụ bản thân tới lúc đó, nếu không lão thật hối hận về quyết định rời nàng đi lúc trước, hơn nữa chắc chắn Tiểu Lan cũng sẽ hận lão mất thôi.

Lão bước vào động phủ, khê hoa tay tạo nên lớp màn chắn linh lực, ảo cảnh được dựng lên như thể đó là một vách núi bình thường, yêu thú thi thoảng lơ dềnh bước qua khe khịt khịt mũi nhưng nghi hoặc mà rời đi.

- Bạch Lan tiểu thư...

- gì thế??

Bạch Lan nghe tiếng gọi liền quay đầu lại, thấy người hộ vệ một thân hắc y dính đầy bụi đường bước vào thương hội.

- Tiểu thư là thư của Tổng bộ..

Hộ vệ lấy thư từ trong gói chỉ ra rồi cung kính tiến lại đưa tận tay nàng, Bạch Lan gật đầu nhận lấy khê phát tay cho hắn lui đi mới mở thư đọc.

Nàng hơi chệnh chổng chống tay vào lan can cầu thang, lão bản vội vã chạy lại hỏi han lo lắng:

- tiểu thư không sao chứ???

Bạch Lan lắc đầu đưa thư trong tay đưa lão bản nói:

- Thái gia tạ thế... Mau cheo cờ rú..

Lão bản ngỡ ngàng vội vàng chạy đi, liếc mắt qua đôi dòng trên giấy, đây là tin lớn do khoảng cách xa mà tới chậm nhưng vẫn phải theo nghi thức mà thực hiện chu toàn.

Phân đà Vạn Niên cờ rú treo lên, vải trắng treo lên chiếc hoành phi ngoài cửa, đèn đã được thay bằng một màu trắng, chiếc linh vị được làm đặt giữa đại sảnh, nhân viên đều mặc tang y cúi mình trước linh vị.

Người qua lại trên đường dừng lại nghi hoặc nhưng khi thấy tấm bảng trước hiệu ghi người tạ thế là Thái gia Vạn Niên thì trầm trồ đều cúi người hơi chút mặc niệm.

Bạch Lan làm người chủ vị phân phối hạ nhân ra vào đón khách vì có lẽ sắp tới người các phương sẽ tới thể hiện tấm lòng, nhưng trong lòng nàng lúc này có chút trầm ngâm suy nghĩ:

" Tiểu thư, hẳn là rất đau buồn, e rằng người lúc này ở tổng bộ không dễ dàng gì, không được việc người giao phó ta phải đẩy nhanh tốc độ lên..."

Phía ngoài cổng từng tiếng hô báo danh đến chia buồn, hàng người các phương thể lực nghe tin nối đuôi nhau mà tới, lão Thái gia người vực lại Vạn Niên đã tạ thế dù là địa phương xa xôi nhưng chỉ cần có Vạn Niên ở đó đều là chuyện lớn.

Giống cùng mấy người kẻ cận cũng hoà vào hàng người, tin tức mới này khiến Giống có đôi phần suy nghĩ về sức ảnh hưởng của thương hội tại tu chân giới này, tiền tài đúng là có sức ảnh hưởng không nhỏ, nhưng lòng thêm sự lo lắng cho Niệm Trì ít nhiều.

Chương 152: Nhất kiến chung tình ???

Trời dần về khuya, quan khách tới viếng thăm đã vãn, Bạch lan cũng phân phó người trong thương hội dọn dẹp để ngày mai bắt đầu làm việc như thường lệ, vì dù sao cũng chỉ là phân đà hơn nửa thời gian đã qua thì cũng chỉ làm cho có lệ, mọi người chỉ định thêm lựa đèn trước ngực hoặc cánh tay hết bốn chín ngày.

Bạch Lan nhìn tay Khải Đức đặt trên tay mình thì khẽ gật đầu vì trước mắt còn có người khác nên nàng không tiện làm gì khác bởi cũng có chút ngượng ngùng.

- cảm tạ Tông chủ và đại bá đã tới.

Nàng đưa ấm châm trà cho Gióng và Lý Thông rồi nói đôi lời cảm tạ.

Gióng và hai người Lý Thông biết tin từ sớm nhưng đợi tới lúc muộn mới tiến vào, phần vì không muốn người khác chú ý, phần cũng cần thời gian đàm luận đôi chút.

Gióng hơi xua tay:

- Bạch Lan tiểu thư không cần khách khí, nhà bên thông gia có chuyện bọn ta tới cũng là lẽ thường, đúng không Khải Đức??

- Hắc hắc...

- hừ...

Khải Đức cười gật đầu như gà mổ thóc, bộ dạng hân khiến Tiểu Lan hừ nhẹ nhưng vành tai có chút chuyển hồng.

- Tông chủ cũng bắt tất khách khí, người cứ gọi tiểu nữ là Bạch Lan hay Tiểu Lan đều được.

Tiểu Lan thấy Gióng gật đầu thì tiếp lời:

- Tông chủ, Thái gia tạ thế Vạn Niên tất có xáo trộn, Tiểu nữ cho rằng lúc này tiểu thư có lẽ hân gặp khó rồi!

Nàng với Niệm Trì thân như tỷ muội, bên nhau từ tần bé nên tầm quan trọng của Thái gia với Niệm Trì nàng là người hiểu rõ và nó càng khiến nàng lo lắng cho Niệm Trì hơn.

Có lẽ thông tin Tú Quỳnh lên làm hội trưởng bị việc Thái gia tạ thế khiến cho chưa thể lưu truyền rộng rãi nên Tiểu Lan chưa rõ ràng, Gióng gõ nhẹ tay xuống bàn nói:

- Tiểu Lan, ta nghe nói nhị tiểu thư Vạn Gia đã nắm chức hội trưởng trong tay, Niệm Trì thì đang bị quản thúc tại gia, dường như được thu xếp gả cho người của Thiên Kiếm tông.

"Rầm"

- không được, không thể có chuyện ấy được, Tông chủ lấy tin ấy ở đâu???

Tiểu Lan đứng người dậy chống tay xuống bàn khiến mấy ly trà ngã nghiêng vương trà ra mặt bàn,

Gióng gờ tay ra hiệu nàng bình tĩnh lại nói:

- tin này ta lấy từ Nam Doanh, nhưng tạm thời không cần quá lo lắng, Niệm Trì lấy Thái gia mới mất nên ba năm sau đoạn tang mới nói đến chuyện hôn sự.

Tiểu Lan trầm ngâm, Nam Doanh truyền lưu thông tin hơn nửa là thật vì có thể đã chứng thực không thì cũng có cơ sở nhất định, nhưng ba năm thời gian liệu có thể làm gì không? Sức ép từ gia tộc không phải đơn giản.

Nàng nhìn khuôn mặt giáp trụ bí hiểm trước mặt nhưng không thể thấy biểu hiện gì, ngay cả trong động nói.

- Tông chủ, người nghĩ chúng ta nên làm gì??

Nàng mong đợi từ người thần bí này vì dường như tiểu thư đặt tin không nhẹ vào người ấy.

- đây là việc Vạn gia ta không tiện can thiệp sâu, hơn nữa Vạn gia không phải thứ ta có thể động chạm lúc này.

Hội trưởng Vạn Niên đã xác định rồi! Người ngoài đâu dễ can thiệp được, thế lực hình thành lâu rồi sâu cạn không phải ai cũng sờ, việc Gióng gần đây tranh chấp với mấy phân đà nhưng cũng chỉ là râu ria người ta chưa chắc đã quá chú tâm, nếu động vào căn cơ thì một Việt Tông bây giờ thậm chí mười cũng khó mà hứng chịu.

- không phải ngại và tiểu thư ta đã có giao dịch sao?? Ngài nữ nhìn tiểu thư đi vào ngõ cùng??

Tiểu Lan không ngại trông đợi mà hỏi, hai người Lý Thông cũng suy đoán trong đầu, lời Gióng nói không sai nhưng thật sự sẽ không can thiệp sai??

- đúng là có giao dịch nhưng là dựa trên lợi ích, ta muốn có năng vì tài năng của nàng nhưng nàng là người Vạn Niên, hội trưởng là ai giờ không thay đổi được nữa, còn việc hôn sự biết đâu nàng có lang quân như ý??

Tuy thông tin nhận được như vậy nhưng còn cần có ý kiến của người trong cuộc, tuy nói là giao dịch thì cũng chỉ người qua đường, nếu ý người như vậy ta làm khác chẳng phải hỏng việc người nhọc thân ta sao??

- ta nên làm gì?? Ta chỉ là người ngoài cuộc, quyết định tùy thuộc vào ý tiểu thư của Tiểu Lan thôi!

- nếu Tiểu thư không đồng ý mọi sắp đặt và muốn tới với Tông chủ thì sao??

Tiểu Lan nắm chặt tay nhỏ nói.

- Tiểu thư vốn muốn ta hỗ trợ Thiên Việt để làm đường lui về sau, người chắc chắn ra muốn rời Vạn Niên.

Gióng nghe Tiểu Lan nói vậy hơi dừng tay lại nhìn nàng nói:

- nếu Niệm Trì muốn tới trợ ta thì tất nhiên ta sẽ chào đón nàng, không bất kỳ ai có thể giữ được người của ta.

Sự tự tin toát ra như thể đó là điều dĩ nhiên, khiến Tiểu Lan có đôi phần nhẹ nhõm.

- vậy chúng ta nên làm sao??

- ừm nên phát triển Thương hội một chút dù sao với thân phận nàng ta thì giao cho thương hội nhỏ này thì hơi có chút không phải, việc này Tiểu Lan cứ bàn bạc với Lý đường chủ đi... À gọi thêm Mộng Tuyền nữa.

- vâng, Tông chủ..

- vâng, Tông chủ...

Hai người gật đầu nhận mệnh, Tiểu Lan suy ngẫm nói:

- Tông chủ, có lẽ mấy ngày tới ta sẽ rời Vạn Niên.

Gióng và hai người ngi hoặc:

- chuyện này là sao??

- Tông chủ, nhị tiểu thư nắm quyền sẽ giảm bớt người của Tam tiểu thư hoặc giáng cấp... tiểu Lan nghĩ người dẫn đội đầu giá hội sẽ mang theo quyết định của ta, một là đuổi hai là giáng vậy chỉ bằng tự mình rời.

Tiểu Lan ngẫm nghĩ, tiểu thư trao cho nàng làm đà chủ để trợ giúp Thiên Việt, nếu bị giáng chức thì sự giúp đỡ không nhiều còn gò bó, thay vì chờ đợi thay vào đó tự rời qua Thiên Việt hẳn không phải tốt hơn sao??

Gióng nghe vậy gật đầu, Tiểu Lan lý giải không sai, nếu Thiên Việt có nàng cũng bớt phần việc cho Lý Thông, và nếu là người của mình thì cũng tiện hơn nhiều.

Khẽ xoè tay, tạo một chiếc mặt nạ trong tay đưa cho Tiểu Lan nói:

- điều đó tùy quyết định của ngươi, nhưng nếu ngươi gia nhập Thiên Việt thì tạm thời không nên ra mặt, để tránh gây chú ý mà gặp phải chèn ép không cần thiết, tốt nhất giữ bí mật thân phận.

- vâng.

Tiểu Lan hai tay nhận lấy chiếc mặt nạ màu đen khắc hoa cúc từ tay Gióng đáp lời, việc này liên hệ tới tiểu thư nên nàng cũng hiểu phải thận trọng, nếu người Vạn Niên nhận ra phong thanh thì sẽ khiến người hoài nghi.

- tốt... Việc cứ vậy mà làm, trong ba năm khiến cho Thiên Việt vươn tầm khỏi Lam Nhiên thậm chí có chút tiếng nói trong giới là được.

- rõ...

Giống đứng dậy nói rồi cất bước rời đi, mấy người đáp lời hai bác cháu Lý Thông cũng đứng dậy theo sau Giống rời đi, cơ bản là như vậy còn tiểu tiết không thể nói một sớm một chiều.

Tiểu Lan đưa tiễn ba người rời khỏi Vạn Niên, nàng đứng ở cửa lớn cúi người đưa tiễn nhìn theo ba người rời đi chột nói:

- Tông chủ, Tiểu thư chắc chắn không đồng ý với hôn sự này, bởi trong lòng Tiểu Thư đã có người khác. Người ấy từng nói tiểu thư giống một tiểu nương tử.

Giống hơi khựng chân lại nhưng vẫn điềm nhiên bước đi, bóng ba người rất nhanh mất hút khỏi tầm mắt.

Tiểu Lan nhìn theo mỉm cười, nàng biết chắc như vậy vì lần đầu tiên nàng thấy tiểu thư quan tâm đến một nam nhân, thậm chí trong mơ còn hôn đôi.

- công tử, không phải ý nói là công tử đó chứ??

Lý Thông cười hỏi khi ba người đi qua một khúc cua nhỏ, hẳn nhớ lần gặp trước công tử có nói vậy nha.

- bá bá.. Thật là công tử sao?? Mới gặp một lần thôi! Không lẽ là "nhất kiến chung tình" trong truyền thuyết???

"bốp" "bốp"

- truyền thuyết cái đầu nguoi.

- hắc hắc...

Giống lấy quyền trượng trong tay đập mấy phát vào đầu Khai Đức khiến hắn hai tay ôm đầu tránh xa nhưng miệng vẫn cười.

- cái này nguoi về mà hỏi bá bá với nghĩa phụ nguoi mới rõ đúng không họ Lý tên Thông???

- ách... Nào có, nào có... Công tử cứ đùa...

- thật không???

Lý Thông xua tay phủ nhận, nhưng Khai Đức đã xán lại ôm tay mà hỏi han chuyện tình xưa cũ, Lý Thông tức khí đập hắn mất phát mới đuổi theo Giống.

- nếu là như vậy thì nên làm sao cho phải?? Mỹ nhân ah...là mỹ nhân đó công tử??

"bốp"

Lý Thông hỏi ý kiến cũng phải ăn ngay một đập vào đầu.

Giống vừa đi vừa nói với Lý Thông:

- này vừa nói không phải sao??? Trong ba năm nguoi phải phát triển Thiên Việt ít nhất gấp năm mươi lần bây giờ.

- ách... Không dễ đâu.

Lý Thông lẩm nhẩm tính toán, lắc đầu ba năm thì quá gấp ah, hơn nữa túi của hắn gần như rỗng sau khi Thanh Hà rời đi rồi.

- nếu không được, ta cho nguoi chế độ giảm béo phù hợp.

Giống nhếch mép nhìn khối mỡ bụng phì nhiêu của Lý Thông nói khiến hắn phải lấy hai tay kéo áo che đi bụng hờ cười gật đầu:

- tất nhiên là được, ta là Lý Thông ah.

- tốt... Còn mấy tân đệ tử mới nhận khỏi phải đưa về, cho vào tháp tu luyện luôn đi bảo Tiểu Thanh hướng dẫn họ tu luyện. Còn nguoi với Thạch Sanh tới Vạn Tượng một chuyến nói Bá Khanh cung cấp tài nguyên nhớ phân chia lợi tức phù hợp đừng để chúng quá thiệt thòi. Ừm mấy cái từ lâu cũng mở rộng hơn đi ta muốn Lam Nhiên này bất kỳ thông tin gì không quá một ngày ta phải rõ....

Giống vừa cất vừa phân phó, Lý Thông lật bật ngay sát bên từng ngón tay gấp xuống lẩm bẩm nhớ kỹ từng lời, phía sau lưng Khai Đức chỉnh đốn y phục sau khi bị ăn đập hi hục đuổi theo thi thoảng nhấp đôi hớp rượu.

Sáng sớm hôm sau, khi các tân đệ tử tụ tập về núi Giống dẫn đội ra ngoài thành bí mật đưa vào tháp tu luyện, Tiểu Thanh bắt đại phân thân chia ra hướng dẫn đệ tử tu luyện còn chính chủ ở ngoài bầu bạn với Giống cùng Kim Thiềm, các đệ tử tham gia thí luyện sắp tới cũng được tổng vào trong.

Ba người Lý Thông, Thạch Sanh, Khái Đức thì cáo biệt mà chẳng không biến mất về hướng Vạn Tượng theo chỉ thị mà Gióng đã nói qua, hẹn gặp lại trước lúc thí luyện bắt đầu ở Nguyên Thọ.

Gióng thu hồi hắc giáp trên thân lại, trở thành một hài tử sáu tuổi, nắm tay nhị nữ quay trở lại trong thành, một vài ngày sau cũng tiến vào báo Thiên tiểu tháp tầng hai tu luyện, biến tiểu tháp thành một hạt bụi nhỏ trong phòng nghỉ tại Nam Doanh khách điểm.

Thời gian dần trôi qua, thành Lam Nhiên sau tuyển trạch đệ tử bắt đầu trở lại như bình thường, Vạn Niên thương hội bắt đầu chuẩn bị cho đấu giá thường niên sắp tới nhưng bất ngờ tân chủ đề lại đơn từ chức mà biến mất không một ai biết đến.

Các hộ gia đình trong thành khăn gói lũ lượt dắt theo hài tử rời thành ra ngoài, các địa phương trong địa phận Lam Nhiên những đông người hỏi hà trên tay cầm bản đồ chỉ dẫn mà tìm đường tới Việt Tông.

Việt Tông dưới sự phân phó của Hắc Tuyên bày tiếp đón Trắc thí ở Hắc Mặc bình nguyên tiếp đón mấy ngày trời, mới đầu hơi bất ngờ nhưng khi biết là thông báo của Gióng thì hồi thúc mọi người làm việc nghiêm chỉnh, thậm chí dựng hẳn lầu các để biến Hắc Mặc thành nơi Trắc thí về sau rồi cử chấp sự đệ tử thay nhau tới mà túc trực thường ngày.

Gióng thường ngày tu luyện lúc mỗi một gối đầu lên đùi nhị nữ nghỉ ngơi, khi thì cùng đi dạo phố, mua đồ vặt vặt cho tu luyện cho sinh hoạt đưa vào tiểu tháp dù sao những tân đệ tử này cũng còn nhỏ tuổi và cần giải lao, tăng một trở nên báo nhiệt hơn có chia khu tu luyện với sinh hoạt của đệ tử và chấp sự, Tiểu Thanh giảng giải tu luyện về sau phân phó cho chấp sự quản lý rồi cũng trở lại tầng hai tu luyện.

Lão Bản thấy phòng Gióng treo biển bế quan cũng không quá để tâm, cường giả đôi khi bế quan một quãng thời gian dài dặc quên đi thời gian là quá bình thường.

Thành Lam Nhiên có những bước chuyển mình lớn, từ lâu Vạn Tử được dựng lên ở các phố sôi nổi náo nhiệt với các loại tử đa dạng, Thiên Việt xuất hiện một nữ phó hội chủ đeo mặt nạ hoa cúc quản lý và có thêm nhiều tài nguyên khiến giới tu sĩ thêm muốn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Nữ tử Vân Nhã

Thành Lam Nhiên cổng Bắc rộng mở từ sớm, trên bức tường đã được dán thông cáo từ sớm về việc đoàn đấu giá lưu động của Vạn Niên hôm nay sẽ tới.

Gióng ngồi trên lầu các cao cách đó một khoảng, cầm trong tay danh sách những thông tin mà Tiểu Lan cho người đưa tới, nàng đã nhận được nó trước khi rời khỏi Vạn Niên.

- công tử, người tới rồi!

Tiểu Thanh thu hồi thần thức hướng Gióng nói.

Khẽ gật đầu Gióng hỏi:

- ừm... Có gì đặc biệt không??

- à thiếu nữ khá xinh đẹp...

- hừm...

Tiểu Thanh cười nhẹ, Lý Thông cũng đã nói lại mọi chuyện cho nàng, nhưng nàng cũng không quá quan tâm lắm, khẽ đánh giá thực lực mấy người đang tới nói:

- hi không có gì đặc biệt, đội hình vẫn như trước của Niệm Trì, chỉ khác là đều là những khuôn mặt mới, vẫn tứ thủ hộ, tu vi nhìn hơn một hoá thân ba bán thân, xem ra thân phận nữ tử dẫn đội không kém.

Gióng gật đầu:

- vậy hẳn nữ tử đó là Vân Nhã, tứ Thủ Bách Lý Triều Dương.

- công tử, lần này chúng ta có tham gia đấu giá không??

Tiểu Kim châm trà vào ly Gióng khẽ hỏi, nàng chưa từng tham gia đấu giá hội nên có chút thích thú.

- nàng muốn tới đó sao?

Giống cảm nhận được sự hứng thú không ít của nàng nên cười hỏi.

- dạ, Tiểu Kim chưa từng tới lần nào ah.

- aizz không có tiền đúng là có chút khổ não, được rồi! Nàng muốn thì chúng ta tới xem chút, nếu nàng thích gì cứ nói... Trong khả năng thì ta sẽ mua cho.

Giống ngả lưng vào ghế hơi thở dài, không lâu trước gần như dốc khổ đưa cho mẫu thân, giờ cũng chẳng có gì mấy, cái cảm giác thấy bản thân rất nghèo không vui vẻ chút nào.

"chụt" "chụt"

Tiểu Kim khẽ đưa môi hồng đánh dấu son vào bên má Giống cười nói:

- Tiểu Kim biết công tử tốt nhất mà!

"chụt"

Tiểu Thanh cũng không chậm trễ thêm vào bên má khác của Giống, còn lấy tay kéo đầu Giống vào ngực mà lung lay, khiến Giống có cảm giác ngọt vị đưa tay vỗ hông nàng một cái mới khiến nàng buông tha.

- dừng..

Thấy Tiểu Kim hơi hướng nhìn Tiểu Thanh mà muốn đứng dậy thì Giống vội giơ tay ra hiệu nàng dừng lại, hành động hơn thua này mấy ngày qua Giống gặp nhiều rồi tuy cảm giác không tệ nhưng chỗ đông người thật có chút kỳ quái.

Tiểu Thanh nháy mắt với Tiểu Kim khiến nàng ta có chút hậm hực, hành động của hai mỹ nữ khiến lầu các có những tiếng xôn xao nhưng họ nhìn mặt một tráng hán có khuôn mặt bầm tím nằm trong xó cầu thang liền im bặt.

Tráng hán đó là tác phẩm của Tiểu Kim ah, nhìn nàng bộ dạng nhẹ nhàng nhưng cũng là thành phần ưa bạo lực, gã bung trà tới không biết vô tình hay hữu ý cầm vào tay nàng bị ăn ngay một trận cuồng phong vào mặt, nếu không có lão bản năn nỉ sợ rằng hán không thể thẳng được nữa rồi.

- công tử, người đã tới..

Tiểu Thanh dứt lời thì đoàn người đã tới cổng thành. Dẫn đầu là một đội hộ vệ sau đó là một chiếc xe ngựa đẹp đẽ treo cờ hiệu Vạn Niên, tứ thủ hộ hai người cưỡi ngựa hai bên, phía sau là gần hai mươi người khác.

Người dân tu sĩ đứng dẹp sang hai bên chào đón hoan hỉ, vì ngoài đấu giá lớn thì dịp này đội lưu động này sẽ mang tới nhiều vật phẩm đa dạng để bày bán trong cửa hiệu của phân Đà.

Giống hơi tiến lại nhìn xuống, tràng cảnh nhộn nhịp này khá thú vị, nói lên sự ảnh hưởng của thương hội lớn đúng là không hề tầm thường chút nào, người ta nói có tiền mua được quý thần, thứ không mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng rất nhiều tiền quả đúng không sai,

- Tiểu Thư, có hoá thân cường giả dùng thần thức kiểm tra chúng ta.

Một lão thủ hộ truyền âm cho Vân Nhã phía trong kiệu, người này hẳn là Hoá thân cường giả đứng đầu mà Giống nói tới.

Chiếc rèm cửa xe ngựa được vén lên lộ ra khuôn trắng đầy đặn, nàng khẽ mỉm cười gật đầu với mấy người đang vẫy tay bên đường rồi truyền âm hỏi:

- người nào??

- nữ nhân phía trên lầu trước mặt..

Vân Nhã hướng mắt nhìn, nhưng khiến nàng trở nên kinh ngạc là trên đó có hai nữ nhân và một hài tử đều còn rất trẻ nhưng nàng không thể nhìn ra tung tích tu vi gì.

- biết cảnh giới cụ thể không??? Họ đang nói gì thế?

- ta không rõ, tu vi thần thức đối phương lớn hơn ta rất nhiều.

Lão đầu lòng có chút khó chịu vì lão lép vế trước một nữ nhân trẻ tuổi, thậm chí người bên cạnh kia cũng không đơn giản.

Thấy ba người phía trên lầu hướng mình nhìn lại, tiểu hài tử đó còn cười vẫy tay với nàng, khiến nàng vô thức nhìn hài tử đó một chút khoé môi hơi nhếch lên muốn mỉm cười đáp lại nhưng lắc đầu tỉnh táo lại:

- xem ra Lam Nhiên này không đơn giản, Hoá Thân xuất hiện nơi đường phố?? Không lẽ tam tiểu thư đệ tử nữ Bạch Lan ở lại có mục đích?? Lát nữa

điều tra thông tin gần đây ở Lam Nhiên cho ta.

- được.

Vân Nhã rồi buông rèm xuống, lão đầu hơi gật đầu đáp lời, nữ tử trong xe ngựa này tuy tu vi thấp hơn lão nhưng trước thân phận đối phương lão cũng không phải có thể chối từ.

Đoàn người bước đi giữa sự chào đón của đám đông, Tiểu Thanh cất lời nói:

- cũng là mỹ nữ đúng không công tử?? Có hay không cũng muốn thu tới tay?? Nhưng dường như nàng ta cũng có định lực ah hay hấp lực của công tử yếu đi rồi??

Tiểu Thanh gờn nhẹ nhưng quát thật nàng có chút hiếu kỳ, tiện tay thu về cũng khiến phía mình mạnh thêm ah.

Giống không để tâm lắng tới lời gờn của Tiểu Thanh, ngẫm nghĩ dặn:

- xem ra không phải người đơn giản, nàng tới tìm hiểu Thông tin chỗ Tiểu Lan, dặn nàng cẩn thận chút.

- dạ..

Tiểu Thanh đáp lời rồi hướng về một hướng trong đám đông hơi mấp máy miệng, một lúc sau một bóng dáng thiếu nữ gật đầu nhẹ rồi biến mất trong ngõ nhỏ.

Đó là một Tiểu Thanh khác ah, một người cửu thân đúng là tiện để làm gì đó, tâm linh tương thông cảnh giới không tệ, Giống thấy vậy gật đầu rồi cùng nhị nữ rời đi.

Lam Nhiên về đêm, đèn sáng khắp con phố dài, trong ngày hôm nay người đến đây nhiều hơn phần vì đấu giá quan trọng thường niên, các tông môn một lần nữa xuất hiện tham gia đấu giá cũng vì thí luyện đệ tử sắp diễn ra tới đây.

Phân đà Vạn Niên, Vân Nhã nắm trong tay đơn từ chức của Bạch Lan đập mạnh tay xuống bàn nói:

- đánh hơi quả có chút nhanh nhẹn, ta thật muốn nhìn khuôn mặt của nàng ta lúc này, nàng ta giờ ở đâu??

Lão bản khúm núm cúi đầu thưa:

- tiểu thư, sau khi Bạch Lan đã chủ đề lại đơn này thì xuất thành hướng tổng bộ mà đi.

- Tổng bộ sao?? Hừ nàng ta tới đó thì làm được gì?? Ván đã đóng thuyền một tí nữ có thể thay đổi được sao?? Ngươi đi làm việc đi.

- vâng tiểu thư.

Lão bản nhận mệnh lui đi, ra đến cửa khẽ thở phào nữ nhân này khó mà hầu hạ, xem ra sau này lão khó thở rồi.

- Bách tiền bối..

Thấy dưới cầu thang có người bước tới lão hướng nhìn vội cúi đầu chào hỏi.

Bách lão gật đầu:

- tiểu thư có ở bên trong??

- có, mời tiền bối..

" cách" " cách"

Bách lão phất tay ra hiệu cho lão bản lui đi, đưa tay gõ cửa cất lời gọi:

- tiểu thư, ta vào được chứ??

- vào đi.

Vân Nhã đáp lời, lúc mới tới nàng bảo lão đi tìm hiểu thông tin cần chú ý gần đây ở Lam Nhiên, chắc giờ đã thu thập được.

Bách lão ngồi xuống bàn khẽ nhấp chung trà rồi mới mở miệng nói những gì hắn tìm hiểu được:

- Tiểu thư, đáng chú ý nhất ở Lam Nhiên thì có hai chuyện, một là có một tông môn mới tên là Việt Tông mới thành lập nghe nói rất cường đại tông chủ dường như có tu vi Luyện Hư thậm chí còn cao hơn vì thấy bảo hấn đang bị trọng thương, cường giả chúng ta gặp lúc sáng chính là đường chủ của Việt Tông. Hai là việc đà chủ Tru Hoang bị nhần giả Lãnh Tiêu Thần đồ sát giữa phủ thành chủ.

Vân Nhã nghe những điều Bách Lão nói mà suy ngẫm hỏi:

- Việt Tông cường đại vậy sao?? Xuất thân từ đâu? Lam Nhiên ta chưa từng nghe có cường giả cấp bậc này. Còn chuyện diệt sát là sao??

- mấy người này có thể nói trống rỗng mà xuất hiện sau đó diệt sát hai thế lực nhỏ là Ngũ Lang và Lục Lâm cách đây hơn một năm rồi thành lập Việt Tông. Việc đả chủ Thiên Kiếm tông của Tru Hoang bị diệt sát thì cũng có phần liên quan tới Việt Tông này, tên đả chủ này kích động các phân đà và phò thành chủ Tru Hoang với vị nhân giả đó vô có tấn công Việt Tông còn buông lời khiếm nhã khiến nhân giả đó tức giận mà xuống tay.

Bách lão từ tốn mà thuật lại, thông tin này hẳn không quá khó để có được, vì đây là chủ đề nóng hổi trong một thời gian dài và hầu như ở Lam Nhiên ai cũng biết tới.

- Oh! Việt Tông này về sau cần chú ý nhiều hơn..

Vân Nhã kinh ngạc nói, một cái thành khi ho cò gáy có cường giả bậc này nâng cần đặt trong tâm chú ý nhiều hơn.

- tiểu thư, ta đưa trà tới.

Lão bản lật bật bưng một khay trà bước vào nói, khẽ đặt khay trà trên bàn quay đi thì chợt dừng lại nói:

- tiểu thư, ta có chuyện này không biết có nên nói không...chuyện Việt Tông này.

"rầm" "xoảng"

Vân Nhã vỗ mạnh bàn trà khiến ly tách rơi nền vỡ tan khiến lão bản giật thót mình vội quỳ xuống cầu xin:

- tiểu thư tha tội, tiểu nhân không cố ý nghe lỏm hai người nói chuyện... Chỉ là chuyện này có liên quan đến tam tiểu thư.

Vân Nhã đang tính nổi đóa một chàng để dẫn mặt nhưng nghe nói liên quan đến tam tiểu thư khiến nàng trở nên hiếu kỳ.

- đứng dậy đi, lần sau nhớ không được tái diễn như thế! Người nói Tam tiểu thư có liên quan??

Lão bản đứng dậy liên tục cúi người cảm tạ:

- vâng, tiểu nhân biết tội...tạ tiểu thư khai ân.

- tiểu thư, liên quan gì không thì ta không rõ, những lần đấu giá năm trước Việt Tông này có tham gia hơn nữa còn áp mấy vị đả chủ tông môn phút huyết giữa đấu giá, tới hôm đó Tam tiểu thư và Bạch đả chủ có hẹn gặp mặt với người Việt Tông.

Vân Nhã lấy khăn tay lau đi chút nước trà dính trên tay mình chăm chú nghe lão nói mà hỏi lại:

- họ nói chuyện gì người biết không??

- thưa không, chỉ là lúc trở về ai cũng má đỏ hây hây ah.

- được rồi! Người lui đi.

Vân Nhã phát tay bảo lao rồi đi xem ra lão không biết gì thêm nữa, nhưng như vậy đủ rồi!

Lão bản được tha vội vàng lui ra ngoài, không quên cẩn thận khép cửa lại cẩn thận.

- Tiểu Thư, chúng ta nên làm gì??

Bách lão ngẫm nghĩ hỏi, việc của Tam tiểu thư này cũng là một phần việc mà trước khi rời đi hội trưởng có dặn dò phải xử lý những thứ liên quan.

- trước hết chuẩn bị kỹ đấu giá hội đi. Còn chuyện này ta sẽ gặp thử người Việt Tông xem phong thanh gì?? Đấu giá lần này họ hẳn sẽ tới.

- được. Vậy ta cáo lui.

- đi đi..

Vân Nhã gạt đầu nhìn Bách lão rời đi, nàng yên lặng suy ngẫm một hồi mới ra lệnh cho hạ nhân chuẩn bị nước tắm, lưu động quá có chút mệt mỏi đôi khi tu sĩ chỉ cần dùng linh lực để tẩy rửa thân thể hay ép bụi ra ngoài nhưng tắm rửa vẫn là điều ưa thích hơn cả đặc biệt với nữ nhân.

Chiếc thùng nước tắm lớn trên mặt rải chút hoa hồng nghi ngút toả khói mờ, Vân Nhã trút bỏ y phục nhiều lớp để lộ thân hình hoàn mỹ, trên lưng nổi bật với một hình xăm hoa mẫu đơn chỉ khác là dưới bông hoa ấy không phải cành lá mà là một thanh kiếm cắm thẳng xuống tận cùng.

Tại một góc thành khác Nam Doanh khách điểm phòng cao cấp trên lầu, Gióng nằm trong một một bể nước ấm, hai bên là nhị nữ tuyệt sắc cũng đang

trút bỏ lớp y phục của mình, nhón chân từng bước tiến tới sau lưng Gióng mà trườn mình xuống ngay cạnh.

- công tử...

- công tử...

Gióng nhìn hai vụ vật hại nước hại dân này, gật đầu mà đành phó mặc.

Tiểu Thanh kể lại những điều nhận được từ Bạch Lan, Tiểu Kim hai tay nhẹ nhàng gọi đầu cho Gióng.

Gióng chăm chú nghe Tiểu Thanh báo cáo, nhưng hai quả lắc cứ đung đưa trước mặt khiến không nhìn nổi song trào vắn vũ trường trị, trong phòng vang lên những thanh âm mê người, tiếng tranh đoạt cười đùa suốt một thời gian dài.

Ngoài trời đêm buồn, phố vắng người...

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Gặp gỡ

Trước cửa Vạn Niên thương hội phân đà Lam Nhiên hàng dài người xếp hàng tiến vào, đây là dịp mở mang tầm mắt cũng như kiếm được đồ gì đó phụ trợ tu luyện nên giá cả dễ vào tuy hơi cao nhưng nó không là vấn đề.

- mời Tông chủ

- mời Tông chủ...

-...

Từng người khẽ nép người nhường đường, đưa tay ra dấu mời khi thấy Gióng bước tới, đùa á hải tử còn đang tu luyện tông người ta, tu vì như thế ai dám không nhường đây? Những khuôn mặt mỉm cười hoà nhã.

- mọi người khách khí, vậy ta không hỏi từ.. Đa tạ.

Gióng buông tay ở eo nhị nữ ra, khẽ chấp tay gật đầu với những người này, rồi cứ thế mà bước lên trước.

- Tông chủ mời...

Hiếu Ân khẽ nhún người hạ thấp thân mình như thể một thiếu nữ, toan muốn nhường đường.

Gióng lắc đầu:

- không cần, ta đứng đây được rồi!

Phía trước đều là mấy Đà chủ các tông môn, dù sao Gióng không muốn làm quá, người xưa nói rồi "con giun xéo lắm cũng quằn" huống chi là con người? Dù áp lực để áp một đầu vừa đủ khiến có thể thừa nhận thì đẹp.

Mấy người phía trên rục rình nhường đường nghe vậy thì thở nhẹ trong lòng, quay người lại hữu hảo đôi lời:

- tông chủ cũng tới...

- tông chủ hảo..

-....

-...

- ha ha...chư vị tốt..

Người đã khách khí, Gióng cũng phối hợp hoàn hảo cười thành tiếng chấp tay đối lại.

- Tông chủ không biết lần này có hứng thú với món nào??

Hiếu Ân bắt chuyện, đứng cạnh cường già khiến nàng khá áp lực nên nói đôi câu làm giãn bầu không khí.

Giống thân hắc giáp cao lớn, vòng tay qua eo nhị nữ cúi xuống nhìn Hiếu Ân nói:

- ta không có hứng thú với gì lắm, lần này tôi chỉ là muốn mua chút gì làm quà cho hai tiểu mỹ nữ này thôi!

" ái" " ử"

Giống đưa tay nắn nhẹ hai mông tròn khiến nhị nữ đỏ lựng khẽ nép mặt vào giáp ngực lớn.

- ách...thật hâm mộ hai vị tiền bối!

Hiếu Ân thấy vậy nhập ngừng chúc mừng, những người khác bị thanh âm khiến ngoảnh đầu nhìn lại nhưng rất nhanh trở lại bình thường, người ta là cường già ah.

Thái độ của những người khác Giống thu vào hết trong tầm mắt, đó là hiệu ứng Giống muốn. tạo cho mình một tật xấu, nói chính xác là điểm yếu để người khác có điểm để dựa vào và cũng muốn một người nghĩ như vậy.

- trước khi đến đây ta có nghĩ vậy nhưng giờ thì ta lại thấy có hứng thú với Hiếu Ân nha! Nếu nàng thích mua gì cứ bảo ta.

Giống cúi xuống ghé tai nàng nói, nhưng thanh âm cũng đủ người khác nghe thấy.

Hơi thở nóng rực phả vào tai Hiếu Ân, khiến nàng hơi chút run nhẹ, cúi đầu đáp:

- tiểu nữ... Tiểu nữ cũng không có muốn mua gì cả... Đa tạ tông chủ có lòng.

Hiếu Ân bắt giác hơi nhích lên trước, đôi chân hơi khép lại, tay nắm lại với nhau trước người như phòng thủ một cách tự nhiên của cơ thể. Mấy người cùng đi với Hiếu Ân cũng theo đó một loạt.

- Tông chủ, người rất xấu xa..

Tiểu Kim buột miệng nói, rồi lấy tay che miệng.

- Tông chủ nói phải ah, Hiếu Ân đã chủ khiến mọi nam nhân khó mà không thấy hứng thú..

Nghiêm Bá đứng trước không xa ngoái đầu lại đồng tình, nét dâm hoặc hiện ti hí trong đáy mắt.

- hừ ngươi câm miệng.

Hiếu Ân dậm chân dấy nẩy, có những người nàng sẵn sàng cho ăn đòn là đằng khác.

- hắc hắc... Đồng dâm nói chí lí.. À đồng đạo nói phải..

- hắc hắc...

Giống cười dài gợn ngón cái về phía Nghiêm Bá, Nghiêm Bá xua xua tay ý không phải nhưng chỉ nụ cười thôi cũng đủ hiểu. Xung quanh cũng xuất hiện những tiến cười nổi vào.

- hai người...

- tránh ra ta đi trước...

Hiếu Ân đỏ mặt phất tay áo, xô mấy người phía trước mà hục hặc tiến vào như thiếu nữ mới độ xuân xanh hồn dỗi.

Nàng đi rồi! Tiếng cười không còn gượng ép mà thoải mái hơn nhiều, từng người xuất ra lệnh bài phòng mình chọn lối lướt tiến vào.

Vân Nhã đứng ở cổng tiếp đón, mọi việc được nàng giữ trong mắt, nàng khẽ chào hỏi từng người tông môn tiến vào.

- tiền bối hẳn là Việt Tông Tông chủ?? Tiểu nữ rất vinh hạnh được gặp người.

Nàng hơi hạ người hành lễ với Giống, thần thức như vô ý xem xét nhưng khiến nàng kinh nghi vì chỉ là một mảng mông lưng.

Giống vội đưa tay đỡ nàng dậy, không quên động chạm đôi chút nói:

- gặp được tiểu thư là vinh hạnh của ta mới đúng! Không biết ta có thể cùng tiểu thư thiết kế một cuộc hẹn chăng??

Vân Nhã cảm giác được hơi nóng từ bàn tay đen ấy nhưng không chủ động tránh né mà nhu lệ đáp:

- có lẽ tối nay tiểu nữ rảnh, không biết tông chủ có muốn cùng tiểu nữ thưởng thức một tuần trà???

- tốt.. Vậy xin phép tiểu thư

- mời.. Tông chủ..

Giống bước cùng nhị nữ bước vào phòng đấu giá, Vân Nhã hơi cúi đầu đưa tiễn, nàng nhìn theo một chút rồi theo đường khác mà đi.

Phòng số mười cửa đóng kín, Tiểu Thanh hua tay tạo một lớp màng ngăn cách với bên ngoài, nàng ngồi xuống cạnh Giống hỏi:

- công tử, người muốn gặp Vân Nhã thật sao??

- gặp chứ, tất nhiên phải gặp, gặp để giải đáp nghi hoặc cho nàng ta.

Giống thu hồi hắc giáp trở lại với hình hài nhỏ bé, cầm trong tay chiếc sáo nhỏ cười nói, dù sao vẫn phải gặp vậy chủ động gặp để lái ý theo mình tốt hơn.

Đấu giá hội lần này kém đi phần nào nhiệt vì Giống không chú trọng quá mặc dù vật phẩm không kém so với trước, nhưng có lẽ phần vì Thiên Việt gần đây cũng nhiều vật phẩm phù hợp nên người ta cũng ít thiết tha tuy vậy vật phẩm đấu giá cũng tìm được chủ nhân của mình.

Sau đợt trước mấy thế lực như tán tu bát hãn tông muốn thuận lợi đoạt đồ hơn, Giống mua chút vật phẩm phù hợp với tân đệ tử để coi như làm phần thưởng và cũng đấu giá một thanh xà kiếm cho Tiểu Thanh và một chiếc trâm cài hình cánh én cho Tiểu Kim khiến nhị nữ thích thú không thôi.

Đấu giá kết thúc, tiếng gõ cửa phòng vang lên.

" cóc " " cóc "

" kết "

- tiền bối, đây là vật phẩm của ngài.

- tốt...

Tiểu Kim nhanh nhẹn nhận lấy đồ, nàng thích thú nhìn rồi cuộn tóc sau gáy dùng luôn, không quên lấy chiếc gương đồng nhỏ để nhìn lướt qua.

Tiểu Thanh đưa tay nhỏ lướt qua lưỡi kiếm gập đầu, xà kiếm giống như tên uốn lượn, mũi kiếm xê ra như chiếc lưỡi xà, phía chuôi gắn hai viên xà nhãn màu lục bích đẹp đẽ.

Tiểu thị nữ độ mười năm mười sáu, đợi mọi người kiểm đồ xong mới nhu thuận nói:

- tiền bối, tiểu thư nhà tiểu nhân mời ngài vào hậu hoa viên dùng trà.

- tốt... Tiểu mỹ nữ mời dẫn đường.

- dạ... Mời tiền bối đi theo tiểu nhân.

Giống đi theo tiểu thị nữ đi qua vài ngách hành lang mới tới hậu hoa viên, đó là một vườn hoa đào rộng rãi đang bung nở, những cánh hoa nhẹ theo con gió bông bênh đẹp mắt, giữa vườn hoa là một chiếc hồ nhỏ, trung tâm hồ Vân Nhã đang ngồi nhìn những tiểu ngư đầy màu sắc tung tăng đùa giỡn.

Giống đặt tay lên bờ vai nhỏ của tiểu thị nữ, ngăn nàng cất lời.

- tiểu cô nương đi được rồi!

- vâng..

Tiểu thị nữ hơi giật mình, nhưng nghe vậy liền cúi người hành lễ rồi đi.

- hai nàng đợi ở ngoài này đi.

- vâng công tử.

Nhị nữ đáp lời, tiến lại một chiếc lầu gần đó chờ đợi:

- Thanh tỷ, công tử không định thu nàng thật đấy chứ??

Tiểu Kim nhìn Giống đang đứng bên hồ, hướng Tiểu Thanh hỏi vu vơ.

Tiểu Thanh ngẫm nghĩ nói:

- ta không rõ, nhưng nếu là ý của công tử thì tùy công tử thôi!

Tiểu Kim:

- tỷ không ghen sao??

- không, ta chấp nhận điều đó, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, công tử là long trong thiên hạ, nữ nhân theo người sẽ không ít chỉ là như vậy thì thời gian ta được bên cạnh người sẽ ít đi, ta không ghen ta muốn trân trọng quãng thời gian bây giờ.

Tiểu Thanh trầm ngâm mỉm cười nói, nam nhân tốt vạn nữ truy cầu, không phải nàng không muốn giữ mà cơ bản giữ không nổi, thay vì nắm chặt chi bằng lưu giữ hình bóng mình trong tâm người ấy là đủ rồi!

- ần..

Tiểu Kim gật đầu, ánh mắt không rời nhìn hình bóng ấy, những điều ấy nàng đều hiểu người nàng chọn khiến nàng chấp nhận.

Giống nhìn mặt hồ lay động, chẳng nghĩ nhiều mà điềm nhiên bước từng bước trên mặt nước, dưới chân giống hình thành những vòng tròn đen nhỏ như những quân đen cờ vây nâng đỡ thân thể Giống rồi nhanh chóng biến mất.

Giống vừa bước vừa ngâm thơ:

"hoa rơi, nước chảy vô tình

Vấn đạo, mà mất một thời xuân

Nhân gian, bể khổ người vẫy vùng

Mỹ nhân, lòng đầy tơ vương ấy

Môi cười, ai biết có vui chăng??"

Vân Nhã ngoảnh đầu lại nhìn theo, hắc giáp cao lớn nhẹ nhàng bước đi trên mặt hồ phẳng lặng, phi phong tung bay trong gió mềm mại, nàng mấp máy môi đọc theo những câu thơ xa lạ.

Giống ngồi xuống ghé nhìn nàng nói:

- cảnh sắc tuyệt đẹp lại được ngồi bên mỹ nữ, ta nghĩ hẳn là không có nam nhân nào không muốn.

- Vậy mà Tông chủ lại có hẳn vài mỹ nữ ah, nếu tiểu nữ mà là nam nhân ắt phải đỏ mặt.

Vân Nhã khẽ châm trà vào tách sứ đưa tay đẩy tới trước mặt Giống nói.

Giống nhận lấy chạm vào những ngón tay nàng.

Vân Nhã hơi rút tay lại nhưng như thể từng ngón tay nàng bị giữ chặt lại nên cũng đành thôi.

- dù là kẻ thù của nam nhân toàn thiên hạ thì đã sao?? Chi cần nhìn thấy nụ cười trên môi hồng thắm là đủ rồi!

Giống hơi vuốt ve những ngón tay thon dài như ngọc nói, rồi khẽ buông tay.

Vân Nhã thu tay về cười:

- Tông chủ là người có hoa tâm, e rằng nữ nhân theo người sẽ khổ, tiểu nữ thật không hiểu hai vị tiền bối ấy sao lại theo người.

- trong tâm có hoa nhưng lại chẳng thể vô tâm cũng chẳng muốn vô tâm, vậy đành là người chăm hoa.

Giống từ tốn nói, nếu yêu hoa phải biết chăm hoa, hoa sẽ nở dù giữa bão tuyết giăng đầy.

- phải chăng lần trước Tông chủ gặp tam tiểu thư với Bạch đà chủ cũng vì lẽ đó??

Vân Nhã không nói thêm mà hỏi về lần gặp đó.

Giống gật đầu thờ dài tiếc nuối:

- nếu đã không thuộc về mình thì nào có giữ được?? Ta là người hoa tâm nhưng thích sự thuận ý. Người vì gia tộc, người đã có kẻ thương!

Vân Nhã Trầm ngâm, từ lời nói nàng có thể nhận ra là không giả ngoài trừ tiếng thờ dài.

- ta thấy Tông chủ đâu có tiếc nuôi chút nào??

- ah... Thuận thiên, thuận người, thuận tâm. Chuyện đã qua tiếc nuôi đâu có thể thay đổi? Con người phải sống về tương lai chẳng phải lúc này có Vân Nhã tiểu thư sao??

Vân Nhã khẽ nháp ngum trà, nhìn Gióng nói:

- tiểu nữ lại không thích nam nhân đâu này???

- ha ha... Thời gian sẽ trả lời cho mọi câu hỏi.. Lần này gặp mặt hẳn là không phải nói về chủ đề này đi??

Gióng cất tiếng cười sáng khoái, hỏi vào vấn đề chính.

- tiểu nữ hi vọng người và tam tiểu thư không có liên hệ gì đặc biệt.

- xem ra nhị tiểu thư Tú Quỳnh rất đề phòng tam tiểu thư nhỉ?? Hội trường đã tới tay, Vạn Niên không thể đổi nữ rồi??

Gióng nghi hoặc hỏi lại.

Vân Nhã hơi kinh ngạc vì, thông tin này vẫn giữ trong tổng bộ chưa chuyển cáo ra ngoài sau khi hết bảy bảy bốn chín ngày của Thái gia.

- không nghĩ tới Tông chủ lại nắm rõ vậy??

" cách"

Gióng đặt chiếc lệnh bài Nam Doanh lão bản đưa cho xuống bàn.

- thì ra là Nam Doanh, khó trách khó trách..

Vân Nhã nhìn tấm lệnh bài cao cấp của Nam Doanh hiểu ý, Nam Doanh tiêu thụ thông tin hầu như cao tầng tu sĩ ai cũng biết, hơn nữa đây là lệnh bài có thể tiếp xúc với thông tin phía trên.

- lần này ta tới gặp Tiểu thư cũng giống với lần gặp Tam tiểu thư ah.

Gióng thu lệnh bài lại nói.

Vân Nhã chăm chú chờ đợi:

- xin mời Tông chủ kiến giải.

- ta muốn thiết lập giao dịch với tiểu thư, tiểu thư cũng biết đầy giữa tông môn và thương hội luôn có mối liên hệ, đó là trao đổi lợi ích, ta mua người mua đôi bên cùng có lợi đúng không??

- đều đó là dĩ nhiên, với một cường giả như tông chủ và một Việt Tông có tiềm năng về sau giao dịch này tất nhiên tiểu nữ sẽ đồng ý.

Vân Nhã gật đầu, người làm kinh thương có ai mà không quan tâm đến kiếm lời, Việt Tông gần như đã cầm trịch Vạn Niên, phân đà ở Vạn Niên tất nhiên không thể bỏ qua giao dịch này.

Dù là có thương hội riêng nhưng việc liên hệ với thương hội khác cũng không thể lơ lãng, Gióng hiểu điều đó và Vạn Niên một thương hội lớn có nhiều thứ mà nhiều người muốn.

- tam tiểu thư cũng đã đáp ứng với giao dịch này nhưng hiện tại xem ra phải nhờ tiểu thư rồi!

Vân Nhã gật đầu, sắp tới nàng thay vị trí của Đà chủ của Bạch Lan nên điều này nàng phụ trách là dĩ nhiên.

Gióng đặt bàn tay lên tay Vân Nhã hỏi:

- thực ra còn một điều nữa... Ta muốn tam tiểu thư nhưng nàng từ chối, còn Vân Nhã không biết có từ chối ta không??

Vân Nhã gỡ tay Gióng ra mỉm cười nói:

- như tông chủ đã nói... Thời gian sẽ trả lời mọi câu hỏi? Câu hỏi của tông chủ tiểu nữ tin thời gian sẽ trả lời cho người.

- Vân Nhã còn ở Lam Nhiên thì ta tin thời gian sẽ cho ta một câu trả lời thích đáng. Cũng đã muộn, có lẽ ta cần phải trở về. aizzz cảnh đẹp, người đẹp, lòng thật không muốn rời... Tiểu thư gặp lại sau.

Gióng thở dài một hơi đứng dậy rời đi, Vân Nhã đứng dậy hành lễ đưa tiễn mắt nhìn theo đến khi Gióng khuất bóng mới thôi.

Bách lão một lúc sau từ trên không xuất hiện, này giờ lão đứng góc xa theo dõi cuộc đối thoại, đợi khi người đã rời đi và không có dấu hiệu thần thức mới ra mặt:

- tiểu thư nghĩ sao??

- còn nghĩ sao?? Tiểu thư đã là hội trưởng, Bạch Lan đã đi. Mọi chuyện coi như đã xong, người này về sau cần thận đối đãi là được.

Vân Nhã nhấp trà nhìn Bách lão nói, chuyện dọn dẹp vây cánh coi như đã xong, cũng không cần thiết va đập với các thế lực khác làm gì.

Bách lão chấp tay mà rời đi, không lâu sau trong bóng tối xuất hiện một hắc y nhân:

- lâu chủ, người giết đã chủ Tru Hoang chính là Lãnh Tiêu Thần, Lãnh Tiêu Thần giao chiến với Tiêu Mạt mà mất một cánh tay, trước đó Tiêu Mạt kết hợp với Việt Tông chặn cướp hồi nhục đan và hoá thần đan. Hai người đó hiện tại tiến về hướng Phù Tang Thành.

- tốt, đi đi..

- rồi..

Hắc y nhân báo cáo xong, nhận mệnh rồi thân ảnh như trống rỗng biến mất giữa màn đêm đen.

- Lãnh Tiêu Thần, Tiêu Mạt, Phù Tang...? Phù Tang? Thật lâu chưa trở về ah.

Vân Nhã lẩm bẩm, Có đôi chút hoài niệm về mảnh đất Phù Tang này, đã lâu rồi nàng chưa trở lại??? Nàng ngồi yên lặng trong đêm lạnh, mặc kệ gió đùa sợi tóc bay và những cánh hoa rơi nơi bàn tay nhỏ, nàng mỉm cười nụ cười ngọt ngào đến mê người.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Đường tới Nguyên Thọ

Trời tảng sáng tiếng yêu kê gáy vọng khắp thành Lam Nhiên, Gióng mơ màng thức dậy khẽ dang tay miệng ngáp dài.

"ngáp..."

"pốp" "pốp"

Hai tay vừa tầm hạ xuống hai đỉnh núi ngao ngễ, khẽ khởi động tay đôi chút, Gióng rời giường mở toang cánh cửa sổ để đón ánh nắng ngày mới.

Nhị nữ như hai tiểu miêu lười biếng, co cụm lẩn tránh để lộ chút hương son sắc.

Gióng thao luyện chút quyền cước tay chân giữa phòng, cảm nhận dòng chảy linh lực trong người mà khẽ thở dài, giá như có thể lớn nhanh hơn chút thì có lẽ tốt hơn nhiều.

- công tử hảo..

- công tử..

Nhị nữ thức dậy, quần áo đôi chút xộc xệch, khẽ trút bỏ lớp đồ ngủ không quên tiến lại ôm ấp Gióng một chút mới sửa soạn thay đồ, chải tóc...

Tiểu Kim cuốn mái tóc thành búi lớn rồi cài trâm mới, ngắm nghía trước gương hỏi:

- công tử, hôm nay chúng ta làm gì??

Gióng được Tiểu Thanh giúp thay đồ mới, dù rằng người tu luyện có thể mặc rất lâu với một bộ đồ nhưng Gióng lại không thích điều đó vì chẳng phải quá nhàm chán sao?? Ngày nào cũng như ngày nào?

Mặc kệ Tiểu Thanh động tay động chân, Gióng ngẫm nghĩ nói:

- đi Nguyên Thọ thôi! Dù sao cũng sắp tới ngày đi trước một chút, tiện thể cho đệ tử thực chiến một chút.

- dạ...

Gióng đứng trên phá khí của Tiểu Kim, ba người phi hành rời thành hơn nửa ngày trời mới hạ xuống, Gióng đưa đám người ở trong Báo Thiên Tháp ra

ngoài.

Gần bốn nghìn người trống rỗng xuất hiện, khiến không gian trở nên chật trội bất ngờ, Gióng đảo thần thức qua một lượt gạt đầu những người này thời gian qua có tiến triển không tệ.

Đa số là đệ tử trẻ tuổi nên dù trong không gian Báo Thiên có kết hợp tu luyện với nghỉ ngơi nhưng không khí ngoài trời vẫn tốt hơn nhiều, Gióng cũng có ý giải tỏa tâm lý cho chúng một chút.

Đám đông đệ tử kinh ngạc nhìn sâm lâm xung quanh trở nên thích thú vì những nơi như vậy thường ngày chúng khó mà đặt chân đến, không gian tiêu thụ lung với bãi cỏ xanh mướt dòng suối nhỏ uốn quanh hài hòa rất nên thơ, khiến chúng muốn chạy nhảy vui đùa nhưng chưa được sự cho phép nên vẫn yên ắng chờ đợi mà ánh mắt khê lướt quanh.

Những ngày qua dưới sự uốn nắn của đám chấp sự có hơn nửa là thành viên chấp pháp đường khiến chúng hiểu rõ quy định hơn nhiều.

Gần hai mươi gã chấp sự đưa mắt đánh giá xung quanh rồi hướng Gióng và nhị nữ hành lễ:

- Bái kiến công tử, Đường chủ Phó Đường chủ hảo...

- Bái kiến Công tử, Đường chủ Phó Đường chủ hảo...

Thân phận công tử của Gióng những đệ tử cũ và chấp sự cũng đã biết vì ở tông môn ngoài những lúc nghị sự Gióng luôn ở hình dạng này, thân phận đó là một ẩn số họ chỉ biết rằng vị công tử này là nhi tử của Thái Thượng Trưởng lão và địa vị trong tông chỉ dưới tông chủ.

Những tân đệ tử cũng đồng thanh nói, cơ cấu Việt Tông và những người quan trọng cũng được chấp sự nói qua nên rất nghiêm chỉnh hành lễ, chỉ là sự hiếu kỳ về vị công tử này đã vượt qua sự thích thú của khung cảnh đặc biệt là nữ hài tử ánh mắt trở nên cuồng nhiệt.

Gióng gạt đầu phân phó:

- lần này coi như nhiệm vụ dã ngoại, đó sẽ là hành trang cho mọi người trong quá trình tu luyện sau này, các chấp sự quản lý đệ tử chặt chẽ hướng dẫn cho đệ tử cách sinh tồn trong sâm lâm, để tự trải nghiệm nhưng nhớ đảm bảo an toàn.

- vâng..

Chấp sự lĩnh mệnh bắt đầu dẫn chúng đệ tử đi, những đệ tử đã trúc cơ hay luyện khí hậu kỳ được dẫn đi săn thú. những người khác người thì đi đắp đê bắt cá, kẻ hái rau hái nấm người dựng trại kiếm củi... Chấp sự vừa chỉ dẫn vừa giảng giải những điều cần chú ý.

Đệ tử hứng thú vui vẻ làm theo, những ánh mắt cuồng nhiệt xông xáo cảm bình khí xông vào cuộc chiến yêu thú, nữ hài xấn ồng quần lộ những bắp chân tròn trắng trẻo bước xuống làn nước đuối theo những tiểu ngư nhi, chúng thích thú với những điều mới mẻ khiến những nụ cười vắng vắng đó đây.

Gióng ngồi trên một cành cây cao chăm chú theo dõi, đôi khi thấy điều thú vị chỉ trở nói chuyện với nhị nữ, Gióng không quá lo lắng vì nhị nữ toả khí tức thượng vị giả yêu thú xua đuổi đi yêu thú cấp cao, Tiểu Thanh cũng đã cho bát thể đi theo đoàn để đề phòng.

Đêm buông tắt cả cùng tụ hội bên lửa trại lớn cùng ăn uống để gắn kết tình cảm, Gióng kể cho chúng nghe về sử thi cổ về Đam San và quá trình đi tìm nữ thần mặt trời tuy nhiên cũng dần dò chừng có đặt trọng tâm tới quan hệ nam nữ của Đam San ah.

Đệ tử phân chia ngủ ở những trại lớn khác biệt, và được phân phó từng tốp thay nhau canh giới xung quanh cho đến khi trời sáng dần.

Dưới sự tiếc nuối của đệ tử Gióng lại đưa chúng vào Báo Thiên tháp, chỉ để lại những đệ tử Gióng muốn cho chúng tham gia thí luyện đợt này, ngoài ba mươi đệ tử từ trước thì chọn thêm mấy tân đệ tử có tu vi trúc cơ hoặc sắp xi.

Chấn Phong là trường hợp ngoại lệ ah, hần lúc này cũng đã luyện khí tầng năm, xem ra cũng có cố gắng không ít, hần xin phép được ở ngoài học hỏi, Gióng cũng cho phép điều này và trên đường đi cũng thu xếp cho hần đối thủ để đối luyện.

Các đệ tử được chọn lựa trên đường đi Gióng cho chúng chém giết yêu thú đến cạn kiệt linh lực rồi bắt chúng rút ra kinh nghiệm về hành động của bản thân rồi cuối ngày tổng vào Báo Thiên để hồi phục.

Chém giết, vắt kiệt rồi hồi phục quá trình tiếp diễn không dừng lại, trên thân thể có vị huyết sát nhàn nhạt, vừa mới bước ra không cần nói đã lao vào chiến đấu, Kim Liên Bình Nhi với tư cách đại tỷ cũng đầu chịu thua kém luôn kết thúc với mái tóc tán loạn và vài vết rách trên y phục cùng vết thương.

Không biết cố ý hay không vì Gióng luôn dành chút thời gian bồi thuốc băng bó cho hai nàng mà dù đối thủ nào cũng vậy các nàng đều mang thương tích rồi chờ đợi Gióng với nụ cười.

- công tử, phía trước là có người ah.

Tiểu Thanh hướng Gióng truyền đạt.

Gióng vừa đưa đệ tử trở lại bên trong tháp thì nghe nói vậy kinh ngạc:

- oh! Là người nào??

Tiểu Thanh lắc đầu:

- những người này ta chưa gặp qua, hình như là đi hái thuốc. Có chừng ba mươi người, hai năm người bảo vệ.

Giống ngầm nghĩ nói:

- chúng ta đi xem sao??

Nhị nữ gạt đầu đang không hướng những người phía trước bay tới.

Ba người hạ dừng trên một đại thụ lớn cách đám người lạ một khoảng đủ để theo dõi mà không gây chú ý.

Phía dưới là một là những người đang tắt bật dựng trại nghỉ ngơi vì trời bắt đầu nhá nhem tối, sâm lâm về đêm nếu so về độ nguy hiểm thì khác với ban ngày rất nhiều.

- Phương thúc...Y Tiên muốn ra ngoài một chút.

- ừ nhớ cẩn thận một chút.

Bạch phát lão giả gạt đầu đáp ứng khiến thứ vui vẻ tung tăng mà đi, nàng hơi ngó nghiêng đồng tây rồi lên vào sâm lâm.

Mới đây không lâu nàng phát hiện con suối có một khoảng rộng rãi nước hơi ứ lại vì bên dưới là một khoảng trũng sâu, mấy ngày trong sâm lâm thân thể có chút bức bối.

Nàng nhìn khu nước mình chọn thích thú nhưng khẽ đi đi lại lại nhìn quanh, để chắc chắn không có một ai khác, nàng tiến lại gần mặt nước khẽ đưa hua hua mặt nước rồi đứng dậy nhẹ nhàng trút bỏ lớp y phục để lộ ra Khuôn trắng đầy đặn dù mới tầm mười sáu mười bảy.

Nước da trắng hồng, cặp chân thon dài mượt mà chỉ số các vòng hài hoà bắt mắt, nàng đặt y phục lên tảng đá kê bên khẽ nhón chân bước xuống làn nước, có lẽ thời tiết giữa xuân về đêm nên hơi lạnh khiến nàng run nhẹ.

- à... Thật khéo chọn chỗ..

Giống ngồi vắt vẻo trên cành cây ngay đó, bối cảnh thanh xuân ấy dường như ngay trước mặt.

- công tử, người nghĩ nàng đẹp hơn hay ta đẹp hơn??

Tiểu Kim ngồi sát bên hỏi, Tiểu Thanh cũng hướng về Giống chờ đợi.

- nàng nghĩ ai đẹp hơn thì người đó đẹp hơn. Chỉ là trong khung cảnh này, sự tự nhiên kết hợp với lứa tuổi đúng là có chút đặc biệt.

Giống nhìn thiếu nữ đùa nghịch trong nước, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên da thịt nõn nà, mái tóc đen dài theo dòng nước như thể một suối tóc mềm.

- người trả lời không thích đáng ah.

- uh thì nếu so với hai nàng hiện giờ thì kém một đoạn dài, thêm vài năm nữa thì có lẽ vẫn kém một chút.

- ân..

- vậy còn được.

- khẽ thôi..

Ba người xì xào nhìn thiếu nữ hồn nhiên như tiểu thiên nga đùa giỡn phía dưới.

- công tử có người tới ah.

Không bao lâu sau Tiểu Thanh chỉ tay về phía trong sâm lâm nói.

Nhìn kỹ thì đó là tên đội trưởng đội hộ vệ của đoàn, hần ngó nghiêng xung quanh rồi vén lá tiến lại bờ suối, hần rất nhẹ nhàng hạ thấp người hơi núp mình hướng Y Tiên mà nhìn.

Giống cười nói:

- haha..thì ra rình trộm.

Tiểu Kim

- công tử, chúng ta không phải cũng giống vậy sao??

Giống lúc đầu:

- khác nhau ah, đây là tự nàng tới trước mặt chúng ta, quang minh chính đại thường thức khác với rình mò thèm muốn.

Nhị nữ che miệng cười nhẹ đồng tình.

- cũng đúng... Hihi..

Y Tiên này giờ cảm giác ngờ ngợ như thể có người nhìn nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại rồi tự vỗ ngực trấn an, vì không thấy ai cả, có lẽ chỉ vì chỗ lạ nên hơi chút không quen.

Giống cười rung đùi nói:

- hai nàng có muốn xem kịch vui không??

- tất nhiên...

Giống chỉ tay về phía tên nấp mình trong bụi cây nói.

- cho gã đó lộ mặt đi.

- được để ta.

Tiểu Thanh hiểu ý mỉm cười nói, khẽ đưa tay lên tán lá trước mặt, không lâu sau một tiểu Thanh xà bò tới tay nàng.

"vui" "phịch"

Nàng vung tay tiểu thanh xà bay cao rồi hạ xuống trên tán lá trên đầu gã hộ vệ, nó hơi cựa quậy một chút hướng đối tượng được giao phó mà rơi xuống.

"bịch" "khè" "khè"

Nó ngẩng đầu lúc lắc đầu há miệng máu hồng, chiếc lưỡi nhỏ đe dọa.

- á...

"bịch" "rầm"

Gã hộ vệ đang chăm chú giật mình bật người ra sau, va vào gốc cây phía sau khiến lá cây xào xạc, phía trên chim chóc vỗ cánh bay tứ tán.

- a a a a a.....

Nghe tiếng động Y Tiên quay người lại thấy có người thì hét lớn, tay luống cuống muốn che lại cơ thể nhưng che chỗ này lại thấy hở chỗ kia, quần áo thì ở xa vội vàng thụp người xuống nước.

Tiếng hét của nàng khiến cả một khoảnh rừng rung động.

- chuyện gì??? Chuyện gì Y Tiên??

Phương lão từ trại nghỉ nghe tiếng hét, đang không lao tới vội vàng hỏi.

- Phương thúc... Hấn...

Phương lão nhìn thấy Y Tiên đang trằm mình dưới nước, y phục thì xếp gọn một bên, chỉ tay về phía gã hộ vệ đang dựa mình vào gốc cây là đủ hiểu.

- các ngươi quay lại đi.

Lão giọng nói lớn với những người đang tới. Rồi xuất quyền hướng tới gã hộ vệ.

- Phương lão ta không cố ý, ta chỉ đi cảnh giới ah...

Gã xoa xoa tay biện minh, nhưng không thấy lão dừng lại liền vội vã dùng lực chống đỡ, vừa chống vừa khuyên nhủ không thôi.

Cây cối ngã nghiêng một khoảng lớn, Y Tiên vội vàng tiến lại với lấy y phục mà khoác trên lên người, cơ thể chưa kịp lau khô dính lại với lớp y phục vẫn làm nổi lên những thứ muốn giấu đi, khoé mi cong ướm hoe đi.

- công tử ah, ta cảm thấy mình là người xấu.

- ta cũng hơi hơi..

Nhị nữ thấy khuôn mặt méo xị phía dưới, nhìn nhau thấp giọng nói.

- ách... Coi như cho nàng một bài học đi, lần sau nếu mà ra ngoài một mình không cẩn thận gặp tình huống này thì lúc ấy khóc đã muộn rồi.

Giống cười gượng nói, nhìn nữ nhân khóc đúng là khiến người khác mũi lòng ah.

Phía dưới cuộc chiến đã bắt đầu dừng lại, gã hộ vệ đầu xuất hiện mấy cục u, y phục lộn xộn ù dột theo phía sau lưng Phuong lão mà trở lại cúi đầu tạ lỗi với Y Tiên, Y Tiên quần áo lúc này đã chỉnh tề khô ráo, thút thít quay đi không nói một lời.

Phuong lão vội đi theo bỏ mặc lại gã hộ vệ lại phía sau, gã nhìn theo hai người rồi thở dài chỉnh đốn y phục mà trở về.

Giống và nhị nữ vẫn ngồi trên đại thụ thấy mọi người đi thì cũng tranh thủ nghỉ ngơi, cành cây khá lớn nên cũng thoải mái cho ba người xếp bằng đả tọa.

Đêm về khuya nơi thâm lâm rộng lớn, thú săn đêm lang thang kiếm mồi những đến gần đại thụ thì ánh mắt trở nên sợ hãi vội vã rời đi, Giống hé mắt nhìn đám lửa phía xa ngập dài.

- Oh! Tiểu cô nương này...

Nơi trại lớn, Y Tiên vén màn bước ra hơi thần thờ một lúc che miệng ngáp ngắn ngáp dài, đầu quay qua quay lại rồi tiến vào thâm lâm.

Không lâu sau, Phuong lão bước ra cũng theo hướng đó mà đi theo.

Đội trưởng hộ vệ cùng mấy người khác cũng xuất hiện và không nhanh không chậm cũng rời khỏi trại.

- công tử...

Nhị nữ mở choàng mắt, cử động của mấy người trước mặt làm sao tránh khỏi thần thức của họ.

- chúng ta đi theo xem bọn người này dấu chuyện gì??

- dạ..

Nhị nữ xuất pháp khí rồi cả ba chậm rãi đằng không theo dấu mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Được các

Đi vòng vèo qua nẻo thâm lâm, dường như chẳng có lộ tuyến cố định gì, Y Tiên đi được một đoạn rồi lại dừng ngó nghiêng đây đó rồi lại đổi hướng đi.

Phuong lão cũng cẩn thận không kém đặt chân đúng y như nơi Y Tiên vừa đặt tới, đội trưởng đội hộ vệ về ra hiệu cho những người phía sau chú ý khi thấy Phuong Lão rồi đi mới ra hiệu cho mọi người tiến lên.

- công tử, bọn người này thần thần bí bí nhưng dường như đều cùng chung ý định vậy??

Tiểu Thanh tạo ra một lớp ngăn cách thần thức cùng ảo cảnh để không bị người khác phát hiện, nhìn hành vi mấy người này có chút tức cười.

Giống ngẫm nghĩ nói:

- qua thể hiện ban chiều, có vẻ như Y Tiên này và Phuong Lão cùng phe với nhau, còn những gã này đang tìm kiếm điều mà hai người kia che dấu.

- công tử nói đúng, tên hộ vệ lúc chiều có hạn chế tu vi mà ăn thiệt thòi xem ra để tìm ra bí mật hẳn đã nằm vùng khá lâu.

Tiểu Thanh gật đầu, lúc chiều nàng cảm nhận được tu vi gã hộ vệ không hề thua kém Phuong lão nhưng chỉ chống đỡ qua loa thì ra là có dụng mưu.

Tiểu Kim nghe hai người nói thì nghi hoặc:

- vậy sao Phuong lão không đi cùng Y Tiên??

- nàng để ý không khoảng cách giữa hai người vừa đủ để Phương lão cảm ứng thần thức, giữa Phương lão và hộ vệ cũng một khoảng xa ngoài thần thức của Phương lão, đây hẳn là cố ý để cảnh giới hộ vệ có thể thấy Phương lão nhưng lại không thể thấy Y Tiên, nếu có biến Phương lão hoàn toàn có thể báo cho Y Tiên mà nhanh chóng thoát đi.

- ra vậy.

Nhị nữ gật đầu hiểu ý, khoảng cách vừa đủ để cảnh giới vừa đủ để ứng biến trước sự cố, xem ra đủ cẩn thận vì hai người cũng nắm rõ tu vi những người đi cùng đoàn.

- đi thôi!

Gióng thấy những người phía trước đã rời đi thì ra hiệu cho nhị nữ cũng cất bước mà theo.

- đội trưởng, chúng ta đi theo họ mấy lần rồi nhưng chẳng thể biết được họ đi đâu cả cứ đi lung tung cả thôi.

- ta nghĩ lão giả này cứ như chim mồi vậy, cơ bản không phải cố ý đi theo Y Tiên mà là để đánh lạc hướng chúng ta.

Mấy tên hộ vệ xì xào bàn tán, mấy đêm rồi lão dẫn họ đi loanh quanh rồi trở về trại trước trời sáng như kẻ mộng du.

Tên đội trưởng gật đầu nói:

- điều ấy ta biết, nhưng muốn vượt qua Phương lão mà đi theo Y Tiên thì sẽ bị lão phát hiện.

- đội trưởng vậy sao chúng ta vẫn đi theo??

Mấy người phía sau nghe vậy nghi hoặc nếu đã biết mà vẫn theo chẳng phải phí công vô ích sao??

- ta đã tính toán rồi! Mấy ngày này dù đường đi liên tục thay đổi nhưng phạm vi không quá khác biệt có chăng chỉ lệch đôi chút, những hắc Y Tiên là vẫn trong phạm vi thần thức của Lão vậy hiển nhiên nơi Y Tiên đến là ở trong khu vực Thần thức của lão, vậy lão như đứng ở giữa trung tâm một vòng tròn thần thức mà điểm Y Tiên đến hẳn là điểm cuối của vòng tròn đó.

Tên đội trưởng cười nói:

- giờ tuy hơi mất thời gian, nhưng ta chỉ cần đi vòng qua lão qua phía bên ngoài thần thức của lão và tìm kiếm là được.

- hảo, không hổ danh là đội trưởng.

Mấy gã nghe vậy suy nghĩ gật đầu hiểu ý.

- đến lúc rồi đi thôi!

Đội trưởng ra hiệu cho người khác rồi dẫn chúng vòng theo hướng khác mà đi, hẳn buông thần thức kiểm tra khoảng cách với Phương lão một cách tỉ mỉ, thần thức của lão hẳn đã kiểm tra qua nên có thể nắm rõ.

Gióng và nhị nữ nhìn theo mấy gã này khá kinh ngạc:

- nói không sai, đó là cách không tệ.

- công tử Y Tiên dừng lại trước đỉnh núi lớn phía kia... Oh

Tiểu Thanh chỉ tay về một hướng nói, nhưng khiến nàng bất ngờ khẽ nhăn mặt.

Gióng thấy biểu hiện của nàng thì nghi hoặc hỏi:

- chuyện gì thế??

- công tử, Y Tiên tiến vào một động khẩu nhưng thần thức của ta lại không thể xâm nhập vào đó được.

Tiểu Thanh, thừa thừa thần thức tiến vào nhưng chẳng thể đổi khác.

- đi chúng ta đi xem sao??

- dạ..

Tiểu Thanh gật đầu chỉ tay dẫn đường cho Gióng tới động khẩu mà Y Tiên mới biến mất không lâu.

Ba người đứng trước một động khẩu bị che kín bằng những cánh dương xỉ khẽ vén những cánh cây tiến vào trong nhưng đó chỉ là một chiếc hang cụt.

Giống kiểm tra bức tường xung quanh đánh giá đôi chút lắc đầu nói:

- không có cách nào, thần thức của nàng không thể tiến vào thì hẳn nhiên có cấm chế cường đại, thần thức đã không thể thì dùng lực cũng không thể trừ khi lực lượng tương xứng hoặc lớn hơn nhưng như vậy quá dễ gây chú ý.

- à công tử thấy nhớ dường như lúc nàng đặt tay lên tường dường như cổ làm tay mình bị thương??

Tiểu Thanh ngẫm nghĩ nhớ lại nói.

- dùng huyết mạch để mở cửa?? Có ý tứ.

Giống cười nói, chìa khóa cửa là huyết mạch vậy thì không quá khó để giải quyết, chỉ cần có chút huyết là được.

Tiểu Kim nói:

- công tử, giờ tính sao??

- đợi Y Tiên ra rồi tính, ra ngoài thôi!

- dạ...

Nói rồi ba người rời khỏi hang động, đứng ở ngoài động khẩu Giống đánh giá xung quanh rồi chọn một cây cao mà làm nơi đặt chân, ở sâu lâm này chỗ đó vẫn là nơi lý tưởng nhất để ẩn thân.

Ba người ngồi vắt vẻo trên cây cao ngay trước động khẩu nhìn xuống chờ đợi, một hồi lâu thì những gã hộ vệ cũng tìm tới nơi đây chúng hơi đánh giá một chút

- đội trưởng, ta không thấy gì khả nghi ah??

Tên đội trưởng chỉ tay về đám dương xỉ cười nói:

- người nhìn thấy không?? Cổ bụi dương xỉ đó tuy rậm rạp nhưng có thể thấy chúng mọc toán loạn nhưng có một khoảng chúng lại tác biệt một khoảng rộng??

- ý đội trưởng là ở đó là động khẩu??

- đúng vậy.

- chúng ta vào chứ??

- tất nhiên nếu đã tìm ra cần gì cố kỵ?? Giết hết là xong, hừ Tiểu Y Tiên này ta muốn nằm trên nàng đã lâu... Hắc hắc.. Cuối cùng cũng đến lúc. Đi vào..

Hắn cười lớn, phất tay ra hiệu bước tới động khẩu.

- đội trưởng, không biết có thể cho chúng ta chung vui chăng??

- không vấn đề nếu như nàng còn thờ ơ đến lượt các người..

- ách còn hơi ảm thì hấp thì cũng không quá tệ..hắc hắc..

- thành quý...hắc hắc..

Một thanh âm nói lớn từ phía xa vang tới, thì ra mấy người đã bước vào phạm vi cảm ứng của Phương lão.

- Lâm Hải, đêm hôm khuya khoắt ngươi không ở lại trại canh giữ mà đi đâu vậy??

Phương lão đang không bay từ xa tới, Lâm Hải thấy vậy đánh mắt với mắt người khác:

- các người vào kiểm tra, ta nói chuyện với Phương lão ca chút ít.

- rõ..

Mấy người hộ vệ gật đầu tiến về phía động khẩu.

- dừng lại... Không nghe thấy ta nói gì sao??

Phương lão cất lời phóng tới hướng động khẩu.

- hắc hắc.. Lão ca có chút nhầm, ở đây bọn họ chỉ nghe lời ta thôi!

Lâm Hải xuất thương cười nói, bật người lên không chắn lại đường Phương lão.

Phương lão xuất kiếm mà chém tới.

Hai người va chạm trên không rồi đồng loạt bắn người về sau.

Phương lão nhìn Lâm Hải truy vấn:

- Lâm Hải, ta cần ngươi cho ta câu trả lời, ngươi không ở trại mát tới đây làm gì??

Hoàn thương ngang khung trời, thân thể Lâm Hải lơ lửng, hắn không đáp mà hỏi lại:

- vậy Phương lão ngươi cùng Y Tiên đêm hôm khuya khoắt tới đây làm gì?? Không lẽ trâu già gặm cỏ non hay loạn luân trong truyền thuyết???

Khuôn mặt trở nên đỏ lựng, Phương lão lảng tránh nói:

- Ta hơi khó ngủ chỉ là đi tản bộ mà thôi! Y Tiên chẳng phải đang ở trại sao??

- hắc hắc... Tản bộ sao?? Chẳng phải ngươi theo dấu Y Tiên suốt cả đêm sao?? Hay lão hấp người dấu xác rồi nhỉ??

Phương lão đầu muốn bốc hỏa nhưng không dấu đi cảnh giác:

- ngươi theo dõi chúng ta?? Các ngươi là ai??

- là ai không quan trọng, ta chỉ muốn biết Dược Các các ngươi đang dấu điều gì?? Ta bảo hộ các ngươi đi hái thuốc nhưng số lượng thuốc các ngươi hái không đủ như các ngươi xuất ah.

Lâm Hải nhếch miệng nói, hắn đi theo bảo hộ những người Dược Các đi hái thuốc nhưng những ngày này thấy số lượng linh thảo hắn thấy họ thu thập cũng không có gì đặc biệt, hắn cũng là người biết hàng vậy số đan dược xuất ra hàng ngày từ đâu mà tới???

- đội trưởng là hang cụt.. Không có gì cả.

Mấy tên hộ vệ từ trong hang ra lắc đầu nói.

- haha... Ngươi nhầm rồi! Khả năng suy diễn của ngươi thật khiến ta khâm phục đấy. Ta trở về trại đây..

Phương lão nghe vậy cười nói chế diễu, hắn vốn lo lắng Y Tiên bất chợt xuất hiện nên vội đến những lúc này hắn cần dẫn tụi này rời khỏi đây.

Lâm Hải nghi hoặc không thôi, khẽ đưa thần thức kiểm tra cười nói:

- thần thức không thể tới hắn có thứ cản, vậy được ta đành giữ lão phương ngươi lại vậy.

Nói rồi Lâm Hải vùng thương, thượng nhận sắc vàng đan chéo mà hướng tới Phương lão.

-hừ..

Phương lão thủy kiếm uyển chuyển ra chiêu chống lại.

Hai người kẻ công người thủ rồi luân chuyển trên không, mấy tên hộ vệ nghe Lâm Hải nói vậy thì đứng canh ở trước động khẩu, mắt hướng tới hai người đang giao chiến ở trên không chờ đợi.

Giống cùng nhị nữ cũng theo dõi hai người tranh đấu, Tiểu Thanh cất lời:

- công tử, Dược Các này là người phương nào ah?? Ta chưa từng nghe qua ở Lam Nhiên có thế lực này??

Giống gât đầu nói:

- có lẽ là người nơi khác, Dược Các này hẳn là chuyên luyện dược gì đấy... Có vẻ thế lực không nhỏ, có bản thân thì không phải tôm tép bình thường được.

Tiểu Kim

- nói như Lâm Hải thì phía trong động khẩu ẩn chứa bí mật không nhỏ của Dược Các.

Giống gât đầu:

- hẳn là vậy, có thể ngăn chat thần thức của Tiểu Thanh thì không phải thứ phàm, khiến ta khá tò mò đấy.

Cuộc chiến không mất qua lâu để trôi về chiều hướng kết thúc, đúng như Tiểu Thanh đánh giá, Lâm Hải chẳng những không thua kém mà còn hơn hẳn Phưong Lão một đường.

- Long Thương kinh văn..

Thương trong tay Lâm Hải đâm thẳng về phía Phưong lão, kim linh lực bao quanh thương hoá thành kim long há miệng ngậm rú.

- Hải Triều dậy sóng..

Thủy linh lực từ thân Phưong lão theo khiếm pháp như con sóng lớn muốn phá tan Kim Long.

"phập"

Kim Long xuyên thủng Hải Triều mũi thương nhọn đâm thủng vai phải của Phưong lão, tiên huyết chảy dài trên lón y phục.

- hắc hắc... Người thua rồi!

Lâm Hải cười dài cầm thương nhắc bổng Phưong lão hạ xuống trước động khẩu đập lão xuống đất, khiến cơ thể lão lún sâu xuống mặt đất miệng phun huyết hồng người bất tỉnh nhân sự.

- chúng ta đợi.

Nói rồi Lâm Hải bỏ mặc Phưong lão nằm trên nền đất, dẫn mấy người khác ra chỗ khác nhìn về động khẩu chờ đợi Y Tiên trở ra.

Tiểu Kim nhìn thăm trạng của Phưong lão lắc đầu:

- công tử, Tên Lam Hải này có chút hơi nặng tay ah.

- chuyện này tính sau, Phưong lão chỉ là bất tỉnh thôi, suy nhược không đáng ngại.

Giống trầm ngâm nói, nhìn bạch phát lão giả nằm bất tỉnh trên nền đất có vẻ nặng nhưng về cơ bản chỉ là tạm thời lâm vào hôn mê sâu.

Không gian trước động khẩu trở nên yên ắng trở lại, Lâm Hải và những người khác khoanh chân đã toạ chờ đợi.

Màn đêm dần trở nên nhạt hơn, trời bắt đầu hửng sáng, từng tia nắng xuất hiện trên những ngọn cây cao, tiếng chim hót véo von đón chào ngày mới, Phưong lão đôi mày hơi nheo nhưng thân thể vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

- đội trưởng, không lẽ không phải chỗ này??

Một gã chờ đợi ngán ngẩm cất lời.

- cứ chờ đi, mọi khi Y Tiên Phải một hai canh giờ nữa mới xuất hiện ở trại cơ mà.

Lâm hải mở mắt nói, rồi lại nhấn lại khoanh chân tiếp tục đã toạ kiên nhẫn chờ đợi sự xuất hiện của Y Tiên, bao lâu nay hắn ném mặt nằm gai ah, giờ chỉ còn cách một chút nữa thôi là vén được bức màn hắn tìm kiếm rồi! Chỉ chờ thêm một chút thì đã sao??

"kết" "kết"

Dường như chẳng để hắn chờ lâu từ trong động khẩu vang lên tiếng mở cửa, tiếng bước chân nhẹ nhàng bước ra, bàn tay ngọc khẽ vén lớp lá còn vương hơi sương sớm.

- Phưong thúc... Người sao thế??

Y Tiên một thân bạch y nhìn người đang nằm trên nền đất dính đầy huyết tươi vội nhanh chân xà xuống vội hỏi han lo lắng nhưng mắt chợt loé suy nghĩ trong đầu vội lay chuyển:

"không xong"

Nàng quay người chạy về phía động khẩu, những đã muộn. Những bóng người quen thuộc đứng chắn trước động khẩu, nhìn nàng với ánh mắt khiến nàng run sợ.

Một thanh âm vang lên khiến nàng quay người lại nhưng từng bước lùi về sau:

- Y Tiên... Xem lần này còn có ai cứu được nàng..

Lâm Hải bước về phía Y Tiên, lưỡi dài khẽ liếm môi, ánh mắt nhìn đánh giá từng bộ vị trên cơ thể nàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Đan Sư

Trước động khẩu là một bãi cỏ xanh mềm mại, bầy gà trắng hán quây xung quanh một Thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, khung cảnh có phần hơi một màu xám xịt.

Y Tiên lùi lại sau thì có hắc thủ vuốt lên lưng nàng, quay ra hướng khác thì lại có đôi tay khác nhằm ngực sữa khiến nàng vội lùi lại, mộng cong lại bị tấn công xoắn xết.

- aaaaa...

Nàng vòng tay ôm người lại hét lớn, thanh âm giữa sâm lâm vang vọng, nhưng đáp lại nàng chỉ là những tiếng cười dâm ô.

Lâm Hải hải tiến sát lại trước mặt Y Tiên, khẽ cầm lấy cánh tay nhỏ của nàng nói:

- bình tĩnh nào, tiểu nương tử ta sẽ nhẹ nhàng thôi! Đảm bảo nàng sẽ thích mê người.

- buông ta ra...tên xấu xa.

Y Tiên hất tay hất ra mà mắng,

"bốp"

Lâm Hải tát mạnh, quát:

- hừ...ngươi không hiểu thời thế rồi! Giờ ta là người quyết định ở đây.

Y Tiên hơi lão đạo người nghiêng đi, trên má một dấu tay còn hằn đỏ, nàng nhìn hấn với đôi mắt căm ghét kinh bị, nhỏ một bãi nước bọt xuống dưới chân hấn nói:

- ngươi... Được Các Sếp không tha thứ cho ngươi, ta có chết cũng chẳng cho ngươi được toại nguyện.

"xoeng"

Nàng nói rồi, tay xuất bảo kiếm quay người muốn phóng ra.

Nhưng rất nhanh bị đẩy lại, với Kim Đan cảnh giới sao có thể thoát khỏi vòng vây của mấy lão quái Nguyên Anh.

Nàng nhìn đôi mắt quay người nhìn xung quanh, lưỡi kiếm đặt cổ nhỏ ý định quên sinh những giọt lệ lăn dài trên má ngọc.

"keng" "phập"

Thanh kiếm trong tay nàng bị mũi thương của Lâm Hải đánh bay, cắm sâu xuống nền đất.

Lâm Hải tiến tới gần, nàng muốn lùi lại nhưng nhận ra thân thể bị thần thức khoá trụ khiến nàng không thể lay động.

"xoạt" "xoạt"

Y phục của nàng bị xé toạc, lộ ra mảnh xuân sắc non tơ, núi hồng đung đưa trong gió lạnh.

Lâm Hải ghé miệng vào tai nàng nói:

- ta cho nàng lựa chọn...ngay bây giờ nàng dẫn ta vào phía trong sau đó ta sủng hạnh nàng, hay ta sủng hạnh nàng trước và nàng từ từ nói cho ta cách để vào đó...hắc hắc

- nếu ta không đồng ý với cách nào??

- à... Vậy ta vẫn sủng hạnh nàng... Nên biết rằng trước mặt ta nàng ngay cả

tư cách tự bạo cũng không có.. Nếu nàng phối hợp thì ta có thể tha Phương lão một mạng ah.

Lâm Hải nhếch miệng cười, chỉ tay về phía Phương lão nói.

Y Tiên nhìn theo, Phương thúc là thúc phụ nàng, nàng đã xem qua người chỉ tạm thời mất đi sức chiến đấu mà thôi.

- nếu ta đưa ngươi vào trong ngươi có thể tha cho ta và Phương thúc không??? Cả việc đó cũng bỏ qua cho ta? Những thứ trong đó hơn hẳn thân thể ta, mà chỉ có một mình ta có thể cho ngươi vào đó??

- thật vậy sao?? Không phải chỉ cần suu hồn nàng là ta biết được sao?? Thân thể nàng sao ta có thể bỏ qua được??

" bịch" " bịch"

- hắc hắc...

Lâm Hải nói rồi đưa tay này nàng ngã xống soài trên nền cỏ mềm, hấn quỳ xuống nền cỏ, lấy tay dùng sức tách cặp chân dài đang cố khép nép.

- dừng lại... Ngươi có thể ngăn Y Tiên nhưng chưa chắc có thể ngăn được ta.

Thanh âm khiến Lâm Hải đang tụt dờ chiếc quần của mình dừng lại ngoái đầu lại nhìn.

Phương lão chống kiếm đứng dậy, đôi mắt đỏ ngầu khí tức trên thân nhộn nhạo như sẵn sàng nổ tung.

Lâm Hải đứng thẳng dậy cười:

- dù ngươi tự bạo hẳn đã làm gì được ta?? Nếu ngươi còn toàn thịnh thì có lẽ đáng ngại nhưng lúc này chưa chắc ta không thể ngăn lại được, có muốn thử không?? Ta đang nghĩ tới việc để hai thúc diệt các ngươi mây mưa hẳn rất thú vị.

Lâm Hải thân thể biến ảo phóng tới, tay hoá trảo nhằm hướng đan điền phương lão, Phương lão nhún chân đẩy người ngược lại phía sau nhưng tốc độ kém xa với Lâm Hải.

Mắt thấy trảo sắp tới gần, lão hướng mắt về phía Y Tiên nở nụ cười nhẹ. Y Tiên lấy lại khống chế thân thể toan bỏ đan dược vào miệng nhưng bị hất tung đi.

- hừ... Trò mèo..

Lâm Hải cười gần, trảo xuất kim quang thấy sắp vuron tới thì nhếch miệng đắc y.

Nhưng hấn bỗng thấy giữa ánh nắng sớm, có những thứ lấp lánh mang theo sát khí phóng tới, liền vội vàng thu tay, cả người tung lại phía sau.

Hấn đạp chân lùi lại.

" phập" "phập" "phập"...

Những xu tiền đồng cắm phập xuống đất trước mặt hấn, xu cuối cùng chỉ cách mũi chân hấn một đường chỉ nhỏ.

Hấn nhìn quanh nói lớn:

- ai... Ra đây.. Dấu đầu hồ đuôi không xứng làm trang Tuấn kiệt.

Những người khác thấy vậy liền đánh mắt nhìn xung quanh cảnh giác, Phương lão dừng lại thở phào những cũng ngó quanh nghi hoặc.

- aizz... Ngươi cũng quá chậm chạp đi, đoạn thú vị nhất thì không làm?? Thật uổng công tò mò.

Tiểu Thanh phát tay thu lại màn nguy trang. Ba người đằng không tiến lại phía dưới.

Giống lúc đầu nhìn Lâm Hải nói:

- ta cũng cho ngươi hai lựa chọn. Một là lấy kiếm tự sát, hai là ta tìm mấy mẫu hùng tới quần các ngươi rồi tiễn các ngươi một đoạn đường xuống hoàng tuyền.

Ba người hạ xuống, ngăn cách giữa Lâm Hải và Phương lão, Tiểu Kim khê đưa tay, những đồng xu bay trở lại xếp trùng trên tay nàng.

- chur vị là ai?? Đây là chuyện riêng của Dược Các ta không liên quan đến chur vị.

Lâm Hải tay xuất thương hoành ngang, đề phòng nhìn ba người nói, hấn cảm giác nữ tử phóng ám khí vừa rồi cảnh giới cường đại, đành lấy việc riêng không cho người khác liên quan.

- giữa đường gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là điều dĩ nhiên, nhất là những chuyện thương thiên hại lý nhường này.

- hừ muốn cứu những người này hay là cũng có ý sâu xa??? Mau lui nếu không ta giết nàng.

Lâm Hải kéo lấy Y Tiên trong tay đồng bọn tay nắm chặt cổ nhỏ nàng nói.

- cứ tùy tiện, người giết nàng thì người cũng chết, nàng chết thì chỉ cần thần hồn chưa tiêu tán thì sư hồn vẫn khả dĩ. Chưa nói trước mặt ta người giết được nàng hay không đã.

- lên..

Giống cười nói, phất tay ra hiệu cho nhị nữ tiến lên.

- người...

Lâm Hải chưa kịp nói hết lời thì Tiểu Thanh đã xuất hiện trước mặt, xà kiếm đã đâm thủng đan điền của hắn, toàn thân thoát lực ngã xuống, Y Tiên ngồi sụp xuống ngay bên cạnh ôm cổ thờ hất từng hơi không quên lấy chân nhỏ đạp cho hắn mấy cước cho hả giận.

Những người khác trên cổ xuất hiện vết rách nhỏ huyết dịch ộc ra, cả người đổ xuống, thân hình co quắp run rẩy rồi tuyệt khí.

Cúi xuống cảm thiết thương trong tay, Giống gạt đầu nói:

- đồ chơi không tề, cho tiểu Chấn Phong làm vũ khí vậy.

Tiểu Kim tiến lại xoa tay ra, trong tay nàng là mấy cái giới chỉ còn dính máu tươi:

- công tử, xem này..

- ừm nàng cứ cầm lấy, cái gì thích thì dùng không thì đưa cho Lý gia ah.

- dạ..

Giống gạt đầu, nguyên anh bán thân đồ tích lũy không ít nhưng cũng không quá nhiều.

Tiểu Thanh tay xuất độc phóng tới mấy thi thể dưới đất, chẳng mấy chốc đã biến thành mấy vũng độc bốc mùi tanh hôi.

Y Tiên thấy Lâm Hải đã chết liền chạy tới chỗ Phương lão đầu lão tiến lại trước mấy người mới tới này.

- đa tạ công tử và nhị vị tiền bối cứu giúp, ân huệ này ta thật không biết lấy gì trả ân.

Phương lão nói rồi cúi đầu tạ ơn, Y Tiên cũng ngoan ngoãn làm theo khẽ cúi đầu không nói.

- muốn trả ân, vậy chi bằng dẫn chúng ta vào phía trong??

Tiểu Thanh chỉ tay về phía động khẩu nói với hai người.

- chuyện này...

Hai thúc diệt, nghe vậy hơi lùi người lại phía sau, hết lang lại đến hùm, người sau tới lại lợi hại hơn người trước.

Giống nhìn hai người nói:

- ta muốn biết trong đó có thứ gì?? Nếu giá trị ta muốn chia một phần, người tới có phần người hiểu chứ?? Tất nhiên ta sẽ không làm gì các người nếu các người đồng thuận, còn không thì ta cáo tri với thiên hạ rằng ở đây có gì gì đó ah... Ta tin rất nhiều người sẽ hứng thú.

Phương lão với Y Tiên nhìn nhau, nếu quát vậy thì lúc đó Dược Các khó mà bảo toàn trước sự suy xét của những người khác.

- công tử nói vậy giữ lời chứ???

Phương Lão dò hỏi, thà chia phần hơn là mất cả, nếu người cường đại hơn tới thì đương nhiên mất trắng có khi còn mang đến hoạ diệt thân.

Khẽ gạt đầu, Giống chỉ tay về phía Y Tiên nói:

- hơn nữa ta còn biết mấu chốt để tiến vào nằm trên người Mỹ nhân này, chỉ cần vài đường thôi người hiểu ta nói gì chứ??

Tay hoá hoá đao làm vài động tác chém không khí, Giống nhìn hai người ý tứ nói.

Phương lão nghe vậy xanh mặt mề, hẳn nhiên hẳn hiểu ý rồi, Y Tiên nhìn tiểu nam hài trước mặt rất dễ thương nhưng lúc làm động tác chém hoa quả

khẩn trương hơi rụt cổ lại.

- vậy Y Tiên chúng ta dẫn công tử và các vị tiền bối vào trong.

- dạ..

Phượng lão phân phó cho Y Tiên, nàng nhanh nhẹn diu tay lão hướng về động khẩu mà đi.

Giống nhìn thăm trạng hai người lác đầu:

- không cần vội, các người tranh thủ hồi phục trước đi. Còn tiểu mỹ nhân người cũng mặc đồ khác đi chứ?? Tuy ta nhỏ tuổi nhưng nhìn mấy thứ này không quá thích hợp đâu.

Y Tiên nghe vậy xấu hổ lấy tay kéo hai tà áo đã rách vào, nãy tâm trí hoảng loạn ah nên cũng quên mất bộ vị mặc cảm đều đang chứng hừng, nàng vội vàng chạy qua bụi cỏ cao trút bỏ đi y phục để thay đồ mới vào.

- vậy công tử đợi lão một chút.

- được... Cứ tự nhiên

Phượng lão nói rồi lấy trong giới chỉ một viên đan dược nuốt vào người mới khoanh chân đả tọa.

Giống cùng nhị nữ ngồi cách một đoạn xa chờ đợi, Tiểu Kim bắt đầu đổ những thứ trong giới chỉ ra, mà thích thú lựa chọn rồi phân loại, dường như nàng rất có hứng thú đúng với thiên phú cầu tài của nàng.

- Tiểu Kim không phải nàng chủ đích dẫn chúng ta tới đây chứ???

Giống nghi hoặc, lộ tuyến đi này nàng chỉ từ trước rồi, không lẽ nàng thấy điều gì??

Tiểu Kim đeo giới chỉ vào ngón tay, đưa ra trước nãy cười nói:

- Tiểu Kim chỉ cảm thấy có chút gì đó mời gọi thôi chứ không rõ ràng, ah ví dụ phía kia có gì đó chắc là viên linh thạch nhỏ nhỏ.. Không rõ chỗ nào.

Giống nhìn theo hướng tay chỉ về phía sầm lâm rộng lớn, viên linh thạch nhỏ nhỏ ai rảnh mà tìm??

Y Tiên thay đồ xong đã trở lại, y phục chỉnh tề, mái tóc được cuốn lại phía sau gọn gàng, mấy vết bụi bẩn trên mặt cũn được nàng lau dọn sạch sẽ, nàng thấy Phượng lão khoanh chân đả tọa thì yên lặng ngồi ngay cạnh, thì thoảng nhìn về phía Giống nhưng lại lúng túng tránh ánh mắt Giống mỗi khi bị bắt gặp.

Giống cười toe bắt chuyện:

- Y Tiên tiểu thư, không biết là Dược Các là thế lực nào?? Hình như đây là địa phận Lam Nhiên nhưng không có Dược Các ah.

Y Tiên như trở nên gầy gò trước nụ cười ấy, nó khiến nàng bị cuốn hút một cách kỳ lạ, gò má nàng khẽ ửng hồng dè dặt đáp lời:

- công tử, Dược Các chúng ta không phải người Lam Nhiên, chúng ta ở Thanh Khâu, vùng núi này tiếp giáp mấy thành với nhau nên hay qua lại tìm kiếm dược thảo mà thôi.

Giống ngừng nghĩ tới danh hiệu Dược này tò mò hỏi:

- Dược Các phải chăng kinh doanh đan dược...?

Y Tiên gật nhẹ đầu:

- vâng, đúng công tử, đúng là kinh doanh đan dược những đặt tên như vậy cũng là vì chúng ta họ Dược.

- vậy Y Tiên tên là Dược Y Tiên?? Dược Y Tiên.. Cái Tên rất đẹp...

Giống lẩm bẩm nhắc lại tên nàng, thanh âm nhẹ nhàng như hoà trong gió thoảng.

Y Tiên có cảm giác như lần đầu tiên thấy tên mình lại đẹp như vậy.

- công tử trêu đùa rồi! Chỉ là cái tên bình thường như bao cái tên khác mà thôi!

- không hẳn, nó rất đặc biệt dễ nhớ, giả dụ như nếu ta dùng đan dược sẽ nhớ đến Y Tiên, gặp thảo dược sẽ nhớ Y Tiên, gặp gì liên quan cũng nhớ đến Y Tiên, trong lòng sẽ khắc thật sâu Y Tiên..

Giống chăm chú nhìn Y Tiên nói, nhắc đi nhắc lại Tên nàng nhiều lần khiến nàng lảng tránh mà hơi cúi gằm mặt xuống nhìn mũi chân day day nền cỏ.

- vậy công tử có muốn Y Tiên không??

Thanh âm vang lên khiến Y Tiên suýt nữa ngã chúi mặt.

Tiểu Kim đánh mắt nói, Tiểu Thanh cũng hòa theo:

- công tử ah, người khác Y Tiên sâu như vậy?? Không khéo đêm ngủ với ta mà nói mớ hay gọi nhầm ta là Y Tiên thì ta cho người ăn đòn đấy!

- hừ...ta sẽ không cho công tử ngủ với ta nữa.

Tiểu Kim chống nạnh quay mặt đi chỗ khác hừ lạnh.

Nét thất lạc lộ rõ trên khuôn mặt Y Tiên, khi nhìn nhị nữ tỏ vẻ hờn dỗi với Gióng, làn mi khẽ rom róm ướt nhoè, nàng khẽ ngoảnh mặt đi hướng khác để giấu đi.

- ách... Nào đến mức đó, ta sẽ chỉ giữ Y Tiên trong lòng ta thôi!

- Hai nàng tính hay đùa... Tiên Tiên đừng cho là thật.

Gióng nhẹ Giọng nói với Y Tiên.

- ân.. Hi hi..

Y Tiên gạt đầu quay lại cười tươi vui vẻ.

Gióng liếc mắt nhìn nhị nữ có ý trách móc, nhị nữ lè lưỡi rồi che miệng cười để tránh không phát ra tiếng nhưng vai gầy có chút rung nhẹ.

- nói vậy là Tiên Tiên cũng biết luyện được ah.

Gióng tỏ vẻ kinh ngạc hỏi, cách xưng hô trở nên thân thiết hơn trước.

Khẽ gạt đầu thỏ thẻ:

- Tiên Tiên biết đôi chút, do tư chất không tốt nên Tiên Tiên chỉ mới đạt đến Đan Sư nhị cấp, lần vốn muốn kiếm nhiên liệu để luyện tập sát hạch tam cấp không ngờ rằng lại có chuyện lần này.

- Tiên Tiên khiêm tốn rồi! Ta tin sát hạch tam cấp này nàng sẽ dễ dàng vượt qua thôi! Chuyện lần này đừng quá để tâm nhưng nhớ về sau cẩn thận hơn, nhưng không sao ta cảm nhận năng lực chiến hơi kém ah, còn nhị cấp tam cấp này là ý gì??

Gióng hơi động viên những nghi vấn hỏi, Đan Sư này Gióng ít nghe nói đến trước đây.

- cảm tạ cát ngôn của công tử, sở dĩ Tiên Tiên lực chiến có phần không theo kịp cảnh giới vì, từ nhỏ đã theo Đan đạo phần lớn thời gian đều hướng vào luyện khống hoá để phục vụ cho luyện đan, nên các phương thức chiến đấu khác không quá chú tâm. Đan sư được chia cửu cấp giống như cảnh giới tu sĩ, mỗi cấp đan sư có thể luyện Đan được phù hợp cảnh giới đó nhưng còn phụ thuộc tư chất đan đạo ra sao nữa, có Đan sư cảnh giới tu luyện cao nhưng luyện đan lại có phần không như vậy, Tiên Tiên lần này sát hạch cấp ba sẽ phải luyện chế đan được tam cấp ứng với những người cảnh giới kết đan có thể dùng được.

Y Tiên như được khơi dậy hứng thú khi nhắc tới việc luyện đan này, nên cận kề giải thích.

- khống hoá phải chăng yêu cầu tu sĩ phải có hoá linh căn??

- dạ... Hoá linh căn là tiên quyết giả dụ như trong lúc luyện chế cần lấy hoá để ép linh được, điều chỉnh hoá hầu trong lúc luyện lò.. Có thể nói Đan sư là hành gia trong việc khống hoá.

Y Tiên gạt đầu nói, từ bàn tay nàng từng đốm lửa li ti như ánh đom đóm chúng hội tụ vào nhau thành hoạt cầu rồi biến đổi nhiều hình dạng sinh động.

Gióng hướng mắt theo dõi, tay cũng xoè ra hoá điểm bao phủ cũng biến đổi theo ý nghĩ, rồi hoá điểm hoá thành nữ nhân mình trần uốn éo cơ thể theo hình thái quên rũ.

- vậy ta cũng có thể luyện đan đúng không??

Gióng mở miệng hỏi nhưng ánh mắt nhìn hoá điểm của mình tự nhủ không lẽ nó là mẫu hoá?? Mấy hình thái này không phải do Gióng luận ra ah.

Hoá điểm như hiểu những điều Gióng suy nghĩ, quay lại trước mắt Gióng uốn éo nồng nhiệt hơn, Gióng trừng mắt mới khiến nó khoác lên y phục che lại.

Tiên Tiên kinh ngạc nhìn hoá điểm trong tay Gióng nhưng đến trình tự cuối thì khẽ che mặt lại gạt đầu lí nhí:

- dạ... Thông thường ở các thành trì lớn người ta lập các phòng luyện đan có lệnh bài khống hoá để những người khác có am hiểu đan vẫn có thể luyện được nhưng nếu linh căn và khả năng khống hoá thì đó là tiêu chuẩn cơ bản của Đan sư, công tử hoàn toàn phù hợp thậm chí Tiên Tiên không theo kịp người khống hoá ah.

- công tử có hứng thú với luyện đan?? Việc này tốn rất nhiều thời gian ah, có thể ảnh hưởng đến tu luyện đó.

Tiên Tiên nghi hoặc hỏi, rất nhiều người từ bỏ cũng vì vấn đề này.

- quả thật có chút hứng thú.

Giống gật đầu, chế đan để đáp ứng nhu cầu bản thân cũng như thúc đẩy phát triển Việt Tông đây là ý không tệ, còn về thời gian Giống có nhiều vì Báo Thiên thác nơi tay.

Tiên Tiên nhìn ánh mắt kiên định của Giống thì trở nên trầm tư suy nghĩ.

- để công tử cùng nhị vị tiền bối chờ lâu.

Dòng suy nghĩ của nàng bị cắt đứt bởi thanh âm của Phương lão.

- không có gì, trên người có thương thì nên kịp thời xử lý chớ để lâu dễ gây dị biến.

Giống lắc đầu ý không sao cả.

Phương lão gật gù điều đó là dĩ nhiên, lão ra hiệu cho Y Tiên nói:

- công tử nói phải, Y Tiên mau đưa công tử và nhị vị vào trong, tránh làm mất thời gian của người, chúng ta cũng cần sớm trở về kéo mọi người lo lắng.

- dạ... Mời công tử... Mời tiền bối theo Tiên Tiên.

Y Tiên đáp lời rồi dẫn mọi người đi theo mình tiến vào động khẩu.

Giống thu lại hoá diễn nơi tay cùng nhị nữ theo sát phía sau Y Tiên và Phương lão, bí mật khiến người khác tò mò thì Giống cũng vậy, Giống muốn biết trong đó có gì mà Dược Các coi trọng.

Thân hình mọi người dần biến mất vào trong động khẩu, không gian phía ngoài trở lại vẻ yên ắng như chưa từng có gì xảy ra ở đây cả, yêu thú chạy qua chạy lại nhưng thấy những vùng nước màu xanh đậm sóng sánh nhưng khê hử hử rồi sợ hãi chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Dược Viên giữa núi

Hang động trở nên nhỏ hơn khi năm người cùng đứng ở trong đó, Dừng trước bức tường gỗ ghè như thể tự nhiên mà tạo thành.

Y Tiên khẽ quay đầu lại nhìn mọi người gật đầu, nàng lấy từ trong giới chỉ ra một tiểu kim, khẽ chọc vào ngón tay trở của mình, hàng lông mày lá liễu hơi nhíu lại.

Một giọt huyết hồng xuất hiện trên ngón tay nhỏ, nàng đặt bàn tay lên bức tường chờ đợi, bờ vai nàng khẽ run ngón tay nhỏ trở nên hơi tái, dường như bức tường hút đi huyết dịch vậy.

"cạch" "cạch" "cạch"

Bức tường sau một chút thời gian, tựa như cánh cửa tự động mở ra, vách tường xung quanh rung nhẹ rồi im bật.

Xuất hiện trước mặt mọi người là một không gian xanh mượt với những cỏ cây hoa lá, tiếng chim muông sinh động, dòng nước trong vắt không khí hài hoà khiến tâm hồn trở nên thư thái khác thường.

Y Tiên đưa tay ra dấu mời mọi người tiến vào:

- công tử, nhị vị tiền bối mời..

Y Tiên nói rồi dẫn đầu bước vào.

Giống cùng nhị nữ kinh ngạc đánh giá khoảng không tươi đẹp này, nơi này rộng rãi được bao quanh bởi những bức tường cao vút, trên đó cũng có đầy đủ các loại hoa lá.. Nơi này như thể cả đỉnh núi bị khoét rỗng bên trong.

Thu tất cả trong tầm mắt giống gập đầu tằm tấc:

- quả là một kỳ quan..
- mời mọi người theo Tiên Tiên.

Tiên Tiên bước trên con đường đá rải đá nhỏ vừa đi vừa nói:

- công tử, nơi này là dược viên mà tổ tiên Dược gia chúng ta để lại, tất cả những gì người nhìn thấy ở đây đều là thảo dược các loại, không gian này được bao phủ bởi một tụ linh trận cung cấp linh khí từ bên ngoài tới, những dòng nước này là đều xuất phát từ bên ngoài nhưng trải qua tinh lọc từ các tầng lớp đất đá nên mang theo nguồn sinh khí dồi dào kích thích sự phát triển của thảo dược.

- ngay cả ánh sáng do sự cũng được trận pháp mô phỏng y như phía bên ngoài, linh thảo dược đem từ các nơi trên đông vực mà reo trồng ở đây, chúng sinh trưởng và phát triển gấp nhiều lần so với bên ngoài, có thể nói đây chính là nguồn cung cấp linh thảo quan trọng của Dược Các.

Nàng lòng có sự tự hào không nhỏ với kỳ quan này, Dược Các lâu nay chưa từng gián đoạn ngoài mua thảo dược từ khắp nơi hay tiến vào thâm lâm thì đây chính là điểm mấu chốt.

Nhìn những cảnh lá tươi tốt, những cây cỏ thụ với những quả tròn trĩu nặng, dòng suối nguồn trong veo chảy uốn lượn, Gió cười nói:

- đúng là phương thức tốt, tổ tiên của nàng hẳn là một kỳ nhân.
- công tử nói phải, theo người đúng là một kỳ nhân, nếu đúng như ghi chép từ trước thì người là Đan sư thất cấp dường như đã chạm ngưỡng bát cấp.

Y Tiên gật đầu đáp, vị tổ tiên nàng nói đến vốn là thần tượng của đa số người trong gia tộc của nàng, tên của người thường được trường bối nêu ra để làm động lực cho hài tử noi theo.

Giống kinh ngạc, nếu như Y Tiên nói bên ngoài thì lão già này thuộc tầng cao trong giới tu sĩ ah, vậy tức là Hợp Thể kỳ hoặc đại thành kỳ tu sĩ, hỏi sao Tiểu Thanh không thể khiến thần thức của mình khám phá được gì.

- không biết lão nhân gia người còn tại thế không??

Giống nghi hoặc, nếu còn tại thế thì Dược Các này không phải lực để dây dưa.

Y Tiên lắc đầu:

- tổ tông ah, đã tạ thế từ rất lâu rồi! Từ đó về sau chưa từng ai có thể đạt tới cấp độ của người.

Phương lão cũng khẽ thở dài tiếp lời:

- là chúng ta vô năng, không thể tiếp bước tổ tiên đi trước. Nhưng từ giờ sẽ khác, ta biết gánh nặng này quá khó nhưng Y Tiên chỉ cần con cố gắng con sẽ đạt tới đó.

- vâng..

Y Tiên gật đầu, nhưng trong lòng dường như có chút nặng nề.

Giống nhìn nàng cười nói:

- không cần cảm thấy đó là gánh nặng, đừng suy nghĩ quá nhiều mà hãy thuận tự nhiên, giữ cho lòng thanh thản cứ theo đuổi đam mê của mình là được, ta tin lúc đó nàng sẽ nhận ra rằng cái mục tiêu nàng đặt ra lúc này không đáng nói.

Hai người nhìn lại Giống, nghe từng lời nói dường như nhận ra nhiều điều, đôi khi đặt ra mục tiêu lại chính làm khó bản thân gò ép chính mình, chỉ cần hết lòng theo đuổi đam mê với tâm thái vững vàng thì mọi thứ đều có thể.

Y Tiên như được cởi đi nút thắt lâu nay trong lòng, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm đáp:

- đa tạ công tử dạy bảo, Tiên Tiên nhớ rõ rồi!
- đa tạ công tử, lâu nay chúng ta đã quá đề nặng lên vai những hài tử này, thành ra lại chính là hại chúng..

Phương lão vái dài tạ ơn, lão đã hiểu từ trước đến nay cái bóng của tiền nhân quá lớn khiến lại gò ép người sau, khiến tâm ma nảy sinh mà khó vượt ngưỡng đan đạo.

Phía cuối con đường rải đá là một túp lều tranh đơn sơ như thể mọi ngôi nhà bình thường ở những làng quê nhỏ, hay như nơi các cư sĩ ẩn dật sống hoà

mình vào thiên nhiên.

Nơi con suối nhỏ một chiếc ghế trúc, chiếc cần câu nhỏ và ấm trà sứ điệu khác cánh hạc lơ lửng.

- một cảnh bình yên hiếm thấy.

- công tử, mời ngồi.

Phượng lão khẽ đưa tay phất lớp bụi nơi bàn gỗ làm bằng gốc cây cổ thụ lớn, lão đặt ra một ấm trà với những chiếc tách nhỏ.

Y Tiên tiến lại bờ suối lấy một siêu nước nhỏ, nàng dùng hỏa linh lực đun sôi mới từ tốn pha trà, rồi nhẹ nhàng châm từng tách trà cho mọi người, hương trà phảng phất trong làn khói trắng.

Giống khẽ xoay vành tách trà, bàn tay khẽ quạt nhẹ làn khói trắng về phía mình, hít một hơi thật sâu mới đưa lên miệng khẽ nhấp nói:

"Trà ngon lại có khách nhân tới,

Non xanh nước biếc buồng cần trúc

Cảnh đẹp thi vị mỹ nhân bên

Cần chi lạc mình giữa phố xa"

Phượng lão cười gật đầu:

- công tử thật nhã nhặn.

Giống cười nhẹ:

- có phải khác biệt với vẻ ngoài của ta??

Cả đám người nhìn Giống gật đầu, những điều này xuất phát từ miệng hài tử quả khiến người ta không cảm thấy kỳ quái không được, nếu nói già trước tuổi thì lại quá già đi.

- haha...

- haha..

- hi hi..

...

...

Từng tiếng cười vui vẻ như chẳng phải người xa lạ gì.

Hai người Phượng lão cảm thấy Giống và nhị nữ không quá khó để nói chuyện và cũng là người hiểu lý lẽ, tuy hành động khác thường nhưng có thể thấy rằng là người tốt.

- công tử, ta nói điều này không phải có ý lật lọng, công tử thấy đây đây chỉ là một dược viên tuy không phải bình thường, thảo dược được gieo trồng thời gian không quá lâu, chỉ mới độ vài trăm trở lại đây và có những thứ còn mới, chúng còn trong quá trình phát triển, nếu chia phần thì thật không biết chia thế nào cho hợp lý.

Y Tiên:

- công tử, nếu giờ người khai thác hết thì cũng được nhưng nếu để lâu chúng sẽ giảm chất lượng, bán cho thương hội hay các nơi khác cũng bị ép giá,

Giống cùng nhị nữ nhìn nhau gật đầu, ý lão không sai vấn đề phân chia này có chút vấn đề, nếu Giống đào đi nửa số linh dược ở đây thì cũng được thôi, nhưng nếu để lại thì chúng sẽ phát triển tốt hơn, nhưng đây lại là địa phận người khác ah Giống để lại sau này muốn lấy thì lại phải kiếm Y Tiên.

- hay là thế này đi, Dược Các chế tạo đan dược cứ tự tiện mà lấy nhưng đan dược xuất ra chia ta một phần ừm thay vào đó chúng ta có linh dược cũng sẽ cung cấp cho các người với giá cả phù hợp. Hai bên hợp tác lấy nơi này làm mối liên kết lâu dài..?

Phượng lão trầm ngâm, đây là ý hay cũng hợp lý nhưng lão lại không phải người có thể ra quyết định lúc này được, mọi chuyện lão cản trở về bàn bạc với gia tộc.

- công tử, thứ cho ta không thể cho người câu trả lời bây giờ.

- ta biết vậy ta cho các người thời gian để bàn bạc, khi nào có câu trả lời thì cho ta biết là được.

- vâng, cảm tạ công tử, chúng ta trở về sẽ nhanh chóng làm ra quyết định.

Phương lão cúi người cảm tạ.

- công tử không lo bị lật lọng sao??

Y Tiên thấp giọng hỏi han.

Khẽ lắc đầu Giống tự tin nói:

- ta cần phải lo chuyện ấy sao?? Ta biết nơi này, biết chia khoá ở đâu, chỉ cần ta báo cho người khác hay ta cho người án ngữ ở đây các người lật lọng thì đừng hòng tiến vào lại, ta cho sự lựa chọn bởi giao dịch này có lợi còn không nếu ta muốn không cần Y Tiên làm chia khoá thì ta vẫn có thể vào được, nên biết rằng mọi thứ được dựng nên bằng lực thì đều có thể phá bằng lực, không có bức tường nào không thể phá được.

Hai Thúc diệt nhìn nhau gật đầu hiểu ý, chuyện này không thể thay đổi được trừ khi họ muốn bỏ được viên này đi nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng đến căn cơ Dược Các.

- vậy chúng ta sẽ báo lại với công tử như nào???

- ta sẽ cho người tới Dược Các, hai người để lại vật gì đó để làm tin là được.

Giống suy nghĩ nói, nếu cho người tới đây cảnh giới khó tránh người khác sinh nghi, thôi thì đành cử người Thiên Việt tới đàm luận, dù sao sau này sự phát triển của Thiên Việt thì cũng cần mở phân đà ở các thành khác, mà Giống cũng chưa muốn bại lộ Việt Tông quá nhiều.

Y Tiên gật đầu lấy từ trong giới chỉ ra một chiếc lệnh bài, hai tay đưa Giống nói:

- công tử, đây là lệnh bài của Y Tiên, Y Tiên chưa từng cho ai khác trước đây, công tử chỉ cần cho người mang tới Dược Các là được.

Chiếc lệnh bài màu thiết có viền xanh lá với hai mặt được khắc chữ Dược Tiên, Giống hơi đánh giá đội chút gật đầu cất vào trữ vật nói:

- tốt, còn chuyện nữa coi như thể hiện chút lòng nữa đi, như Y Tiên nói ta đủ điều kiện làm đan sư và ta cũng cảm thấy hứng thú với phương diện này, không biết hai người có thể chỉ giáo đôi phần??

- ra vậy chuyện này không khó nhưng lão tuy có hiểu biết lại không phải Đan tu nên chỉ có Y Tiên mới có thể giúp công tử.

Phương lão hướng Về Y Tiên đề cử.

- công tử, nói về Đan dược luyện đan thì cũng không thể ngày một ngày hai, mà Y Tiên hiểu biết nông cạn khó trách có sai sót.

Y Tiên hơi ngại ngừng đáp, nàng cũng mới chỉ là nhị cấp nên cũng chỉ thuộc hàng tập sự mà thôi.

Giống hiểu ý nàng cười nói:

- Tiên Tiên chỉ cần cho ta biết những gì Nàng rõ là được, còn về sau đâu biết chừng ta từ bỏ còn không thì ta sẽ tới Dược Các bái kiến một phen.

- dạ... Vậy công tử đây là những giới thiệu về linh dược đã được biết đến, còn đây là cuốn đan sư nhập môn. đây là nhật ký luyện tập của Tiên Tiên, cũng như ghi vài kinh nghiệm cá nhân, công tử có thể dùng để nghiên cứu.

Y Tiên suy nghĩ đôi chút, trở tay xuất hiện ba cuốn sách đẩy về hướng tay Giống nói.

Khẽ lật qua xem xét, Giống gật đầu vừa ý nói chung nó khá tương tợ, chỉ cần bỏ thời gian nghiên cứu là được, đặc biệt cuốn nhật kí còn ghi rõ các bước chỉ ra nguyên nhân thất bại kèm theo mấy hình vẽ tinh nghịch.

Y Tiên thấy Giống chú ý đến mấy hình vẽ đó thì có chút ngại ngừng nhớ ra còn viết những điều linh tinh khác nữa nhưng giờ lấy lại đã muộn.

- công tử còn đây là gần hai trăm phần linh dược để người có thể luyện tập, trong nhật ký của Tiên Tiên có ghi một số đan phương cơ bản, còn không người có thể tìm mua ở các thương hội Đan phương cũng có thể có được.

- tốt, có những thứ này quả là trợ giúp không nhỏ, đa tạ Tiên Tiên rồi! Khi nào nghiên cứu xong ta sẽ trả lại nàng.

Giống cười nói, cất đi những thứ mà Y Tiên vừa đưa cho, để sau từ từ tìm hiểu.

Giống tiếp lời:

- tạm thời như vậy đã, giờ chúng ta nên rời khỏi đây thôi!

- vâng.

Mọi người hưởng ứng dù sao ai cũng có việc nơi thân không tiện ở lại quá lâu, theo đường cũ trở về hai phương cáo biệt mà rời đi theo hai hướng khác nhau.

Phương lão cùng Y Tiên trở lại với đoàn đội, ba người Gióng tiếp tục lên đường hướng Nguyên Thọ và tiếp tục cho đệ tử cạo sát yêu thú.

- công tử, người tính toán học luyện đan thật sao??

Tiểu Kim điều khiển pháp khí thấy Gióng ngồi khoanh chân cầm trên tay sách của Y Tiên mỗi khi rảnh rỗi.

Gióng hơi dừng lại nhìn xuống mấy tên đệ tử đang lẫn lộn với yêu thú nói:

- thật chứ sao không?? Mỗi tu sĩ đều cần tới đan dược, đan dược nắm vị trí trọng yếu thay vì bỏ tiền túi đi mua nếu ta có thể tự làm không phải tốt hơn sao??

- công tử nói đúng, thay vì phải lo lắng tìm kiếm mất tiền, lại có thể bán lấy tiền ah hi hi...nhìn cảnh tượng người ta đấu giá đan dược nếu Việt Tông ta mà có thể chế tạo đan dược thì đúng là nguồn thu lớn ah.

Tiểu Thanh nhớ lại cảnh tranh đoạt đan dược lúc đấu giá hội mà tấm tắc, người ta tranh đoạt đến đổ máu dộc túi nha.

- chủ ta của nàng không tệ, có lẽ trở về ta nên mở một Đan Đường, nó sẽ mang hiệu quả không nhỏ, tuy hiện tại chưa rõ những về sau chính là điểm nhấn quan trọng.

- công tử, ta có công lớn phải không?? Người có nên thưởng ta gì không??

Tiểu Thanh cười tươi gọi ý nhìn Gióng.

- đúng là nên có thưởng.. Xem nào...

Gióng ra chiều suy xét nên thưởng cho nàng thứ gì? Tiểu Thanh cũng hứng thú chờ đợi trong khi Kim Thiềm phụng phịu.

Gióng cười:

- ta nhớ ra trong mấy đan phương của Tiên Tiên có đan dược tam cấp tên là trú nhan đan, đợi khi nào ta luyện chế được liền thưởng cho nàng vậy.

- công tử, trú nhan đan này là đan dược trú nhan mà nữ nhân thường hay nhắc đến đúng không??

- đúng vậy ah, gì mà mãi mãi tuổi thanh xuân đó.. Sao nào?? Có muốn không??

- dĩ nhiên là muốn ah..

- Tiểu Kim cũng muốn..

- nàng thì cần phải xem xét lại

- xí...

- đây là đan dược tam cấp nên chắc cần một thời gian ta mới luyện được.

Gióng ngẫm nghĩ, cần phải tập luyện thời gian nữa mới có thể luyện được đan dược như vậy ah, giờ mới trong giai đoạn tìm hiểu thôi.

- công tử rất nhanh sẽ làm được thôi!

- nàng tin tưởng như vậy sao?

- ần...

Tiểu Kim gật đầu xác nhận, công tử trong mắt nàng là không gì không làm được ah.

- tốt... Nếu vậy ta cũng sẽ thưởng cho nàng.

Gióng cười cười nháy mắt, cái trú nhan này tất nhiên phải luyện rồi! Nhìn nữ nhân già đi là chuyện khiến người khác phải đau lòng ah.

- công tử, mấy nhóc này đã cạn kiệt linh lực rồi ah.

- hừm...

Nghe Tiểu Thanh nói vậy, Gióng hướng mắt nhìn, người nào người nấy phờ phạc thờ đốc dựa vào đại thụ, kẻ thì nằm lẫn lóc.

- được rồi đưa bọn chúng về nghỉ ngơi, mấy ngày này không cần hồi phục cho tốt, Nguyên Thọ cũng sắp tới rồi.

- dạ...

Tiểu Thanh đáp lời đi đốc thúc đệ tử trở về, Gióng trước khi đưa chúng vào trong nghỉ ngơi, tiện tay vứt cho Chấn Phong cuốn giới thiệu linh thảo rồi dặn dò hần xem song rồi truyền tay những người khác mà nhớ lấy, đám đệ tử nghỉ hoặc nhưng khi được giải thích là đây là vật phẩm trong danh mục nhiệm vụ thu thập đôi thường của tông môn thì trở nên háo hức.

Thu đệ tử trở về Gióng và nhị tiếp tục lên đường vừa đi vừa nghiên cứu rồi thực hành theo hướng dẫn của Y Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Xung đột Nguyên Thọ sơn

Từng ngày trôi qua, vượt qua những cánh rừng rộng lớn, từng đoạn suối quanh co uốn lượn. Nguyên Thọ đã dần hiện ra trước mắt.

Nhị nữ đứng trên pháp khí đánh giá địa điểm được mấy tông môn lựa chọn này, khẽ nhìn nhau gật đầu.

Tiểu Thanh ghé miệng vào tiểu tháp trong tay nhỏ giọng:

- công tử Nguyên Thọ đã ở phía trước.

Nói rồi nhị nữ hạ chân xuống bãi cỏ chờ đợi, công tử mấy ngày nghiên cứu sách vở thì trốn tiết vào tiểu tháp, thì thoảng mới xuất hiện trò chuyện đôi chút, vốn dĩ nhị nữ cũng muốn vào theo nhưng cần người vận chuyển ah mà ai cũng muốn nên đành cùng ở ngoài.

Tiểu tháp khẽ rung nhẹ, một luồng sáng tiến ra dần hình thành bóng người nhỏ nhắn nhưng khiến hai nàng kinh ngạc là trang phục có chút tối tàn rách rưới người thì toả khói trắng.

- khục khục... Tới rồi ah?? Thật không đúng lúc chút nào.

Gióng quay người lại nhưng với bộ dạng khác thường, môi mấp máy nói mà khó ọc ra nghi ngút, mặt đen như đắp mặt nạ than chì, mái tóc bù xù chống ngược.

Nguyên lai Gióng đang luyện đan đến giai đoạn khẩn thiết, thì nghe tiếng Tiểu Thanh khiến lo lắng mà dẫn tới bạo đan.

- phì... Ôi mẹ ơi!

- tiểu ma đầu... Hí hí...

- há há...

Nhị nữ ôm bụng cười lăn lộn trên nền cỏ khoáng chí, cười đến nổi chảy cả nước mắt, nước mũi xẹt xẹt.

- hừ... Còn cười nữa? Mau tới...

- dạ..

Gióng hừ nhẹ ra hiệu, Tiểu Kim ứng lời cúi người lấy khăn tay sửa soạn cho công tử, trong khi Tiểu Thanh che miệng cười không ra tiếng nhưng vai gầy rung nhẹ.

Lúi húi một lúc lâu Tiểu Kim mới thay đồ chải tóc lại cho Gióng trở lại bình thường một cách sạch sẽ.

- công tử người làm nỏ đỉnh hử??

Nàng khẽ hỏi vì lúc trước công tử có lấy từ nàng một chiếc tiểu đỉnh mà nàng có được trong giới chỉ của Lâm Hải.

Gióng gật đầu:

- uh! Nhất thời sợ ý.

- công tử sao người không dùng tiểu Hắc cho an toàn??

Tiểu Thanh phải mong đứng dậy tiến lại khẽ lau đi chút nhọ trên vành tai nghi hoặc.

- haizzz..do ta nhất thời hứng chí muốn thực nghiệm thử xem ai dè... Xem ra phải dùng tiểu Hắc cho an toàn.

Giống thờ dài nói, xoay bàn tay ra dòng nước đen đặc quánh xuất hiện, chúng lượn quanh rồi hình thành một tiểu đình đen kịt, chạm khắc hoa văn đặc sắc, Giống khẽ phất tay nó lại biến mất như chưa từng xuất hiện.

- nàng nói đến Nguyên Thọ rồi sao??

- vâng, công tử nhìn, nó ở phía trước..

Nhìn theo hướng chỉ tay của Tiểu Thanh, giống gập đầu đó là một ngọn núi lớn cây cối rạp rạp nhưng không quá hiểm trở.

Giống gập đầu, tiểu tháp trong tay Tiểu Thanh xoay tròn trên không rồi lớn dần lên, chiếc cổng khẽ mở những đệ tử được chọn tham gia thí luyện lần lượt bước ra.

Tất cả mặc trên người y phục Việt Tông chỉnh tề, bên trong là bạch y bên ngoài khoác lớp áo choàng mỏng màu xanh dương, phía sau lưng là đồ án chống đông và một chữ Việt được thêu nổi bằng chỉ vàng.

Hồng đeo chiếc hắc thiết lệnh bài khắc hai mặt. một mặt là chữ Việt, một mặt chữ nhất đại diện cho thân phận đệ đời thứ nhất của Việt Tông.

Hàng ngũ chấp sự cũng một màu y phục, hồng đeo thêm tám phù điều phân biệt địa vị.

Ai nấy nét mặt hứng khởi cúi người hành lễ Giống và nhị nữ, chờ đợi mệnh lệnh phân phó vì đây là lần đầu tiên họ tham gia tràng cảnh lớn liên quan tới tông môn.

Giống nhìn ba năm đệ tử cùng mười năm chấp sự này gập đầu, cũng khoác lên mình chiếc áo choàng với tiểu lệnh bài chữ vô, nhị nữ cũng thành thực làm theo.

Giống cất lời với chúng nhân:

- Nguyên Thọ đã ở phía trước, tuy chỉ là tứ tông môn ở Thành Lam Nhiên những đó là nơi cạ sát phù hợp với các ngươi lúc này, khi khoác lên mình chiếc áo Việt Tông mọi hành xử của các ngươi ngay cả suy nghĩ cũng khiến người khác nhìn vào nhưng không có nghĩa là gò bó, chỉ cần không thẹn với bản tâm các ngươi đứng Việt Tông sẽ che chở, nhưng cái tên Việt Tông các ngươi phải bảo vệ và không khiến nó bị bôi bẩn. Sống nhiệt huyết để tỏa sáng chứ không lay lắt ảm đạm trước cuồng phong.

- rõ thưa công tử...

Mọi đồng thanh đáp lời.

Giống đứng trên pháp khí của Tiểu Kim cùng nhị nữ dẫn đầu, phía sau chấp sự phân chia mà bao đệ tử vào giữa, thành hàng ngay ngắn mà đạp pháp khí trên nền trời.

Khí tức không chút che dấu mà tán phát, một hoá một bán mười lăm nguyên ba năm trúc, cỗ khí tức như hoà quyện khiến không gian gọn sóng nhỏ, yêu thú ven quanh sợ hãi nao động.

Nguyên Thọ son từng luồng thần thức tiến về, không hện mà từng người bước ra đôi mắt hướng bóng người từ xa đến, đám đông đệ tử xôn xao chỉ tro bàn luận, cường giả tiến lên phía trước nhìn nhau tự nhủ người tới có mục đích gì.

Giữa những người chen chúc hai lối đi được mở, hai người bước lên với sự kính trọng của người khác:

- người tới là Việt Tông các ngươi nói đến sao?? Đường như không có Luyện Hư theo lời đồn ah??

Nghiêm Bá tiến lại chấp tay:

- Vương tiền bối, mấy người này đích thị là Việt Tông, hai mỹ nữ dẫn đầu chính là người bên cạnh hắc giáp nhân tông chủ Việt Tông, mấy người phía sau chúng ta cũng gặp qua tại Lam Nhiên.

Wương Tiền bối này nguyên lai là tân Đà chủ Vương Doãn Thay thế Lâm Đà chủ bị sát hại lần trước, người còn lại là Viên Hoè Đà chủ Triều Nguyên tông Thanh Khâu thành.

Hai người tới theo lời mời quan khán của Tứ tông Lam Nhiên, mới tới thì nghe lời đồn đại Việt Tông bên tai nên khá hiếu kỳ, tuy Lâm lão bị Tiêu Thần hạ sát nhưng nghe qua cũng vì xích mích chuyện Việt Tông này, Vương Doãn có chút dăm chiêu.

Đoàn người Giống hạ xuống trước mấy người các tông môn này một đoạn, cảnh giới hai người đứng hàng đầu này Giống cũng được Tiểu Thanh nhắc nhở qua, khuôn mặt xa lạ tu vi hoá thân trung kỳ xem ra không phải người phương này.

- được mọi người chào đón long trọng nhường này, thật khiến cảm thấy hổ thẹn.

Tiểu Thanh nhìn quanh nhẹ nhàng nói.

- vị cô nương này không biết là người phương nào?? Tới đây có việc gì??

Vương Doãn tỏ vẻ nghi hoặc hỏi han.

- tại hạ Đường chủ Việt Tông dẫn đệ tử tới để tham gia thí luyện ah, còn các hạ là ai?? Ta dường như cũng không nhận biết??

- tại hạ Vương Doãn, Đà chủ Thiên Kiếm tông Tru Hoang thành.

- thì ra là khách tới từ Tru Hoang, thứ lỗi đã không thể tiếp đón từ xa.

Tiểu Thanh hơi chấp tay khẽ làm lễ, Vương Doãn cũng vòng tay đáp lại khách khất:

- tiếp đón thì không cần, nhưng bản Đà chủ nhớ rằng thí luyện này chỉ có tứ tông môn kết hợp tổ chức ah, dường như không hề đề cập tới Việt Tông??

Tiểu Thanh khẽ cười:

- Việt Tông chúng ta mới thành lập không lâu, nghe nói các tứ tông Lam Nhiên tổ chức thí luyện nên cũng hi vọng đưa đệ tử tới giao lưu học hỏi đôi chút dù sao cũng cùng đóng trú tại Lam Nhiên.

- đâu lẽ nào muốn tham gia là tham gia??? Đây là tứ tông kết hợp mà tổ chức, phần thưởng vật dụng.... Tổ chức đều quy từ tứ tông, các người giữa đường xen vào không cảm thấy nực cười sao??

Viên Hoè nhếch miệng chất vấn, ý kiến của hắn nhận được sự chấp thuận của những người khác.

- điều ấy ta biết ah, phần thưởng các loại chi phí tất nhiên chúng ta không để các người tự bỏ ra, mọi thứ cứ chia năm là được không phải sao??? Thêm người không phải chi phí tổ chức giảm mà mức độ cạnh tranh của đệ tử tăng, đánh giá đệ tử càng dễ dàng?? Có gì mà đáng nực cười??

Tiểu Thanh cười lý giải, đâu phải là muốn tham gia chùa?? Có Việt Tông tham gia chi phí sẽ chiều đều thêm một phần, các phương đều bớt đi chút gánh nặng, việc đánh giá kết quả tu luyện của đệ tử càng thêm kỹ càng.

- nếu ta lại không đồng ý đây này??

- oh! Nếu vậy thì chúng ta làm khán giả, nhưng không rõ các hạ thuộc tông môn nào trong tứ tông?? Lời nói của các hạ là quyết định của tứ tông??

Tiểu Thanh nghi hoặc.

- ta là Đà chủ Triều Nguyên Thanh Khâu Thành, không phải là người tứ tông.

Viên Hoè nói ra danh tính một cách tự phụ.

- lại lạc khách từ xa?? Các vị được mời tới dự khán nhưng không ảnh hưởng tới mọi quyết định thí luyện ta nói vậy không sai chứ?? Việc Việt Tông có tham gia hay không cũng chỉ quyết định khi ngũ phương chúng ta tự đàm luận.

Khẽ cười, Tiểu Thanh chất vấn trọng lượng lời nói của Viên Hoè khi ra quyết định không cho Việt Tông tham gia.

Viên Hoè:

- ý người là không coi lời nói của ta ra gì??

Tiểu Thanh lắc đầu:

- ta không có ý đó, nhưng ý kiến của các hạ chỉ có tính chất tham khảo chứ không mang tính quyết định mọi việc, mà người quyết định mới là ngũ tông ta.

Từng người trầm ngâm, ý tứ không sai đây là sự kiện của các tông môn Lam Nhiên, quyết định đương nhiên của các phương nơi đó, dự khán chỉ có thể đưa ra góp ý mà thôi.

- vậy tứ tông các người thấy ý kiến của ta thế nào??

Viên Hoè hướng tới người Tứ tông môn mà hỏi.

- chuyện này...

Người tứ tông ngập ngừng, lựa chọn giữa hai phương thế lực, cả hai đều cường đại phật ý bên nào thì người chịu thiệt vẫn là người ở giữa.

- các vị ah, như ta đã nói đây là sự kiện của Lam Nhiên, do người Lam Nhiên tổ chức và quyết định, chứ không phải người các phương khác. về chi phí lợi ích ta cũng đã đề cập qua, lợi hại như nào các vị cũng tường tận thậm chí vì lần đầu gia nhập ta có thể bỏ thêm phí tổn, tất cả vì sự phát triển của người tu luyện Lam Nhiên ah.

Tiểu Thanh cũng hướng đến tứ tông mà trình bày ý của mình.

Người Tứ tông nhìn nhau, suy tính thiệt hơn:

- Viên đại nhân, Vương Doãn đại nhân. Chuyện này hay là cứ để Việt Tông tham gia?? Độ tử có thêm người cạnh tranh càng thể hiện được bản thân cũng như động lực tu luyện.

- đúng vậy...

- đúng vậy...

Tứ tông gật đầu đồng quan điểm, vì việc này không những không bất lợi mà còn đem lại lợi ích không nhỏ.

- nếu ta không đồng ý thì sao??

- cả ta nữa...

Hai người Vương Doãn không nhanh không chậm nói.

- chuyện này...

Tứ tông á khẩu.

Tiểu Thanh cười nói:

- các vị đồng ý hay không thì cũng đã sao?? Ý kiến các vị chỉ là để tham khảo, còn nếu các vị muốn xen vào quyết định cụ thể thì có lẽ các vị có thể ra về, sự dự khán của các vị cũng không mang lại nhiều ý nghĩa lắm thì phải??

- ý người là muốn đuổi chúng ta về sao?

Tiểu Thanh xua tay cười thanh minh:

- các hạ đừng hay tự suy diễn như vậy, ta nói là nếu các vị không có hứng thú thì chúng ta không giữ ah, các vị trăm công nghìn việc làm mất thời gian quý báu của các vị thì thật khiến người ta áy náy.

- hay các người dựa vào cái gì mà Luyện Hư kỳ tông chủ đó mà không coi ai ra gì?? Tông chủ người đâu?? Mà lại để một hoá thân sơ kỳ ra mặt?? Người còn chưa đủ cân lượng ah.

Viên Hoè cười lạnh nói, khí tức quanh thân toát ra cường hãn.

Tiểu Thanh nhếch miệng cười nhẹ, có những kẻ tự cho mình nặng ký ah, thích quản quá nhiều việc đi.

- đủ hay không cần người quan tâm sao?? Người như người đâu cần nhọc lòng tông chủ Việt Tông ta??

- hừ..

Viên Hoè hừ lạnh Mộc linh lực bùng phát mà lao tới, quyền kinh mạnh mẽ như phá không.

Tiểu Thanh bước chân lên trước,

quyền đầu nhỏ được bao phủ một màu xanh đen, nòng không một chút e ngại đâm thẳng vào quyền đầu Viên Hoè.

Viên Hoè cười lạnh, hoá thân sơ kỳ mà dám đối đầu trực diện với hắn đúng là không biết sống chết là gì??

Nhưng hắn đã nhầm lẫn như va vào một tảng đá, cả người bắn lại đằng sau trước sự kinh ngạc của những người xung quanh, hắn toan tiến lên cho hả giận thì nghe tiếng Vươn Doãn nhắc nhở:

- Viên huynh cẩn thận... Linh lực ở tay huynh..

Viên Hoè nghe vậy nhìn phía quyền đầu của mình thì thấy linh lực bị ăn mòn, hắn phát tay khiến cho linh lực tiêu tán nhìn Tiểu Thanh cảnh giác nói:

- độc linh căn?? Không ngờ lại là biến dị độc linh căn..

Những người khác kinh ngạc pha lẫn sợ hãi, biến dị linh căn lại là độc tính?? Hoá thân cường giả nếu phát tán độc thậm chí những người ở đây khó mà toàn mạng ah, chọc nhầm người rồi! Tâm tình người ta không tốt thì thả độc chết cả nhà người.

- đầu rắn sốt cả chua... Thằng nào lại dám chọc giận Thanh muội muội thế kia??

"vui" "rầm"

Thanh âm vừa dứt, bóng người to béo phá không mà tới như thể một toà núi bị ném tới từ xa.

Người to béo hạ xuống đất tạo thành một hố lớn, mặt đất rung động như thể động đất, hán ngời xôm ở trung tâm khe phui bụi đất đứng dậy trước sự kinh nghi của mọi người.

- Tiểu Thanh không có chuyện gì chứ?? Lý ca đến muộn sao?

Lý Thông tiến lại người của Việt Tông khẽ gật đầu với Gióng và mọi người cười nói.

Tiểu Thanh nhìn kết quả của đợt hạ cánh của Lý Thông mà nghệt mặt:

- Lý gia, người xuất hiện có phải hoành tráng quá không?? Hồng mắt cảnh quan rồi!

Lời vừa ra khiến đám chấp sự và đệ tử Việt Tông đồng loạt gật đầu không thôi.

- đó là chiêu mới của ta ah gọi là gì nhỉ?? Ah là Đại địa chấn.. Thấy sao??

Lý Thông vỗ bụng cười nói.

- lệch chút xíu là ép chúng ta thành bánh thịt rồi! Rất khá ah.

Gióng vỗ tay nhìn Lý Thông nói.

- hắc hắc... Đây là nhắm chuẩn rồi! Ta tập mất mấy ngày nay đấy.

Lý Thông cười nói, trên đường về thấy Khải Đức bị Thạch Sanh ném liên tục, hán hứng chia làm theo cảm thấy kết hợp với sức nặng thân thể của hán đem lại sức tàn phá không tệ.

Người các tông môn đứng phía bên kia lúc này mới hoàn hồn nhìn Lý Thông đánh giá sơ qua, người này lại có thể gây ra chấn động như thế thật khiến người khác khó nói nên lời.

- bá bá... Không tệ ah..nhưng nếu lệch sang phía mấy người kia mới là hoàn hảo..

Khảo Đức giương cánh trên bầu trời bên cạnh là Thạch Sanh đằng không mà tới, Khải Đức nhìn hố lớn dưới đất với những vết nứt như mạng nhện gió ngón tay tấm tắc.

Hai người hạ xuống bên cạnh Tiểu Thanh và hai người Gióng gật đầu rồi hướng mắt nhìn về phía đối diện.

Thạch Sanh thân toát kim quang, khí tức sôi trào mạnh mẽ cắt lời:

- từ giờ phút này, ai muốn đánh nhau thì đánh với ta.

- Lý gia ta nữa ah.

- ta nữa...

Khải Đức và Lý Thông cũng góp lời khí tức trên người đẩy lên ngàn ngạt, quanh thân Khải Đức như một màu đen kịt, đó không phải là khí tức mà dường như là sát khí tích tụ mà thành.

Vương Doãn, Viên Hoè nhìn nhau khí tức mới tới này khiến họ rung động, nhất là tráng hán kim quang đó khí tức quá hùng mạnh, hai người khác cũng không phải hạng xoàng thêm nữ nhân độc linh căn đó, sao mà đánh được đây.

Những người khác trở nên lo lắng sợ hãi, trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, nếu hai bên quá thật xung đột thì mạng khó giữ nổi còn quan khán, dự khán nổi gì??

Không khí trở nên im ắng căng thẳng một cách khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Cá cược và ý đồ

Hai phe đối diện cách một vùng đất lún sâu đầy vết nứt, như thể thời gian ngưng đọng lại bởi chẳng một ai cử động vậy.

- thế nào?? Ai muốn đánh? Không phải mới rồi hùng hổ lắm cơ mà? Nam tử hán đại trượng phu ra tay với muối muối ta..hừ sao giờ không thấy đâu nữa?

Thạch Sanh cười nhạt nói khí tức nơi thặng càng thêm cuồng bạo.

- nghĩa phụ, theo ta nên giết cả đi, gì mà thí luyện?? Dám ra tay với Thanh Di đều đáng chết.

- hắc.. Hợp ý ta.. Người có thể khinh bạc muối muối theo ta thì chỉ có một người thôi.

Lý Thông đánh mắt với Tiểu Thanh cười nói ý tứ.

- hừ..

Tiểu Thanh hừ nhẹ nhưng không nói, độc khí tán mát nàng đổi mắt hướng về phía trước.

- các vị tiền bối nghe Hoắc Kỳ ta nói đôi lời được không?? Dù sao đây cũng là địa phận ta quản hạt ah.

Hoắc Kỳ rẽ đám đông tiến lên trước chấp tay hai phía cất lời.

Thạch Sanh gật đầu ra hiệu cho hần nói:

- có lời cứ nói, có rắm mau thả.

- Thạch gia, việc Việt Tông tham gia thí với tứ tông môn nhất thời quá gấp nên mọi người không có lường trước được. Trải qua trao đổi lợi hại, tứ tông môn cũng đã ưng thuận. Còn nhị vị tiền bối đây do lần đầu được mời dự khán nên cũng chưa rõ tổ chức của tứ tông như thế nào, sự va chạm vừa rồi cũng chỉ là chút hiểu lầm, chứ chưa gây thương tổn gì cả cho Thanh Đường chủ. Theo Hoắc Kỳ ta nên dĩ hoà vi quý được chăng??

Hoắc Kỳ nhìn hai phe mà lý giải ngọn ngành hi vọng kéo chút không khí căng thẳng xuống, để dẫn tới hoà giải nhẹ nhàng.

- Hoắc thành chủ nói đúng, do tại hạ nhất thời lỗ mãng, mong chư vị thứ lỗi.

Viên Hoè cung tay tạ lỗi từ xa, vì trải qua cảm nhận khí tức hần nhận thấy sự vượt trội cảnh giới của Thạch Sanh mang lại khiến hần không có lấy chút tự tin đối chiến.

Đưa mắt nhìn Viên Hoè, Vương Doãn cũng cung tay cất lời:

- tại hạ cũng có lỗi tạ lỗi với chư vị, mong chư vị bỏ quá.

- haha... Nhất thời lỗ mãng, nếu không phải Tiểu muối ta tu vi không tệ chẳng phải đã có chuyện?? Các đệ tử của Việt Tông ta liệu có còn toàn vẹn như lúc này?? Một lời tạ lỗi bỏ qua cho nếu giờ ta đánh người một quyền rồi xin lỗi người thế nào??

Thạch Sanh tức cười, đánh xong kêu nhất thời lỗ mãng hồ đồ?? Vậy thế gian chẳng ai mang tội nữa cả.

Viên Hoè mở miệng:

- vậy không biết chư vị muốn như thế nào mới cho qua chuyện này??

- chi phí Việt Tông tham gia thí luyện do Vương Doãn người bỏ ra, còn Viên Hoè người đỡ một đòn của ta, thế nào?? Vậy mọi chuyện coi như xong.

Wương Doãn ngẫm nghĩ liền vút sang một chiếc giới chỉ:

- tốt, nói lời giữ lời.

Thạch Sanh đưa tay bắt lấy, khề đào thần thức gật đầu:

- đó là tất nhiên, người Việt Tông không nói hai lời. Chuyện mới rồi coi như xong. Còn người??

Đánh mắt hướng Viên Hoè còn đang suy tính Thạch Sanh cười nhẹ.

- dù cường đại đến mấy thì tu vi thực chất vẫn chỉ là Hoá Thần sơ kỳ, ta không tin ta không đỡ nổi, một quyền thì một quyền. Tới đi.

Viên Hoè dứt lời đã phóng người lên cao, toàn thân hoá điểm bao phủ, khi tức hoá thần trung kỳ cuộn cuộn.

- Thiết Diện Hoả Khiên

Hoả điểm hình thành xung quanh Viên Hoè thành những tấm khiên lớn, trên bề mặt có những ký tự ngoằn ngoèo.

- được..

Thạch Sanh bắn người mà tới, quyền đầu kim quang bao phủ.

- La Hán thần quyền.

Quyền kinh phá không mà tới, hoả khiên nhanh chóng bị phá vỡ, trên ngực Viên Hoè hơi lõm lại.

Hắn bị bắn mạnh xuống đất, thân hình trượt dài ra sau dưới sự kinh ngạc của chúng nhân, miếng hấn ứa huyết hồng. Khê lão đảo đình trụ cơ thể, ánh mắt sợ hãi nhìn Thạch Sanh đã trở lại vị trí cũ.

- đa tạ các hạ đã nương tay.

Viên Hoè hơi chấp tay cảm tạ quay người rời đi.

Thạch Sanh chấp tay sau sau lưng, kim quang nơi quyền đầu tiêu tán, lớp kim lân nhanh chóng co rút lại trở thành da thịt bình thường.

Khê phát tay với chúng nhân Thạch Sanh nói:

- nếu vậy mọi người cũng giải tán đi, còn tứ môn chúng ta sẽ bàn bạc cụ thể sau.

Mọi người tỉnh táo lại trước sự va chạm nhanh chóng vừa rồi, lục tục kéo nhau về doanh trại của mình, người tứ tông hơi chấp tay lui đi.

- chúng ta dựng trại chỗ này đi, Lý Thông qua Tứ môn bàn bạc một chút tiện thể làm bằng khoảng này luôn.

Giống ngồi xồm nói vút đá xuống hồ mà Lý Thông tạo nên nói.

- Ngươi nên làm một mình ah.

- công tử...

- vâng công tử... Đại ca huynh cứ tùy tiện mà làm ta đi xem qua đệ tử..

- đại bá, Khai Đức bận một chút.

- này... Này...

Thạch Sanh, Khai Đức vỗ vai Lý Thông mà quay đi chỉ trở đệ tử dựng trại để nghỉ qua đêm, Giống cùng nhị nữ thì ra một góc lầy ghé ra ngồi, để lại Lý Thông đứng trước lòng chảo gãi đầu.

Lý Thông chặt vật xán cao tay áo, áp bàn tay xuống đất chẳng mấy chốc đất cát cuộn trở lại khiến khoảng đất trở lại bằng phẳng như ban đầu. Hắn phui phui tay, khê lau mồ hôi nhễ ngai trên trán, chuyện này tốn hao khá nhiều linh lực, xem ra sau này ít dùng chiêu "Đại Địa Chấn - Thiên Giáng Thần Nhân" này ah, khê lăm bầm hấn quay người hướng trại tứ tông mà đi.

Mấy chiếc trại lớn được dựng lên để phân biệt nam nữ riêng, Giống ngồi trong trại chính phía dưới là mấy người Thạch Sanh và các chấp sự, đưa mắt nhìn một lượt Giống cất lời:

- chuyện Vạn Tượng các có gì đặc biệt không??

Thạch Sanh chấp tay thưa:

- công tử, lần này chúng ta tới thì không gặp được bá khanh hấn đóng cửa tiệm tu cảm ngộ Luyện Hư, nên chỉ gặp được Tượng Thạch chuyện cung cấp các loại nguyên liệu thì họ không có ý kiến gì mấy vì không có chúng ta họ vẫn phải bí mật tuôn ra ngoài để trao đổi và còn bị ép giá thấp, chúng ta trả họ theo giá thị trường cũng khiến họ có lời không ít.

Giống gật đầu, xưa nay người yêu khác biệt không quá chung đụng, nếu không nói là đối nghịch.

- cảm ngộ Luyện Hư?? Bá Khanh tư chất không tệ, ám tạt trước hấn gió Luyện Hư gây ra giờ chữa khỏi thì kinh nghiệm dẫn vật khi trước lại hấn hiểu thêm ít nhiều, chuyện đột phá như nước chảy thành sông mà thôi! Chỉ cần có thời gian.

- còn chuyện giao dịch ấy, tuy rằng nói vậy nhưng cũng nên cho họ thêm ưu đãi, dù sao cũng là quan hệ liên minh, tránh mất lòng là tốt nhất.

Thạch Sanh chăm chú nói:

- công tử nói phải ta sẽ bảo mọi người chú ý hơn về phương diện này, chuyển hàng đầu tiên ta cũng đã chuyển giao cho Tiểu Lan, xét nghĩ chắc vài ngày tới sẽ đem ra quầy sớm.

- tốt, cái này dặn Tiểu Lan đừng quá vồ vập, tuy chúng ta không có nhiều thời gian nhưng vẫn cần phải cẩn thận, đừng để đến mức các thương hội cùng đối kháng lại chúng ta.

- vâng.

Thạch Sanh hiểu ý tứ này, chìm đi đầu đón gió lớn, lấy đồ ăn của người khác như đùa trước miệng cợt, con người ta đứng trước sự uy hiếp luôn có xu hướng kháng cự, nếu sự uy hiếp ấy quá lớn thậm chí có thể nắm tay nhau mà đối kháng.

- công tử, ta đã về..

Lý Thông vén rèm bước vào cất tiếng.

- ừm, mọi chuyện thế nào??

Giống gật đầu hỏi:

Lý Thông ngồi xuống ghế, với tay lấy tách trà làm một ngụm mới cất lời:

- thí luyện hai ngày sau sẽ bắt đầu, diễn ra trong một tuần lễ, đệ tử sẽ sẵn giết yêu thú hoặc thu thập tài nguyên để tính điểm xếp hạng vd: yêu thú luyện khí từ một đến chín tương ứng bằng đồ điểm, từ trúc cơ các tiểu cấp độ sẽ là năm điểm, kết đan sẽ là mười điểm. Đệ tử sẽ lĩnh thưởng dựa trên số điểm mình thu thập được.

- thí luyện không hạn chế giao tranh giữa đệ tử, nên có thể nói có người sẵn thú lại cũng có kẻ sẵn người, nhưng để hạn chế nguy hiểm đến tính mạng, mỗi đệ tử được phát một lệnh bài truyền tống phạm vi hẹp nên nếu gặp nguy cấp có thể bóp nát để trở lại bên ngoài.

- trong trường hợp không kịp thì coi như số mệnh đã định, số tuổi đệ tử hạn chế từ hai mươi trở xuống và yêu thú thí luyện cũng được truy quyết qua cao nhất cũng chỉ là kết đan.

Giống trầm ngâm, độ tuổi từ hai mươi trở lại thì tu vi cũng đã có người có thể đạt tới kết đan hoặc gần tới, yêu thú kết đan kỳ tuy hơi mạnh một chút nhưng cũng không phải không đối phó được.

- tốt, các chấp sự trở lại báo lại cho đệ tử nắm rõ được thông tin và dặn dò hai ngày thời gian này điều chỉnh trạng thái cho tốt.

- vâng công tử...

Hàng ngũ chấp sự nhận mệnh mà lui ra ngoài.

- công tử, ta e rằng sẽ có người đối phó với đệ tử của chúng ta trong đó ah.

Tiểu Thanh suy nghĩ nói, người tứ môn ắt còn dè dặt nhưng người các phương khác không tránh khả năng có người dự mưu hèn kế bẩn.

- chuyện này khó tránh khỏi, nhưng không sao ta theo đệ tử vào là được, ta muốn xem xem chúng có thể làm gì được??

Giống cười nhẹ, nước tới đất ngăn binh tới tướng chặn, lứa tuổi đã hạn chế thì có thể khuấy được màu gì??

- công tử, hay ta cũng theo vào?? Ta đủ tuổi ah.

Khảo Đức cười gọi ý, hần mới bước sang mười chín, tuy hình thể hơn người trưởng thành nhưng có thể nhận ra không khó.

- cũng được nhưng ngươi không tham gia thí luyện mà chỉ lãnh trách nhiệm bảo hộ thôi! Ngươi một tổ, ta một tổ xem cuối cùng thành tích nhóm nào tốt hơn??? Dám không??

Giống nhìn hần buông lời cá cược.

Khải Đức khẽ nốc bầu rượu hào hứng mong đợi nói:

- nếu công tử cũng vậy thì sao ta không dám?? Đã cá phải có thưởng mới được.

Tu vi công tử tuy chỉ là trúc cơ hậu kỳ nhưng lực chiến là một ẩn số, nếu công tử không tham gia vào kết quả thì Khải Đức ngại gì không thử?? Còn nếu không thì có cho thị Khải Đức cũng không chịu.

- tốt, ta cũng chỉ lãnh trách nhiệm bảo hộ thôi! Nếu các ngươi thua thì tất cả sẽ phải tham gia kế hoạch khổ luyện đặc biệt ah, còn thắng thì ta thưởng cho

các người Trương đương với số điểm các người nhận được.

Giống cười nói, ánh mắt hơi lấp lánh.

- được, nhất ngôn cửu đỉnh

- tốt, người không được quên lời này, nên biết ah ngay cả nghĩa phụ người cũng phải khổ sở trước kế hoạch ta ra nha.

- ách...

Khải Đức tưởng chừng như mình bị mắc hãm, nghĩa phụ nói những gì đặt ra cho mình từ trước chưa là gì so với công tử ah.

Mấy người khác nhìn Khải Đức ánh mắt tràn ý cười không thôi, cá cược với công tử là chuyện dễ thắng sao??

Giống lấy từ trong giới chỉ ra chiếc lệnh bài của Y Tiên vứt cho Lý Thông.

- Công tử đây là...??

Lý Thông đón lấy nghi hoặc.

- đây là lệnh bài của Dược Các, sau khi trở về người và Tiểu Lan thúc tiến lập phân đà tại Thanh Khâu rồi tìm tới Dược Các đưa cái này cho họ.

- công tử, Dược Các này là thế lực nào??

Giống kể lại chuyện giao dịch với Y Tiên và Dược Các cho mấy người Lý Thông nghe tường tận, khiến họ kinh ngạc không thôi.

- chuyện này khi nào đó người tự thân tới bàn bạc cụ thể là được.

- vâng công tử.

Lý Thông đáp lời, chuyện này mang lại lợi ích không nhỏ, nếu thành công bàn bạc thì việc phát triển Thiên Việt trong ba năm hoàn toàn có cơ sở lớn.

- còn chuyện nữa, sau khi kết thúc thí luyện ta sẽ lập thêm Đan Đường lựa chọn các đệ tử tu luyện hoá hệ tham gia nghiên cứu luyện đan dược. Các người kết hợp mà làm cho chu toàn.

- rõ, công tử..

- được rồi giờ về nghỉ ngơi đi.

Giống phất tay ra hiệu kết thúc cuộc nghị sự nho nhỏ này, mọi người gật gù trở lại nghỉ ngơi, trải qua di chuyển nhiều cũng có chút mệt mỏi không ít.

- tiền bối..! Không biết gọi chúng ta tới có chuyện gì??

Mấy đệ tử tứ tổng bước vào trại của hai người Vương Doãn và Viên Hoè nghỉ hoặc hỏi han.

Viên Hoè cười nói:

- ta có chuyện nhờ cậy các người đây, không biết các người sẵn lòng??

- không biết nhị vị tiền bối có gì sai bảo?? Nếu có thể giúp đỡ đó là vinh hạnh của chúng tiểu nhân.

Hai người Viên Hoè nhìn nhau cười nhạt:

- chúng ta muốn các người đối phó với Việt Tông, tốt nhất là giết cả đi.

Viên Hoè gằn giọng nói, sinh tử trong thí luyện vốn theo quy ước không được đem ra ngoài, dù không có quy ước đó thì chỉ cần người khác không biết thì đã sao??

- tiền bối việc này...

Đệ tử nhìn nhau, người Việt Tông không dễ chọc quy ước là vậy nhưng ai biết người ta có tuân thủ?? Dưới lực lượng mọi quy ước có thể sụp đổ như thường.

Vương Doãn nhận thấy sự băn khoăn của mấy đệ tử này cười trấn an:

- yên tâm dù mấy người đó có biết, thì chúng ta Sẽ chống lưng cho các người, hơn nữa nếu các người thành công hạ sát ta sẽ có thưởng lớn.

- đây coi như là chút đặt cọc trước..

Vương Doãn ném ra chút pháp khí trước mặt mấy đệ tử.

Từng ánh mắt lấp lánh, pháp khí này phẩm chất hơn hẳn những gì chúng có trong tay, nên biết rằng tu sĩ nếu có đồ tốt thì lực chiến được cải thiện ít nhiều so với bình thường.

- còn đây là túi đựng yêu thú, bên trong có vài con khá thú vị, yên tâm nếu các ngươi bỏ ra thì chỉ cần bôi chút thuốc nước trong này là chúng sẽ không tấn công các ngươi.

- còn đây...

-...

Vương Doãn lấy ra từng thứ giới thiệu trước ánh mắt thêm ngưỡng mộ của mấy đệ tử trẻ.

- thế nào?? Các ngươi có làm không?? Nếu các ngươi chấp nhận thì khi xong việc tất cả đều là của các ngươi.

Viên Hoè cười cười hỏi, mà trong lòng khinh miệt muốn lấy đồ nhưng giữ được hay không phải xem các ngươi rồi!

Mấy đệ tử đánh giá từng thứ trước mặt, lần đầu tiên chúng thấy nhiều thứ rất hữu ích ah.

- tiền bối, người nói nếu người Việt Tông phát hiện chúng ta gây khó dễ cho họ thì tiền bối sẽ chống lưng cho chúng ta thật chứ?? Không phải hỏi sớm người có phần ăn thiệt thòi sao??

Một gã đệ tử có chút nghi vấn hỏi, người còn thua dưới tay người khác thì chuyện chống lưng này có hiệu quả không???

- hừ, đó là chuyện khác, tu vi cá nhân có thể thua kém chút ít, nhưng quy ước này thí luyện đã được đặt ra từ trước, với lại cá nhân thua nhưng thế lực sau lưng ta các ngươi tự hiểu có hiệu quả hay không??

- vậy đệ tử làm.

- đệ tử nữa..

-....

-...

Mấy đệ tử chấp tay đồng ý, tự chọn đồ vật mình ưng ý xem xét thích thú không thôi!

- tốt, vậy trở về đi. Ta chờ tin tức tốt của các ngươi.

- vâng. tiền bối yên tâm.

Vương Doãn phát tay ra hiệu cho bọn họ lui đi.

Trại rộng chỉ còn hai người ngồi lại:

- Vương huynh, chuyện này có thể thành công hay không??

Viên Hoè ngẫm nghĩ mà hỏi.

- người vừa rồi tuy cường đại nhưng quy ước tổ chức thí luyện cũng đã thông qua, cao tầng lợi hại nhưng đệ tử cơ bản không quá nổi trội.

Vương Doãn cười nhẹ, mọi chuyện trong thí luyện chỉ sau khi ra mới rõ, cường giả không được tham dự vào quá trình về phần đệ tử hẳn đã xem qua đệ tử Việt Tông không có người quá cường đại.

- còn việc chống lưng là thật sao??

- chống lưng?? Lúc đó sẽ tính, trường hợp tệ thì phải tay là được, ai biết được ta liên quan hay không?? Ta không tin vì mấy đệ tử mà họ muốn đối nghịch với thế lực lớn.

- ha ha...

- ha ha..

Hai người nhìn nhau cười khoái chí, cuối cùng chỉ cần phải tay là được, lời nói của mấy tiểu tử nhỏ bé này trọng lượng có đáng bao nhiêu???

Ngoài trời đêm buông lạnh....

Chương 161: Hộ nghị Dược Các

Khu trại đội hái thuốc Dược Các mới sáng sớm ra một phen náo động, khiến một mảng sâm lâm xôn xao, tiếng yêu thú rục rịch chạy trốn, tiếng người í ới to nhỏ tìm kiếm.

Sự náo động này xuất phát từ khi đội ngũ thay ca của hộ vệ bởi họ không thấy đội trưởng và mọi người khác đâu cả, vốn nghĩ mấy người đi đâu đó nhưng nó trở nên đỉnh điểm khi mờ sáng người ta phát hiện ra hai thục diệt Y Tiên cũng không thấy bóng dáng.

Hai người là người dẫn đội và cũng có vị trí trọng yếu trong Dược các nên khiến mọi người lo lắng không thôi. Thời gian dần trôi qua phạm vi tìm kiếm được mở rộng hơn nhưng càng kỳ lạ là không hề thấy một dấu vết để lại, khi người dân muốn buông bỏ thì thanh âm vui vẻ cất lên:

- tiểu thư, Phương lão... Hai người đây rồi!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm tiến lại vây quanh lấy mà hỏi han to nhỏ.

- tiểu thư, tiểu nhân ngõ hai người xảy ra chuyện gì, may quá!

- tiểu thư đi đã đi đây vậy???

Y Tiên nhìn mọi người lo lắng có chút ấm lòng gật đầu:

- bữa trước phát hiện đóa Huyết Quỳnh thảo, nhưng phát hiện có yêu thú bảo hộ nên ta mời Phương thúc theo trợ giúp, yêu thú quá cường đại khiến Phương thúc bị chút nội thương trong người nên trở về có chút chậm trễ khiến mọi người lo lắng là lỗi của ta.

Y Tiên rồi tay xuất ra một đóa quỳnh màu huyết hồng quý dị.

Mọi người nhìn đóa hoa trong tay nàng gật đầu, loại hoa này thường nở về đêm cũng là lúc hương thơm bộc phát, hái lúc đó là trạng thái linh lực của nó sung túc nhất.

- phù không sao là tốt rồi! Hai chúng ta lo lắng mất nửa ngày trời ah.

- Tiểu thư lần sau nếu có chuyện như vậy nên cáo tri đội hộ vệ chúng tôi, chẳng may tiểu thư có bề gì, chúng ta khó mà báo lại gia tộc.

Phó đội trưởng Cao Quyền góp lời, nhiệm vụ của đội là bảo vệ mọi người. Đặc biệt là Y Tiên, nếu thất trách thì hấn mang tội lớn.

Y Tiên gật đầu:

- ân... Do dược thảo trên vách cao và ta cũng cần người có lực lượng vừa am hiểu thảo dược, có chút sơ sót Cao huynh bỏ quá.

Cao Quyền cung tay nói:

- tiểu thư khách khí rồi! Cao mỗ chỉ làm bổn phận của mình thôi!

- Tiểu Cao nói đúng, lần này chúng ta chút sai sót, vốn định báo lại với đội hộ vệ nhưng lúc rời đi lại không thấy người đâu, hăng nghĩ sẽ về sớm nên cũng ngại đánh thức người. Thành ra làm mọi chuyện náo động tới mức này.

Phương Lão vỗ vai Cao Quyền, thừa nhận lỗi về mình.

- Phương thúc lúc người và tiểu thư rời đi đã không thấy Lâm Hải với mấy huynh đệ khác rồi sao??

Phương lão gật đầu kể lại:

- đúng vậy, ta tưởng họ đi tuần xung quanh nên có đội đôi chút, về sau sợ lỡ việc của Y Tiên nên mới vội mà đi.

- hừ...vậy tốt cuộc mấy người này đi đâu?? Bỏ đội ngũ như vậy??

Khẽ hừ lạnh, Cao Quyền hơi tức giận, người mang trách nhiệm bảo vệ sự an toàn của người khác mà nửa đêm nửa hôm biến mất, may không có chuyện gì xảy ra nếu không thì cả đội bị khiển trách nặng nề.

- có chuyện gì thế??

Y Tiên nghi hoặc nhìn Cao Quyền hỏi.

- Tiểu Thư đêm qua ta và mấy huynh đệ thức dậy để thay ca nhưng chẳng thấy Lâm Hải cùng đội của hắn đâu cả, đến giờ này cũng chưa thấy bóng dáng ai.

Cao Quyền thành thật đáp lời, vẻ mặt có chút áy náy.

- hừ... Mấy tên này đáng chết mà! Khục khục..

Phương lão ho khan, giờ nhắc tới Lâm Hải vẫn khiến hắn cảm thấy tức giận.

- Phương lão bớt giận, trách tổn hại thân thể. Tiểu thư người mau đưa Phương lão trở về trại, ta đưa người đi tìm kiếm thêm chút nữa.

Cao Quyền vội vã chấp tay nói, nhìn lão tức giận vậy khiến hắn cảm thấy như chính mình phạm lỗi vậy.

Y Tiên dìu Phương lão trở về, không quên dặn dò:

- huynh tìm kiếm một chút, nếu vẫn không thấy đâu thì đầu chiều chúng ta cũng nên trở về theo kế hoạch, trong Các nhiều sự vụ không tiện chậm trễ.

- ta biết thưa tiểu thư.

Cao Quyền đáp lời, rồi phân phó một phần người trở lại bảo vệ còn một phần tiếp tục tìm kiếm đó đây.

Cuộc tìm kiếm mất cả buổi sáng nhưng đi vào bẽ tắc, không thể tìm được dấu tích gì cũng không thấy một ai trở lại. Cao Quyền liền cắt đứt việc này đoàn đội đông người những ở mãi trong thâm lâm không quá an toàn, đầu thế vì mấy người thất trách này mà đặt người khác vào nguy hiểm được.

Sau khi trở về báo cáo lại tình hình, hắn liền hộ tống Y Tiên và đoàn hải tặc trở về theo đúng lịch trình định sẵn từ trước.

Vùng thâm lâm rộng lớn này được gọi là tam giác Tru Thanh Nhiên là nơi tiếp giáp của ba thành trì nhưng để trở về cũng khiến họ mất gần mười ngày nửa tháng.

Thanh Khâu thành là một đại thành, tập nập vì nơi này vừa có núi có sông lại có thêm cửa biển nên thương hội tập nập qua lại giao thương với đủ loại người và màu da.

"mọi người xếp hàng gọn gàng đừng chen lấn, phí vào thành mười hạ phẩm linh thạch"

"người trong thành nhớ xuất trình lệnh bài thân phận, người mới tới mời đăng ký tạm trú"

Lính gác canh giữ cổng thành vừa kiểm tra người ra vào vừa nói lớn nhắc nhở mọi người làm theo đúng luật lệ.

- Khánh huynh đệ..

- Cao huynh... Mọi người đã trở về,

- Y Tiên tiểu thư mạnh giỏi, không biết lần này có thu hoạch gì không??

Khánh Thuật nghe tiếng gọi nhìn lại, nhận ra là đoàn hải tặc của Dược Các thì vui vẻ tiến lại hỏi han.

Y Tiên khẽ gật đầu đáp:

- Khánh tướng quân cát ngôn rồi! Thu hoạch lần này không tệ, nếu có dịp mời tướng quân tới tệ xá, chúng ta nhất định giảm giá ưu đãi.

- hắc hắc... Tướng quân gì đâu?? Quan giữ thành nhỏ bé ấy mà! Có lời này của tiểu thư thì ta nhất định tới. Nào mời tiểu thư vào... Mời Phương lão..

Khánh Thuật cười nói khách khí, ra dấu mời vào mà không cần tra xét thân phận gì, chỉ cần cờ hiệu là đủ để mọi người ở thành Thanh Khâu này ít nhiều ai cũng biết.

- cảm tạ tướng quân..

- Khanh huynh có dịp làm đôi chút hàn huyên sau..

- nhất định nhất định... Mọi người đi cẩn thận.

Khánh Thuật gật gù nói, đưa tiễn đoàn người một đoạn đường rồi mới trở lại với công việc của mình.

Đường xá lớn hơn Lam Nhiên rất nhiều nhưng do số người đông đảo nên trở nên nhộn nhịp hơn, Thi thoảng đoàn người Y Tiên lại nhận được những lời

chào đón của mọi người một cách thân thiện.

Dược Các, Dược gia là một dãy nhà lớn được bao quanh bởi lớp tường cao dày trên một khoảng đất rộng, nơi cổng vào bốn gã thị vệ đứng nghiêm trang dưới bức hoành phi lớn "Dược gia trang"

- tiểu thư đã về, Phương lão hảo...

-....

- ân..

Y Tiên khẽ gật đầu đáp lại lời chào hỏi của thị vệ, mà diu Phương lão bước vào hướng mấy người khác phân phó:

- mọi người đưa những gì thu thập được tới dược phòng rồi nghỉ ngơi đi, còn Cao huynh việc của mấy người Lâm Hải huynh cũng báo cáo lại với trưởng lão hộ vệ là được.

- vâng, tiểu thư..

Mọi người đáp lời rồi ai nấy rời đi làm việc của mình.

Y Tiên diu Phương lão bước qua khoảng sân rộng tiến vào đại sảnh trung tâm.

- Y Tiên, lão đệ hai người đã trở lại.

Thanh âm từ đại sảnh vọng ra một lúc sau một nam một nữ trung niên bước ra chào đón.

- phụ thân, mẫu thân..

- đại ca, đại tẩu..

Hai người Y Tiên cất lời chào.

- Phương đệ, sắc mặt đệ không được tốt trên đường có chuyện gì sao??

- đại ca... Một lời khó nói hết, ta vớt được cái mạng này cũng có chút khổ sở ah.

- mẫu thân... Hu hu hu..

Phương lão cười khổ nói, Y Tiên thì nhào vào lòng mẫu thân mà thút thít to nhỏ.

Phụ phụ trung niên nhìn nhau nghi hoặc nhưng vỗ về:

- trở lại là tốt rồi! Nhanh vào trong hãy nói.

Bốn người bước vào đại sảnh nghị sự, trải qua Phương lão tường thuật lại về những chuyện đã qua, trong phòng không khí có chút sát khí phảng phất.

"rầm"

- hỗn đản... Nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà, khôn khiếp... Muốn nhúng trâm Dược gia, lại dám có ý đồ với nhi nữ Dương Hằng ta?? Hừ...

Dương Hằng đương nhiệm gia chủ Dược gia đồng Các chủ Dược Các tức giận vỗ bàn khiến nó hoá thành bụi phấn.

- phụ quân bớt giận, chuyện đã qua. May sao Y Tiên và thúc ấy không sao rồi!

Dương phu nhân uyển chuyển khuyên giải, trong lòng nàng lúc này cũng có phần tức tối khi nhìn nhi nữ lệ ướt hoeo mi.

- khục khục... Chuyện gì thế??

Phía ngoài cửa một bạch phát lão bà

đăng không hạ xuống, quái tượng chống đất bước vào cất tiếng hỏi.

- mẫu thân... Có người muốn khi nhục con gái ta ah.

- nãi nãi..

" uyển"

- mẹ nó.... Thằng hỗn đản nào???

Quái tượng chống mạnh xuống nền gạch khiến xuất hiện những vết nứt chằng chịt, khí tức trên cơ thể tưởng chừng như hom hem ấy, tràn ra như hoá diễm son hồng hực, khiến không khí xung quanh như muốn bị đốt cháy.

Cao tăng Dược gia từ khắp nơi, phóng người tụt tới phòng nghị sự, lòng hoang mang không biết ai khiến lão thái thái nổi xung như muốn thổi bay đi tất cả.

- ách... Mẫu thân

- mẫu thân...

- nãi nãi ah..

- A di...

- tỷ tỷ bình tĩnh lại ah,

- đệ muội đừng nóng..

- khục khục... Con dâu đừng dọa ta..

Từng người tiến vào người câu lại người tiếp câu để giúp hạ hỏa của hoá sơn Dược gia này.

- khục khục... Có chuyện gì nói lại ta nghe..

Phương lão vuốt mồ hôi trên trán cúi người nói:

- Gia Gia, các vị thăm thăm huynh đệ tỷ muội chuyện là thế này...

Phương lão thuật lại từ đầu chí cuối ngọn ngành mọi chuyện trước sự chăm chú của mọi người.

Cả đại sảnh khí tức như bão lớn nổi lên, như muốn thổi tung nóc mà ra.

" rầm" " rầm"...

- hỗn đản...

- đại hỗn đản...

- đậu xanh..

- muốn chết...

- tiểu mản thầu đầu?? Nó quản người kiểu gì thế??

- ách... Gia Gia là ta thất trách...

Một lão béo tròn mập mạp lò dò bước ra ngấp ngừng nói.

Y Tiên cất lời:

- Thái Gia Gia.. Chuyện này cũng không thể trách Mản Thầu thúc thúc được, dù sao Tiên Tiên đã không sao chỉ là lòng hơi ức chế mà thôi!

- Gia Gia.. Tiên Tiên nói phải, người làm nên tội cũng đã bị xử phạt, Uyển Nhi thấy rằng lúc này chúng ta nên bàn bạc chuyện giao dịch kia thì hơn.

Thượng Uyển tiếp lời nhi nữ mà khuyên nhủ mọi người về chuyện cần sử lý lúc này.

- Uyển nhi nói đúng, Phương con nói là họ đã rõ ràng phương thức mở được nằm trên người Tiên Tiên?? Muốn giao dịch với chúng ta? Muốn chúng ta chia số đan dược luyện chế ra cho họ?? Nếu không Sẽ tiết lộ địa điểm ra ngoài??

- vâng, mẫu thân vậy nên hài nhi mới không dám tự ta quyết định mà về bàn bạc với mọi người.

Phương lão cúi người cung kính thưa.

- con làm tốt lắm, mọi người có ý kiến gì về chuyện này??

- tỷ tỷ ta thấy nên nhờ chúng ah, một hoá thân sơ kỳ với một bán thần thì làm nên chuyện gì??

- đúng vậy ah... Dám uy hiệp chúng ta thì xử đẹp luôn.

- Thanh Hoa, dù sao người ta cũng cứu Tiên Tiên ah, hơn nữa nói ra giao dịch này cũng hẳn là người lý lẽ, đừng quá tiết.

- mẫu thân người ấy còn nói là, cho dù không cần tới Tiên Tiên thì người đó cũng có thể mở Dược viên chỉ là giờ chưa đến lúc mà thôi!

Phương lão chấp tay nói tiếp.

- cái gì?? Đây là cảm chế do thất cấp đan sư tạo ra đó??

-...

-...

Y Tiên lúc này mới mở miệng nói:

- nãi nãi, vị công tử đó là một người kỳ lạ..

- oh nói kĩ xem??

- nãi nãi.. Người ấy mới độ sáu bảy tuổi mà tu vi đã trúc cơ hậu kỳ, hơn nữa khả năng khống hóa khiến Tiên Tiên thúc ngựa theo không kịp ah.

Từng người mắt tròn vo ngỡ ngàng?? Một hài tử Sáu bảy tuổi có tu vi như vậy được sao??

- điều này là thật??

- không đùa chứ?? Thiên lý ở đâu??

- tu luyện trong bụng mẹ sao??

- lấy đạo tâm người khác ra đùa sao??

- đích thị ah, vốn dĩ Tiên Tiên không rõ nhưng hai vị nữ tiên bồi đó lại một mực nghe theo lời công tử, hơn nữa lúc công tử hỏi về việc khống hoá, dù chỉ một chút nhưng Tiên Tiên vẫn nhìn ra được tu vi đích thực là trúc cơ hậu kỳ.

Y Tiên gật đầu xác nhận, lúc Gióng khống hoá có vận dụng linh lực tuy không nhiều nhưng vẫn đủ để nàng nhận biết được chân thực tu vi.

Không khí trở nên trầm lắng, tiểu hài tử có tu vi như vậy chưa từng ai nghe thấy có trên tu chân giới này ah, nếu người khác nói không khéo họ còn mắng cho một trận nữa nhưng đây lại là Tiên Tiên ah, họ nghi hoặc nhìn về Phương lão ý hỏi.

Phương lão cũng trở nên bất ngờ, nhìn mọi người nhìn mình, lão trầm ngâm nghĩ lại cất lời:

- ách chuyện này.. Nghe Tiên Tiên nói thì hình như đúng là vậy, lúc đó ta mới đã tọa dậy thì có thấy qua người ấy thu hồi hoá điểm nhưng nhất thời tâm trí có chút loạn không để ý.

Mọi người có xúc cảm muốn đập hấn một cái, đây là thiếu sót lớn ah với độ tuổi đó mà có tu vi như vậy, không còn là thiên tài hay siêu cấp gì đó nữa mà là quái vật nghịch thiên cmnr.. Thế lực nào có thể đào tạo ra người như vậy chứ?? Vậy mà vừa rồi họ còn muốn nhổ cò trừ sâu ah, giờ khác gì lấy kim châm đâm đá tảng??

- aizzz việc này xem ra chúng ta không có lựa chọn khác nữa rồi! Người ta cho chúng ta giao dịch thì coi như là không muốn phủ phàng.

Thái Gia Gia thở dài thọt lằm bằm, thế lực qua cường đại người ta chưa cướp trắng đã là may, còn cho mình lựa chọn thì chút phong thái này là quá hoà nhã rồi.

Những người khác cũng gật đầu, Bà lão Thanh Hoa cũng trở nên im lặng hơn, chuyện này còn có lựa chọn khác sao??

- phụ thân, con nghĩ đây có thể không phải là bất lợi cho chúng ta, thậm chí đây còn là cơ hội, thế lực như vậy muốn giao dịch với chúng ta phải chăng đây là cơ hội cho Dược Các chúng ta bước lên một tầng mới.

Thanh Hoa cười nói.

- mọi người thấy đây qua lời kể lại của Phương nhi, tiểu công tử này thậm chí chỉ ra một số sai sót khiến Dược gia không có được Dược sư cường đại như tổ tông, hơn nữa tiểu công tử có vẻ có hứng thú với luyện Đan.

- đúng vậy ah..

- chuẩn quái nhân mà..

- thì ra lâu nay do chúng ta đề nặng quá lên vai chính mình cũng như tội nhỏ...

Từng cái gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ngẫm nghĩ lại toàn bộ câu chuyện cũng nhận ra sự bất phàm của tiểu công tử này. Thanh Hoa dừng lại đôi chút lại tiếp lời:

- tuổi nhỏ lại có tu vi như thế tư chất ta nghĩ như nào mọi người cũng hiểu, có hứng thú với luyện đan thì lục cấp, thất cấp hỏi có khó không?? Hơn nữa dường như cũng có ý với Tiên Tiên ah. Con rể có thể đạt tới mức của tổ tông Ah cái này nghe cũng được được..

Thái Gia Gia gật gù vỗ đùi:

- tốt tốt... Thanh Hoa nói không sai, đây quả là cơ hội lớn ah.. Giao dịch này cứ quyết định vậy đi, rể này ta nhận ah..

- hắc hắc...

- hắc hắc...

- Tiên Tiên còn nhiều tuổi hơn người ta ah... Vói lại đã có nhị nữ kia rồi! Chắc gì người ta đoái hoài?? Mà mọi người đã nói nhận với không nhận??

Y Tiên đỏ mặt nói, nàng hơn người ta tới mười tuổi lận với lại nhị nữ đều là mỹ nhân đó.

Thanh Hoa nhìn vẻ mặt của diệt nữ cười hỏi:

- vậy con có muốn không?? Có nữ nhân rồi thì sao?? Nam nhân tốt năm thế bấy thấp là bình thường huống chi hai?? Nếu con không muốn thì ta có thể gả người khác thay con??

- ách... Con đâu có nói thế??

Y Tiên xua tay nói.

- vậy thì tốt! Có nữ nhân rồi thì con cứ dính chặt lấy thì người ta khác đồ ah, Tiên Tiên của ta cũng là mỹ nhân cơ mà??

Thanh Hoa cười nói, Chỉ cần bớt chút ngây thơ thêm chút thành thực của độ tuổi Tiên Tiên cũng là hàng mỹ nhân.

Những người khác cũng nở nụ cười mà quên đi chuyện của Lâm Hải gây ra, khiến Tiểu Mân Thầu khế thờ phào, lão thực sự lo ngại trước lửa giận của mọi người ah, cũng tự nhủ phải cẩn thận về sau.

Y Tiên thấy mọi người vui vẻ cũng mỉm cười nhưng trong lòng xuất hiện những suy nghĩ khiến gò má trở nên phồng hồng, tự dưng thấy nhớ những gì đó xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Thí luyện bắt đầu

Thung lũng nhỏ ven Nguyên Thọ, người tham gia thí luyện tới từ các tông môn thành Lam Nhiên đã bắt đầu tập trung lại, từng ánh mắt dõi về hướng về nơi tổ chức thí luyện trông chờ.

Nguyên Thọ là một ngọn sơn phong lớn, yêu thú được người tuyển chọn từ các khu vực lân cận tập trung về nên số lượng đông đảo, đệ tử săn giết yêu thú được tính điểm và nhận thưởng theo số điểm nhận được nên đây cũng là dịp đệ tử có tích lũy riêng để tu luyện trong năm tới.

Trại chủ Việt Tông, Gióng ngồi trên ghế chủ vị, mấy người khác thì ngồi hai bên phía dưới, ở giữa là ba mươi năm đệ tử tham gia thí luyện.

Lý Thông phân phó chấp sự phát cho đệ tử lệnh bài thí luyện và dặn dò lại sơ bộ luật cần chú ý, đám đệ tử cầm trong tay chăm chú lắng nghe để không bỏ sót một từ nào mới gật đầu nhớ kỹ.

Giống nhìn mấy đệ tử này cất lời:

- luật lệ các ngươi đã rõ, tuy nói là thí luyện nhưng không thể tránh khỏi nguy hiểm, nếu không thể tiếp tục thì dứt khoát rời đi, con đường tu luyện còn dài đừng quá mà sinh cường.

- vâng.

- nói vậy không phải là bảo các ngươi gặp khó mà lui, nhưng trong mọi hoàn cảnh phải sử dụng cái đầu, biết làm gì nên làm gì?? Quan trọng là biết lúc nào nên dừng lại, nhận nhận khả năng và quyết định chính xác.

- ngoài việc bảo hộ bản thân thì bảo hộ đồng môn cũng cần chú trọng, đó cũng là trách nhiệm, trên người các người ngoài lệnh bài thí luyện còn có lệnh bài tông môn, nếu khi gặp nguy hiểm thì rút linh lực vào để tìm sự trợ giúp từ đồng môn, và trợ giúp đồng môn khi cần thiết. Giả dụ như bình thường ăn một và với ăn một quyền vậy, quyền đầu sẽ mang lại sát thương uy lực lớn hơn đúng không?? Đó là vì sự liên kết của các ngón tay được đồng bộ và nắm chặt, mỗi người các người như thế các ngón tay chỉ khi đoàn kết lại đó là lúc mạnh mẽ nhất.

Giống nắm chặt quyền đầu, đắm nhẹ vào khoảng không nói.

Những ánh mắt nhìn theo sáng rõ, đồng thanh cất giọng:

- rõ, công tử.

Giống gật đầu phân phó:

- tốt, giờ đội ngũ chia làm hai nhóm, lúc vào trong thí luyện tùy tình hình tập trung hay phân tách thì hãy tính.

Ba mươi năm đệ tử gật đầu nhìn nhau rồi Bình Nhi đứng ngay sau Kim Liên liền đứng lên tạo thành một hàng song hành với sự tỷ của mình, nhị nữ nhìn nhau cười nhẹ.

Những đệ tử phía sau từng người theo thứ tự người trước ở lại người sau đi, không hề có sự phân biệt gì, mỗi nhóm mười bảy người xếp thành bốn hàng dài.

Giống gật đầu nhưng nhìn Hoắc Xiêu lúc bước bên này bên kia gật đầu thì cười nói:

- người cứ tùy tiện vào hàng là được.

- vâng.

Tuy hấn là tân đệ tử nhưng Giống vẫn chọn tham gia vì cảm thấy hấn không tệ, lần này cho học hỏi đôi chút.

- hai nhóm này, một nhóm sẽ do Khải Đức phó đường chủ Chiến Đường dẫn đội, nhóm còn lại sẽ do ta đảm nhận.

- ồ...

Hai nhóm đệ tử ồ lên kinh ngạc vì việc này chúng không hề biết trước, phần cũng hi vọng nhóm mình được công tử dẫn đội ah, đặc biệt nhị nữ đứng đầu và đầu đó có một đôi mắt trong veo lấp lánh phía sau.

Giống hướng Khải Đức ra hiệu:

- nhóm mười tám người Bình Nhi do người làm chủ thế nào?? Lợi thế hơn người nha! Lúc thua đừng viện lý do đấy??

Khải Đức ngồi yên vị nhìn nhóm của mình gật đầu cười nói:

- nam nhân ah, đã nói thì phải làm thôi.

Hấn đứng dậy chống nạnh đi lại nhìn nhóm đệ tử của mình nói lớn:

- các người nghe đây. Như công tử đã nói hai người chúng ta, mỗi người dẫn một đội tham gia vào thí luyện. Bên cạnh đó có chút cá cược nho nhỏ, nhóm nào có tổng thành tích tốt hơn sẽ được thưởng còn thua sẽ tiếp nhận cực hạn huấn luyện của công tử, ta nghe qua trên đường tới đây các người đã tham gia săn giết yêu thú ah nhưng so với cực hạn thì nó chỉ là một cái lông, hơn nữa nếu các người thua ta cũng chịu chung số phận nên các người phải gắng hết sức cho ta không thì trở về hứng chịu lửa giận của ta.

Khải Đức lớn tiếng can đảm mà sát khí lay lắt, khiến nhóm đệ tử đỏ mặt hôi lạnh mà tặc lưỡi, cảm giác bị vắt kiệt mấy ngày qua còn in đậm tâm trí.

- đại nhân...

- cứ gọi là sư huynh là được.

- vâng sư huynh, không biết là hai vị sư huynh có tham gia vào kết quả thí luyện không??

Bình Nhi nghi hoặc mà hỏi, những người khác cũng hướng mắt nhìn vì tuy không biết cảnh giới hai người ra sao nhưng qua thể hiện thì vị Phó đường chủ này không hề e ngại mấy người đứng đầu các tông môn ở đây, còn công tử tuy nhỏ tuổi nhưng thần bí khó lường.

- về chuyện này thì tất nhiên hai ta sẽ chỉ phụ trách dẫn đội đề phòng dị biến, sẽ không tham gia vào kết quả thí luyện nên các người có thể yên tâm là thắng thua nằm trong tay các người.

Giống cười nói giải đáp nghi vấn cho chúng đệ tử, khiến từng tiếng thờ phào nhẹ nhõm, từng ánh mắt nhìn nhóm kia đầy chiến ý.

- sư tỷ..
- ta Sẽ không thua đâu
- hi hi.. Muội cũng không muốn thua đâu.
- ai thua giặt đồ thế nào??
- được..

Nhị nữ nhìn nhau đặt tay ước định vui vẻ.

- công tử nếu người thua cũng phải tham gia huấn luyện gì đó cùng chúng ta sao??

Thanh âm trong trẻo cất lên khiến mọi người hướng lại, đó là một nữ hài có khuôn mặt dễ thương tình nghịch.

- tất nhiên là vậy rồi! Nếu nhóm chúng ta thua ta sẽ tham gia theo đúng ước định, không phải tiểu nương tử người muốn thua đấy chứ??
- hi hi.. Công tử đoán xem?? Linh nhi không nói đâu..
- ý kiến không tệ đâu, muội cũng muốn sư huynh tham gia huấn luyện ah.
- hừm.. Nếu vậy coi chừng nếu thua thật ta sẽ tăng mức độ huấn luyện của các ngươi lên.

Giống hừ nhẹ nhìn hai người tung hứng.

- được rồi! Cũng đã sắp tới giờ chúng ta đi thôi!

Giống đứng dậy nói rồi bước ra ngoài, hai nhóm đệ tử hơi nép vào nhường đường sau đó nổi đuôi theo sau hàng ngũ chấp sự mà rời đi.

Trước Nguyên Thọ sơn, đệ tử tứ tông môn và nhóm người các tông môn khác tới dự khán cũng đã tề tụ đông đủ, thấy nhóm người Việt Tông tới thì hướng lại nhìn rồi xôn xao bàn tán to nhỏ.

Thạch Sanh với Lý Thông hơi chấp tay chào hỏi với mắt người khác hữu hảo, Giống cùng Khải Đức lúc này lùi lại sau về nhóm đệ tử của mình.

Một lão giả tiến lại hơi chấp tay với Thạch Sanh nói đôi lời rồi rời đi, Thạch Sanh hướng mọi người nói:

- ta phải đi gia cố lại phong ấn Nguyên Thọ, mọi người lát cứ theo thủ tục tiến hành là được.
- tốt, đệ cứ đi đi.

Lý Thông gật đầu đáp lời, chuyện này hôm trước bàn bạc với các tông môn hẳn cũng nắm qua, năm người có thực lực ở các tông môn sẽ cùng nhau lập cấm chế để cách biệt Nguyên Thọ với xung quanh, với hai mục đích để phòng sự xâm nhập của yêu thú cường đại tiến vào hay người khác có ý định can dự vào kết quả thí luyện.

Thạch Sanh hướng về phía mấy lão đầu hơi chào hỏi nhẹ, mấy lão này tu vi cũng cỡ bán thần nhưng vẫn phải cung kính đáp lễ cẩn thận với Thạch Sanh chứ không giám cậy già lên mặt, chuyện ah không muốn ăn và thì phải đứng đắn.

Người chủ trì thí luyện bước lên nói đôi điều về luật lệ cũng như giới thiệu mấy người các tông môn khác đến rồi cũng thông báo thí luyện chính thức bắt đầu.

Đám đông đệ tử xôn xao to nhỏ, tứ tông môn số lượng đệ tử tham gia không ít hơn hai trăm đệ tử trẻ tuổi tạo nên tràng diện náo nức, ai nấy mắt sáng khí tức rạo rực.

Từng người theo hàng ngũ tiến vào qua sự tra xét độ tuổi đệ tử của người tổ chức, trong đó Tiểu Kim cũng góp một chân ah, nàng ngồi vắt chân trên ghế để lộ cặp chân dài trắng muốt, miệng cắn hạt dưa như không quá để tâm đến mọi chuyện, sự xuất hiện của nàng khiến nhiều đệ tử trẻ tuổi không tránh được chăm chú.

- công tử chúng ta cũng vào chứ??

Khải Đức thấy người tông môn đã théo nhau vào liền hướng Giống hỏi.

Giống lắc đầu nhìn những đệ tử một lượt thấy ai cũng trở nên háo hức mong đợi liền cười nói:

- công cần vội, cứ để bọn họ vào trước đi, thí luyện diễn ra trong một tuần cơ mà.
- vâng.

Khải Đức đáp lời, lên trước cũng phải xếp hàng, nhanh thêm một chút cũng không quá ảnh hưởng gì nhiều, sớm muộn cũng là vào thì cũng không cần phải chen chúc chỉ cho mệt.

Giống hướng mắt nhìn những đệ tử phía trước này tu vi cũng không quá nổi trội là mấy nhưng có thể nói ở Lam Nhiên này thế đã là tốt rồi, khẽ để ý thấy có vài ánh mắt nhìn về phía này đầy ý tứ khiến Gióng cười nhẹ trong lòng, xem ra những người này trong lòng có ý xấu ah.

- công tử.. Hai tên đó dường như có âm mưu gì ah.

Tiểu Thanh truyền âm nhẹ.

- ừm hẳn là vậy, nhưng có thể quấy được cái vũng gì chứ??

- công tử nên cẩn thận chút, cần ta đưa trợ giúp vào theo không??

- không cần đâu, nước tôi đất ngăn binh tôi tướng chặn, đây chỉ giới hạn tu vi thì có gì đáng ngại.

- vâng.

Hai người truyền âm qua lại, thấy những người khác đã tiến vào gần hết, Gióng liền bỏ tay khỏi tay Tiểu Thanh hướng mọi người nói:

- chúng ta đi thôi!

- vâng.

- sư huynh.

- uh.

Kim Liên nắm lấy tay Gióng nháy mắt, Gióng gật đầu nắm tay nàng mà tiến về hướng cổng vào.

Hàng đệ tử phía sau thấy vậy cũng bước ngay sát theo sau. Khải Đức dẫn nhóm đệ tử song hành ngay bên cạnh nhìn hẳn như hạc giữa bầy gà vì thân hình quá nổi trội, hẳn cao hơn cả những người cao nhất cả một cái đầu.

Tiểu Kim thấy mọi người tới thì đứng dậy nghiêm chỉnh, nàng hướng Gióng cười tươi rồi gật đầu nhẹ với sự hành lễ của các đệ tử.

- khoan vị đại nhân này...

Người tử tông thấy Khải Đức dẫn nhóm đệ tử vào trong liền chấp tay ngăn lại, hẳn có ấn tượng với người này, đây chẳng phải người hôm trước đối đầu với hai vị đại nhân kia sao??

Khải Đức thấy bị ngăn lại liền hỏi:

- có chuyện gì thế??

- đại nhân đây là thí luyện dành cho đệ tử, quy củ đã rõ ràng tiền bối tông môn không được tiến vào trong mà chỉ có thể ở bên ngoài mà thôi.

Gã tận tình khuyên giải, quy định đã được bàn bạc rõ ràng từ trước nên gã không có gì lo lắng cả.

Thanh âm không lớn nhưng sao tránh khỏi thần thức của những người khác, có những kẻ cười lạnh, người hiếu kỳ hóng hớt xúm xít lại.

Người Việt Tông thì cười nhẹ, chuyện này trong dự đoán ah, tên Khải Đức này quá nổi trội giữa đám người đi mà, cười nhưng vẫn tiến lại theo dõi.

Khải Đức gật đầu nói:

- quy củ này ta biết nha! Ta chính các là muốn tiến vào, đây là đúng quy củ ah, ta cũng là đệ tử Việt Tông là suy huynh của mất nhóc này thôi chứ không phải tiền bối tông môn.

Gã tra xét nghe vậy vẫn cung kính trình bày:

- đại nhân, thí luyện đúng là dành cho đệ tử các tông môn nhưng là có giới hạn độ tuổi ah, chỉ dành cho đệ tử có độ tuổi từ hai mươi trở xuống, đại nhân phải chăng có hiểu lầm gì chăng??

- đúng ah, đây là có giới hạn độ tuổi mà??

- nếu ai cũng vào được thì thành thí luyện toàn tông phải mất..

- hay ta cũng vào nhỉ?? Ta mới ba hai ah..

- Việt Tông đây chẳng phải là muốn phá vỡ quy củ sao?? Không phải hôm trước mới nói chuyện quy củ ah.

Viên Hoè góp lời tỏ vẻ bức xúc thay người khác.

Vương Doãn cũng gật gù không thôi tiếp lời:

- phải chăng huynh đài này có chút quên quy củ ah, nên quay trở lại thì hơn.

-...

-...

Người nói này, kẻ nói kia xôn xao, tiếng chỉ trích qua lại, người mừng thầm khi thấy người khác gặp khó, tiện tay góp một viên đá nhỏ bỏ xuống giếng khơi.

Khải Đức cười cười:

- hề hề... Quy củ ta rõ ràng, vừa hay ta vừa bước qua tuổi mười tám vẫn trong diện phù hợp ah, chẳng phải có đội ngũ tra xét tuổi tác sao?? Các vị ở đây cũng có thể tùy tiện kiểm tra.

Khải Đức tuy cười dang hai tay ý cho người khác tùy ý nhưng trên thân thể sát khí toả ra từng sợi nhẹ nhẹ. Có thể thấy rằng thời gian qua hãn sãn giết không ít sát khí quần thần, có thể là hãn trong lòng nảy sinh ý nghĩ muốn đám mây thẳng khộm rãnh chuyện này mảy phát.

- đại nhân đã nói vậy thì để tại hạ kiểm tra qua.

- tùy tiện mà làm.

- vâng.

Gã đáp lời rồi buông thần thức xem xét, ánh mắt mờ mờ gãi đầu, xem đi xem lại không thôi, không quên gọi thêm vài người tới, cả đám nhìn nhau mắt tròn mắt dẹt xem ra kết quả đều giống nhau.

- đại nhân đúng là mới mười chín tuổi, tại hạ nghi ngờ vô căn thực sự xin lỗi.

- không thể nào...

- đùa à??

-...

-...

-.

Đám đông nhốn nháo, buông thần thức tìm tòi, thường ngày việc dùng thần thức tìm hiểu tuổi tác người khác là đại kỵ nhưng lúc này lại khó kiềm lại.

Từng luồng thần thức xiên vẹo khắp nơi nhưng rồi chẳng ai nói thêm lời nào nữa.

Bình nhi cười ôm cánh tay Khải Đức cười nói:

- các vị tiền bối chắc có chút hiểu lầm ah, sư huynh ta từ trước tới nay đam mê luyện thể nên cơ thể có chút phát triển hơn người bình thường.

Khải Đức gãi đầu cười:

- đúng là cơ thể có chút lớn so với tuổi ah. Không biết hiện tại ta có thể vào trong không??

- ra vậy, có thể vào là dĩ nhiên, luyện thể tuy hiếm nhưng không phải không có, mời chư vị.

Mấy người kiểm tra ra dấu mời hãn tiến vào.

Vương Doãn đưa tay cất tiếng ngăn lại:

- khoan, tuy là vậy nhưng ta thấy các hạ luyện thể e rằng có nhiều thành tựu, nếu các hạ tiến vào e rằng khó tránh khỏi chênh lệch cân bằng ah.

Lý Thông xoa bụng tiến lại cười:

- quy củ đã được nhất thống từ lâu, đây là thí luyện đệ tử cho độ tuổi từ hai mươi trở xuống, chứ không hề nói có hạn chế tu vi, cân bằng mà các hạ nói có vẻ hơi mực cười, tu chân giới cái gọi là cân bằng vốn chỉ là trò đùa, tu vi do sự cố gắng của bản thân mà thành và cũng do nhiều mặt khác tạo nên, nếu

thua người khác thì nên trách mình cố gắng chưa đủ mà thôi.

- chuyện này...

Vương Doãn có chút ngập ngừng, những tiếng thở dài trong đám đông, có ai quy định đồ tuổi ấy phải giống như nhau?? Cân bằng chỉ là nói chơi.

- mà thôi, như này đi. Sự diệt ta có thể lập lời thể thiên đạo sẽ không tham gia vào kết quả thí luyện, cũng không làm ảnh hưởng đến đệ tử thí luyện của các tông môn khác, thuần túy chỉ vào xem nào nhiệt thế nào?? Xem như không làm ảnh hưởng cái gọi là cân bằng ấy đi.

Lý Thông cười cười nói.

Khải Đức gật đầu gờ tay lên muốn cắt lời thì đã bị ngăn lại:

- đại nhân việc này không cần thiết, chúng ta tin tưởng đại nhân, tràng diện này làm sao lọt vào pháp nhãn.

Nhóm tra xét cắt lời với Lý Thông khuyên nhủ, thí luyện đệ tử trẻ phần thưởng đáng mấy nếu để người khác lập thể thì quá không thoả đáng.

- dù sao ta cũng chỉ vào trong theo dõi sơ sơ mà thôi! Các ngươi yên tâm.

Khải Đức gật đầu vỗ vai mấy người này, rồi đứng đình tiến vào trong ánh mắt dõi theo của những người khác.

- ta cảnh báo các ngươi lần đầu cũng là lần cuối, bất kỳ ai cũng không được đưa thần thức tiến vào Nguyên Thọ.

"phụt..."

"Phụt..."

Thanh âm của Thạch Sanh vang vọng, người người vội thu hồi thần thức của mình lại, kẻ chậm trễ mặt đỏ au xem ra bị chút cảnh cáo, hai người Vương Doãn không kiềm lại được mà phún huyết hồng.

Đám đông nhìn nhau không nói mà quay người trở về trại của mình chờ đợi thí luyện kết thúc vì đây cũng là dịp để tìm hiểu mấy đệ tử này thể hiện ra sao? Và từ đó cũng thả lợi ích kiếm thêm đệ tử phù hợp.

- công tử, mọi chuyện cũng trong suy tính của người sao?? Việc chúng ta vào cuối, cũng như phản ứng của mấy người này??

Khải Đức bước vào cấm chế hướng Giống mà hỏi.

Những đệ tử phía sau cũng tò mò chờ đợi câu trả lời.

- đây là phản ứng bình thường, vốn đối nghịch ai chẳng thừa cơ làm loạn?? Ngó chừng bọn họ có sắp xếp làm khó chúng ta phía trong thậm chí muốn gặt mạng người ah, các ngươi nhớ phải cẩn thận đôi chút.

- công tử, nếu có nguy hiểm sao không vạch mặt chúng từ bước đầu??

- sắp xếp này nằm trên đệ tử tứ tông nhưng hẳn tứ tông cũng không rõ ràng, chứng cứ đâu mà vạch?? Nhưng lại nói không phải người đó có tu vi quá sai biệt vì tiến vào sẽ không tể qua mặt được Tiểu Kim, vậy thì là trên người đệ tử của tứ tông sẽ có đồ tốt. sau này các ngươi sẽ gặp kẻ địch có trang bị tốt hơn đó là điều dễ hiểu vậy chỉ bằng cứ coi như giờ là khảo nghiệm của các ngươi đi hãy luôn lường trước mọi tình huống phải nhớ sinh mạng bản thân luôn phải nắm giữ trong tay mình.

Giống dặn dò mọi người trước khi thân hình biến mất vào trong cấm chế.

- rõ, công tử.

Từng người nhớ rõ những điều vừa được nghe cúi đầu đồng thanh đáp lời, trong thâm tâm tự nhủ bản thân phải trở nên cẩn thận hơn.

Cấm chế Nguyên Thọ son dần khép lại bóng người cuối cùng đã biến mất, người ở lại cũng đã vãn đi.

Tiểu Kim gật đầu cáo biệt mấy người của tứ tông để trở về, nhưng thi thoảng nàng ngoái lại Nguyên Thọ trên nét mặt dịu dàng xuất hiện thấp thoáng sự nghi hoặc nhè nhè, nàng cảm nhận được thứ gì đó trước khi cấm chế hoàn toàn khép lại, có thứ gì đó khiến con tim nhỏ bé khẽ rung rinh.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: A miêu, a cầu

Lớp cảm chế dần khép lại phía sau lưng, nó như một lớp màng co giãn mà dù có cố tiến vào nhưng cơ thể lại bị đẩy ra vị trí cũ.

Giống đưa thần thức đánh giá xung quanh một lượt khẽ nhếch miệng cười nói:

- ta đi bên này, nhớ có nguy hiểm gì nhớ báo lại.

Khải Đức gật đầu:

- gặp lại công tử sau.

- tốt.

Giống nói rồi theo hướng đã chọn mà rời đi, Kim Liên phía sau thấy vậy thì cùng những người khác cáo biệt nhóm người Bình nhi mà theo sát ngay sau.

Khải Đức nhìn Giống rời đi một đoạn thì cũng phát tay:

- chúng ta cũng đi thôi! Tranh thủ một chút ah, thật sự không muốn thua cuộc chút nào.

- vâng, sư huynh.

Chúng đệ tử đáp lời nhanh chóng tăng cước độ mà theo.

Khải Đức hơi hướng mắt về một góc xa cười nhẹ vì lúc này trong đầu hắn có một thanh âm nhỏ:

" bốn người theo dõi ah, mỗi bên hai người xử lý cho tốt, đừng để thua ah ta đang nghĩ ra vài thứ huấn luyện cho ngươi "

Một góc sâm lâm rậm rạp, bốn thân ảnh mặc y phục tông môn khác nhau, khi thấy hai nhóm người đi bước ra:

- Lương huynh, huynh chọn bên nào??

- Bạch Thiên ngươi bên phải ta bên trái thế nào??

- được.

Bốn người chấp tay với nhau rồi theo hai hướng rời đi.

- Bạch huynh, chúng ta nên xử lý ra sao?? Người cao lớn đó là ai?? Rõ ràng ta không nhìn ra tu vi, chúng ta lựa chọn như vậy chẳng phải quá nguy hiểm sao??

Đi theo nhóm người Khải Đức một hồi thiếu niên hướng tới Bạch Thiên hỏi.

- Ma Dương, người này hẳn có tu vi hơn hẳn chúng ta, vậy nhóm người bên kia hẳn có người dẫn đội không kém, khác nhau ở đây là ít nhất người bên này ta còn thấy được chứ người bên kia không thấy bóng dáng đâu.

Ma Dương gật đầu cũng cho là phải, không lẽ nào nhóm bên đấy lại quá kém bên này, nhưng hắn băn khoăn:

- vậy còn việc ra tay chúng ta nên làm sao cho phải??? Dù sao cũng đã nhận việc nếu không làm e rằng khó chuyển cáo ah, những người đó chúng ta không đùa được đâu.

- người này tu vi cỡ nào không rõ, nhưng ai bên ta thấy chẳng đùa được với ai cả, việc này lộ ra cho dù được người các tông môn bao trợ thì khó tránh bị truy cứu, thân nhân dù sao đều ở cả Lam Nhiên này.

Bạch Thiên suy ngẫm đáp lời, việc đã đáp ứng nhưng thực hiện lại là một vấn đề, người này tu vi hẳn không nhìn rõ, nhóm thì đông nếu ra tay không cẩn thận thân phận lộ ra nếu người khác biết được thì mạng khó sống, sự cương ngạnh của Việt Tông áp toàn trường hẳn cũng rất rõ ràng.

- vậy nên làm sao cho phải??

- thả yêu thú ra nếu chúng được gã này thì những người khác dễ xử, còn nếu không thì coi như nghỉ chơi, hai vị đại nhân có hỏi thì đổ cho hắn quá cường đại là được. Tu vi hắn ra sao ta nghĩ lúc bên ngoài hẳn người bên ngoài cũng đã rõ ràng.

- tốt, cũng chỉ có thể vậy mà thôi! Ta thật hi vọng có thể xử hết đám này, tích lũy kiếm được có khi hơn cả thường thí luyện ah.

- hy vọng chúng ta may mắn.

Hai người thậm thụt nhìn theo đám đệ tử Việt Tông đang săn giết yêu thú chờ đợi nhưng mắt không rời nam tử cao lớn đang dựa gốc cây uống rượu

trong nắng sớm

Khải Đức nốc bầu rượu mang theo chờ đợi, hắn không rõ hai người đang theo dõi hắn nói những gì nhưng hắn có thể đoán được đại khái vị trí của chúng, tuy hắn không có thần thức như tu sĩ nhưng bù lại sống trong núi rừng cho hắn giác quan không tệ, từ tầm nhìn thính lực hay khứu giác đặc biệt mùi vị của sự nguy hiểm.

- sư huynh..

- Bình Nhi có chuyện gì vậy??

- huynh nghĩ lúc nào chúng sẽ ra tay với chúng ta??

Bình Nhi tiến lại gần Khải Đức hỏi nhỏ, nàng thấy thấp thoáng khí tức lạ nên đoán chắc có người theo nhưng chưa thấy có hành động gì.

Khải Đức cười:

- các muội cứ thí luyện bình thường là được, khi nào chúng ta tay thì sẽ rõ thôi! Cần thận là được.

- vâng.

Nàng đáp lời trở lại phân phó cho những đệ tử khác đôi câu, có sự xuất hiện của Khải Đức ở đây nàng không cần quá lo lắng, sự cường đại của hắn không phải thuộc tầng lớp thí sinh có thể gây khó dễ gì.

- này đừng theo ta mãi thế! Nàng đi mà thí luyện đi, không định thua thật đấy chứ??

Giống ngồi vắt vẻo trên một hòn đá lớn nhìn đám đệ tử đang chiến đấu với đàn Lang yêu phía trước, ngoái sang bên nói với cái đuôi bám mình này giờ.

Nữ hài mới độ mười hai thân hình dong dỏng, nàng thân bạch y khoác thêm áo xanh tông môn tóc búi cao buộc bằng một dải lụa xanh để lộ khuôn trắng đầy đặn hài hoà, ngồi khép chân bên cạnh Giống đưa tay thon chỉ trở nhìn các sư huynh sư tỷ của mình thích thú cười.

- công tử, không phải ah ai lại làm như vậy chứ?? Ta cũng không muốn phải đi huấn luyện gì đó đâu.

Nàng xua tay nói, cái huấn luyện mà đến Khải Đức xong không muốn sao nàng chấp nhận sao được??

Giống phát tay ra hiệu:

- vậy đi đi còn gì nữa??

- Tiểu Linh mới giết vài con xong mà! Nghi ngơi chút đã chứ?? Với cả yêu thú đó cũng đủ với mọi người rồi!

- mới mà cách gần hai canh giờ rồi đó, đi đi nghỉ đủ rồi, ra phối hợp với nhau cho thuần thục ah nhanh lên một chút.

- dạ dạ...

Nàng đứng dậy phui phui y phục gật đầu đáp lời, tay xuất kiếm mà rời đi tuy có chút gượng ép nhưng công tử lại sắp nói một tràng đây.

Giống nhìn nàng rời đi thì cười nhẹ, nàng mới bước sang mười hai nhưng thân thể đã có chút tạo hình uốn lượn, có chút giống với tỷ tỷ nàng ngày trước.

Từ hồi lên Việt Tông làm đệ tử cũng không có thời gian gặp nhau mấy, sau lần Giống nói chuyện với chúng nữ dường như nàng trở lại có chút cố gắng Năm trước đã thành công trúc cơ, giờ linh lực có chút đông đầy xem chừng khoảng cách đột phá trung kỳ không quá xa.

Giống nhìn đám đệ tử đang hăng say thì gật đầu, việc ban hành hệ thống nhiệm vụ nhận thưởng ở tông môn vận hành tốt hơn nữa trên đường tới đây cho chúng săn giết yêu thú nên hiện tại không quá dở dở.

Khẽ duỗi người có chút ngán ngẫm, thật sự muốn giãn gân cốt chút nhưng còn hai tên vẫn đang lấp ló, Giống không muốn khiến chúng chạy mất ah, còn phải xem chúng định làm gì nữa chứ.

Đề ý thấy Kim Liên đã trở lại trên người không có thương tích gì, hơi thở chỉ gấp gấp một chút, Giống ra hiệu nàng lại gần:

- lại đây ngồi đi.

- vâng.

Kim Liên đáp lời tiến lại ngồi bên cạnh, Giống đưa tay che miệng ngáp nhẹ ngả đầu gối lên đùi nàng.

- lần sau tiết chế lại sự phát tán linh lực một chút, chiến đấu nơi sơn dã nàng cần hạn chế phung phí linh lực quá nhiều, vì chưa biết được điều gì sẽ đến.

Khẽ cảm nhận cảm giác mềm mượt, mùi hương nhẹ dịu Giống dẫn dò.

Nàng hơi cúi đầu những lọn tóc đung đưa, nhìn khuôn mặt nhỏ vẫn hướng những đê tử chăm chú trên đùi mình khẽ gạt đầu mỉm cười:

- muội biết rồi! Huynh thấy mệt sao??

Ấu yếm đưa từng ngón tay thon gạt đi những sợi tóc vương trên đôi má của vị tiểu sư huynh.

Khẽ đưa tay luồn qua lớp váy trắng, vuốt ve bắp chân dài mềm mại mát lạnh, Gióng lắc đầu:

- mệt thì không chỉ là vẫn còn nhỏ nên hơi chút buồn ngủ ah, nhất là trên là trên người nàng lại có hương Liên nhẹ nhàng như vậy.

Cảm nhận được sự đụng chạm, nàng hơi rụt lại theo phản xạ tự nhiên nhưng hơi ấm từ bàn tay nhỏ khiến thân thể nàng buông lỏng hơn, nàng nhớ từ ngày lập Việt Tông nàng ở đó đã gần ba năm nhưng cũng không quá thân thiết có đôi lúc nàng tự hỏi ấn tượng ban đầu của mình có khiến người ghét bỏ không??

Không có sự trần trụi, chẳng phải cảm giác nhục dục mà nàng từng ghét bỏ khi bàn tay của những kẻ trước đây, bàn tay này như sưởi ấm tâm hồn nàng, nàng khẽ đặt môi hồng cúi xuống thơm nhẹ rồi cất lời:

- sư huynh, đừng đặt áp lực trong lòng quá lớn, sau này lại không lớn được mất hi hi.

Gióng quay đầu nhìn lên khuôn mặt nàng chỉ tay vào môi mình cười nói:

- đây này.

Cử chỉ khiến trên mặt Kim Liên hiện một rặng mây hồng, nhưng nàng vẫn cúi đầu hôn nhẹ nhàng.

Gióng đưa tay vuốt má nàng cười nói:

- tất nhiên ta sẽ lớn ah, không những vậy còn rất lớn lớn đến khác thường, nàng có mong đợi không??

- phì... Tất nhiên có rồi! Gọi một tiểu hài làm sư huynh ai mà muốn chứ??

Kim Liên phì cười.

Gióng ra chiều suy ngẫm nhắm mắt nói:

- trở về hai nàng chuyển sang phòng ta đi, mẫu thân không ở hẳn cũng có chút trống vắng.

- dạ, sư phụ đi rồi! Quả là có chút không quen, nhắc tới muội lại thấy nhớ người không biết giờ này thế nào??

Nghe thấy bảo chuyển qua khiến nàng hơi thẹn thùng nhưng nhắc tới sư phụ khiến nàng có chút khác ngoài, người đối với hai nàng rất tốt thường ngày bầu bạn bên người giờ người đi rồi có chút nhìn cảnh nhớ người ah.

Gióng khẽ thở dài:

- hy vọng người tìm được phụ thân, nếu không một ngày nào đó ta sẽ đặt Ma vực dưới chân ta.

- ân.. Huynh biết không nếu một ngày nào đó huynh đi lâu mà không về ta cũng sẽ đi tìm huynh.

Kim Liên nhìn thật sâu vào đôi mắt nhỏ kiên định nói, rồi có đôi chút chờ đợi.

- nàng đừng đi tìm mà hãy ở lại sống thật tốt, bởi chỉ cần trong lòng nàng có ta thì ta nhất định sẽ trở lại, được chứ?

Gióng lắc đầu, để thân nữ nhi lưu lạc vì mình làm sao nữa.

- dạ.. huynh cảm nhận được không??? Nó đang đập vì huynh đấy! Muội sẽ luôn chờ huynh.

Cầm bàn tay nhỏ đặt lên ngực mình, nàng thẹn thùng hơi nhỏ.

Gióng nghi hoặc như suy nghĩ tìm tòi điều gì đó, tay bóp bóp nhẹ lắc đầu:

- nó hơi lớn ah, ta khó cảm nhận được thứ ở phía trong?? Xem ra phải khám ti mi hơn.

- đừng.. Mọi người thấy bây giờ!!!

Nàng đưa hai tay làm thế thủ nhưng lại kẹp lấy tay Gióng phía trong.

- á..ư...

Sự nhào nặn khiến nàng trở nên hấp tấp, người rung nhẹ hơi thiết áp áp nơi bụng nhỏ đem lại cảm giác lạ lẫm.

Giống quay mặt về phía người nàng, bàn tay như thể đùa nghịch với núi đồi, nhưng chưa được bao lâu thì bị gián đoạn.

- hừ... Đuổi muỗi đi để làm điều này sao??

Người tới là là Trúc Linh nàng hai tay chống nạnh mắt tròn xoe nhìn hai người, nàng hơi ướn ngực hờn dỗi, nằm ngay sát dưới chân nàng là xác một Lang yêu, dường như nàng cố kéo về để khoe chiến tích của mình thì thấy cảnh này.

Kim Liên vành tai hơi đỏ, vội gỡ bàn tay trên người mình xuống nhưng không biết nên nói gì mất hết nhìn Giống lại nhìn Linh nhi.

Giống cười ngồi dậy nhìn xác Lang yêu mà gáy gừ:

- là trúc cơ kỳ yêu thú đẩy nàng làm tốt lắm
- tất nhiên, tại người ta bảo thì phải làm ah, nhưng ai biết người ta lại rảnh rỗi làm chuyện nam nữ??
- ách hai người nói chuyện, muỗi đi xem nhưng người khác thế nào??

Kim Liên đứng dậy nói rồi mất hút.

- lại đây đi, sao không cẩn thận chút nào vậy? Bị thương rồi kia.

Giống nhìn nữ hài trên người có vài vết rách thì vẩy tay kêu nàng lại gần, mắt vô tình liếc phượng xa nhếch miệng cười nhẹ.

" để xem các người chờ được bao lâu??"

- nào đừng giận nữa, ta đùa ý bây giờ.

Trúc Linh ngưng ngẩng nghe lời tiến lại, nhận sự chăm sóc mà bản thân mong đợi ah.

- Lương huynh, thật là giết người không dao nha. Việt Tông này không hiểu sao lắm mỹ nhân vậy? Hai đại mỹ nhân kia thì không nói giờ lại thêm mấy tiểu mỹ nhân này nữa, nam hài này là ai mà có thể tùy ý khinh bạc vậy chứ?? Đúng là nhìn người ức mình mà.

Đưa tay lên miệng lau đi dòng nước dãi, tròng cánh vừa rồi hiện lên trong mắt khiến lòng hơi khó chịu, gã hướng Lương Hà nói.

- chắc là nhi tử đại nhân vật nào đó, nếu xử hấn chắc là có thưởng không nhỏ ah.

Lương Hà suy luận, mắt loé sáng ngẫm nghĩ đối phương càng có địa vị hấn càng có lợi, nhìn sự dâm dăng trên khuôn mặt Ma Thái, có chút khinh bỉ những hấn nói không sai ah tiểu mỹ nhân này gã cũng không nỡ bỏ qua.

- cũng phải, nhưng có thể xử lý mấy tiểu mỹ nữ sao không?? Hắc hắc chắc huynh hiểu ý ta.

Ma Thái cười, vừa có thưởng vừa có sắc thì đâu quá tệ, tiện tay lấy thêm thưởng thí luyện quá đủ bộ.

- tốt, cho chúng cảm giác làm phụ nữ trước khi xuống hoàng tuyền không tệ. Tối nay chúng ta ra tay Ma đệ không ý kiến gì chứ??

- hắc hắc theo ý nhân huynh.. Tiểu đệ nào có ý gì.

" bóp"

" bóp"

Hai người đập tay nhau cười đầy mong đợi.

Khoảng không thung lũng sau khi đệ tử tiến vào thí luyện trở lại một mảng thanh bình, dường như tất cả đã chìm vào tu luyện chờ đợi đến ngày kết thúc của thí luyện.

- Vương huynh, sợ rằng kế hoạch bất thành ah. Ở tên luyện thể đó ta cảm thấy sự nguy hiểm không nhẹ.

Viên Hoà từ trong đá tọa phục hồi vết thương thần thức do Thạch Sanh gây ra mở miệng hướng Vương Doãn nói.

Wương Doãn gật đầu nói:

- cũng đúng, tên đó lực lượng không rõ nhưng dựa vào sát khí trên người có thể thấy người này không quá đơn giản, lũ tiểu tử kia chưa chắc được việc.
- chúng ta nên làm sao cho phải??

- giờ có muốn ngăn lại cũng không được nữa rồi, huynh cũng thấy đấy tên Thạch Sanh đó lực lượng qua mạnh chúng ta khó mà xâm nhập được vào trong đó. Việc đến đâu thì đến giết được thì tốt, không được thì phải tay không quan hệ là được, ta không tin lấy được mạng ta.

Vương Doãn lạnh nhạt nói, dù sao hấn cũng là hoá thân trung kỳ có thể đánh bại nhưng muốn chạy giữ không dễ, hơn nữa hấn cũng là người có thân phận.

Viên Hoè nghe vậy cũng gật đầu, nhắm mắt chìm vào trong tu luyện khôi phục, vì ngoài vết thương mới rồi một quyền hôm trước vẫn còn lưu lại ám kình, hấn cần nhanh chóng trở lại bình thường trước ngày kết thúc.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, nơi sâm râm rộng lớn, nơi trại nghỉ của Việt Tông lúc này mọi người cũng đang tụ tập ngồi lại.

- Kim muội dường như có gì nghi hoặc sao??

Tiểu Thanh ngồi đối diện thấy nét mặt nàng từ lúc trở về dường như có điều gì suy nghĩ liền hỏi.

Hai huynh đệ Thạch Sanh cũng hướng mắt nhìn nàng chờ đợi.

Kim Thiềm nghe vậy gật đầu không dấu diếm nói:

- các vị đại nhân cũng rõ ràng thiên phú của ta đi?

Ba người gật đầu mắt loé sáng nàng nói vậy chẳng phải có gì hay ho ở đây sao??

Kim Thiềm tiếp lời:

- mấy ngày nay ta cảm nhận nơi này có gì đó gọi mời, mà không rõ phương hướng những hôm nay khi Thạch đại nhân kếp lại cấm chế Nguyên Thọ ta mới xác định hấn là ở trong đó.

- việc này nếu sớm hơn thì tốt rồi! Giờ này cũng không tiện vào trong để khiến người khác nghi ngờ, đệ tử còn trong đó chúng ta không thể tùy tiện được.

Thạch Sanh nghe vậy suy ngẫm nói, việc này nếu Kim Thiềm không nói hấn cũng không biết, người khác hấn không rõ nhưng nếu hấn phá cấm mà vào thì đó lại là vấn đề.

Lý Thông gật đầu, chuyện đã không ai biết thì coi như không biết đi:

- nếu công tử thuận tiện tìm được thứ Kim muội nói thì tốt, còn không thì chuyện để sau rồi bàn bạc.

Nhị nữ hiểu ý cũng không nhắc tới việc đó nữa, Tiểu Thanh cất lời:

- công tử muốn vào thí luyện hấn đã nghĩ có người muốn xuống tay với đệ tử chúng ta, chuyện này cũng cho qua sao??

- công tử và mọi người liệu có nguy hiểm gì không?

Kim Thiềm cũng đôi chút lo nghĩ tiếp lời.

- chuyện này công tử đã suy tính, chút a miêu a cầu có thể làm gì được công tử?? Hơn nữa có Khải Đức ở trong đó các đệ tử khác hấn cũng không đáng lo.

- đại ca nói đúng, công tử là ai chứ?? Chút chuyện này chẳng là gì.

Thạch Sanh nghe Lý Thông nói vậy cũng cười nhẹ, công tử tuy hiện tại tu vi không quá cao nhưng dù sao trước đây vốn là một trong tứ bát tử cao cao tại thượng, mấy trò đùa này có thể làm được gì??

Ba người nhìn nhau cười khiến Kim Thiềm có chút mờ mịt nhưng nghe mọi người nói vậy cũng thêm phần yên tâm.

- chuyện công tử và Dược Các ta phải trở lại thành bàn bạc với Tiểu Lan cho thoả đáng, còn chuyện ở đây mọi người xử lý vậy.

- tốt, huynh đi đường cẩn thận.

- gặp lại Lý gia..

-...

Lý Thông gật đầu thân thể biến mất ngoài màn đêm, ba người Thạch Sanh trò chuyện dăm ba câu rồi cũng trở về nghỉ ngơi.

Tiểu Thanh thả từ ống tay áo ra vài tiểu lục xà để chúng đi khắp nơi cảnh giới nhất cử nhất động ở đây mới trở lại, ngồi bên cạnh nghe tiếng đàn Kim Thiềm lay lắt nhớ nhung.

Bóng đêm bao trùm ngõ ngách sâm lâm, cường giả tụ lại nơi đây khiến yêu cầm dã thú biết ý mà lui.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Tập kích về đêm (1)

Trời đêm sương buông, sau tết không khí vẫn hơi se lạnh, điều này khiến trong tâm khảm có chút nhớ về Đại Việt ngày trước, những cơn mưa xuân lất phất nơi những rặng tre làng.

Giống không dùng linh lực, cảm nhận sự buốt lạnh nơi những giọt sương trên bàn tay bất giác mỉm cười, hình bóng người mẹ già sáng sớm tinh mơ lặng lẽ ra đồng tới khi trở về mái tóc vẫn còn đọng hơi sương.

- công tử người đang nghĩ gì thế??

Kim Liên nhẹ khoác lên người Giống chiếc áo choàng lông mềm cườ.

Khẽ đặt tay lên bàn tay thon mềm nơi bả vai mình, ra hiệu nàng ngồi xuống bên cạnh mình, Giống cảm cảnh khô nhò khởi chút cúi để đồng lửa trại thêm cháy.

- nàng ngồi đi, ta chỉ nhớ lại chút kỷ niệm ngày trước thôi!

Kim Liên vâng lời ngồi xuống bên cạnh, phía bên kia Trúc Linh cũng xán lại.

Giống nhìn những đệ tử đang ngồi khoanh chân xung quanh ngọn lửa trại, mỗi người một suy nghĩ nhưng nhìn chung có lẽ ít qua đêm ngoài trời ở sâm lâm nên có chút không quen.

Vốn dĩ Giống có thể để họ trở lại tháp nghỉ ngơi nhưng lại không làm thế bởi đây là thí luyện và cũng muốn chúng dần quen với hoàn cảnh sinh hoạt này, hùng ung trưởng thành sương gió mới có thể bay cao bay xa và trở nên mạnh mẽ.

Giống ngồi nhớ lại các cuộc chiến của đệ tử với yêu thú trong ngày mà phân tích lý giải những gì được những gì cần chú ý cải thiện cho từng người.

Đám đệ tử lắng nghe chăm chú, đôi mắt sáng rõ gạt đầu, những điều tưởng chừng ngỡ cụt nhưng qua lý giải bỗng chốc trở nên thật tinh tường, ánh mắt nhìn Giống càng trở nên cuồng nhiệt.

Không những tiếp thu những gì được dạy bảo mà còn hỏi những nghi vấn trong tu luyện, cảnh giới... Giống từ tốn lý giải một cách dễ tiếp thu nhất cho những điều ấy, vì với những người mới bước chân vào con đường tu luyện này thì càng đơn giản càng dễ hiểu.

- Lương huynh ra tay chứ?? Việc này kết thúc càng nhanh càng tốt ah, phần thưởng thí luyện hắc huynh cũng không muốn bỏ qua đi??

Ma Thái vén cành cây bụi nhìn người Việt Tông quay quần bên ngọn lửa áp áp nói chuyện vui vẻ trong khi mình phải lủi cúi thì lòng có chút không vui.

Lương Hà nhìn trời ngẫm nghĩ gạt đầu:

- tốt, ra tay sớm tránh dị biến.

Nói rồi hắc cười bỏ lóp y phục tông môn mà tay vào đó là bộ hắc y kín mít.

- hắc hắc..

Ma Thái cười cười, cũng làm theo đầu vào đấy, toan phóng người rồi đi thì bị Lương Hà kéo lại.

- chuyện gì thế??

- đây này, đã làm phải làm gọn gẽ.

Lương Hà đưa chiếc túi da đựng đưa trên tay nói.

Ma Thái hiểu ý gạt đầu lấy túi của mình ra, không quên lấy lọ thuốc bột sắc lên người.

Hai người nhìn nhau đồng loạt mở túi, đây là thú nang mà người ta hay dùng để chứa đựng yêu thú, cả hai rất tò mò chúng là yêu thú nào.

" phịch" " phịch"

Mặt đất như rung chuyển nhẹ nhẹ, kèm theo đó là mùi huyết sát, bốn đôi mắt đỏ rực trong đêm tối nhìn chăm chăm khiến hai người giật mắt bình bật người về sau.

- mẹ khiếp là hung thú, may không quên bôi thuốc..

Ma Thái toát mồ hôi lạnh trước sát khí nồng đậm này.

Lương Hà không nói nhưng hẳn biết độ nguy hiểm của chúng là thế nào, giới yêu thú có sự phân chia khác biệt, có yêu thú phát triển theo chiều hướng phát sinh linh trí rồi biến hoá nhân loại nhưng có những con theo con đường huyết sát bản năng gọi là hung thú.

Hai người im lặng nhìn hai đại hung thú vờn quanh mình đưa mũi hừ hừ, những chiếc râu dài đung đưa mà cầu nguyện.

Không phải đợi qua lâu như bị điều gì kích thích, chúng nhanh chóng biến mất trong màn đêm không một tiếng động.

Ma Thái vỗ ngực thở phào:

- nguy hiểm quá!

- chúng ta đi..

- được.

Ma Thái nghe vậy đáp lời, theo Lương Hà đáp không hướng người Việt Tông mà đi.

Được sự chỉ bảo của Gióng, đám đệ tử khoanh chân lại đã tọa thiền ngấm tiêu thụ những Thông tin mà mình đạt được.

Gióng mở choàng mắt khẽ cười nói:

- điều gì đến cũng đã đến, quả là có chút đầu tư đi.

- công tử...

Kim Liên cũng cảm nhận được mà khẽ nói.

Từng người giật mình trở người chờ đợi quyết định của Gióng.

Gióng đứng dậy phui phui y phục nói:

- các ngươi đi đi...

- công tử.

- công tử.

...

...

- không vấn đề gì, để ta chơi đùa với bọn chúng một chút.

Gióng phát tay ngăn lại ý kiến của mọi người, rồi ra hiệu tất cả lui đi.

- công tử nhớ cẩn thận.

Kim Liên biết ta người đã quyết thì nàng không thể thay đổi được gì liền dẫn mọi người rời đi theo lệnh nhưng không quên dặn dò.

Từng người đăng không rời đi, hơi ngoái lại nhìn thân hình nhỏ bé đứng một mình, nhưng trong mắt không có sự lo lắng mà thay vào đó là sự tin tưởng nồng đậm.

Gióng xắn tay áo lên cao, cầm sáo tre chờ đợi.

Những chiếc lá trên đại thụ đung đưa, bãi cỏ cao ngả nghiêng bởi một vết đen như mực tàu, nền đất phía xa nổi lên bờ ngoằn nghèo quỷ dị, không khí mang theo huyết tanh nồng đậm khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Gióng lặng yên mặc kệ gió khiến tà áo tung bay, sáo tre được bao phủ một lớp hoả diễm, Gióng đập mạnh tới vết đen đang tới trước mặt.

" bóp"

" ngáo"

" rằm" " rằm"

" gừ" " gừ"

Vệt đen bị hất mạnh va vào đại thụ phía xa, nó đứng dậy luôn miệng gầm gừ, chiếc đuôi dài đung đưa thân thể hơi trùng xuống vòn quanh con mồi của mình.

Thân hình nó hiện rõ trong mắt nhìn, là một hắc Báo lớn trên mặt một lớp lông đen cháy xém còn in hình đòn vừa rồi, khiến nó hơi nhần lại.

Giống hơi đánh giá con vật này khế cười, thấy dưới đèn đất lớp đất trời lên gần sát chân mình, thì chân đạp nhẹ liền phóng người lên cao.

Phía dưới đất một con ngô công phá đất mà ra đuổi theo Giống không kịp lại đâm mình xuống nền đất.

Giống ném mạnh sáo tre trong tay xuống đất, không bao lâu ngô công xuất hiện trên người bị bao phủ bởi lớp rễ tre cứng cáp, nó lẩn lộn trên nền đất một hồi mới có thể thoát thân.

Giống hạ người đứng trên sáo tre, từ sau lưng đôi cánh bật tung ra, đôi cánh trắng viền hồng quen thuộc nhưng kích thước đã lớn hơn trước.

Song thú đang gầm ghe vòn quanh bỗng khựng lại, nét huyết hồng trong đôi mắt nhạt đi, thân thể run nhẹ lùi lại hơi cúi người như muốn triều bái:

" th.ần... Thần...tiểu... Thú... Có tội..."

" thần.... ần..."

Từng dòng truyền đứt quãng lạch lạch xuất hiện trong đầu Giống.

Giống truyền âm hừ nhẹ:

" hừ... Tội đáng chết, còn không mau đi báo hộ người của ta??"

" vâng... Thần..."

Song thú trở lại như bình thường rồi nhanh chóng biến mất không dám chậm trễ phút nào.

- Lương huynh chuyện này...?

Ma Thái cùng Lương Hà nép phái xa theo dõi cuộc chiến chóng vánh, thấy hai con hung thú bỏ qua người trước mặt, Ma Thái nghi hoặc hỏi.

- có lẽ chúng đuổi theo đám người kia.

Lương Hà ngẫm nghĩ đáp lời.

Ma Thái:

- huynh thấy tiểu tử này tu vi ra sao??

- Trúc cơ hậu kỳ mà thôi!

Lương Hà tuy vẫn còn nghi hoặc về việc của song thú nhưng hẳn tin tưởng vào cảm nhận của mình, từ những gì tiểu tử này hành động vừa rồi cũng chỉ là Trúc cơ.

Nhìn theo song thú rồi đi Giống nhìn hướng hai người cất lời:

- ra đây đi còn đợi đến khi nào?? Ma Thái, Lương Hà không sai chứ??

Không thấy tiếng đáp lại, Giống cười nhạt khế phát tay kim nhận như xé gió mà đi.

- hừ..trúc cơ hậu kỳ tam linh căn mà thôi!

- không biết sống chết.

Hai người đỡ kim nhận hướng tới mà xuất hiện, chân đạp phi kiếm cười lạnh hướng Giống tiến lại.

Trước nay, đẳng cấp linh căn vốn rạch ròi, tam linh căn có thể nói chỉ là nổi trội trong tầng lớp bình thường mà thôi, nãy giờ thấy Giống khu xử ba loại

lĩnh lực khiến hai người thêm phần coi nhẹ hơn.

- ai chưa biết sống chết còn chưa rõ, riêng việc các người trái luật thí luyện, chuyện này nếu ta nói ra ngoài e rằng các người chịu phạt không nhỏ đi.

Nhìn hai gã hắc y cổ giầu thân phận này, Gióng cười nhẹ.

Lương Hà giang hai tay nhún vai:

- luật?? Ta tự hỏi ta chưa làm gì trái luật, chỉ có người tự đứng công kích người khác không lý do?? Không phải nên cho người khác câu trả lời sao??

Ma Thái:

- người Việt Tông ai cũng vô lý như vậy cả?? Tự cho mình đúng?? Chết cười.

Hai người cười lạnh, người tiếp lời chê cười.

Gióng ra chiều suy nghĩ nói:

- không phải chính các người nói là muốn đối phó với chúng ta?? Theo chỉ thị của Vương Doãn và Viên Hoè sao? Thậm chí đầu tư cho mấy con hung thú cấp cao?? Không lẽ ta nghe nhầm sao??

- người đừng ngậm máu phun người, bọn ta vì đuổi theo săn giết yêu thú mà tới, chính người là người muốn cướp đồ còn muốn gia tay sát hại người khác.

Chỉ thẳng tay vào Gióng, Lương Hà chối muốn ném cầu tuyết lại.

Gióng cười nhạt:

- tốt ah, hành động của các người từ sáng tới giờ đều trong thần thức của ta, mọi lời nói ta đã tường, có câu bớt nói mới sang nhiều lời chỉ tỏ ra ngu muội.

- hừ.. Tất cả là do bọn ta làm thì đã sao?? Chưa nói người có thể thoát khỏi đây hay không, lời một phía người nghĩ ai tin??

Hừ nhẹ Ma Thái tỏ vẻ không quan tâm, lời nói từ một đệ tử mấy ai tin?? Nếu so với hai người chúng từ hai tông môn khác nhau nói ra độ tin tưởng cao hơn nhiều.

- ta không cần người khác tin ah, một Việt Tông là đủ rồi! Các người đã sai khi nhận giao dịch đó, không nghĩ đến hậu quả nhận được sao?? Trong mắt ta hai tên đó chỉ là hề nhảy nhót, còn tông môn các người có hay chẳng muốn ta búng cái gốc lên??

Không nhanh không chậm cất lời, chuyện như thế chỉ cần trong một ý niệm, sát khí nhàn nhạt trong từng câu nói, muốn yên đừng vuốt râu rồng.

Hai người nhìn nhau có chút chột dạ, Việt Tông một mình chống lại sự liên minh của các tông môn, sự cường đại thấy rõ bằng mắt thường, hai cường giả Hoá Thần đó còn ăn thiệt thòi nếu chuyện này chọc giận họ thì không những mạng nhỏ khó giữ mà còn nhiều thứ khác cũng tàn.

- Lương huynh người này phải diệt, huynh để ta.

- tốt..

Ma Thái mắt lóe sát khí chân bước lên trước hướng Lương Hà nói, Lương Hà gật đầu.

Gióng lắc đầu:

- không cần phải nhường nhau, đây không phải là lúc chọn ra ai trong các người đánh với ta mà là ta một mình đánh với hai người.

Nói rồi khẽ đập đôi cánh, gióng phóng người hướng tới Lương Hà, chiếc bóng của Gióng trên nền đất bỗng nhiên tách biệt hoá thành một hắc nhân theo hướng Ma Thái mà đi.

Hai người thấy vậy tuy nghĩ hoặc nhưng toàn lực ứng phó không dám lơ là.

- Liệt Diễm chương.

- Thủy Lưu kiếm.

Gióng tay hoá chương mà công, thân hình di động trên không gian biến ảo, tàn lửa nóng rực khiến Lương Hà huy kiếm hơi lùi về sau.

Phía kia hắc nhân yên lặng không nói một lời, hắc côn trong tay vũ động đánh cho Ma Thái tối mắt tối mũi, kim nhận sắc bén xé gió Ma Thái chặt vật chống đỡ nhưng càng đánh gần càng oải vì hắc nhận ra thương tích hắc gây ra cho đối phương dường như không một chút tác dụng.

" cái quái gì thế này?? Mẹ kiếp "

Hắn chùi rửa trong lòng, thấy phía Lương Hà cũng chẳng khá khẩm hơn gì thì thở dài thườn thượt.

"bóp" "bóp" "bóp"

Hơi sợ ý hắn bị ăn mấy côn vào đầu khiến tóc tai bay toát loạn, hắc nhân đôi cánh đen khề nhếch miệng cười đậm thẳng vào hắn rồi như vỡ tan bao trùm lấy hắn vào trong rồi dần dần co bóp lại.

"rầm"

Như thể một khối thiết hình người rơi từ trên không trung xuống hình thành một lồng trào trên nền đất, khối thiết đen cang co rút lại lẫn lộn dưới nền đất.

Giống nhìn Lương Hà cười nói:

- tệ hơn ta nghĩ nhiều, mặc dù có không ít đồ tốt.

Thấy Ma Thái bị đóng bao một cách nhanh chóng, sự chống cự trong khối thiết đen yếu dần, Lương Hà mặt tái đi ít nhiều.

Từ chuông hoá trào rồi thành quyền đầu hắc y trên người Lương Hà thêm từng vết rách lộ những vết thương sâu hoắm.

Giống cười cười tung người lên cao tay phải nắm chặt quyền đầu, hoả diễm nóng rực xuất quyền nói lớn:

- Hoả long phá thiên quyền...

Quyền đầu mang theo hoả diễm nóng rực như thể mặt trời nhỏ rơi xuống trong đêm lạnh hoá thành hoả long gào thét.

- thủy ngục trường lưu..

Lương Hà cắn chặt răng thủy linh lực cuộn trào hoá thành một quả cầu lớn bao quanh hắn lại hòng đón đỡ.

Nhưng hắn đã nhầm thủy linh lực bốc hơi như làn sương trắng hắn bị hỏa long nuốt vào miệng, lớp y phục cháy dần da hắn bắt đầu nứt nẻ rỉ máu, mái tóc toát mùi kết khó chịu, hắn nằm lạng trên nền cỏ úa in hình một đầu long.

Giống hạ người từ trên không xuống khề đưa tay hướng Ma Thái, một dòng chảy đen hướng về Giống rồi biến mất nơi tay để lộ ra Ma Thái nằm co quắp xẹp lép.

Khề cảm nhận hơi thở còn sót lại, Giống lắc đầu vung tay ném về phía hai người hai bình phục liệu đan, Giống đã nương tay nhưng có qua được không? Còn tùy số mạng.

Giống quay người hướng đám người Kim Liên rồi đi, cần phải xử lý hai con thú sau đó còn phải đi xem Khải Đức ra sao.

Phương xa, Kim Liên cùng đám đệ tử ngây ngốc dè chừng nhìn song thú trước mặt, tay nắm chặt pháp khí đề phòng mặc dù lúc này chúng như vô hại nằm thành hai đồng nhưng áp lực mang đến lại không nhỏ.

Trúc Linh nắm chặt tay sư tỷ tò mò hỏi:

- Liên tỷ, chúng nó làm gì vậy? Dường như không muốn tấn công chúng ta??

Kim Liên cũng nghi hoặc lắc đầu:

- ta cũng không rõ nhưng nên cẩn thận thì hơn.

Thích thú đánh giá hai con thú khổng lồ này nhất là Hắc Báo có tám lông đen óng, Trúc Linh ngẫm nghĩ mắt loé sáng lấy trong giới chỉ ra một con cá ướp bước lên nói:

- để muối thử xem..

- đừng..

Kim Liên nắm lấy tay nàng kéo lại nhưng thấy Hắc Báo hướng mắt lại phía này, mũi khề nhếch lại râu dài đung đưa, nó bò dậy đi đi lại lại dò xét.

- meo... meo...

Trúc Linh mỉm cười đầy thiện cảm, giọng ngọt ngào cất lời tay cầm con cá đung đưa rồi ném về phía Hắc Báo, nhưng người khác cũng nín thở nhìn hành động của Trúc Linh mắt cũng xen lẫn tò mò.

"cộp" "cộp"...

Hắc Báo nhanh nhẹn đón lấy món quà nhỏ, rồi nhai cồm cộp thanh âm phát ra hơi ghê rợn nhưng hành động liếm mép sau đó khiến người khác thờ phào.

Trúc Linh lấy ra con cá khác tiến lại gần mong đợi, nhưng cá thì mất nhưng Hắc Báo tránh né khỏi ma trái của nàng khiến nàng có chút hụt chí.

- ngoan ngoan chút đi.

Thanh âm từ xa vang lại khiến Hắc Báo có chút không tình nguyện nhưng vẫn hơi cúi đầu chạm vào tay nhỏ.

Trúc Linh cười toe thích thú vuốt ve lớp lông đen óng mượt hướng phương xa vẫy tay nói:

- công tử..

- công tử đã trở lại..

- công tử..

Kim Liên cùng những đệ tử khác nghe thanh và thấy người trở lại thì cũng vui mừng cất lời chào đón.

Giống hạ xuống từ trên cao, gập đầu với mọi người rồi hướng song thú ra hiệu lại gần.

Hắc Báo nhanh nhẹn thoát khỏi bàn tay với sự tiếc nuối của nàng, Ngô Công cũng theo lệnh mà lò dò bỏ lại chờ đợi sự phán xét.

Song thú ép thân cúi đầu nằm bẹp run rẩy trước chân Giống.

Hành động này khiến đông đảo đệ tử nghi hoặc không thôi, thì ra song thú này không tấn công họ là vì công tử, đương như đó là lệnh của người.

Giống đặt tay hai tay lên đầu chúng, mắt hơi nhắm nghiền như tìm tòi thứ gì đó.

Song thú sợ hãi khi biết bàn tay ấy hướng đến nhưng sau đó lại là cảm giác hương thụ, bất chợt thân thể chúng run nhẹ khoé miệng trào huyết dịch.

Giống mở mắt thu tay lại nói:

- ta đã hoá giải khế ước của các ngươi, từ giờ các ngươi đi theo ta. Thu nhỏ lại đi.

Song thú gập đầu ưng thuận, đứng dậy thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại như hình dáng yêu thú bình phẩm.

Đám đệ tử thấy vậy xúm xít lại xôn xao, mấy nữ đệ tử nhìn Hắc Báo thích thú nhưng nhớ lại hình tượng ban nãy thì cô dạn lòng muốn nựng lại.

Giống nhìn song thú lúc này mới hài lòng đưa mắt trở lại Kim Liên dặn dò:

- nàng ở lại chú ý các sư đệ, sư muội ta đi qua xem đội bên kia thế nào. Nếu ta không trở lại thì cũng đừng lo lắng cứ thí luyện bình thường là được.

- dạ, huynh đi cẩn thận.

Kim Liên nhu thuận nhận mệnh, Giống gập đầu toan đạp không rời đi.

"Ngao" "Ngao"

Hắc Báo đột nhiên hoá lớn tiến lại nằm xuống dường như có ý tứ mời lên nó sẽ đưa vị chủ nhân mới đi.

Giống thấy vậy không từ chối nhảy lên lưng nó đoạn chỉ thị cho Ngô Công:

- ngươi ở lại bảo hộ nàng và những người khác đi.

Ngô Công đôi râu ngọ nguậy nghe lời nhanh nhẹn bò lên người Kim Liên khiến nàng khẽ rùng mình nhưng biết nó sẽ không hại mình nên không phản ứng lại.

Nhìn Ngô Công giấu mình yên vị trong ống tay áo nữ nhân, Giống mới yên lòng đạp nhẹ chân vào mình Hắc Báo mà rời đi.

"phụt" "phụt"

Nơi hạ trại ngoài Nguyên Thọ, Vương Doãn mở tròng mắt, khuôn mặt đỏ hồng nhộn nhạo phun ra hai ngụm tiên huyết khiến cả người trở nên yếu nhược.

Viên Hoè nghe động liền thức tỉnh thấy tình trạng Vương Doãn liền tiến tới sau khoang chân phía sau lưng hấn vội truyền nội lực phù trợ.

Một hồi thấy Vương Doãn đỡ hơn hẳn mới thở phào hỏi han:

- Vương huynh chuyện gì? Ta thấy huynh thần trí có phần suy nhược.

Vương Doãn đưa tay lau khoé miệng, nhìn huyết dịch vương trên ống tay áo của mình sợ hãi:

- việc bất thành, khế ước chủ tớ giữa ta và hai yêu thú mà khi trước ta đưa cho mấy tên đệ tử đó đã bị người ta dùng lực hoá giải.
- không thể nào, khế ước đã lập trừ khi chủ nhân đồng ý hoặc một trong hai phía chết đi mới có thể giải trừ ah??

Viên Hoè không tin được mà hỏi lại.

- dù yêu thú có chết đi, ta có lẽ không chịu thiệt thòi gì nhưng đây lại làm thương tổn ta, người này hẳn cường đại muốn cho ta giáo huấn đây mà. Không được ta phải nhanh chóng phục hồi để giải trừ khế ước với hai con yêu thú còn lại, Viên huynh hộ pháp giúp ta.
- tốt.

Viên Hoè gật đầu lùi lại lập lóp màng ngăn cho Vương Doãn mà trong có chút lo lắng không tên.

- ha ha... Đáng đời, trộm gà không được lại mất nắm gạo đây mà.

Thanh Xà mặc chiếc áo mỏng để lộ nét xuân xanh đang nằm thiu thiu ngủ chợt mở mắt cười thích thú, muốn đối phó với ai? Chứ với công tử nhà nàng thì còn phải tu luyện thêm vài kiếp nữa chứ chỉ vài tên loăng quăng này chưa đủ.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Tập kích về đêm (2)

Bãi cỏ xanh chỉ còn là những vết tích của cuộc chiến chóng vánh, đồng lửa trại chỉ còn những khỏa than hồng, von gió thổi khiến tro tàn lay lắt.

Hai thanh niên gượng dậy với tay lấy bình ngọc mà người mới đi để lại, ánh mắt nhìn nhau không nói thành lời, ai nấy khoanh chân đã toạ với hy vọng nhanh chóng hồi phục thêm chút nếu không ở nơi thâm lâm làm sao biết điều gì sẽ xảy ra??

Chưa yên vị thì đã vội vã đứng dậy chấp tay cúi đầu, thân thể yếu ớt còn run nhẹ tưởng chừng như có thể cuốn theo chiều gió lúc nào không hay.

Phía xa bóng người cười Hắc Báo đã gần kề khiến sự thờ phào vì giữ được mạng nhỏ lúc này gỡ như tàn theo mây khói.

Hắc Báo dừng trước hai người, hơi thở khiến lá cỏ rung đưa, nó tiến từng bước đạp lên những thảm cỏ cao, hàm răng sắc nhọn ánh mắt tuy đã bớt phần huyết hồng nhưng vẫn khiến người khác lạnh sống lưng.

Giống nhìn hai người thấy đã hồi chút sức lực thì cất lời:

- mạng các ngươi lần này ta tha, nhưng nếu còn tái phạm các ngươi tự biết hậu quả ra sao???
- tạ ơn đại nhân không giết, ta tuyệt đối không có lần sau.
- ...

Lương Hà với Ma Thái chấp tay hành lễ tạ ơn thiếu chút nữa vái lạy, làm sao dám có lần sau? Tông môn còn đó, gia quyến vẫn tại.

Giống gật đầu đưa tay vuốt ve Hắc Báo cười:

- món quà này không tệ, chắc hai kẻ đó cho các ngươi không chỉ vậy đi??

Ma Thái ngập ngừng nhưng Lương Hà nhanh nhẩu dang phi kiếm trong tay:

- đại nhân, xin đại nhân nhận lấy..
- đại nhân...

Thấy vậy Ma Thái dứt khoát dang đồ lên mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối.

Giống lắc đầu nói:

- cái gì của mình sẽ là của mình, còn không phải mà cố giữ chỉ mạng hoạ vào thân các ngươi hiểu chứ?? Dù hôm nay các ngươi thành công thì chúng sẽ cho các ngươi cảm trong tay sao? Nếu là ta các ngươi biết ta sẽ lang gì không??

Khê đưa tay làm động tác kẻ qua cở, việc làm của Gióng khiến hai người có chút chột dạ không thôi.

- các ngươi tạm thời giữ lại mà bảo hộ mình, kết thúc thí luyện đưa cho người Việt Tông là được, còn không muốn thì thôi.

Nói rồi Gióng thúc Hắc Báo biến mất trong màn đêm để lại hai người ngây ngốc nhìn pháp khí trong tay mình hồi lâu.

Hắc Báo di chuyển trong đêm trắng mờ như một làn khói đen, thi thoảng dừng lại khẽ nhăn mũi ngửi trong gió đoán hướng mà đi.

- khà...khà...đồ của bá bá vẫn ngon hơn Ngô đại ca một đoạn.. Hử???

Khải Đức dựa mình vào đại thụ tay cầm bầu rượu tẩm tác bỗng huyết tanh theo gió ủa lại khiến hắn nhìn lại.

Ngoảnh đầu lại nói với Bình Nhi cùng mấy đệ, sư muội khác đang quây quần bên Đồng lửa:

- sư muội đưa những người khác rời đi đi.

Bình Nhi nhìn hắn mở lời:

- vậy còn huynh??

Mấy đệ tử khác cũng trở nên nghiêm chỉnh hơn hướng mắt về Khải Đức.

- đi xa một chút nhớ cẩn thận, xong việc ta sẽ tìm mọi người sau.

Cả đám nhìn nhau, Bình Nhi gật đầu đứng dậy dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Khải Đức cầm bầu rượu ngẩng cổ nhìn trời tự hỏi không biết bên công tử ra sao?? Nếu việc này hắn không làm tốt chắc bị người che cười mất.

"vút" " "vút"

Tiếng lá cây xào xạc trong gió, mùi huyết tanh ngày càng nồng đậm khiến cánh mũi hắn khẽ nhăn lại, cái cảm giác tình rập này quá thật với hắn quá quen thuộc khi còn sinh sống trong đại ngàn.

"xoeng" "xoeng" "xoeng"

"phập" "phập" "rầm..."

Ánh sáng bình khi lấp loé, tiếng chém như xé gió, Khải Đức vẫn dựa vào đại thụ nhưng lúc này nó chỉ còn là một cái gốc hình trụ vuông bởi nó đã bị chém một cách gọn gẽ rất ngọt.

Đại thụ đổ sập sang một bên, khiến lá cây bay tứ tán, cành nhỏ tứ tung ra xung quanh tạo ra một chấn động mạnh.

Khải Đức hơi liếc đại thụ như chẳng quan tâm vì lúc này thứ trước mắt hắn lúc này thú vị hơn rất nhiều.

Hiện hữu đối diện với hắn lúc này, là một con thú, nó cũng đang hướng đôi mắt tròn xoe màu huyết hồng đánh giá hắn.

Đó là một Đường Lang cao lớn, đầu như một hình tam giác xanh được điểm thêm hai con mắt tròn lớn như hoa cầu đỏ rực với hai chiếc râu dài đung đưa, và cái bụng xanh lớn với bộ cách ba lớp còn đang vỗ nhẹ.

Hai chân trước như hai lưỡi cưa lớn sắc nhọn còn vương chút mảnh gỗ nhỏ, mồm mệp mệp như có gì đó hấp dẫn nó hướng bầu rượu trong tay Khải Đức.

"bóp" "rầm..."

- con mẹ nhà mày, đây là rượu của lão tử.

Thấy hành động ấy Khải Đức mở miệng chửi, với tay lấy cây rìu cắm dưới đất đập mạnh vào đầu nó, khiến nó bị hất tung đâm sầm vào đại thụ, đứng dậy lắc lắc đầu hai chân trước như cắt không khí thị uy tỏ vẻ tức giận.

- còn mày muốn đi đâu?

Dứt lời Khải Đức vung tay ném rìu về hướng khác nói.

"vút.... Rầm... Rầm..."

Chiếc rìu bay như vô định nhưng thực ra lại có mục đích của nó, kết quả lại là một Đường Lang khác nó bị rìu đập bay về phía đám cây bụi.

Khải Đức ngắt ngưỡng bước từng bước tới cây rìu cắm nơi mặt đất phía xa, hấn giắt bầu rượu xuống cặp quần, trút bỏ từng tay khỏi tay áo rồi buộc lại nơi hông để lộ thân trên lực lưỡng với hình xăm vạm vỡ.

Đặt tay lên cán rìu hấn cất lời:

- một con muốn cướp rượu của ta?? Một con định bỏ qua ta? Muốn chết, các nguoi thành công chọc giận lão tử rồi!

Song Đường Lang tiến lại gần nhau, hai cặp râu chụm lại đụng đưa như trao đổi điều gì đó rồi mỗi con tách ra một hướng, đôi chân vũ động một con sắc hoả một con ánh kim đôi cánh như quạt gió bắn về phía Khải Đức.

Khẽ cười nhẹ Khải Đức nhô rìu lên, hai chân trùng xuống bắn người mà đi về phía sau một hồ đất nhỏ, miệng nói lớn:

- con mẹ nó... Đừng làm lão tử thất vọng.

Cuộc chiến đã bắt đầu một người hai thú khiến khoảng không thành một đám lộn xộn, ở một nơi khác trên một cành cây đại thụ lớn hai thân ảnh vén lá cây nhìn xuống.

- Bạch huynh, huynh tính toán không sai người này cường đại khác lẽ thường, huynh nghĩ ai sẽ thắng??

Ma Dương trở mắt nhìn Khải Đức đang lẩn lộn như không sợ hãi mất đường như có phần thích thú thì lại càng có chút nể phục Bạch Thiên.

- Ma huynh, kết quả cũng rõ ràng người này một chống hai hẳn có đủ tự tin.

Bạch Thiên theo dõi mọi cử động phía dưới đáp lời, nếu không thắng được ai mà đánh làm gì??

- nguoi nói đúng ah, kết quả đã rõ ràng ai thắng ai thua đâu cần phải suy đoán.

Thanh âm từ đâu đó vang tới, khiến hai người ngẩn ngơ tay nắm chuôi kiếm phòng bị nhìn quanh.

"phập" "phập"

Một người một bảo xuất hiện ngay trên cành cây, hai người muốn động nhưng cảm giác từng ngón tay mình không nghe theo chỉ thị nữa, đôi mắt Hắc Báo liếc tới khiến họ như bước một chân xuống cửu tuyền lạnh lẽo nhưng mồ hôi lại ướt dài sống lưng.

Giống bước xuống a khối lưng Hắc Báo, hướng mắt nhìn Khải Đức đang đối chiến bỏ qua hai người như chẳng hề tồn tại.

Hắc Báo thu nhỏ thân hình lại nằm cuộn tròn dưới chân chủ nhân cũng nhìn phía dưới tò mò.

- nguoi họ Ma hẳn có liên hệ với Ma Thái ah?? Khuôn mặt cũng tựa tựa?

Nhìn thấy bộ y phục người mới tới kết hợp với hình dạng hai người nhận ra đây chính là hải tử mà họ mới thấy hồi sáng của nhóm người khác của Việt Tông, giờ người này ở đây thì hẳn hai người kia đã thất bại rồi.

Đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt bỏ giới bị, người đã không vấn tội thì mình còn có thể làm gì?? Hai người yên lặng dõi theo trận chiến.

Nghe hỏi vậy Ma Dương có chút kính cẩn trả lời:

- Ma Thái là Biểu huynh của tiểu nhân, không biết hiện giờ ra sao??

Hắn có chút tò mò về kết cục của Ma Thái và cũng muốn từ đó biết kết cục của mình.

- rất biết nghe lời có lẽ vài ngày nữa mới có thể tiếp tục thí luyện. Nguoi so với hắn có chút hiểu chuyện những cũng nên biết nghe lời.

Giống ngồi xuống đặt Hắc Báo lên chân vuốt ve như một hải tử bình thường từ tốn nói mà mắt không rời chiến cuộc.

Ma Dương có chút thờ phào chấp tay đáp:

- vâng.

Bạch Thiên thấy vậy không nói nữa lời mà yên lặng chờ đợi mọi chuyện kết thúc.

Những đại thụ đồ sộ, bãi cỏ vốn xanh mướt một màu xuất hiện những vết cắt kéo dài sâu xuống nền đất, có chỗ cây lá đã ngã vàng do sức nóng của hoả linh lực.

Khải Đức trên thân có thêm những vết chém còn rỉ máu nhưng đang dần dần khép lại, mái tóc mới đầu búi cao giờ bay loạn xạ, khẽ dừng lại tiếp một hớp rượu cay trong lúc chờ đợi đối thủ lồm cồm bò dậy.

Song Đường Lang trên thân có chỗ lún xuống và đôi chỗ bị chém tới bật da thịt chảy ra chất nhờn xanh đặc quánh, tứ chi khắp khiêng đình trụ lại thân

thể, chém linh lực từ xa tới rồi thân hình lại tiếp tục bay vào như thiêu thân.

Khải Đức vùng riu chém bay đòn đánh từ xa, vũ xỉ quạt đều thân thể bay lướt giữa vòng vây của bốn chiếc chân sắc lẹm, tiếng kim khí vang dội huyết hồng dịch xanh bắn tung toé trên không trung.

Hắn đỡ đòn rồi bật ngựa chém về phía sau, hất tung rồi lại lăn lộn giữa những chiếc cột xanh vững trãi.

- xoay...

Hắn hơi khuy gối tay nắm chặt cán riu xung quanh như thể con cù của trẻ nhỏ mới rời giấy quay tít trên nền đất.

"xoẹt" "xoẹt" "xoẹt" "xoẹt"

Bốn tiếng cắt vang lên, một Đường Lang tứ chi phút dịch thân hình lao đảo không vững, một con khác nhanh chóng bắn người tung cánh bật ra.

Khải Đức không dừng lại, hắn như hoá thành một vòi rồng, người đằng không mà lên, khi đến trên đỉnh đầu Đường Lang hắn hét lớn:

- bổ củi...

"bốp" "rầm"

Đương như không muốn hạ sát thủ, thay vì dùng lưỡi riu hắn lật ngang riu lại đập mạnh xuống, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đủ làm miệng Đường Lang hộc dịch xanh cả người nằm bẹp dưới nền đất, tứ chi run rẩy mà không gượng dậy nổi.

"bốp" "bốp" "bốp"

Khải Đức hạ xuống trước mặt Đường Lang lấy riu vỗ mạnh vào nó nói:

- nằm yên đề nếu không muốn chết.

Dứt lời Khải Đức quay người rồi đi hướng tới Hoả Đường Lang còn lại nhưng hắn vội vã đưa riu lên chắn trước mặt.

"xoẹt"

Hai hoả nhận như hình dấu thập nóng rực hướng tới khiến hắn thân thể hơi đung đưa.

Đưa mắt nhìn con Đường Lang trên không trong mắt hắn đầy nghi hoặc, dường như nó có chút biến đổi so với trước khi tức mạnh hơn chút mắt nó thêm phần huyết đỏ dường như việc hắn con vừa rồi khiến nó tức giận hoặc có gì đó trong nó được cởi bỏ.

Thấy đòn không thành công nó ngay lập tức áp sát Khải Đức, hai chiếc chân sắc bén được bao phủ hoả điểm chém tới liên tục.

Khải Đức đưa riu đón đỡ liên hoàn hoả đao này rồi nhanh chóng tung người lại phía sau. Đường Lang không vội đuổi theo mà cúi đầu đưa râu kết nối với đồng bạn đang nằm đất nhưng không thấy trả lời, cả người nó hòa điểm bốc lên hùng hực ba cánh vỗ mạnh tung người lên không.

"phệt"

Khải Đức nhỏ nước miếng xuống nền cỏ sát khí toát nồng đậm nặng:

- mẹ mày, nổi điên thì lão tử sợ mày chác??

Hắn đạp đất mà lao lên, vũ xỉ quạt gió khiến hắn như một mũi tên đen bắn về phía thái dương hạ san.

Va chạm rồi cả hai bán ngược ra sau rồi lại tiến tới, một đen một đỏ như những đường kẻ trên bầu trời đầy sương trắng.

Đường Lang như một ngôi sao chổi cuối cùng bị Khải Đức đánh bắt xuống từ không trung tạo thành rãnh kéo dài trên nền đất, cỏ xanh cháy xem bốc khói nghi ngút.

Có gượng dậy cất tiếng rít dài nhưng Khải Đức đã xuất hiện trước mặt nó, chưa kịp phản ứng thì thanh âm hắn đã vang lên:

- Diệt Thức quyền.

"rầm" "rầm"

Đường Lang cả thân hình đập mạnh xuống nền đất, mặt đất lún sâu thành hình lòng chảo, Đường Lang trán lõm xuống còn in dấu quyền đầu, miệng chóp chép dịch xanh chảy dài.

Khải Đức cầm riu xuống đất dựa người cầm bầu rượu nuốt một hớp dài nhìn hai đồng chinh ịch nằm đất lằm bằm:

- mẹ nó, ra tay cũng phóng khoáng đừng để lão tử gặp được người, không tầm quắt người ta không mang họ Thạch.
- không tệ nhưng có lẽ cha người không dạy người gì mới..
- công tử..Ồ..hắc hắc...

Nghe thanh âm tới từ xa Khải Đức hướng lại nhìn thấy Gióng cười Hắc Báo đang không lại gần, phía sau là hai thanh niên cung cúc như hạ nhân phía sau khiến hần mới đầu có chút kinh ngạc nhưng ngẫm nghĩ chút liền cười.

- nửa chừng con mấy con này như uống thuốc tăng lực ah khiến ta không đánh giá đúng lực lượng.

Gióng ngồi trên Hắc Báo, đi vòng quanh xem xét hai con Đường Lang gật đầu nói:

- có lẽ chủ nhân nó đã chủ động hoá giải khế ước khiến chúng bản tính bộc phát, với lại đường như chúng là một cặp nha thấy đồng bạn bị thương không điên mới lạ.

Khải Đức như được lý giải khúc mắc gật gù:

- ra vậy, công tử.

Hần đưa bầu rượu trong tay hướng Gióng ý mời.

Khẽ lắc đầu Gióng ra hiệu cho hai người Bạch Thiên nói:

- trị liệu cho chúng đi.

Hai người nhìn nhau, nhìn Gióng rồi lại nhìn Đường Lang đang ngáp ngoài mà do dự, sư tử già móm vẫn không phải mèo bệnh.

Gióng nhận thấy sự do dự này liền nhảy xuống khỏi Hắc Báo nói:

- người đi hộ pháp cho chúng.

Hắc Báo dẫn đầu hai người rồi chạy đi kéo con Đường Lang khác lại cho hai con gần nhau rồi ngồi nhìn hai người ra sức trị liệu.

- hai người này là người mà Vương Doãn ra lệnh sao?? Còn Hắc Báo này cũng giống hai con Đường Lang này??

Khải Đức nhìn hai người nhiệt thành làm việc theo lệnh liền hỏi.

- uhm, bên ta hai người bên người hai người, Ngoài Hắc Báo còn một con Ngô Công nữa, Hắc Báo này ta để làm thú cưỡi không tệ còn hai Đường Lang này mang về làm gác cửa đi.

Gióng ngẫm nghĩ xử lý mấy con thú cười nói.

Khải Đức nghe vậy hết nhìn Hắc Báo rồi nhìn Đường lang ra chiều suy ngẫm:

- công tử, hay ta cũng lấy một con về cưỡi chơi nhỉ?? Người thấy thế nào?

Gióng lắc đầu:

- cái ý tưởng không tệ có một thú cưỡi có thể chiến đấu tầm xa sẽ trợ giúp người không ít. nhưng ta kiến nghị lần sau kiếm con khác, tuy chỉ là yêu thú dù phát triển theo chiều hướng nào nhưng vẫn có cảm xúc, hai con này vốn là một cặp nếu tách ra thì có chút đáng tiếc, ở đời tách gì thì tách tách nhân duyên là mang tội ah, nếu ta tách người và Bạch Lan ra hẳn người cũng không thích đi, người hiểu chứ??

Khải Đức trầm ngâm gật đầu, dần biết rằng dùng lực có thể ép chúng tuân phục nghe theo sự sắp xếp nhưng nghĩ kỹ quả có chút không thoát đáng.

- công tử nói phải, là ta suy nghĩ không cạn kẻ.

Gióng nhưng hần đôi chút tiếp lời:

- ta biết việc tộc của người khiến người đối với yêu thú có chút khúc mắc, nhưng người giết thú cũng như thú giết người, việc người giết yêu thú rồi ăn thịt...đó như một chuỗi thức ăn vậy, những yêu thú ngày đó có lẽ người cũng đã sử lý đi?? Giết chóc quá nhiều, thứ sát khí người có giúp người mạnh lên nhưng cũng có thể nhấn chìm người xuống vực sâu vạn trượng, hãy luôn giữ đầu óc tỉnh táo, giữ cho mình một chút thiện chí để đừng đánh mất bản tâm. Tiều phu lên núi đốn củi chỉ chặt đại thụ chứ chẳng chặt cây con, thợ săn nương tay với thú bầu con nhỏ, ngư dân thả bót cá con đi giữa sâm lâm chữa lại chút hoa trái trên cành, đó là cách để tiếp nối một vòng sinh mệnh.

Như học trò nghe giảng cố ghi nhớ những lời dạy bảo Khải Đức chấp tay vái dài:

- Khải Đức sẽ ghi nhớ lời người.

Hai người Bạch Thiên trị liệu một hồi, song thú cũng có chút tỉnh táo lại, chúng dường như được Hắc Báo truyền đạt gì đó nên rất phối hợp với hai người thì thoáng nhìn về Gióng tràn đầy nghi hoặc và sợ hãi.

- công tử, bọn ta làm được chỉ như vậy.

Hai người trở lại đối diện Gióng cùng Khải Đức chấp tay báo cáo chờ đợi.

Gióng gật đầu hài lòng rồi truyền đạt lại giống như những gì đã nói với Hai người Lương Hà rồi mới phát tay cho chúng rời đi.

Nhìn theo hai người cuống quýt biến mất Khải Đức mới nói:

- công tử, có phải ra tay quá nhẹ chăng??

Khẽ cười Gióng đáp lời:

- suy cho cùng cũng vẫn là hài tử dễ mắc phải những sai lầm, hơn nữa mạng chúng ta lấy cũng chẳng giải quyết được điều gì thôi thì chúng không tệ sau này sẽ trở thành trụ cột tứ tông, tha chúng lần này không phải có lợi hơn sao???

- hắc hắc... Vẫn là công tử lợi hại.

Khải Đức cười hiểu ý không ngại vuốt mông ngựa đôi chút.

Hắc Báo hồi lâu quay trở lại dẫn sau lưng song thú chấp chững bước lại. Song thú phủ phục dưới đất nhưng vẫn có chút nghi hoặc.

Gióng đưa tay ra hiệu cho chúng đứng lên, cánh tay trong ống tay áo lóng lánh toát khí tức hiền hoà.

Song thú càng phủ phục thêm sâu, Hắc Báo ánh cũng trở nên sợ hãi nằm bẹp xuống vì áp lực này khác biệt so với trước nhưng đều là thần.

Gióng hài lòng chúng tuy là hung thú nhưng càng như vậy uy áp huyết mạch càng trở nên ăn sâu vào tiềm thức.

- chúng ta đi.

Gióng quay người ra hiệu cho tất cả hướng đám người đệ tử Bình Nhi đề tỵ hội.

Hắc Báo hạ thấp thân hình cho Gióng bước lên rồi đi trước dẫn đường. Khải Đức vũ xí pháp phối theo sau là Song Đường Lang như thủ hộ cuối cùng, từng bóng người khuất trong màn đêm lạnh kết thúc một ngày dài có đôi phần mệt mỏi để lại không gian trầm tịch ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Mọi việc đều cần trả giá

Thí luyện của các tông môn bước sang ngày thứ hai, mọi người hầu như ở trong trại của tông môn mình đã tọa mà chờ đợi vì mấy ngày với người tu luyện cũng chỉ làm một đốm nhỏ trong một quá trình tu luyện đằng đằng.

Ở bên ngoài lúc này chỉ có vài đệ tử thay nhau canh gác cho có lệ thôi chứ có đông cường giả yêu thú cũng không giám ngó ngang gì.

Vương Doãn đã tọa cuối cùng cũng thờ phào một hơi dài mở mắt.

Viên Hoè thấy vậy thu tay lại tiến tới hỏi han tình hình:

- Vương huynh sao rồi??

Hắn có chút lo lắng, hai người lúc này cùng chung chiến tuyến, đến cuối cùng Vương Doãn mà thêm phần yếu nhược mình hẳn khó cánh đăng cho nổi.

Vương Doãn gật đầu trả lời nhẹ nhõm:

- hai yêu thú còn lại càng trở nên yếu nhược xem ra không trụ được nữa, may ta kịp thời giải trừ khế ước không thì sợ rằng đường thương mười ngày nửa tháng chưa chắc đã trả đủ.

- tốt vậy là tốt rồi!

Viên Hoè gật đầu cũng bót gánh nặng trong lòng:

- chúng ta nên làm gì đây?? Yêu thú đã thất bại vậy thì mấy tên đệ tử đó hẳn sẽ tiết lộ ra chúng ta??

Vương Doãn đứng dậy đi đi lại lại trong tư tưởng suy ngẫm:

- dù chúng không khai ra chúng ta thì một chút suy nghĩ cũng đoán được chúng ta làm, lúc đó có chối thì với tính cách mấy người này chắc chắn không dễ dàng bỏ qua, Viên huynh chỉ bằng chúng ta rồi đi trước khi chuyện vỡ lở.

- nhưng như vậy chẳng phải tự nhận mình làm chuyện này sao? Một quyền hôm trước ta khó mà nuốt xuôi được.

- dù đi hay không thì cuối cùng có chối cũng khó mà thay đổi, lực lượng họ ra sao huynh cũng rõ ràng, nước xa không cứu được lửa gần ta với huynh tuy là đã chủ nhưng đây vẫn không phải địa bàn của mình ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?? Ta nói đến đây rồi huynh cũng hiểu.

Vương Doãn dừng bước nói, hẳn tính toán qua hành động của mấy người Việt Tông nhận ra tính bao che không nhỏ, những người này thêm phần ngông cuồng chẳng hề e dè người khác, hẳn quyết đi mặc cho Viên Hoè có theo hay không? Hẳn không sợ Viên Hoè đổ lỗi cho hẳn vì hẳn cũng chưa có xung đột rõ ràng mà dù vậy thì đã sao? Chỉ cần đứng trên sân nhà thì ở đây ta làm thì người làm gì được ta??

Viên Hoè nghe vậy thì trầm tư, một quyền hôm trước vẫn để lại trong hẳn ám kinh thêm nữa độc của nữ nhân đó hẳn tương như đã hoá giải nhưng vẫn như kiến bò dưới da, nếu nói ai rõ thực lực người Việt Tông nhất lúc này chính là hẳn rồi.

- tốt ta đi cùng huynh, cục tức này một ngày nào đó ta sẽ trả lại cho chúng gấp mười.

Nói rồi hai người nhìn nhau gật đầu cùng sáng vai bước ra ngoài.

Tùng luồng thần thức bao quanh lấy hai người khi vừa bước chân ra khỏi cửa, sở dĩ như vậy vì dùng thần thức xâm nhập vào trường người khác thì có chút không tôn trọng nhưng ở bên ngoài thì lại khác.

Tùng bóng người bước ra hướng tới hai người, mấy người Thạch Sanh cũng xuất hiện đồng thời.

Vương Doãn thấy vậy cũng không tỏ ra quá bất ngờ, hẳn chấp tay với những người khác cất lời:

- chư vị đạo hữu, vốn định ở lại đến khi kết thúc thí luyện nhưng tại hạ chợt nhớ ra có chút việc của tông môn cần xử lý gấp, ta đành rời đi bây giờ xin hẹn tái ngộ lần sau.

- hai ta cùng nhau mà đến, đường xa chân mỏi cũng cần có người đồng hành, thôi thì ta cũng cáo biệt mọi người tại đây.

Viên Hoè chấp tay khề làm lễ với xung quanh một lượt ra về đôi chút áy náy.

- nếu nhị vị tiền bối còn có việc quán thân, đâu ai nỡ nín lại?? Nhị vị tiền bối lên đường cẩn thận, hẹn ngày tái ngộ.

Mấy lão đầu tứ tổng bước lên chấp tay vì vốn là người chủ trì thí luyện nên cũng cần nói đôi lời có lễ.

- hẹn ngày tái ngộ.

- hẹn ngày tái ngộ

...

...

...

Tùng người, từng người chấp tay cáo biệt hai người hoà nhã hồi đáp nói đôi lời khách khí hứa hẹn rồi đàng không phiêu dật mà đi.

Đám đông khề chấp tay chào hỏi nhau rồi cũng lục tục kéo về như chuyện chưa từng bắt đầu, Thạch Sanh nhìn theo hướng hai người rồi đi cười nhẹ vì điều này hẳn cũng đã tường.

- Thạch huynh, cứ để cho chúng rồi đi vậy sao? Tuy công tử và các đệ tử hẳn không có vấn đề gì nhưng...

Ngồi trong trường bông Tiểu Thanh bản khoản cất lời, tuy mọi việc trong dự liệu của công tử nhưng nếu không phải như vậy thì Việt Tông lúc này đã ăn thiệt thòi.

Thạch Sanh giờ tay ra hiệu nàng dừng lại.

- Thạch huynh...

Thạch Sanh:

- mọi việc làm đều phải trả giá của nó, Tiểu Thanh người đủ tự tin sử lý hai người này không?

Tiểu Thanh mắt loé hung quang gật đầu:

- nếu như bình thường thì chỉ được một nhưng trên người có ám thương thì ta đủ sức cho mặt chúng nở hoa.

- vậy thì tốt, nếu ra tay thì ít nhất đợi chúng ra khỏi phạm vi Lam Nhiên và trước khi thí luyện kết thúc, đừng để lại dấu vết gì, uhm dùng bản thể mà làm.

- Thạch gia để ta đi cùng Thanh tỷ, dấu sao hai người vẫn tiện hơn.

Kim Thiềm mở lời cũng muốn đi theo Tiểu Thanh.

Thạch Sanh nhìn nàng lắc đầu:

- không được, chúng ta phải ở lại đây thậm chí cho người khác biết chúng ta vẫn luôn ở đây, nếu việc hai người đó gây ra báo động thì xung đột giữa chúng ta và họ sẽ khiến chúng ta vào diện nghi vấn, người có thể đi được lúc này chỉ có Tiểu Thanh mất thôi.

Nhị nữ gật đầu hiểu ý, Tiểu Thanh đứng dậy nói:

- Thạch huynh yên tâm.

Cắt lời từ sau lưng nàng bước ra một thân ảnh y đức, hai người nhìn nhau khẽ cười, Tiểu Thanh hoá thành một tiểu thanh xà kín đáo rời đi.

- Thạch gia nếu nói vậy việc Lý gia rời đi có gây ảnh hưởng gì không??

Kim Thiềm ngẫm nghĩ mà hỏi.

- không vấn đề, Đại ca khi đi quang minh chính đại người người biết hơn nữa việc hai người Vương Doãn rời đi ngoài dự liệu của mọi người và đại ca tuy cường đại khác người nhưng chưa đủ tầm liên quan.

Thạch Sanh cười nói, hẳn không muốn lấy mạng hai người nhưng Tiểu Thanh đã ra tay thì khác nhưng cũng hẳn cũng không quá để tâm, có những điều trước khi làm phải nghĩ đến hậu quả nếu người muốn lấy mạng người khác thì sẽ nhận sự trả giá xứng đáng, đừng trách người khác quá tuyệt tình khi chính mình gây ra chuyện thị phi.

Kim Thiềm ngẫm nghĩ gật đầu rồi cùng Tiểu Thanh rời khỏi trường trung tâm để trở lại nơi của mình dưới sự tiễn đưa của Thạch Sanh.

Thạch Sanh kéo đứng trước cửa cảm nhận từng luồng thần thức hướng về, mắt hơi hướng phương xa tiểu thanh xà đang ngoái lại khẽ gật đầu mà trở vào trong.

Lam Nhiên Thành vẫn tập nập người lại qua không vì sự vắng mặt của thành chủ mà có một chút ảnh hưởng, Lý Thông xoa xoa bụng lớn bước đi ngắt ngừng trên phố dài khẽ lách mình vào một con hẻm nhỏ thân hoá thành một con bọ hung bay lượn.

- đi đâu rồi???

Một thiếu nữ bình dị tay cắp chiếc giỏ chứa đầy rau quả đứng trong hẻm ngõ nghiêng ngó hoặc không thôi, phía đối diện thêm người nữa xuất hiện nhìn nàng lắc đầu tỏ ý không rõ ràng.

Nàng ngẫm nghĩ giây lát ném chiếc giỏ trong tay vào góc tường, thân thể hơi biến ảo rồi thất tung như chưa từng xuất hiện, hẻm nhỏ chỉ còn lại những trái hoa quả lăn dưới nền đất và những con gió lùa khiến những chiếc lá khô lay động.

Bọ hung vàng tung cánh bay lượn trên nền trời như thể một con thú nhỏ bình thường, qua những dãy phố dài đầy màu sắc sặc sỡ, khẽ đậu trước thềm cửa sổ nơi lầu cao rồi mới hoá nhân hình, hơi ngoái đầu ra cửa nhìn quanh rồi khép cửa lại.

Lý Thông đưa tay chỉnh lại vạt áo rồi hơi trầm ngâm, hẳn quay trở lại Lam Nhiên mất gần ba ngày nhưng vừa nhập thành thì đã bị người theo đuôi, những người này tu vi không tệ thủ pháp dịch dung khiến hắn khá khinh ngạc.

- rốt cuộc là thế lực nào?? Ta không xuất hiện quá nhiều vậy tư thù hẳn không phải, nhắm vào Việt Tông sao? Chán sống rồi!

Vừa đi vừa lẩm bẩm cười lạnh, bước chân ra khỏi phòng khép cửa lại, nhẹ nhàng từng bước xuống cầu thang đã phủ bụi mà không để lại cả một dấu chân.

" cóc" " cóc" "cóc"

Dừng chân trước cửa phòng đóng kín, hắn gõ ba tiếng chờ đợi.

- ai đó??

Thanh âm nghi hoặc nhẹ vang ra từ bên trong.

- Tiểu Lan là đại bá, ta có chuyện cần bàn.

Lý Thông cất lời, cảm chế Thiên Việt mới rồi tự tay hấn gia cố lại nên ra vô vô ra với hấn quá đơn giản mà ít người biết được nhưng đây lại là phòng cháu dẫu nên vẫn nên ý tứ.

"cách" "cách"...

Cánh cửa một hồi lâu được mở ra, Tiểu Lan một thân hắc y trùm đầu kín kẽ xuất hiện thấy đúng là Lý Thông mới chín chu hành lễ:

- đại bá, mời người vào.

Nàng đưa tay ra dẫu mời đợi Lý Thông bước vào mới nhẹ nhàng khép cửa lại, ngồi đối diện bên bàn trà, nàng mới bỏ mũ trùm xuống để lộ khuôn mặt có chiếc mặt nạ khắc họa đẹp mắt.

- đại bá, người mới rời đi không lâu không biết có chuyện gì mà nhanh như vậy người đã đích thân trở lại?? Không lẽ thí luyện có chuyện gì bất thường hay công tử có điều gì sai sử??

Nàng nghi hoặc cất lời vì mới đây thôi nàng vừa gặp mọi người tới đưa tài nguyên thu thập từ Vạn Tượng Các, theo Thông tin nàng nhận được thì thí luyện giờ cũng được nửa thời gian mà thôi.

Lý Thông gật đầu nói:

- thí luyện quát có chút xung đột, người ta muốn ám hại đệ tử Việt Tông trong đó, nhưng Khải Đức và công tử dẫn đội vào thí luyện hấn không vấn đề. Lần này ta tới là truyền đạt nhiệm vụ mới mất công tử giao phó.

- vâng, đại bá nói đi, Tiểu Lan nhất định sẽ hoàn thành tốt.

Tiểu Lan nghe vậy thờ phào, tuy có chút lo lắng cho Khải Đức nhưng nghĩ tới thí luyện dành cho đệ tử cấp thấp thì hấn không quá nguy hiểm đi, nhưng việc công tử có thể tiến vào trong thì lại làm lòng nàng gợn sóng, công tử tu vi đã có lần làm báo động Lam Nhiên vậy mà tiến vào thí luyện vậy chẳng phải tuổi tác sao??

Nàng có dự cảm việc của tiểu thư có cơ hội rồi, nghe tới đây là việc công tử giao phó khiến nàng trở nên chăm chú gạt đi những suy nghĩ trong đầu.

"cách" "cách"

Lý Thông lấy từ trong giới chỉ ra tám lệnh bài của Y Tiên đặt xuống mặt bàn trước mặt Tiểu Lan nói:

- đây chính là việc lần này.

- đây là...

Tiểu Lan cầm lấy lệnh bài lên soi xét, tám lệnh bài hai mặt khắc chữ, nếu nàng không lầm thì dường như đây là lệnh bài thân phận của một ai đó.

- Dược Tiên?? Đại bá lệnh bài này là chuyện gì??

Lý Thông thuật lại toàn bộ sự việc và những điều công tử dặn dò lại cho Tiểu Lan, không thêm phần dấu điểm vì nàng vốn không phải là người xa lạ thậm chí Niệm Trì sớm muộn cũng khó thoát tay công tử.

Tiểu Lan nghe toàn bộ câu chuyện ánh mắt trở nên loé sáng, Đan sư giữ vai trò không nhỏ đối với giới tu chân. Dược Các này nếu không làm trước kia từng là một thế lực nhưng vài trăm năm nay có phần lụi bại vì không tìm thấy hào quang khi xưa bởi không thể luyện ra đan dược cấp cao. vừa hay lại là phù hợp với Thiên Việt lúc này, đan dược cấp cao giá cao nhưng tiêu thụ ít mất khó bảo hộ, đan dược cấp thấp nhiều người dùng được nên có thể mang lại tài phú bất ngờ, việc phát triển phân đà ở Thanh Khâu và bang bạc với Dược Các này nàng phải hoàn thành thật tốt mới được.

- đại bá, đây đúng là nặng hạn gặp mưa rào ah, vị đại tiểu thư Dược Các này mang đến cho chúng ta cơ hội lớn, nhờ người chuyển cáo lại với công tử con sẽ làm tốt chuyện này, còn việc công tử có ý định lập một Đan Đường thì cũng là biện pháp tính đường dài vậy con nghĩ dược liệu thu được từ Vạn Tượng sẽ giữ một phần lại bên cạnh đó ta sẽ cho người thu thập các loại đan phương trên thị trường.

- tốt, ta biết Tiểu Lan có ý hay, con cứ hợp ý mà làm nếu cần hỗ trợ gì thì báo lại với ta.

Lý Thông gật đầu hài lòng, từ khi có nàng gia nhập việc hấn bớt dần đây là điều tốt, tuy Thừa Chí cũng là kẻ gian manh có đầu óc nhưng tiếp xúc kinh thương không nhiều chỉ phụ trợ còn được chứ chủ trì đại cục vẫn còn thiếu nhiều.

- dạ, vâng.

Nàng đáp lời nhu thuận, cẩn thận cất lệnh bài quan trọng này vào trong giới chỉ, châm cho Lý Thông tách trà nóng mới.

- à còn chuyện nữa, khi ta vừa trở lại Lam Nhiên thì đã có người theo dõi sát sao, là kẻ có nghề ah con làm việc cẩn thận một chút tốt nhất ít hiện thân được thì tốt, nếu không có việc quá cần thiết thì sai Thừa Chỉ đi làm với lại con cũng nên dành thời gian tăng tiến tu vi của mình.

Trầm ngâm đôi chút Lý Thông đắn đo, việc thế lực bí mật này chưa rõ chúng có mục đích gì nhưng cẩn thận vẫn hơn, tránh ảnh hưởng kế hoạch của mình.

- dạ con hiểu, con sẽ chú ý nhiều hơn.

Việc Lý Thông bị người theo dõi khiến nàng có chút suy ngẫm tự nhủ về sau cẩn thận nhiều hơn vì sự an toàn của tiểu thư phụ thuộc vào những việc nàng làm lúc này, nàng không được phép sai sót.

- tốt, con cẩn thận là được, ta cũng cần phải trở lại Nguyên Thọ xem mọi chuyện ra sao, con không cần tiễn ta.

Lý Thông nói rồi thùng thưng đứng dậy.

- vâng, đại bá đi đường cẩn thận.

Tiểu Lan đứng dậy cung kính, đợi Lý Thông đi rồi mới ngồi xuống đợi lại mũ trùm trầm ngâm suy tính, một thân hắc y khiến như nàng chìm sâu vào bóng tối.

Lý Thông hoá bản thể ngất ngưỡng bay trong gió chiều tà hướng về Nguyên Thọ một đường.

Trà quán Thanh Viên nơi lâu hai một bóng lưng mỹ nhân đang ngắm nhìn đường phố tấp nập, mái tóc huyền tung bay như đùa gió, tà áo dập dềnh để lộ những đường cong mỹ diệu.

- Lâu chủ, Tiểu Mỹ vô năng không thể theo dấu hần.

- Lâu chủ, ta cũng thất trách.

Hai thiếu nữ theo dấu Lý Thông xuất hiện quỳ một chân xuống nhận tội.

Mỹ nhân đưa tay ra hiệu hai nàng đứng dậy, từng ngón tay thon dài mịn màng cổ tay trắng ngà nhỏ nhắn mang mùi hương nhẹ dịu, thanh âm nhẹ nhàng như tiếng suối reo:

- chuyện này không đáng trách, đối phương là Bán Thân đỉnh phong hơn nữa là người tình ý, hần đề các người đi theo thuận tuý chỉ là đùa giỡn mà thôi!

- Lâu chủ giờ chúng ta nên làm gì??

Tiểu Mỹ đứng bên cạnh dò hỏi.

Mỹ nhân trầm tư tay vuốt ve những cánh hoa nhỏ nơi hiên hồi lâu mới cất lời:

- cho người chú ý tới Việt Tông một chút là được, đi đi.

- vâng.

Nhị nữ nhận mệnh rời đi như chưa từng xuất hiện ở nơi này.

Mỹ nhân đứng lặng nhìn dòng người lăm bắm:

- Việt Tông thật khiến người khác tò mò đấy, càng khó thì lúc tìm ra lại càng khiến người khác hứng thú.

" cạnh " " cách "

Nàng dứt lời chân đạp nhẹ lên lan can, bước chân nhẹ nhàng trên từng mái nhà như thể đang tản bộ một cách phiêu dật.

Người đi đường vẫn vui vẻ cười đùa chào hỏi qua lại, nhưng dường như chẳng phát hiện ra nàng tồn tại, nàng ở đó hay không ở đó? Tồn tại hay chẳng tồn tại?? Nàng là ai?

- ngoáp...

Thanh xà cuốn mình trên một cành cây nhỏ đầy lá, mắt nhìn hai người khoanh chân trong một hang đá rộng, nàng ngược nhìn trời đêm dần buông màn.

Nàng không thích cảm giác chờ đợi nhiều lắm nhưng nhớ lại lời Thạch Sanh nói, khẽ nhắm mắt vẫn còn trong Lam Nhiên mới đành dặn lòng.

Thời gian dần trôi qua, mỗi người chìm vào những vòng suy nghĩ của mình, người suy kẻ tính, ai chạy trốn ai kiếm tìm, người đi đòi nợ người chưa trả giá...

—
—
" Anh đã hẹn em một ngày có tuyết

Phố vùng biển phủ trắng một màu

Em vẫn lạnh sau bao mùa buốt giá

Cánh chim trời chẳng trốn nổi màn đông..."

----- Mẫu Sơn Đình 31/12/2018 -----

Tháng nữa là tết rồi nhỉ?? Chuyện là lúc này không phải vất vả để kiếm tiền, mà cái gọi là cực hình là đi đòi nợ ah...

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Diệt sát

Bình minh hiện hữu trong sương sớm, trên lá cỏ còn đọng những giọt long lanh, ánh nắng chiếu qua khiến chúng trở thành những hạt ngọc trời đẹp đẽ.

Tiểu Thanh cuộn tròn đầu mình dưới tán cây, đầu ngóng dậy ngó nghiêng về đối tượng của mình, khẽ lắc đầu đung đưa như theo nhịp còi của người khiển xà trên phố.

Trong hang động phía dưới hai người Vương Doãn cũng vừa mở mắt sau một đêm dài đã toạ, trên mặt Vương Doãn lúc này đã bớt chút tái so với trước đây.

- Vương huynh, chúng ta nên lên đường thôi!

Viên Hoè bước ra cửa hang dõi mắt nhìn sắc trời nói lại.

Khẽ phủi chút bụi trên y phục, Vương Doãn gật đầu đứng dậy:

- tốt, chúng ta đi.

Hai người ngự kiếm mà rời đi, Tiểu Thanh thấy vậy cũng di động, một tiểu thanh xà thân thể uốn lượn trên không trung với tốc độ cảm giác như nhàn tản nhưng đôi lúc biến ảo xuất hiện ở một khoảng cách xa rồi lại biến mất.

Cuộc hành trình kéo dài đến giữa trưa mới dừng lại, Vương Doãn hướng Viên Hoè chấp tay:

- Viên huynh từ biệt tại đây, hạnh ngộ.

- hạnh ngộ.

Viên Hoè hoàn lễ đáp lời.

Dứt lời mỗi người một phương mà đi.

Tiểu Thanh nhìn theo hai hướng lăm bằm:

- bày vẽ, hạnh với chả hột.

Nàng trầm ngâm đôi chút rồi hướng Vương Doãn đuổi theo, sở dĩ lựa chọn như vậy vì nếu xét thương thế Viên Hoè có chút nặng hơn và một quyền của Thạch Sanh khi trước khiến độc của nàng vẫn còn vương trên người hắn nên hành tung của hắn khó thoát khỏi cảm ứng của nàng.

Đuôi nhỏ khẽ đập nhẹ vào cành cây thân thể nàng phi như một mũi tên xanh trên nền trời, nàng muốn theo dõi một chút mới ra tay vì nếu khoảng cách quá gần dễ gây cho Viên Hoè chú ý, nếu hai người hợp lại thì có chút vướng chân vướng tay.

" kiu" " kiu" " kiu"

Tiếng Ưng cảm xé gió, bay lượn trên đường như nó nhắm vào nàng, nàng thu hồi khí tức lúc này chỉ như một tiểu xà khiến nó chú ý.

Cặp móng vuốt sắc nhọn bỏ từ trên không trung xuống hòng quắp lấy con mồi nhưng thân hình nó dừng lại giữa không trung run rẩy bởi ánh mắt liếc xéo.

Tiểu Thanh há miệng chiếc lưỡi đỏ hồng ngọc ngậy:

- khè khè...

Độc đường màu xanh như bao trùn lầy Hùng Ưng khiến cát người nó co quắp lại, da thịt xuất hiện từng vết nứt huyết dịch chuyển thành những đường viền xanh nổi cộm.

" bịch" " bịch"

" xào xạc..."

Roi từ không trung xuống xuyên qua những tán cây rậm rạp làm một mảng rừng oanh động, yêu thú trốn chạy bay tứ tán.

Vương Doãn nghe động dừng chân ngoái nhìn lại:

- ai ra đây???

Chẳng một tiếng đáp lại, thần thức buông mờ nhìn tình trạng Hùng Ưng khiến hắn lâm vào giới bị nghi hoặc nhìn quanh, giữa không trung chỉ có một tiểu xà hắn có thể nhìn được bằng mắt thường nhưng lại chẳng thể cảm nhận.

Bốn mắt nhìn nhau không gian như tĩnh lặng, chiếc lưỡi nhỏ dường như là thứ còn chuyển động duy nhất.

Tiểu Thanh thân thể uốn lượn bành trướng với tốc độ khủng khiếp, khí tức đẩy lên cao xung quanh khí độc luân chuyển.

Khí tức cường giả khiến muôn thú quay người chạy trốn trong hỗn loạn, Vương Doãn bước lùi về phía sau.

Đại xà trước mặt khiến mang lại cho hắn cảm giác nguy hiểm cực độ, tuy đánh giá thấp hơn hẳn tiểu cấp độ nhưng ranh giới này với yêu thú cường đại khó mà phán đoán, hắn trở nên nghi hoặc nơi này lúc nào xuất hiện Đại yêu cường đại như vậy?? Hắn chấp tay mờ lời:

- Đại xà các hạ, tại hạ không biết các hạ có mặt tại đây nếu có gì quý quá mong các hạ bỏ quá, tại hạ chỉ mượn đường qua lại hi vọng các hạ rộng lượng đừng chấp nhất.

Không một tiếng hồi đáp, khí tức trên người Vương Doãn trôi nổi, phi kiếm vờn quanh cất lời như muốn cảnh tỉnh:

- hai ta cảnh giới không quá sai biệt, nếu động thủ chưa chắc lợi mình thôi thì dĩ hoà vi quý mở cho nhau con đường sáng để trời quang mây tạnh.

Ôm trong lòng hy vọng tránh khỏi giao tranh không cần thiết, hắn cần nhanh chóng trở lại để hồi phục ám thương trong thần trí nếu không tiên đạo khó tiến triển.

Tiểu Thanh đầu xà ngẩng cao, khê lặc lư trong gió khê cất lời:

- thiếu nợ trả tiền, mọi việc bản thân gây ra đều cần phải trả giá, đường của người dừng tại đây rồi!

Dứt lời Tiểu Thanh há miệng rộng cặp răng nanh nhọn hoắt mở về phía Vương Doãn.

- là nguoi.

Vương Doãn nhận ra thanh âm này, chính là của nữ nhân Việt Tông đó độc linh căn thì ra là Xà yêu, biết chuyện chẳng thể nào thương thuyết hắn vội đưa ngang kiếm chặn lại.

Răng nanh bị phi kiếm chặn lại, trong miệng máu của tiểu thanh một chiếc ống như vòi nước bắn ra nọc độc bao trùm lấy Vương Doãn.

Hắn vội đáp không bật người lại phía sau, linh lực trên thân bùng phát bức khí độc ra ngoài.

Kiểm nhận xé gió đáp lại, thân thể di động trên không tránh né đòn đấm của Tiểu Thanh, kiểm nhận sắc bén nhưng va chạm vào xà lân cứng cáp chỉ để lại vết xước mờ.

Tiểu Thanh thân thể uốn lượn nhịp nhàng giảm thiểu sát thương của công kích, thay đổi phương vị trên không vòng quanh Vương Doãn, độc cầu công kích dồn dập cận thân, đôi như thương nhọn đâm tới lúc như roi lớn quật mạnh.

Vương Doãn tránh né trả đòn sắc bén, nhưng nét mặt càng trở nên biến sắc, tay lập pháp chỉ phi kiếm bay cao tách ra thành nhiều kiếm ảnh bay lượn hắn chỉ tay hét lớn:

- Vạn kiếm quy tông.

Kiểm ảnh bay lượn theo chỉ tay mà phóng đi như muốn cắt nát không gian.

- muốn dụng kiếm với ta??

Tiểu Thanh cất lời miệng há rộng, Xà kiếm từ trong miệng bay ra, độc khí biến ảo thành muôn vàn thanh xà kiếm lơ lửng.

- Vạn độc xuyên tâm kiếm.

Xà kiếm như vũ bão với quy mô chẳng kém cạnh, vạn kiếm đối vạn kiếm như hai con lũ va chạm vào nhau mà bùng nổ thành một vụ nổ linh lực.

Phi kiếm đâm vào xà kiếm rồi bật ngược trở về, hai người thân thể lùi về sau, Tiểu Thanh thân xà lắc lư còn Vương Doãn mặt đỏ rực phun một ngụm tiên huyết kéo dài rực rỡ.

Định trụ lại thân hình Tiểu Thanh tức thì chẳng để hấn nghỉ ngơi, đuôi xà quất mạnh:

- Đại xà xuất động.

"bốp"..., "xào xạc... Cách" "ầm ầm..."

Vương Doãn tay ôm ngực thấy đuôi xà quất tới muốn bay người trốn tránh nhưng không kịp, hấn bị quất ngang eo cả người như bao cát bắn từ trên không xuống xuyên qua tán lá cây, người đi nhưng huyết dịch phun như dòng nước hoá thành những cơn mưa đỏ.

Tiểu Thanh hà khối thân đồ sộ tiến lại trước vũng đất lớn.

- khục... Khục... Khục...

Vương Doãn gượng dậy ho sặc sụa, đầu tóc rũ rượi trước ngực hấn huyết dịch đã nhuộm đỏ, hấn lao đảo quay người bước đi.

Tiểu Thanh thân thể lắc lư rung nhẹ, hoá thành bát đại mãng xà, chúng bò đi quây Vương Doãn lại.

Vương Doãn nghi hoặc nhìn quanh, những thân ảnh như một chẳng phải do linh lực tạo thành hay ảo thuật phân thân, hấn lắc đầu chê kiến thức hạn hẹp cất lời:

- Tiểu thư thực lực kinh nhân, thiết nghĩ dẫu ta còn toàn thịnh cũng khó mà địch lại.

- giờ biết thì cũng đã muộn, ta để các ngươi nhảy nhót chỉ là chúng ta lười quan tâm đến các ngươi nhưng các ngươi lại lòng mang ý xấu, nếu trách thì nên trách thân mà thôi.

Tiểu Thanh chủ thân to lớn tiến lại sau lưng Vương Doãn cất lời, thân thể như một ngọn núi nhỏ che đi ánh mặt trời, dịch độc trên miệng rò xuống vang lên những tiếng xì xèo khiến cỏ cây úa tàn.

Vương Doãn chẳng quay lưng mặc kệ những giọt độc làm tan ra lớp y phục ngoài:

- tiểu thư chắc hẳn chẳng thể tha cho một con đường sống, vậy hẳn cho ta được cái kết thống khoái.

Mắt xà ngời vàng kim lay động thanh âm như suối nguồn êm dịu mê người:

- cái giả ngươi trả ta nhận, hoàng tuyền rộng mở đừng quay đầu, kiếp sau nhớ làm người thiện lương.

Dứt lời Tiểu Thanh há miệng lớn nuốt chửng hấn, như một cục thịt gồ ghề thân thể nàng uốn lượn.

- ực ực...ợ hi hi.. Cảm giác không tệ, từ ngày theo công tử có chút quên, đợi tiêu hoá cục nợ này tu vi tiến triển không ít, đi thôi!

Nàng cười nhẹ lắm bầm hương phương khác mà trườn thân đi, thất đại mãng tiến lại hoà vào làm một.

Nàng để lại sau lưng một đống ngổn ngang, trên đường nàng đi cây cối đổ sập, hoa lá hoá tro tàn bay trong gió nhẹ.

Thời gian như một bánh xe chẳng hề dừng lại, nắng chiều như bị xua đuổi bởi màn đêm một màu, Viên Hoè ngự kiếm trên nền trời bỗng thấy phía xa ánh lửa lập lòe, thấy sương đêm dần nhiều hấn ngấm nghĩ rồi hướng ánh lửa mà đi.

- có người tới???

Một nam nhân cao lớn khoanh chân bên đống lửa cháy mở thân khoác tấm da hổ chột mở choàng mắt hướng phương xa cất lời.

Thanh âm của hấn khiến mọi người cũng tỉnh giấc, từng ánh mắt nhìn nhau tay nắm vũ khí đứng dậy cảnh giới.

Nam nhân cao lớn cần thiết kiếm trong lòng có phần lo lắng, khí tức người tới quá thịnh nếu mang ý xấu thì hấn có chạy lúc này cũng không kịp, hấn cất

giọng:

- tiền bối là người phương nào?? Không biết Liệt Thú Bạch Hổ có thể giúp gì??

- thì ra là Liệt Thú Bạch Hổ, thân khoác bạch hổ da vậy người hân là Vĩnh Kỳ??

Viên Hoè bước tới từ màn đêm giọng nói trầm ổn.

Vĩnh Kỳ thấy người biết tới mình thì cũng không qua kinh ngạc, khi nhìn rõ diện mạo Viên Hoè thì hân cúi người sâu cúi nói:

- thì ra Viên Đà chủ, Viên Tiền bối. Vĩnh Kỳ có lễ.

- Bái kiến tiền bối..

-...

-...

Chúng nhân lục tục hành lễ, Viên Hoè thân một Đà chủ tiếng tăm không nhỏ nên cũng không ít người không biết tới.

Viên Hoè gật đầu:

- bản nhân hữ lễ, đêm khuya thanh vắng chẳng hay có thể bầu bạn??

- đây là vinh hạnh của chúng tiểu nhân, Viên tiền bối mời.

Vĩnh Kỳ trong lòng thở phào, thiết nghĩ bọn họ chỉ là đội Liệt Sát Thú bình thường không có gì vừa mắt người có tu vi bậc này lại là người không quá xa lạ liền nhiệt thành mời mọc.

Mọi người quây quần bên Đống lửa hồng, cùng trò chuyện đất trời, một con yêu thú lớn được bắc lên quay toả hương thơm ngát.

Tiểu Thanh nép mình trong sâm lâm hướng mắt dõi theo chờ đợi, nàng sau vài lần chuyển hướng đã thu lại hình thể nhỏ, vốn đến đây được một lúc định ra tay nhưng phát hiện đám người này đành thôi.

Liệt Thú Bạch Hổ xuất hiện vừa hợp ý nàng, có nhân chứng chẳng phải sẽ vui hơn?? Nàng cất tiếng rít nhỏ trong đêm lạnh, từng tiếng đáp lại như hưởng ứng lời mời gọi khiến cả sâm lâm như chuyển động.

- chuyện gì thế??

- không lẽ thú triều?

- tất cả cẩn thận...

Từng tiếng nói dồn dập Viên Hoè cùng từng người đứng dậy nghi hoặc nhìn quanh.

Tiếng chân đạp đất, cây cối ngã nghiêng và chim hót thú rống một góc trời, tất cả tụ hội lại quây đám người Viên Hoè vào giữa, rồi đồng loạt triều bái:

- Bái kiến đại nhân.

- Bái Kiến đại nhân.

...

...

...

Con phát ra nhân thoại con phát ra thú âm kính cẩn chào đón vương giả.

Viên Hoè và đám người Vĩnh Kỳ ngơ ngác nhìn đám thú kinh ngạc, hành động này khiến họ như lạc vào mê vông, đám này vây quanh khiến không tìm thấy lối ra, dưới là tàu thú trên là phi cầm khí tức yêu thú hùng hồn sao đám dị động.

Cả đám hướng mắt xung quanh xem đại nhân trong lời nói đó là ai mà khiến chúng thú náo động như vậy?

Tiểu Thanh cười nhẹ trong lòng, thân hình hoá lớn từ xa nhẹ trườn lại trung tâm, yêu thú rẽ đường kính cẩn, yêu xà cất tiếng rít khê khê bám theo xung quanh nàng như thể nàng là triều thần.

Đầu ngẩng cao trên đỉnh đầu nàng một vòng lân nổi ánh vàng kim như vương miện, chúng thú càng thêm cung kính phục thân.

Đại Thanh Xà mới xuất hiện này khí tức cường đại khiến Vĩnh Kỳ và đồng đội ướt một mảng lưng, khí tức không kém so với Viên Hoè không kém nhưng mang theo áp lực yêu khí nồng đậm.

Viên Hoè cũng kinh ngạc không kém, đại thú như vậy chưa phải hắn chưa từng thấy thậm chí hắn còn gặp con cường đại hơn ít nhiều nhưng lúc này khí tức này đúng là vương giả cao cao tại thượng.

- đứng dậy đi, lần đầu tới nơi này các ngươi chào đón như vậy ta rất hài lòng.

Tiểu Thanh gạt đầu hơi thay đổi thanh âm tỏ ý hài lòng với hành động này của chúng thú.

- Xà Vương hạ cố tới đây tiếp đón người là bôn phận của chúng tiểu nhân, không thể ngênh đón từ xa xin Xà Vương thứ tội.

- Xà Vương để tạ lỗi, chúng tiểu nhân xin dâng người mấy nhân loại này làm lễ.

- đúng vậy, mong Xà Vương nhận lấy.

Mấy yêu thú đứng đầu mong mỗi đáp lời hận như quá chậm trễ.

Xà Vương lấy mạng mình để tạ lỗi?? Thanh âm rót vào tai mấy nhân loại ở đây như tiếng chuông báo tử, nhìn nhau không nói nên lời.

Viên Hoè tiến bước chấp tay:

- Xà Vương, chur vị lễ lạt chỉ cần một đây là dịp vui không nên động binh đao.

- Xà Vương nghĩ thế nào??

Yêu thú cảm đầu nghe vậy hướng Tiểu Thanh dò ý hỏi.

Tiểu Thanh ra chiều suy nghĩ một hồi gạt đầu:

- nhân loại người nói cũng đúng, huyết tanh cũng phải tùy khi, ta sẽ giữ lại một người trong các ngươi còn những người khác có thể ra về.

Ánh mắt nhìn về đối phương mắt đầu thay đổi, đứng giữa lựa chọn sống và chết khiến người ta trở nên khác biệt.

"xoeng."

- một người trong các ngươi tự động ở lại đi, gia thân các ngươi ta sẽ bù đắp xứng đáng.

Viên Hoè rút kiếm chỉ vào đám người Vĩnh Kỳ cho chúng lựa chọn.

Vĩnh Kỳ nhìn lưỡi kiếm chỉ trước mặt mình, ngoái nhìn các huynh đệ từng vào sinh ra tử cười nói:

- các huynh đệ, trở về nói với Hiên Hiên ta có lỗi với nàng. Mọi người đi đi, Tiền bối mong người giữ lời.

- tốt.

- đại ca không được, để ta người cùng các huynh đệ khách trở về đi.

- để ta.

- để ta..

- đừng tranh nữa để ta, người làm đại ca như ta đây là trách nhiệm ta nên làm, chỉ mong kiếp sau chúng ta tiếp tục được làm huynh đệ.

- không, sao lại phải là chúng ta?? Sao không phải Viên Hoè hắn???

- đúng vậy..

- đại ca...

- Xà Vương, mong người tha cho chúng ta chính hắn nghĩ ra điều này vậy người hãy chọn hắn đi.

Liệt Thú Bạch Hổ báo loạn một trang tranh dành, rồi hướng về Viên Hoè xia xói.

"xoẹt"

Viên Hoè tức mình kiếm chỉ hướng tên vừa nói chém tới.

"keng" "keng"

Thiết Kiếm vừa vịn đón đỡ, Vĩnh Kỳ chặn lại nhìn Viên Hoè ánh mắt có sự ghét bỏ không ít.

- Viên Hoè, Vĩnh Kỳ ta nói thì sẽ làm, ta không cần ngươi bồi thường gì cho thân nhân nhưng nếu muốn động đến huynh đệ ta thì ta có làm mà cung không tha cho ngươi.

- hừ..

Viên Hoè hừ nhẹ, thu kiếm lại.

- đừng ai tranh dành với ta, nếu không người đó không phải là huynh đệ của ta nữa.

Đưa mắt nhìn từng huynh đệ của mình, Vĩnh Kỳ hai tay dang Thiết Kiếm tiến lại trước Tiểu Thanh, quỳ một gối xuống nói:

- Xà Vương ta nguyện ý ở lại, chỉ mong người đại nhân đại lượng giữ lời nói của mình, cho huynh đệ của ta một con đường sống.

- đại ca..

- đại ca...

...

...

...

Từng người gục xuống gọi tên, bang tay nắm chặt đất sỏi đá khiến huyết dịch chảy dài, nước mắt lưng tròng mà chẳng ai rời đi.

Viên Hoè mặc kệ những người này chấp tay:

- Xà Vương, người đã chọn xong mong Xà Vương giữ lời.

Tiểu Thanh nhìn Vĩnh Kỳ quỳ gối dưới nền đất, thấy những người khác mắt mắt như vậy lắc đầu:

- ngươi và người của ngươi trở về đi, ta chọn hần.

Viên Hoè nghe vậy đứng như trời chồng, hần không hiểu sao cuối cùng lại là mình???

- Xà Vương, sao lại là ta?? Hần đã tự nguyện sao lại là ta??

Người Liệt Thú Bạch Hổ tiến lại dìu Vĩnh Kỳ đứng dậy nhưng không vội rời đi vì cũng muốn biết tại sao lại như vậy.

Tiểu Thanh:

- chính ngươi là người đưa ra ý kiến này ta đồng ý, nhưng ta cũng không nói là các ngươi tự chọn hay tự nguyện, đây là sân chơi của ta luật của ta, người đưa ra quyết định là ta, qua những hành động của ngươi thì ta chọn ngươi.

- mấy người các ngươi còn không mau rời đi?? Hay muốn ở lại cả??

- Tạ ơn Xà Vương không giết, huynh đệ chúng ta đi. Viên Hoè thứ lỗi rồi!

Vĩnh Kỳ chấp tay tạ ơn, cười lạnh hướng Viên Hoè nói rồi dẫn đầu mấy người khác phá không mà đi.

- không, ta không cam tâm.

Viên Hoè thấy vậy nói lớn, quay đầu bỏ chạy.

- lão xược, mau đứng lại

...

Yêu thú thấy lễ vật chạy trốn liền quát lớn đuổi theo vây hãm lại, chúng không thể mất mát như vậy được.

Tứ đại yêu thú đón đánh nhưng Viên Hoè cũng không phải quả hồng mềm, hần như bộc phát lực lượng cường đại nhất đẩy lùi tứ yêu và đám yêu thú khác, hần hiểu hần phải rời khỏi đây trước khi kẻ gọi là Xà Vương đó ra tay.

- trở lại đi

"bóp" "rằm... Rằm"

Thanh âm trầm thấp vang lên, một đại thủ lớn xuất hiện trên bầu trời vô mạnh xuống đỉnh đầu Viên Hoè, hấn cố gượng nhưng lực lượng quá lớn khiến hấn bị đập bay xuống dưới.

Tiểu Thanh nhìn Viên Hoè thất khiếu trào máu tươi, quỳ dưới nền đất vô vọng hấn cố đứng dậy dường như xương chân đã việc vụn, nàng trở lại nhân hình cất lời:

- người nhận ra ta chứ???

Viên Hoè nhìn mỹ nhân trước mặt mình cười khò, hấn giờ đã hiểu tất cả mọi chuyện là vì sao, hấn đã trêu chọc nhầm người rồi.

Tiểu Thanh:

- năm mươi năm Hà đông, năm mươi năm Hà tây, thiếu nợ thì phải trả. cái giá của người ta nhận, hoàng tuyền rộng mở đừng quay đầu, kiếp sau nhớ làm người thiện lương.

Dứt lời nàng phất tiểu xà xung quanh như một đợt sóng trào, chúng bò lên người Viên Hoè nhưng nhúc nhúc như thể một núi xà.

Thanh âm đau đớn vang vọng, tiếng gào thét khiến người người ghê rợn, chẳng bao lâu Viên Hoè chỉ còn lại là một bộ xương màu xanh đậm.

Tiểu Thanh nhận lấy viên Nguyên Anh có hình Viên Hoè ở trong từ một mảng xà gập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Một thời đại mới sẽ bắt đầu !

Vòng tròn yêu thú vẫn chưa rời đi dù mọi chuyện đã kết thúc, chúng rẽ ra một con đường, cả đám yên lặng không một tiếng động nhỏ.

"cộc" "cộc" "cộc"

Tiếng gậy gõ chống trên nền đất vang lên, nó càng ngày càng trở nên gần hơn, một bà lão tóc bạc dài xuất hiện nhưng lại không thấy dấu hiệu của sự già nua ốm yếu.

Bà từng bước tiến tới phía Tiểu Thanh, bước chân nhẹ nhàng phiêu dật, người đối người bốn mắt nhìn nhau bà cất lời:

- Tiểu Xà Vương, việc người muốn làm ta đã giúp người hoàn thành, hai mạng người này ta không hỏi lý do vì yêu thú và nhân loại đó là chuyện bình thường nhưng dấu sao đây cũng là địa bàn của ta, phải chăng cũng nên cho ta một câu trả lời??

Tiểu Thanh luân chuyển viên Nguyên Anh trong lòng bàn tay, từng ngón chuyển động nhịp nhàng nàng cười nhẹ:

- Tiểu Xà Vương??? Tuy tu vi của người cao hơn ta nhưng người không có tư cách gọi như vậy đâu.

Dứt lời xà người lay động khiến ánh mắt bà lão như bị hút vào một dòng thời gian đằng đằng, thân hình bà run rẩy trên khuôn mặt từng giọt mồ hôi nặng trĩu.

Bà như là một vị khán giả trước những chuỗi sự kiện oanh động.

Quá trình khai thiên tích địa, sâm lâm xuất hiện từ nhỏ bé đến bao la hùng vĩ, vạn vật sinh sôi nảy nở khai chi tán diệp, trên một đại thụ che trời hai tiểu xà quần quýt, một hắc ung dương cánh giữa đại ngàn.

Thần Long Thần Điều giữa tầng không, chiến Đại Kinh diệt Mộc Yêu, Thủy Thần dậy sóng Sơn Thần dời núi, Thánh nhân múa gậy dời thành quách, Nam tử tay không chiến Đại Xà nhất tiễn hạ thần ung, thần nhân nhảy múa giữa vạn địch phá không mà đi, đó là bao nhiêu tuế nguyệt? Bao nhiêu thời kỳ?

Mọi thứ như chính bà đối diện, màu khói lửa tiếng gào khóc, nụ cười hân hoan bao nhiêu kiếp người bao, khói bụi trần tục hay tiên cảnh tươi đẹp.

Chân không vững từng bước lùi về sau vãi dài:

- Xà Vương, là tiểu yêu vô tri nhưng cảnh giới của người hiện tại là sao?

Tiểu Thanh gật đầu:

- đó là một câu chuyện dài mà ta không tiện kể người nghe nhưng ta sẽ chỉ cho người một con đường sáng.
- nguyện nghe Xà Vương dạy bảo.

Bà lão chấp tay cung kính như thiếu nữ hồi xuân.

- Yêu Tổ xuống chỉ thị, Yêu Thần đã xuất thế.

Bà lão nghi hoặc:

- điều này là thật sự sao??

Tiểu Thanh chấp tay sau lưng gió lạnh khiến tà áo nàng tung bay.

- dị tượng thiên địa khi trước người hẳn cũng đã thấy?? Không những ta và các Yêu Vương khác sẽ nhanh thôi Yêu Thánh sẽ xuất hiện.
- dị tượng thiên địa??

Bà lão trở nên trầm ngâm, phải chăng chính là hư ảnh Thần Long Và Thần Điều làm oanh động tu chân giới vài năm trước kia?? Khi ấy vạn hướng thiên khung triều bá huyết mạch như sôi sục, đó chính là thời điểm Yêu Thần xuất thế sao??

Yêu Vương đã lâu không xuất hiện ở Đông vực này mà giờ không chỉ một và Những thánh thú cũng sẽ hiện thế? Tương chừng chỉ trong truyền thuyết cổ xưa.

- Xà Vương, có hay chăng ta có thể diện kiến họ??
- bây giờ chưa phù hợp, người hãy chuẩn bị đi một thời đại mới sẽ bắt đầu, yêu thú chúng ta sẽ một phần của thời đại này.
- rõ, Yêu Vương sẽ chờ đợi.
- tốt, ta đi đây.
- cũng tiễn Xà Vương.

....

...

...

Tiểu Thanh dứt lời hoá thành một làn khói xanh biến mất, Bà lão và chúng thú cúi người tiến đưa một hồi mới dừng lại.

Bà lão tay nắm quả trọng nhìn theo phương xa khẽ phát tay cho chúng thú rời đi phân phó:

- các người trở về đi, ta có việc rất lâu sau sẽ trở lại.

Nói rồi thân ảnh cũng lay động biến mất trong màn đêm.

Yêu thú vâng lệnh mà trở lại sâm lâm, thung lũng nhỏ chỉ còn lại một đống lửa đã tàn lụi cùng một bộ sương đang bị độc hủ chảy dịch nhót.

Vạn Tượng Các thường ngày như những ngôi nhà cổ ẩn dưới tán cây nhưng hôm nay bỗng trở nên khác biệt, thiên khung một màu u ám sầm chớp dữ dội.

Vì hôm nay đại các chủ sau nhiều năm vắng bóng đã trở lại không những thế còn độ kiếp Luyện Hư cường đại.

Bá Khanh thân hoá bản thể, một Đại Tượng với bộ lông dài màu lửa cặp ngà cong vút, tứ chi đậm chặt xuống đất đứng giữa thiên kiếp sôi trào, đầu ngẩng cao kêu dài mỗi khi một đợt thiên kiếp hẳn chống chọi thành công như thách thức.

Vạn Tượng chồm dậy kêu lớn mà hoà hợp như một dàn đồng ca làm dậy núi đồi.

Trời quang mây tạnh sầm chớp như tan biến, Bá Khanh khẽ lắc người khiến cho bụi đất trên thân rơi rụng, đôi tai như hai chiếc quạt lớn thổi bay tàn tích.

Khẽ hoá nhân hình, hai tay vuốt thẳng vạt áo, nắm chặt đôi bàn tay cảm nhận lực lượng mới này lắm lắm:

- ta mong chờ gặp lại người một lần nữa, một chương khi xưa ta sẽ trả lại.

Từng bóng người đăng không mà tới vây quanh Bá Khanh cười hớn hờ:

- đại ca..tốt

- đại ca..

- đại ca..

- đại ca... Thành công phải phát quà ah hìhì

Bá Khanh yêu thương nhìn những tiểu đệ tiểu muội của mình có chút cảm khái, vốn đã ngỡ sớm phải từ biệt nhưng công tử đã kéo hẳn lại trước khi một bước đã bước qua cánh cửa hoàng tuyền.

- mấy tiểu quái này, các ngươi cũng tập trung tu luyện đi, ta không muốn vì các ngươi mà mất mặt trước Tượng Vương đầu.

- hắc hắc... Chuyện đó để mai tính giờ ăn mừng cái đã.

- tốt, phải đại tiệc ah.

- hừ...được, tất cả nghe đây nghe đây hôm nay tất cả nghỉ việc ăn mừng.

Bá Khanh hừ nhẹ phát tay với toàn trường lớn tiếng thông báo với chúng thú.

Cả Vạn Tượng Các như rung chuyển, tiếng bước chân dồn dập hào hứng, Bá Khanh mỉm cười bá vai huynh đệ trở về, rất lâu rồi huynh đệ mới có dịp hàn huyên phải ăn uống thật no say mới được.

..

...

Bờ biển Nam vực, sóng biển mang theo trong mình sắc đen vô mạnh lên rặng đá ngầm tung bọt trắng xóa.

- Hắc tỷ tỷ, tỷ lại nhớ nhà sao??

Tiểu xán ngồi ôm chân bên cạnh, thấy Hắc tỷ mất phương hướng ướt nhoè thì thủ thủ.

Hắc nữ nhân khẽ lau dòng lệ vuốt ve mái tóc thơ dịu giọng:

- Tỷ không, chỉ là gió biển khiến mắt tỷ có chút xót.

- vâng hi hi..

Tiểu Xán cười lúc lắc đầu thích thú, mỗi khi được xoa đầu như vậy khiến nàng rất vui.

Nhưng không gian như bị phá hỏng bởi âm thanh nổ lớn, phía xóm làng cột lửa lớn mang theo khói đen làm sáng cả vùng trời.

- chuyện gì vậy tỷ tỷ??

- đi chúng ta trở về.

Hắc nữ nhân nét mặt hiện tia lo lắng, dắt tay Tiểu Xán vội bước trở về, dấu chân trần in sâu xuống bờ cát.

Một căn phòng trang hoàng rộng rãi, chiếc giường lớn rung động:

- không, không được... Muội không sao chứ? Yên tâm ta sẽ bảo vệ muội.

Tấm rèm che được vén mở bởi bàn tay gai góc, khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện nhưng trên đó là những đường gân xanh ghê rợn.

Vàng trán ướt đầm mồ hôi, khoác vội chiếc áo khoác lên người hẳn tiến tới bàn ngồi xuống rót một chén nước đỏ như máu khẽ làm hơi thở dài.

Giấc mộng này trước đây hẳn hay gặp nhưng dường như gần đây thường xuyên hơn, khuôn hình mờ ảo không quá rõ ràng lại khiến tâm can hẳn rối bời.

" cách" " cách"

- Hồng Tuyết, chàng lại gặp ác mộng ah??

Một bóng dáng yếu điệu ma mi mở cánh cửa bước vào, ngọt ngào cất giọng hỏi han.

- Bạch Vũ nàng lại đây với ta một chút.

Nam tử tay vỗ đùi cất lời.

Bạch Vũ gật đầu tiến lại ngồi lên đùi lớn, khẽ vòng tay áp đầu nam tử vào bộ ngực đầy đặn của mình thủ thi:

- Hồng Tuyết chúng ta đã thành thân, Bạch Vũ là người của chàng nếu chàng không ngủ được thì hãy hưởng dụng ta.

Nam tử đặt nụ hôn nhẹ lên sườn đồi trơn nhẵn rồi lắc đầu:

- Bạch Vũ, thiết thòi cho nàng như công pháp chưa thành, Ma vực này thực lực làm chủ, ta xin lỗi nàng.

Bạch Vũ không nói chỉ yên lặng kề bên, đôi khi nam nhân chỉ cần như vậy không cần nói gì cả chỉ để tòi gian dần trôi.

Ánh đèn mập mờ, vài lùa tung bay.

...

...

...

"cộp" "cộp" "cộp"

Đường bậc thang quanh co chìm trong màu đen tĩnh mịch, tiếng bước chân đều đặn lạc lõng.

"két" "két"...

Cánh cửa lớn dính đầy lớp băng lạnh, Hắc y nam tử bước vào một mật thất băng giá, giữa mật thất là một chiếc giường băng nơi đó một thiếu nữ thanh y nằm yên lặng.

Khẽ tiến lại gần mặc kệ hơi lạnh vương nép áo, Hắc y nhân quỳ gối bên giường, đặt tay mình lên đôi bang tay buốt lạnh thủ thi:

- Bích Dao, ta trở lại rồi hôm nay ta... Ma vực dường như không có thứ ta tìm kiếm, nhưng ngoài đại dương kia còn mấy vực khác, có lẽ ta có thể tìm thấy được thứ có thể giúp được nàng.

Hắn không rõ mình đã tới đây bao lâu, nhưng ngày một vòng xoay thời không xuất hiện, hắn đánh cuộc vào lựa chọn này.

Gục đầu xuống thành giường lạnh lẽo, hắn không muốn để nàng cô đơn một mình, hơi lạnh khiến y phục trở nên trắng xoá nhưng hắn không thấy cảm thấy lạnh vì có nàng.

..

...

Những ngôi sao như toả sáng hơn khi nhìn từ trên cao, và khi đứng ở một nơi cao mọi thứ cũng vậy trở nên khác lạ so với bình thường.

"rắc" "rắc" "crop" "crop"...

- Đại Thánh người có thể dừng ăn được không?? Quang cảnh bị người phá hỏng hết rồi!

- Thanh Hà muội nhớ nhà sao?? Vậy có muốn trở về không?

- ta nhớ tỷ tỷ nhưng có thể về được sao?? Đại Thánh có muốn trở lại không??

- ta còn một trận chiến chưa kết thúc, ta cần một câu trả lời sao bọn họ lại làm thế với ta??

- Đại Thánh sẽ đưa ta cùng đi chứ?? Hay chỉ muốn mang theo Bạch Cốt??

- mỗi nàng một bên không phải vừa hay sao??

- tham lam...

"crop" "crop"...

Thanh âm găm nhấm quen thuộc, mặc kệ bàn tay nhỏ nhắn đánh vào bờ vai, ngắm cảnh là một chuyện vô vị nếu không có gì ăn thật khó mát chịu nổi, chẳng lẽ lại ăn người??

Nghĩ tới là khiến người rạo rức, cái đuôi ngoe nguẩy loan động trên thân thể thiếu nữ, thanh âm trầm thấp dứt quãng rồi trở nên dồn dập, tiếng thở như hoà quyện với trăng đêm...

..

...

- ngoáp...hớ haizz...ọt... ọt...ọt...

Điều bộ khiến những thành viên trên tàu cười nghiêng ngả, thịt cá dự trữ gần hết chỉ còn chút rau củ, vốn dĩ với người tu luyện không ăn không uống chẳng là vấn đề nhưng với người này đam mê thịt có lẽ hơi lớn.

Hắn xách cần câu ngồi bên lan can thuyền mà được mấy đã ngủ say, đến khi bụng lên tiếng kháng nghị mới tỉnh dậy với khuôn mặt lờ đờ uể oải.

- Đội trưởng, sao người không xuống dưới mà bắt cá?? Sao phải ngồi câu làm gì??

- hử???

- người sợ nước sao??

- đừng nói là không biết bơi nhé, mà tu sĩ không biết bơi cũng không phải vấn đề ah.

- hắc hắc..

- ha ha...

- phì phì... Câu cá la phương pháp tu tâm dưỡng tính tốt nhất ah, các người không hiểu gì cả.

Hắn lắc đầu chê cười, khẽ duỗi tay duỗi chân khởi động, cát người bắn cao lên không trung, thần thức đảo xuống làn nước cười nhẹ nói:

- Hoà quyền...

Hoà linh lực hoá thành hoà quyền lớn đâm thẳng xuống biển khiến mặt nước bắn tung toé, nước biển một khoảng như sôi sục quái ngư ngựa bụng nổi lên.

Dùng thần thức nhắc bổng những quái ngư đó lên, tay hoá hoá chưởng mà nướng chín thành phẩm hương cá nướng bay phấp phới, thu hồi lại vào giới chỉ hắn nhắc một đại ngư hạ xuống thuyền.

Hắn thật Đại ngư xuống thuyền khiến cả con thuyền như muốn đung đưa, tay dao tay đĩa khẽ đưa mũi người một lượt khiến cánh mũi phình to, dường như nghĩ điều gì đó hắn liếc về phía cầu thang hầm hầm:

- hắc hắc... Bỏ già ông ăn sau vậy.

Thấy thuyền viên nhìn lại, hắn ném cho họ một con bâng một phần tư con của hắn rồi vô tư mát chén.

" ngoàm" "ngoàm" x123

" khò " " khò"....

" póc" " póc" " ngoàm..."

Cả con thuyền vang tiếng cười tuy đây không phải lần đầu thấy phong cách ăn uống của hắn nhưng vẫn không nhịn được cười, làm sao mà một người có thể vừa ăn vừa ngủ được như vậy chứ??

Ăn uống no say thì đêm đã buông, trên sàn bụng phình to vừa ngủ vừa nói mớ, lúc cười lúc khóc:

" nào... Uống hết chén rượu này chúng ta sẽ là huynh đệ... Cạn..."

" sau này lớn cháu sẽ ra khỏi làm hải tặc... Đồ ngốc sau cháu lại không chịu nghe lời ta... Ông già hức hức.. Hức..."

" luffy... Luffy... Cảm ơn em đã yêu quý anh"

" két" " két" " két"

Cánh cửa được đẩy ra, một thanh niên cao lớn có mái tóc xoăn, một đôi bộ râu trắng cong bước ra, hắn tường bước từng bước tới khẽ lấy chiếc áo choàng lên lưng phủ lên người thanh niên đang ngủ:

- Ace...

"bố già, ta sẽ khiến bố già trở thành Vua hải tặc..."

- Ace... Con trai, so với việc trở thành vua hải tặc thì đối với ta việc cùng các con giọng buồm ra khơi là điều khiến ta cảm thấy hạnh phúc nhất, con biết không biển cả là nơi con người ta tìm thấy ước mơ của mình là nơi tìm thấy sự tự do.

Hắn nghe người con trai lầm bầm trong giấc mơ cảm thấy mùi lòng, với đứa con này hắn vừa thương vừa tội.

Bước nhẹ tiến tới đầu mũi tàu, cảm nhận hương gió biển trên từng thớ thịt, hắn ngỡ như những lần mình ra khơi khi còn trẻ, những trận chiến hào hùng những ước vọng, ánh trắng rọi chiếu khiến chiếc bóng to lớn của hắn trải dài xuống sàn tàu.

..

...

"cộc" "cộc" "cộc"

- Mỹ Tuyền tiểu thư, thuyền đã chuẩn bị xong.

- tốt, chúng ta xuất phát thôi.

Một mỹ nhân xinh đẹp mở cửa gập đầu với thuyền viên của mình, nàng đội lên đầu chiếc mũ phớt đỉnh lông đuôi của một loài chim nào đó, hông giắt hai khẩu súng ngắn lớn.

Bước chân qua cảng biển tấp nập, con thuyền lớn xuất hiện trước tầm mắt nàng phía trên cột buồm là lá cờ in hình trái tim đỏ.

Thuyền viên cúi chào nàng, nàng cười tươi đáp lại, nụ cười như gió xuân man mát, nàng đứng nơi mũi tàu chĩa súng hướng trời cao.

"bùm"

- xuất phát!!!

Một viên đạn bằng hoá linh lực nổ tung ở không trung, nàng cất lời ra lệnh cho mọi người.

Thuyền rẽ sóng ra khơi, gió lộng khiến mái tóc đỏ nhẹ đưa, nàng không nhớ đây là lần thứ mấy nàng ra khơi nhưng nàng biết kẻ thù của nàng ở ngoài đó, nhất định như vậy, đang ra nàng đã bắt được hắn nếu không phải Bard và cái hành trình kỳ diệu của gã.

Thuyền nàng vừa đi không lâu thì, một tên hải tặc ngó nghiêng ra khỏi cửa quán nhậu tay cầm thanh đao gọt vỏ cam vút xuống dòng biển xanh, nhìn lá cờ hình trái tim cười cười.

..

...

...

- Thái gia người nghề Y Tiên có thành công không??

- Thái gia sao lâu vậy nhỉ??

- Thái gia..

Phượng lão lầm bầm đi lại trước cửa phòng luyện đan của Đan hội, hôm nay Y Tiên sát hạch Đan Sư cấp bốn nhưng mãi vẫn chưa thấy đi ra khiến hắn hơi lo lắng.

"bốp" "bốp" "xbốp"

- không ở yên được ah??? Mẫu thân nhà ngươi chứ đừng làm ta cáu.

Thái gia nhìn hắn đi lại đến phát ngán, quái tượng trong đập cho túi bụi hận con mẹ nào dạy dỗ ra một thằng như vậy, lớn đầu rồi mà chút lòng tin cũng không có gấp gấp cái gì??

Phượng lão ôm đầu lúc này đã nổi mảy cục u gợn sóng lầm bầm:

- Ngươi là mẫu thân của ta ah???

- hử???

"bóp" "bóp" x2, x3...

"bịch" "bịch" xn

- ta dạy người thế ah tiểu quý??? Lớn đầu rồi không tu tâm dưỡng tính gì cả?? Để người ra làm quái gì?? Thà để ra cục đất còn hơn.

Người đàn hội qua lại trở mắt mà nhìn, cố nén cười khiến mặt mày dị trạng vì lão thân này không phải dễ đùa ah.

"kết" "kết"..

Thanh âm cửa mở khiến khiến mọi người ngoái lại nhìn.

Y Tiên một thân đàn phục đầy cửa bước ra trên tay bưng một tráp nhỏ vẫn còn hương đàn được bay pháp phối, nàng cười tươi hành lễ:

- nãi nãi, thúc thúc, các vị đại nhân hảo.

- Tiên Tiên thế nào rồi???

Thái gia tiến lại gần hỏi, tuy hương vị khiến mặt bà trở nên hồng hào nhẹ nhõm.

Y Tiên gật đầu:

- Y Tiên may mắn không nhục mệnh.

- tốt tốt không hổ cháu ta, mau đưa ta xem???

Y Tiên mở nắp tráp để lộ ra viên đàn được óng ánh những hình vân, hai tay dâng lên ánh mắt mong đợi.

Thái gia cầm viên đàn được nhỏ đưa về hướng ánh sáng gật gù, hai ngón tay khẽ dùng lực kiểm tra:

- tốt đạt tiêu chuẩn, nếu con đột phá nguyên anh việc luyện chế đàn được cấp độ này càng trở nên dễ dàng.

- dạ... Nãi nãi..

- Tạ Phong người kiểm tra qua đi.

Thái gia kiểm tra một lượt hải lòng nhưng không quên dặn dò mới chuyển đàn được cho người phụ trách đàn hội.

Tạ Phong xua tay nói:

- Thái gia, người đã kiểm tra qua ta tin nhãn quang của người và ta cũng cảm nhận được, đây là huy hiệu của lệnh tiểu thư mong người nhận lấy.

Dứt lời lão lấy huy hiệu mình đã chuẩn bị sẵn từ trước hai tay dâng lên.

Thái gia gật đầu nhận lấy, khẽ cài lên trước ngực Y Tiên rồi bắt nàng quay vài vòng mới thôi.

..

...

Hoa viên tĩnh lặng, cánh đào phai rơi trong gió nhẹ bay, tiếng đàn như tiếng lòng khắc khoải chờ mong:

" Cách biệt khung trời,

Người có thấu?

Lòng ai như thể vạn tơ vương,

Thanh xuân một thừa thân nhi nữ,

Đã trót trao người, sao có thể đổi dời."

Nếu yêu thương có thể đóng thuyền, Đừng ngăn ngại rẽ sóng mà ra khơi,

Nếu như vô tình ta lỡ nhịp yêu thương,

Đừng vội khép lòng lại với nỗi cô đơn.

Nếu đau thương làm lòng vương bận

Hãy mỉm cười vì đó là thuốc thử,

Nếu niềm vui vì đường xa chưa tới,

Hãy chờ đợi bởi nặng quá mà thôi!

Nếu đời là bể khổ

Chẳng ngại hoá kinh ngư

Nếu yêu em là sai

Thì cho ta sai thêm nữa

Nếu tất cả chỉ là đau thương

Nhất niệm thành ma có há gì??

Bạn đang đọc truyện *Thánh Gióng Tại Tu Chân Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.